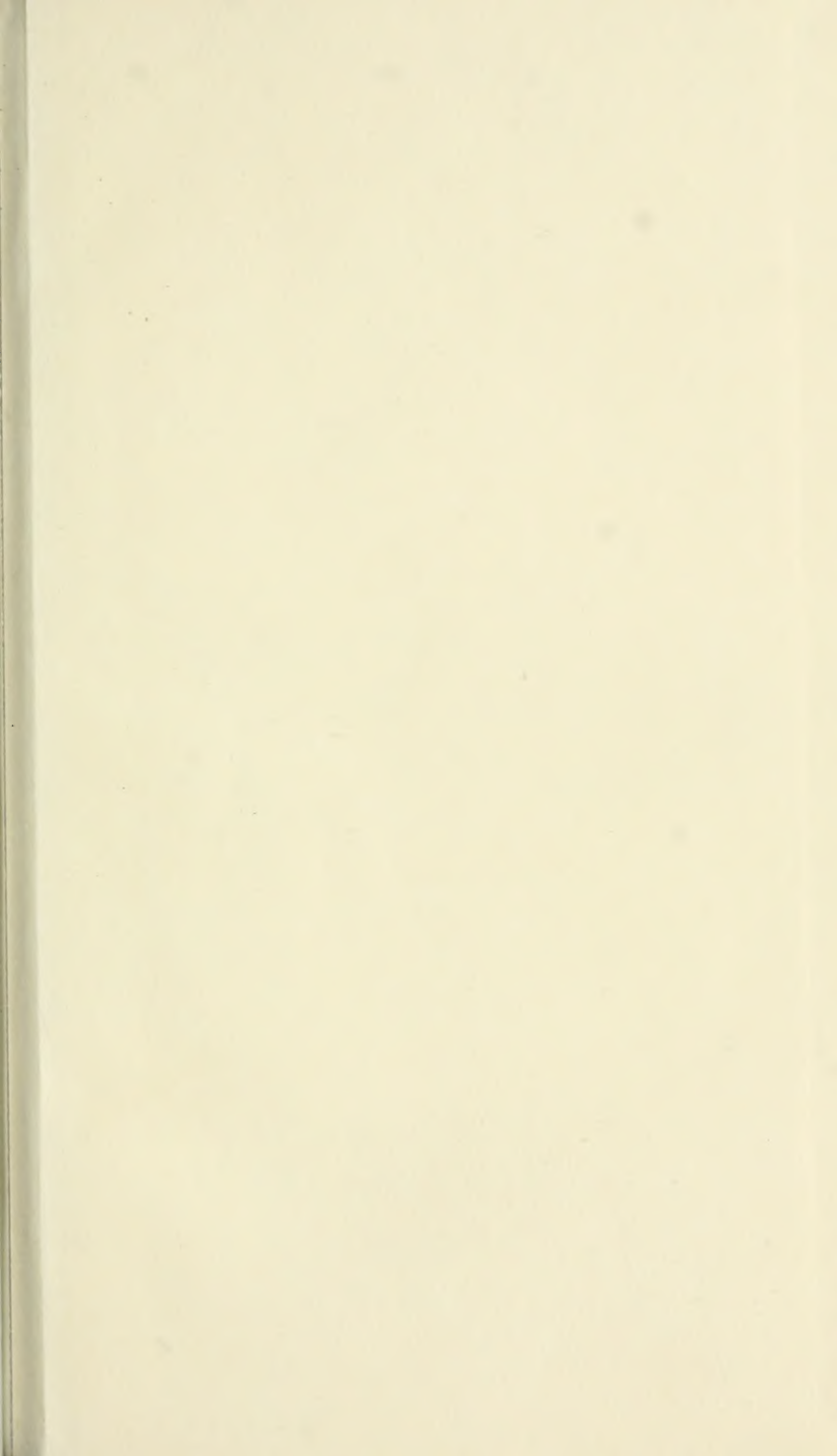

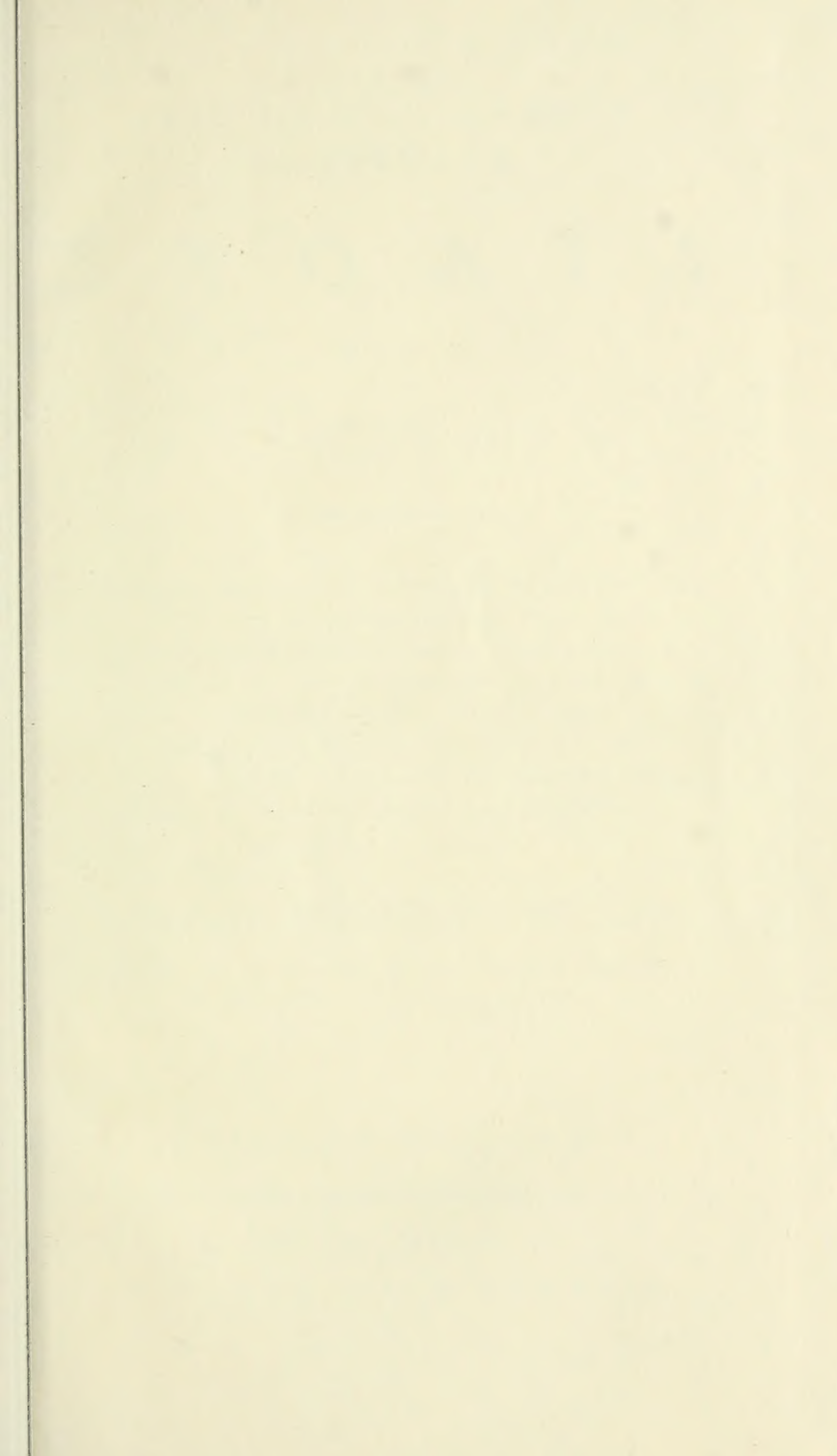
HANDBOUND
AT THE

UNIVERSITY OF
TORONTO PRESS

8614
I
ΙΣΑΑΚΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ

Λ Υ Κ Ο Φ Ρ Ο Ν Α. 99

LECTIONIBUS EDITIONIS SEBASTIANAE VARIIS IN LYCO-
PHRONIS ALEXANDRAM PRAEMISSIONIS ET RECENSITIS, AD
SUPPLENDAM ET ABSOLVENDAM EDIT. REICHARDIANAM, E
TRIBUS CODD. MSS. VITEBERGENSIBUS VNOQUE CIZENSI
NUNC PRIMUM COLLATIS EMENDAVIT, NOTIS CUM GEORG.
FRID. THRYLLITZSCHII, TUM SUI ILLUSTRAVIT, SCHOLIIS
MINORIBUS NONDUM EDITIS AUXIT, COMMENTARIOS
MEURSII ET POTTERI ADDIDIT, ET INDICIBUS
INSTRUXIT VBERRIMIS

M. CHRIST. GOTTFRIED MÜLLER

RECTOR SCHOLAE ET BIBLIOTH. EPISCOP. CIZENSIS PRAEFFECTUS,
AC SOCIETATIS LAT. IENENSIS SODALIS.

VOLUMEN TERTIUM.

LIPSIAE, MDCCCXI.

SUMTIBUS F. C. G. VOGELII.

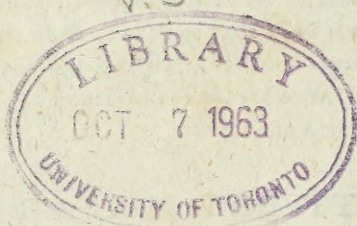
PA

4240

L5T9

1811

v. 3

842300

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ

ΤΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

A IOSEPHO SCALIGERO

IUL. CAES. F.

LATIO DONATA; IAM AB EODEM RECENSITA, ET CENTUM

IN LOCIS

A IOHANNE MEURSIO

EMENDATA.

АЛЕКСАНДР

1871

АЛЕКСАНДР

АЛЕКСАНДР

АЛЕКСАНДР

АЛЕКСАНДР

АЛЕКСАНДР

АЛЕКСАНДР

АЛЕКСАНДР

АЛЕКСАНДР

АЛЕКСАНДР

LYCOPHRONIS
C A S S A N D R A

IAMBICO CARMINE TRANSLATA

PER

IOSEPHUM SCALIGERUM, IULII F.

ET CENTUM IN LOCIS

A IOHANNES MEURSIUS

EMENDATA.

Quaecunque possis, vltima ex origine
Plane expedibo: sed tamen proluxius
Parcas loquenti: non enim virgo, vt prius,
Secura soluit multiplex os carminum,
Sed et tumultum murmuris multi ciens,
Superstitiosa ¹⁾ fauce bacchata est sonum,
Tenebricosae verba Sphingis aemulans:
Quorum memor mens quae mihi nunc suggerit
Adverte, Rex, putansque mente singula,
Percurre dictionum ²⁾ inobseruabiles
Scrutans camenas, qua expedita semita
Ad planam ineptos ducit errores viam.
Ego at solutis carcerum repagulis,
Verborum obibo flexuosos tramites,
Primumque pulsans oppidum, vt cursor celer.

10

1) Fatidica. 2) Oraculorum, *Pacuv.*

Matuta Fagutalis arcis culmina
 Citis superuolabat alis Pegasi,
 Cascum ¹⁾ maritum proxime Cernem insulam
 Toro relinquens, bigenerem fratrem tuum:
 Tranquillaque ocris ²⁾ concaui ancoralia
 Nautae luebant, atque tonsilla tenuis ³⁾:
 Puellucidam et vernigradae Salaciam ⁴⁾
 Scapis ruebant e columbariis ⁵⁾ suis
 Ciconiæstes pupulae Phalacriae,
 Ultra Calydnas obstitentes ⁶⁾ palmulas,
 Aplustreque passim, et explicata suppara ⁷⁾.
 Phrenetici Septentrionis flatibus:
 At ora soluens entheis bacchatibus,
 Ates ab altis peruagae bonis jugis
 Cassandra dictis infit orsa talibus.

20

50

Heu! heu! cremata lacrymosa patria,
 Primum quidem feralibus Trinoctii
 Stlatis ⁸⁾ gigantis, ore quem quondam suo
 Consi vorauit campæ manduces ⁹⁾ canis,
 Qui viuus vltus excauator viscerum
 Intra lebetis ignis expertes focos
 Formo ¹⁰⁾ capronas verticis fudit solo,
 Prolis perentor, patriæ pestis meae:
 Matri secundæ qui volanti cuspide
 Deterfit vber, inque Circi puluere
 Quinquentionis membra patris sustulit
 Saturnium ad cacumen, vbi terra sati
 Formido equorum cespes Ischeni tumet:
 Salfas Triquetri ¹¹⁾ qui latebras aequoris
 Torue obsidentem semifeminam canem
 Stinxit ¹²⁾, rapinis imminentem piscium.
 Gumiam ¹³⁾ boum leacuam, aduultis quam pater
 Membris, lucernis corporauit igneis,
 Mortam ¹⁴⁾ haud pauentem, sedis inferæ deam:
 Quem caute inermi fraude quondam mortuus
 Exstinxit, olim iam Quietali agnitum.

40

50

1) Seriem, Varr. 2) Petra. 3) Funes, Plaut.
 4) Mare, Pacuv. 5) Foraminibus, quibus inferuntur
 remi. 6) Ostendentes, Fest. 7) Vela, Suidas.
 8) Nauibus, Fest. 9) Festus. 10) Calido, Fest.
 11) Siculi. 12) Pro Exstinxit, antique. 13) Vora-
 tricem. 14) Parcam.

Heu! tene rursus, ten' crematam contuor
 Vetusti ab armis Acaci, atque Tantalii
 Rogo sepultis intra Letrinam ossibus
 Pulli igne subuerbusti ¹⁾ ad impiam dapem,
 Telis bubulci Teutari volucris?
 Riuialis vxor cuncta in oras luminis,
 Legans parectatum ²⁾ minantem patriae,
 Producet, efferata patriis probris,
 Dirisque nuptiis peregrini tori: at 60
 Salubrium cata unguinum incurabile
 Vulnus mariti conpicata pristini,
 Giganticidis interenti spiculis
 Ab hoste, obibit morte communi diem,
 Falis ab altis ad cadauer faucium
 Corpus ruina cernuum in praeceps ruens:
 Et tunc recentis icta amore mortui,
 Iam palpitanti spiritum efflabit viro.
 Duplex tuum, triplexque bellum conqueror,
 Ad arma rursus, et rapinas aedium, 70
 Tuique te ignem contueri incendii.
 Heu patria! et vos busta nati Atlantidis
 Audacter vrinantis olim, cum cute
 Sula reuinctus corpus, vtre scorteo,
 Et solus, vt aper quadrupes Hercynius,
 Rhithymnates nauit vt larus fretum,
 Zerinthi hiatum virginis Canariae
 Linquens, Deumque tecta Lucumomum Saun:
 Cum corruerat omnem humum Diespitrís
 Rapax aqualis nimbus, et putres solo 80
 Falae fatiscentes lababant, at genus
 Hominum natabat vltimo periculo.
 At fagum, et alnum fructum, et vnam musteam
 Orcaeque tum Delphines, atque masculum
 Phocae esitabant in toris mortalium.
 Adest, adest fax inuoluta incendio
 Praedam in columbae morte mulctandae canis,
 Vultur palustris quam edidit fatu suo
 Testae rotundae conuolutam fornice.
 At hospitalis infera vnda remigem 90
 Te muricidam ³⁾, nec bucerdam in patriis

1) Veribus vsti, *Plaut.* 2) Ephebum. 3) Igni-
 vum, *Plaut.*

Caulis prementem ferupeis adhuc manet,
 Vt ante pulcritudinis trium arbitrum:
 Sed pro máp'alibus tu Afelli mattias,
 Et Lan adibis: pro boum praesepibus,
 Ouilibusque, proque rustico pedo
 Vehet faselus te, et Phereclii pedes
 Festrās gemellas, inque Gythii iuga,
 Vbi ad scabrosa saxa pandatos luens
 Pinus tenaces lubrici dentes freti, 100
 Classē expedibis nouiratem a iactatibus,
 Et tu virosae praedo iunici lupus
 Orbae duarum iam columbarum pari,
 Cassis peregrinae in secundam indaginem
 Vltro incidentis aucupis pennae dolo,
 Dapem ambidentum nuper in crepidine
 Bacchis cremantis, atque diuae Albunae,
 Curre super Scandeam, et arces Aegili,
 Venator acer praeda opima ganniens:
 Expleſque amores in Draconis insula 110
 Actae, biformis editi terra imperi,
 Vanam secundo non videbis Murtiam ¹⁾.
 Vlnarum inanem sarcinam, eque somniis
 Vacua torum nocturnus explorans manu.
 Nam te Phlegraeae iam maritus coniugis
 Tristis Torones, abdicator risuum
 Et lacrumarum, namque nescit, et caret
 Vtroque, qui olim littoralem ex Thracia
 Fecundi opinatam Melonis ²⁾ fluctibus
 Humum penetrans, non trabe stalaria, 120
 Inhospitale sed iter, vt cubilia
 Terrae in profundos talpa pertundens specus,
 Quaerens recessus in cauernis aequorum,
 Cauensque natos perduelles hospitum,
 Et audiendas supplicans patri preces,
 Redux vt iret patriam, vnde peruagus
 Matrem gigantum adiuerat Pallēniam:
 Tete ille Guneus, quaeſtor urnae vindicis,
 Sagacis arbiterque Solis filiae
 His nuptiis priuabit incilians probris, 130
 Pellens ab omni iure profedae. ³⁾ lupae.
 Qui nec Lyci sepulcra, nec Chimaerei

1) Venerem.

2) Nili, Fest.

3) Meretricis, Plaut.

Oraculorum voce venerantes timens.
 Nec illecebras Anthei, nec hospitum
 Dapum sodalem, filium Consi, falem,
 Deum tulisti transilire fagina,
 Mensamque calcans, ius supinans, et bonum.
 Fetae modum secutus vrsae incicorem.
 Ergo stupentes frustra tundes nervias,
 Egentia et ieiuna fundens carmina:
 Sed flens adibis patriam incensam prius,
 Exsanguis spectrum baiulans vlnis tuis.

149

Iam quinque nuptae Thyados Pleuroniae.
 Satae cataces ¹⁾ namque Carmentae mari
 Iam panuclis neuere trinis, coniuges
 Thalassiones quinque celebrare illius:
 Duos quidem videre praedones lupos,
 Cate intuentes praepetes immussulos:
 Plyni, et Libysae, Caricique gurgitis
 E stirpe cretum semicreta barbarum,
 Et vere Epeum, nec quidem Argium fatu,
 Cuiusque auum quondam in molaribus suis
 Hercynna Educa, quae gerit secespitam ²⁾,
 Partim minutal frendicans, tumulto indidit,
 Humeri vorax epulata cartilaginem:
 Quem dudum adultum virbium, et cupidines
 Graues cauentem nauium promi dei
 Misit Terentus in Letrinae iugera
 Ocrin ³⁾ paratum praeterire Molpidis
 Lustrale caesi corpus inbrico Ioui,
 Soceri in ruinam, qui trucidauit procos
 Iustis nefandis, quae Camilli filius
 Parauit: ille, poculo exhausto vltimo,
 Cognomini sepultus est Salacia,
 Suasam ⁴⁾ suis labem insipans natalibus,
 Surae petillae ⁵⁾ Pphyllan aurigans equam,
 Picatae ⁶⁾ et Harpinnam parem vngula Strigi.
 Tandem illa quartum fratrem adhuc tuebitur
 Circanei acceptoris ⁷⁾: ille e fratribus
 Pugnae secundum acerrimae palmarium
 Tulisse tunc canetur, atque in stragulis

150

160

170

1) Claudae, *Fest.* 2) Gladium, *Fest.* 3) Petram.
 4) Ineluibilem. 5) Albae, *Fest.* 6) Aduncae, *Fest.*
 7) Accipitris.

Quintum anxiis in somniis exercitum
 Iactabit atro imaginis ludibrio,
 Sponsum futurum Angitiae ¹⁾ Cytaicae
 Ardentis hospitem; quem ab Oenona exulans,
 Vertens in hominum membra formicas breues,
 Pelasgicum Typhona produxit pater,
 Septem e puellis torridis forma lice ²⁾
 Superstitem vnum vindicatum ex ignibus.

Reciprocam ille sed remanabit viam, 180

Vespas suis e pumicetis exciens,
 Quasi puer vapore suffiens domum:
 Et caeteri Burri Duellinominis
 Flabris iuuenecam atabulis ³⁾ caedent popae,
 Matrem draconis incientem ⁴⁾ Scyrii:

Quam saepe coniux Salmydesium salum
 Intra requirens, immolatricem hospitum,
 Spumifragam insulam obsidebit Candidam,
 Celti liquentes ad paludes gurgitis,
 Amore sponsae, cerna quam volucripes 190

Iugulum propinans eximet fecespitae.
 Spaciosus intra litus appellabitur
 Solus mariti cursus in crepidine
 Sortem gementis, atque classem coelibem,
 Et non videndo membra mutata modo
 Cascam ⁵⁾ cruentum vas prope et libamina,
 Orcique flammam exuberantem funditus
 Cortinam ahenam, quam atra flabit, mortua
 Cadauera elixans coquinatu improbo.

Et ille obibit eiulans campum Scythen, 200

Procans amoris quinque circites ⁶⁾ torum:
 Illi ante acerras auguris Saturnii
 Deglutientis cum parente filios
 Secunda iurantes fidusta sagmina,
 Tonfarum amicient remiges stropis ⁷⁾ manus,
 Bacchumque sospitem, et prioris vindicem

Luctus canentes, cui in obscuris cauis
 Delphorum operta ad antra Lucrini dei
 Abstrusa liba Tauriformi offeret

Classis tremendae millepraetor nauium. 210

1) Medaeae.

2) Calido cinere.

3) Ventosis.

4) Gravidam.

5) Anum, Varr.

6) Annos.

7)

Funibus.

Cui gratiam sacri nouam redandruans ¹⁾
 Nefrondinosus Esquilinus Lucius,
 Leoni adempto prandio, implicans rubis,
 Segetem vetabit eruisse funditus
 Vasto molari, mattisque ²⁾ querqueris.

Cerno sequacem iam napuram ³⁾ luctuum
 Mari trahentem, et conferentem patriae
 Minas feroces, et malorum incendia.

Atque vtinam in Iffa te Camillus insula
 Non procreasset hostium nostrum ducem, 220
 Quartum fatum ex Atlante destina coui ⁴⁾,

Tuis parantem damna cognatis Prylin,
 Sagax aruspex, vere ad omnia optima:
 Paterque iussis Aefaci fanatici

Non improbasset signa noctis arcula ⁵⁾,

Celasset vno sed duos pro patria

Fato, perurens membra Lemnio rogo.

Non tot malorum nunc procella surgeret.

Portumnus en! cernet nefrendum ⁶⁾ carnifex

Feruere mergis spartisirpeis anum, 230

Glauci Terenti coniugem Titaniam.

Iam duo necantur cum parente pignera,

Humeros molari coclaca fracto ducis;

Quae fabulonis apparata fugerant

Vanis loquelis aluei discrimina,

Cui cuncta credens ille tortor liberum,

Mergorum alumnus, pisculentae compedis

Praeda, ostreis valgisque naritis comes,

Fetus gemellos clusit vno ploxeno ⁷⁾.

Cumque his miser non matris aduertens Deae 240

Praecepta Mnemon, sed veterno obliuius,

Suppus ⁸⁾ recumbet, pectus ense faucius,

Nunc, nunc gemit Myrina, nunc praesentiant

Hinnitum equorum littorales margines,

Vbi Pelasgum lubricae saltum pedae ⁹⁾

Librans crepidine vltima fremens lupus,

Foutis creabit e saburra gurgitem,

Oim recludens ociosa flumina.

1) Referens, *Fest.* 2) Malis asperis, *Fest.* 3) Funem, *Fest.* 4) Columna coeli, *Varr.* 5) Infausta, *Fest.* 6) Puerorum, *Fest.* 7) Capla, *Catull.* 8) Suppinus, *Lucil.* 9) Vestigii, *Fest.*

Iam culta vastat arua Mars Salisubfusus,
 Reciproco cruenta signa murice
 Edens: palam omnis vasta nunc tellus iacet,
 Horretque crebris vt feges noualium
 Sicilicibus ¹⁾ corusca: luctuum mihi
 Pinnis imago aures ab altis personat,
 Coui ferescens omne peruolgans fretum ²⁾,
 A feminarum voce, scissis vestibus,
 Luctus sequaces mutuo capientium.

250

Sed illud, illud te, o cor infelix, malum,
 Illud laceffet omnibus crudelius,

Vbi fremiscens celibari ³⁾ caesus 260

Versam rapax sanqualis inscribens humum,

Vruoque lirans orbitam anfractu viae,

Bubulcus imporcitor ampli iugeri

Horrendum acutus ore clangorem ciens,

Fratrum tuorum filium carissimum

Ptoi parentis ex humo fustum auferens,

Artus cruentans vngue et immani gena,

Tifata ⁴⁾ patria tabo, et arua polluet,

Et libripens trionis occisi stipem

Ferens aginae ⁵⁾ examinatam lancibus,

270

Et rursus aequipondium redhostiens

Rodi ⁶⁾ micantis in statera auraria,

Bacchi iacebit funeratus amphora,

Fletusque Nymphis inquilinis Bephyri,

Superque Pimpleam petrae Libethriae,

Cadauerum propola, qui satum tremens,

Effeminatam corpori pallam induet,

Insilia tractans, flammamque insubulos:

Tanget supremus vinciam ⁷⁾ hostilem pede,

Te, Frater, vnum vel pauens in somniis.

280

Qualem heu! rues, Fortuna, luctantem domus

Patriae caducae subtrahens tibicinem.

Non absque lacrymis, atque lessa riserit

Impune latro Dorienfum exercitus,

Vitulans ouanter morte confecti viri:

Sed circa puppes vltimo aucto ⁸⁾ spiritus

Excursu, amaris ignibus cremabitur,

1) Hastarum spiculis, *Enn.* 2) Solum. 3) Hasta,
Fest. 4) Illiceta, *Fest.* 5) In qua se vertit trutina,
Fest. 6) Massae. 7) Terram, *Fest.* 8) Spacio.

Iouem Fugalem plurima incalans prece
 Amara fata concremato auertere.
 Nec agger, aut nauale propugnaculum, 290
 Nec crebrifurus pluteus atque scanfiliis,
 Non inuerit lorica, non pinnarum opus,
 Sed fumo vt axe ¹⁾ conglobatae apiculac,
 Vaporis aura, torriumque verbere,
 E puppe, rostrisque, atque rostrorum foris
 Crebri petauristae e fedilibus suis
 Saltu peregrinam cruentabunt humum.
 Procosque ²⁾ multos Graeciae palmarium
 Hasta ferentes, inclutos profapia,
 Tuae feroces morte mactabunt manus 300
 Tabo cruentae, amore belli asperissimae.
 Sed ipsa luctum non minorem perferam,
 Tuo per omne moesta tempus finire.
 Nam dira mi, illa dira lucefcet dies,
 Grauiissimusque luctuum, anni quo senes
 Circum ³⁾ rotantes noctilucae viderint.

Heu! heu! gemendus et mihi flos est tuus,
 O pulle, dulcis heu! parentum sarcina,
 Amore faeuum qui draconem faucians
 Et illice igni, fauciumque compede 310
 Grata coercens tempus ingratum breue,
 A faucio non ipse faucius tamen,
 Truncatus aram tu cruentabis patris.

Heu me misellam, et par benignum virginum,
 Tuumque bruta conqueror fatum canis!
 Quarum sororem terra nutrix alteram
 Hiulca deuorabit infero specu
 Adulta proxime intuentem incommoda,
 Qua late auitus lucus, et bustum lupae
 Iacet sepultae adulterae cum filio, 320
 Priusquam opem mulgeret infans lacteam,
 Et obstetricis rore corpus tingeret.
 Sed cruda te ad sponsalia et connubii
 Sacra admouebit durus Iphidis leo,
 Atrae parentis aemulatus februa.
 Namque in capacis ventre mactans nauiae
 Bouem insulatam draco cupencus ⁴⁾ impius,

1) Confertim, Fess. 2) Proceres. 3) Circulum.
 4) Mactator.

Iugulae tripatris caedet hanc clunaculo ¹⁾,
 Priora confedusta dans hirpis sacra.

At mancupalam te in supino littore 330

Thracum lapitam funditorum iactibus

Conuiciofis percitorum iniuriis

Abfcondet imber faxeus manualium,

Pulla hirriente membra mutata cané.

Aft ad bidental Anxuri domestici

Ornabit albis antiis ²⁾ crepidinem

Sororis olim lutea calautica

Redemptus, vftam cum rediret patriam,

Vetus tenebris nomen obruens fuum:

Vbi rupex hirtipilus ignes indices 340

Terrae parentis indicator perfidus

Lucens, caballum gente praegnantem hostica

Pertundet, altas ventris impages trahens:

Et Sifypheae volpis aftutus cato

Lucebit ardens trifte lucubrum nepos

Leucophryn atra nocte nauigantibus,

Infanticidae et infulas duas boae.

Aft ipfa abhorrens pronubas taedas ego

In aedis atrae fcrupeis conclauibus

Tecto carentis, et lacunari domus 350

Tenebricofo membra mergens carcere,

Ptounque Semonemque Vortannum Deum

Fugans amore captum ab innupto toro,

Tamquam potis fignata ³⁾ perpetim fore

Summae ad fenectae tempus, innubae aemulo

Ritu Mineruae Carneae Feretriae,

Ad volturis columba tune raptim torum

Exfanguis ales vngue picato trahar,

Clangore multo Acredulam Budetiam

Calans rapinae nuptialis vindicem: 360

Aft illa fignis afpero palatio

Pupas corufcans coelitus minabitur,

Lapfa ex falanto ⁴⁾ patrii folo Iouis,

Auo imperanti nobilis poffeffio.

Vnius ob noxam orba mille liberum

Tumulos inanes conqueretur Craecia

Non in fepulcris, fed maris fundo fitos,

1) Cultro, *Feft.* 2) Capillis, *Feft.* 3) Virgo, *antique.* 4) Coelo, *Hetrufce, Feft.*

Rogi supremum non tegentes puluerem
 Urnis latentem, ut iusta denicalia:
 Sed triste nomen, atque cespitum notas 570
 Parentum amicis irrigatas fletibus,
 Et liberorum lacrumis, et coniungum.

Ophelta, tuque rupium custos Zarax,
 Petraeque, tu Trychata, tuque asper Nedon,
 Et saxa Dirphossi omnia, et Diacrium
 Specus hiantes, atque Phorcynis iuga,
 Quot fluctuantum neniae cadauerum
 Cum dissipatis audietis puppibus?
 Quantum tumultum marmarum infraenabili
 Reciprocantem vorticum spumas salo? 580
 Quot deinde thunnos faucii compagibus
 Ad saxa fractis verticis, quos coelitus
 Noctu rubentes manubiae ¹⁾ obstitos ²⁾ prement,
 Vbi flore iam vertiginosis Liberi
 Lucebit indicem tenebrarum facem
 Vltor, nocenti peruigil curae studens?

At hunc ut amburuantem aquis alcedinem
 Per saxa iniqua velitem fluctus feret
 Actum procellis inter aras ³⁾ duplices:
 Gyrisque siccas in petris alas mari 590
 Multo madentes, alterum mare hauriet
 Perpeffus ictus a tridente fuscina,
 Qua vltor illum vulnerans operarius,
 Cum oreis adiget habere communem fugam,
 Vano cucullum blattientem pipulo ⁴⁾.
 At luridum cadauer expulsum foras
 Delphini aprica concoquet Canicula,
 Passumque in algis, inque musco putridum
 Miserata condet vna Nefaeae soror,
 Opitula abadir ⁵⁾ maximi Cynaethei. 400
 Bustumque proximum coturnici aliti
 Tremens, cauebit murmur Aegaei fali.
 Tunc ille Castniam et Melinaeam Deam
 Proscindet audax Vragi ⁶⁾ in palatio,
 Quae laciēt illum rete inextricabili,

1) Fulmina. 2) De coelo tactos, *Fest.* 3) Saxa,
Virg. 4) Conuicio. 5) Lapidis, *Prisc.* 6) Plu-
 tonis.

Furore, nec furore, verum Erinnyum
Tendens amaram compedem fatitrahant.

Omnisque moestum Graecia eiulabitur,
Quancumque Araethus intus, atque inhospitae
Fauces coercent Dotii Libethriae: 410

Quibus meae vel ad paludis inferae
Ripam diu sunt lacrumandae nuptiae.
Nam plurimarum ventre funerabitur
Serratidentum fauce camparum abdutum
Examen ingens, hospitesque in hospite
Terra subibunt busta cognatis procul.

Nam ripa quendam Strymonis Bifaltia
Absinthiorum proxima atque Bistonum,
Vesticipis altorem optimum, Edonos prope,
Teget prius, Tymphrestia quam cernat iuga, 420
Suo parenti plurimum inuisum omnium,
Qui fecit illum caecilium, oculos forans,
Cubile spurium quando iniuit pellicis.

Tres Cercaphi spelunca castrares teget
Olim sepulcro non ab Alenta procul:
Molossi olorem praescium Insinui Cubi,
Scrofae inscientis nescientem delicos,
Cum caprifici lite compellans cata
Vatem aemulum, ipse falsus ex oraculo
Somnum Teniris ¹⁾ praestitutum dormiet: 430
Quartumque magni liberorum Diiouis
Fratrem dolosi Aethonis in fictis notis:
Et tertium ligone Thebarum salas
Aheneo demolientis filium,
Quem Strebulus olim Confusus agili discidit
Pilumnus, ora-dissipans fudaculo ²⁾,
Quando creatae Nocte germanos patris
Ad vnum amorem mutuae armarunt necis.

Duo at scotentis ad fluenta Pyrami
Deraeni ouantes vertagi icti mutua 440
Depraeliabunt caede barritum vltimum
Subtele in ipso virginis Pamphyliae.
Altusque rumo sulcus in meditullio
Stabit Megarus cespitem nitentium,
Vt ne in profundis inferum sedilibus
Imbuta cernant busta caedibus sua.

1) Parcis.

2) Flagello, Fesi.

At quinque dehinc Ceraſtiam in Veſpariam
 Et bitientes Satrachum, et Siluani humum,
 Inſta ¹⁾ manebunt Murtiam Zerinthiam.
 Vnus parentis exulans conuiciis 450
 Cychrei caernis, Bocarique flumine,
 Meus ſobrinus, vt peremtor patrii
 Pulli, nothum propagmen, et labes domus,
 Rabiem vomentis bellicoſam ouilibus,
 Raui leonis quem pilis horrens cutis
 Runis ²⁾ tegebat aeneis imperuium,
 Obnoxiam vnā poſſidentem ſemitā
 Ad fata, quam vagina celabat Scythae,
 Cum durus adolens ſacra Comyro leo
 Suo parenti fatiſ eſt claras preces, 460
 Immuſſuli vlnis ſubrumum geſtans ſuis.
 Nec ipſe credat hoc parens, quod Lemnium
 Fulmen duelli, neſcius turpis fugae,
 Trio efferatus hoſpitem inſenſiſſimi
 Traiecit ile munere, vrinans ferum
 Saltum tepentis enſis ad promptam necem:
 Fratremque Trambeli ille patria exigit,
 Cognata patris quem parit nixu ſuo,
 Donata praeda dirutori moenium;
 Quam pro frequenti ciuium comitio 470
 Ferale glauco prandium ſuaſit cani
 Miſſiſſe linguax virginum trium pater
 Omnem marino terram inundanti luto,
 Siquando fluctus exſpuiſſet faucibus
 Sorbens procellis omne decumanis ſolum;
 Nepam ſed ille fauce pro pupa vorans,
 Partus maligni queſtus eſt onus graue.
 Venator adiens at ſecundus inſulam
 Vt expedite conſulat malis ſuis,
 Indigena ſocius epulo liberis Virae ³⁾, 480
 Priſcis Lupercis atque Nyctimi coquis
 Lunam ante natiſ, filiam glandis dapem
 Torrere ſuetis in calentibus focis,
 Lancerabit, et medullitus trahet
 Torrone glebas, omne veſtigans ſpecum.
 Quis necauit bronchus Oetaeus patrem,

1) Pro iuxta, antique.
 Agadidis nymphae.

2) Telis, Enn.

3) Hama-

Ad verticillas ilis artus lancinans:
 Adagionem hunc sensit accepto malo,
 Quod plurima inter poculum et labrum solet
 Vertisse fatum res agens mortalium: 490
 Et tabe manans ora spumanti, occidens
 Solocifetus imminentem vlciscitur,
 Salii coercens incito ¹⁾ statu volam.
 At tertius tollentis ex caua petra
 Natus neronis ²⁾ arma, cuius in torum
 Idaea iunx sponte conscendet sua,
 Quae vina Auerni obibit vmbras, questubus
 Et lacrumis confecta Muniti parens,
 Quem torta Crestonae anguis in venatibus
 Necabit, acrem cuspidem infligens pedae, 500
 Vbi parentis collocabit in manus
 Captiua patris auia furtiuo fatum
 Amore pullum, cui iugum solae hosticum
 Tecere seruitutis Actaei lupi
 Hostimen, atque Bacchae ademptae gratiam,
 Quorum rotundae testulae caesus tholus,
 Munimen ictus hostici, caput teget:
 Intacta vermiculata claxendix domos
 Seruabit alias, incolis stupenda res:
 Quod templa ad alta siderumque subices ³⁾ 510
 Ducet duos Lapersios medioxumos;
 Quos numquam in orbem Iuppiter sospes meum
 Duxis bipraedem liberaturos subim:
 Nec vel celoces instruentes classium,
 E puppe summa nudipes vestigium
 Hostes vetusto Bebrycum infigant solo:
 Neque hos leones anteuntes viribus,
 Duri duello, quosque Mauors arniger,
 Quos Nerienes, Capta quos amat Dea
 Boum Iuga, et Curitis Homolois Dea, 520
 Haec, quae cluentes arte fabrica duo,
 Querquetulanus, Confus et Cromnae imperans,
 Struxere quondam peieranti principi,
 Crudis diem vnum vix lupis suffecerint
 Vini fulminantis impetus depellere,
 Quamuis in arcibus Cauastraem grauem
 Giganta, constans hostium repagulum,

1) Immoto.

2) Robusti.

3) Pro nubibus, Enn.

Habentia, atque certa primum verbera
 Vibrare promptum lancinatori gregis,
 Et cuius iras primus accendet graues 550
 Acceptor ¹⁾ acer, lubricum saltum cirans
 Flos ipse Graium, cui Dolongorum elegans
 Olim sepulcrum ripa defuncto parat
 Rumona, cornu prominens peninsulae.
 Accedet insperatus, accedet tamen
 Nobis amicus sospes vnus, Drymnus
 Deus Promantheus Aethiops Gyrapsius,
 Qui bitientem quando Mutunum atriis
 Nocentem amarae pestis admittent reum,
 Et quos acerba, quosque rerum asperrima 540
 Marent, dape atque in inferio libamine
 Maclare conabuntur inmitem Crepum.
 Grauem tumultum ponet in conuiuio.
 Primumque amara voce sese mordicus
 Frendent, frementes improbis gannitibus:
 Tandemque cernent patruales praelio,
 Ut consobrinis nuptiarum auerterent
 Pusis rapinas, furta patruelium,
 Sponsaliorum propter immunem vicem.
 At tela certe multa Cnecei alueus 550
 Vibrata iussu vulturum intuebitur,
 Res mira Pheraeis, et auditu aspera.
 Hic namque corno stipitem pullae cauum
 Fagi retundens, opprimit duum alterum,
 Tauro leonem conferentem praelium:
 Aler sibynna dissipans tauri latus,
 Affliget hunc solo: hunc secundo verbere
 Reciprocabit vt coniscans aruigus ²⁾,
 Cippum caducum busti Amyclaei ruens.
 Simulque ferrum, fulgurumque vortices 560
 Fortes patales ³⁾ hostient ⁴⁾, quorum vnus
 Non vel Sciaestes Orchieus Telphusius
 Manum improbarit, quando cornu tenderet.
 Summanus hos Dis, hosque coeli fornices
 Grata dierum semper excipient vice,
 Fratres amicos, compotes vitae et necis.
 Illorum at arma sopiet nobis Deus,

1) Accipiter, antique. 2) Aries. 3) Tauros, Plaut.
 4) Ferient.

Paruum leuamen in malis hoc largiens:
 Multorum et ingens agmen excipit manu.
 Quos Rhoeae alumnus non tenebit, spiritus
 Melcens, nouenum tempus in magna insula
 Manere nexos imperans oraculis;
 Tres multa cunctis virgines alebria ¹⁾
 Praebere mandans, qui cacumen Cynthium
 Errore peruagantur Inopum prope
 Aegyptias Melonis ²⁾ electantem aquas:
 Progerminator quas petulcus erudit
 Adorearum rite pilumnas opum,
 Vinumque facere, vel nitores vnguinem,
 Neptes Zarecis vinitorculas aues:
 Quae saepe solabuntur hospitum canum
 Famem furentem exercitus, cum venerint
 Sithonis vda ad filiae cubilia.
 Atque aenearum panuclarum flamine
 Olim librarunt ista virgines anus.
 Cephasque, tum Praxander, vllis nauibus
 Non imperantes, plebis obscurum genus,
 Et quinque quarti post petent terram Deae
 Golgos tenentis, hic Lacona exercitum
 Ductans Therapnis, alter autem ab Oleno
 Dymeque Buraei imperator agminis.

570

580

590

At Argyrippam, Dauniorum haeredium ³⁾,
 Ad Aufoniten excitabit Phylamum,
 Aues fodales membra plumantes videns
 Fatis amaris, qui natatum aquatilem
 Degent in alto, more piscantum, mari,
 Similes figura caesiis oloribus:
 Rostrisque spumas aucupantes piscium,
 Ducis tenebunt insulam cognominem,
 Theatriformis inque clitellis iugi
 Vicos secantes, perque distinctas vias
 Iunctis tabernis, quo prius Zethus modo:
 Simulque pastus, et simul cubilia
 Noctu rebitent, gentis omnem barbarae
 Coetum cauentes, inque Graecorum peplis
 Cognati amantes ocium cicur finus:
 Manuque ab insipante ⁴⁾ pultem prandii

600

1) Alimenta. 2) Nili, *Fest.* 3) Possessionem.
 4) Ingerente, *Fest.*

Offam polentae blandum adulantes edent,
Vitae prioris non adhuc obliuii.

Verum Liburnae vulnus erroris vagi

610

Erit minaciumque causa luctuum,

Procax virofa cum catulliet lupa

Afalo ¹⁾ amoris, et bidental Nortiae

Defendet ipsum, victimam noui sacri.

Colossicusque in Ausonum pomœriis

Stans, fabra sistet membra faxeo super

Campforis Architectonis statumine,

Saxis, saburra naui, eductis foras:

Arbitrioque fratris Alaeni obrutus,

Veras preces precabitur noualibus,

620

Seiae nec agnas ²⁾ umquam adoreas dare,

Aquis opimante arua substillis Ioue,

Ni forte quidam Aetolus vrgens stirpitis

Proscindat arua, fulcum arans trionibus:

Cippisque late cinget immotis humum,

Quos gloriatur nemo vi mortalium

Statu mouere posse; nam cita fuga

Ipsi reciprocam redibunt semitam,

Gradu prementes, nec gradu littus sali.

Deusque multis indiges vocabitur,

630

Quicumque brutam litus Iouis tenent,

Caeso dracone noxio Phaeacibus.

Gymnasisque retrogradi circumfluis

Renouestes applicantes, indignum

Victum iuuabunt inuicem orbi vestibus,

Fundis bicaudis membra defensi tribus:

Vbi rudimen verberantis eminus

Artis pueros mater impransos docet;

Nam nemo panem dentibus frendet prius,

Quam capsit illum pendulum certo lapi ³⁾,

640

Super tigillo destinati ictus notam.

Iniqua scrupis et recedent littora

Hispana, Tartessi fretum tangentia

Arnae vetus propago, Temnicum duces,

Graiam expetentes, et Leontarnes iuga,

Solumque, tum Tengyram, Onchesti solum,

Fluenta Thermodontis, Hypfarnique aquas.

1) Oestro, *Virg.*
Enn.

2) Spicas, *Fest.*

3) Lapide,

In Syrtin alios, et Libyfica aequora.
 Et breuia, et infernalis aequoris vada.
 Et semipiscis gurgites nauifragos
 Olim interemtae vestipellis dextera
 Sangi Bubulci Fouii Stercutii,
 Inque alta saxa virginum volucrium
 Dispalitantes, lancinatos cruditus
 Opacus omnes Tellumo venabitur,
 Multis ruinis obrutos ex mortuis
 Vno relicto nuncio fodalibus,
 Delphinifigne, fure Punicae Deae:
 Qui vasta rauri coclitis magalia
 Videbit, aheni maximo calpar ¹⁾ meri
 Manu propinans, poculum bellarium:
 Videbit, et quae liquerit cadauera
 Praestanus Auerruncus armorum cluens,
 Qui rutro adunco runcinantes omnia,
 Nectent foratam recte praedam mugilum.
 Atque alius alium saeuus excipiet labor
 Labore semper pristino ferocior.
 Quae non Charybdis mortuorum explebitur?
 Quae non Erinnyes, femiurgo bestia?
 Quae non Camena, carnifex bimumbrum,
 Aetolis aut Curetis, artus liquier
 Suadebit aura flexanima immemores cibi?
 Vel quam ferarum non fabram intuebitur,
 Atrox venenum farre miscentem excetraui,
 Fatumque monstriforme? sed miserrimi
 Sortem gementes atque palantes haris,
 Miscella semper cum polenta floccium
 Acina, fracesque deuorabunt: ast eum
 Herba, atque Manus vindicabit obuius,
 Nonacriates Vinulus Triceps Deus,
 Et mortuorum regna descendet caua,
 Atque inferum rogabit apricum augurem,
 Coitus virorum et feminarum conscium,
 Umbris hianti sanguinem obsipans solo;
 Ensisque trux munimen, inferis metum,
 Vibrans, trementum murmur umbrarum audiet
 Gracile caduca succrotilla fabula ²⁾.
 Atque hinc Gigantum quae lacertos insula

650

660

670

680

1) Scyphum, *Fest.* 2) Tenui voce, *Titin.*

Confregit, et Typhonis artus querqueri,
 Aduſta flammis cum mera excipiet rate; 690
 Qua Rex Deorum informe elunarum ¹⁾ genus
 In riſum eorum tranſtulit coloniam,
 Qui praelium mouere Saturno fatiſ.
 Huius magiſtri poſtinodo buſtum, caſas
 Poſt praeteribit Cimmerum, et Plutonium
 Aquae procellis fluctuantem gurgitem.
 Offan. boumque Viriati ²⁾ ſemitas
 Stratas, nemuſque Liberae puſae inferae,
 Candensque flammis flumen, atque ubi aetheri
 Tollit cacumen ampla procapes ³⁾ iugi, 700
 Ex quo fluenta cuncta, cuncti funditus
 Fontes per arua diſſipantur Italia:
 Linquensque Lethaeonis alta culmina,
 Lacumque Auernum, quem labro ambit circite,
 Et flumen atra nocte Cocyti obrutum,
 Stygis nigrantis gurgitem, qua Terminus
 Iuranda poſuit iura ſupremis Deis.
 Ire in Gigantes atque Titanos parans:
 Libamen hauſtrisque aureis antlans aquae,
 Orcae dicabit et viro donarium, 710
 Silam columnae vertici appendens ſuam.
 Et tres necabit filii Salaciae
 Pupas, camenae matris aemulas ſoni,
 Iactu inſolenti praecipēs e culmine
 Pinnis caducas aequor in Tyrrhenicum
 Quacumque amari iura ſtaminis trahent.
 Vnam Phaleri turris eiectam foras
 Glanisque capiet flumine irrorans humum:
 Qua puſae acerram conſtruentes incolae,
 Vitalatuum ſtrepente Parthenopen ſono 720
 Solemnia ⁴⁾ Deam iubilabunt alitem.
 At littus exſtans in Veniliae Deae
 Se corruens, cognominem Leucoſia
 Petram tenebit, qua fluens Is, et ferox
 Fluente pingui Laris eructat ſolo.
 Ligea agetur in Terenam fluctuans,
 Sulcans procellae murmur: illam nauitae
 Linquent ſepultam littorali ceſpite,

¹⁾ Simiarum, Feſt.
⁴⁾ Solemniter.

²⁾ Robuſti, Non.

³⁾ Radix,

Aquis propinquam garrulis Ocinari.
 Illam lauabit Corniger so gurgite, 750
 Volucrimembris busta februant aqua.
 Primae sorores ante cognatas Deae
 Classis vetustus imperator Atticae
 Certamen ardens lampadum nautis aget,
 Iussis Deorum, plebs quod augebit dehinc
 Neapolitis, quae prope vndantem sinum
 Portus Miseni scrupas ripas colet.
 Claudensque Coros scorteo sinu bouis,
 Et rursus actus casibus reciprocis,
 Flagri trifulci verbere vstulabitur 740
 Larus, quiescens caprifici frondibus,
 Ne gurgis illum fluctibus deglutiat,
 Imo Carybdin fundo anhelandem trahens.
 Nec sat refectus nuptiis Atlantidis,
 Rudem ferilibusque sirpatum alueum
 Intrabit audax, atque moderator reget
 Ad media combae caudicariam trabem
 Sutam infabre compage subscudum rudi,
 A qua acer Ambarualis expellens Deus,
 Implume quale pignus orbae alcediniis, 750
 Iphis ageis et foris simul, vagis
 Marget procellis impeditum copulis ¹⁾,
 Pontique inerrans pervigil cubilibus,
 Anthedonio erit contubernalis Deo:
 Sic alius alium ventus excipiens, facis
 Instar, rotabit suber, agitans spiritu:
 Vix et procellas vorticesque Albunae
 Defendet illi supparum, arma pectoris
 Manuumque, quae et ipse carnifices petras
 Prendens, acutis membra lancinabitur 760
 Scrupis: ad inuisamque Saturno insulam
 Laniam profectus seculum nefrondinum ²⁾
 Nudusque egenusque garrulus tenebrio,
 Ficti latrabit fabulam infortunii,
 Pendens acerbas coclitis monstri preces.
 Non hic veteris dormientem coepiat
 Oblivionis Equirium Melanthium;
 Namque ibit, ibit nauticum ad Rithri sinum,
 Et Neriti cacumen: intuebitur

1) Rudentibus, Caesar. 2) Testiculorum, Fest.

Vastos penates fusque deque funditus 770
 Luxu procorum turpium: at scripta ¹⁾ improba
 Speciose adulterata corrodet domum,
 Luxu miselli absentis effundens opes.
 Atque ipsi ibidem plura quam in Scaeis mala
 Videns famelicofus, a domesticis
 Minas toroso tetricas dorso pati
 Sannis repressus discet, et paupier
 Pugnīs iniquis, frivolumque ²⁾ iactibus:
 Nec insueta flagra sunt: vberima
 Vibix manet Thoantis in tergīs adhuc 780
 Lentis betulis sculpta, quae trico nocens
 Siccis genis infligere exhortabitur,
 Gratam libenter corpori insculpens notam,
 Vt nescios illectet oculatis malis
 Hostes, querelis principem inducens senem:
 Quem Bombylea vallis, et Temmicia
 Infame nobis terra produxit malum,
 Servatus vnus nauitarum in patriam.
 Postremo qualis latus angarius maris,
 Salsaque murex corpus vnda exercitus, 790
 Exhausta luxu Proniensuū bona
 Olim a Lacæna putida offendens lupa,
 Portu relicto passus ³⁾ occidet senex
 Coruus sub armis Neriti lucos prope:
 Quem latere fosso cuspis incurabilis
 Piscis necabit aculeo Sardonii:
 Natusque patris carnifex vocabitur,
 Achillis ille consobrinus coniugis.
 Post funus augurem Eurytan populus colet,
 Et qui cubile Trampyæ celsum tenet: 800
 In qua necabit Herculem rursus draco
 Tymphaeus in conuiuiō, Rex Aethicum,
 Trahentem ab Aeaco atque Perseo genus,
 A Temeneis non procul natalibus.
 Sed mortuum illum Perga, mons Tyrrhenius,
 In Gortynaëo condet vstrinae situm:
 Cum lacrumanter occidet propter malum
 Natiq̃ue coniugisq̃ue, quam frater necans
 Orcum secundus postuma via petet,

1) Meretrix, Varr. 2) Fragmentorum fictilium, Fest.

3) Rugosus.

Caesus fororis ense funesto gulam,
 Glauconis Absyrtique sobrinae improbae.
 Hic tot ruinis, totque cumulatus malis,
 Secundo adibit Ditem inexorabilem,
 Cui nullus umquam fudus arrisit dies.
 O quam tibi praestabat esse in patria,
 Miselle, tauros vel colonum rustico
 Iugare asellum sub coho cantherium,
 Fictis furoris insolescenti dolis,
 Quam tot subire luctuum discrimina!

810

At anxius vir coniugem raptam expetens,
 Et augurales ominum audiens notas,
 Amore spectri pervagantis aethera
 Quae non marina templa perferutabitur?
 Quae non vaga lustrabit arua indagine?
 Primo quidem Typhonios cernet specus,
 Anumque saxo membra duratam aspero,
 Nec non Erebum cognitas piscatibus
 Ripas hiantes, atque adulterae inclytum
 Myrrhae videbit oppidum, cuius utrum
 Leuabit obstetricis arboris liber:

820

850

Et fleta multum busta Gauantis suae
 Herae, Hospitali Viciae Iugae Deae:
 Quem trux bifetus ¹⁾ dente cano conscidit,
 Arces videbit nec minus Cepheidas,
 Nec non Camilli lubricum pulsum pedis,
 Arasque duplices, quas dapis cupidine
 Bocas subiuit, pro parata virgine
 Hiante fauce corpus Aurigenae vorans,
 Rimantis exta, masculi, plumigradae.
 Messoris autem secula necabitur

840

Exenterato turpis orca viscere,
 Mustelae alumnos qui caballimilites
 Ceruicimatrix saxifrontis extudit,
 Hominesque durans fuetus a vestigio
 Formare statuas inuolucro marmoris,
 Sagax tricoccae lucifur custodiae.
 Videbit aestu quae rigantur iugera,
 Asbyssae flumina, atque humo stertentium
 Cubas olentes, conquiniscens bestiis.
 Quae cuncta obibit propter Argiuam lupam,

850

1) Aper, *Fest.*

Triuiram puellam feminipuerperam.
 Iapygumque adibit erro exercitum,
 Ponetque domum virgini Feretriae,
 Ancile scutum, et hirneam ¹⁾ Temesiam,
 Sponsae nocentis cernuosque mulleos.
 Siringue adibit, et Lacinia ardua,
 In quæis iuuenca consitum Feroniae
 Deae Monetæ præparabit hortulum:
 Et feminis lex semper indigenis erit
 Cubitum nouenum flere tertium Aeaci
 Et Doridis, fulmen duelli Martii,
 Nec corpus auro perpolire vinulum ²⁾,
 Nec ferre membris delicata pallia
 Sandice pictas, ideo quod Diae Dea
 Terræ cacumen muneratur arduæ.
 Pugilisque tauri inhospitam certaminum
 Arenam adibit, quem creat Libentia
 Maucina ³⁾, regnans arce Longuri edita,
 Saturniam falcemque, Concheaeque aquas
 Ventans, Gonusamque, atque Sicanum aequora, 860
 Et templâ crudi pelle vestiti lupi,
 Quæ quondam alumnus Crethæi appellens ratem
 Cum gente quinquaginta nautarum edidit:
 Minyumque falsi ripa feruabit maris
 Strigmenta, quæ nec diluet Venilia,
 Nec abluentes imbricæ nungues ⁴⁾ diu.
 Ripæ sed alios, atque Teuchiris iuga
 Vicina flebunt, littore eiectos procul
 Atlantis ad desertâ territoria,
 Membris nocentum lancinatos fragminum: 880
 Mopsum Titaeroneum vbi olim nauitæ
 Busto indidere mortuum, et busto super
 Statuere cippum funebrem Argoæ trabis
 Transtrum reuulsum, manium donarium,
 Aufigda Cinnypheæ quod rigans aqua
 Fecundat vndis: ast alumno Nerei
 Tritoni Colchis munus vxor obtulit,
 Luræ ⁵⁾ capacis aureum carchesium,
 Iter docenti qua per angustas freti
 Immittat aras Tiphys incolumem ratem. 890

1) Pateram. 2) Molle, *Plaut.* 3) Manca. 4)
 Niues, *Lucret.* 5) Oris, *Fest.*

Et iura Graecos Africae capeffere
 Pontigena tunc biformis asseret Deus,
 Cum munus id plebs offerens reciprocum
 Libyssa Graecae, patriae exemtum dabit:
 Metuque fati munus Asbystae infera
 Telluris vmbra subter ignotum obruent,
 Vbi ducem miserrimum Cyphenfium,
 Nautasque ad vnum flabra Volturni egerent,
 Et ex Palythris filium Tenthredonis,
 Amphrysiensem principem Euryampium,
 Et optimatem faxicorporis lupi
 Donorum edacem, et culminis Tymphrestii,
 Quorum quidem Aegonean alii patriam
 Desiderantes, atque Echinum, et Titarum,
 Iramque, tum Trachina, tum Perrhaebicam
 Gomum, Phalanuque, atque Olofforum sola,
 Et Castanacan, insepultum in rupibus
 Aeuum supremis eiulabuntur malis.
 Sic aliud alii funus adiunget Deus,
 Dura ante reditus excitans discrimina.

900

910

Illum Aefari vnda, et oppidum minutulum
 Oenotriae, Crimissa, torris noxii
 Stinctorem habebit, quem momordit excetra;
 Namque ipsa summum diriget telum manu
 Tendens tenum ¹⁾ virago Maeoten Tuba:
 Durae ad fluenta qui cremato acerrimo
 Leone, valgo dexteram armauit Scythia
 Colubro, volantum pinfitore ²⁾ cuspidum.
 Crathis sepulcrum sed videbit mortui
 Ad ima templa Bitientis Patarei,
 Vbi sonora stagna Nauaethus vomit.
 Ipsum necabunt Ausones Pellenii
 Opem ferentem Lindium praetoribus,
 Quos Thermydri, quos Carpathi iugis procul
 Vagos coruscus Thrafcias mittet canis,
 Noui colonos hospitisque pulueris.
 Ergo Macellis maximum templum incolae
 Busto struentes, numen aeternum colent
 Libisque, opimis et boum nidoribus.

920

Faber caballi Langariae in cubilibus,
 Timore Martis et cateruae Thuriae

930

1) Funem, *Plaut.*2) Expulso, *Enn.*

Pendens parentis peierata criminā,
 Quae pecua propter comparata praelio,
 Celsae Comaethus dirutis profumuriis ¹⁾
 Ob coniugalis curae amorem vxorium,
 In Bellicam Cydoniam viraginem,
 Crestoniumque peieravit in Deum,
 Lupum Quirinum Troffulum ²⁾ Flexuminem,
 Qui torminosum praelium in fratrem dedit
 940
 Intra parentis intimam bulgam pugil,
 Natale nondum lucis intuens iubar,
 Nec liber a Partundae adhuc laboribus:
 Meticulosum auxere sic fetum Dei,
 Caestu valentem, in Marte lauricem ³⁾ tamen,
 Et arte plurimum-utilem in castris sua:
 Qui circa Cirin et Cylistarni humida
 Habebit hospes patria procul domos,
 Vbi dolabras, queis grauem molem ascians,
 Illustre damnum fabricabit incolis,
 Molae ⁴⁾ sacrabit in Cluacinae tholo.
 950

Alii tenebunt Sicanorum littora
 Aborigines, qua tres Alumento ⁵⁾ senex
 Nautis puellas Phoenodamantis dedit,
 Seruans repostum mente ceti prandium,
 Porro obfipare edacibus coenam feris,
 Vbi ad crepuscos ⁶⁾ venerint Laestrygonas,
 Qua squalet alta inhospitalis vastitas.
 Illae parentis maximum donarium
 Quinquentionis struxerunt templum Deae,
 960
 Morte expeditae et solitariis locis.
 Quarum alteram Crimissus assimilis cani
 Vinclo marito coniugabit, atque ea
 Semifero alumnum nobilem pariet Deo,
 Trium colonum conditoremque urbium:
 Qui conuocatum termitem Anchisae nothum
 Ducet triquetram marginalem ad insulam,
 E Dardanis nuper aruis hospitem.
 Heu! heu! Segesta, coelitem sententia
 Te luctus atrox, te querela patriae
 Manet flagrantis ignis hostici rogo:
 970

1) Pomeriis, *Fest.*

2) Equitem.

3) Leporem.

4) Martiae, *Gell.*5) Laomedon, *Fest.*

6) Occi-

dentes, *Varr.*

Tu sola moeros ¹⁾, sola turres dirutas
 Ad omne tempus lacrumata, sat diu,
 Sat eiulabis: omnis atrato miser
 Cultu popellus inuolutus supplice,
 Pedore deget squalaque ²⁾ aeuum fordidum,
 Soloxque capitis terga foedabit coma,
 Memorem procurans veteris aerumnae notam.

Multique circa Sirin et Leutarniam
 Colent opima culta, qua miserrimus
 Grossorum acutus supputator est situs 980
 Calchas feritus vngulo caluum caput:
 Qua fluctuosa murmurat fuga Sinis,
 Rigans amoena Choniae noualia:
 Urbem hi struentes Ilio cognominem,
 Iram Minervae Buccinae accendent herae,
 Cum Xuthidas in aede mactabunt Deae
 Quicumque ad aram supplices confugerant:
 Purasque conuiuebit illa pupulas,
 Saenis Achaeis vapulantes Ionas
 Videns, luporum et ciuicam agrestum necem; 990
 Quando camillus publicus flamen cadens,
 Primus tepente sparget aram sanguine.

Itemque saxa plurima Tullensia,
 Nec non marini prominens Lini iugum,
 Regnata adibunt arua priscae Amazoni,
 Emancipati feminae feruae iugo,
 Quam seruientem strenuae viragini
 Vagam repellet vnda ad hospites finus,
 Exsculpta cuius interemtae lumina
 Leto cruento mirionem ³⁾ finium 1000
 Sternent, trifaci ⁴⁾ faucium longurio.
 Crotoniatae ciuitatem diruent
 Amazonis, fortem necantes virginem
 Cletam, imperantem patriae cognomini:
 Et inde terram mordicus quamplurimi
 Proni prehendent, nec laboribus sine
 Lauretae alumni moenia aequabunt solo.
 Alii Terenam, qua fluens Ocinarus
 Recentat arua, februiam eructans aquam,
 Errore lixabundi ⁵⁾ et aerumnis colent. 1010

1) Muros, *antique*. 2) *Pro*, et squallore. 3) De-
 formem. 4) Tricubitali hasta, *Fest*. 5) Vagi.

Sed et secunda laude pulcritudinis
 Cluentem, et almis ex Lycormaeis aquis
 Fortem asperumque filium Gorgae ducem
 Modo Libyffam Thracia in terram ferent
 Flabella, tentis inuoluta linteis:
 Modo ex Libyffa rursus Auster accidens
 In Argyrinos versus et Ceraunia
 Feret, sonanti turbine insultans salo:
 Vbi victus illis durus exantlabitur,
 Lacmonii qui flumen Aeantis bibunt.
 Ciuesque capiet Crathis omnes Colchicis
 Polis propinquus Mylacumque terminis,
 Quoscumque misit quaeritantes filiam
 Acae et Corintho, sponsus Eidyae, imperans,
 Venans carinam perfidae sponsae veham:
 Qui limpidum accoluere Dizeri alueum.

1020

Melitem insulam alii non ab Orthrono procul
 Vagi obsidebunt, quam iugosi plurimus
 Circum Pachyni Sicanus lambit liquor,
 Arcem petrosam ruminans cognominem
 Olim futuram Sisyphoei filii,
 Curitis etiam Virginis splendens opus,
 Qua vomit Helorus frigerantem gurgitem.

1030

Ani peremtor hirpus Orthronum incolet,
 Patrii procul fluente Coscynthi expetens,
 Et in procellis serupeae molei insidens,
 Classen imperabit nauigandam ciuibus:
 Terrae paternae namque non annum integrum
 Perduellionis patria reum frui
 Sequestra iustae Furia vindictae sinat,
 Ladonis vdi larua roris accola.

1040

Et inde vitans praelium anguiformium,
 Abantiam post nauigabit oppidum,
 Ventansque propius terram Atitanensium,
 Ad litus ipsum culmen arduum incolet,
 Libans Polyanthei Chaonitae flumina.

Calchantis atqui busta propter Itala
 Fratrum duum mendacis alter cespitis
 Tumulum sepultis excitabit ossibus:
 Bustumque ouillo vellere incubantibus
 Veram in quiete dictionem ¹⁾ proferet:

1050

1) Oraculum, *Pacuv.*

Salutiferque Dauniis vocabitur,
 Cum fluminis gens Iota Iuturnis aquis,
 Gnatum inuocabunt opitulum Aesculapii
 Gregi benignum ciuibusque accedere.
 Hoc nempe cunctis lumen Aetolis erit
 Ibi cruentum et omnium faeuissimum,
 Quando Salanga rura et Angaesos finus
 Cum venerint, ducis repositent iugera
 Boni noualis fumen, aruum haeredium:
 Quos ad sepulcrum solitarium obruent
 Vinos hiantis in foli voragine,
 Sepulcrum et ipsis insepultum Daunii
 Statuent aceruo fornicatum faxeo,
 Terram offerentes, quam volebant fumere,
 Cerebrisorbi filii apri bellici.

1060

Sed filiorum Nauboleorum petent
 Nautae Temessam, qua iugosus Lampetes
 Illustre cornu verticis Hipponii
 Salo tetendit: proque Crissae finibus
 Crotonialem portuosum puluerem.
 Taurorum arabunt ferreis dentalibus,
 Patriam Lilaeae, et Anemoreaë sola,
 Amphissan et desiderantes, atque Abas.
 Setaea misera, rupium te crux manet,
 Vbi numellis membruuincis ferreis
 Misella passis compedita brachiis
 Moriere, heriles ausa classes vrere,
 Ad Crathin eiulante questu volturum
 Rapina pendens, oscinum voracium:
 Quin fortis ille mons tuae cognominis,
 Ponti procellis imminens, vocabitur.

1070

1080

Tamen Pelasgi ad alta Membletis vada,
 Quicumque Corsicae appulerunt insulae,
 Tyrrhenicum vltra murmur ad Lametios
 Lucana habebunt gurgites noualia.
 Illos ruinae duraque infortunia
 Moeftos habebunt, non relatuos pedem
 Propter mearum nuptiarum vim trucem.

Nec qui penates gestientes post petent,
 Vitulationis pingua adolebunt sacra,
 Redhostientes gratiam Lucretio.
 Nam tot ruinis, tot malis Ericius,
 Tot Martiorum coniugum aedituas nurus

1090

Dolis rotabit, nec malis nauifraga
 Cessabit ignium excubans custodia,
 Ob caesi alumni fata, quem cespes recens
 Effossus in tellure Methymnae teget.

Ast alius ad lauacra inextricabiles
 Laquei nocentis coecus explorans vias, 1100
 Scelestae amictus inuolucro compedae
 Manibus requireret impeditis exitus:

Caueamque subter balnei vrimans, lacum
 Cerebro recenter atque pollubrum imbuet,
 Scena ¹⁾ bipenni dislitus medium caput;
 At vmbra pulla peruolabit Taenarum,
 Auerfa abominanda scriptae ²⁾ munia.

Ego stabo propter nauiam iacens humu,
 Diuisa aheneae securis verberare,
 Cum mi, sapinum stipitem aut truncum ilicis 1110

Fron dator aliquis vt opifex lumarius,
 Illustre collum franget et tergum patens,
 Et omne acerba lancinans corpus cruce
 Excetra diphas imminens ceruicibus,
 Iras amarae bilis explebit suas,

Vt non duelli iure captam, at succubam
 Stimulo furoris vlta me implacabili,
 Sturdus querelis coniugem clamans herum,
 Curram repente conuolans perniciter.

Sed vertagus parentis indagans necem, 1120
 Crudelis enfem merget extis viperae,
 Gentile sanans prodigus malum mialo.

Sed vir meus, rex seruientis coniugis,
 Lepidis coletur Spartiatis Iuppiter,
 Honorum adeptus Oebali natis vices.

Meus nec vltra cultus ignorabitur
 Obliuiofis obrutus silentiis;

Colentque templis optimates Daunii
 Salpes ad oram, quique seruant Dardanum 1150
 Urbem, paludis proximi voragini.

Sed et cauentes coniugale vinculum
 Pusae virorum taedio deformium
 Comis recenter Hectoris nitentium,

Insignium formae aut notis natalium,
 Arae lacertis implicabuntur meae,

1) Dolabra, Liv.

2) Sceleratae, Titin.

Tacdarum habentes acre propugnaculum,
 Pullos amictus atque fucum corporis
 Lito ¹⁾ gerentes vestium tectorio:
 Illustre numen his ego longum Dea
 Canar bacillos feminis gestantibus. 1140
 Luctumque multis virginum parentibus
 Orbis relinquam retro, quae ducem impium,
 Deae latronem militarem Cypridis
 Dia gementes, iure fraudatas tori
 Mittent puellas forte iniqua virgines.
 Larymna, tum Sperchie, tum Boagrie,
 Tu Cyne, tu Scarphea, vel Phalorias,
 Urbisque alta Narycea, vel Thronitides
 Vici Locrenses, et Pyranthia ardua,
 Necnon Hodoedocea tecta Oilei, 1150
 Vos ob mearum nuptiarum crimina
 Poenas Minervae scilicet magnae Deae
 Soluetis, annos mille virgines anus
 Urnae nefastis nutriendes fortibus:
 Quois insepultum semper in terra hospite
 Hospes sepulcrum distrahetur fluctibus,
 Cum membra cremis vstulans infamibus,
 Cinerem procellis ventilabit Mulciber
 Columbae ab altis interemtae montibus.
 Aliaeque noctu mortuis simillimae 1160
 Campos adibunt virginis Sithoniae,
 Coecas ocellis aucupantes semitas,
 Augusta Diuae dum penetrent atria,
 Votis cientes supplices Duelliam:
 Magnaeque verrent aream scopis Deae,
 Et rore spargent, iam cauentes ciuici
 Furoris aestum: nam vir omnis Ilius
 Seruabit illas, saxum rodus ²⁾ tenens,
 Aut aeneam fecespitam, aut bupetiam
 Acierim ³⁾ acutam, vel Phalacraeam rudem, 1170
 Manum studens fatiare ieiunam necis:
 Impune tunc plebs laude noxium efferet
 Genus necantes, lege sanciens rata.
 O mater, o misella mater, nec tua
 Laus interibit: quin virago Persei
 Triformis Orca te canem pernoctibus

1) Vincto.

2) Lapidem, Att.

3) Securim, Fest.

Sacrum efferabit in viros nictatibus,
 Quique imperantis Strymoni Caniculae
 Delubra flammis non colent ardentibus,
 Pheraeam opima caede placante Deam:
 Sed busti inanis insulare cespitem
 Pachyni habebit culmen, ex insomniis
 Heri timentis excitatum dextera,
 Ad purum Helori funeratae marginem
 Qui functae in oris inferet libamina,
 Triviae furorem scilicet timens Deae,
 Quod primus audens faxei iactus nefas,
 Orco praeibit, dux inhumani sacri.

1180

O frater, animae plurimum frater meae

Dilecte, fulmenta aedium atque patriae,

1190

Non frustra tauris imbues altaria

Caesis, tenentem Ophionis sedilia

Venerans opimo victimarum munere;

Sed rura te vectabit in natalia,

Graecis vigentem rura adepta gloriam;

Vbi palaestram docta mater Latia

Olim imperantem Tartaro trudens anum,

Furtiva soluit vincla partitudinis,

Gumiae ¹⁾ mariti pullimanducas cauens

Epulas nefandas; nec faginavit dape

1200

Aluum, faceta glutens saxum vice

Suffarcinatum mollibus cunabulis,

Prolis sepulcrum triste semiferus suae:

Quin templa habebis insulasque Manium ²⁾

Verruncus aurae pestilentis Indiges,

Vbi secutus Ogygi populos fatiis

Oracla Medici Lepsi Terminthei,

Ex Ophryneis te sepulcretis agens,

Arcem ad Calydni ducet et terram Aonum,

Leuamen acre, cum tumultus hosticus

1210

Vastabit arua, et Teneri donaria;

Sed et fufetes ³⁾ victimis Ectenii

Tuam fouebunt, vt Deorum, adoream.

Et Cnossum adibit atque Gortynis domos

Meae ruinae luctus, et caduciter

Ducum lababunt tecta: non enim innocens

Lembum biremem nauta piscator reget,

1) Voracis.

2) Beatorum.

3) Optimates, *Calid.*

Leucum sequestrem regiae ductans dolo,
 Odiumque coecis implicans mendaciis:
 Nec ille parcat liberis, nec coniugi
 Medae, furoris aestibus mentem auis,
 Non Clefitherae filiae, cuius pater
 Draconi alumno sponte nuptias dabit:
 Omnesque cruda cedit in facris manu
 Cereris fauissis ¹⁾, faucies crudeliter.

1220

Decusque autum illustre progenii meae
 Aeuum nepotes, efferent in posterum,
 Coronam adepti praeliis perduelliam,
 Terrae marisque ius tenentes principes:
 Nec mentione posthuma nomen carens
 Celabis altis in tenebris, Patria;
 Tales relinquet consobrinus duplices
 Meus leones, maximum Romae genus,
 Gnatus venustae Vorticordiae, cliens
 Mentis, nec acri poenitendus praelio;
 Rhaecelon urbem qui prius ventans colet
 Cissi ad supremum culmen, et Laphystias
 Cornu rigentes feminas: Halmopia
 Rursum exeuntem quem manet Turrenia,
 Tepente Lynceus et redundans agmine,
 Et Pisa, pecorosa atque Agylles pascua:
 Miscebit hostis quocum amicum exercitum,
 Adigens sacramento atque suppliciis ²⁾ precum,
 Erro latentes pumilus ruspans vias
 Terrae marisque: tum simul nati duo
 Myfos regentis (cuius auertat Deus
 Vitifator hastam, membra vineto implicans)
 Tarchonque tum Turrenus, immanes lupi,
 Sancti ferentes Herculis primordia.
 Vbi refertam glisceram ³⁾ mensam dapum
 Tandem voratam conspicatus affeclis,
 Oraculorum fiet antiquum memor,
 Pinguique sub Aboriginum solo struet
 Ultra Latinos atque Daunios sitas
 Turres alumnis fabricans numero pares
 Scrofae nigellae, quam ab Idaeis iugis
 Et Dardaneis collibus ductam auget,

1250

1240

1250

1) Cellis, *Gell.* 2) Supplicationibus, *Fest.* 3) Cre-
 scentem, *Fest.*

Quae tot nutrit his pares numero sacres:
 Vt vrbe cuius ponet vna imaginem
 Sigillo ahenō, delicosque grundules. 1260
 Et aede structa Myndiae Pallenidi,
 Delubra ponet patriorum praestitum,
 Quae sola, sprete vxore, spretis liberis,
 Aliisque copum¹ rerum opimitatibus,
 Tandem senili cum parente praeferet,
 Velaus amictu; cum canes duclici
 In cuncta spolia fortientes patriae,
 Soli huic ab ipsis aedibus praedam offerent
 Et munus exportare quod cordi fuat:
 Sic visus etiam perduellibus pius, 1270
 Multum cluentem laude belli patriam
 Reciduiam et ipsam deseret nepotibus
 Urbem, suprema iuxta Circae iuga,
 Et trux Maricae²) litus, atque Argus ratis,
 Phorcae paludis Marsionidis lacum
 Titoniumque flumen, arcanis humum
 Rimans opertas in vias canalibus,
 Cacumen et Zosterium, qua virginis
 Faunae Sibyllae scrupum specus patet,
 Pendente tofi fornicatum pumice. 1280
 Tot execranda tanta perferent mala,
 Meae parabunt qui ruinas patriae.

Quid enim parenti maximi Promethei
 Commune magni matre cum Sarpedonis,
 Quas pontus Helles, quas petrae Symplegades,
 Quas Salmydessus, quas inhospitus liquor
 Scythis propinquus rupium arcet obice,
 Tanaisque nullo gurgitum contagio
 Mediam paludem dissecans, gratam incolis
 Algum³) et pedarum perniones flentibus, 1290
 Vt primo pereant Carnii nautae canes,
 Qui fronte roba⁴) tauriformem virginem
 Rapuere Lernes institores improbi,
 Sponsam ruinas ferre Memphiti duci,
 Odii mouentes signa vtrique littori.
 Namque et rapinae contumeliam grauem
 Florentis Idaee expostulantes incolae

1) Copiosarum. 2) Circes. 3) Frigus. 4) Rusa, Fesi.

Curetes, extulere captiuam bouem
 Paronis intra taurifrontis alueum
 Ad sancta templa coniugem Saraptiam
 Dictaea Cretes Stellioni principi.
 Nec visi habere sat, ferentes par pari,
 Ductore Teucro sed rapacem exercitum
 Teuceri Scamandro cum parente Draucio
 Misere ad alua Bebrycium noualia,
 Bellum ferentes muribus: quorum satu
 Generis creasti, Dardane, auctores mei,
 Ducens puellam Cressam, Arisbam nobilem.

1300

Secundo item misere furaces lupos,
 Ut vniplotio vellus auertant duci,
 Seruabat acri quod draco custodia:
 Qui cum Cytaeam venerit Libysticam,
 Et quadrinarem sopiens ossa boam,
 Vomentium ignes prefferit dentalia
 Vrua italorum ¹⁾, elixus immiti rogo,
 Non abstulit libenter aruigi cutem,
 Sed et bidentem sponte sectantem auferens,
 Germanicidam, pestitatem liberum,
 Picae ad loquacis alueum aurigans tulit,
 Humanum ab altis Chaoniticis sonum
 Transtris loquentis, et peritae currere.

1310

1320

At rursus autro qui reuulsit mulleos,
 Amentum et ensis, balthium, atque enses patris,
 Cui Scyrus olim lacrumosa funera
 Praecipitis infra stridulum vimbonem iugi
 Saltus parabit insepultos, Phemipor ²⁾,
 Mystae comes leonis, hosticae Deae
 Qui multis vber lacteum Fere triae,
 Fur balthi litem excitauit duplicem,
 Cestum reuellens, et Themiscyrae inclutam
 Arcu potentem Porrimam ciuem auferens:
 Cuius sorores Lagumides Neptunides
 Erim atque Lagumides deferentes, Telamum,
 Fluenta Thermodontis, atque Actae iuga,
 Poenas rapinae quaesitantes asperas,
 Istri vls ³⁾ sonantem gurgitem citas equas
 Egere, hiantes horritorem ⁴⁾ oris sonum

1350

1) Boum, *Fest.* 2) Phemii puer: sic Marcipor, *Fest.*
 3) Vlra, *Cato.* 4) Hortatorem, *Diomed.*

Graecis, vetusti filiisque Erechthei.
 Omnemque duro Marte vastarunt agrum,
 Igne vsulantes patrimonia Mopsopi. 1540

Mentisque campos Thraciae populans annis,
 Terramque Eordam, tum Galadraeum solum,
 Peneum ad amnem panxit arui terminos,
 Seruile vinclis imprimens collo iugum,
 Virtute praestans iuuenis et forma suis.
 At haec bubulcum suppetias pro tot malis
 Cudoniuestem sexque nauium ducem
 Mittens, ligone saxa fodit moenia.
 Eum Moneta vorticordia coetibus
 Deum sacrabit, causa princeps luctuum. 1550

Rursus Timolum deferentes volutres,
 Et Cimpson, aureumque Pactoli sinum,
 Et aquas paludis, cuius in cubilibus
 Typhonis vxor aspero toro incubat,
 Agyllan Aufonitin intrarunt, graue
 Saeuis Liguribus, quique primo Sithonum
 Duro gigantum sunt creati sanguine,
 Certamen acris conferentes praelii,
 Pisamque capiunt, et relinquunt omnia
 Praedam duelli iugera, Vmbris finibus
 Propinqua et Alpium iugosis arcibus. 1560

Litem supremus torris antiquam excitat,
 Olim sepultos ignibus animans rogos,
 Postquam Pelasgos haurientes Rhyndaci
 Conspexit urnis in peregrinis aquam.

Lymphata at illa effleratis aestubus
 Triplamque quadruplamque vindictam inferet,
 Magnis ruinis littus aduersum impetens.
 Aderitque primus hic Ioui Laperho
 Cognominisque et Fulguritor Iuppiter, 1570
 Telis trifulcis hosticas flammans domos:
 Quicum ipsa moriar, inque mortuis vagans
 Tunc audiam illic illa, quae post eloquar.

Sed et secundus, interemi filius
 In rete muti piscis immiti modo,
 Terram cremabit hospitem, Medici Dei
 Oraculis, cum multilingui exercitu.

At rege lignatore tertius fatus,
 Figulam recenter virginem Branchesiam
 Glebam solutam flumine inducens sibi 1580

Terrestre egeno munus optanti dare,
 Libro sigillum quod fuisset conduli ¹⁾,
 Montana Phthiram regna solus incolet,
 Peditem retundens Cara mercenarium:
 Petulca cum nonaria ²⁾ eugium ³⁾ terens
 Nictabit olim nuptias, catulliensi
 Turpi suburrae barbarorum nubere.

Quarti Dymantis sanguine a veterrimo,
 Lacmonique, tum Cytinaei, et Codri:
 Qui Thingrum habebunt et cacumon Satnium, 1590
 Et marginalem pristini peninsulam
 Empantae Educac plurimum inuisti Deae,
 Patris virosae multiformis scraptiae,
 Quotidiano quae libidinis lucro
 Miseri lupinam patris expleuit famem.
 Extremam arantis terram Edonis hospitalem.

Ast vltor acer Phryx necis sororiae
 Rursus nutricem continentem diruet
 Parici ⁴⁾ opaci, iura sincerissima
 Reddendis arte contumace Pluribus ⁵⁾: 1400
 Lalisonis aurium qui appendices
 Flaccas recidens, tempora ornabit sua,
 Muscis timorem sanguisorbis adferens:
 Cui cuncta Phlegrae terra capta feruiet,
 Thrambusiunq; culmen, atque caeruli
 Rupes Titonis, atque Sithonum plagae,
 Palleniumque ingerum, quod corniger
 Rumon faginat, lixa gentis accolae.

Multas vicissim concitabit lacrimas
 Quirinus, aut Gradinus, aut quem dixeris 1410
 Ligurrientem pota caede praelia.

Sed non quiescet sic parens Promethei,
 Sed pro vniuersis stirpis vnum Persei
 Mittet gigantem, cui via mare hospitum
 Erit pedestri, et terra nauigabitur
 Tonfis secanti rura: tunc Eretriaae
 Domus Quirinae tota flagrans ignibus
 Cum moeniorum ligneo procestrio ⁶⁾,
 Faunum vocabit pestis auctorem, augurem
 Mendaciorum, Februique antistitem. 1420

1) Anuli, *Fest.* 2) Meretrix. 3) *ἑμενα*. 4) Iudicia, *Fest.* 5) Mortuis. 6) Ambulacro, *Fest.*

Crudaeque genti cuncta mandetur simul
 Deglubta duplici delibrato cortice
 Manuseta nutrix fructuum, atque arbos fera:
 Exhaustietur omnis vnda fluminum
 Sitis calores affatim extinguentiam:
 Nubes sagittis eminus stridentibus
 Super caput crebrescet, utque Cimmerae
 Obnubet umbrae squalor obscurans iubar.
 Qualis Locrensis non diu viuax rosa,
 Et cuncta vassans velut aprica stramina,
 Rursus feretur in pedes reciprocos,
 Natantis alui caudicem, ut crepusculum
 Puella serum, mobili visu legens,
 Abeneo latronis ense territa.

1430

Multi labores, multa belli funera
 Erunt viuorum, nunc grauis certamina
 Ob scepra regni fortiter certantium,
 Nunc exaratis in bonum noualibus:
 Dum crudus heros sopiat bellum graue
 Ab Aeaco atque Dardano ducens genus,
 Thesprotus utrumque et Chaladraeus leo:
 Omnem et supinans fratris euersam domum,
 Formidolosos coget Argiuos duces
 Ditis Chaladrae faeuum adulari lupum,
 Et scepra prisca principatus tradere.
 Cui sexta iam post saecula cognatus meus
 Manus feroces conferens quinquertio,
 Terraeque aquaeque non reculans sagmina,
 Inter sodales tum cluet veterrimus,
 Partas duello primita exuias ferens.

1440

1450

Quid misera longum tempus in furdas petras,
 Surdas procellas, irritas cautes loquor,
 Sonos inanes oris incassum ciens?
 Nostram abrogavit Nuptus antiquans fidem,
 Rumore vano veriuerbum illinens,
 Mentemque certae dictionis angurem,
 Passus repulsam quorum amabat affequi:
 Veram esse faciet; et malo edoctus suo
 Quis, quod inuandi patriam nulla est via,
 Carmentam abunde hirundinem laudauerit.

1460

Tantum locula est; et reciproco pede
 Recta petebat carcer, atque in pectore
 Sirenis exspirauit ultimos modos

Clari sacerdos, atque Nefus filiae
Augur fatelles, quale Picatum loquax
Monstrum, innoluta verba lime tinniens.
Ego implicatum nunciaturus tibi
Veni furentem virginis Fatuae ¹⁾ sonum,
Cum sim locatus faxeae custos domus,
Narrare cuncta, tum putare singula
Iussus, loquelae nuncius volubilis.
In melius autem Dius istaec omina
Vortat, tuo qui tutor assidet solo,
Priscam tuens possessionem Bebrycum.

1470

1) Fatidicae.

IN

LYCOPHRONIS CASSANDRAM

IOHANNIS MEVRSII

COMMENTARIUS.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
CHICAGO, ILL.

IOHANNIS MEVRSII

AD LECTOREM

P R A E F A T I O.

Eccce, mi Lector, dono tibi Lycophronem, Poetam omnium, quotquot sunt, obscurissimum. Addo librum Commentarium, eo faciem praefero, qua opus illi fuit nimis diu. Ferunt obscuram Myrmecidis ex ebore operam facilius visam, si nigras fetas adhibuissent: idem de hoc Lycophronis Poemate dictum habe, quod sine interprete vix est ut quisquam intelligat. Laudabilis nupera opera doctissimi (viri dicam, an adolescentis?) Gulielmi Canteri nostratis. Bertrandus si quid laudis meritus, non ego defrudem. Primi in hoc opere illustrando fudarunt Dection, Orus et Theon, viri in Grammatica quondam illustres, sed eorum opera tempus atque invidiosa vetustas nobis ademerunt. Quae hodie exstant Commentaria Isacii Tzetzae, papae! quam multoties nugacia? *mortuaria glossematia* cum Catone meritissimo quis dixerit. Si boni quidquam in illis, ea istorum sunt, quos paullo ante laudaui, qui si reuiuiscant, indubie lege Atinia rem furtiuam vindicent. Atque exstarent illi, labore hoc supersedere potuissim: sed haec vota tantum. Quare illa, quae iam maioribus nostris ademit obliuio fugitiua, secutaque sedulitas posterioris aevi re-

trahere nequiuuit, non, si non potero indagare, eo ero tardior, sed velocior ideo, si quiuero. Non mediocres enim tenebrae in hac sylua: neque eo, quo peruenire volumus, semitae tritae: neque non in tramitibus quaedam obiecta, quae euntem retinere possent. Praeterea damus quoque emendatiorem versionem Illustrissimi viri Iosephi Scaligeri, Iul. Caes. F. cuius hortatus ad has meas lucubratiunculas edendas magnum mihi calcar addiderunt: et absque eo effet, vix id facere ausus fuisssem. Quod superest: moneo, et testor religiose a me seruata nobilem illam Laurentium legem, *Ne pomum ex alieno*, nosti caetera. Quidquam a nobis ex doctorum huius aevi virorum scriptis in mea tralatum, nomina ingenuae profiteor. Neque enim furtivae a me sublectae pennae,

Ne, si forte suas repetitum venerit olim

Grex auum plumas, moueat cornicula risum.

Deinde pauci sunt, quos aliquando aliud agens apud amicos, inspiciens legi; pauciores, immo nulli, quos perlegi: non quod neglexerim, sed otium defuit: magis me capiunt ipsi fontes, e quibus gratius aquae petuntur. Graculi isti, qui plagium clamitant, si quid dixeris, quod ipsi ante te, verbo dicam, non me mouent. Nec ego solus ero, in quos ab illis inuolatum. Vale, Lector candide: Zoilum enim non aestimo, qui quorum similitudinem desperat, eorum affectat similitatem. Themistocles dolebat, cum nulli sibi inuidi:

Ὁ γὰρ ἀφθόνητος οὐκ ἐπίζηλος πέλει.

Iterum vale, et his meis candide frui: sicubi lapsus, veniam dabis adolescenti admodum, deinde homini. Nemo nostrum non peccat, homines sumus, non Dii.

IN
LYCOPHRONIS CASSANDRAM
IOHANNIS MEVRSII
COMMENTARIUS.

4.

Χρησμῶν αἶδλον στόμα] Simili phrasi Aeschylus Prometheo αἰελοστόμους χρησμούς dixit.

3. Οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη] Numine afflatorum indicium putatur clamore confuso bacchari. Ruffinus Hist. Eccles. lib. II. cap. IV. *Cumque primum nauicula senum oram illius soli attigisset, ecce subito sacerdotis illius templi virgo filia correpta spiritu, cum ingenti vociferatione clamoribus usque ad coelum datis (malim elatis) agi per medios populos coepit, et crebros ducens rotatus, stridens huc atque illuc rabida ora vibrare etc.* Apuleius Miles. VIII. *Inter haec vnus ex illis bacchatus effusus, ac de imis praecordiis anhelitus crebros referens, velut numinis diuino spiritu repletus, simulabat sauciam vecordiam prorsus. Et postea, Insit vaticinatione clamosa conficto mendacio, semetipsum incessere atque criminari, quasi contra fas sanctae religionis designasset aliquid.* Statius Silv. lib. IV. in Via Domitiani de Sibylla,

*En et colla rotat, nouisque late
Bacchatur spatiiis. —*

Oecumenius ad cap. XII. Act. Apost. Καὶ οὕτω μανίας πληρουμένη, καὶ τὰς τρίχας λύουσα, καὶ ἀφρόν ἀπὸ τοῦ στόματός

ἀποπέμπονσα, καὶ τὰλλα πάντα ποιῶσα, ὅσα οἱ μαινόμενοι ποιεῖν εἰώθασιν, τὰ τῆς μαντείας, ἣ μᾶλλον μανίας ἐφθίγγετο ῥήματα. Eunapius in vita Aedefii de Sosipatra loquens, Εἴτα εἰς τὸν περὶ καθόλου ψυχῆς, καὶ τί τὸ κτελιζόμενον, καὶ τί τὸ ἀθάνατον αὐτῆς, ἐμπίπτουσα λόγον, μεταξὺ τοῦ κορυβαντισμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως, ὡς περ ἀποκατεῖτα τὴν Φωνήν, ἐσιώπησε. Petronius, *Potius furentis animi vaticinatio appareat, quam religiosae orationis sub testibus fides.* Lactantius lib. IV. cap. XXVII. *Ecce aliquis instinctu daemonis percitus dementis, effertur, insanit, etc.* Lego d. *effertur, i.* Simile mendum apud eundem auctorem lib. I. cap. XXI. *Seclis namque humeris, et utraque manu districtos gladios exerentes, currunt, efferruntur, insaniant.* Legendum omnino, c. *efferrantur, i.*

6. ΔαφνηΦάγων Φοῖβαζεν ἐν λαιμῶν ὅπα] Cassandrae vatis δαφνηφάγους λαιμοὺς vocat Lycophron, quia laurus μαντικῆς σύμβολον, vt ait Aphthonius Προγυμν. et futurorum praesensionem habere credita olim, eaque de causa Apollini dicata, vt patet ex Theocriti epigrammate primo, et Ouid. Metamorph. lib. I. Auctor Γεωπονικῶν libro XI. Καὶ τὸ μὲν δένδρον ἀπὸ τῆς παρθένου δάφνης ὠνόμασεν ἐμάνυμωσ· λαβῶν δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ πτόρρον, ἔσπεφανώσατο, καὶ μαντικῆς ἔκτοτε σύμβολον ἐγένετο τὸ Φυτόν. Hesiodus gustata lauru Poetam factum se, et praeteritorum futurorumque cognitionem accepisse prodit, his verbis,

Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδωκ δάφνης ἐριθιλέος ὄζον
Δρέψασθαι θητόν· ἐνέπνευσαν δὲ μοι αὐδὴν
Θεῖην, ὥστε κλύομαι τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα.

Vbi Scholiastes, ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμοὺς. A Claudio quoque lib. II. de Raptu Proserpinae — *venturi praescia laurus* dicta. Apud Homerum etiam Iliad. α. Chryses vates Atreidas accedit, *Στέμματ' ἔχων ἐν χειρὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.* Eunapius in Chysanthio, Ἡ δὲ πρὸς τὸ θεῖον οἰκειότης οὕτως ἦν ἀπραγμάτευτος καὶ εὐκολος, ὥστε ἐξήρκει τὸν στέφανον ἐπιδεινὰ τῇ κεφαλῇ, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀναβλέποντα χρησμοὺς ἐκφέρειν, καὶ τοὺτους ἀψευδεῖς, καὶ πρὸς τὸ κάλλιστον εἶδος ἐνθεοῦ πνεύματος γεγραμμένους. Nam eo loco στέφανος (vt apud Homerum *στέμματα*) lauream significat. Huc pertinent verba Capellae lib. I. *Delius quoque vt ramale laureum gessitat, diuinatrice eadem coniecturalique virga, etc.*

7. Σφίγγος κελαινῆς] De Sphinge vide Hesiodum Theogonia, Palaephatum Περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν, et Pfellum Ἀναγωγαῖς. Lycophroni heic κελαινῇ dicitur, quod effigies eius in lucis, qui tenebricosi sunt, consecrari consueverit, ut auctor Synesius in oratione de Regno: vel propter aenigma, quod ita habet,

Ἔστι δίκουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπου, οὐ μίᾳ φωνῇ,
Καὶ τρίπου, ἀλλάσσει δὲ φύην μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν.
Ἐρπετὰ κινεῖται, ἀνὰ τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ κόντον.
Ἄλλ' ὁπότεν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνει,
Ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφαιρότατον πέλει αὐτοῦ.

Apud Scholiaften corruptum valde legitur. Vide Athenaeum Δειπνοσοφ. et Apollod. lib. III.

10. Δυσφάτους αἰνιγμάτων οἶμας] Martianus Capella dicit, obliquas vaticiniorum ambages, lib. I. de Mercurio loquens, Ipse pedibus talaria nectit aurea, et nunc in fanis, quibus aut vaticinia obliquis fundebantur ambagibus, aut denuntiata pecudum caede, fissiculatis extorum proficiis viscera loquebantur. Videmus porro Lycophronem poemate hoc antiquissimos poetas imitari voluisse, qui obscuritatem de industria affectabant. Aeschylī Scholiastes Προμ. δεσμ. Οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν πρῶτον μὲν αἰνίγμασι γεγράφασι, ὕστερον δὲ καθόλου φανερώς ἐχρῶντο τῷ λόγῳ. Vnde Prometheus,

Λέξω τοῦς σοι πᾶν ὅ, τι χρήσεις μαθεῖν,
Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ,
Ὡς περ δίκαιον πρὸς φίλους οὔγειν στόμα.

Itaque vides iam caussam, ob quam ita obscurus in hoc poemate Lycophron. Alia est potior, quia olim oracula aenigmatice efferebantur. Clemens, Στρωμ. lib. V. Οὐ καθαρῶ γὰρ καθαρῷ ἐφάπτεσθαι οὐ θεμιτόν εἶναι συνεδόκει καὶ Πλάτωνι. ἐντεῦθεν αἱ προφητεῖαι, οἳ τε χρησμοὶ λέγονται δι' αἰνιγμάτων.

18. Τῆς Κέρνης πέλας] Cerne insula est contra sinum Aethiopicum, cuius neque magnitudo, neque interuallum a continente constat, Aethiopasque tantum populos habere creditur. Auctor Plinius lib. VI. cap. XXXI. Cernem autem heic Aurorae habitaculum facit Lycophron, quo pertinent Nonni illa Dionys. lib. XXXIII.

— — ἀμφὶ δὲ Κέρνη

Κυκλώσας πτερὰ κοῦφα βελαῖς ἀντώπιος Ἡοῦς

Ἰπτατο μειδίῳν. — —

Eustathius ad Dionysii Περιήγησιν, Τὴν Κέρνην οἱ μὲν νῆσόν φασιν ἐν τῷ Ὠκεανῷ, οἱ δὲ τοῦτο οὐ δέχονται. καὶ ἡ θέσις δὲ αὐτῆς διαφω- νεῖται. οἱ μὲν γὰρ ἀνατολικὴν αὐτὴν ὑποτίθενται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἐμφαίνει.

23. Ἰουλόπεζοι] Paridis naues ἰουλοπέζους Lycophron appellat propter remos, est enim ἰούλος animalculum mul- tiples. Apollonii Scholiastes lib. I. Λέγεται δὲ ἰούλος καὶ ζῶν τι πολύπους. ἐκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας. Eodem modo Valerius Flaccus lib. I. Argonaut. *Phrygios iulos* dixit, de nauibus Troianis loquens. Certe Suidas cum scriberet, Ἰουλόπεζα, ἡ ναῦς, dubium non est, quin hunc Lycophronis locum ob oculos habuerit.

Ibid. Εὐῶπες] Ifacius Tzetzes interpretatur εὐόφθαλ- μοι, διὰ τὰς ὀπάς, ἔθεν ἐν τῷ πλεῖν κινεῖσι τὰς κόπας. Possunt et ita dictae videri a navis parte, quae ὀφθαλμός nuncu- pabatur, cui et eius nomen inscribi solebat. Iul. Pollux lib. I. cap. IX. Τὸ δὲ ὑπὲρ τὸ προὔχον ἀκροστόλιον πτυχὶς ὀνο- μάζεται, καὶ ὀφθαλμός, ὅπου καὶ τοῦνομα τῆς νεὸς ἐπιγράφουσι. Vide etiam Etymologici Auctorem in Ἀκροστόλιον.

24. Αἱ Φαλακραῖαι κόραι] Eleganter admodum naues e Phalacrae arboribus fabricataς Φαλακραίας κόρας appellat, quod Horatius imitatus lib. I. Od. XIV.

Quamuis Pontica pinus,
Siluae filia nobilis.

Atque eum Coelius Firmianus Symphosius in aenigmate de naui, quod ita interpungendum, et emendandum,

Longa feror, velox frondosae filia siluae.

Nam antea male,

Longa feror velox, formosae filia siluae.

Et in aenigmate veteris Poetae Graeci,

Ἰλογενῆς, ἀνάνανθος, ἀναίματος, ὕγρονέλευθος.

Vocat ὕλογενῆ, vt illi *siluae filiam*.

25. Ἰπὲρ Καλυδνῶν] Calydnae, insulae duae iuxta Te- nedum sitae, teste Strabone. Aliorum tam de numero,

quam situ alia est opinio. Sed Geographicis immorari instituti nostri non est, sed relego lectorem ad doctissimi viri Gulielmi Canteri Annotationes, qui satis super his, quatenus ad Lycophronis illustrationem.

Ibid. Λευκά φαίνουσαι πτίλα] Est in remo πτίλον, siue πτερόν extremitas, quam Latini veteres, quod in *Folli*, siue *Folii*, similitudinem defineret, *Folliculare* appellarunt; nam veteres *Follum*, et *Folium*, sicut *Sollum*, et *Solium* dicebant: et errat Festus, qui aliter explicat. Falluntur autem viri docti omnes, quicunque locum hunc tangunt, Canterus, Villiomasus, Titius, dum aut sola vela, aut solos remos intelligi volunt. Certe, siue vela, siue remos interpretare, vtrumque defendi potest. Si remos, iuvat Pollux lib. I. cap. IX. Τῆς δὲ κώπης, τὸ μὲν οὖν λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον· τὸ δὲ μέτον, οὐράκος· τὸ δὲ τελευταῖον, πτερά καὶ ταρσοὶ ναυίων. Et Aristophanis Scholiastes Anibus, Αἱ νῆες ἀντὶ πτερῶν τὰς κώπας ἔχουσι. Hinc *remigium alarum* dixerunt Iul. Africanus Hist. Apostol. lib. I. Mart. Capella lib. VIII. et Virgilius Aeneide VI. Similiter Apuleius Miles. V. *Remigio plumae captu maritum proceritas spacii fecerat alienum*. Et πτερόγων ἑρετμούς Aeschylus Agamemnone dixit. Sane Propertii locus de remis accipiendus, quidquid dicat Robertus Titius, qui parcius debuerat doctissimi immeritissimique Canteri manibus insultare. Sed haec missa facio. Apud Hesiodum lib. II.

— — νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.

item Pind. Olymp. Od. IX. qui nuncupat νῆα ὑπόπτερον. Vtrobilibet modo accipias, perinde est. Si autem vela interpretabere, iuvat Cassiodorus lib. V. Epist. XVII vela *alas nauium* nominans. Aeschylus quoque Prometheo, dum λινόπτερα ναυτίλων ὀχήματα dicit, quod recte Scholiastes interpretatur τὰ ἔχοντα τὰ ἄρμενα, ὡς πτερά. Et Persis ab eodem ἑμόπτεροι νῆες, quae aequalis velis procedunt, vt vtar Virgilii verbis. Infra apud Lycophronem πτερωτὰς ὀλκάδης vtro modo intelligas, susque deque est. Alarum vero hae πτίλα, aliae πτερά, illae ὑπόπτερα, vt volunt Grammaticorum filii.

29. Ἀτῆς ἀπ' ἑκρων] Ates colles de Illo accipe. Hesychius, Ἀτιολόφος, (lege Ἀτῆς λόφος) οὕτω τὸ Ἰλίον ἐκαλεῖτο πρῶτον. Erant vero duo. Stephanus, Ἰλίον, πόλις Τρω-

αἶδος, ἣν οἱ Τρῶες Ἀθην ἐκάλουν, καὶ αὐτῆς λόφοι δύο. ita emendo, male antea, ἣν οἱ Τρῶες Ἀκτὴν ἐκάλουν. Nominis originem ab historia profectam vide apud Apollodorum libro tertio Βιβλιοθήκης. Eustathius dissentit: φασὶ δὲ (inquit) εἰς Ἴλιον κατεννήχθαι ριφεῖσαν τὴν Ἀθην, διὸ καὶ Ἀτῆς λόφος ἐκεῖ. τοῦτο δὲ ἀστείως πέπλασται διὰ τὰς μεγάλας ἄτας, αἳ ἐκ Διὸς οἱ Τρῶες ἔπαθον.

32. Πεύκησιν οὐλαμηφόροις] Ex pinu maxime naues olim fiebant, quam materiam etiam iis praescribit Fl. Vegetius de Re militari lib. IV. cap. XXXIV. Horatius,

Quamuis Pontica pinus,
Syluae filia nobilis,
Iactes et genus, et nomen inutile.

Ovidius Tristium lib. I. Fleg. III.

Pinea texta sonant. —

Virgilius Aeneid. IX.

Pinea filua mihi multos dilecta per annos,
Lucus in arce fuit summa, quo sacra ferebant,
Nigranti picea, trabibusque obscurus acernis.
Has ego Dardanio iuueni, cum classis egeret,
Laeta dedi. —

Festus Auienus in Ora maritima de Oestrymnidibus loquens,

— — multa vis his gentis est,
Negotiandi cura iugis omnibus.
Non usque cymbis turbidum late fretum
Et belluosi gurgitem Oceani secant.
Non hi carinas quippe pinu texere
Fecere morem, non abiete, ut usus est;
Curuant phaselos: sed rei ad miraculum
Nauigia iunctis semper aptant pellibus,
Corioque vastum saepe percurrunt salum.

33. Τριεσπέρον λέοντος] Trinocem leonem vocat Herculem, quia tres noctes cum Alcmena concubuerat Iupiter, praeceperat enim Soli, uti fabulantur, ut tres dies lateret. Iustinus Martyr in Orat. ad Gentes, Τὸν γε τριεσπερον Ἀλκείδην, τῶν ἀγώνων ἡγήτορα τὸν ἀδόμενον, τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὃς βλοσυρὸν κατέπεφνε λέοντα, καὶ πολέκρυον ὥλεσεν Ἰθραν. Statius Papinius Thebaid. lib. XII.

*Da mihi poscenti munus breue, Cynthia, si quis
Est Iunonis honos, certe Iouis improba iussu.
Ternoctem Herculeam. —*

Seneca Agamemnone duas noctes refert,

*Roscidæ noctis gemitavit horas,
Iussit Phoebum tardius celeres
Agitare currus. —*

Hunc sequutus Propertius lib. II.

*Iupiter Alcmenæ geminas requieuerat Arctos,
Et coelum noctu bis sine rege fuit.*

Martianus Capella lib. II. *In ortu Herculis geminatae noctis obsequium, serpentesque idem paruos obludens, vim minis approbavit.* Hieronymus aduersus Vigilantium, *Libere proclamabis te esse aut Mercurium propter nummorum cupiditatem, aut Nocturnum iuxta Plauti Amphitryonem, quo dormiente in Alcmenæ adulterio duas noctes Iupiter copulauit, ut magnæ fortitudinis Hercules nasceretur.* Clemens Περὶ τρεπτικῶν nouem noctes refert, Εἰς ἕσον διελήλακεν ἀσελγείας ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος, ὁ μετ' Ἀλκμήης τοσαύτας ἡδυπαθήσας νύκτας, οὐδὲ γὰρ αἱ νύκτες αἱ ἐννέα τῷ ἀκολάστῳ μακραι, etc. Arnobius eum sequitur lib. IV. *Deus Hercules natus est, qui in rebus huiusmodi patris sui transfret exuperaretque virtutes, ille noctibus vix nouem vnā potuit prolem extundere, concinnare, compingere.* Leonem porro vocat a leonina, quam solitus gestare. Est autem ἔσπερος, qui mane Φῶσφορος, quod vel pueris notum. Timæus Locrus lib. Περὶ ψυχῆς κόσμου καὶ φύσιος, (ut alios omittam) Ὁ μὲν αὐτὸς πῶκα μὲν ἔσπερος γίγνεται ἐπόμενος τῷ ἁλίῳ τοσοῦτον, ὁκόσον μὴ ὑπὸ τῆς αὐγῆς αὐτῷ ἀφανισθῆμεν, πῶκα δὲ ἔως προαγέεται τῷ ἁλίῳ, καὶ πρηνάτέλλει ποτ' ὄρθρον.

Ibid. [Ὁν ποτε γνάθοις] Theophylactus Commentario in Ionam prodit, Herculem triduo in ventre ceti fuisse, historiamque ad Christum Seruatorem nostrum detorquet. Aliter Val. Flaccus Argonaut. lib. II. et alii. Οὐλαμὸν Grammatici XL virorum faciunt.

34. Τρίτωνος ἀρχαῖος κύων] Eleganter describitur a Philostrato iuniore in Imaginibus, his verbis, Ὁρᾶς δὲ, ὅπως ὀρεῖα ἢ τοῦ στόματος ἐκβολή, ἀρχαῖους καὶ τριτοίχους ἐδύντας

ἐκφαίνουσα, ὣν οἱ μὲν ἀγνιστρῶδεις καὶ ἀνεστραμμένοι κατέχουσιν τὰ
ληφθέντα; αἱ δὲ ὀξεῖς τὴν αἶχμην, etc.

37. Σμήριγγας ἐστάλαξε κωδείας] Notant Grammatici,
κωδείαν tantum de papaveris capite dici. Lycophron ta-
men hoc loco, Homerus Iliad. ζ'. Nicander Ἀλεξίφαρμάκεις,
et alii pro capite quouis animato posuerunt.

40. Τύφας ἀτράκτω] Ἀτράκτος fufum significat, μετα-
φορικῶς de sagitta Lycophron vsurpauit. Hesychius, Βέλος,
ἀτράκτος μεταφορικῶς. Eadem natione est apud Sophoclem
Trachiniis,

Τὸν γὰρ βολόντ' ἀτράκτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημῆναντα.

Et Philoctete,

— — πρὸς δὲ τοῦτ', ὃ μοι βάλοι
Νευροσπαδῆς ἄτράκτος. — —

Etiam apud Aeschylum Προμηθεῖ λυομένῳ,

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων καὶ Λιβυστικῶν λόγος,
Πληγέντ' ἀτράκτω τοξικῷ τὸν αἰετὸν
Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερῶματος.

Ibid. Ἐν τ' αὐλῷ μέσῳ] Hercules, cum iussu Eurysthei
Augiae stabulum purgasset, eique promissam mercedem
Eurystheus denegaret, indignatus, collecto exercitu,
Elidem vastavit; cumque ea de caussa summa existeret vi-
rorum paucitas, (plerique enim bello confecti erant)
mortuorum vxores cum exercitu coire iussit, qua ratione
cum plurimi nascerentur, instituit in Olympo monte pro-
pe Elidem in honorem Iouis patris certamina Olympica,
in quibus ipse prior cum Ioue luctatus est, vnde eum hoc
loco παλαιστήν vocat Lycophron. Vide Homeri Inter-
pretes.

42. Κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον] Olympium intellige. Pin-
daro ista phrasi familiaris, Olymp. Od. V.

Σωτὴρ ὑψιμεφές Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον.

Item VIII. IX. X.

46. Ὑπὲρ σπήλυγγος ἐχθυωμένην] In scopulis olim pisca-
tores piscatum exercebant. Oppianus Κυνηγετικῷ α,

Ἦτοι μὲν πέτρῃσιν ἐφήμενος ἀγχιάλουσι
Γυραλέοις δονάκεσσι καὶ ἀγκίστροισι θαυνοῖς
Ἀτρώϊος ἀσπυλιεύς ἐπεδήσατο δαΐδαλον ἰχθύν.

Theocritus Idyllio primo,

Τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρον πέτρα τε τέτυκται
Λεπράς, ἐφ' ᾧ σπεύδων μέγα δίκτυον εἰς βόλον ἔλκει.

Idyllio IX.

Τήνῳ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτάδην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας.

Et Idyllio XXII.

— — — εἶδον ἑμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα, καθεζόμενος δὲ δόκευον
Ἰχθύς, ἐκ κακάμων δὲ πλάνον ἔσειον ἐδάδαν.

Ovidius Metamorph. III.

— moriensque mihi nihil ille reliquit
Praeter aquas, unum hoc possum appellare paternum.
Mox ego, ne scopulis haerere semper in iisdem,
Addidici regimen dextra moderante carinae
Flectere. — —

Aristaenetus lib. I. Παρὰ τὴν ἀκτὴν ἐστηκότι μοι κατὰ πέτραις,
καὶ τῷ ἀγκίστρῳ προσπεπηγότα κέλλιστον ἰχθύν τοῦ καλάμου κυρ-
τουμένου τῷ βάρει, etc. Petronius Satyrico, *Nisi piscator
eam imposuerit hamis escam, quam scierit appetituros
esse pisciculos, sine spe praedae moratur in scopulo.*
Hinc dixit piscatum saxatilem Plautus Rudente. Et Isi-
dorus hinc lucem capit in Glossis, ubi dicit *Piscina spe-*
cula; vt emendandum monui in meis ad illas Animaduer-
sionibus.

48. Σάρκας καταΐθων λεφνίσιν] Cur veteres cadauera
comburare consueverint, tradit Homeri Scholiastes Iliad.
α. Τὸ παλαιὸν τὰ σώματα τῶν θνησκόντων πρότερον ἐκαίετο διὰ τὸ
ἀπέριττα γίνεσθαι, εἰθ' οὕτως ἐθάπτετο ὑπὸ γῆν, et quae se-
quuntur. Quintilianus Declamat. X. *Vana ergo sapien-*
tes persuasione frustrati, qui constare homines et perfici
corporis alimentis animaeque dixerunt, corpus caducum,
fragile, terrenum, vt sicca humidis, calida frigidis,
resolutis astricta pugnarent, partim aut doloribus affici,
aut nouissimis annis, aut (lego et) senectute dissolui;

animam vero flammæ vigoris impetum perennitatemque non ex nostro igne sumentem, sed quo sidera volant, et quo sacri torquentur axes, inde venire, unde rerum omnium auctorem parentemque spiritum ducimus, nec interire, nec solui, nec ullo mortalitatis affici fato, sed quoties humani pectoris carcerem effregerit, et exonerata membris mortalibus leui se igne lustrauerit, petere sedes inter astra. Magi id impium censebant, teste Diog. Laertio lib. I. in Proœmio. Loquitur ita de ipsis, Περί τε δικαιοσύνης λόγους ποιῆσθαι, καὶ ἀνόσιον ἡγεῖσθαι πυρὶ θάπτειν.

53. Τοῖς τε Ταντάλῳ] Palladium ex Pelopis costis fuisse vides heic etiam ex Lycophrone. Clemens Πρωτοπτικῶ, Πολλοὶ δ' ἂν τάχα που θανμάσειαν, εἰ μάθοιεν τὸ Παλλάδιον, τὸ Διοπετὲς καλούμενον, ὃ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς ἱστοροῦνται μὲν ἀφελίσθαι ἀπὸ Ἰλίου, παρακαταθέσθαι δὲ Δημοφῶντι, ἐκ τῶν Πέλοπος ὀστέων κατασκευάσθαι. Arnobius lib. IV. *Quis ex reliquiis Pelopis compactum esse Palladium prodidit? non vos?* Testis etiam Plinius alibi. Traditur autem Troianis venditum a Scythis, dictitantibus inexpugnabilem eam urbem fore, in qua illud adseruaretur. Dionysius Halicarn. lib. I. ait, Chrysen Pallantis, cum Dardano nuberet, Mineruæ dono acceptas in dotem ei dedisse duas Deæ effigies, et sacra magnorum Deorum. Post Dardanum, cum aegre e diluvio euassisset, in Samothracia confedisse, moxque, deducta in Asiam colonia, effigies illas secum detulisse, vbi redditum consulenti oraculum,

Εἰς πόλιν, ἣν κτίζετε, θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
Θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν, θυσίαις τε, χοροῖς τε.
Εὖτ' ἂν γὰρ τὰδε αἰετὰ κατ' ὑμετέραν χώραν ἦ
Δῶρα Διὸς κούρης ἀλύχου σέθεν, ἥ δὲ πόλις σοι
Ἔσται ἀπόρθητος τὸν αἰὶ χρόνον ἡμῶντα πάντα.

Atque ita in vrbe sui nominis reposuisse, ibique adseruatas, donec Ilium habitari coepit, quo reges transfulerunt, et in templo, quod cum adyto in arce construxerant, posuerunt.

56. Τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερόμασιν] Ad secundam Troiae expugnationem tria enumerat necessaria Poeta, in quibus etiam Herculis sagittas, quæ penes Philoctetem erant. Vnde Propertius lib. III. Eleg. I.

*Exiguo sermone fores nunc Ilion, et tu,
Troia, bis Octaei numine capta Dei.*

Et Seneca Troade,

*Accipe, Rector Phrygiae, planctus,
Accipe fletus, bis capte Senex,
Nil Troia semel te rege tulit,
Bis pulsata Dardana Graio
Moenia ferro, bisque pharetras
Passa Herculeas.*

Hercules etiam apud Sophoclem Φιλοκτήτης,

Τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἑμοῖς αὐτὴν χρεῶν
Τόξοις ἀλῶναι. — —

Alia tamen tria enumerat Plautus Bacchidibus,

*Signum ex arce si perisset, alterum etiam est Troili mors,
Tertium cum portae Scaevae limen superum scinderetur.*

Τευτάρεια vero πτεράματα dicit, quae Hercules (a quo postea Philoctetes) a Teutaro praeceptore acceperat. Meminit Theocriti Scholiastes Idyllio XIII. Ἐχρῆτο δέ, inquit, Ἡρακλῆς Σκυθικοῖς τόξοις, διδασκόμενος ὑπὸ τινος Σκύθου Τευτάρου.

58. Στείλασα κοῦρον τὸν κατήγορον χθενὸς] Recte ad Corythum, Oenones ex Paride filium, haec a Scholiaste referuntur, qui a matre, repudiatam se aegre ferente, contra Troianos ad Ilium missus est, ubi et a patre deprehensus, atque interfectus. Parthenius Ἑρωτικῶν λδ'. Ἐκ δὲ Οἰνῶνης καὶ Ἀλεξάνδρου παῖς ἐγένετο Κόρυθος. οὗτος ἐπικούρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον Ἑλένης ἠράσθη, καὶ αὐτὸν ἐκεῖνι μάλα φιλοφρόνως ἐπεδέχετο. ἦν δὲ τὴν ἰδέαν κράτιστος. Φωρύσας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀνείλεν. Haec pro Scholiaste Parthenius, quem non videtur legisse Canterus.

61. Αὐτὴ δὲ Φαρμακουργός] Oenonem medicinae peritiam habuisse patet etiam ex Heroidum Ovidianarum Epistolis, ut quae eam ab Apolline acceperit. Ita ipsa de se,

*Me fide conspicuus Troiae munitor amavit,
Ille meae spoliū virginitatis habet,
Id quoque luctando, rupi tamen ungue capillos,
Oraque sunt digitis aspera facta meis.*

Nec pretium stupri gemmas aurumque poposci,
 Turpiter ingenuum munera corpus emunt.
 Ipse ratus dignam medicas mihi tradidit artes,
 Admisitque meas ad sua dona manus.
 Quaecunque herba potens ad opem, radiaque medendo
 Utilis in toto nascitur orbe, mea est.

Ibid. Οὐκ ἰάσιμον ἔλκος δρακοῦσα] Per οὐκ ἰάσιμον ἔλκος mortem Paridis intelligit Lycophron, alioquin, quomodo cum Parthenio ei conveniat, non video, qui Ἐρωτικῶν δ' tradit, Oenonem solam Paridis vulnus potuisse sanare. Ἀλέξανδρος, ait, ὁ Ἡριάμων, βουκολῶν κατὰ τὴν Ἰδὴν, ἠρώσθη τῆς Κεβρήνος θυγατρὸς Οἰνῶνης. λέγεται δὲ ταύτην ἐκ τοῦ Φοίβου κατεχομένην διεπίζειν περὶ τῶν μελλόντων, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῇ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβῆσθαι. ὁ οὖν Ἀλέξανδρος αὐτὴν ἀγαγόμενος παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς τὴν Ἰδὴν, ὅπου αὐτῷ οἱ σταθμοὶ ἦσαν, εἶχε γυναῖκα, καὶ αὐτῇ (lego ἔφη) φιλοφρονούμενος μηδαμῇ προλείπειν, ἐν περισσοτέροις τε τιμῇ ἄξειν. ἡ δὲ συνέειν μὲν ἔφασκεν, εἰς τὸ παρὸν ὡς δὴ πανν αὐτῆς ἐρώη, χρόνον μέντοι τινὰ γενήσεσθαι, ἐν ᾧ ἀπαλλάξας αὐτὴν, εἰς τὴν Εὐρώην περαιωθήσεται, καὶ κτεῖ πτοηθεῖς ἐπὶ γυναικὶ ζῆν, πόλεμον ἐπάξειται τοῖς οἰκείοις. ἐξηγεῖτο δὲ, ὡς δεῖ αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ τραθῆναι, καὶ ὅτι οὐδεὶς αὐτὸν οἷός τε ἔσται ὑγίη ποιῆσαι, ἢ αὐτῇ.

64. Εὐνὸν ὀχθήσει μῶρον] Parthenius loco citato, Τοῦ δὲ κήρυκος τὰ λεχθέντα παρὰ τῆς Οἰνῶνης θᾶπτον ἀπαγγεῖλαντος, ἀθυμήσας ὁ Ἀλέξανδρος ἐξέπνευσεν. Οἰνῶνῃ δὲ ἐπεὶ νέκυν ἦν κατὰ γῆς κείμενον ἐλθοῦσα ἰδὲν, ἀνῴμωξεν τε, καὶ πολλὰ καταλοφρομένη διεχρήσατο εὐνήν.

69. Δισσὰ καὶ τριπλᾶ] Ter captam dicit Troiam Lycophron, cui adstipulatur Theocritus, Τευριίδα τρίπορδον appellans in obscura Aia. De duabus expugnationibus loquitur Pindarus Isthmion. Ode V.

Ἀλλ' ἐν Οἰνῶνᾳ μεγαλήτορες ὄργαι
 Αἰακοῦ, παίδων τε, τοῖ καὶ σὺν μάχαις
 Δις πόλιν Τρώων πρᾶσον, ἐσπόμενοι
 Ἡρακλεῖ πρότερον,
 Καὶ σὺν Ἀτρεΐδαϊς.

Iam de tertia quaeramus: eam inuenio sub Charidemo quodam accidisse, serui et equi opera ad eam rem vfo. Narrat fufse Polyaeus Strategematum lib. III. sub finem, nam quod de Amazonibus quidam proferunt, non credo,

nisi Auctorum testimonia videam. Sed audiamus Polyænum: Χαρίδημος, Ἰλαίαν λεηλατούντων αὐτοῦ τὴν πόλιν, οἰκίτην Ἰλαίᾳ προσελθόντα ἐπὶ λείαν συλλαβὼν, μεγάλῳ δώρῳ ἐπέισε προδοῦναι τὴν πόλιν. Ἦν δὲ πιστὸς φανείη τοῖς φυλάττουσι τὰς πόλεις, ἰδῶκεν αὐτῷ πολλὰ πρόβατα καὶ ἀνδράποδα δῖς ποι καὶ τρεῖς ἀγαγεῖν. οἱ δὲ φύλακες ταῦτα νειμάμενοι, συνεχώρουν αὐτῷ πολλάκις ἐξίεναι νύκτωρ, καὶ σὺν αὐτῷ ἄνδρας πλείονας, τὴν λείαν περιλαύνοντα. Χαρίδημος τοὺς μὲν σὺν αὐτῷ συλλαβὼν ἰδῆσε, τὰ δὲ τούτων ἱμάτια περιβαλὼν τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὥπλισμένους ἰδῶκεν αὐτοῖς τὰ τε ἄλλα τῆς λείας, καὶ ἵππον ὡς αἰχμάλωτον. οἱ φύλακες, Ἦν δὲ ξάντο τὸν ἵππον, πᾶσαν τὴν πύλιν ἀνέφθξαν. οἱ στρατιῶται τῷ ἵππῳ συνεισπεσόντες τοὺς τε φύλακας ἀπέκτειναν, καὶ τὴν λοιπὴν δύναμιν δεξάμενοι τῆς πόλεως ἐκράτησαν, ὥστε, εἰ χρή τι καὶ παῖζει, δεύτερον ἐξῶ τὸ Ἴλιον, πάλιν ἵππῳ καταστρατηγούμενον. Sed et quartum capta fuit, et incendio funditus deleta a C. Fimbria, Nicomediae Legato, annis M. L. post Graecorum euersionem. Vide Appianum, et Augustinum de Ciu. Dei, lib. III. cap. VII.

73. "Ὁς ποτ' ἐν βρυτῷ σκύτει] Dardanus, Iouis ex Electra filius, facta inundatione, e Samothracia vtribus in Idam, Troiae promontorium, tranauit. Homeri Scholiastes, (quem non recte Didymum nonnulli existimant, qui saepe in istis scholiis citatur: equidem, si coniecturae locus, Iohannis Tzetzae esse dicam, qui ipse in Chiliad. Var. Hist. Commentarii sui Homericici meminit, neque me mouet Ammonius, qui in voce χλαμὺς Didymi verba profert ad Iliad. β'. quae ibi nullus inuenias) is itaque Scholiastes hoc modo ait, Δάρδανος, ὁ Διὸς καὶ Ἥλένης, τῆς Ἀτλαντος θυγατρὸς, διῶν (lego λιπὼν) τὴν Σαμοθράκιον, ἐπομβρίας γενομένης, κατασκευάσας σχεδιάν, καὶ ἄσκον ἑαυτῷ περιθεῖς, διεκομίσθη εἰς τὴν Ἰδὴν τῆς Τρωάδος, καὶ ἀποβάς, Διὸς ὑποθεμένου, κτίζει πόλιν, ἣν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδανίαν ἐκάλεσεν. Et Nonnus Διονυσιακῶν lib. III.

— — πᾶτριον οὐδας ἐάσας
Δάρδανος, ἀντικείμενον ἐνάσσατο πέτραιν ἀρούρης,
Δαρδανίην εὐρυγρον ἐπώνυμον ἄστρῳ χαράζας,
Ἰδαίην ἀροτῆρι διαγράψας κόνιν ὀλκῷ.

Huc etiam referri debent illa Virg. Aeneid. VII.

Atque equidem memini (fama est obscurior annis)
Auruncos ita ferre senes, his ortus ut agris

*Dardanus Idaeas Phrygiae penetrauit ad urbes,
Threiciamque Samum, quae nunc Samothracia fertur.*

Quibus duobus postremis versibus inest τὸ ἕστερον πρότερον, vt vocant. Vide Eustathium ad Dionysii Περιήγησιν. Apollodorus lib. III. aliam abitus causam ponit, dicens Dardanum interitu fratris Iasii (quem Iupiter, quia Cereri vim intulisset, fulmine interfecerat) moestum, relicta Samothrace, in obiectam continentem enataisse ad Teucrum, Scamandri fluiui Idaeaeque Nymphae filium. Vtrem vero ῥαπτὸν σκύτος appellat, quia ex demortuorum animalium corio eos veteres consuebant. Vide Etymologici Auctorem, et Artemidorum lib. V. cap. XXII.

77. Ζήρυνθον ἄντρον] Zerynthus antrum est in Samothrace. Nicandri Schol. Θηριακῶς, Τὸ Ζήρυνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθράκῃ φατὶν εἶναι. Λυκόφρων δὲ φησι, Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοφαγοῦς θεᾶς, ὃ ἐστὶ σπήλαιον τῆς Ἑκάτης. Aristophanis Scholiastes ad Εἰρήνην narrat, eo confugere solitos, qui in magnis periculis verarentur, et mox vbi Hecatae, et Corybantibus sacrificassent, liberatos fuisse. Idem Suidas, Ἐν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελεταὶ τινες, αἱ ἐδόκουν τελεῖσθαι πρὸς ἀλεξιφάρμακα κινδύνων τινῶν. ἦν δὲ ἐκεῖσε καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, καὶ τὰ τῆς Ἑκάτης, καὶ τὸ Ζήρυνθον ἄντρον, ἧ κίνας ἔδουν. ἐν κινδύοις οὖν γενόμενοι, ἐπεκαλοῦντο τοὺς δαίμονας ἐπιφανῆσαι, καὶ ἀλεξῆσαι. ἐδόκουν δὲ οἱ μεμνημένοι ταῦτα, ἐκ τῶν δεινῶν σώζεσθαι, καὶ ἐκ χειμάνων. Huc pertinet illud Diogenis Cynici apud Laertium lib. VI. in vita eius: Θαυμάζοντες τινὲς τὰ ἐν Σαμοθράκῃ ἀναδήματα, ἔφη, πολλῶ ἂν εἴη πλεῖω, εἰ καὶ οἱ μὴ σωθέντες ἀντίθισαν.

Ibid. Τῆς κυνοφαγοῦς θεᾶς] Hecaten intelligit, cui canes immolabantur, vt tradit Theocriti Scholiastes Idyllio II. et Plutarchus Ῥωμαϊκῶς. Inde est apud Theocritum,

Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτῃ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι.

qua de causa etiam Ἑκάτης ἀγάλματα nuncupabantur. Helychius, Ἑκάτης ἀγάλμα, τὰς κίνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κίνας. Emendabis vero Stephanum in Ζήρυνθος, apud quem deprauatissime legitur hic versus,

Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνὸς φανοῦς θεᾶς.

78. Κυρβάντων] Corybantus Iasii et Idaeae filius fuit, ac simul cum Dardano sacra Cybeles in Phrygiam deportauit, eiusque Deae sacerdotes a suo nomine Corybantes

dixit. auctor Diodorus Siculus. Sunt qui hos quinque et viginti fuisse existiment, alii LII. atque ex iis XXXII. ἀριστεροὺς nuncupatos veneficos fuisse, reliquos δεξιούς dictos veneficia dissolvere potuisse. Vide Apollonii Schol. lib. I.

79. Ὅτ' ἡμάθυνε πᾶσαν ὀμβρήσας χθόνα] Diluvium hoc, de quo agit Lycophron, tertium fuit, si Nonno credimus, qui Dionys. lib. III. tres κατακλυσμούς enumerat, in quo non convenit ei cum Xenophonte, qui in lib. de Aequivocis quinque ponit; primum trimestrem sub Ogygo prisco, secundum Niliacum menstruum sub Hercule et Prometheo Aegyptiis, tertium bimestrem in Achaia sub Ogygo Attico, quartum Thessalicum trimestrem sub Deucalione, quintum etiam trimestrem sub Proteo Aegypto, qui Paridi Helenam eripuit. Etiam Isidorus Origin. lib. XIII. cap. XXII. tria diluvia recenset.

80. Ζηνὸς καχλάζων νασμὸς] Veterum ista fuit opinio, Iovem aethere esse, cui concipiendi, generandique, et cuncta vegetando nutriendi vis inesset. Virgilius,

*Tum pater omnipotens foecundis imbris aether
Coniugis in gremium laetae descendit, et omnes
Magnus alit magno permixtus corpore foetus.*

Horatius,

— — manet sub Iove frigido
Venator tenerae coniugis immemor.

Calpurnius Eleg. V.

Dum peragit vernum Iouis inconstantia tempus.

Profluxit ea opinio ab Anaximene, et Cleanthe. Vide Lactantium lib. I. cap. V.

84. Καὶ δελφῖνες] Ovidius etiam in diluvii descriptione Metamorph. lib. I.

— sylvasque tenent delphines, et altis
Incurfant ramis, agitataque robora pulsan.

85. Φέρεβοντο φῶκαι] Ovidius loco citato,

*Et modo qua graciles gramen carpsere capellae,
Nunc ibi deformes ponunt sua corpora phocae.*

87. Τρήρωνος εἰς ἄρπαγμα πεφναίως κυνὸς] Helenam columbam vocat ob libidinem, ob quam ea avis etiam Veneri

sacra. Canem autem, ob coniugum multitudinem; canes namque indifferenter cum quavis coeunt. Saluianus, ut alios omittamus, lib. IV. de Dei Providentia, *Numquid enim aliquis ex seruis turbas concubinarum habet? numquid multarum vxorum labe polluitur? ut canum, vel suum more tantas putet coniuges suas esse, quantas potuerit libidini subingere?* Vel canem vocat, quod eius raptus et Graecis et Troianis infaustus fuerit, nam canis olim inopinatus conspectus mali ominis erat. Terentius Phormione Act. IV. Sc. IV.

— *post illa monstra euenerunt mihi,
Introit in aedes ater alienus canis,
Anguis per impluuium, etc.*

Sophocles Ἀντιγόη,

“Ὅσων σπαράγματ’ ἢ κύνας καθήγηισαν.

Horat. lib. III. Od. XXVII.

*Impios parrae recinentis omen
Ducat, et praegnans canis.*

Vel propter impudentiam. Terentius Eunuchi Act. IV. Sc. VII.

— — *ain’ vero, canis?*

Quo loco Interpres vetus: *Hoc verbo impudentibus inimicis conuitium fieri solet: nam militare dictum est in hostem canis.*

88. Ἦν τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται] Per τόργον ὑγρόφοιτον cygnum intelligit, in quem mutatus Iupiter Ledam compressit. Didymus ad Odyss. λ’. Ζεὺς Ἀηδας ἐρασθεὶς, Θεστίου παιδὸς, εἰς κύκνον ἑαυτὸν μετέβαλλεν, καὶ διαπτὰς ἐμίγη αὐτῇ. μετὰ χρόνον δὲ ἐκείνη τεκοῦσα ὦν, ἀποτίθεται εἰς λάρνακα, ὅθεν συνέβη τοὺς τε Διοσκούρους, καὶ τὴν Ἑλένην γενέσθαι. Haec ille. Ouidius quoque Metamorph. lib. VI.

Fecit olorinis Ledam recubare sub alis.

Vnde et Gregorio Nazianzeno κύκνος dicitur. Vide etiam Apollodorum lib. III. Fabulae allegoriam ex Melisso refert Fulgentius Mytholog. lib. II. Sunt qui velint ouum hoc e Luna decidisse. Fides sit penes Auctorem.

89. Κελυφίνῃ στρέβιλῳ ὠστρακωμένῃ] Athenaeus lib. II. ex Clearchi Eroticis refert in coenaculis, quae ὠία di-

cebantur, Helenam nutritam fuisse, atque inde natam fabulam de eius ex ovo ortu. Athenaei haec verba, Ἐάλουν δὲ καὶ τὰ νῦν τῶν οἰκῶν παρ' ὑμῖν καλούμενα ἱπερῶα, ἁγία. Φησὶ Κλέαρχος ἐν Ἑρωτικοῖς, τὴν Ἑλένην φάσκων ἐν τοιοῦτοις οἰκήμασι τρεφομένην, δόξαν ἀπενέγκασθαι παρὰ πολλοῖς, ὡς ἐξ αὐτῆς εἴη γεγεννημένη. οὐκ εὖ δὲ Νεοκλῆς ὁ Κροτωνιάτης ἔφη, ἀπὸ τῆς σελήνης πιστεῖν τὸ ὦν, ἐξ οὗ τὴν Ἑλένην γεννηθῆναι. Lucianus in Gallo proceritati colli tribuit, quod candidum, et olorum plane habuit.

91. Οὐ πατρὸς κόπροισι στείβοντα ῥακτῶν βουστάδμων] Regium antiquitus pecora pascere. Didymus ad Odyss. XIII. Τὸ παλαιὸν καὶ οἱ τῶν βασιλείων παῖδες πανάπαλοι (lego παναίπολοι) ἐκαλοῦντο, καὶ ἐποίμαινον. Hesiodi Scholiastes lib. I. Τὸ παλαιὸν βασιλεῖς πολυθρέμμοι, καὶ ποιμενικὸν ἔζων τὸν βίον. Varro de Re Rust. lib. II. cap. I. *De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Graeca et Latina lingua, et veteres Poetae, qui alios vocant πολύεργας, et πολυμήλους, alios πολυβούτας. Qui etiam ipsas pecudes propter caritatem aureas habuisse pelles tradiderunt.*

93. Κάλλους τὸν θυωρίτην] Dearum de forma contentio, et Paridis iudicium satis nota. Vide Isocratem Ἑλένης ἐγκωμίῳ, et Ovidium in Epistolis. Athenaeus lib. XII. Δειπνοσοφιστῶν putat illud iudicium virtutis voluptatisque comparationem repraesentare, et quia potior iudicata Venus, id est, voluptati posthabita virtus, merito cuncta confusa, et perturbata fuisse. Alii Paridem virum eruditum credunt, orationemque in Veneris laudem composuisse, eamque Iunoni, et Palladi in ea praetulisse, cecinisse quoque hymnum in Venerem, quem κερτόν vocaret, post a patre in Graeciam sacrificiorum causa missum Helenam rapuisse, belloque dedisse occasionem. Proclus e tribus vivendi generibus amatorium eum amplexum existimat. Huc pertinet Aristippi iocus, quo usus apud Dionysium: cum enim ille ei tres meretrices offerret, ut, quam vellet, eligeret, tres simul abstulit, dictitans, neque Paridi tutum fuisse, quod unam elegisset. Narrat Diog. Laertius lib. II. Διονυσίου δὲ ποτε, τριῶν ἑταιρῶν οὐσῶν, μίαν ἐκλέξασθαι κελεύσαντος, τὰς τρεῖς ἀπήγαγεν, εἰπὼν, οὐδὲ τῷ Πάριδι συνήνεγκε μίαν προκοῖναι. Accidit autem hoc iudicium in loco, qui Ἀλεξάνδρεια dictus. Stephanus, Ἔστι καὶ τόπος ἐν τῇ Ἰδῇ τῇ Τρωϊκῇ Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος, ἐν ᾧ φασὶ τὸν Πάριον δια-

πρῖναι τὰς θεάς. Apud Homerum vero iudicii Paridis nusquam mentio, quod obseruauit Macrobius lib. V. cap. XVII. Nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerus admittit. Virgilius tantam deam, quod cuius de honestis foeminae deforme est, velut specie victam, Paride iudicante, doluisse, et propter catamiti pellicatum totam eius gentem vexasse.

97. Τράμπις σ' ὀχήσει, καὶ Φερέκλειοι πόδες] Bene admodum Paridis barbari nauem τράμπιδα vocat vsus propria vocabuli significatione, nam τράμπις, (vt ait Nicandri Schol.) κυρίως βαρβαρικὸν πλοῖον ἐστίν. Fallitur autem Isacius noster, dum πόδας naues explicat, quem male sequitur Canterus ille. Ego vero remos dico. Nonius Marcellus, *Remi sunt nauales pedes*. Etiam Artemidorus lib. I. cap. L. pedes remos interpretatur his verbis, Πλείονας πόδας ἔχειν ἀγαθὸν ἐμπόροις καὶ ναυκλήρῃ, σωμάτων γὰρ πλείονων ἄρῃουσι, καὶ παντὶ μισθῷ τούτους τρέποντες. κυβερνήτη δὲ ἰδόντι τὸν ὄνειρον σημαίνει γαλήνην, πλείοσι γὰρ ποσὶ χρήσεται τῆς νεὼς ἐρεσσομένης. Hinc *remipedem* nauem dixit Ausonius. Et Callimachus Epigrammate VI. Ἐρέσσαν ποσσίν. Lucilius Sat. lib. VIII.

*Verum flumen uti atque ipso diuortio aquarum
Ilignis pedibus cercurum concinit aequis.*

Quos versus emendent alii, quibus plus otii. Inde, quia remi appellati sunt *pedes*, naues ambulare dicuntur. Cato de Re Rust. cap. I. Si poteris, sub radice montis fiet, in meridiem spectet, loco salubri, operariorum copia fiet, boumque ibi aquarium, et oppidum validum prope fiet, aut mare, aut amnis, qua naues ambulent. Hinc refuto Villiomarum, qui negat dici posse nauem ambulare pedibus. Quid? quod similiter Sallustius scaphas progressas dicit. Verba eius ista, *Eram aliae paululum progressae nimio simul et incerto onere, quum pauor corpora agita-
uerat, deprimebantur*. Quem locum, Lector, acceptum referes Scriverio meo, magnae industriae iuueni. Huc pertinet, quod cursus a Poetis tribuatur nauibus. Vide Agell. lib. X. cap. XXVI. Vocantur tamen alias *pedes* funes nautici, quibus vela adstringuntur. Vnde etiam Poeta noster ποδῶτα λίνα vocat. Dicuntur vero Φερέκλειοι πόδες a fabricatore.

99. Καμπύλους σχάσας πείκης ὀδόντας] Nanis curui

dentes sunt ancorae, quae arenae impactae mordicus eam retinent. Symphosius in aenigmate de ancora,

Scrutor aquas medias, ipsas quoque mordeo terras.

Virgilius Aeneid. lib. I.

— *fessas non vincula naues*

Vlla tenent, unco non alligat ancora morsu.

Inde mordaces ancorae. Sidonius Epist. lib. VIII. *Praeterea de continenti in patriam vela laxantes hostico mordaces ancoras vado vellunt.* Itaque dentes naus ancorae sunt. Isidorus Orig. lib. XIX. cap. II. *Ancora, dens ferreus.* Virgilius Aeneid. VI.

Obuertunt pelago proras, tum dente tenaci

Ancora fundabat naues. —

Nonnus ἀγκυλόδοντας χαλινούς vocat Dion. lib. III.

Καὶ διερχῆς φαρμάδοιο βαρυνομένου διὰ κόλπου

Ὀλκιάδος ἀγκυλόδοντας ἐπεσφῆκωντο χαλινοὶ

Διομένου φρέθοντος. —

Pindarus χαλκόμενον χαλινόν Pythion. Od. IV.

Ἀνίκα ἄγκυραν ποτὶ χαλκόμενον

Ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε θοᾶς

Ἀργεῶς χαλινόν. —

Alioquin etiam naus dentes appellantur τὰ ἔμβολα, sine rostra. Porto dentes Latinis dicuntur, non solum quibus cibus atteritur, sed id omne, quo aliquid teneri, aut exsecari potest, teste Nonio. Ad ancoram porro quod attinet, eam inuenit Anacharsis Scythia, teste Laertio lib.

I. Εὖρε δ' εἰς τὸν βίον ἄγκυράν τε, καὶ περκαμεικὸν τροχόν, ὥς τινες.

101. Εἰναφώσσονα στόλον] Illustrissimus Iosephus Scaliger retulit mihi, legisse se apud veterem quendam scriptorem Graecum, classem hanc velorum nouem fuisse: quod tamen manifesto falsum. Lege libellos, qui Dictyn et Daretem mentiuntur.

102. Τὴν ἄνυμφον πόρτιν] Helenam πόρτιν vocat, pro qua buculam Lacedaemonii aliquando immolarunt. Historia, siue potius fabula, ita habet: Laborantes peste Lacedaemonii oraculo moniti sunt, liberandos esse, si vir-

ginem nobilem immolarent; Helenam autem cum fors petiisset, eaque ornata produceretur, aquila aduolans gladium abripuit, et buculae ibi loci pascenti imposuit, quae pro Helena immolata fuit. Vide Plutarchum Παράλληλοις. Vt autem hic Helena, pro qua vitula sacrificata fuit, πόρτις appellatur, ita infra Iupiter, pro quo Saturno datus lapis, δίσκος, siue lapis, vocatur.

104. Εἰς ἄρκον ὀρνέων βρόχων] Externos laqueos interpretare amorem mulieris peregrinae. Aptè vero amorem laqueo assimilatur ex Aegyptiorum mysteriis. Horus Ἱερογλυφικῶν lib. I. Παγὶς ἔρωτα, ὡς θήραν, ἐμπλέκοντα τὸν ἀνέρα σημαίνει. Ita enim supplendus corrigendusque iste locus videtur. Sic infra,

Ἡ μὲν παλεύσει δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις,
Ἐρωτας οὐκ ἔρωτας, ἀλλ' Ἐρινύων
Πικρὰν δ' ἀποφύλασα κηρουλικὸν πάγην.

Et apud Poetas alios saepe id obseruare.

105. Ἐμπαύσασαν ἰζευτοῦ πτερῶ] Scholiastes dum πτερὸν interpretatur τὴν ταχύτητα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἢ τὸ πλοῦτον, misere ineptit: ut dissentiam, auctor Pollux, qui ita ait lib. V. cap. III. Πτέρυγες, αἱ ἐκατέρωθεν προβολαί. et cap. IV. Ἔστι δέ τι ἄρκυος μέρος, καὶ ἀκρωλένια, ὅπερ ἐστὶ τὰ περιττὰ τῶν ἀρκύων, ἃ οἱ μὲν κράτπεδα, οἱ δὲ πτερύγια ὠνόμασαν. Latinis *Linea*, siue *Formido* dicitur. Gratius,

*Ne reprehensa suis properantem linea pennis
Implicet — —*

Nemesianus,

*Linea quin etiam magnos circumdare saltus
Quae possit, volucresque metu concludere praedas,
Digerat innexas non una ex alie pennas.*

Intexebant ei retis generi plumas versicoloreas. Hinc *retia maculis distincta* dixit Ovidius in Epistolis. Prudentius *maculas* Hymn. III. Καθημερινῶν,

*Callidus illaqueat volucres
Aut pedicis dolus, aut maculis.*

Meminit eius retis etiam Seneca lib. II. de Clementia, *Sic feras lineae, et pinnae clausas continent, easdem a tergo telis eques incesstat, tentabunt fugam per ipsa quae*

fugerant, proculcabuntque formidinem. Symmachus lib. I. Ep. XLVII. *Nam unde est haec sensuum in epistolis tuis nouitas, verborum vetustas, si tantum nodosa retia, vel pinnarum formidines, et sagaces canes, etc.* Apuleius in Apolog. *Verum ego ista propterea commemoravi: non quod pinnarum formidines, et fuliginis maculam, te praesertim iudice, timerem.*

110. Νήσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος] Salamina puta. Δράκοντα vero καταχρηστικῶς posuit pro ὄφει, Cychreum autem designat. qui ὄφει cognominatus fuit propter morum asperitatem. Stephanus, Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. ἀπὸ Κυχρεῶς τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, ὃς ὄφεις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων. Quae verba Stephani mutila moneo, et post Τεύκρῳ aliquid deesse, videlicet ἀνομιᾶσαι φησὶ, aut tale aliquid, scribo itaque pro puncto asteriscum, defectus notam. Huc pertinent illa Eustathii ad Dionysium: Ἡ δὲ Σαλαμὶς ἐβδομήκοντα σταδίων ἔχει περίμετρον, ἢ ὀγδοήκοντα, ἐκαλεῖτο δὲ ποτὲ Κυχρεῖα ἀπὸ τινος Κυχρεῶς, οὗ καὶ Λυκάφραν καὶ Ἀρξίανδρος μέμνηται, ὃς ὄφεις μὲν ἐπεκλήθη διὰ τραχύτητα τόπων. Emendo, δ. τ. τρόπων. Vt autem istiusmodi homines apud Graecos ὄφεις, ita apud Latinos Scorpiones appellabantur. Apuleius Miles. IX. *Nos si quendam Barbarum ciuitatis nostrae decurionem, quem Scorpionem prae morum acritudine vulgus appellat. Contra mites, Ouiculae.* Aurelius Victor, *Quinctus Fabius Maximus Cunctator, Verrucosus a verruca in labris sita, Ouicula a clementia morum dictus.*

Ibid. Ἐυχέας πόθον] Hic πόθος non tam de cupidine Venerea intelligi debet, quam de Paridis naue, quae pictum in puppe Cupidinem habebat, vt ex Ouidio clarum, apud quem sic ipse Paris in-Epistola ad Helenam,

Troia caeduntur Phrygia pineta securi,
Quaeque erat aequoreis utilis arbor aquis.
Ardua proceris spoliantur Gargara siluis,
Innumerasque mihi longa dat Ida trabes.
Fundatura citas flectuntur robora naues,
Texitur et costis panda carina suis.
Addimus antennas, et vela sequentia malos,
Accipit et pictos puppis adunca deos.
Qua tamen ipse vehor comitata Cupidine paruo,
Sponsor coniugii stat Dea picta sui.

Solebant namque Veteres tutelae nomine naues appellare, quod etiam obseruauit in nuperis ad Petronium Animadversionibus eruditus iuuenis Iohannes a Wouweren. Seruius ad Aeneid. X. *Solent naues nomina accipere a tutelarum pictura.* Lutatius ad Statii Thebaid. VIII. *Tutelam nauis intelligimus cum gubernatore nauigare, habent enim pictos praefules, quorum nominibus nuncupantur et naues.* Inde apud Lucianum Πλοῖψ, Τὴν ἐπάνυμον τῆς νεὼς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἰσιν ἐκατέρωθεν. Sic Virgilius Aeneid. V. Pristin, Chimaeram, Scyllam, et Centaurum nuncupat naues a tutelae pictura, in cuius loci explicatione ineptiunt Interpretes, tam veteres quam recentiores. Et in XI. Massici

— aurato vulgebat Apolline puppis.

Claudius Quadrigarius apud Nonium lib. XII. Rerum Rom. *Quinque pristes, nauigium ea forma a marina bellua dictum est.* Lego, *nauigium ea forma a marina bellua dictum est, pro nauigiorum dictorum, qua syncope eius aevi Auctores affectate vsi.*

111. Ἀκτῆς] Tota quondam Attica Acte nominata dicitur, quod maximam eius partem mare attingat, auctor Strabo lib. IX. Vel ab Actaeone, siue Actaeo, terrigena rege, testes Plinius, Gellius, Solinus. Hinc Ἀκταῖον μέλι Andromacho Γαλήνη, mel Atticum. Similia apud Virgilium, Ouidium, Catullum, et alios Poetas.

112. Δευτέραν ἔωλον οὐκ ὄψει Κύπριν] Venerem secundam intelligit illam, quae πάνδημος dicta. Duas enim veteres Veneres statuebant, alteram οὐρανίαν dictam, quae honestos excitare amores, alteram πάνδημον, quae in libidinem impellere putata. Plato quoque in Symposio duas esse Veneres ait, et ἡ μὲν γὰρ γέπου πρεσβυτέρα, inquit, καὶ ἀμήτωρ, Οὐρανοῦ θυγάτηρ, ἣν δὲ καὶ οὐρανίαν ἐπονομάζομεν· ἡ δὲ νεώτερα Διὸς καὶ Διώνης, ἣν δὲ πάνδημον καλοῦμεν. Quem Platonis locum indubie respexit Apuleius in Apologia, cum scriberet, *Mitto enim alta illa et diuina Platonica, rarissimo cuique piorum gnara, caeterum omnibus profanis incognita: geminam esse Venerem deam, proprio quamque Amore, et diuersis amatoribus pollentem. Earum alteram Vulgariam, quae sit percita (lego praedita, vt statim sequitur) populari Amore, non modo humanis animis, verum etiam pecuinis et ferinis animis ad libidinem*

*imperitare, et immodico trucique perculsorum animalium
serua corpora complexu vincientem: alteram vero Coeli-
tem Venerem, praedita quae sit optimati Amore, solis
hominibus, et eorum paucis curare, nullis ad turpitudi-
nem stimulis vel illecebris sectatores suos percellentem.
Quippe eius amorem non amoenum et lasciuum, sed con-
tra incorruptum et serium, pulcritudine honestatis virtu-
tis amorem amatoribus suis conciliare: et si quando de-
cora corpora commendet, a contumelia eorum procul abs-
terrere.* Ita enim scribenda ea postrema verba monuit
literarum lumen, et columen H. Casaubonus, quem me-
rito sequor. Huc pertinet quoque Epigramma Theocriti,
cuius initium ita habet,

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκει τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἀνδρῶμα Χρυσογόνας.

Et illa Musaei,

Ἄλλ' αἰεὶ Κυθήρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέσκε θυγαῖς
Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, Φλογερὴν τρομέουσα Φαέτην.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἄλλεϊνε πυριπνεύοντας ὀϊστοὺς,
Δὴ γὰρ Κυπριδίῃ πάνδημος ἦλθεν ἑορτή.

Vide etiam Artemidorum lib. II. cap. XLII. Apud Phur-
rutum vero lib. de Nat. Deorum, cum ait, Καλεῖται δὲ
(ἡ Ἀφροδίτη) οὐρανία τε, καὶ πάνδημος, καὶ παναίτη, διὰ τὸ καὶ
τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ θαλάσῃ τὴν δύναιεν αὐτῆς θεωρεῖ-
σθαι, legendum est πάνδημος, καὶ ποινή, vel θαλασσινή,
quod sequentia facile conuincunt. Sane iuuat et Musaeus
extremo poemate,

Αἰνοπαθὴς δὲ Λεάνδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δύναις
Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαιὴν Ἀφροδίτην.

Et antea,

— Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης
Καὶ κρατεῖ πόντοιο. —

Meminit vtriusque Veneris Catullus Epigramm. LXIX.

Nam mihi quam dederat duplex Amathuntia curam,
Scitis, et in quo me torruerit genere.

Ad Venerem πάνδημον quod attinet, de ea elegans locus
apud Heliodorum Aethiop. lib. I. Ἐπειδὴ γὰρ τὴν πάνδημον

Ἀφροδίτην τὸ προφητικὸν ἀτιμάζει γένος, οὐ τῆς κατ' ἡδονὴν χρειᾶς, ἀλλὰ τῆς εἰς διαδοχὴν σπορᾶς, τῇδε ἑμαυτῷ γενέσθαι διεσπεφάμενην. Simulacrum eius Athenis in foro consecratum fuit a Solone, ut quidam volunt. Harpocraton, Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν πάνδημόν φησιν Ἀθῆνῃσι κληθῆναι τὴν ἀμφιδρυθεῖσαν (scribo ἀφιδρυθεῖσαν) περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὥς ἐκάλουν ἀγοράς. Νίκανδρος δ' ἐν ἑκτῷ Κολοφωνιακῶν Σόλωνα φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῇ, ἐπὶ στέγῃσι στήσαι, διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγινόμενων χρημάτων ἰδρύσασθαι Ἀφροδίτης πάνδημον (scribo πανδήμου) ἱερόν. ἐστὶ δὲ πάνδημον, πάγκοινον. Sed quod ait inibi Solonem σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῇ, id vero ita habet. Solon inter pulcerrimas leges, quibus Atheniensium Remp. firmavit, etiam constituit, ut ciues et se, et fortunas suas redimerent, quae lex Σεισάχθεια est appellata. Diog. Laertius lib. I. Σόλωνα Ἐξημεστίδου Σαλαμίνιος, πρῶτον μὲν τὴν σεισάχθειαν εἰσηγήσατο Ἀθηναίοις, τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων. καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθίγνον. ἑπτὰ δὲ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ πατρώων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προὔτρεψε πρᾶξαι. καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια. Vide Plutarchum in vita eius.

115. Ὁ γὰρ σε συλλέκτροιο Φλεγραιᾶς πόσις] Proteus Paridi, cum in Aegyptum venisset, Helenam ademit, reddito illi eius simulacro. Huc facit Stefichori,

Τρῶες οἱ τότε ἦσαν (sic lego, non ἔσαν) Ἑλένης εἰδωλον ἔχοντες.

Vide Herodotum media Euterpe. Meminit eiusdem rei Xenophon lib. de Aequiuocis.

119. Τρίτωνος ἐκβολαῖσιν] Nilus, fluvius Aegypti septem ostiis nobilis, Aegyptum quotannis, cum sol in Cancro est, flantibus Etellis, inundatione sua fertilem reddens. Vide Heliodorum Aethiopic. lib. XI. Hinc in Messalae Genethliaco Tibullus,

Te propter nullos tellus tua postulat imbres,
Arida nec Pluvio supplicat herba Ioui.

Vnde et a veteribus Aegyptiis Horomasdes, (si Laertio fides habenda, qui tamen fallitur; est enim hoc nomen Persicum, quo Kalendae designantur) hoc est, Iupiter vocatus est, diuinique ei honores habiti sunt. Et Niloa

Aegyptiis instituta, quae celebrabantur sub ortum inundationis. Heliodorus Aethiop. lib. IX. Καὶ γὰρ πως συνέπεσε Ναιλῶα τότε, τὴν μεγίστην παρ' Αἰγυπτίοις ἑορτὴν, ἐνεστηκέναι, κατὰ τροπὰς μὲν τὰς θερινὰς μάλιστα, καὶ ὅτε ἀρχὴν τῆς αὐξήσεως ὁ ποταμὸς ἐπιλαμβάνει τελουμένην, ἐπὲρ πάσας δὲ τὰς ἄλλας πρὸς Αἰγυπτίαν σπουδαζομένην, et quae sequuntur. Hic Triton aliquando, quandoque Aëtos, Aegyptus, et Oceanus nominatus est. Postea Nilus, a Cyclopi filio Nilo, Aegypti rege, Tantali ex filio nepote. Seruius tamen aliud etymon ponit. Inundationis causas habes apud Solinum cap. XXXV. Horum Ἱερογλυφικῶν α. Lucretium lib. VI. et Apollonii Scholiasten lib. IV.

121. Οἷά τις σιφνεὺς] Huc pertinent Artemidori verba lib. III. cap. LXV. Ἀσπάλαξ ἄνθρωπον τυφλὸν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος σημαίνει, καὶ ματαιοπενίαν, διὰ τὸν μάταιον τοῦ ζῶου πόνον.

131. Λίποντα κάσσης] Meretricem vocat Helenam, quae nupta Menelao cum Paride degebat. Potest etiam ad historiam referri, quae narrat pictam aliquando a Zeuxide Helenam fuisse, quam, quia amplum ex eius pictura ille lucrum reportaret, Graeci Meretricem vocitarunt. Aelianus Ποικ. Ἱστορ. lib. IV. Ὁ Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης ὅτε τὴν Ἑλένην ἔγραψε, πολλὰ ἐχρηματίζετο ἐκ τούτου τοῦ γράμματος. οὐ γὰρ εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε τοὺς βουλομένους εἰς ὄρῳ αὐτὴν, ἀλλ' εἶδε ῥητὸν ἀργύριον καταβαλεῖν, εἴτα οὕτω θεάσασθαι. ὡς οἷν μίσθωμα τοῦ Ἡρακλεώτου λαμβάνοντος ὑπὲρ τῆς γραφῆς, ἐκάλουν οἱ τότε Ἕλληνες ἐκείνην τὴν Ἑλένην ἐταίρα. Cum autem hanc pinxisset, quid de eo opere homines censuri essent, expectandum non putavit: sed protinus hos versus adiecit ex Iliad. γ'.

Οὐ νέμεσις Τρῳάς τε, καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.
Αἰνῶς ἀθανάτησι θεοῖς εἰς ὤπα ἔοικεν.

Vide Val. Max. lib. III. cap. VII.

135. Αἰγαίῳ ἀγνίστην πάγον] Sic apud Horatium lib. primo, Sat. III.

Concha salis puri.

Et Persium Sat. III.

— *purum et sine labe salinum.*

Catullus,

Quod culus tibi purior salillo est.

Vide Acronem. Neptuni autem salem vocat, quem ille (vt est apud Iul. Pollucem lib. VI. cap. X.) in Tragasi (nam Τραγάσου, non Τραγάου lego) gratiam conglutinauit. Si quis tamen ἀπλῶς per Neptunum mare intelligat, non inepte fecerit, qua ratione Alexander Aetolus citante Parthenio,

— ἄλλα ξυνεῶνα θαλάσσης

nuncupauit. Mos vero erat veteribus salem in mensa hospitibus apponere, eo concordiam inter se mutuo optantes, vt ex aqua et terra ille constat. Plutarchus Ἑλληνικοῖς, Λαβῶν αἰχμαλώτων ἀπῆγεν οἴκαδε, καὶ μεταδοὺς ἁλῶν τε καὶ τραπέζης, ἀπέπεμπεν οἴκαδε. Heliodorus lib. IV. Δημῶδες γὰρ οἶμαι καὶ τῶν ἀγροικοτέρων, σπονδῶν καὶ τραπέζης κοινωνήσαντας, καὶ Φιλίας ἀρχὴν ἱερῆς ἅλας ποιησαμένους, μὴ οὐχὶ καὶ τὴν περὶ ἀλλήλων γνῶσιν ἔχοντας ἀπελθεῖν. Item lib. VI. Ἀλλὰ πρὸς ξενίων καὶ Φιλίων θεῶν, πρὸς ἁλῶν καὶ τραπέζης, ὧν, ὡς οἶμαι, Φιλανθρωπίων ἐν ἡμετέρου πεπείρασθε. Plautus Curculione, etc. *Qui homini.*

*Therapontigone Platagidore, salue: saluus quum aduenis
In Epidaurum, hic hodie apud me nunquam delinges
salem.*

Hinc Dion περὶ Ἀπιστίας, Τὸν Ἀρχιλόχον οὐδὲν ὤνησαν οἱ ἅλας, καὶ ἡ τράπεζα πρὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν γάμων. Demosthenes in Orat. περὶ Παραπρεσβείας, Ποῦ δ' ἅλας; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ τραγωδεῖ παριών. Huc pertinet prouerbium vetus, Ἄλας καὶ τραπέζας παραβαίνειν. de quo vide Auctorem prouerbiorum. Romani quoque in mensis salinum ponebant. Festus, *Salinum in mensa pro aquali solitum esse poni, ait Verrius, cum patella, quia nihil aliud sit sal quam aqua.* A quo paullulum abit Acron. *Salinum (inquit) est patella, in qua Diis primitiae cum sale offerebantur.* Horatius lib. II. Od. XVI.

*Vivitur paruo bene, cui paternum
Splendet in mensa tenui salinum.*

Et lib. I. Sat. III.

— modo sit mihi mensa tripes, et
Concha salis puri. —

Atque tum sacras esse mensas existimabant. Arnobius lib. II. *Saras facit s mensas salinorum appositu, et simulacris Deorum.* Quod a Graecis, vt alia multa, dimanavit. Quia vero Tragasi supra facta mentio, a quo Tragaesus sal, emendabis obiter Hesychium, et Stephanum scribendo Τραγασαῖοι ἄλεις. Nam apud illum male Τραγάσαι, οἱ ἄλεις, οἱ, etc. apud hunc Τράγασοι, οἱ ἄλεις.

137. Λάζας τράπεζαν] Nempe hospitalem, nam illam Graeci vocabant κοινήν τράπεζαν. Heliodorus lib. V. Ἡ δὲ τράπεζα δὲ ἡμῖν κοινὴ προὔτιθετο, τὰ μὲν ἄλλα ἡμῶν παρεχόντων, τοῦ Τυρρηνοῦ δὲ ὅψον ἄφθονον ἐκ θαλάττης τοὺς νέους ἐστιῶντος. Parthenius Erotic. XIV. Ἐκεῖνος ἀπερωθεῖτο, ποτὲ μὲν Φάσκων ὀρέωδεῖν, μὴ κατὰδῆλος γένοιτο, ποτὲ δὲ διὰ (lego Δία) ζένιον, καὶ κοινήν τράπεζαν προσισχόμενος. Ad Paridem quod attinet, ille hac ex re τραπεζίτης a Poeta dicitur. Hesychius, Τραπεζίτην Πάριν, τὸν παραβάντα τὴν τράπεζαν, καὶ ἀτιμήσαντα τὴν Μενελάου. Mensae vero olim maxima in veneratione habitae, velut sacrae. Synesius epistola LVII. Τράπεζα μὲν ἱερὸν χρῆμα, δι' ἧς ὁ θεὸς τιμᾶται φίλιός τε καὶ ζένιος. Pindarus Nemeon. Od. XI.

— ζενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀνάνοις

Ἐν τραπέζαις. —

Hinc Iuuenalis Sat. II.

— nullus verbis pudor, aut reuerentia mensae.

Orpheus in Argonaut.

Αἰδομένους Θέμιν ἀγνωτελῆ, ζενίην τε τράπεζαν.

Tacitus Annal. XI. *Tractaque in multam noctem lacticia, per epulas ac vinolentiam incautum Cotyn, et postquam dolum intellexerat, sacra regni, eiusdem familiae deos, et hospitales mensas obtestantem, catenis onerant.* Referendus huc etiam Demosthenis locus, et prouerbiū Graecorum, quorum paullo ante facta mentio.

138. Ἄρκτου τιθήνης] Paridem expositum ab vrsa lactatum narrat Apollodorus lib. III. Aelianus Ποικίλης ἱστορίας lib. XII. Ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀλόπης (lego Ἐκάβης) Ἀλέξανδρον, τὸν Πριάμω, ὑπὸ Ἄρκτου Φασὶ τραφῆναι. Quid? quod ait Artemidorus lib. II. cap. XII. Ἄρκτος γυναῖκα σημαίνει, Φασὶ γὰρ ἐκ Καστοῦς (lego Καλλιστοῦς, nam festinans Librarius mediam syllabam omisit) τῆς Ἀρκαδικῆς μεταβάλλ-

λειν τὸ ζῶον οἱ περὶ μεταμορφώδους μυθολογήσαντες. Alioquin olim a Graecis mulieres ἄρκτους nominari consueuisse nemo, opinor, ignorat. Qua de re ad Theocritum.

139. Τοιγὰρ ψαλλάξεις εἰς κενὸν νευρᾶς κτύπον] Allusit ad prouerbiū, Κενὰ ψάλλεις.

140. Ἄσιτα κεδώρητα φερμίζων μέλη] Veteres didicisse fidibus, notum ex Ciceronis lib. de Senectute, aliisque. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοί, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρης περὶ ἄλλας ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν, καὶ ἐγκωμιάζειν. Et mos erat, vt in conuiujs post coenam circumferretur lyra: cuius cum se imperitum Themistocles diceret, vtar Tullij verbis, *habitus est indoctior*. Etiam Romanorum veterum epulis fides ac tibiae adhibere moris fuit. Certe antiquitus, si qui fidibus docti, pari cum philosophis in honore habebantur. Didymus ad Odyss. III. Τὸ ἀρχαῖον οἱ αἰοδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπέχον. Athenaeus lib. I. Σῶφρον δὲ τὴν ἦν τὸ τῶν αἰοδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπέχον. Quintilianus lib. I. cap. X. Quis ignorat Musicen (vt de hac primum loquar) tantum iam antiquis illis temporibus non studij modo, verum etiam venerationis habuisse, vt iidem Musici, et vates, et sapientes iudicarentur? Ad Paridem quod attinet, eius lyram etiam Alexandri Magni temporibus extitisse tradit praeter Plutarchum Aelianus Ποικ. ἱστορ. lib. IX.

143. Τῆς πενταλέκτρον θυάδος] Aeschylus Agamemnone πολυάνορκ appellat, Euripidis Scholiastes Ὀρέστη refert, Tyndarum, Helenae patrem, aliquando Diis omnibus sacrificasse, excepta Venere, quae ob id irata filias eius connubia bis terue mutare, et viros deserere fecit, citatque hos Stefichori versus,

Οὐνεκα Τυνδάρεως ἔξων ἅπασι θεοῖς,

Μιᾶς λάθεται ἠπιωδῶρου Κύπριδος.

Κεῖνη δὲ Τυνδάρεω κούραις χολωσαμένη,

Διγάμους, καὶ τριγάμους τίθησι, καὶ λιπευήνορας.

144. Τριπλαῖς πῆναις κατεκλώσαντο] Pro τριπλαῖς libens hic legerim τριπλᾶι, nam duo tantum, album sc. et nigrum, flamina Parcis tribuunt Poetae. Tres vero esse Parcas, notius est, quam vt hic referri debeat.

145. Δηναῖ᾽ ἄλως] Ex Thaletis sententia, qui ex aquae elemento ortas res omnes putauit. Hermias, vt

Laertium omittamus, in Διασυρμῶ τῶν ἐξω φιλοσόφων, Ἀλλα-
χόθεν, ait, δέ μοι Θάλης τὴν ἀλήθειαν νεύει, ὀριζόμενος ὕδωρ τοῦ
παντός ἀρχὴν, καὶ ἐκ τοῦ ὕγρου τὰ πάντα συνίσταται, καὶ εἰς ὕγρον
ἀναλύεται, καὶ ἡ γῆ ἐπὶ ὕδατος ὀχεῖται. Nuncupat vero δηναίων
ἄλλα, quemadmodum Poetae ἄλλα πολιῶν, et Anyta poetria
in Epigrammatis ἡϊόνα πολιῶν duriuscula catachrefi. At
Maris filias vocat, propter feram et immitem fatorum le-
gem. *Claudae* autem, a forma anili, qua fingebantur.
Catullus in epithalamio Thetidis et Pelei,

*Cum interea infirmo quatientes corpora motu,
Veridicq; Parcae coeperunt edere cantus;
His corpus tremulum. —*

Infra quoque a Poeta nostro γηραιαὶ κόραι appellantur.

147. Δοιὰ μὲν ἀρπακτῆρας] Theseum, et Paridem in-
telligit. De Thesei rapina elegans locus est in Isocratidis
Helenae encomio, quem adscribere non grauabor: Θεσεύς
ὁ λεγόμενος μὲν Αἰγίως, γενόμενος δὲ ἐκ Ποσειδῶνος, ἰδὼν αὐτὴν
(Ἑλένην) οὐπω μὲν ἀκμάζουσιν, εἶδει δὲ τῶν ἄλλων διαφέρουσαν,
τοσοῦτον ἡττήθη τοῦ κάλλους, κρατεῖν τῶν ἄλλων εἰδισμένος, ὥστε
ὑπαρχούσης αὐτῇ καὶ πατρίδος μεγίστης, καὶ βασιλείας ἀσφαλιστά-
της, ἡγησάμενος οὐκ ἄξιον εἶναι ζῆν ἐν τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς ἀνευ
τῆς πρὸς ἐκείνην οἰκειότητος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν κυρίων οὐχ οἷός τ' ἦν
αὐτὴν λαβεῖν, ἀλλ' ἀνέμενον τὴν τε τῆς παιδὸς ἡλικίαν, καὶ τὸν
χρησμὸν τὸν παρὰ τῆς Πυθίας, ἐπεριδὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ Τυνδάρεω
καὶ καταφρονήσας τῆς ῥώμης τῆς Κάστορος καὶ Πολυδύκου, καὶ
πάντων τῶν ἐν Λακεδαιμόνι δεινῶν ὀλιγαρήσας, βίᾳ λαβὼν αὐτὴν, εἰς
Ἀφιδνὰς τῆς Ἀττικῆς ἐκόμισε. Haec de Theseo fatis fufte Iso-
crates. Stricte Ovidius in Heroidum Epistolis,

*Ergo arsit merito qui nouerat omnia Theseus,
Et visa est tanto digna rapina viro.
More tuae gentis nitida dum nuda palaestra
Ludis, et es nudis foemina mixta viris.*

quos duos priores versus mendosos emendabis hoc modo,

*Ergo arsit merito qui nouerat omnia Theseus,
Et visa es tanto digna rapina viro.*

De Paridis rapina vide eundem Ovidium, et Didymum
ad Odyss. ψ'.

148. Πτηνούς τριόρχας αἰετοὺς ὀφθαλμίας] Triorchae ex
accipitrum genere est, a testium numero nomen habens,

auctor, praeter Aristotelem, Plinius, qui sic de eo, *Triorchen a numero testium, cui principium in auguriis Phoemonoe dedit, buteonem appellant Romani, αἰσάλωνα Graeci, qui solus omni tempore apparet.* Aquilas autem duces interpretare, quia hae auium reginae. Volatiles nuncupantur a nauibus, quarum vela et remi alae dicuntur, vt supra docui. Ὀφθαλμίας vocat a pictis nauium partibus, quae ὀφθαλμοὶ Graecis: si tamen simpliciter quis accipiat oculatam propter visum, quem acerrimum aquila habet, non magnopere repugno. Horatius,

*Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum,
Quam aut aquila? —*

Pullos quomodo diiudicent, notum.

150. Ἡμικρήτα βάρβαρον] Barbarum Menelaum appellat a Pelope auo ex Phrygia (quae regio barbara censetur) orto, vel quia

Βεβρηβάρεται χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.

quod ei apud Euripidem obicitur. Barbari autem dicti sunt peregrini homines Athenis, a βάρβαρ, absona voce, in quam, cum primum Graece loqui conarentur, incidere solebant. Suadet Cassiodorus, barbaros dictos a barba et rure, nec tamen persuadet. Vide Strabonem lib. XIII. Proprie de Phrygibus hoc vocabulum accipiebatur: vnde Sophocles βάρβαρον Φρύγᾳ dixit in Aiace, et βάρβαρον αἴαν Electra. *Barbarus ensis* Ouid. Met. lib. XIV. Et Horatius in Satiris,

Graecia Barbariae lento collisa duello est.

154. Ἐτίμβευσε τάφῳ] Sepulcrum, os interpretare. Artemid. lib. I. LXXXII. Τὸ μὲν αἰδοῖον παισὶν εἴοικε, τὸ δὲ στόμα τάφῳ· ὅσα γὰρ ἂν λάβοι στόμα, διαφθείρει, καὶ οὐ φυλάττει. David propheta Psalmo quinto, Τάφος ἀνεψυγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν. Et Paulus Epist. ad Romanos cap. III. vers. XIII. Potes nihilominus de ventre accipere, Sic infra Lycophron,

Πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχχοις τυμβευθήσεται
Βρώτῃς πολυστίχοις καμπτῶν γνάθοις.

Et postea,

Τύμβος γεγώς Κένταυρος ὠμόφρων σποράς.

Ovidius *Metamorph.* lib. VI. de Tereo, qui Ityn filium comederat,

Flet modo, seque vocat bustum miserabile nati.

Ennius (de quo optime meriti VV. Clarissimi H. Columna, et P. Merula) de Metio Fuffetio quadrigis distracto,

Volturus in filius miserum mandebat hemonem:

Heu quam crudeli condebat membra sepulcro?

Val. Maximus lib. IV. cap. VI. de Artemisia, *Quid enim aut eos colligas, aut de illo inclyto tumultu loquare, cum ipsa Mausoli vinum ac spirans sepulcrum fieri concupierit, eorum testimonio, qui eam extincti ossa portione aspersa bibisse tradunt?* Huc pertinet locus Marci Antonini τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. IV. Χρὴ δὲ μὴ μόνον ἐνθυμεῖσθαι τὸ πληθὺς τῶν θάπτομένων οὕτως σωμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς ἐκάστης ἡμέρας ἐσθιομένων ζῶων, ὑφ' ἡμῶν τε καὶ τῶν ἄλλων ζῶων, ὅσος γὰρ ἀριθμὸς καταναλίσκεται, καὶ οὕτως πῶς θάπτεται ἐν τοῖς τῶν τρεφομένων σώμασι. Item ille Apuleii Miles. V. *At hic iam tua est exilimatio, utrum sororibus pro tua cara salute sollicitis adsentiri velis, et declinata morte nobiscum secunda periculi vivere, an saevissimae bestiae sepeliri visceribus.* Quintilianus Declamat. XII. *Aestuant adhuc intra pectus sepulta ventribus nostris cognata viscera.* Nec abludit quod vultures τάφοι ἐμψυχοὶ sunt appellati. Hermogenes lib. περὶ Ἰδεῶν, cap. περὶ Σεμνότητος, Παρὰ δὲ τοῖς ὑποξήλοις τοῖσι σοφισταῖς πάμπολλα εὔροι ἄν. τάφους τε γὰρ ἐμψύχους τοὺς γῦπας λέγουσιν, ὧν περ εἰσι μάλιστα ἄζιοι. Vt autem venter et os sepulcrum appellantur, ita reciproce Saturnus devorasse filios dictus est, quos extulerat, sepelieratque. Lactant. lib. I. cap. XIII. *Sed fictum sane putemus Saturnum filios devorasse, modo cum aliqua ratione: nunc (lego num) idcirco, quod ait vulgus, comedis filios suos cum, qui extulerit, sepulturaeque mandauerit?*

157. Πόθον Ναυμήδοντος ἀρπακτήριον] Quomodo raptus a Neptuno Pelops, refert Olympion. Od. I. Pindarus, his verbis,

Τίς Ταντάλου, σέ δ' ἀντί.

α προτέρων φθίγγομαι.

Ὅπότ' ἐκάλεσε πα-

τὴρ τὸν εὐνομώτατον

Ἐς ἔρانون, φίλαν τε Σίπυλον,

Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
 Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι
 Δαμέντα φρένας ἰμέρῳ
 Χρυσταῖσιν ἀν' ἵπποις.

Meminit etiam lib. IV. Arnobius.

158. Ἔσταιλ' Ἐρεχθεὺς εἰς Λετριναίας γυίας] Pindarus
 fufe loco citato,

Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε Φυάν
 Λάχλαι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
 Ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον,
 Πιστάτα παρὰ πατρός εὐ-
 δοζον Ἴπποδάμειαν
 Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἤλθων
 Πολυᾶς αἰλὸς ὅτος ἐν ὄρφνᾳ,
 Ἄπυεν βαρύκτυπον
 Εὐτρίαιναν. —

Et postea,

— τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
 Ἐδωκεν δῖφρον χρύσειον, ἐν πτεροῖ-
 σιν τ' ἀκάμαντας ἵππους,

et quae sequuntur. Cur autem fabulentur equis rapuisse,
 docet Palaephatus his verbis, ῥητέον οὖν, ὅτι Πέλοψ ἤλθεν
 ἔχων πλοῖον, ἐγγράπτο δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἵπποι ὑπόπτεροι.

162. Ἀς ὁ Καδμίλου γόνος] Lego Κασμίλου, quo no-
 mine inter Cabiros quatuor, quibus in Samothrace initia-
 bantur, appellatur. Apollonii Scholastes lib. I. Μυῦνται
 ἐν τῇ Σαμοθράκῃ τοῖς Καβεῖροις, ὧν Μναστέας φησὶ καὶ τὰ ὀνόματα.
 Τέσσαρες δὲ εἰσὶ τὸν ἀριθμόν· Ἀζίερος, Ἀζιόκερσα, Ἀζιόκερσος.
 Ἀζίερος μὲν οὖν ἐστὶν ἡ Δημήτηρ. Ἀζιόκερσα δὲ, ἡ Περσεφόνη.
 Ἀζιόκερσος δὲ, ὁ Ἄϊδης. ὁ δὲ προστιθέμενος Κασμῖλος Ἑρμῆς ἐστὶν,
 ὡς ἰστορεῖ Διονυσόδωρος. Postea litera tertia extrita, Κασμῖλος
 dictus. Varro Lib. VI. de L. L. Camillus nominatur in
 Samothraces mysteriis. Dius quidam administer diis
 magnis. Macrobius lib. III. cap. VIII. ex Tulliano, id
 ei apud Tuscos nominis fuisse narrat, Statius Tullianus
 de Vocabulis rerum libro primo ait, dixisse Callima-
 chum, Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vo-
 cabulo significant praeministrum deorum. Servius Ae-
 neid. XI. adstipulatur: Ministros et ministras impuberes
 Camillos et Camillas in sacris vocabant. unde et Mer-

curius Hetrusca lingua Camillus dicitur, quasi minister deorum. Strabo lib. X. ex Acusilao narrat Casimilum Vulcani et Cabirae filium, a quo Cabiri, et Cabirades Nymphae. Quem vero Samothiaces, et ab iis edocti Hetrusci *Κασμίλον* appellarunt, eum Ἰμβραμον Cares. Eustathius ad Dionysium, Ἡ δὲ Ἰμβρος Θερρακικὴ μὲν ἐστὶ νῆσος, ἱερὰ Καβείρων καὶ αὐτῇ, ὄνομα δὲ δαιμόνων οἱ Κάβειροι. ἐτιμᾶτο δὲ αὐτόθι καὶ Ἐρμῆς, ὃν Ἰμβραμον λέγουσιν οἱ Κῆρες, ὡς ἐν τοῖς Ἑθνηκοῖς ἀναγράφεται.

164. Φερωνύμους ἔδυσε Νηρέως τέφρους] Myrtili historiam fuisse explicat Homeri Scholiastes Iliad. secundo. Claudianus de laude Serenae,

— curru Pisaea marino
Fugit tela Pelops, nam prouidus obice regis
Prodidit Oenomai deceptus Myrtilus axem.

Seneca Thyeste,

— proditus occidit
Deceptor domini Myrtilus, et fide
Vectus qua iulerat, nobile reddidit
Mutato pelagus nomine.

Vide Acronem ad Horatii lib. I. Od. I. et Euripidis Interpretem Ὀρέστη. Fuit vero Myrtilus Mercurii ex Phaethusa filius; vel, ut aliis placet, Iouis et Clymenes.

166. Πόδαργον Ψύλλαν ἡνιοστροφῶν] Antiquitus non contemptum, sed regium plane aurigaudi munus, dicebaturque ἱππεΐα: differebat autem a παραβάτου munere, ille enim soli currus moderationi erat intentus, et τῷ παραβάτῃ pugnanti, si necessum foret, suppetias ferebat. Adi Hom. Scholiast. Sunt vero Pfylla, et Harpinna nomina equorum Oenomai.

167. Καὶ τὴν ὀπλαῖς Ἀρπινναν ἀρκυΐαις ἔσσην] Id est, vnguibus obliquis et concauis, eae enim in equis laudantur maxime. Philostratus iunior in Imaginibus, Φρονεῖ γὰρ τοῖς ἵπποις, ἐπεὶ δὴ ὑψαύχειές τε, καὶ πολλοὶ τὸν μυκτῆρα, καὶ κοῖλοι τὴν ὀπλήν. Isidorus Orig. lib. XII. cap. I. In generosis equis, ut aiunt veteres, quatuor spectantur: forma, pulcritudo, meritum, atque color. Forma, ut sit validum corpus, et solidum robore, conueniens altitudo, latitudo, latus longum, substrictius, maximae et rotundae clunes, pectus late patens, corpus omne musculorum

densitate nodosum, pes siccus, et cornu concauo solidatus. Xenophon quoque περί Ἰππικῆς equos laudat vngulas oblongas habentes, quod tales sint maxime cauae. Πόδας δ' ἂν τις δοκιμάζοι (inquit), πρῶτον μὲν τοὺς ὄνυχας σκοπῶν, οἱ γὰρ παχεῖς πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν. ἔπειτα οὐδὲ τοῦτο δεῖ λαιθάνειν, πότερον αἱ ὀπλαὶ εἰσὶν ὑψηλαί, ἢ ταπειναί, καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὕπισθεν, ἢ χαμαλαί· αἱ μὲν γὰρ ὑψηλαὶ πόρρω ἀπὸ τοῦ δαπέδου ἔχουσι τὴν χελιδόνα καλουμένην. Est vero in equis χελιδῶν vngulae cauitas. Vide Hesychium. Neque audio doctissimum Villiomarum, qui id negat, quod vtinam non fecisset.

168. Τὸν δ' αὖ τέταρτον] Deiphobum intellige. Homeri Scholiaſtes ad Iliad. ultimum, Ἀλεξάνδρου τοξευθέντος ὑπὸ Φιλοκτῆτου, Πρίαμος τὸν Ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθηκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην. Διήφοβος δὲ γενναῖος ἀγωνισάμενος ἔγηνεν αὐτήν.

169. Κίρκου καταβράντηρος] Eodem nomine appellat Aeschylus Πρωμ. Δεσμ. Aegypti filios, Danaï filiabus desponsatos,

— — οἱ δ' ἐπτοημένοι Φρένας

Κίρκοι Πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,

"Ἡζουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους

Γάμους. —

Scholiaſtes, Κίρκους δὲ, ἡγουν αἰετοὺς, τοὺς νυμφίους, ἡγουν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, διὰ τὸ ἀρπαντικὸν λέγει.

170. Τὰ δευτερεῖα τῆς δαΐσφάλτου πάλης λαβόντα κηρύζουσιν] Recte κηρύζουσιν dixit Lycophron, nam apud Veteres certaminum victores per praeconem renuntiari moris erat. Iul. Pollux lib. IV. cap. XII. Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, κατεκρήρυττε δὲ ἡσυχίαν ἐν τε ἀγῶσι, καὶ ἱερουργίαις, καὶ σπονδαῖς προήγγελλε, καὶ ἐπεχειρίαν ἐπήγγελλε, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκρήρυττε. Pindarus Pythion. Od. I.

— Πυθιάδος

Δ' ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-

γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ

Καλλινίκου

"Ἀρμασι.

Callimachus Epigrammate XII.

"Ἀθλῶν μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὐνομα καίρων
Φθέγγονται. —

Nam sic legere malim, quam ἄλλων μὲν κ. quae vox doctis viris hactenus imposuit. Virgilius *Aeneid*. V.

*Tum satis Anchisa, cunctis ex more vocatis,
Victorem magna praeconis voce Cloanthum
Declarat. —*

Inde est quod ait Eumenius rhetor, *Fortissimi viri in sacris certaminibus summo labore, atque etiam vitae periculo solam vocem praeconis, et coronae testimonium petunt.* Huc pertinet Epigramma illud,

Ἵβλαίῳ κήρυκε τόδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ
Δέξαι ἀγκλμ' εὐφρων, Φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνης,
Ὃς τρίς ἐκάρυξε τὸν Ὀλυμπίης αὐτὸς ἀγῶνα.

Item illud Statii *Thebaid*. VI.

— — *sequitur Sicyonius Alcon,
Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena
Phaedimus. —*

175. Ὅν ποτ' Οἰνάνης Φυγᾶς] *Peleum, cum fratrem Phocum in palaestra incaute occidisset,*

— — *fraterno sanguine fontem,
Expulsumque domo patria, —*

canit Ouid. *Met.* lib. XII. Solebant namque veteres, perpetrata incaute caede, a patria profugere, quoad expiati essent. Homeri *Interpres* *Iliad.* ὡ Ἔδος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸν ἀκούσιον φόνον ἐργασάμενον φεύγειν ἐκ τῆς πατρίδος, καὶ καθίξειν ἐπὶ τῆς οἰκίας (lego ἐστίας) συγκεκαλυμμένον, καθαρσίων δεόμενον.

178. Ἀφ' ἐπτά παιδῶν] *Aegre ferens Thetis mortali Peleo se nuptam, filios masculos sex igne combussit, septimo Achilli idem factura, a Peleo interueniente prohibita fuit.* Homeri *Scholias* *Iliad.* π'. Θέτις καταναγκασθεῖσα ὑπὸ Διὸς Πηλεῖ γαμηθῆναι, τὰ γεννάμενα παιδία εἰς πῦρ ἔβαλλε, νομίζοντα τὰς θνητὰς τῷ πυρὶ σάρκα καταφλέξειν, τὸ δὲ ἀθάνατον διαφυλάξειν. οὕτως ἐξ παῖδας διέφθειρεν. ἔβδομον δὲ γενόμενον Ἀχιλλεῖα βάλλει ὁμοίως εἰς πῦρ, θεασάμενος δὲ Πηλεὺς ἀφῆρπασε τὸν παῖδα, καὶ ἐνεγκὼν εἰς τὸ Πήλιον ὄρος, τρέφειν παρέδωκε Χείρωνι. Vide praeterea *Interpretes Apollonii* lib. IV. *Aristophanis ad Νεφέλας*, et *Apollodorum* lib. III.

183. Προγεννήτειραν Οὐλαμώνιμον] *Οὐλαμώνιμον vocat*

Pyrrhum, qui aliter Neoptolemus. Eodem modo νεπέων ἐπώνυμον Polynicem dixit Euripides Phoenissis.

187. Ἑλλάδος κατατόμον] Iphigeniam putat, quae Dianae Tauricae hospites immolabat. Cum enim in Aulide mactanda staret, a Diana in Scythiam auecta, sacrisque eius praefecta creditur. Placet hoc loco transcribere Antonini verba ex Metamorph. libro, quae ita habent: Θησεύς καὶ Ἑλένης, τῆς Διὸς, ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια, καὶ αὐτὴν ἐξέστρεφεν ἡ τῆς Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυταιμνήστρα. πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴ τέκεῖν, Ἑλένη γὰρ πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν, εἶφ᾽ ἡ κόρη παρὰ Θησεύς ἀπελθεῖν. ἐπεὶ δὲ ἡ στρατιὰ, ἡ τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατεῖχετο, προσήμκινον οἱ μάντις, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ δοῶν σφάγιον αὐτὴν, αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν. πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ ἀριστεῖς οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔστρεψαν ἄλλῃ τὰς ὄψεις. Ἀρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε μῶσχος, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὐξεινον λεγόμενον πόντον, παρὰ Θόαντα, τὸν Βορυσθένου παῖδα. Hac-
tenus ille. Huc pertinent quoque illa Senecae extrema Octavia,

*Lenes aurae, Zephyrique leues,
Tectam quondam nube aetheria
Qui vexistis raptam saevae
Virginis aris Iphigeniam,
Hanc quoque tristi procul a poena
Portate, precor, templa ad Triviae.
Urbe est nostra mitior Aulis,
Et Maurorum barbara tellus,
Hospitis illic caede litatur
Numen superum. —*

Fuse haec admodum etiam Ovidius, Elegia secunda libri tertii de Ponto, qui videndus.

188. Φαληριῶσαν σπίλον] Leucen putat, quam in ponto Euxino, ut ab Achille et Helena habitaretur, Thetidis rogatu edidit Neptunus, auctor Philostratus Ἡρωϊκοῖς. Arrianus, in Periplo ponti Euxini, tribus eam nominibus insignitam ait, ac Leucen quidem a colore dictam, his verbis: Κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ στόμα, ἐπ' εὐθὺ πλέοντι ἀνέμῳ ἀπαρκτίᾳ ἰδίως τὸ πέλαγος, νῆσος πρόσκειται, ἣν τινα οἱ μὲν Ἀχιλλέως νῆσον, οἱ δὲ Δρόμον Ἀχιλλέως, οἱ δὲ Λευκὴν ἐπὶ τῆς χροῖας ὀνομάζουσιν. ταύτην λέγεται Θέτις ἀνείναι τῷ παιδί, καὶ ταύτην οἰκεῖν τὸν Ἀχιλλέα, etc. Hesychius, Ἀχιλλεῖον

πλάκα, τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. Euripides,

— — — ἦ
 Ἠνοαῖσι Ζεφύρου τὰν
 Πολυόρνιδον ἐπ' αἶαν,
 Λευκὰν ἀπταὺν Ἀχιλλῆος,
 Δρόμους καλλισταδίους, Εὐ-
 ζείνου κατὰ πόντον.

Pindarus *Φαεινὰν νῆσον* vocat Nemeon. Od. IV.

— — — — ἀτὰρ
 Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρώαν,
 Ἐν δ' Εὐζίνῳ πελάγει
 Φαεινὰν Ἀχιλλεύς
 Νῆσον.

Antoninus Liberalis, libro citato, dicit etiam Iphigeniam in Leucen deportatam, immortalitateque accepta, Orilo-
 chiam dictam fuisse. Vide Eustathium ad Dionysii *Περσέ-
 γησιν*.

190. Τὴν ποτ' ἐν σφαγαῖς κεμᾶς] Cum in Aulide Grae-
 corum naues coactae iacerent, tempestasque a profectione
 prohiberet, proditum a Calchante est, non ante eam defi-
 turam, quam Dianae foret immolata Iphigenia, quae dum
 ad aram mactanda duceretur, a Diana ceruam reponente
 liberata est. Meminit Lucretius lib. I.

*Aulide quo pacto Triuiaï virginis aram
 Iphianassai turparunt sanguine foede
 Ductores Danaum delecti. —*

Vide Virgilium Aeneid. II. Ouid. Metamorph. lib. XII.
 Antoninum Liberalem libro citato, Sophoclem Ἠλέκτρα,
 et Dictyn Cretensem lib. I. Si modo is est, et non sup-
 posititius aliquis, quod magis verisimile mihi. Dianae
 itaque immolatam Iphigeniam ab Agamemnone nemo ne-
 scit. Callimachus clauum in Dianae templo suspensum
 memorat Hymno III.

— σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῶ,
 Μείλιον ἀπλοῖης, ὅτι οἱ κατέδησας ἀήτας,
 Τεύκρων ἠνίκ' αἶψα νῆες Ἀχαιοὶδες ἄστεα κήδεν
 Ἐπλεον, ἀμφ' Ἑλένη Παμνουσίῃ θυμωθεῖσσι.

193. Ἐρημος] Arrianus, loco antea citato, Ἡ δὲ νῆσος ἀνθρώπων μὲν ἐρήμη ἐστίν, νέμεται δὲ αἰξίν οὐ πολλαῖς, καὶ ταύτας ἀνατιθέναι λέγονται τῷ Ἀχιλλεῖ, ὅσοι προσίσχουσι. Ammianus narrat, eo appulso, visis antiquitatis vestigiis, temploque, et donariis eidem heroi consecratis, vesperi repetere naues, dicentes, non sine discrimine vitae illic quemquam pernoctare.

Ibid. Νυμφίου δρόμος] Denominationis huius causam tradit Pomp. Mela, quod Achilles infesta classe mare Ponticum ingressus, victoriam ibi ludicro certamine celebravit, posteaque se et suos, ubi ab armis quies esset, cursu exercitauerit: cui adsentitur Plinius, qui Achillis insulam ab Curfu aliam dicit, eumque ab illa 25000 passuum distare.

195. Εἶδος ἡλλοιωμένην γραῖαν] De Iphigeniae metamorphosi inter auctores non conuenit. Plerique in cervam mutatam volunt: Lycophron cervam pro ea immolatam, ipsam autem in anum mutatam canit: alii in taurum, alii in vrsu, alii in buculam, inter quos Plutarchus Παρὰ τῶν ἡλλοιωμένων.

196. Σφαγείων ἢ δὲ χερνίβων πέλας] Σφαγεῖον, siue σφάγιον, vas erat, quo excipiebatur victimae sanguis. Pollux lib. X. cap. XII. Καὶ σφάγιον, εἰ θύεις, οὗ (lego ὃ) ὑφίξει τις τῷ τῶν ἱερῶν αἵματι. Et postea eodem libro cap. XXIII. Σφάγιον, ὃ ὑποδέχεται τὸ αἷμα τῶν ἱερῶν. Homerus Odyss. III. Ἀμνίον vocat, quo loco Didymus, Ἀμνίον ἐστὶ μὲν τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἢ λείας. σημαίνει δὲ ἀγγεῖον, ὅπου τὸ αἷμα τοῦ ἱεροῦ δέχονται, καὶ ἐστὶ κατὰ ἔτυμον ἀμνίον, ὃ ἐστὶ στερητικὸν τοῦ μένου, τοῦτ' ἐστὶ ψυχῆς. οἱ Ἀττικοὶ δὲ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσι. Quid vero sit χερνίψ, docet Athenaeus lib. IX. Ἐστὶν, inquit, ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἀπετέλουν. Euripides Ἡρακλεῖ μαινομένῳ,

Μέλλων δὲ δαλὸν χερσὶ δεξιᾷ φέρειν

Εἰς χερνίβ', ὥς βάψαιεν, Ἀλκμήνης γόνος.

Vtebantur eadem aqua ad manuum lotionem, adhibito Imegmate. Athenaeus loco citato, Ἐχρῶντο δὲ (lego τε) εἰς τὰς χεῖρας, ἀποπλύνοντες αὐτὰς, καὶ σμήγματι, ἀποξόφειας χάριν.

197. Αἰδοῦ τε παφλάζοντος κρατῆρος] Veteres Graeci omnia concava κρατῆρας vocabant. Scholiastes Sophoclis Oid. ἐπὶ Κολ. ad illud, Κεῖλου πέλας κρατῆρος, αἶτ, Τὰ γὰρ

κοῖλα οὕτως ἐκάλουν ἐκ μεταφοῆς, ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτῃ κοιλά-
ματα κρατῆρες καλοῦνται.

204. Ὅρκων τὸ δευτεροῦχον ἄρσαντες ζυγὲν] Bis enim Graeci de Helena vindicanda, si quis eam rapuisset, coniurati sunt: prius, cum Menelao collocaretur; iterum, cum a Paride raptā. De priore coniuratione sic Pausanias Λακωνικοῖς, Προϊούσι δὲ ἵππου καλούμενον μνήμα ἔστι. Τυνδάρεως γὰρ θύσας ἐνταῦθα ἵππον τοὺς Ἑλένης ἐξώρκου μνηστῆρας, ἰστάς ἐπὶ τοῦ ἵππου τῶν τομίων, ὁ δὲ ὅρκος ἦν, Ἑλένη, καὶ τῷ γῆμαι προ-
κρίθῃντι αὐτὴν ἀμύνειν ἀδικουμένοις, ἐξορκώσας δὲ, τὸν ἵππον κατώ-
ρυξεν ἐνταῦθα. Atque haec Pausanias. Paullo fusius in He-
lenae Encomio Isocrates, hunc in modum: Μετὰ τὴν Θη-
σέως ἐξ ἄδου κατάβασιν, ἐπανελθούσης αὐτῆς (Ἑλένης) εἰς Λακε-
δαίμονα, καὶ πρὸς τὸ μνηστεύσασθαι λαβούσης ἡλικίαν, ἅπαντες οἱ τότε βασιλεύοντες καὶ δυναστεύοντες ἐν ταῖς πόλεσι, τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχον περὶ αὐτῆς. ἐξὸν γὰρ αὐτοῖς λαμβάνειν ἐν ταῖς αὐτῶν πόλεσι γυναῖκας τὰς πρωτεύουσας, ὑπεριδόντες τοὺς οἰκοὶ γάμους, ἤλθον ὡς ἐκείνην μνηστεύσοντες. οὕτω δὲ κεκριμένου τοῦ μέλλοντος αὐτῇ συνικεῖν, ἀλλ' ἔτι κοινῆς τῆς τύχης οὐσης, οὕτω πρόδηλος ἦν ἅπασιν ἐσομένη περιμάχητος, ὥστε συνελθόντες πίστει ἔδοσαν ἀλ-
λήλοισι, ἢ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις ἀποστεροίη τὸν ἀξιώθοντα λαβεῖν αὐτῆς, νομίζων ἕκαστος ταύτην τὴν ἐπικουρίαν ἑαυτῷ παρασκευάζειν. Hactenus Isocrates. De secunda autem idem Pausanias Κορινθιακοῖς, Χαλκεῖόν ἐστιν οὐ μίγα, ἀνέχει δὲ αὐτὸ ἀγάλματα ἀρχαῖα Ἀρτέμιδος, καὶ Διὸς, καὶ Ἀθηνᾶς. Λυκῆας δ' οὖν ἐποίησε μηχανέως τὸ ἀγαλμα εἶναι Διὸς, καὶ Ἀργείων ἔφη τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας ἐνταῦθα ὁμοῦσι παραμένειν πολεμοῦντας, ἔστ' ἂν ἡ τὸ Ἴλιον ἔλωσιν, ἢ μαχομένους τελευτῇ σφᾶς ἐπιλάβῃ. Quo ritu ea facta sit, qui scire volet, videat Dictyn lib. I. Haec iuramenta respexit Sophocles Αἴαντι μαστιγοφόρῳ, apud quem ita Teucer,

Οὐ γάρ τι τῆς σῆς εἶνεκ' ἐστρατεύσατο
Γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλῆθ,
Ἄλλ' οὐνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος.

Et Φιλοκτήτῃ, vbi ita Neoptolemum affatur Vlysses,

Σὺ μὲν πέπλευκας οὐτ' ἐνόρκος οὐδένι.

Et Horatius lib. I. Od. XV.

Quam multo repetet Graecia milite,
Coniurata tuas rumpere nuptias,
Et regnum Priami vetus.

Thucydides existimat, Graecos magis Agamemnonis potentia, quam religione prioris iuramenti coactos fuisse: verba eius *Ξυγγραφήs* lib. I. ita habent, Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ τῶν τότε δυνάμει προύχων, καὶ οὐ τοσοῦτον τῆς Τυνδαρίω ὄρκους κατελιγμένους τοὺς Ἑλένης μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι.

208. Παρ' ἄντρα Κερδῶου Θεοῦ] *Lucri Deum veteribus habitum Mercurium nemo nescit, vnde et ipsi statuæ cum crumena erigebantur.* Codinus, Τοῦ κέρδους αἷτιον λέγουσι, καὶ Ἐμπορίον τὸν Ἑρμῆν, ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἰσῶσι βαστάζον μάρσιπον. Suidas, Κερδῶος Θεός, ὁ Ἑρμῆς. ὡς κέρδους ποιητικός. καὶ Ἀγγελὸν δὲ αὐτὸν καλοῦσι, καὶ Κλῶπα, διὸ καὶ μάρσιπον αὐτὸν ποιοῦσι βαστάζειν. Hinc *diuitem dixit Ausonius in Epist. ad Paullinum,*

*Iam nunc per auras Persei talaribus,
Petafoque diuis Arcados vectus, vola.*

209. Ταύρω] *Taurum vocat Bacchum, quem taurinis cornibus effingebant veteres, quia iis poculorum vice utebantur.* Nicandri Scholiastes Ἀλεξιφαρμάκοις, Οἱ παλαιοὶ κέρασιν ἐχρῶντο ἐν τῇ πόσει ἀντὶ τῶν ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κέρασαι εἰρηται. ἢ διὰ τὸ ταυρωτικὸν τῶν πινόντων, τούτέστι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου ἰσχύν. ὁ δὲ Διόνυσος καὶ ταυροκέρας. Festus, *Cornua Liberi patris simulacro adiiciuntur, quem inuentorem vini dicunt, eo quod homines nimio vino truces fiant.* Apud Cyzicenos, et Argiuos Bacchi statua tauri figura erecta fuit. Neque negligendus de cornibus, vicem poculorum vsurpatis, Nonni elegans locus Dionysf. lib. XII.

Καὶ βοκοῖς ἀρύοντο κέρασιν ἀντὶ κνέλλων
Μήπω φαινομένων, ὅθεν ὕστερον ἐξέτι κείνου
Θέσκελον οὐνομα τοῦτο κεραυνμένω πέλει οἴνω.

213. Ἴχνος ἐμπλέξας λόγοις] *Leonem intelligit Telephum, qui cum Graecis transitum per Mysiam interdixisset, iamque ad arma deuenisset, ab Achille ope Bacchi, qui eum vite supplantabat, vulnus accepit, quod sanari non potuit, nisi ab ipso Achille.* Vnde Serenus Sammonicus,

*Vt Lariffaea curatus Telephus hasta
Proderit. —*

Allusum huc quoque ab Ouidio Trist. lib. I. eleg. I.

*Namque ea vel nemo, vel qui mihi vulnera fecit,
Solut Achilleo tollere more potest.*

Supplantatum vero a Baccho Telephum etiam infra canit,

— σύν δὲ δάκτυχοι τόκοι
Μυτῶν ἄνακτος, οὗ ποτ' Οἰκουρὸς δόρυ
Γνάμψει Θέοινοσ γυῖα συνδήσας λύγους.

Aliter tamen Dictys lib. II. *Infestus* (*Telephus*) *Aiacem* inuadit, atque fugatis, quos aduersum ierat, cum obstinate *Vlyssēm* inter vineas, quae loco adiunctae erant, insequeretur, praepeditus trunco vitis ruit. Id ubi *Achilles* procul animaduerit, telo iaculatus femur suum regi transfigit.

215. Κείροντ' ὀδόντι] Dentes sectores, Graecis τομεῖς, dicuntur anteriores. Artemidorus lib. I. cap. XXXII. Ὀδόντες ἐμπρόσθιοι, οἱ καλούμενοι τομεῖς, ἐκβληθέντες οὐδὲν ἔωσι πρᾶξαι διὰ λόγου. Et Iul. Pollux lib. II. Οἱ δὲ ὀδόντες ταῖς γένυσιν ἐμπεφύκασι δύο καὶ τριάκοντα, ἐκκαίδεκα ἐκατέρᾳ σιαγόνι ἐγγεγομφωμένοι, ὧν οἱ μέσοι τέσσαρες καλοῦνται τομεῖς. Isidorus *praecifores* vocat Orig. lib. XI. cap. I. Dentium autem alii τομεῖς vocantur, alii κυνόδοντες, alii μύλιοι. Latine *Praecifores*, *Canini*, siue *Colomelli*, et *Molares*, qui veteribus Latinis etiam *Genuini* appellati, quod a genis dependerent. Hinc lucem do Arnobio lib. III. dicenti, *Etiam sequitur, ut habeant subactionibus ciborum dentes trini generis, atque in officia trina compositos.*

216. Λεύσσω πάλαι δέ] Huc pertinet Nerei vaticinium, quod est apud Horatium Ode XV. lib. I. Hermogenes quoque lib. Περὶ μεθ. δειν. Ἐλένη τῶν κακῶν αἰτία πῶσι καὶ Ἑλλήσι, καὶ βαρβάροις, καὶ μάλιστα τοῖς Τρωσὶν ὁμολογουμένως κακῶς ἐλήλυθε. Videnda quoque Paridis ad Helenam epistola, quae est inter Heroidum Ouidianarum. Accius Telepho, citante Prisciano,

Quantam Tyndareo gnata et Menelai domus
Molem excitarit belli, pastorque illius.

Lego *Ilius*.

Ibid. Σπεῖραν ὀλκαίων κακῶν] Lucem huic loco adferunt illa Artemidori lib. III. cap. XXXV. Ἄλυσις σημαίνει καὶ πλοκὴν πραγμάτων οὐκ εὐθύμων οὐδὲ τεργνῶν, πέπλεκται μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν, οὐκ εὐθύμους δὲ τοὺς δεδεμένους ποιεῖ. Plinius lib. II. epist. VIII. *Veteribus negotiis noua accrescunt, nec tamen priora peraguntur: tot nexibus, tot quasi*

catenis maius in dies occupationum agmen extenditur.
Hinc *catenati labores* apud Martialem lib. I. epigr.
XII.

*Expectant curaeque, catenatique labores,
Gaudia non remeant, sed fugiuiua volant.*

224. Μηδ' Αἰσакείων] Hecuba grauida cum facem
se, qua tota conflagraret Troia, parere somniaffet, terri-
ta Priamo marito somnium omne exposuit, qui Aesacum
filium, quem Merops, auns maternus, somniorum expo-
nendorum rationem edocuerat, arcelli ad se iussit: Aesa-
cus vero, re audita, exitium toti Troiae portendi respon-
dit, ac proinde exponendum partum admonuit. Vide
Apollodorum lib. III.

225. Νυκτίφοιτα δειμάτα] Insomnia vocat νυκτίφοιτα
δειμάτα, quoniam ea noctu grassentur, hominesque per-
cellant. Caussam, ob quam noctu obrepant, ex Peripa-
teticorum sententia refert Aelianus Var. Hist. lib. III. cap.
II. his verbis, Οἱ Περιπατητικοὶ φασὶ μεθ' ἡμέραν θητεύουσιν
τὴν ψυχὴν τῷ σώματι περιπλέκεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι καθαρῶς τὴν
ὀληθειαν θεωρεῖν· νύκτωρ δὲ διαλυθεῖσαν τῆς περὶ τοῦτο λειτουργίας,
καὶ σφαιρωθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τὸν θάνατον τόπῳ, μαντικωτέραν γενέ-
σθαι, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια.

227. Τεφρώσας γυῖα Λημναίῳ πυρὶ] Τεφροῦν Graecorum
Latine *Cinefacere* dixit Lucretius. *Lemnum ignem* vo-
cat, quem in Lemno inuentum nonnulli volunt, quod ta-
men fallum. Ἐνταῦθα γὰρ ἀνίενται ἐγγηγενεὺς πυρὸς αὐτόματος
φλόγες, vt ait Heraclides in Allegoriis.

233. Στεβρῶν τυπέντα κλειδας εὐάρχου μύλῳ] Lege ex
emendatione CL. V. Iosephi Scaligeri τυπέντι. Optime
autem illustrent Lycophrone illa Ouidii Metamorph. VII.

— pauor occupat illum,
Ante oculosque natant tenebrae, retroque ferenti
Auersos passus medio lapis obstitit aruo, (lego armo)
Quem super impulsus resupino corpore Cycnum
Vi multa vertit, terraeque afflixit Achilles.

Qualia vero fuerint eius aeui saxa, discite ex Iuuenalis
Sat. XV.

*Saxa inclinatis per humum quacsita lacertis
Incipiunt torquere, domestica seditione*

*Tela, nec hunc lapidem, quales et Turnus, et Ajax,
Vel quo Tydides percussit pondere coxam
Aeneae, sed quem valeant emittere dextrae
Illis dissimiles, et nostro tempore natae;
Nam genus hoc viuo iam decrescebat Homero.*

Virgilius *Aeneid.* XII.

— *Saxum circumspicit ingens,
Saxum antiquum, ingens, campo qui forte iacebat
Limes agri positus, litem ut discerneret aruis:
Vix illud lecti bis sex ceruice subirent.*

Est vero μύλος lapis molarum superior, qui etiam ὄνος nuncupabatur: inferior vero μύλη. Latinis veteribus μύλος, siue ὄνος, dictus *Catillus*, μύλη autem *Meta*. *Aminianus lib. XVII.* *Diuque pensilis, hominum millibus multis tanquam molendarias rotantibus, cauea locatur in media, eique sphaera superponitur athena, etc. Et Machina.* Vnde *machinale pondus* apud *Ausonius* pro mola,

*Cui subiugabo de molarum ambagibus,
Qui machinali saxa voluunt pondere.*

Et *machinaria mola* *Apuleio Miles.* VII. *Protinus vxor eius, auara quidem nequissimaque illa mulier, molarum machinariae sub iugum me dederat. Alias Machina non tam pro lapide, quam pro ipsa mola posita. Idem Madurensis libro citato, Mihi vero per diem laboriosae machinae attento sub ipsa vespera fursures apponebat incertos ac sordidos, multoque lapide salebrosos. lib. IX.* *Nec die tantum, verum perpeti etiam nocte, prorsus instabili machinarum vertigine lucubrant peruigilem farinam. Postea, Helcio sparte dimoto nexu machinae liberatum applicant praesepio. Item paullo ante, Quanquam frequenter, cum inter homines agerem, machinas similes circumrotari vidissem. Asinis autem istis machinariis (ut hoc obiter dicam) oculos velabant, ad amoliendum capitis vertiginem, qui mos etiamnum tenet. Colligo ex Apuleio ibidem, Die sequenti molarum, quae maxima videbatur, matutinus adsitior, et illico velata facie propellor ad incurua spatia flexuosi canalis, ut in orbe termini circumfluentis reciproco gressu, mea recalans vestigia, vagarer errore certo.*

234. Ἀνλητῆρος ψυδραῖσι φήμας] *Plutarchus Ἑλληνικοῖς, Τῆς μητρικῆς τὸν Τένην διαβαλλούσης, ὡς βουλόμενον αὐτῇ*

συγγενέσθαι, Μόλπος ὁ αὐλητῆς ψευδῇ κατεμαρτύρησεν αὐτοῦ. Heraclides de Rebusp. Λέγεται δέ, καταφευσταμένης αὐτοῦ τῆς μητρὸς, καταμαρτυρήσαντος αὐλητοῦ τινὸς, βιάζεσθαι (malim βιάσασθαι) ταύτην, εἰς λάρνακα ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Κύκνου, καὶ εἰς θάλασσαν ῥίφει, διασωθῆναι πρὸς τὴν νῆσον, διὰ τὸ καταφεύσασθαι τὸν αὐλητὴν, διό οὐ νόμιμον εἰς τὸ ἱερὸν αὐλητὴν εἰσ-
ιέναι. Stephanus in Τένεδος, Καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητῆς, ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῇ μαρτυρούντων. Τὸν γὰρ αὐλητὴν ἡ Φιλονόμη πρὸς Κύκνον ἤγαγε μαρτυροῦντα, ὅτι Τέννης αὐτὴν ἤθελε βιάσασθαι.

235. Λαρυνηκοφθόρους ῥίψας] Cycnus, mortua priore vxore Proclea, ex qua Tenum, et Hemitheam (quam alii Leucotheam) suscepit, Philonomen (alii Polybeam) duxit, quae cum capta amore Teni eum de stupro compellasset, atque ille detrectaret, apud patrem eum accusauit, tanquam vim inferre voluisset, qui credens illico arreptum in arca conclusum in mare proiecit: Neptunus vero misertus tum propter pietatem, tum quia nepos esset, arcam ad Leucophryn insulam appulit, vbi Tenus ab incolis benigne exceptus, et pro rege habitus est, suoque de nomine insulam Tenedum nuncupauit. Historiam narrat Homeri Scholiastes Iliad. α. Plutarchus Ἑλληνικοῖς Tenum cum sorore in Tenedum profugisse commemorat. Vide praeterea Heraclidem de Rebuspublicis.

239. Χηλῶ κατεδρίφξε διπτύχους γονάς] Lycophron vtrosque Cycni liberos arcae inclusos memorat, alii solum Tenum. Mos vero veteribus, eos, quos supplicio afficere vellent, in subterraneo specu, aut arca, aut alio aliquo loco concauo concludere, parum alimenti appposito, ne fame necare viderentur, quod nefas habebatur. Hinc apud Sophoclem Ἀντιγόη,

Χο. Μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλευῆ κτανεῖν;

Κρ. "Ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἂν ἦν βροτῶν στίβος,

Κρ' ἴφω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατωρυχί,

Φορβῆς τοσούτον, ὡς ἄγος μόνον, προθεῖς, (lego προσ-
θεῖς)

"Ὅπως μιάσμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλιν.

Demetrius Triclinius, Ἔθος ἦν παλαιὸν βουλομένους καθεργάνειν τινα ἀφασιοῦσθαι, καὶ βραχύ τι τιθέναι τροφῆς, καὶ γὰρ ὑπενόουν κατάρσιον τὸ τοιοῦτον εἶναι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῶ ἀναιρεῖν, τοῦτο γὰρ ἀσεβές. Obseruare quoque eum morem est in Theocriti Θαλυσίῳ, in his versibus,

Ἄισε' δ', ὡς πόν' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρὺα λάρναξ
 Ζῶν, ἔόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος.
 Ὅς τέ νιν αἰσιμαὶ λειμάνοις φέρβον ἰοῦσαι.
 Κίδρον ἐς κδεῖαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι,
 Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στόματος χεῖρ νένταρ.

Hinc etiam illustro Arnob. lib. V. *Quius nana speciem contemplata regis Sangarii fluminis filia carpit mirans, atque in sinu reponit: fit ex eo praegnans, tanquam vi-tiatam claudit pater, et curat, ut inedia moriatur.*

241. Μήμων ἐφεταῖς] Olim Heroibus varii submo-nitores adhibebantur, quo modo etiam Achilli Phoenix, qui hoc loco μήμων ideo a Lycophrone appellatur, cui etiam a Symmacho lux, qui lib. III. epist. XIII. ita ait, *Nullam certe Nestor tertiae aetatis suae seculo militiae vacationem poposcit, nec Achilli excusavit aetatis suae frigus Phoenix monitor.* Latinus Pacatus in Panegyrico, *Sancte Tybris, quondam hospitis monitor Aeneae, mox Romuli confervator exposili.* Statius Sylv. lib. V. in *Epicedio Patris,*

Hinc tibi vota Patrum credi, generosaeque pubes
 Te monitore regi, mores et facta priorum
 Discere. — —

Tertullianus Apologetici cap. XXX. *Illuc suspicientes Christiani manibus expansis, quia innocuis; capite nu-do, quia non erubescimus; denique sine monitore, quia de pectore oramus.* Idem omnino munus Epytidae apud Virgilium Aeneid. V.

At pater Aeneas, nondum certamine misso,
 Custodem ad sese comitemque impubis Iuli
 Epytiden vocat, et fidam sic fatur ad aurem.

Delecti ad eam rem non nisi viri moribus, et aetate gra-ves. Parthenius Erot. VI. *Ἔως ὅτε τροφεὺς αὐτῆς ἀναπνύθανό-μενος, καὶ ἐπιγνοὺς τὸ πάθος, τῇ μὲν θαρσύνει παρεκτελεύσατο, ὡς ἢ βούληται ταύτῃ τοῦ πράγματος χωρήσαντος.* Apuleius Mil. X. *Et magnam domus cladem ratus indigere consilio plenio-re, ad quendam compertae grauitatis senem educatorem (ita constituo ea verba) protinus refert.* Val. Flaccus lib. I.

Aesonides, fessum Phylace quem miserat aeuo,
 Non iam operum in partem, monitus sed tradat ut acres.

Aeschylō etiam Prometheo *μνήμονες* *Ἐριννύες* dicuntur, quae poenarum terribre homines ad benefaciendum moneant. Alias vero *μνήμονες* apud Dorientes dicebantur, qui *Meta-tores* apud Romanos. Vide Plutarchum *Συμποσ.* lib. I. quaest. I. Quod Mnemonem quendam hic comminiscitur nobis Scholiastes, more suo facit, id est, ineptit.

Ibid. Ἀλλὰ ληθάργω σφαλεῖς] Lethargus morbus notissimus. De eo ita Ser. Sammonicus,

*Denique nonnunquam somno sic membra grauantur,
Vt coniungatur leto sopor altius acerbo.*

Vide Celsum lib. XXIII. cap. XX. et Plinium lib. XXIV. cap. IX. Lycophron pro obliuione posuit, efficientem pro effecto.

245. Ὅταν Πελασγὸν ἄλμα] Fertur Achilles tanto impetu in terram defiliisse, vt fontem isto suo saltu ederet. Id ipsum quatuor sequentibus versibus describit Lycophron. Meminit eius rei Euripides *Ἀνδρομάχη*, et Iustinus Martyr in Orat. ad Graecos, his verbis, Αὐτὸς δὲ ὁ Πηληϊάδης ὁ ποταμὸν πηδήσας, Τροίαν καταστρέψας, Ἑκτορα χειρῶσάμενος, Πολυζέηνς ὁ ἦρώς ὑμῶν δοῦλος ἦν, ὑπὸ Ἀμαζόνος νεκρῶς νενίκητο. Vbi loci, ὁ ποταμὸν πηδήσας, vertendum erat, *qui fluiuium saltu excitauit.* Et sane errant doctissimi viri, Henr. Stephanus, et Frid. Sylburgius.

249. Ὅρχηστὴς Ἄρης] Martem ὀρχηστὴν dici existimaui, quia *πυρρίχη* erat ὀρχησις ἐνόπλιος, cui respondet Romanorum *bellicrepa saltatio*, quando cum armis saltabant, vt est apud Festum, et Quintil. lib. I. cap. XII. De eadem illa verba Agathiae lib. I. Τροχάζειν τε ἀναγκάζων, καὶ ὑπὲρ τῶν ἵππων ἐν κόσμῳ ἀναπάλλεσθαι, ἔς τε πυρρίχην τινὰ ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι, καὶ θαμειῖ τῇ σάλπιγγι κατὰβομβεῖσθαι τὸν Ἑνυάλιον ἐπηχοῦσθαι etc. Heliodorus Aethiop. lib. III. Τοὺς Περνίκους χοροὺς, τὰς αὐλητρίδας, τὴν ἐνόπλιον τῶν ἐφίβων τε καὶ πυρρίχιον ὀρχησιν etc. Elegantissime depingit Apuleius Miles. X. Puelli puellaeque virenti florentes aetatula, forma conspicui, veste nitidi, incessu gestuosi, Graecanicam saltantes pyrricham, dispositis ordinationibus decoros ambitus inerrabant: nunc in orbe rotarum flexuosi, nunc in obliquam seriem connexi, et in quadratum patorem cuneati, et in cateruae dissidium separati. At ubi discursus reciproci multimodas ambages tubae terminalis cantus explicuit, aulaeo subducto, et complicitis sipa-

riis, *Paridis scena disponitur, etc.* Fuit etiam *Troia* nominata. Virgilius *Aeneid.* V.

Troiaque nunc, pueri, Troianum ducitur agmen.

Seruius, *Ludus ipse, quem vulgo Pyrricham appellant, Troia vocatur.* Festus, *Troia, et regio Priami, et lusus puerorum equestris dicitur.* Euripides quoque *Andromacha* Τρωϊκὴν πῆδημα appellat. De saltationum autem nominibus, vt et de generibus, diuidiae inter Auctores. Vide interpretem Sophoclis ad *Aiacem*, Aristophanis ad *Nubes*, Vlpianum ad *Olynthiacam* II. et Iul. Pollucem lib. IV. cap. IV. Emendandus vero obiter Sophoclis interpres, Τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερκευνθιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ δὲ Πυρρίχη. Nam male legitur ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ καὶ Πυρρίχη, quod falsum, siquidem Κρητικὴ erat Corybantiaca, siue *Gnosia*, Πυρρίχη vero ἐνόπλιος. Poteris nihilominus ὀρχηστὴν interpretari τὸν ἀλλοπρόσαλλον. Aut qui in nuptiis *Cadmi*, et *Harmoniae* filiae sine armis nudus saltauit. Nonnus *Dionys.* lib. quinto,

— πατὴρ δ' ὑπὸ χάσματι κούρης
Γυμνὸς ἄτερ σακίων ὀρχήσατο μείλιχος Ἄρης.

250. Στρόμβω τὸν αἵματηρὸν ἐξάρχων νόμον] Notum est veteres, ignoto tubarum vsu, conchis vti consueuisse. Hesychius, Κόχλοις τοῖς θαλαττίοις ἐχρῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπύγων εὐρέσεως. ita emendo, nam male antea Κόχλος, τοῖς θ. Hinc Theocritus *Διοσκ.*

Ἡ δ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγειρθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστου,
Κόχλω φουκαθέντος. —

Virgilius,

Sed tum forte caua cum personat aequora concha.

Ouidius,

*Caeruleum Tritona vocat, conchaque sonanti
Inspirare iubet, fluctusque et flumina signo
Iam reuocare dato. —*

Tertulliano hinc lucem do lib. de *Pallio*, *Adhuc maris conchae et buccinae peregrinantur in montibus, cupientes Platoni probare etiam ardua fluitasse.* Huc referendum etiam Theognidis aenigma illud *priscum conchae in militia vsu* exprimens,

"Ἦδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρὸς
Τεθνηκώς, ζῶν φθγγόμενος στόματι.

252. Πέφρικαν δ' ὥστε ληΐου γυῖαι λόγχαις ἀποστίλβοντες]
Eodem modo Ennius Annal. lib. VIII.

— *stant poluere campeī.*

Hastatei spargunt hastas, fit ferreus imber.

Densantur campis horrentia tela virorum.

Horret ager, campeique armis subleimibus ardent.

Et in XIV.

Horrescit telis exercitus asper utrinque.

Item in Erechtheo,

Arma arrigunt, horrescunt tela.

Sparsis hastis longis campus splendet, et horret.

Homerus,

"Εφριζεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
Μακρόης, ὥς εἶχον ταμείχροας. —

Virgilius,

— *tum ferreus hastis*

Horret ager. —

261. Πτεροῖσι χέρσον ἀετὸς διαγράφων] Simili phraſi di-
xit Virgilius Aeneid. lib. I.

— *versa pulvis inscribitur hasta.*

Sidon. lib. II. in Epistola quadam ad Domitium, *Mundus incanduit, glacies Alpina deletur, et hiulcis arentium rimarum flexibus terra perscribitur.* Nonnus Dionys. lib. III.

Ἰδαίην ἀροτῆρι διαγράφας κόνιν ὀλκῶ.

Plautus,

Corpus tuum virgis ulmeis inscribam.

Achillem vero mortui Hectoris corpus currui alligatum circumuectantem eleganter aquilam vocat, alludens ad vete-

rum consuetudinem, qui reges, et viros principes post mortem ab aquila vehi fingebant. Artemidorus lib. II. cap. XX. Ὁχεῖσθαι ἀετῷ βασιλεῦσι μὲν, καὶ μεγιστᾶσι, καὶ πλουσίοις ἀνδράσιν ὄλεθρον μαντεύεται. ἔθος γὰρ παλαιὸν ἀποθνήσκοντας τούτους πλάσσειν τε, καὶ γράφειν ἐπ' αὐτῷ ὀχουμένους, καὶ διὰ τῶν τοιούτων δημιουργημάτων τιμᾶν. Hinc forte nata Romanorum consuetudo, qui, cremato Imperatoris corpore, aquilam emittebant, quae in coelum animam principis deferre credebatur. Qua de re est apud Herodianum lib. IV. Postea ait,

Λευρᾶς βοῶτης γατομῶν δι' αὐλάκος.

Similiter Sat. I. Iuuenalis de malefico per arenam tracto,
Et latum media fulcum deducit arenā.

265. Πρώου τε πατρὸς] Apollinis Hector, non Priami, putatus quibusdam. Homeri Scholiastes Iliad. tertia, Πορφύριος ἐν τοῖς Παραλελειμένοις φησὶν, ὅτι τὸν Ἑκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἴβυκος, Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, καὶ Λυκόφρων. Forte ea ratione, qua a veteribus heroes omnes Deorum filii nuncupabantur. Hierocles in Comment. ad Χρυσᾶ ἔπη Pythagorae, Θεῶν παῖδες οἱ ἥρωες εἰκότως ἐπευφημοῦνται, οὐκ ἐκ θνητῆς οὐσίας αὐτοὶ γενόμενοι, ἀλλ' ἐκ τῆς μονοειδοῦς αὐτῶν αἰτίας προϊόντες, οἷον φῶς τῇ οὐσίᾳ τοῦ φωτεινοῦ σώματος σύνδρομον. Emendabis vero obiter Etymologicum, vbi male legitur τῶν Φιλτάτων, quod ab doctissimo Sylburgio non animaduersum.

269. Λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνος] Taurum occisum vocat Hectorem, quem Priamus redemit auro. De eius redemptione vide Homerum Iliad. ω. et Theonis Sophistae Παραδείγματα. Meminit quoque Theoph. Simocattus in Epist. quadam, Ἡδίοσθη καὶ Πρίαμον ὁ τῆς Θέτιδος παῖς, καὶ πολὺν γὰρ ἐχθρῶν ὁ τοῦ Πηλέως ἡσχύνετο, καὶ δίδωσι τῷ πατρὶ τεθνηκότα τὸν παῖδα, δυστυχεστάτῳ φιλοτιμούμενος δῶρῳ τὸν Πρίαμον. Et Lactant. lib. III. Scilicet aurum pendere debuit, tanquam pro mortuo Hectore.

270. Σκεδρῶν ταλόντῳ τρυτάνης ἡρτημένου] Ita solebant veteres. Homeri Schol. Iliad. ν'. Μηδέπω νομισμάτων ὑπαρχόντων, σταθμῷ ἐδάνεζον οἱ ἀρχαῖοι χρυσίον, καὶ ἀργύριον, καὶ τὰ παραπλήσια. Idem mos Romanis priscis. Ael. Donatus Phorm. Act. I. Sc. I. Vnciatim. Cum expensa pecunia ferretur more veterum, non, ut nunc, annumeraretur.

Perſii Interpres vetus Sat. II. *Solebat (aes) pensari potius, quam numerari. Feltus, Aes pensantes expendebant, non adnumerabant. Iſidorus Orig. lib. X. Prius qui dabant pecuniam, non numerabant eam, sed appendebant. Ea propter trutina in aede Saturni poſita fuit, moris antiqui veſtigium. Varro de L. L. lib. IV. Per trutinam ſolui ſolitum, veſtigium etiam nunc manet in aede Saturni, quod ea etiam nunc propter penſuram trutinam habet poſitam.*

273. Κρατῆρα Βάνχου δῖσεται] Homeri Scholiaſtes Iliad. χ'. Διόνυτος Ἡφαιſτον γένόμενον ἐν Νάξῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων ξενίſας, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον χρύſεον ἀμφορέα. διωχθεῖς δὲ ὕſτερον ὑπὸ Λυκούργου, καὶ καταφυγὼν εἰς θάλαſſαν, Φιλαφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης Θέτιδος, ἔδωκεν αὐτῇ τὸν ἀμφορέα, ἣ δὲ τῷ παιδί ἐχαρίſατο, ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ ἀποτιθῇ ὅσῳ αὐτοῦ. quae verba optime hunc Lycophronis locum exponunt. Eſt autem hic crater inter aſtra poſtea relatus. Macrobius in Somn. Scip. lib. I. cap. XII. *Arcani huius indicium eſt crater Liberi patris ille ſidereus in regione, quae inter Cancrum eſt et Leonem, locatus, etc.*

274. Νύμφαιſιν, αἱ φίλαντο Βηφύρεν γάνος] Nymphas amare Bephyri fluenta ait, quia eae fluminum omnium praefides credebantur. Seruius Eclog. I. *Omniſus aquis Nymphae ſunt praefidentes.* Vide Porphyrium lib. de Nympharum antro. Itaque quicumque fluuium tranſituri, eum adorabant, et manus lauabant. Heſiodus lib. II.

Μηδὲ ποτ' αἰενάων ποταμῶν καλλιέρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὗξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενός πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.

Militares copiae ſacrificabant, atque id vocabant θύειν τὰ διαβατήρια. Neque Romani Petroniam, amnem in Tiberim deſluentem, inauſpicato tranſibant, et Peremne auſpicari dicebant. Feſtus, *Peremne auſpicari dicebant, qui omnem aquam, quae ex ſacro oritur, auſpicato tranſit.* Vide eundem in *Petronia*.

276. Ὅς προδειμαίνων πότμον] Hiſtoriam, quam Lycophron innuit, narrat Homeri Interpres Iliad α'. Λέγεται τὴν Θέτιν παρὰ Διὸς μαθεῖν περὶ Ἀχιλλέως, ὅτι, εἰ μὲν μείνῃ ἐν τῇ Φθίᾳ μὴ ſυμπλεύſας Ἑλληſιν εἰς τὴν Ἴλιον, πολλὴ μὲν ἔſται αὐτῷ ζωὴ, ἄδοξος δέ· εἰ δὲ ſυνέλθοι αὐτοῖς, ἔſται ὀλιγοχρόνιος μὲν, ἀλλ' αἰὶδῖμος καὶ εὐκλής. ὅθεν ὡς προειδυῖα ἡ Θέτις τοῦτο, ἦν

αὐτὸν παραθεμένη εἰς τὸν Λυκομήδους παρθενῶνα ὡς κόρην ἐν τῇ Σκύρῳ. Philostratus iunior in Imaginibus, Τὸ γάρ τοι Μοιρῶν ἐπὶ τῷ παιδὶ δόγμα παρὰ τοῦ πατρὸς Νηρέως ἢ Θέτις μαθούσα, καὶ ὡς ἐπ' αὐτῷ πεπερωμένον αὐτῷ εἶη, ἢ ζῆν ἀκλεῶς, ἢ εὐκλεῇ γενόμενον τάχιστα τελευτᾶν, ἀπόθετος αὐτῇ ὁ παῖς ζῆν ταῖς Λυκομήδους θυγατρῶσιν ἐν Σκύρῳ κρύπτεται, κόρη μὲν εἶναι δοκῶν ταῖς ἄλλαις. Tertullianus lib. de Pallio, *Naturam concussit Larissaeus heros in virginem mutando, ille ferarum metullis educatus, unde et nominis consilium.* Apud Statium Papinium in Achilleide sic Scyrum alloquitur Thetis,

*Chara mihi tellus, magnae cui pignora curae,
Depositumque ingens timido commisimus astu,
Sis felix, taceasque, precor, quo more tacebat
Creta Rhæae, te longus honos, aeternaue cingent
Templa, — et quae sequuntur.*

Horatius Carm. lib. I. Od. VIII.

*Quid latet, ut marinae
Filiū dicunt Thetidis sub lacrymosa Troiae
Funera, ne virilis
Cultus in caedem, et Lycias proriperet cateruas?*

Theon in Paradigm. Ὁ δὲ γενναῖος Ἀχιλλεὺς πολλὰ φράσας χαίρειν ἔπλοισ, καὶ τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς, εἰς Σκύρον καταφεύγει, καὶ εἰς παρθενῶνα κατέδν, καὶ τὴν φύσιν ἔκρυψε τῷ σχήματι, κόρη δοκεῖν εἶναι βουλόμενος. Vide etiam Hygini Fab. XCVI. Apollodorum lib. III. Iohan. Tzetzen Chil. IV. Hist. XVI. Philostratus Ἡρωικῶς commentitium existimat.

280. Οἷον κίον ἀιστώσεις δόμων] Hectorem κίονα vocat eleganter Poeta noster,

Στύλοι γὰρ οἰκῶν παῖδες εἰσὶν ἑρσενες,

ut ait Euripides. Inde Apuleium illustro Miles. VII. *Sed uxor eius Plotina, quaedam raræ fidei, atque singularis pudicitiae foemina, quae decimo partus stipendio viri familiam fundauerat.* Item Statium Papinium Sylv. lib. IV. in carmine ad Maximum,

*Sed damus lento veniam, quod alma
Prole fundasti vacuos penateis.
O diem laetum! venit ecce nobis
Maximus alter.*

Et Thebaid. lib. I.

*Hic sexus melioris inops, sed prole virebat
Foetinea, gemino natarum pignore fultus.*

Huc pertinent Artemidori illa lib. II. cap. X. Κίονες δὲ καθα-
ρῶ πυρὶ καίμενοι, καὶ μὴ διαφθειρόμενοι, τὰ τέκνα σημαίνουνσι τοῦ
ἰδόντος ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ λαμπρότερον μεταβῆναι. οἱ δὲ συντριβό-
μενοι νύκιν ὅλεθρον συμβαίνουνσι. Afranius in Priuigno etiam
mulierem firmamentum appellat simillimo modo,

*Vxorem quaeris firmamentum familiae?
Scias abesse ab iis lustris ingenium procul.*

Lycophronis huic loco similis plane Pindari is Olympion.
Od. III. dum inquit,

Ἀχιλλέα τ' ἐνεῖκ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε μάτηρ.
Ὅς Ἐκτορ' ἔσφαλε Τροίης
Ἀμαχόν, ἀστραβῇ κίο-
να. — —

Simili modo in Canticis Canticorum Angeli columnae nun-
cupantur. Mox vocat Hectorem ἔρρισμα πάτρας, quemad-
modum Pindarus saepe victores suos. Cur autem homines
columnae assimilentur, haec est caussa: in aedibus priscae
aevi erant effigies, quae columnas earum fulcirent, vt
auctor est Vitruuius: eae a Graecis ἀτλαντες, a Latinis
Telamones dictae fuerunt. Verba haec sunt lib. VI. cap.
X. Item si qua virili figura signa mutulos, aut coronas
sustinent, nostri telamones appellant, cuius rationes,
quid ita, aut quare, ex historiis non inueniuntur,
Graeci vero eos ἀτλαντας vocitant, Atlas enim historice
formatur sustinens mundum. Atque ἀτλαντες quidem,
quia fabricabantur ad effigiem Atlantis, coeli columnam
sustinentis. Eleganter Aeschylus Prometheo,

Οὐ δῆτ', ἐπεὶ με καὶ κασιγνήτου τύχαι
Τείρους Ἀτλαντος, ὃς πρὸς ἐσπέρους τόπους
Ἔστηκε κίαν οὐρανοῦ τε καὶ χθονός,
Ὡμοῖς ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.

Nuncupabantur autem isti telamones gibbosi, quod ita
fierent, (vt ait Seruius) vt gibbosos imitentur, dum
onera sustinent. Martialis hinc est capiendus,

— ridetur Atlas cum compare gibbo.

Ait vero Vitruvius ἄτλαντας telamones dici, vt et Glossarium, *Telamo*, Ἀγλαστο ὄρος. Emendo Ἀτλας τὸ ὄρος, quod et in Critico monui. Id ab Ennio profectum docet Seruius lib. I. Aeneid. Vel potest eius assimulationis haec caussa videri, quod olim columnas pro simulacris ponere consueverint. Clemens Strom. I. Ἠὲν γ' οὖν ἀκριβοῦσθαι τὰς τῶν ἀγαλαμάτων σχέσεις, κίονας ἰστάντες οἱ παλαιοὶ, ἔτεβον τοῦτους, ὡς ἀφιδρύματα τοῦ θεοῦ.

288. Καλῶν ἐπ' εἰχαῖς πλείστα Φύξιον Δία] Appellat Φύξιον Δία, qui aliter Ἀπιτρόπαιος, Latinis *Auerruncus*, et *Prodigialis*: et *Auerrunci* dii omnes. Glossae, Θεὸς ἀποτρόπαιος, *Auruncus*. Eadem, *Auruncus*, Θεὸς ἀποτρόπαιος. *Deos depellentes* dixit Persius Sat. V. et *Deos auercentes* Tarquitijs apud Macrob. lib. III. cap. XX. Apposite autem Iouem praedicat inuocandum Graecorum exercitui, quippe cui etiam post reportatam victoriam simulacrum statuebant, vt est apud Scholasten Euripidis Phoenissis.

291. Καὶ σταυροῖσι κορυτῇ πτέρυξ] Palos hos *Cervos* Romani appellabant. Solebant vero illos castris ad munitionem praefigere. Meminit eorum Virgilius in Eclogis,

Atque humiles habitare casae, et figere cervos.

Tibullus lib. IV.

*Nam te non alius belli tenet aptius artēs,
Qua deceat tutam castris praeducere fossam,
Qualiter aduersos hosti defigere cervos,
Quemue lacum ducto melius sit claudere vallo.*

Mentio eorum etiam apud Iulium Caesarem Commentarijs de Bello ciuili, et Gallico.

293. Ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ] Apes terreri fumo sciunt ii, qui aluearia curant. Sed natum istum morem non hodie, neque heri, testatur Virgilius Georg. lib. IV.

— fumosque manu praetendē sequaces.

Inde ait Quintilianus Declamat XIII. de apibus veneno enectis loquens, *Hoc tu damnum intelligis, hoc veneno vindicas, quod mehercule inhumane etiam fumo prohibuisses?* Apollonius lib. II.

H h h h

Ὡς δὲ μελισσῶν σμήνος μέγα μελοβοτῆρες,
 Ἡὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἐνι καπνιώσιν,
 Αἱ δὲ τοι τείως μὲν ἀολλέες ὧ ἐνι σίμβλῳ
 Βομβηδὸν κλονιόνται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνύουσι
 Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἐκὰς αἴσσουσιν.

Ammianus lib. XVIII. In domo Barbationis, pedestris militiae tunc rectoris, examen apes fecere perspicuum. Superque hoc prodigiorum gnaros solicite consulenti, discrimen magnum portendi responsum est, coniectura videlicet tali, quod hae volucres post compositas sedes, opesque congestas, fumo pelluntur, et turbulento sonitu cymbalorum. Testatur idem Aristoteles, in Historia animalium. Huc pertinent illa Vlpiani lib. IX. Disputat. D. ad Legem Aquiliam, Si quis fumo facto apes alienas fugaverit, vel etiam necauerit, magis causam mortis praestitisse videtur, quam occidisse, et ideo in factum actione tenebitur. Idem lib. XVIII. Si cum apes meae ad tuas aduolassent, tu eas exusserit, legis Aquiliae actionem competere Celsus ait. Quem locum indicauit mihi amicissimus meus Scriuerius. Dicebantur autem apud veteres Graecos (libet enim hoc nunc dicere, quia in id vocabulum incidi) μέλισσαι etiam animae. Porphyrius lib. de Nymph. antro, Καὶ ἔτι γε μᾶλλον νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, αἵ ἰδίαις μελίσσαις οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὔσας ἐργαστικάς. Ὅθεν καὶ ὁ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικείως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη, βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμήνος, ἔρχεται τ' ἄλλη. Sic vicissim Quintilianus apes Animas vocat, loco citato, Animum meum extinctae vnius horae momento tot animae mouent, quot perierunt de me bene meritae.

306. Μήνης ἐλίσσων κύκλον] Veteres Graeci ad Lunae cursum menstruum tempus metiri solitos innuit hoc loco Lycophron, quod notum ex Aristophanis, Nicandrique Interpretibus, et Genforino. Item Macrobio Saturn. lib. I. cap. XVI. Theodoretus de Prouid. Serm. I. Τοῦ δὲ μηνὸς ἐκ τῆς σελήνης τὸ μέτρον λαμβάνομεν, ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τῆς προσηγούρας μετέλαχεν, μῆνην γὰρ ονομάζουσι τὴν σελήνην. Imitati eos etiam veteres Latini. Sequentes tamen ad Solis cursum omnia tempora dimetiebantur, teste Macrobio, loco citato. Id ipsum delignans Virgilius dicit,

— vos, o clarissima mundi
 Lumina, quae coelo labentem ducitis annum,
 Liber, et alma Ceres, —

309. Πυρφόρῳ βαλὼν ἵγγι τόξαν] Eleganter sagittas tribuit Troilo, amasio Achillis, nam etiam hominis forma amantem laedit, unde et Cupidini tela affingunt Poetae. Xenophon Ἀπομν. α'. Ἴσως δὲ καὶ οἱ Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ἵτι καὶ πύρρῳθεν αἱ καλοὶ τιτρώσκουσι. Phurnutus, Τοξότης δὲ (ὁ Ἔρως ἐστὶ), ἐπεὶ πληγὴν τινὲ ὁμοιον ἀπὸ τῆς προστάξεως αἱ ἀλισκόμενοι αὐτῷ πάσχουσιν. Aristaenetus lib. I. Ὁ Ἔρως οὐ μετρίως ἐνέτεινε τὴν ιευραν, ὅτε καὶ τερπνὴ πέφικεν ἡ τοξεία, ἀλλ' ὅσον ἔχεν ἰσχύος προτελκύνσας τὰ τόξα, σφοδρότατα διεφῆκε τὸ βέλος. Vide Moschi Ἔρωτα δραπέτην.

312. Πρὸς τοῦ δαμίντος] Hesiodus in Theogonia de Amore,

— — πάντων ἀνθρώπων

Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον, καὶ ἐπίφρονα βούλην.

Musaeus,

Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμνίζει,
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀνέσσειται. οἷσι δ' ἀνάσσει
Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.

319. Ἰν' ἄλμα πάππου] Ili sepulcrum intelligit, quod
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος —

fuisse canit Theocritus Χάρισσι. Meminit eiusdem Valer. Flaccus lib. I.

Litoraue, et veteres tumulos praelabitur Ili.

Homerus Iliad. XI.

Καὶ πρώτη μὲν ἢ ἐπὶ Ἴλου σήματι μάχη.

Item,

Οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιῶ Δαρδανίδαι
Μέσσον καππεδίον etc.

Elegans locus Strab. lib. VIII. Εἰκὸς δὲ διὰ τοῦτο ἐν μέσῳ τῷ πεδίῳ τεθᾶσθαι αὐτὸν, (τὸν Ἴλον) ὅτι πρῶτος ἐθάρρηνεν ἐν τοῖς πεδίοις θέσθαι τὴν ἐποικίαν. Emendabis vero Etymologicum, in quo pessime legitur,

Ἰν' ἄλμα πόμποῦ καὶ χαμεινίδου διπλοῦν.

verbis sensum nullum habentibus.

322. Πρὶν ἐκ λοχίας γυνὴ χυτλῶται δρότῳ] Solebant quondam partum e matris vtero prodeuntem aqua abluere.

Moris eius quoque apud Callimachum vestigium, hymno in Iouem,

Ἐνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
 Λύτνια δίζητο ῥέον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
 Λύματα χυτλώσαιο, τὸν δ' ἐνὶ χροῶτα λοέσσαι.

Item hymno in Delum,

— — οἶδα καὶ ἄλλας
 Λουσαμένας ἐπ' ἐμεῖο λεχαιῖδας. —

Ita malim legere, quam ἀπ' ἐμεῖο. Apud Lucianum quoque Τραγοποδάγρῳ,

Ὅτε γὰρ λαγόνων σε τεκοῦσα
 Μοῖρα, Κλωθῶ ποτ' ἔλουσεν.

Ennius Andromeda apud Nonium in Lauit. *Nam ubi introducta est, puerumque, ut lauent, locant in clypeo.* Plautus Amphitryone, Scena, *Spes atque opes, etc.*

Postquam peperit pueros, lauere iussit, nos occoepimus, Sed puer ille, quem ego laui, ut magnus est, et multum valet!

Hinc capiendus Apuleius Miles. I. *Et lotio perlitus, quasi recens utero matris editus.* Nonnus ἀχυτλώτον λοχείην eleganter dixit de Bacchi natiuitate lib. IX. Dionys.

Καὶ μιν ἀχυτλώτοιο διαίττοντα λοχείης,
 Πήχει κοῦρον ἄδακρυν ἐκούφισε σύγγονος Ἑρμῆς.

Apollonius lib. II. de Tibarenis agens,

— — τὰ δ' αὖ κομέουσιν ἐδαδῇ
 Ἀνέρας, ἡδὲ λοιτρά λεχαιῖα τοῖσι πένονται.

Nam hinc petenda ei loco lux. Vides etiam hanc consuetudinem apud Aristotelem lib. περὶ Θαυμ. ἀκουσμ. cuius ea sunt verba, Αἱ γυναῖκες ἅμα ἐργαζόμεναι τίκτουσι, καὶ τὸ παιδίον ὕδατι περικλίσασαι, παραχρῆμα σπάπτουσι, καὶ σπάλλουσι, καὶ τἄλλα οἰκονομοῖσιν, ἢ μὴ τικτοῖσαις ἦν περὶ τόν. Apollonii tamen locum etiam ad puerperarum ablutionem poteris referre.

323. Σὲ δ' ὡμὰ πρὸς νυμφεῖα] Polyxenae immolationem a Neoptolemo ad Achillis tumulum factam attingit, quam vide apud Ovidium Met. lib. XIII. Senecam Troade, et Dictyn libro ultimo. A quibus dissentit Philostratus,

Ἡρώϊοις ita narrans, Λέγεται ἡ Πολυζήτη, Φευγουσῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῶν Τρωάδων, καὶ τῶν Τρώων ἐσκεδασμένων, οὐδὲ γὰρ τὸ πτώμα τοῦ Ἀχιλλέως ἀδεῶς ἦνεγκαν, αὐτομολίᾳ χρῆσασθαι, καὶ φυγεῖν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. ἀναχθεῖσά τε τῇ Ἀγαμέμνονι ζῆν μὲν ἐν κομιῇ λαμπρῶ τε καὶ σώφρονι, καθάπερ ἐν πατρὸς οἴκῳ. τριταίου δὲ ἤδη κειμένου τοῦ νεκροῦ, δραμεῖν ἐπὶ τὸ σῆμα ἐν νυκτὶ, ξίφει τε αὐτὴν ἐπικλῦσαι, πολλὰ εἰποῦσαν ἑλκενὰ καὶ γαμικὰ, ὅτε δὴ καὶ δεῖσθαι τοῦ Ἀχιλλέως, ἐραστὴν τε μῖναι, καὶ ἀγαγέσθαι αὐτὴν μὴ ψευταμένην τὸν γάμον.

Ibid. Γαμηλίου θυσίαις] Veteribus ante nuptias sacrificare moris fuit. Polyænus lib. IV. Ταύτην (Νικαίαν) Ἀντίγονος τῇ νύφῃ Δημητρίῳ μνηστεύεται. ἡ δὲ ἀσμένη μερικὴν βασιλεῖ καὶ πρὸς γάμον αὐτὴν ἐπέδωκεν. ἦν θυσία μεγαλοπρεπής, πανηγυρίς. Theophrastus H3. Χαρακτ. cap. περὶ Ἀντιλευθερίας, Καὶ ἐκδιδούς ἐαυτοῦ θυγατέρα, τοῦ μὲν ἱεροῦ, πλὴν τῶν ἑρτίων, τὰ κρέα ἀποδίδουσαι. Pausanias, Τυνδάρεως θύσας τε ἵππον, τοὺς ἑλένης ἐξώρκου μνηστῆρας, ἱστὰς ἐπὶ τοῦ ἵππου τῶν τομῶν. Dicebatur autem id sacrificium προγάμια, γαμηλία, et προτέλεια. Vide, præter Poetarum Interpretes, Iul. Pollicem lib. III. cap. III. Lycophron γαμηλίου θυσίαις nuncupat. Terentius Phorm. Act. IV. Sc. IV.

Ducenda est uxor, ut ais, concedo tibi

Spatium quidem apparandis nuptiis,

Vocandi, sacrificandi, dabitur paullulum.

Et apud Plautum Aulularia. Fiebat vero Iunoni, Veneri, et Gratiis. Etymologici Auctor, Γαμηλία, ἡ εἰς τοὺς Φράτορας διδομένη ἐγγραφή, καὶ εἰσαγωγὴ ἐπὶ γάμους, ἦν ὠνόμασαν καὶ κουρεῶτιν. οἱ δὲ φασὶ γαμηλίαν θυσίαν, ἦν ἔθουσι τοῖς δημόταις οἱ εἰς τοὺς ἐξήβους ἐγγραφόμενοι, καὶ μέλλοντες γαμεῖν. ἐγένετο δὲ ἡ θυσία τῇ Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ, καὶ Χάρισι. Ait vero, Γαμηλία, ἡ εἰς τοὺς Φράτορας διδομένη ἐγγραφή. Ita nimirum apud Oratores intelligi debet, apud quos non una huius vocis notio. Harpocration, Ἐν μὲν τοῖς Ἰσουλίου ὑπομνήμασι φησὶν εἶναι τὴν γαμηλίαν τοῖς Φράτορσιν ἐπιγάμοις διδομένην, παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου, ἐν ᾗ οὐδὲν τοιοῦτον γέγραπται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Δημοσθένην, ὁ αὐτὸς πάλιν γαμηλίαν φησὶν εἶναι τὴν εἰς τοὺς Φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν, οὐδεμίαν ἀποδείξιν τῆς ἐξηγήσεως παραθέμενος. Sed ad sacrificia nuptialia reuertor. Etiam Romanis moris fuit ante matrimonii copulationem sacrificare, ut et in diuortio, eorumque *Confarreatio*, atque *Diffarreatio* notae antiquitatis studiosis: apud quos etiam *Sponsus* et *Sponsa* dicebantur, quod *σπονδαῖς* interpositis

rebus diuinis facerent, teste Festo. Iphidem vero, cuius hic mentio, Helenae et Thesei filiam memorat ex Euphorie idem Etymologici Auctor.

327. Στεφνήρον βοῦν] Vittatae antiquitus tam hostiae, quam sacerdotes, teste Emporio. Hinc apud Virgilium Aeneid. II. Sinon,

*Iamque infanda dies aderat, mihi sacra parari,
Et falsae fruges, et circum tempora vittae.*

Et infra,

— Vittaeque Deum, quas hostia gessi.

Ovidius Met. lib. XV.

*Victima labe carens, et praestantissima forma,
Nam placuisse nocet, vittis insignis et auro
Sistitur ante aras. —*

Fuerunt autem eae vittae e lana. Festus, *Infulae sunt filamenta lanca, quibus sacerdotes, et hostiae, templaque velabantur.* Vide Varronem lib. VI. Inde cum antiquitus frondes, atque flores ad sepulcrum ferre moris esset, postea addi coepit lana.

328. Τριπάρου κανδάονος] Orion τριπάρου dicitur, a tribus (vt volunt fabulae) partibus, Ioue, Neptuno, et Mercurio. Nonnus Dionys. lib. XIII,

*Ὀρίων τριπάρου ἀπὸ μητέρος ἄνδρε Γαίης,
Εὖτε θεῶν τριγόνοισιν ἀεξήθεισα γενέθλης,
Εἰς τόκον αὐτοτέλειστον ἐμορφώθη χύσις οὐρανῶν,
Αὔλακα νυμφεῖσά τε τελεσσιγόνοιο βοείης.*

Vide Palaephatum, Hyginum, Homeri et Nicandri Interpretes. Sed ineptit Scholiastes, qui locum hunc de Orione interpretatur, deque eius gladio, nescio quid, comminiscitur. Certe, aut ego longe fallor, aut Orion homo inusitatae staturae hic accipiendus pro aliquo Cyclopum, Vulcani ministrorum, solent enim arma Ἡφαιστότεκνα heroibus tribuere Poetae. Neque mouere debet quenquam nominum propriorum confusio, quae etiam apud Ovidium inuenitur, cum ait,

Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

cum tamen a Memnone occisus sit. Et apud Plautum Pseudolo,

Item ut Medea Peleum concoxit senem.

cum tamen Aesoni hoc acciderit. Virgilius quoque pro Castore Pollucem posuit,

*Talis Amyclaei domitus Pollucis habenis
Cyllarus. —*

Seruius, *Castor domitor equorum fuit, sed fratrem pro fratre posuit, poetica licentia.* Imitatur Prudentius *Ἀποθεώσει,*

Aut Pollucis equum suffire ardentibus exitis.

Vocat vero τριπάτρων, κατὰ συγκοπὴν, pro eo, quod est τριτοπάτορα. Similiter infra τριγένητος ponitur pro eo, quod τριτογένεια. Mutuatur autem hoc epitheton a tribus Cyclopibus, Cotto, Gyge, et Briareo, qui nominabantur Τριτοπατορες, quibusque Athenienses pro filiorum susceptione sacrificabant. Etymologicographus, Τριτοπάτορες. Δήμων ἀνέμους εἶναι φησι. Φιλόχορος δὲ τοὺς τριτοπάτρεις πάντων γεγενημένους πρώτους, τὴν μὲν γὰρ Σελήνην καὶ τὸν Ἥλιον τότε καλεῖν γονεῖς, τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δὲ φησιν, ἵτι μόνον Ἀθηναῖοι θύουσι, καὶ εὐχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παιδῶν. ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Φυσικοῖς τοὺς τρίτους πατέρας Ἀμαλκείδην, Πρωτοκλῆν, καὶ Πρωτοκρόντα θυρωροῖς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ Ἐξηγητικὸν ποιήσας Οὐρανοῦ καὶ Γῆς αὐτοὺς φησιν, ὀνόματα δὲ αὐτῶν, Κόττος, Βριάρεως, καὶ Γύγης. Vide etiam Suidam. Neque quenquam mouere debet, quod Cyclopum epitheta confundat, nam hoc Lycophroni, aut potius vati confusa voce (vt primore Tragoedia dicitur) oracula profanti, haud insolens. Eodem modo infra Iouis Agamemnonis et Hercei, Mineruae Graecae et Myndiae epitheta confundit. Inuenio tamen etiam gladii Orionis mentionem apud Nonnum Dionys. lib. XXV.

*Τὶς ξίφος Ὀρίωνος ἀμαλδύνει μαχαίρῃ,
ἢ ἡ χθονίους βελέεσσιν ὀϊστεύσει βοώτην;*

Et ab Ouidio *Metamorphosi,*

Ensisfer Orion. — —

Sed id quia armatus, vnde et *Iugula* appellatus. Germanicus, *Hunc Romani Iugulam vocant, eo quod sit armatus; vt gladius stellarum luce terribilis, et clarissimus.* Itaque hoc sententiae nostrae aduersari non potest. Dixi autem Athenienses sacrificasse pro filiorum susceptione, quod colligi potest etiam ex Diogene Laërtio lib. VI. in

ita Cynici cognominis, Θούτων τινῶν θεοῖς ἐπὶ τῷ υἱὸν γενέσθαι, ἔφη, Περί δὲ τοῦ ποδαπὸς ἐκβῆ, οὐ δύετε. Et sane adeo cupidae masculae prolis matres, vt an eam editurae essent, variis ominibus quaererent scire, maxime ouo gallinae incubanti subducto, atque eo vsque foto, quoad pullus excluderetur, qui si gallus esset, masculae prolis indicium habebatur. Imitati hoc Graecorum, vt multa alia, Romani. Videmus apud Suetonium, Tiberii cap. XIV. *Praegnans Liuia, cum an marem editura esset, variis captaret ominibus, ouum incubanti gallinae subductum, nunc sua, nunc ministrarum manu per vices vsque eo fovit, quoad pullus insigniter cristatus exclusus est. Sed haec, fateor, nimis extra ordinem.*

331. Δολόγων δημόλευστον ὠλένη] Supplicii genus vteribus vsitatissimum lapidibus fontes obruere. Vestigium eius etiam apud Parthenium Ἑρωτ. XXI. de Pisidice, *Ἐπεὶ μέντοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νημεσήσας ἐπὶ τῷ δρασθέντι, προῦτρέψατο τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην.* Apuleius Miles. I. de Meroë, *Publicitus indignatio percrebuit, statutumque est, vt in eam die altera seuerissime saxorum iaculationibus vindicaretur.* Aelianus Παικ. Ἱστορ. lib. V. cap. XIX. *Διόχυλος ὁ τραγωδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπὶ τινὶ δράματι. ἐτοίμων οὖν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, etc.* Polyaeus lib. I. *Οἱ δὲ πιστεύσαντες Ἑλένην εἶναι, πῦρ καὶ λίθους ἐπὶ τὴν θεράπαιναν ἐπεμπον, καὶ ὡς ἱκανὴν δίκην ἐπὶ Τληπολέμῳ λαβόντες τὸν Ἑλένης θάνατον, ἀπεχώρησαν.* Vincentius Bellovacensis in Speculo Historico, *Romae gladiatorio ludo celebrato, Telemachus monachus increpitans populum attentius spectaculis inhiantem, lapidatur a populo.* Quae habet sine dubio ex Theodoreti lib. V. cap. XXVI. Hist. Ecclesiast. et Cassiod. lib. X. Tripart. cap. II. qui Telemachi huius meminerunt: id quod indicauit mihi Scriuerius meus. Quintilianus Declamat. XII. *Populus quoque impunitum nefas sine lapidibus praeteribit?* Petronius, *Ex his, qui in porticibus spatiabantur, lapides in Eumolpum recitantem miserunt.* Interpres historiae Apollonii Tyrii, *Tunc ciues rapuerunt Strangulionem et Dionysiadem, extra ciuitatem trahentes lapidauerunt.* Apud Sophoclem quoque Ἀντιγόνη Creon minatur,

Φόνου προκαῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει,

si quis Polynicis cadauer sepelivisset. Philostratus Ἡρωϊκοῖς, *Περικλέης δὲ τῷ χεῖρι κατελιθώθη, βαλλόντων αὐτὸν Πελοποννη-*

σίῳν τε καὶ Ἰθακησίων. Et lib. I. de vita Sophistarum in Lolliano, Θορύβου δὲ καθεστηκός ἐπὶ τὰ ἀρτοπώλια, καὶ τῶν Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν ὠρμηκότων, Παγκράτιος ὁ κύων, etc. Fuit idem mos Hebraeis. D. Lucas Actorum cap. VII. de Stephano protomartyre, Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. Et postea, Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον ἐπικαλούμενον, καὶ λέγοντα, Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου. Et in Veteri Testamento multa vestigia.

335. Ὁ δ' ἀμφὶ τύμβῳ τ' Ἀγαμέμνονος] Reprehendit Lycophronem Lamb. Hortensius, quod Cassandram inducat vaticinantem, moriturum Priamum ad Iouis Agamemnonis aram, qui a Spartanis colebatur, quod etiam infra est videre; cum ad Hercei (quem etiam *Penetralem deum* Latini veteres vocitarunt) peremptum omnes veluti vno ore testentur. Tryphiodorus,

Αἰακίδης δὲ γέροντα Νεοπτόλεμος βασιλῆα

Πήμασι κεκμηῶτα παρ' Ἑρκείῳ κτάνε βωμῷ.

Et praeter hunc Virgilius, Ovidius, alii. Nos potius condonandam Poetae auctoritati hanc epithetorum confusionem censemus, qui etiam infra Epeum instrumenta sua, quibus equum Durateum fabricasset, Myndiae Mineræ consecrasset ait, cum Graecæ id factum historiae tradant. Supra quoque Cyclopi epitheta confusa monuimus.

537. Ὁ πρὸς καλύπτρας] Capto Ilio, Laomedonteque sagittis confixo, cum Telamoni ab Hercule ob rem praeclare gestam Hesionæ donata esset, potestatem Hesionæ fecit Hercules, quem vellet potissimum captiuorum abducendi: quæ cum Podarcem fratrem elegisset, Herculesque in seruitutem redigendum esse dictitaret, dempto de capite flammeo aureo, eum redemit. Vide Apollodorum lib. II. De calyptra vero ita Festus, *Calyptra, genus vestimenti, quo capita operiebant*. Iul. Pollux lib. III. cap. III. Τὸ δὲ ἐπιβλημα τῆς γυναικὸς, ἑανὸς, καὶ καλύπτρα. Etiam Hesychii Glossæ καλύπτραν interpretantur κεφαλῆς κάλυμμα. Interpres vetus Iuuenalis Sat. II. *Flameum. Vestis pudori similis, quam et propter pudorem accipiebant*. Hinc videre est fuisse rubri coloris hoc vestimenti genus, nam talis vultus pudore suffusorum.

342. Φλέξας τὸν ὄδινοντα] Gravidum dicit equum, quemadmodum Lucretius eleganter lib. I.

*Nec cum Durateus Troianis Pergama partu
Inflammasset equus nocturno Graiugenarum.*

Ennius Alexandro,

*Nam maxumo saltu superauit
Graudus armatis equus,
Qui suo partu ardua perdat
Pergama. —*

Virgilius Aeneid. VI.

*Cum fatalis equus saltu super ardua venit
Pergama, et armatum peditem grauis astulit aluo.*

Macrob. Sat. lib. III. cap. XIII. C. Titius in suasionem legis Fanniae obiicit seculo suo, quod porcum Troianum mensis inferant, quem illi ideo sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus grauidum, ut ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Simili phrasi dixit etiam Petronius Arbiter de eodem hoc equo, graues equi recessus, et,

— grauidis freta pulsa carinis
Iam peragrabantur, si quis sinus abditus ultra.

Sidonius grauidas spicas, Epist. lib. VIII. Grauidas tibi spiritualium sensuum spicas doctrinae salubris melle parturiant. Eodem modo infra loquitur Lycophron noster,

Ὁ δ' ἀντὶ πιποῦς τροοπίον λαιμῷ σπάσας
Φόρῳ, κακῆς ὠδίνος ἐκλαυσε βύρος.

Ibid. Μορμωτὸν λόχον] Legendum μορμῶ τόν. Nam pueri equum μορμῶ vocabant. Theocritus Idyllio XV.

— οὐκ ἄξω τὸ τέκνον, μορμῶ, δάκνει ἵππος,
Δάκρυε ὅσα δέλεις —

Simili modo eleganter μορμῶ vocat Lycophron equum hunc, qui Troianis magno terrori fuit. Erat autem mirae magnitudinis. Virgilius,

*Instar montis equum diuina Palladis arte
Aedificant, sectaque intexunt abiete costas.*

Apud Aristophanem Auibus nugacissimus nuncius dicit, centum vlnarum fuisse, additque, ut persuadeat, ipsum dimensum. Ita loquitur,

— ἐναντίῳ δὲ ἄρματι
Ἴππων ὑπάντων μέγεθος ὅσον ὁ Δούριος.

Ἰπὸ τοῦ πλάτους ἂν περιλασάιτην. Πει. Ἡράκλειος.

Ἄγγ. Τὸ δὲ μῆκος ἐστὶ, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἐγὼ,
Ἑκατοτόργιον. —

Quia autem equo capta Troia, quinto quoque anno, mense Octobri, Marti immolabatur a Romanis in campo Martio equus October bigarum victricum dexterior, caput panibus redimitum habens, de quo magna erat contentio inter Suburanos et Sacrauienses, ut hi in regiae pariete, illi ad turrin Mamiliam id figerent. Eiusdemque cauda, ut ex ea sanguis in focum distillaret, magna celeritate perferebatur in regiam. Meminerunt eius moris Festus, et Propertius.

345. Λάμψει κανὸν φρύττων] Vestigium hic veteris in militia Graecorum moris, quem enarrat Theognidis Scholiastes, Ἔθος ἦν ἀπὸ τῶν πύργων καὶ ὀρεινῶν τόπων σημεῖα δια πυρὸς τοιοῦτα παρασκευάζεσθαι, καὶ αὐτὰ φρυκτωραῖα ἐκλήθησαν, καὶ φρυκτωρεῖν τὸ σημαίνειν ἐφοδὸν πολεμίων. Homeri Scholiastes Iliad. σ'. Ἔθος τοῖς ἀρχαίοις τοὺς πολεμουμένους τῇ μὲν ἡμέρᾳ κανὸν ἀπὸ τῶν τευχῶν διεγείρειν, τῇ δὲ νυκτὶ φλόγα, τὴν ἀπὸ τῶν περιούκων βοήθειαν καὶ συμμαχίαν ἐπικαλουμένους. Aemilius Probus in Eumene, *Dimidium fere spatium confecerat, cum ex fumo castrorum eius suspicio allata est ad Eumenem, hostiem appropinquare.* Apud Polyaeum quoque lib. I. Alcibiades προηγόρευσεν, ὡς αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἀκρῆς νύκτωρ τρεῖς ἀνασχῆσοι τὸν λαμπτήρα. Et apud Parthenium Polycrita, σημεῖον αὐτοῖς ἀνασχῆσειν ἔφη λαμπτήρα. Synesius Epist. CXXX. Ἀλλὰ σύγγνωθι, τειχίῃς γὰρ εἰμι, καὶ πολιορκούμενος γράφω, τῆς ὥρας πολλάκις φρυκτοὺς ὄρω, καὶ αὐτοὺς ἀνάπτω καὶ αὐτὸς αἶρων τοῖς ἄλλοις σημεῖα. Ad hunc morem referenda etiam illa Stephani in Βόσπορος, Καὶ Ἑκάτη, Φωσφόρος οὔσα, δῆδας ἐποίησε νύκτωρ πολίταις φαῖναι, καὶ τὴν πολιορκίαν φυγόντες, Φωσφόρον τὸν τόπον ὠνόμασαν.

346. Τοῖς εἰς στενὴν Λεύκοφρον ἐκπεπλευκόσιν] Virgilius Aeneid. II. sub initium,

*Est in conspectu Tenedos, notissima fama
Insula, diues opum, Priami dum regna manebant,
Nunc tantum sinus, et statio male fida carinis;
Huc se prouecti deserto in littore condunt.*

347. Καὶ παιδοβρώτος Πόρκεως] Laocoontem una cum filiis duobus Antiphante, et Thymbraeo a serpentibus e Tenedo aduenientibus deuoratum narrat Aeneidos Virgi-

lianæ lib. II. Aeneas. Petronius in Satyrico, et Calaber Παρλαειπομένους, qui addit, eorum nomina fuisse Porcen, et Chariboeam. Lycophron solius Porcae heic meminit.

348. Ἐγὼ δὲ τλήμων ἢ γάμος ἀρνούμενη] Infra quoque extrema Cassandra,

Πίστιν λόγων γὰρ Λεψιδὺς ἐνόσφισε,
Ψευδήςιοις φήμαισιν ἐγκρίσας ἔπη,
Καὶ θεσφάτων πρόμαντιν ἀψευδῆ φρόνιν,
Λέκτρων στέρηθεῖς, ὧν ἐκάλχαιεν τυχεῖν,
Θήσει δ' ἀληθῆ, etc.

Vide Euripidis Scholia ad Andromachen.

352. Ἡ τὸν Θουραίον] Apollinis Θουραίου ara in Delo fuit, ad quam hostiam caedere nefas habebatur. Censorinus cap. II. *Id moris institutique maiores nostri tenuerunt, ut cum die natali munus annale Genio soluerent, manum a caede ac sanguine abstinerent, ne die, qua ipsi lucem acceperant, aliis demerent; denique Deli ad Apollinis Genitoris aram, ut Timaeus auctor est, nemo hostiam caedit.* Possit etiam legi Θουραῖον; nam ita dictus Apollo, quod eius arae ante aedium fores (quae ipsi a veteribus consecratae) statuerentur. Macrobius Saturnal. lib. I. cap. IX. *Etenim, sicut Nigidius quoque refert, apud Graecos Apollo colitur, qui Θουραῖος vocatur: eiusque aras ante fores suas celebrant, ipsum exitus, et introitus demonstrantes potentem.*

356. Λαφρίαις Πυλαίτιδος] Solebant veteres Minervam ante urbis portas pingere, unde eam Πυλαίτιδα vocarunt. Aeschyli Scholiastes ad Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Ἐξωγράφουν ταύτην (τὴν Ἀθηνᾶν) πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. ἦν καὶ ὁ Λυκίφρων Πυλαίτιδα λέγει, διὰ τὸ ἀνωθεν ἵστασθαι ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

357. Τῆμος βιαίως φάσσα] Vocat Cassandram columbam, quia vaticinandi perita. Thessali enim πελαιάδα sua lingua vaticinatricem vocabant. Servius ad Eclogam IX. *In Epiro dicitur nemus fuisse, in quo responsa dabant columbae: quod ideo fingitur, quia lingua Thessala πελαιάδες, et columbae, et vaticinatrices vocantur.* Est autem eodem φάσσα avis, quam rustici Tetam appellitarunt, teste eodem Servio ad Ecl. I. Emenda obiter Isidorum Orig. lib. XII. cap. VII. de ave hac loquentem, *Palumbes eo*

quod sint fractae pabulo, quas vulgus tetas vocant. Nam male hodie, a pabulo, quas vulgus titos vocant.

361. Ἡ δ' εἰς τέρατα δουρατογλήφου στέγης γλήνας ἀναστρέφασα] Fabulantur, dum ab Aiace violaretur Cassandra, simulacrum Minervae oculos ad templi tectum sustulisse. Homeri Schol. Iliad. v. Ἄλλος μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρεθ' ἔσιν πολλῶν κακῶν αἰτίος τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, Κασσάνδραν γάρ, τὴν Πριάμου, ἐκείνῃ οὖσαν Ἀθηνᾶς, ἐν τῇ τῆς θεᾶς ἱερῇ κατήσχυεν, ὥστε τὴν θεὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξαννοῦ εἰς τὴν ὄροφον στρέφαι. Strabo hoc commentum recte improbat lib. VI. Ἰταμὸν μὲν οὖν καὶ τὰ οὕτω μυθεῖν, ὥστε μὴ μόνον καταμύσαι φαινόμενον, καθάπερ καὶ τὸ ἐν Ἰλίῳ ἀποστραφῆναι (malim ἄνω στραφῆναι, ex Lycophrone, et Homeri interprete) κατὰ τὸν Κασσάνδρας βιασμὸν, ἀλλὰ καὶ καταμύον δεικνυσθαι.

363. Ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα] Refert Herodianus lib. I. coelitus decidisse Palladium in quendam Phrygiae agrum, cui Pessinuntis ab eius casu nomen mansit: ibi enim a principio comparuisse. Vide etiam quae Apollodorus lib. III.

364. Ἀνακτι πάπῳ χρῆμα τιμαλφέστατον] Ardente apud Ilium Minervae templo, Ilus accurrens Palladium eripuit, ob quod, cum a viro videri nefas esset, visu privatus fuit, quem tamen postea, placato numine, recuperavit. Vide Plutarchum Παράλληλοις.

367. Χοιράδων δ' ἐφειμένους] Inuisa magnopere ea mors veteribus, quae in naufragio oppetebatur, quia insepulta manebant corpora. Fl. Vegetius de Re militari lib. IV. cap. XLIV. Alii ferro interimuntur, alii ardere coguntur in fluctibus: inter tanta tamen mortium genera qui acerrimus casus est, absumenda piscibus insepulta sunt corpora. Ovidius Trist. lib. I. Eleg. II.

Demite naufragium, mors mihi munus erit.
Est aliquid fatique suo, ferroque cadentem
In solita moriens ponere corpus humo,
Et mandare suis aliqua, et sperare sepulcrum,
Et non aequoreis piscibus esse cibum.

Itaque ne post mortem eiecti sepultura carerent, membro alicui alligabant pretium, quod sepulturus accipiebat. Planum id ex Synesii quadam Epistola, καὶ αἱ γυναῖκες αὐταὶ τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς δεομένοις ἀρπεδύνας δίδουσι. πάλαι

καταδεξιγμένον τοῦτο ποιεῖν, νοῦν δὲ ἔχει τοιοῦτον, φέρειν δὲ τιμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρὸν, ὃ γὰρ προστυχὴν, καὶ κερδένας, νόμους Ἀδριαστείας αἰδέσεται, μὴ οὐχὶ μικρὸν τι μέρος ἀποδάσσει τῷ χαρισαμένῳ πολλαπλάσιον. Interpretes historiae Apollonii Tyrii, *Iubet consecrari, et compaginari tabulas, rimas et foramina bitumine liniri, et facere loculum, et charta plumbea intus posita obturari iussit. Perfecto loculo, regalibus ornamentis exornat puellam, et in loculo posuit, et XX. sesteritia auri ad caput eius posuit.* Id aurum in hunc vltim fuisse appositum docent verba sequentia Epistolae eius resignatae, *Quicumque hunc loculum inuenieris, habes XX. sesteritia auri, peto, vt X. habeas, X. funeri impendas, hoc enim corpus multas lacrymas reliquit parentibus, et dolores amaros: quod si aliud feceris, quam quod dolor exposcit, vltimum diem incidas, nec sit qui corpus tuum sepulturae commendet.* Itaque, accepto eo pretio, sepeliebant, aut saltem plena manu ter terram iniiciebant: sin fecissent, impii habebantur. Sophoclis Schol. Ἀντιγόη, Οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἀτάσσει, καὶ μὴ ἐναμνησάμενοι νόνιν, ἐναγχεῖς εἶναι ἐδόκουν. Aelianus Ποικ. Ἱστορ. lib. V. Νόμος καὶ ἦν Ἀττικὸς, ὃς ἂν ἀτάσσει περιτύχῃ σώματι ἀνθρώπου, πάντως ἐπιβάλλειν γῆν. Val. Maximus lib. V. cap. III. *Post obitum nullam Atticae regionis, quae ossibus eius iniiceretur, glebam inuenit.* Horatius lib. I. Od. XXVIII.

At tu, nauta, vagae ne parce malignus arenae

Ossibus et capiti inhumato

Particulam dare. —

Quo loco Acron, vetus interpres, *In sacris hoc genus sepulturae tradebatur, vt etsi non obrueretur, manu plena ter iacta terra cadaueri pro sepultura esset.* Quintilianus Declamat V. *Ignotis cadaueribus humum congerimus, et insepultum quodlibet corpus nulla festinatio tam rapida transcurrit, vt non quantulocumque veneretur aggestu.* Declamat VI. *Nobis (rerum natura) aduersus exanimis genuit non solum miserationem, quae cogitationi nostrae subit, sed etiam religionem. Inde ignotis quoque corporibus transeuntium viatorum collatitia sepultura, inde iniecta ab alienis humus.* Ennius Crephonte,

Neque terram iniicere, neque cruenta

Conuestire mihi corpora licuit.

ut indicauit Scriuerius. Obseruo autem glebam illam in os mortui iniici consueuisse. Cicero lib. II. de Legibus, *Priusquam in os injecta gleba est, locus ille, ubi crematum est corpus, nihil habet religionis, etc.* Quod etiam satis illa Horatii ostendunt,

At tu, nauta, vagae ne parce malignus arenae

Offibus et capiti inhumato

Particulam dare. —

Romani hoc *Iusia* facere mortuo appellabant, quae facere cogebantur ante nouarum frugum gustationem: si quis neglexisset, porcam praecidaneam Cereri mactabat. Festus lib. XIV. *Praecidanea agna vocatur, quae ante alias caedebatur: item porca, quae Cereri mactabatur ab eo, qui mortuo iusia non fecisset, id est, glebam non obiecisset; quod mos erat eis facere prius, quam nouas fruges gustarent.* Varro de Vita pop. Romani lib. III. *Quod humatus non sit, haeredi porca praecidanea suscipienda (lego succidenda) Telluri, et Cereri, aliter familia pura non est.* Sed in Festi verbis lego cum Scriuerio meo, *glebam in os iecissent.* Et tum iuuerint meam de glebae in os obiectione sententiam. Atque post glebae iniectionem mortuus *Humatus*, at ante *Humilis* vocabatur.

369. Κρῶσσις τὰρχυδεῖται] Urnis antiqui mortuorum cineres includere soliti. Homeri Interpres Iliad. quarta, *Οἱ ἀρχαῖοι τὰ σώματα οὐκ ἐθαπτον ἐπὶ γῆν, εἰ μὴ πρότερον ἔκασταν, εἰδ' οὕτως τὴν τέφραν σὺν τοῖς ὀστέοις ἐχάνουσιν ἐν ἀγρίῳ τινὶ ἀποθέμενοι.* Moschus Idyllio IV.

Καὶ κεν ἓνα χρῶσειον εἰς ὅσπερ κρῶσσόν ἀπάντων

Λέξαντες κατέθαψαν, ὅτι πρῶτον γενόμεθα.

Peregre autem mortuorum cineres urnis impositos domum mittebant. Ammianus lib. XIX. *Post incensum corpus, ossaque in argenteam urnam coniecta, quae ad gentem humo mandanda portari statuerat pater, etc.* Vbi legendum *portare*, vel deest vox *curare*, aut tale quid. Ouidius Tristium lib. III. Eleg. III.

Ossa tamen facito parua referantur in urna,

Sic ego non, etiam mortuus, exul ero.

370. Ἀλλ' οὐδ' οὐκ οὐκ] Mos fuit vetus, Graecis pariter et Romanis vltatissimus, mortuorum oculos fugilandi, teste Plutarcho. Propertius,

*At mihi non oculos quisquam inclinavit euntis,
Condita sunt vestra lumina nostra manu.*

Statius Thebaid. lib. II.

*Procubuere pares fati, (miserabile votum
Mortis) et alterna clausurunt lumina dextra.*

Virgilius Aeneid. IX.

— *nec te tua funera mater
Produxī, pressiue oculos.* —

Valerius Flaccus Argonaut. lib. III.

— *sera componunt lumina dextra.*

Romanis interdū id facere lege Moenia interdictum fuit. Varro Geminis, *Lec Moenia est in pietate, ne filii patribus luci claro sugillant oculos.* Ideoque vulgo infelices appellabantur, quorum oculos propter absentiam parentes, aut propinqui claudere non potuissent. Ea de causa et hoc loco Lycophron Graecorum peregre mortuorum οὐνομ' οἰκτρὸν dixit, eo respiciens. Inde et apud Theocritum ille laqueo vitam finiturus,

— τὸν τλάμονα μὴ με παρένθης.

Et apud Ovidium Metamorph. lib. XIV. de Iphide loquentem,

Atque onus infelix elisa fauce pendit.

Ibid. Καὶ κενερίων] Florentinus I. C. Institut. lib. VII. *Monumentum generaliter res est memoriae causa in posterum prodita, in qua si corpus, vel reliquiae inferantur, fiet Sepulcrum; si vero nihil eorum inferatur, erit Monumentum memoriae causa factum, quod Graeci κενετόριον appellant.* Argiuorum bello Troiano occisorum cenotaphium memorat Pausanias Κορινθιακοῖς, Τῶν δὲ ἀνδριάντων οὐ πόρῳ δαίκνυται Δαναοῦ μνήμα, καὶ Ἀργείων τάφος κενός, ὁπόσους ἐν τε Ἰλίῳ καὶ ὀπίσω νομιζομένους ἐπέλαβεν ἡ τελευτή. Solebant vero olim cenotaphia in mortuorum honorem erigi, ad quae memoriam eorum recalebant. Agathias,

Ναὶ λίτομαι, παροῦτα, φίλῳ κατάλεξον ἀνοίτη,

Εὔτ' ἂν ἐμὴν λεύσσεις πατρίδα Θετταλίην,

Κάτθανε σὴ παράκοιτις, ἔχει δέ μιν ἐν χθονὶ τύμβος,

Αἰ, αἰ, Βασπορίης ἐγγύθεν ἡρόνος,

Ἀλλά μοι αὐτόθι τεῦχε κενήριον ἐγγύθι σεῖο,
 Ὅφρ' ἀναμινθήσκη τῆς ποτε κουριδίδης!

Callimachus Epigrammate XXII.

— εἰν ἀλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
 Οὐνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρεχόμεθα.

Virgilius *tumulum inanem* dixit, *Aeneidos* libro tertio,

Solennes tum forte dapes, et tristia dona
Libabat cineri Andromache, manesque vocabat,
Hectoreum ad tumulum, viridi quem cespite inanem,
Et geminas caussam lacrimis sacrauerat aras.

Valerius Flaccus lib. V.

Tu quoque nunc tumulo nequidquam condita inani,
Annue, Diua maris. —

Suetonius in *Vitis Caesarum* lib. V. c. 1. *honorarium tumulum* appellat. Cacterum, exercitus *honorarium ei tumulum* excitavit, circa quem deinceps flato die quotannis miles decurreret, Galliarumque ciuitates publice supplicarent. Ex eodem hoc ritu capies Aufonium in *Epitaphiis Profess*, *Burdigalensium Titulo XVII*. *Aemilii Magni Arborii*,

Illic diues opum, doctoque ibi Caesare honorus
Occumbis patribus, Magne, superstitibus;
In patriam sed te sedem, ac monumenta tuorum
Principis Augusti restituit pietas.
Hinc renouat caussam lacrymis, et flebile munus
Annuus ingrata relligione dies.

Xenophon *Expeditionis Cyri* lib. VI. Ἐνίους δὲ τοὺς ἐκ τῶν ὁδῶν συνερχόμενους, ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἐδύναντο κάλλιστα, οὓς δὲ μὴ εὗρισκον, νεκροτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πυρὰν μεγάλην, καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν. Papinius *Thebaid*. lib. XII.

Quin fugitis, dum tuta via est, Lernamque reuersae
Nomina, quod superest, vacuis datis orba sepulcris,
Absentesque animas ad inania busta vocatis?

Quem locum indicauit mihi iuuenis doctus, Petrus Scriuerius, amicus meus. Ouidius *Metamorph*. XI.

Et saepe in tumulis sine corpore nomina legi,

Pythagorici vero iis, qui a philosophia descivissent, cenotaphia extruebant; quippe eos pro mortuis habebant. Testes Origenes, Clemens, alii. Vide nobilissimi et doctissimi viri, Theodori Canteri Varias.

Ibid. Καὶ κενωρίων γραφαῖς] Notus omnibus mos sepulcrorum inscribendorum. Artemidorus lib. V. c. LXXV. Ἐπιγραφής ἀκόλουθόν ἐστι τὸν ἀποθανόντα τυγχάνειν. Theocritus in Epigrammatis,

Ὁ μικρὸς τὸδ' ἐτενξε τῷ Θράισσῃ
Μήδειος τὸ μῦθ' ἐπὶ τῷ ὀδῷ, κῆπ' ἐγραψε Κλείτας.

Ovidius Trist. lib. III. cap. III.

Quosque legat versus oculo properante viator,
Grandibus in tumuli marmore caede notis.

Iuuenalis,

— titulo res digna sepulcri.

Seneca,

Inscriptus Dossenni monumento titulus:
Hos resiste, et Sophiam Dossenni lege.

Quem locum suggestit Scriuerius meus. Hinc intelligendus Laberius apud Macrobiū,

Ut hedera serpens vires arboreas necat,
Ita me vetustas amplexu annorum necat,
Sepulcris similis nil nisi nomen retineo.

E Cicero lib. de Senectute, *Nec sepulcra legens vereor, quod aiunt, ne perdam memoriam.* Solebant vero scribere non solum sepulti nomen, verum etiam e qua patria, et qua familia esset oriundus. Hieronymus in vita Paulae,

Scipio quam genuit, Paulae fudere parentes,
Gracchorum soboles, Agamemnonis inclyta proles,
Hoc iacet in tumulo: Paulam dixere priores:
Eustochii genitrix: Romani prima Senatus
Pauperiem Christi, et Bethlemitica rura secuta.

Callimachus Epigrammate XX.

Τιμονέη, τίς δ' ἐσσί; μὴ δαίμονας, οὐ σ' ἂν ἐπέρνω,
Εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπ' ἦν ὄνομα
Στήλη, καὶ Μήδυμια, τῇ πόλει.

Diogenes Laertius lib. I. Σόλων, Ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς τά-
φους (ἰδεῖτε) πρὸς ἔω βλέποντας, καὶ ἀπὸ τῶν δόμων τοὺς χρηματι-
σμοὺς ἐγκυχαραγμένους. Theophrastus lib. Ἡθ. Χαρακτ. ca-
pite περὶ Περιεργίας, Καὶ γυναῖκός δὲ τελευτησάσης, ἐπιγράφαι ἐπὶ
τὸ μνήμα τοῦ τε ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ τοῦ πατρὸς, καὶ τῆς μητρὸς,
καὶ αὐτῆς τῆς γυναῖκός τοῦνομα, καὶ ποταπή ἐστι, καὶ προσεπιγρά-
φαι, ὅτι οὗτοι πάντες χρηστοὶ ἦσαν. Romani hanc sepulcrorum
inscriptionem memoriam, siue monumentum dixerunt.
Servius, *Apparatus mortuorum funus dici solet: exstru-
ctio lignorum, rogos: subiecto ignis, pyra: crematio
cadaueris, bustum: locus, vstrina: operis constructio,
sepulcrum: inscriptum nomen, memoriaque, monumen-
tum. Lego minuta immutatione, i. n. memoria, atque
monumentum, quam emendationem meam firman illa
Isidori Orig lib. XV. cap. XI. vbi de sepulcrorum inscri-
ptione, Monumenta itaque, et memoriae pro mentis ad-
monitione dictae. Neque aliud memoria, quam sepulcri
inscriptio, in illis Ciceronis verbis, Nec sepulcra legens
vereor, quod aiunt, ne perdam memoriam. Vetus In-
scriptio,*

SERVILIUS. TROILVS.

SE. VIVO. CONPARAVIT.

MEMORIAM. SIBI. ET. SVIS.

Item alia,

C. CALPURNIVS. PHILOXYRIVS. V. C.

ET. SEPTIMIA. AMMIAS. CONIVX.

CONPARAVERVNT. SIBI. MEMORIAS. II.

Et apud Ausonium *monumenta*, in Epigr.

— — monumenta fatiscunt,

Mors etiam saxi, nominibusque venit.

382. Ὡς καταβάτης σκηπτὸς κατ' ἄρσιν γένεσται δηνυμέ-
ται] Fulminum Iouis tria genera ponuntur. Hoc tertii
generis censendum. Festus, *Mambiae Iouis tres dicun-
tur esse, quarum unae sunt minimae, quae moneant,
placidaeque sint. Alterae, quae maiores sint, ac veniant
cum fragore, disculantque, aut divellant, quae a Iove
sint, et consilio Deorum mitti existimentur. Tertiae
his ampliores, quae cum igne veniant: et, quamquam
nullum sine igne fulgur est, hae propriam differentiam
habeant, quod aut adurant, aut fuligine deformant,*

aut accendant, quae statum mutant Deorum consilio superiorum. Sciendum etiam nocturna fulgura (quale hoc, de quo Lycophron) Plutoni, diurna aatem (*Dia* appellabant, et est in Glossario *Dium*, ἀστραπή, et *Diurnius*, Ζῆς ἡμετέριος) Ioui tributa fuisse. Festus, *Dium* fulgur, appellabant diurnum, quod putabant Iouis, ut nocturnum Summani. August. de Civitate Dei lib. IX. cap. XXIII. *Romani veteres nescio quem Summanum, cui nocturna fulmina tribuebant, coluerunt magis quam Iovem, ad quem diurna fulmina pertineant.* Plinius Hist. Nat. lib. II. cap. LII. *Thufcorum literae novem deos emittere fulmina existimant, eaque esse undecim generum, Iouem enim trina iaculare, Romani duo tantum ex iis servauere: diurna attribuentes Ioui, nocturna Summano.* Et *Prouorsum fulgur dicebatur, quod incertum erat noctu, an interdum factum esset, quapropter Ioui Fulguritori, et Summano sacrificabant.* Iaculabantur vero etiam alii dii fulmina, sed tantum alba, aut nigra, solus Iupiter rubra. Lyricorum Princeps Horatius lib. I. cap. II.

— — et rubenti

*Dextera sacras iaculatus arces,
Terruit urbem.*

Quo loco vetus eius interpretes Acron, *Omnes manubiae albae, et nigrae esse dicuntur, Iouis rubeae et sanguineae.* Claudianus lib. II. de Raptu Proserpinae,

*Missaque pene foret, ni Iuppiter aethere summo
Pacifacas rubri misisset fulminis alas.*

Hec intelligit Arnobius lib. III. *Deos novem Manilius, quibus solis Iupiter potestatem iaciendi sui permiserit fulminis.* Quia autem Iupiter eos fulmine interficeret, quorum impietatem damnaret, inde factum, ut Graeci veteres damnatos κατανυῶσθαι dicerent. Artemidorus lib. II. cap. III. Καὶ γὰρ τοὺς καταδικασθέντας κατανυῶσθαι φάμεν. Hinc capiendus Iuuenalis Sat. VIII.

— — quam fulmine iusto

*Et Capito, et Numitor ruerint, damnante Senatu,
Fraas Cilicum.* —

Nam *fulmine iusto ruere Graeca phraſi dixit pro damnari.*

Ab eodem fonte deriuatum illud Statii Sylv. V. in Protreptico ad Crispinum,

— — nuper cum forte sodalis
Immeritae falso palleret crimine famae,
Erigeretque forum, succinctaque iudice multo
Surgeret, et castum vibraret Iulia fulmen.

Fulmen Iuliae legis nihil aliud quam damnatio. Qua vero de caussa Ioui fulmen tributum sit, docet Plinius lib. II. cap. XX. Latet plerosque, magna coeli affectatione compertum principibus doctrinae viris, superiorum trium siderum ignes esse, qui decidui ad terras fulminum nomen habeant, sed maxime ex iis medio loco siti, fortassis quia contagium nimii humoris ex superiori circulo, atque ardoris ex subiecto per hunc modum egerat, ideoque dictum Iouem fulmina iaculâri. Dicit vero Lycophron καταιβάτης σκηπτός, sicuti postea ἀσκήρας εὐμαρίδας. Proprie quoque vocabulo σκηπτός usus. Aristoteles lib. de Mundo. Τῶν δὲ περαυνῶν, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, πολλοὶν λέγονται. οἱ δὲ ταχίως διάττοντες, ἀργῆτες. ἐλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι. σκηπτοὶ δὲ, ἴσοι καταςκίπτουσιν εἰς τὴν.

385. Λαμπτήρα φαίνη] Attingit historiam Nauplii, qui indigne ferens filii Palamedis necem, Vlyssis et Diomedis dolis circumuenti, plurimorum ex Graecis Principibus vxores in adulterium pellexit: nec eo contentus, redeunte a Troia victrice classe, saeua iactatos tempestate, vt in scopulos pertraheret, in Caphareo promontorio, et Opheltis rupibus ignes accendit: eo naufragi cursum dirigentes, portum rati, quicquid supererat nauium confregerunt. Val. Flaccus lib. I.

— — et face saeua
In tua mox Danaos acturus saxa, Caphareu,
Nauplius. —

Euripides quoque Helena,

Πολλοὺς δὲ πυρσεύσας,
Φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν
Εὐβοίαν εἴλ' Ἀχαιῶν
Μονόκωπος ἀνὴρ, πέτραις
Καφουρίαις ἐμβαλὼν,
Αἰγαίαις τ' εἰναλίοις ἀπταῖς
Δέλιον ἀστέρᾳ λάμψας.

Vide etiam Q. Calabrum Παράλειπ. ζ'. Ammianum Marcellinum lib. XXII.

390. Γυράσι δ' ἐν πέτρῃσι τεσσαίνων πετρὰ] Ajax ob Cassandrae stuprum Mineruam sibi infensam habens. cum naufragium passus esset, et in Gyradas petras enatallet, se etiam inuitis diis euasisse iactabat, ob quod a Neptuno de saxo praecipitatus in mari periit. Philostratus Ἡρώκους ait, eum male sibi ab Agamemnone, qui Cassandram eripuerat, metuentem, noctu, tempestate existente, cymba aufugisse, atque dum ad Tenum, et Andrum cursum dirigeret, iuxta Gyradas petras periisse. Vide etiam Hygini Mythologicon.

392. Τριωνύχῳ δορί] Tridente puta, quem Neptuno assignauit antiquitas propter triplicem aquarum naturam, liquidam, foecundam, et potabilem: vel, vt aliis placet, propter tria aquarum genera, marinam, fluuiatilem, et stagnantem. Vide Fulgentium Mytholog. lib. I. Aeschyli Scholiastes Προμ. Δεσμ. Τρίαιναν δὲ λέγουσι κρατεῖν τὸν Ποσειδῶνα, ἥ διὰ τὸ τρίτον στοιχεῖον εἶναι αὐτὸν, ἥ διὰ τὸ εἰς τρία διαγεῖσθαι τὸ ὕδωρ, εἰς ποτάμιον, εἰς θαλάσσιον, καὶ εἰς λιμέναϊον.

393. Λατρεὺς] Mercenarium vocat Neptunum, ob nauatam Laomedonti in exstruendis Troiae moenibus operam, quod notum nimis. Cyprianus de Idol. Vanitate: *Laomedonti muros Neptunus instituit, nec mercedem operis infelix structor accepit.*

397. Ἀκρίς Σειρίου καταναεῖ] Sirius stella erat in ore Canis, qua oriente, Romae quotannis per publicos sacerdotes sacrum Canarium fiebat. Iunius Philargyrius Georg. IV. Oriente (Sirio) *maximi calores, et ex his graues morbi: ideoque Romae omnibus annis sacrum Canarium fit per publicos sacerdotes.* Festus, *Rutilae canes, id est, non procul a rubro colore, immolantur, vt ait Ateius Capito, Canario sacrificio pro frugibus deprecandae saeuitiae causa sideris Caniculae.* Fiebat id prope portam Catulariam, vt est apud eundem Festum, *Catularia porta.* Porro Sirii apud Poetas frequens passim est mentio, tum pro stella ipsa, tum pro sole quoque. Hesychius, Σείριος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. Vtroque modo exponi potest apud Virgilium,

— tum steriles exurere Sirius agros.

Apollonii Scholiastes lib. II. etiam omnes stellas eo nomine nuncupari polle auctor est. Ὁμοίως δὲ (inquit) καὶ πάντα τὰ ἄστρα Σείρια λέγοντο, οἷον εἰ τεύρεά τινα ὄντα, ἢ διὰ τὸ τεύρειν, τὸ δαμάζειν, ἢ ὅτι τέρατα εἰσὶ καὶ σημεῖα τῶν πλοιοζομένων. A Lycophrone hoc loco pro sole ponitur.

400. Δίσκου μεγίστου τάρχετος] Discus erat βαρὺς λίθος, ὃν ἐξέριπτον οἱ γυμναζόμενοι, vt aiunt Glossae Graecorum. Erat vero ex aere. Vide Artemid. lib. I. cap. XLIX. Σόλος autem ferreus. Vide Scholiasten Homeri Iliad. β. Disci iactus in quinquertio nimis notus. Lycophron καταχρηστικῶς pro lapide usurpauit. Emenda obiter Suidam, Δίσκος, ὁ σόλος. male enim hodie ὁ στόλος legitur.

402. Τρέμων] Ineptias Scholiastae! Ecquis hic novus Tremon? aut apud quem scriptorem eius nomen? Meritissimo reprehendit doctissimus Canterus, cuius explicationi fulcrum firmissimum a Pausania, qui in Atticis audiuisse se memorat quendam, Ὅς τοῦ τάφου τὰ πρὸς αἰγαῖκὸν ἔφασκεν ἐπικλῦσαι τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν ἔσθον πρὸς μνήμα οὐ χαλεπὴν ποιῆσαι. lege, πρὸς τὸ μνήμᾳ οἱ χαλεπὴν π.

Ibid. Ῥόχθον Αἰγαίης ἁλὸς] Aegaei maris etyma varia varii tradunt. Plutarchus in Theseo, et Hyginus Fab. XLIII. ab Aegeo Thesei patre nomen inditum tradunt. Festus, Aegaeum mare appellatur, quod crebrae in eo sint insulae, vt procul aspicientibus species caprarum videantur, siue quod in eo Aegaea, Amazonum regina, perierit, siue quod in eo Aegeus, Thesei pater, se praecipitauerit. Artemidorus, Ἄκρα τις ἔστιν Αἰολίδος, ἣν Αἶγα οἱ ἐπικύριοι ὀνομάζουσιν. ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν προσεῖληθεν. Alii ad fluctuum, quos αἶγας vocant Graeci, magnitudine. Solinus cap. XVII. ab Antandro, caprae speciem referente. Alii ab Aegaeone, qui et Briareus dictus, qui victum a Neptuno se aegre ferens, in mare illud se praecipitauit. Vide Strabonem, et Constantinum περὶ Θεμάτων.

415. Οἱ τ' ἐπὶ ξένης ξένοι] Siue ξένην hostilem, siue peregrinam accipias, eodem res recidit: nam Lacedaemonii Barbaros vocabant ξένους. Herodotus Οὐρανία, Οἱ ἔφοροι εἶπαν ἐφ' ὅρκῳ καὶ δὴ δοκεῖν εἶναι ἐν Ὀρεστίῳ στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξένους. ξένους γὰρ ἐνόησαν τοὺς βαρβάρους. Sic Latini peregrinos, et hospites *Hospites* appellabant. D. Ambrosius

Offic. lib. I. cap. XXIX. *Denique etiam aduersarios molli-
Veteres appellatione nominabant, ut peregrinos vocarent.
Hostes enim antiquo ritu peregrini dicebantur.*

417. Τὸν μὲν γὰρ] Phoenicem dicit, quem κουροτρό-
φον vocat, quod Achillis nutritius fuerit, ut ipse narrat
apud Homerum Iliad. ι, non κ, quod ait Canterus, me-
moriam lapsus.

423. "Οτ' εἰς νόθον τρήρωνος εὐνάσθη λέχος] Cum Amyn-
tor Clytiam pellicem uxori Hippodamiae praeferret, Hip-
podamia aegre ferens Phoenici filio persuasit, ut cum
pellice patris rem haberet, qui, cum matris rogationi
auscultasset, in patris odium incurrit, qui eum visu pri-
uauit, quem a Chirone postea recepit, qua de causa ad
Peleum profugit, a quo Dolopum regionem et Achillem
accepit educandum. Vide Homerum Iliad. ι eiusque In-
terpretem, et Apollod. lib. III.

429. Τὸν ἀνθάμιλλον] Mopsū, cum quo certabat,
et a quo victus. Contigit hoc certamen in finibus Ioniae,
in Grynaeo nemore, si Seruio fides habenda, cuius talia
verba ad Eclogam VI. *Grynaeum nemus est in finibus
Ioniis, Apollini consecratum, in quo aliquando Cal-
chas, et Mopsus dicuntur de peritia diuinandi inter se
habuisse certamen, et cum de pomorum (Lycophron gros-
sos tradit) cuiusdam arboris numero contenderent, stetit
gloria Mopso, cuius rei dolore Calchas interiit.* Vide
Strab. lib. XIII. Seneca Mopsū inferiorem factum vult
in Medea,

*Omnibus verax, sibi falsus uni
Concidit Mopsus, caruitque Thebis
Ille, qui vere cecinit futura.*

430. Ἰαύσει τὸν μεμορμένον πότμον] Usitatum Veteri-
bus, maxime Hebraeis, κατ' εὐφημισμὸν mortem somni be-
nigniore vocabulo appellare. Nonnus in Paraphrasi,

"Υπνον ἀναγκαῖον καὶ ἀμεμφία Λάζαρος εὔδει.

Callimachus Epigrammate XIV.

*Τῇδε Σάων, ὁ Δίκωνος, Ἀκάνθιος, ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. —*

Et Epigrammate XXI.

— — — ἢ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Et Idyllio tertio Moschus,

Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι, καὶ καρτεροὶ, ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὅπότε πρῶτα θάναμμες, ἀνάκασι ἐν χθονὶ κοίλῃ
Εὐδομεῖ εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.

Orpheus Argonaut.

Εὐδεῖς, Ἀγνιάδῃ, γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ.

Et postea,

Ἵπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτου μάρπτουσι τελευτήν.

Sic Aeschylus Εὐμένει mortui εὐδοντες dicuntur, et infra Lycophron sepulcrum εὐναστήριον vocat Id inde profectum, quia dormientibus mortui similes, unde et Mortis fratrem Somnum nuncuparunt. Athenagoras περὶ Ἀναστάσεως Νεκρῶν, Περὶ ἣν αἰτίαν, οἶμαι, τινὲς ἀδελφὸν τοῦ Θανάτου τὸν Ἵπνον ὀνομάζουσιν, οὐχ ὥς ἐκ τῶν αὐτῶν πατέρων φύντας (quod Hesiodus in Theogonia) γενεαλογοῦντες, ἀλλ' ὥς τῶν ὁμοίων παθῶν τοῖς τε θανούσι καὶ ὕπνοῦσιν ἐγγινομένων, ἐνεκὰ γε τῆς ἡμετέρας, καὶ τοῦ μηδενὸς ἐκαιοθάνεσθαι τῶν παρόντων, ἢ γινομένων, μᾶλλον δὲ μηδὲ τοῦ εἶναι, καὶ τῆς ἰδίας ζωῆς.

Ibid. Τὸν μεμορμένον πότμον] Mortis tres gradus, Fatum, Casus, Genitura. Epicurei hominem fato mori dicebant, Stoici casu, Pythagorei genitura. Vide Acronem, Horatii interpretem. Mortis autem duo genera, Naturalis, et Violenta. Aristoteles περὶ Ἀναπνοῆς, Θάνατος δ' ἐστὶν ὁ μὲν βίαιος, ὁ δὲ κατὰ φύσιν. βίαιος μὲν, ὅθεν ἡ ἀρχὴ ἐξῆλθεν ἢ, κατὰ φύσιν δὲ, ὅταν ἐν αὐτῷ. Plato Τιμαίῳ, Θάνατος ὁ μὲν κατὰ νόσους καὶ τραύματα γιγνόμενος ἀλεγεινὸς καὶ βίαιος, ὁ δὲ μετὰ γῆρας ἰὼν ἐπὶ τέλος κατὰ φύσιν, ἀπονάτατος τῶν θανάτων. Demosthenes in Oratione περὶ Στεφάνου naturalem mortem dixit τὸν τῆς εἰμαρμένης, καὶ αὐτόματον θάνατον. Ita etiam Philostratus de vita Sophist. lib. I. Scopeliano, Τοιαυτὴ λήγων, ᾧ δέσποτα, βούλεται σε ὁ υἱὸς ἤδη τεθνάναι, οὐδὲ τὸν αὐτόματον καὶ μετ' οὐ πολὺ θάνατον ἐνδιδούς τῷ σῶ γήραϊ, ἀλλ' αἰτούργων μὲν τὴν ἐπιβουλὴν, μισθοῦμενος δὲ καὶ τὰς ἐμαὶς χεῖρας. Violentam autem τὸν ἐξ ἀναγκαίας τύχης vocat Sophocles Ἠλέκτρῳ. Plinius lib. I. Epist. XII. vocat mortem, quae non

ex natura, nec fatalis. Apuleius Milesius I. *tumultuarium genus mortis.* Arnobius lib. I. *Vinculis corporis non naturali dissolutione digressus est, sed vi illata discessit.* Qui vero violenta morte occidissent, (vt hoc obiter dicamus) cum iis hastas efferre moris erat. Vide Etymologici Auctorem. Harpocraton, Ἐπενέγκειν δόρυ ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, καὶ προσαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι, Δημοσθένης κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου ταῦτά φησιν ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος, Ἰστρος δ' ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθιδῶν περὶ Πρύχιδος καὶ Κεφάλου εἰπὼν, γράφει ταυτί. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηχίτα φασί. πεποιῆσθαι δὲ, παρακαταδέμενόν τε, καὶ τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ τὸ νόμιμον εἶναι τοῖς προσήκουσι, τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχασθαι τοὺς Φονίαις. Vnde intelligendus Virgilius Aeneid. XI. in funere Pallantis,

— guttisque humectant grandibus ora,
Hastam alii, galeamque ferunt. —

Vertebant autem hastas, inde ait,

— et versis Arcades armis.

Seruius, *Lugentum more, mucronem hastae, non cuspidem, contra terram tenentes.* Statius Thebaid. VI.

Tunc septem numero turmas (centenus ubique
Surgit eques) versis ducunt insignibus ipsi
Graiugeniae reges. —

Qui vero sibimet manus intulissent, ii sepeliebantur, siquidem igne cremari nefas. Testis Philostratus Ἡρωικοῖς, Ἐθαφίαν δὲ αὐτὸν (Ἀλκάντα) καταδέμενοι εἰς τὴν γῆν τὸ σῶμα, ἐξηγουμένου Κάλχαντος, ὡς οὐχ ὅσοι πρὸς θάπτεσθαι οἱ ἑαυτοὺς ἀποκτείναντες. Apud Statium quoque lib. III. Thebaidos rex Thebanorum Maeonem, qui seipsum occiderat,

— vetat igne rapi, pacemque sepulcri
Impius ignaris nequidquam Manibus arcet.

Fatalem autem mortem Apollini, et Dianae imputabant. Strabo lib. XIV. Καὶ ὁ Ἥλιος δὲ, καὶ ἡ Σελήνη, πάθη δὲ, καὶ τοὺς αὐτομάτους θανάτους ταύτοις ἀνάπτουσι τοῖς θεοῖς. Sed ad pensum redeo. Hoc loco apud Lycophronem τὸν μεμορμένον πότμον non debes interpretari τὸν τῆς εἰμαρμένης καὶ αὐτόματον, sed mortem ab oraculo praedictam.

431. Τὸν δ' αὖ τέταρτον ἐγγόϊων Ἐρεχθέως] Idomeneum

intelligit, qui a Ioue quartus. Nam Iouis Minoas, eius Deucalion, eius Idomeneus. Hic, capta Troia, cum in Cretam rediisset, regno a Leuco eiectus, Colophonem venit, vbi transacta vita, in Cercapho monte sepultus est. Vide Didymum ad Od. μ'.

440. *Διοζίου κύνες*] Vates hi duo canes appellantur eleganter, nomine ex Aegyptiorum mysteriis desumpto, qui vatem designantes canem effingebant. Horus lib. I. *ἱερογραμματεῖα δὲ πάλιν, ἢ προφήτην, ἢ ἐνταφιαστὴν, ἢ σπλῆνα, ἢ ὄσφρητιν, ἢ πταρμὸν, ἢ ἀρχὴν, ἢ δικαστὴν βουλόμενοι γράφειν, κύνα ζωγραφοῦσιν. ἱερογραμματεῖα μὲν, ἕπειδ' ἔπερ' τὸν βουλόμενον ἱερογραμματεῖα τέλειον γίνεσθαι χρὴ πολλὰ μελετᾶν, ὑλακτεῖν τε συνεχῶς, καὶ ἀπηγγιῶσθαι, μηδενὶ χαριζόμενον, ὥσπερ οἱ κύνες. προφήτην δὲ, ἕπειδ' ὁ κύων ἀτενίζει παρὰ τὰ ἄλλα τῶν ζώων εἰς τὰ τῶν θεῶν εἰδῶλα, καθάπερ προφήτης.* Ab Esaias canes appellantur vates ad populi peccata conuiuentes. Apollinis autem canes vocat, quia ille *μαντικῆς* praeful, quod vel pueris notum.

444. *Ἀγῶν ἡρώων*] Mortui a Veteribus sacri appellati sunt, et aestimati. Et Plutarchus in vita Numae Pompilii mortuos vocat *ἱερούς*. Plinius ille Naturae mystes, lib. II. de terra loquens, *Sequitur terra, cui vni rerum naturae partium eximia propter merita cognomen indidimus maternae venerationis. Sic hominum illa, ut coelum Dei, quae nos nascentes excipit, natos alit, semelque editos sustinet semper; nouissime complexa gremio iam a reliqua natura abdicatos, tum maxime, ut mater, operiens nullo magis sacramento, quam quo nos sacros facit, etiam monumenta, ac titulos gerens, nomenque prorogans nostrum, et memoriam extendens contra breuitatem aevi.* Rationem huius rei haurio ex Macrobi. Sat. lib. III. cap. VII. *Quicquid destinatum est diis, sacrum vocatur. peruenire autem ad deos non potest anima, nisi libera ab onere corporis fuerit: quod nisi morte fieri non potest. ita ergo opportune sacratum Halesum facit, quia erat appetiturus. Ac proinde etiam sacra ipsa sepulcra, vnde ἄγνὰ ἡγία Lycophron hoc loco dicit. Catullus quoque,*

*La serpiciferis iacet Cyrenis;
Oraculum Iouis inter aestuosi
Et Batti veteris sacrum sepulcrum.*

Cicero Phil. IX. *Sepulcrorum sanctitas in ipso solo est, quod nulla vi moueri, neque deleri potest. Atque, ut caetera extinguuntur, sic sepulcra sunt sanctiora velustate.* Quintilianus Declamat. X. de sepulcro loquens, *Sacratos morte lapides, etiam cineres, et ossa religiose quiescentia fracta sparsisset urna.* Festus non sacra, sed religiosa esse vult, *Religiosum, ac sacrum est, ut templa omnia, atque aedes, quae etiam sacratae dicuntur: at quod per se religiosum est, non utique sacrum est, ut sepulcra, quod ea non sacra, sed religiosa sunt.* Incipiebat autem illa sepulcrorum sanctitas statim a glebae iniectione. Cic. lib. II. de Legibus, *Priusquam in os iniecta gleba est, locus ille, ubi crematum est corpus, nihil habet religionis. iniecta gleba, tum et ille humatus est, et sepulcrum vocatur, ac tunc denique multa religiosa iura complectitur.*

447. Οἱ πέντε δὲ Σφήκειαν] Ita dicta Cyprus ab incolis, qui Σφῆκες nuncupabantur. Nonnus Dionys. XIII. Σφήκειαν νῆσον dixit per appositionem. Vide Eustathium ad Dionysii Περιήγησιν, et Helychium. Κεραστίς vero, siue Κεραστιάς dicta quondam Cyprus ab incolis vrbs Amathuntis, quos, quia aduenas immolabant, Venus in boues, qui a magnitudine cornuum Cerastrae a Salaminis nominantur, transmutauit. Ouidius Metamorph. lib. X.

*Atque illos, gemino quondam quibus aspera cornu
Frons erat, unde etiam nomen traxere Cerastrae.*

Stephanus aliter, Ἡ Κύπρος ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστίς, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν. Quem sequuti Ioach. Vadianus, et Gemma. Κέρατα enim etiam promontoria a Graecis nuncupantur.

450. Ὁ μὲν πατὴρ μομφαῖσιν ἐλαστρομένης] Teucer, capto Ilio, domum reuerfus, a patre Telamone, quod fratris Aiakis mortem non vltus esset, (Lycophron ait, persuadere patri non potuisse, Aiacem sibi manus intulisse violentas) eiectus est, itaque cum in Cyprum appulisset, Salamina condidit. Velleius Paterculus lib. I. *Teucer non receptus a patre Telamone, ob segnitatem non vindicatae fratris iniuriae, Cyprum appulsus, cognominem patriae suae Salamina constituit.* Vide etiam Nonnum Dionys. XIII. et Horatium lib. I. Od. VII. Solebant autem Graeci filios suos ob delictum aliquod abdicare, atque e conspe-

otu remouere, et tum dicebantur filii ἐκπίπτειν τοῦ γένους, quum autem cum patre in gratiam redirent, ἀναλαμβάνειν εἰς τὸ γένος. Qui mos neque Romanis ignotus fuit. Qua de re vide quae eruditissimus vir, H. Casaubonus ad Diog. Laertium. Atque haec erat abdicatio criminis imperfecti, siquidem duae abdicationum species. Quintilianus lib. VII. cap. IV. *Abdicationum formae sunt duae: altera criminis perfecti, ut si abdicetur raptor, adulter. Altera imperfecti, velut pendentis, et adhuc in conditione positi; quales sunt in quibus abdicatur filius, qui non pareat patri, etc.*

452. Ὡς πατρὶου Φονεὺς πῶλου] Vocat Aiacem πάτριον πῶλον, quia efflictim amaretur a patre. Alias πῶλοι vocantur pueri effloeminati, (qui *Catamiti* Latinis) et meretrices. Helychius, Πῶλος, ἑταῖρα. πῶλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον Ἀφροδίτης πῶλους. ἢ τοὺς νέους, καὶ τὰς νέας καὶ παρθένους. Vide alios Grammaticos. Similis notiois apud Romanos *Pallus*. Festus, *Antiqui puerum, quem quis amabat, pullum eius dicebant.*

453. Νόθον φίτνμα] Apud Veteres spurii pari cum legitimis in honore habebantur. Docet id, praeter Eustathium, Scholiastes incertus Iliad. VIII. his verbis, Ἡμεῖς δὲ φάμεν (exponit, cur Teucer nothus vocetur) τοῦτο μὴ εἶναι πρὸς αἰσχύνην, διὰ τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔθος κρατοῦν. ἐτίμων γὰρ τοὺς νόθους ἐπίσης τοῖς γνησίοις. Declarant id etiam Seruii verba haec Aeneid. III. *Consuetudinis regiae fuit, ut legitimam uxorem non habentes, aliquam licet captivam, tamen pro legitima haberent, adeo ut liberi ex ipsa nati succederent.* Sciendum vero hunc honorem solis regum, et principum virorum spurii contigisse: nam priuatorum hominum neque pari in honore, neque paternarum facultatum haeredes fuere: sed, acceptis mille drachmis, contenti esse iuebantur, eaque pecunia νοθεῖον dicebatur. Harpocration, Νοθεῖα, τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα οὕτω καλεῖται, ἣν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν. Aristophanes Auibis,

Τί δ', ἣν ὁ πατήρ ἐμοὶ δίδω τὰ χρήματα
Τὰ νοθεῖ' ἀποθήσκων; ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἔα.

Sunt autem generationis species quatuor. Homeri Interpretes Iliad. IV. Παιδοποιεῖ τετραχῶς λέγονται, ὁ μὲν γὰρ γνήσιος, ὁ δὲ νόθος καλεῖται, ὁ δὲ σκότιος, καὶ ἄλλος παρθένιος. γνήσιος

μὲν οὖν καλεῖται, ὁ ἐκ νομίμων γάμων. νόθος δέ, ὁ ἐκ παλλακίδος, σκώτιος, ὁ τὸν πατέρα ἀγνοῶν. παρθέσιος δέ, ὁ ἐκ παρθένου ἔτι νομιζομένης γενόμενος. Qui γνήσιοι Graecis, ii Legitimi Romanis dicebantur. Νόθος qui sit, docet Beda ad Samuelem lib. III. cap. II. *Nesciis intimandum, quia spurius est, qui patre ignobili, sed nobili est matre generatus: sicut e contra nobili patre, sed matre procreatus ignobili, nothus consuecte vocatur.* Latini exprimere non possunt, ait Quintilianus lib. III. cap. VI. his verbis, Νόθον, qui non sit legitimus, Graeci vocant. Latinum rei nomen, ut Cato quoque in oratione quadam testatur, non habemus, ideoque utimur peregrino. Illdorus Orig. lib. IX. *Nothus dicitur, qui de patre nobili, et matre ignobili gignitur, sicut ex concubina. Est autem hoc nomen Graecum, et in Latinitate deficit.* Qui σκώτιος apud Graecos, is Fauonius apud Romanos, et Spurius a spurio, quod virginalis scrobis, ut cum Arnobio dicam, vocabulum. Παρθέσιος quomodo Latine dicantur, doceant alii, ego nescio.

454. Τοῦ λίσσαν ἐν ποιμήνῃσιν] Sophocles Aiace,

Ἐρθαμέναις γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
Λείας ἀπάσας, καὶ κατηναρισμένας
Ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.

Et postea,

Τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
Ποίμνας τε πάσας, εἰς δόμους κομίζεται,
Ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὐκλειαν ἄγαν ἔχων.

Homerus Iliad. λ'.

Λήϊδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶσα οἶων,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Alludit Apuleius Milet. III. *Audacter mucrone disincto in infanti modum Aiakis armatus, non, ut ille, viuis pecoribus infestus, tot lanianit armenta, sed longe fortius, etc.* Qualis hic Aiakis fuerit furor, docet Cornelius Celsus lib. VI. cap. XVIII. *Quidam imaginibus, non mente falluntur, qualem insanientem Aiacem, vel Orestem Poetarum fabulae ferunt.*

455. Ὅν χάριτος ἀμνηστὸν δορὶ] Homeri Scholiastes

Iliad. ψ. Ἰστόρηται ὅτι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἔτυχεν Ἡρακλῆς τῇ νή-
σῳ Σαλαμῶνι κατὰ τινα χρειάν προσπλεύσας, Τελαμῶνι δὲ ἄρτι γενέ-
σθαι τὸν παῖδα Αἰάντα. ἐπιστάς οὖν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἀναλαβὼν
τὸν παῖδα, περιέβαλε λεοντῇ, ἐφ' ᾧ ἤϋξατο αὐτὸν γενέσθαι ἄτρω-
τον. ὁ δὲ ἠῆξήθη, καὶ τὸ πᾶν τοῦ σώματος ἐγένετο ἄτρωτον, πλὴν
τοῦ αὐχένος, τοῦτο γὰρ ἐδόκει τότε κατὰ τίχην τὸ μέρος μὴ περι-
βεβληῖσθαι τῇ λεοντῇ. Paullo aliter Pindarus Isthmion. Od.
VI. Vide etiam Philostratum Ἡρωικοῖς, et Apollodorum
lib. III. Sciendum vero antiquitus heroas pellibus amiciri
consueuisse. Apollonii Scholiastes lib. I. Σύνηδες τοῖς ἥρωσι
τὸ δερματοφορεῖν. Inde apud Theocritum Διοσκούροις,

Ἀντάρ ὑπὲρ νώτοιῳ καὶ αὐχένος ἤρωϊτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημένον ἐκ ποδεῶν.

Virgilius Aeneid. V.

— occurrit Acestes

Horridus in iaculis, et pelle Libystidos ursae.

Et IV.

Dat Niso Mnestheus pellem, horrentisque leonis
Exuvias. — —

Ea de causa apud Romanos in pelle lanata nouam nuptam
confidere moris erat. Vide Festum.

456. Χαλκῷ τερητὸν] Aeris usus vetustus admodum,
quippe qui diu ante ferrum inuentum extiterit. Hesiodus
lib. I.

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Quo loco Interpres, Χαλκοῖς τὸ παλαιὸν καὶ ὄπλοις, καὶ ζήφι-
σι, καὶ γεωργικοῖς ἐργαλείοις ἐχρῶντο, βαρὺ τινὲ ταῦτα στομοῦν-
ται. Apollonii Scholiastes lib. I. Ἀπολλωνίος φησὶν ἐν πρώτῳ
τῶν Ἰπομνημάτων, τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι,
ἀγνοῶν ὅτι μετὰ εὐρηθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο. Augustinus
de Civitate Dei lib. VII. cap. XIV. Eam (terram)
antiqui colebant aere, antequam ferrum inuentum esset.

464. Δυσμνεστάτου ζένων δῶρον] Ajax apud Sopho-
clem,

Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος, ζένων ἐμοὶ
Μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου δ' ὄρεον.

Vide Homerum Iliad. 7. Huc pertinet Epigramma,

Ἐκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἐκτορι δὲ Αἴας
Ζωστήρ, ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς Θάνατος.

Vbi malim legere ἥς Θάνατος, pro ἣν Dorice. Occidit autem seipsum Ajax,

Χόλω βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,

ut ait Sophocles, cui adstipulantur Homerus et Ovidius. Suidas tamen tradit, orta de Palladio contentione, Aiacem noctu fuisse interfectum, Vlyssis, ut putabant, dolo.

470. Ἐν ῥήτρησι δημοτῶν σταθεῖς] Mos Veteribus censionem ad populum habentes stare. Homeri Scholiastes Iliad. α. Τὸ παλαιὸν, καὶ βασιλεὺς ἦν, καὶ ἄλλης οἴας δὴποτε τύχης, ἐδημηγέρει ὁρδὸς ἐστάμενος. Et apud Ovidium Metamorph. lib. XII.

Surgit ad hos clypei dominus septemplex Ajax.

Nonnus Διονυσιακῶν λζ'.

Ὅρθωθεὶς δ' ἀγόρευσε, ποδώκεας ἄνδρας ἐπείγων,
Ἀνδράσιν ἀνυπόρρυσιν ἀέθλια ταῦτα γενέσθαι.

Eodem modo heic Phaenodamas.

471. Δόρπον ὠτρυνεὶ κυνὶ στεῖλαι] Δόρπον Veteres Graeci vocabant, quod posteriores δεῖπνον, ut apud Romanos *Vesperna*, quae postea *Coena* nuncupata. Ter autem cibum sumebant. Prima eius sumptio ἄριστον dicebatur, altera δεῖπνον, vltima δόρπον. Didymus ad Odyss. β'. Τρισὶ δὲ τροφαῖς (οἱ παλαιοὶ) ἐχρῶντο. καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐκάλουν ἄριστον, ἣν ἐλάμβανον πρώτως σχεδὸν ἐτι σιοτίας οὐσης. καὶ ὠνομάσθη ἄριστον, ἢ παρὰ τὸ λαμβάνοντας αὐτοὺς εἰς τὸ ἀριστὰν προερχέσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ προσφέρεσθαι ταύτην πρώτην τὴν τροφήν, παρὰ τὸ αἰετὸς ὠνομασμένης τῆς λέξεως. τὴν δευτέραν, δεῖπνον, μεθ' ὃ ἐδεῖ ποιεῖν, ὅπερ ἐστὶν ἐνεργεῖν, λαμβάνοντες γὰρ ταύτην τὴν τροφήν πάλιν περὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἐπόνουν. τὸ δὲ τρίτον, δόρπον, τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον δεῖπνον, καὶ ἐστὶ κατὰ τὸ ἔτυμον ἰαύεσπον, ὅταν εἰς τὸ ἰαύειν πορευώμεθα. Athenaeus quatuor refert, ἀκράτισμα, siue διανηστισμὸν, δεῖπνον, ἐσπέρισμα (quae *Merenda* Romanis) siue δειλινόν, et δόρπον. Sciendum vero antiquissimos Graecos coenare duntaxat consuevisse, ut et frugiliores Romani. Isidorus Origin. lib. XX. cap. II. *Est autem coena verspertinus cibus, quam antiqui Vesper-*

nam dicebant: in usu enim non erant prandia. Ita omnino iste locus legendus: nam quod in veteribus, et nuperime editis libris legitur, *quam antiqui vespertinam dicebant*, vitiosum esse, vel puer animaduertat. Saluian. lib. I. *Numquid parcam illam tunc, agrestemque vitam cum gemitu, et dolore tolerabant? cum viles ac rusticos cibos ante ipsos, quibus exercebantur, focos sumerent, eosque ipsos capere, nisi ad vesperam non liceret.* Macrobius Saturnal. lib. I. cap. V. *Sed vultisne diem sequentem, quem plerique omnes abaco, et latrunculis conterunt, nos istis sobriis fabulis a primo lucis in coenae tempus, ipsam quoque coenam non obrutam poculis, non lasciuieniem ferculis, sed quaestionibus doctis pudicam, et mutuis ex lecto relationibus exigamus? Nisi maueilis ibi coenae vocabulum prisca significatione pro prandio accipere.*

480. Χερσαῖος αὐτόδακτος] Αὐτόδακτοι dicebantur, qui de suo coenabant. Romani Sodales appellarunt, teste Festo, cuius ea verba, *Sodales quidam dictos putant, quod una sederent, essentque alii, quod ex suo dapibus vesci soliti sint.* Vbi lego, *ederent essentque*, aut *essent*, pro eo quod *ederent* dixit. Et sane in primore significatione ista usurpauit Apuleius Miles. X. *Hic est, qui sodalem conuiuamque possidet luctantem asinum, saliantem asinum, voces humanas intelligentem, sensum nutibus exprimentem.* Conuiuiorum autem apud Veteres tria erant genera, ἔρανος, γάμος, εἰλαπίνη. Eustathius Odys. α. Ἰστίον δέ, ὅτι κατὰ τρεῖς μάλιστα τοὺς τρόπους συνέλθοιεν ἂν πολλὰ (lego παλαιοὶ) ἐπὶ εὐωχίᾳ. ἤγουν ἐν εἰλαπίνῃ, ἐν γάμῳ, καὶ ἐν ἔρανῳ. καὶ ὁ μὲν ἔρανος κόσμιον, καὶ οὐδὲ πολυτελές, ἀλλὰ καὶ φειδωλῶς ἥσθιον ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἔρανισταί, ὡς ἂν ἴδιον ἐσθίοντες ἕκαστος. ἔστι δὲ ἔρανος, ἡ ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς, ἡγουν καταβολῆς, καὶ δαπάνης, πολλῶν τινῶν εὐωχία, etc. ὁ δὲ γάμος, δηλονότι ὁμίλου ἔστι συνέλευσις ἐπὶ νυμφίῳ συναρμογῇ. ἡ δὲ εἰλαπίνη, εὐωχία ἔστι καὶ αὐτὴ πολυτελής, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας, ὡς οἱ παλαιοὶ γράφουσιν, ἡ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον, χαίροντος δηλαδὴ τοῦ δειπνοκλήτορος. Porro ἔρανος alias vocabatur ἀπὸ σπυρίδος δειπνον. Item καταβόλιον. Iohan. Tzetzes ad Hesiodi lib. II. Καλοῦμεν καταβόλια, ὅταν κοινῶς εἰδόντες δαπάνην συμποσιάωσιν. Huic respondet Romanorum Sportula, quam instituit Nero publicarum coenarum loco. Eleganter de illa Iuuenalis Sat. III.

Nonne vides, quanto celebretur sportula fumo?
 Centum conuiuiae, sequitur sua quemque culina;
 Corbulo vix ferret tot vasa ingentia, tot res
 Impositas capiti, quas recto vertice portat
 Seruulus infelix, et cursu ventilat ignem.

Εἰλαπίνην Hesiodus lib. II. πολύζεινον δαῖτα vocat,

Μηδὲ πολυζείνου δαιτὸς δυσπέρμελος εἶναι,
 Ἐκ κοινοῦ πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Ea Romanis *Recta coena*, aut ἁπλῶς *Recta* fuit appella-
 ta, atque a liberalioribus diuitibus saluatoribus data.
 Martialis lib. VIII. ad Domitianum Caesarem,

Promissa est nobis sportula, recta data est.

Suetonius in Augusto cap. LXXIV. *Conuiuabatur et assidue, nec vnuquam nisi recta, non sine magno ordinum hominumque delectu.* Has sustulit Nero, Domitianus revocauit, teste Tranquillo. Generale horum omnium nomen erat σύνδειπνον, Latine *Conuiuium*, vocabulo aptiore. Cic. de Senect. *Bene enim maiores nostri accubitionem epularem amicorum, quia vitae coniunctionem haberet, Conuiuium nominarunt, melius quam Graeci, qui hoc idem tum Compotationem, tum Concoenationem vocant.* Ita enim emendandum eum locum in Variis meis breui docebo, si viuo, et valeo. Qui in eo erant, *Concoenae* dicebantur. Latinae Glossae, *Concoenae*, Σύνδειπνοι. Graecae, Σύνδειπνος, *Conuiuia*, *Concoena*.

482. Τῶν πρόσδε μηνῆς] Arcades vetustissimam se totius Graeciae gentem credi voluerunt, (quare antiquos hos Manilius, Seneca *veteres* vocat) atque adeo regionem ipsam ante lunam fuisse. Ovidius,

*Orta prior luna, de se si creditur ipsi,
 A magno tellus Arcade nomen habet.*

Statius Papinius,

Arcades — astris lunaque priores.

Rei eius hanc tradunt causam nonnulli, quod prius annum habuerint, quam is in Graecia ad lunae cursum constitueretur. Lucianus in Comment. de Astrologia, et Scholastes Apollonii lib. IV. dicunt primum deprehensum lunae cursum in Arcadia ab Arcade Endymione. Censorinus de Die natali cap. XIX. *In Achaia Arcades trime-*

strem annum primo habuisse dicuntur, et ob id Προτέληνοι appellati, non, ut quidam putant, quod ante sint nati, quam lunae astrum in coelo esset, sed quod prius habuerint annum, quam is in Graecia ad lunae cursum constitueretur. Figmenti eius auctor Hippias quidam Rheginus existimatur. Varias variorum hac de re opiniones habes apud Aristophanis Scholiasten ad Nubes.

483. Σποδῶ κατ' ἄκρον χειῖμα θαλψάντων πυρὸς] *Glandibus Veteres velci solitos notissimum est: Lucretius lib. V. de primis Hominibus agens,*

*Glandiferas inter curabant corpora quercus
Plerumque. —*

Et ibidem,

Sic odium coepit glandis. —

Horatius lib. I. Satira III.

*Cum prorepserunt primis animalia terris,
Mutum et turpe pecus, glandem atque cubilia propter
Vnguibus et pugnis, dein fustibus, atque ita porro
Pugnabant armis, quae post fabricauerat usus.*

*Maximus Tyrius περὶ Ἑρως, Ἦσαν δῆπου, κατὰ τὸν Ἐπικούρου (Φασί) βίον, αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις φησὶ καὶ ὄχραι. Iul. Pol-
lux lib. I. cap. XII. Πρὸ πυρῶν τοὺς ἀνθρώπους ἔθρεψεν ἡ βάλα-
νος. Macrobius in Somn. Scip. lib. II. cap. X. Cumque
rudes primum homines, et incuria siluestri non multum
a ferarum asperitate dissimiles meminerit, vel fabuletur
antiquitas, tradatque nec hunc eis, quo nunc utimur,
victum fuisse, sed glande prius, et baccis alitos, sero
sperasse de fulcis alimoniam. Vide Platon. in Polit. Ae-
lianum Παικ. Ἰστορ. lib. III. et Vitruvium, vbi priscorum
hominum cibos agrestes memorat. Atque inde βαλανιστὰς
vocabant eos, qui glandes colligebant mercede conducti.
Auctor Prouerbiorum, Βαλάνοις ἔζων τὸ πρὶν οἱ ἄνθρωποι, καὶ
βαλανιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἐπὶ μισθῷ τὸν καρπὸν τοῦτον συλλέγοντας.
Et Athenis in nuptiis moris erat puerum patrimonium ma-
trimum spinas cum glandibus, et canistrum panibus refer-
tum ferre, clamareque, ἔφυγον κακὸν, εἶρον ἄμεινον. Eadem
de causa coronae ciuicae apud Romanos fronde querna
dabantur. Agellius lib. V. cap. VI. Ciuica corona ap-
pellatur, quam cuius cui, a quo seruatus est in proelio,
testem vitae salutisque perceptae dat: ea sit e fronde*

querna, quoniam cibus victusque antiquissimus quernus capi solitus sit. Cum vero ait Lycophron σποδῶ πυρὸς θαλάσσαντων, obseruandum est glandes prius ab illis assari solitas, quam ederentur. Etymologici Auctor, Οἱ ἀρχαῖοι βαλάνους εἶχον ἐξ ὧς ἀποκαίειν. Inde est, quod ait Arnobius lib. II. Aut de milio sit (cibus) aut sit panis ex farre, aut (ut secula imitemur antiqua) ex cinere caldo glandes. Similiter postea, repertis frugibus, panes coquebant in cinere prius, inde in furno, teste Varrone lib. I. de Vita Pop. Romani. Primitiui autem panes ex hordeo confiebant. Docet id Artemidorus lib. I. cap. LXXI. Ἄρτοι κριθῖνοι πᾶσιν ἀγαθοί, πρώτῃν γὰρ τροφὴν ταύτην ἂν ἀνθρώποις δεδῶσθαι παρὰ θεῶν λόγος ἔχει. Plinius lib. XVIII. cap. VII. Antiquissimum in cibis hordeum, sicut Atheniensium ritu, Menandro auctore, apparet, et gladiatorum cognomine, qui hordearii vocabantur. Et postea, Panem ex hordeo antiquis vsitatum vita damnavit, quadrupedumque tradidit refectibus. Lucanus in Panegyrico ad Pisonem,

— nam quid memorare necesse est?

Vt domus a Calpo nomen Calpurnia ducat,
Claraque Pisonis tulerit cognomina prima,
Fumida callosa cum pinferet hordea dextra.

Mansere tamen hordeacei panes in vsu pauperum, et frugaliorum. Seneca Ep. XVIII. Non enim iniucunda res est aqua et polenta, aut frustum hordeacei panis. Sulpitius Severus Dial. I. de Virtutibus Monachorum Orientalium in quadam incognita insula in deliciis fuisse memorat, Incolae lacte viuunt, qui sollertiores sunt, vel, ut ita dicam, ditiores, hordeaceo pane vtuntur. Itaque sordidus habitus Romae hic panis, et quibusdam in poenam ad edendum datus. Suetonius Augusto cap. XXIV. Cohortes, si quae cessissent loco, decimatas hordeo pavit. Ita capio ista verba.

487. Βουβῶνος ἐντομαῖσι θρυλλίζας δέμας] Ovidius Metamorph. lib. VIII.

Occupat audentem, quaque est via proxima leto,
Summa ferus geminos direxit ad inguina dentes.

Philostratus iunior in Imaginibus, Ἐμπεπτωκώς γὰρ ὁ σὺς Ἀγκαίῳ τούτῳ κατὰ τὸν μηρὸν, κεῖται ὁ νεανίας, ἀθρόον ἐκρέων τὸ αἷμα, καὶ εἰς πολὺ ἀνεβήρωώς τοῦ μηροῦ. Quem locum deprauatum ita putabam restituendum, Κεῖται ὁ νεανίας, ἀθρόον

ἐκχέων τὸ αἷμα, καὶ εἰς πολὺ ἀνεβέβηκε τὸν μηρόν. *Consentit Pherecydes lib. IX. citante Apollonii Interprete.*

439. Ὅς πολλὰ χεῖλος] *Vetus illud et notissimum prouerbiū,*

Πολλὰ μεταξὺ πέτει κοτύλης καὶ χεῖλος ἄκρου,

(nam πέτει ibi legendum, non πείλει, monuit olim doctissimus Henricus Stephanus) quod ita versum iam omnium fere in ore est,

Multa cadunt inter calicem supremaque labra.

De hoc prouerbio, eiusque origine Didymus ad Odyss. XXII. ex Aristotele differit in hunc modum, Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς παροιμίας οὕτως· Ἀγκαῖος, ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας, Σάμιος ὃν τὸ γένος, ἔχων οἰκήτην ἀπὸ Κρήτης, ἐκέλευσεν αὐτῷ ποτὸν προσφέρειν πίνειν. εἰπόντος δ' αὐτοῦ, ὡς οὐ δυνήσεται πιεῖν ὅθεν ἐντεῦθεν αἱ ἄμπελοι τυγχάνουσιν, αὐτὸς δὲ Ἀγκαῖος κατακερτομήσας τοὺς θεράποντας ἔλαβε τὴν κύλικα, καὶ προσέειπε, λείξαντος δὲ ἐκείνου,

Πολὺ μεταξὺ πέτει κύλικος καὶ χεῖλος ἄκρου,

ἄφνω συνέβη χρῆμα σὺς μεγάλου ἐπιβαρῆσαι τοῖς τοῦ Ἀγκαίου χωρίοις. ἀκούσαντα δὲ αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειλῶν τὴν κύλικα καταθεῖναι καὶ δραμεῖν ὡς τὸν ἄγριον ὄν, συμβαλόντα δὲ τῷ κάρῳ τελευτῆσαι, ἐνθα φησὶ κατανοῆσαι τὴν παροιμίαν. Ita enim emendo. Vide etiam Apollonii Scholiasten lib. I. et laboriosissimas illas maximi Erasmi Chiliades. Festus aliam originem affert. Hinc sumptum illud M. Catonis, in Oratione de Aedilibus vitio creatis, *Inter os et offam*: de quo consule Agellium lib. XIII. cap. XVI. Hoc vsus etiam Cicero in Epistola quadam ad Atticum.

490. Κυλίνδει Μοῖρα, παμμήτωρ βροτῶν] *Parcas humanæ vitæ præsidere credidit antiquitas, fausta que infausta que omnia ab illis immitti. Hesiodus in Theogonia,*

— — αἳ τε βροτοῖσι

Γεινομένοις διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αἳ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παρκαΐας ἐφίπουνται.

493. Πλέξας ἀφύκτως ἄκρον ὀρχηστοῦ σφυρὸν] *Haec quomodo cum superioribus cohaereant, non video. Ὀρχησται vero dicuntur, qui in praelio morientes praecipite casu in terram pronoluuntur, et, vt ait Virgilius lib. II.*

— saltu terram super aegra dedere
Corpora. — —

Eodem modo hic ὀρχηστῆς vocatur Ancneus.

494. Μάρφαντος ἐν κοίλῃς πέτραις] Theseum intelligit, qui ensē, et calceos sub ingenti abditos saxo abstulit, qua de re infra dicendum. Huius filius Acamas.

495. Τοῦ ποτ' εἰς λέχος] Fertur Laodice, quum ob Helenam repetendam Diomedes et Acamas venissent, magno Acamantis flagrasse amore, eiusque concubitum magnopere expetivisse, quo tandem, opera Philobiae, Persei vxoris, regiam esse pellicem persuadentis, potita est, atque ex eo grauida facta Munitum peperit. Vide Parthenium Erot. XVI.

496. Ἰδαία πόρις] Hoc loquendi genus Poetis admodum familiare. Sic infra dicit χῶρον Σκύθην. Aeschylus Περσ. Δεσμ. Σκύθην οἶμον. Persis, Ἑλλάδα αἶαν. Horatius, *Adrium mare*. Sophocles *Aiace*, Ἰδαία χθών. Sic apud Theognidem ἄστρον καὶ κύων pro eo, quod est ἀστροκύων. Sic *sexum marem* pro masculino Arnob. lib. IV. Tertullianus de *Pallio* cap. III. *Audaciam Graeciam* similiter, vbi frustra m tarunt viri docti. Tibullus, *Campania terra*. Propertius, *Heroas manus*, *Horatia pila*, *Augustia nauis*. Prudentius, *Lucinas horas*. Martialis, *Libyam palaestram*. Apuleius Miles. I. *Theffalia ciuitas*. Cato, *Italiam terram*, apud Macrobi. lib. VI. cap. VII. Venantius in *Phoenice*, *Oceanas aquas*. Velleius lib. I. *Graeciam iuuentutem*. Similia obseruauit apud Theocritum Il. Casaubonus, immortale literarum decus. Olim autem Troia Ἰδαία vocabatur. Sophoclis Scholiastes, Ἰδαία τὸ πάλαι ἢ Τροία ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς Ἰδης, τοῦ ὄρους.

499. Ὅν δὴ ποτ' ἀγρώσσοντα] Studiosa admodum venationis fuit antiquitas, ita vt dedecus fere fuerit principi viro venationis non esse studiosum. Iul. Pollux lib. V. Τοῦπιτήδευμα ἡρώικόν, καὶ βασιλικόν, καὶ πρὸς εἰσωματιάν ἅμα καὶ εὐφυχίαν ἀσκει, καὶ ἐστὶν εἰρηνικῆς τε καρτερίας ἅμα, καὶ πολεμικῆς τόλμης μελέτημα, πρὸς ἀδρείαν φέρων, etc. Xenophon *Cyrop.* lib. I. Ἀληθεστάτη δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι, et quae ibi multa sequuntur. Vide eiusdem *Κυνηγετικόν*. Philo περὶ βίου Μωσ. Ἡ μὲν γὰρ ἀγρίων θήρα στρατηγικόν κατ' ἐχθρῶν ἐστὶ γύμνασμα. Hinc est quod Darius sepulcro suo inscribi mandauerit, Φίλος ἦν τοῖς φίλοις, ἱπ-

πῦρ τε, καὶ τεξέτης ἄριστος ἐγενόμην, κυνηγῶν ἐκράτουν, πάντα ποιεῖν ἐδυνάμην.

Ibid. Κρηστάνης ἔχεις κτενεῖ] A Thracia vipera interceptum Munitum canit Lycophron, quia apud Olynthum Thraciae id acciderit. Parthenius loco supra citato, Χρόνου δὲ προϊόντος γίνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς μὲν Μοῖνιτος, ὃν ὑπ' Αἰθρας τραφέντα (sic emendo) μετὰ Τροίης ἄλυσιν διεκόμεσεν ἐπ' οἴκῳ. καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύμφῳ τῆς Θερφύκης ὄφτις ἀνεΐλεν. Vbi notandus Iani Cornarii error, qui *sub dio* vertit, cum *ab Aethra* vertendum esset. Sed sefellit Medicum doctum loci deprauatio non animaduerſa, et historiae ignorantia. Hoc ideo dicere volui, vt ἀπειρώκαλοι illi Graecarum literarum contemptores videant, quantum eiusmodi Interpretibus, quos ipsis Auctoribus praeferunt, credere debeant. Sed per me quidem hominibus istis licet reperitis frugibus βαλάνηφάγειν.

502. Τὸν δνόφῳ τεθραμμένον] Videtur alludere ad priscam consuetudinem. Olim enim pueri in specubus, qui tenebroſi, educabantur. Didymus Odyſſ. VIII. Οἱ παλαιὸι ὑπελάμβανον τοὺς πρὸ ἑαυτῶν ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγενῆσθαι, διὰ τὸ τὰς τικτούσας εἰς τὰ στελέχη καὶ σπῆλαια ἐντιθέναι τὰ παιδιά. Quod etiam docet ad Homeri Iliada Scholiaſtes incertus. Doctissimus G. Canterus σκότιον interpretatur. Malim simpliciter τὸν δνόφῳ τεθραμμένον, id est, κρύφα. Ita Orestis κρυπτὴν ἥβην dixit Sophocles Ἡλέκτρῳ, qui occulte esset educatus.

503. Ἦι μῖνῃ ζυγὸν δούλειον ἀμφήρεισαν] De Aethrae captivitate ita Apollonii Scholiaſtes lib. I. Ἐπεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίης οἱ Διόσκουροι διὰ τὴν ἀδελφὴν, Θησέως ὄντος ἐν ἔδρῳ, καὶ πορθήσαντες ἔλαβον αἰχμαλώτον Αἰθραν, τὴν Θησέως μητέρα. Turbet forte hoc loco quempiam Lycophron, quod dicat Aethram in seruitutem redactam, cum Graeci nulli serui essent. Πάλκι γάρ (sic lego, non πάλιν) οὐκ ἐξῆν Ἕλληνα εἶναι δούλον, ἀλλὰ βαρβάρους ἐκέχρητο, vt notat ad Orat. κατὰ Μειδίου Vlpianus. Imo ne verberare quidem fas: inde Athenienses etiam seruos publicos in militiam mittebant, belli impensas conscripturos, vt possent ex iis veritatem verberibus extindere. Idem Vlpianus ad Olynth. II. Δούλους εἶλον δημοσίους οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ αἰχμαλώτων ποιήσαντες, καὶ ἐδίδασκον τούτους γράμματα, καὶ ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐν τοῖς πόλεμοις μετὰ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν στρατηγῶν, ἵνα ἀπογράψωιεν τὰ ἀναλίσκόμενα. οὐκ ἀκαίρως δὲ τοῦτο ἐποιοῦν, ἀλλ' ἵνα διὰ

τοῦ δύνασθαι τύπτειν τούτους ὡς δούλους, ἔχῃσι μιν θάνειν τὸ ἀληθές, αἰσχυρὸν γὰρ ἰνομίζετο παρ' Ἀθηναίοις ἐλευθέρους τύπτειν. Hoc quamuis ita sit, iure tamen belli seruos facere licebat.

506. Ὡν ὀστράκου στρόβιλος] *Pilea Veteres Dioscuris affinxere.* Philo περὶ Ἀρετῶν, Εἴτ' ὥσπερ ἐν θεάτρῳ σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, τότε μὲν λεοντῇ καὶ ῥόπαλον, ἀμφοτέρω ἐπύχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλεία; τότε δὲ πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἀσκοῖτο, εἰς Διοσκούρους. Catullus,

*Salax taberna, vosque contubernales,
A pileatis nona fratribus pila.*

Apuleius Miles. X. *Iunonem quidem Castor et Pollux, quorum capita cassides aeratae stellarum apicibus insignes contegebant.* Ea dimidiati oui forma fuisse patet ex hoc Lycophronis loco. Cur autem iis attributa, docet Festus, *Pilea Castori, et Polluci dederunt antiqui, qui Lacones fuerunt, quibus pileatis pugnare mos est.* Neque vero placet Mureti commentum. Castoris pileum erat circumdatum strophio, inde Tusculani, quod in puluinari imponebant, *Castoris Stroppum* appellabant. Videre id ipsum est ex Festi verbis in *Stroppus*. Respexit autem hunc Lycophronis locum Eustathius ad Dionysium, λέγει δὲ τὸν οὖνον, τὸ τορνοειδές, ὥσπερ Λυκίῳ φων στρόβιλον, τὸ στροβιλοειδές.

508. Τὰ δ' ἄλλα θρηπόβρωτος] Vertendum erat hoc modo,

*Reliquas porro aedes vermiculatum intactum
Sigillum seruabit. —*

Et rectius multo magnus ille Scaliger,

*Intacta vermiculata claxendix domos
Seruabit alias. —*

Olim autem aedes, scrinia, et quaecunque claudiebantur, obsignari moris erat, quod etiam heic est videre. Aristoteles περὶ Οὐραν. Ἀκουσμ. Καὶ τοῦ οἴκου κατασφραγίζεσθαι τὰς θύρας, καὶ ἐπειδὴν μέλλουσιν ἀνοίγειν, ἐπιδείξαντες τοῖς πολίταις καὶ τοῖς ξένοις τὰς σφραγίδας, οὕτως ἀνοίγουσιν. Aristophanes Θεσμοφ.

Εἴτα δ' ἐπὶ τοῦτο ταῖς γυναικωνίτισι
Σφραγίδας ἐπιβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοῦς,
Τηροῦντες ἡμᾶς. —

Theophrastus in Eth. Charact. cap. περί Ἀπιστίας, Καὶ τὴν γυναικα τὴν αὐτοῦ ἐρωτᾷν κατακείμενος, εἰ κέκλεικε τὴν κιβωτὸν, καὶ εἰ σεσημανται τὸ κοιλιούχιον. Plautus in *Castra*,

Obsignate cellas, referte annulum ad me.

Huc pertinent illa Theodoreti de Prouid. Dei, Orat. V. Καὶ τοῦ μέλιτος ἐνιῆται τὰ νάματα, ὥσπερ τινὶ θησαυρῷ, σήμαντρα καὶ σφραγίδας ἐπιβάλλουσι. Et illa Apuleii in *Apologia*, *Quaquam ipse aperiret (utpote promus librorum, qui illic erant conditi) pene quotidie, et clauderet: saepe nobiscum, multo saepius solus intraret, linteum in mensa positum cerneret, sine ullo sigillo, sine vinculo.* Et postea, *Quod conditum cumque, quod obsignatum, quod inclusum domi adseruatur, id omne argumento Magicum dicitur.* Cornel. Tacitus *Annal.* lib. II. *Irridebantur et Graeci comites, ac vilissima utensilium annulo clausa.* Menander,

Ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων
Σώζει δάμαρτα, etc.

Vocat vero Lycophron *Θριπιδέστατον σφραγίδα*, quia antiquitus, ante inuentum annuli signatorii usum, lignis a ver-
mibus exesis res quasvis signare consueuerunt. Hesychius, Οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις κατασημαινομένοις, ὅποτε βούλονται. Φιλοστράφανος δὲ φησι πρῶτον Ἡρακλῆα χρῆσασθαι. Inde ea signacula *Θριπιδέστα*, atque *Θριπιδέστατα* nuncupata fuerunt. Etymologici Auctor, *Θριπιδέστα*, τὰ ὑπὸ τῶν θριπῶν διαβεβρωμένα ξύλα, οἷς ἀντὶ σφραγίδος ἐχρῶντο. Eustathius *Odys.* α. *Θριπιδέστα*, ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐχρῶντο οἱ σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφραγίδων. Suidas, *Θριπιδέστατα*, ξύλα ἀπὸ (lego ὑπὸ) θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφραγίζον. Licet hanc consuetudinem etiam obseruare apud Aristophanem *Θεσμ.* vbi mulier quaedam ita loquitur,

Νῦν δ' οὗτος αὐτὸς ψότρηψ' Εὐριπίδης
Ἐδίδαξε *Θριπιδέστα* ἔχειν σφραγίδα
Ἐξαψαμένους. —

Synesius in *Epistola* ad Olympium, Τεκμαίρομαι δὲ τὴν ἐπιστολὴν εἶναι παμπάλαιον, τῷ τε *Θριπιδέστατον* γεγονέναι, καὶ τῷ συγκεχῆσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμάτων. Ea signacula *Θριπιδέστα*, et *Θριπιδέστατα* appellata, vt dixi. Hyperides in *Orat.* aduersus Demadem vocat Graeciam *Θριπιδέστατον*, id

est, vastatam. Signatoriorum autem annulorum formam magnitudine minutissimi digiti expressit ad Taciti Annales vir clarissimus I. Lipsius, quem pete.

511. Τοῖς ἡμιθνήτοισι] Cur ἡμιθνήτους Dioscuros vocet, notum est. Vide Didymum ad Odyss. λ'. Virgilius Aeneid. VI.

*Sic fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam toties. —*

Hinc et Homero ἑτερήμεροι, Pindaro παρ' ἅμαρ viuere dicuntur.

Ibid. Διπτύχοις Λαπερσίοις] Λάας, (ait Homeri Scholiastes Iliad. β'.) πόλις Λακωνικῆς, ἣν οἱ Διόσκουροι πορθέσαντες, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. Stephanus, Λᾶς, πόλις Λακωνικῆ, Λυκόφρων, Καὶ Λᾶν περήσεις. ταύτην ἐλόντες οἱ Διόσκουροι, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. Strabo lib. VIII. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἐλεῖν ἰστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. Sophocles,

Νῆ τὴν Λαπέρσαν, νῆ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
Νῆ τοὺς ἐν Ἀργεῖ, καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

513. Δυσαρπάγῳ κρεκὶ] Quamuis non inepte omnino legatur δυσαρπάγῳ, magis tamen δυσαρπάγῳ placet. Horatianus Nereus,

— mala ducis aui domum,
Quam multo repetet Graecia milite,
Coniurata tuas rumpere nuptias,
Et regnum Priami vetus.

Est vero κρεξ̄ auis marina Ibidi similis, infausta nuptiis putata.

519. Καὶ τριγέννητος θεὰ] Syncopen in hac voce esse monui supra. Huius autem epitheti variae traduntur causae. Ego vnam apponam, n. quod nata sit tertia mensis die, quae τριτομηνίς dicta. Harpocraton, Τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομηνίδα ἐκάλουν, δοκεῖ γὰρ γενέσθαι τότε ἡ Ἀθηναῖα. Ἰστῶρος δὲ καὶ Τριτογένειαν αὐτὴν φησι διὰ τοῦτο λέγεσθαι. Postea Lycophron Hectorem vocat δυσμενῶν μοχλόν. Similiter Herculem ἄκμονα Callimachus Hym. III.

— τοῖος γὰρ αἰεὶ Τερύνθιος ἄκμων
Ἐστήκε πρὸ πυλῶν. —

531. Εὐπρεπὲς κεκηνηότι] Mortuos κατ' εὐφημισμὸν Graeci veteres κεκηνηέναι dicebant. Phurnutus de Natura Deorum, Ταῖς δὲ τῶν ποιητῶν Ἀκμονος αὐτὸν εἶναι φασιν υἷον, τὸ ἄκμητον (ita legendum alias in Variis, Deo volente, docebimus) τῆς περιφορᾶς ἀνιπτόμενος, ἢ ὑπολαβόντες, ὅτι ἀφθαρτός ἐστι, τοῦτο παριστᾶσι διὰ τῆς ἐτυμολογίας, κεκηνηέναι γὰρ λέγομεν τοὺς τετελευτηκότας. Etymologicographus, Καμόντας τοὺς τετελευτηκότας ἔλεγον. Et alii Grammatici passim. Homerus Iliad. III.

— — καὶ οἱ ὑπέροξε καμόντας

Ἀνθρώπους τίνυσθον. —

Theocritus Idyllio XVII.

— — καὶ στυγρὸν αἰεὶ πορθητὰ καμόντων.

532. Γραικῶν ἄριστος] Graeci denominati a Granico fluvio, vt placet Constantino lib. περὶ Θεμάτων, his verbis, Τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν καὶ τὴν Κίζικον κατοικοῦσι Φρύγες τε, καὶ Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γρανικοῦ τὴν ὀνομασίαν πλουτήσαντες, et infra themate XVII. Καὶ μέχρι τοῦ ποταμοῦ, τοῦ λεγομένου Γρανικοῦ, πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται. Fuit ea prisca gentis appellatio, recentiores autem Ἕλληνες nuncupari maluerunt. Falsum autem, quod aunt Hesychius et Etymologicus auctor, Ῥαῖκος, Ῥωμαῖοι δὲ τὸ γ' προσθέντες Γραικὸν φασι. Ineptit similiter Constantinus loco citato: nam primum dicti sunt Γραικοί (id est, antiqui), καὶ αὐτόχθονες, deinde παραγωγικῶς, Γραικοί. quod verissimum est, vt, Ἀχαιοί, Ἀχαικοί. Μουσαῖοι, Μουσαικοί. Βαρδιαῖοι, Βαρδιαῖκοί. Σεληναῖος, Σεληναῖκός. Aristoteles Meteorologicon lib. I. cap. XIV. Sellos olim Graecos, postea Hellenes appellatos tradit. Vide Stephanum.

543. Ἐν λέσχαις] Λέσχαι pro confabulationibus hoc loco. Hesychius, Λέσχη, ἑμιλία, καὶ φλυαρία, καὶ ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοί, καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις. σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ δειπνιστήρια, καὶ τοῖς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τοὺς ἀλλοινοὺς τόπους λέσχας καλοῦσιν. Cicero ad Atticum lib. XII. Epistola I. Novi nihil: quid ergo opus erat epistola? quid cum coram sumus, et garrimus quicquid in buccam? Est profecto quiddam λέσχη, quae habet, etiamsi nihil subest, collocutione ipsa suavitatem. Euripides Ἰπολύτην,

— — εἰσι δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,

Μακραὶ τε λέσχαι, καὶ σχολὴν τερπνὸν κακόν.

Callimachus Epigrammate II.

— — ἐμνήσθην δ', ὅσσ' αἰεὶ ἀμφοτέρω
 "Ἡλίου ἐν λίσσῃ κατεδύσαμεν. —

Sophocles Ἀντιγόνη nuncupat λίσσην conuentum a rege indictum. Erant vero λίσσαι duplices; pauperum, et diuitum. Pauperum, in omnibus fabrorum officinis, ad quas hyeme maxime ad calfaciendum conueniebant, et confabulabantur. Inde Homerus,

Οὐδὲ θελεῖς εὐδεῖν χαλκήϊον ἐς δόμον εἰλθῶν.

Antiphon in Orat. ad Nicoclem, Λίσσας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄροντες ἐκαθέζοντο πολλοί. Hesiodus lib. II.

Παρ' δ' ἴτι χαλκείον θῶκον, καὶ ἐπαλέα λίσσην
 Ὄρη χειμερίη, ὅπότεν κρύος ἀνέρας εἶργον (lego ἔργων)
 Ἰσχάνει. —

Scholiasfes, Τὸ παλαιὸν τὰ χαλκεῖα, καὶ πάντα τὰ ἐργαστήρια τὰ πῦρ ἔχοντα ἄθυρα ἦν, ἃ καὶ λίσσας ἐκάλεον, ὅτι οἱ πένητες εἰσέρχόμενοι, καὶ μᾶλλον ἐν χειμῶνι, ἐν τῷ θερμαίνεσθαι λίσσας καὶ φλυαρίας λόγων συνέπλεον. At diuitum λίσσαι aliae erant, nimirum in partibus aedium secretioribus: de iis Etymol. Auctor, Τὸ παλαιὸν ἔθος ἦν, καὶ τῷ χειμῶνι τόπον εἶχον ἀποκεχωρισμένον, ἐν ᾧ πυρκαϊὰς ποιοῦντες, ἐν αὐτῷ καθεζόμενοι διημέρευον ἀδολεσχοῦντες καὶ φλυαροῦντες. Olim tamen λίσσαι proprie dicebantur loca aprica, in quae commentandi causa conueniebant Philosophi. Hierocles lib. I. Philosophicorum ait, λίσσας dictas cathedras, et conuenticula, in quibus de Sapientia disputationes habebantur. Vide quae vir doctissimus Bon. Vulcanius ad Callimachum. Erant vero eae leschae Apollini consecratae. Harpocration, Κλειάνθης ἐν τῷ περὶ Θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λίσσας φησὶν, ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐτάς. καὶ παρ' ἐνίοις τὸν θεὸν λίσσῃν ἱερίον ἐπικαλεῖσθαι. Scribo Λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Phurnutus de Nat. Deorum, Καὶ Λεσχηνόριον δὲ αὐτὸν (Ἀπόλλωνα) προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λίσσαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. Restitues etiam hanc vocem Suidae, apud quem male Λεσχηνόριον. Quales vero in Graecia λίσσαι, tales Romae Tabernae, quae ad pilas sitae. Catullus,

Salax taberna, vosque contubernales,
 A pileatis nona fratribus pila.

Horatius,

Nulla taberna meos habeat, neque pila libellos.

558. Πληγὴν ἀθαρβῆς κριὸς ἐγκορύφεται] *Krion non arietem, sed heroem, siue principem interpretare: nam Graeci veteres τὸ κρίνειν imperare dicebant. Artemidorus lib. II. cap. XII. "Ἐτι δὲ καὶ κριὸς πρὸς δεσπότην ἐστὶ ληπτὸς, καὶ πρὸς ἄρχοντα, καὶ πρὸς βασιλέα. κρίνειν γὰρ τὸ ἄρχειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. Apomafar quoque Ἀποτελεσμαμάτων cap. XC. et LXXXIII. arietem principem eodem, quo Artemidorus, modo significare dicit. Sed per conuitium Lycophron Idam, qui nimis imprudenter, et temerarie sepulcrum Aphareï violauerat, nomine ab Aegyptiorum Theologia petito, qui regem, aut principem stultitiam imprudentiamque per osum designare volentes, elephantum pingunt cum ariete. Horus lib. II. "Ἀνδρωποὶ βασιλέα φεύγοντα μαρίαν καὶ ἀφροσύνην βουλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα καὶ κριὸν ζωγραφοῦσιν, ἐκείνος γὰρ θεωρῶν τὸν κριὸν φεύγει.*

559. Ἀγαλμα πῆλας τῶν Ἀμυκλαίων τάφων] *Eleganter cippum vocat ἀγαλμα τάφων, sic Pindarus Nemeonic. Od. X. ἀγαλμ' Αἰδαο, hoc modo,*

"Ἐνθεν ἀρπάζαντες ἀγαλ-
μ' Αἰδαο, ξιστόν πέτρον,
Ἐμβαλον στέρῃ Πολυδευ-
κεος. —

De cippis autem sepulcralibus notum, notatumque viris doctis. Proferam vnicum Isidori locum Orig. lib. XV. cap. XI. *Apud maiores Potentes aut sub montibus, aut in montibus sepeliebantur. Inde tractum est, ut super cadauera aut pyramides fierent, aut ingentes columnae collocarentur. Obseruo etiam in honoratiorum cippis effigies mortuorum sculptas fuisse, idque ex Festo, Statua est ludii eius, qui quondam fulmine ictus in circo sepultus est in Ianiculo. cuius ossa postea ex prodigiis, oraculorumque responsis Senatus decreto intra urbem relata in Volcanali, quod supra Comitium, obruta sunt, superque ea columna cum ipsius effigie posita est. In quibus autem ista effigies non essent, Pagae nominabantur. Isidorus in Glossis, Pagae, memoriae sine idolis. Sed vide quae ad ipsum illum locum notavi.*

560. Ὁμοῦ δὲ χαλκὸς καὶ κεραύνιοι βολαὶ ταύρους καταζανούσιν] *Castoris et Pollucis historia, quam hic attingit*

Lycophron, petenda ex Pindaro, et Theocrito. Iohannes Tzetzes Chiliad. I. Hæst. XLVIII.

Πρὸς Ἀφαιρέως γράφουσι παῖδας, Λυγκία, Ἴδαν,
Περὶ Λευκίππου θυγατρῶν, Φοίβης καὶ Ἰλαρίδας,
Μαχὴν συνάψαι καρτερὰν, τίνες αὐταῖς ἂν σχῶσι.
Περὶ δὲ τὸ Ταῦγετον γέγονε τὰ τῆς μάχης.
Λυγκεῖς δ' ὀξυπέστατος πάντων τελέων ἀνθρώπων,
Ἰδῶν κοιλάδι τῆς δρυὸς Κάστορα, Πολυδεύκην,
Κάστορα κτείνει τῷ δορί, καὶ τοῦτον Πολυδεύκης,
Τὸν Πολυδεύκην Ἰδὼς δὲ, καὶ κεραυνὸς τὸν Ἰδαν.

Quo loco ridiculum se praebet Paulus Lacifius, dum vocem κεραυνός, quae fulmen exponenda erat, proprium nomen esse arbitratur. O cor Zenodoti!

561. Ὡν ἀλκὴν ἑνός] Attingit Idæe cum Apolline contentionem, ortam de Marpissa, Eueni filia. Idas namque, impetratis a Neptuno patre equis velocissimis, cum Marpissam rapuisset, Apollini obuius factus est, qui cum eripere eam vellet, ad manus deuentum est, sed Iupiter misisse fertur Mercurium, qui iussit Marpissam, vtrum vellet eligere, quae, metuens vt senio confecta ab Apolline repudiaretur, Idam elegit. Vide Homeri Commentatorem, et Apollod. lib. I.

562. Τελφούσιος] Telphusius dictus Apollo a Telphusa, Arcadiae vrbe. Mauult Canterus Τελφούσιος. Potest etiam legi Δελφούσιος, nam ita dictus,

Οὐνεκα Δελφούσης ἱερῆς ἤσχυος ῥέεθρα,

vt ait Homerus in Hymnis, qui videndus.

563. Ῥαιβώσας κέρας] Cornu dicit, quia ea olim arcuum materies. Alioquin κέρας οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τρίχωσιν ἐκάλουν, vt docent Glossæ Graecorum. Ea apud Veteres ex fetis equinis. Hesychius, Ἰππείων, τὴν ἵππον. ἐνιοὶ δὲ τὴν τόξων νευράν, τὴν ἐξ ἱππέων τριχῶν. Accius,

Reciproca tendens neruo equino concita

Tela. — — —

577. Ἀς δὲ Πρόβλαστος ἐξεπαίδευσε] Ouidius Metam. lib. XIII.

— — dedit altera Liber

Foemineae stirpi voto maiora fideque

Munera, nam tactu natarum cuncta mearum

*In segetem, laticemque meri, baccamque Mineruae
Transformabantur.* —

Dissentit autem a Lycophrone in eo, quod dicat vi a Graecis raptas.

578. Μυληφάτου χιλοῦ] Antiquitus nullus molarum usus fuit, sed fruges torrebant, atque in pilam coniectas pinsebant, id quod molendi genus erat. Seruius ad Virgil. Aeneid. lib. I. *Quia apud maiores nostros molarum non erat usus, frumenta torrebant, et ea in pilas missa pinsebant. Unde et Pinsores dicti, qui nunc Pisiores vocantur.* Postea molarum usus inuentus a Mylante quodam. Stephanus, Μυλάντια, ἄκρα ἐν Καυίρῳ τῆς Ῥόδου. Μυλάντιοι θεοὶ * ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα, τοῦ καὶ πρώτου εὐρόντος ἐν τῷ βίῳ τὴν μύλου χρῆσιν. quam lacunam sic suppleo, Μυλάντειοι, θεοὶ ἐπιμύλιοι, ἀπὸ etc. Praeterea lego, Μυλάντια, ἄκρα ἐν Καμίρῳ τῆς Ῥόδου.

579. Ἐρπιν τε βέζειν, ἡδ' ἀλοιφαῖον λίπος] Ἀλοιφαῖον λίπος oleum intelligit. Oleo enim vngebantur luctatores, balneatores, et virgines. Vngebant etiam pedes, antequam calceos induerent, et qui e bello reuersi erant. Dicitur porro βέζειν ἀλοιφαῖον λίπος, vt proprie *Facere* de oleo Latini veteres. Hinc *Factus*, oleum vno tempore factum, eumque alii CLX. modiorum, alii CXX. faciebant. Varro de R. R. lib. I. cap. XXIV. *Factum dicunt, quod vno tempore conficiunt; quem alii CLX. aiunt esse modiorum, alii ita minus magnum, vt ad CXX. descendat.*

580. Οἶνοτρόπους φάβας] Hefychii verba oppido huic loco conueniunt: Οἶνοτρόποι, αἱ Ἀνείου θυγατέρες. lego αἱ Ἀνίου. Simili modo emendo Stephanum; Ἄνδρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἐκλήθη ἀπὸ Ἀνδρου τοῦ Εὐρυμάχου, ἢ τοῦ Ἀνίου ἀδελφοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν Οἶνοτρόπων. Nam male ibi bis ἀνανίου repetitur. Φάβας autem, siue columbas (male *auces* vertit Canterus) cur vocet, docet Ouidius Metamorph. lib. XIII.

Illae tollentes etiamnum libera coelo

*Brachia, Bacche pater, fer opem, dixere, tulitque
Muneris auctor opem, (si miro perdere more
Ferre vocatur opem) nec qua ratione figuram
Perdiderint, potui scire, aut nunc dicere possum.
Summa mali nota est, pennas sumpsere, tuaeque
Coniugis in volucres niueas abiire columbas.*

592. 'Ο δ' Ἀργυρίππην] Diomedes Aetolia profugus in Apuliam deuenit, vbi Argyrippam condidit. Virgilius Aeneid. XI.

*Ille urbem Argyripam, patriae cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Iapygis aruis.*

Ouidius Metamorph. lib. XIV.

*At Venulus frustra profugus Diomedis ad urbem
Venerat: ille quidem sub Iapyge maxima Dauno
Moenia condiderat, dotaliaque arua tenebat.*

Sernius Aeneid. VIII. *Diomedes, postquam repperit ira
Veneris a se vulneratae uxorem Aegialiam apud Argos
turpiter viuere, noluit reuerti, sed tenuit partes Apuliae,
et edomita omni Gargani montis multitudine, in eodem
tractu ciuitates plurimas condidit.* Adi Geographos.

593. Παρ' Αἰσονῶτιν Φυλαμὸν] In Stephano est πυραμὸν, lego πυραμοῦν, victoriam autem interpretor, vt sit tropus. Solebant enim Veteres victoriae praemium hoc placetiae genus dare. Artemidorus lib. I. cap. LXXIV. Ἦν ὁ πυραμοῦς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος. Et quidem non omnis victoriae (nam nimis late Artemidori verba patent) sed tantum in computationibus, vbi certabant inter se in somnia. Aristophanis Scholiastes Equitibus, εἰώθασι δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἀμιλλᾶσθαι περὶ ἀργυπίας, καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τὴν ἑω, ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα. Simili notione etiam apud Aristophanem est Equitibus,

Ἦν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθης, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Et in Thesmophoria celebrantibus,

Τὸ πρᾶγμα κομψόν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου,
Τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος (lego ὑμέτερος) ὁ πυραμοῦς.

Victoria autem est, quam, cum in Italiam venisset, Dauno suppetias ferens, reportauit. Itaque sensus huius loci: Alius praeter victoriam ex Italia reportatam, etiam Argyrippam, Dauniorum possessionem, extruet. Neque est quod quenquam turbet μεταχρονισμός, qui familiaris Poetis. Porro πυραμοῦν dixit per ἀποκοπὴν, pro πυραμοῦντα. Ita Homerus κρῖ, pro κρῖμα. δῶ, pro δῶμα. μάψ, pro μαψιδίως. Ἄλκιμος, pro Ἄλκιμῶν. Hesiodus βρῖ et βριθῦ, pro βριαρόν. Sophocles, et Ion ἐφ', pro ἐφῶδον. Epicharmus λῖ,

pro λῖαν. Συρακῶν, pro Συρακοῖσας. Empedocles ἰψ, pro ὄψις. Antimachus ἄλφι, pro ἄλφιτον. Euphorion ἦλ, pro ἦλος. Philetas ἔρι, pro ἔριον. Aratus πηδᾶ, pro πηδάλια. Simmias Δαδᾶ, pro Δαδῶν. Apud Romanos quoque in saliaribus carminibus erat *par*, pro *parte*. *po*, pro *populo*.

597. Κύννοισιν ἰδαλθέιτας] In albas aves mutatos Diomedis locios indicat, cum ait eos cynis similes. Ovidius *Metamorph.* XIV.

*Si volucrum quae sit dubiarum forma requiris,
Ut non cynorum, sic albis proxima cynis.*

Isidorus Orig. lib. XII. cap. VII. *Diomedean aves a sociis Diomedis appellatas, quos ferunt fabulae in easdem volucres fuisse conuersos, forma fulicae similes, magnitudine cynorum, colore candido, duris et grandibus rostris.* Ex quibus verbis facile videre, cur alii in cynos, alii in fulicas versos tradunt. Fallitur vero doctissimus G. Canterus, qui putat Lycophronem dicere eos in cynos esse mutatos, cum κύννοισιν ἰδαλθέιτας dicat. Diomedean aves sunt, quae Graece ἐρωδιᾶι, Latine *Ardeae* vocantur, Gallice *Herons*. Ita quidam. Sed descriptio Pliniana, et reliqua, quae ipsis a Plinio attribuuntur, repugnant. Sane Stephanus et alii ἐρωδιῶν vocant.

599. Φεράνυμιν ποτῖδᾳ] Diomedeam puta, de qua ita in Περηνήσῃ sua Dionysius,

Ἄλλ' ὅποτ' Ἀδριαδὸς σκαῖον πόρον Ἀμφιτρίτης
Εἰσελάσεις ἐπὶ νηὸς Ἰηπυγίην ἐπὶ γαῖαν,
Δῆεις ἰφθίμου Διομηδεὸς αὐτίκα νῆσον,
Ἐνθ' ἕως αἰεῖνανε, χαλεφαμένης Ἀφροδίτης,
Ὅπότε τρέλλιστων μετενιάθεν ἔθνος Ἴβηρων,
Ἦς ἀλόχην βουλῇσι κακόφρονος Αἰγυαλῆϊς.

600. Θεατρομόρφῳ] Sic dixit quoque Virgilius *Aeneid.* V.

*Hoc pius Aeneas misso certamine tendit
Gramineum in campum, quem collibus undique curvis
Cingebant silvae, mediaque in valle theatri
Circus erat.* —

Plinius lib. V. Ep. VI. *Regionis forma pulcerrima. imaginare amphitheatrum aliquod immensum, et quale sola*

rerum natura possit effingere. Lib. VI. Epist. XXXI. Villa pulcherrima cingitur viridissimis agris, imminet littori, cuius in sinu quam maximus porticus, velut amphitheatrum. Calpurn. in Bucolico,

Qualiter haec patulum vallis contendit in orbem,
Et sinuata latus resupinis undique siluis,
Inter continuos curuatur concaua montes:
Sic tibi planitiem curvae sinus ambit arenae.

Iustinus lib. XXIV. in descriptione Parnassi, *Media saxi rupes in formam theatri recessit.* Martianus Capella lib. VI. Si à primis (lego Paeninis) *Alpibus dextrum latus, et prolixi montis brachium contempleris, prominentias utrinque componens, theatrum quoddam spectare videaris vndarum.* *Iunata quippe, et quodam hemicyclio in promontorium memoratum circumfertur Italia.* Et in Thessaliae descriptione, *Illi omnes montes in theatrali more curuantur.*

601. Ἀγριοπλαστήσαντες ἐμπέδους τομαῖς πυκνὰς καὶ ἰσὺς] De auium Diomedearum nidificatione ita Plinius, *Scrobes excavae rostro, (tradunt) inde crate conslernere, et operire terra, quae egesta sunt, in his foetificari. Fores binas omnium scrobibus, Orientem spectare quibus exeant in pascua, Occidentem quibus redeant.* Eius simia Solinus cap. VIII. *Cum foetuum adest tempus, rostro scrobes excavant, deinde surculis inuersum superpositis imitantur texta cratium, et sic contegunt subtercavata: et ne operimenta desint, si forte lignorum casas venti auferrent, hanc siruem comprimunt (V. C. premunt) terra, quam egresserant, cum puteos excavaarent: sic nidos moliantur bifori accessu, nec fortuito, adeo ut ad plagas coeli metentur exitus, vel ingressus. Aditus, qui dimittit ad pasum, ad Ortum destinatur, qui excipit reuertentes, Occasum versus est: ut lux et morantes excitet, et receptui non denegetur.*

605. Πάντα φεύγοντες κέρβανον ἕχλον] Solinus loco citato, *Iudicant inter aduenas; si Graecus est, propius accedunt, et quantum intelligi datur, velut cui blandius adulantur: si quis erit gentis alterius, involant, et impugnant.* Plinius, *Aduenas barbaros clangore infestant, Graecis tantum adulantur miro discrimine, veluti generi Diomedis hoc tribuentes.* Ilidor. Orig. lib.

XII. cap. VII. *Judicant inter suos, et aduenas. Nam si Graecus est, propius accedunt, et blandiuntur; si alienigena, morsu impugnant, et vulnerant, lacrymosis quasi vocibus dolentes vel suam mutationem, vel regis interitum.* Αριστοτελες περὶ Θανακσιῶν Ἀποσυαίων, Ἐν δὲ τῇ Διομηδεῖα νῆσω, ἣ κεῖται ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, Φασὶν ἱερὸν εἶναι τοῦ Διομήδους θανακστόν τε, καὶ ἄγιον. περὶ δὲ τὸ ἱερὸν κύκλῳ περικαθῆσθαι ὄρνιθας μεγάλους τοῖς μεγέθεσι, καὶ ῥύγχη ἔχοντας μεγάλα καὶ σκληρά. τούτους λέγουσιν, ἰὰν μὲν Ἕλληνες ἀποβαίνωσιν εἰς τὸν τόπον, ἡσυχίαν ἔχειν ἰὰν δὲ τῶν βαρβάρων τινὲς τῶν περιόικων, ἀνίστασθαι, καὶ αἰώρουμένους καταράσσειν αὐτοὺς εἰς τὰς πεφαλὰς αὐτῶν, καὶ τοῖς ῥύγχεσι τιτρώσκοντας ἀποκτείνειν. μυθεύεται δὲ τούτους γείεσθαι ἐκ τῶν ἐταίρων τοῦ Διομήδους, ναυαγησάντων μὲν αὐτῶν περὶ τὴν νῆσον, τοῦ δὲ Διομήδους δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Αἰνέου, τοῦ τότε βασιλέως τῶν τόπων ἐκείνων γενομένου. Lego δ. ὑπὸ τοῦ Δαίνου. Paullo aliter Stephanos in Διομήδεα, Καὶ νῆσος, inquit, ἡ Διομήδεια, ἐν ἣ αἱ ἐρωδιὸὶ χειρόντιες προσπετόμενοι, καὶ κόλπους δυντεις, οὗς φασιν ὅτι (emendo ὅτε) τοὺς ἐταίρους Διομήδους ἐκεῖ εἰς ὄρνιθας μετασχηματισθῆναι. Antoninus Liberalis Μεταμορφ. Iolam Illyricam gentem iis odio esse tradit. Vide Augustinum de Civ. Dei lib. XVIII. cap. XVI. et XVIII.

610. Τροϊζηνίας δὲ τραῦμα] Diomedes, cum sibi a Minerva concessum esset, ut Venerem Iolam ex Diis omnibus, si se bello inferret, intrepide aggredieretur, cum animaduerneret Aeneae opitulantem, aude illam persecutus est, nec ante desistit, quam vulneraret. Vide Homerum *Iliad* ε. Allegorice ita explicat Heraclides, Διομήδης Ἀθηναίων ἔχων σύμμαχον, τούτεστι τὴν Φρόνησιν, ἔτρωσεν Ἀφροδίτην, τὴν ἀφροσύνην, οὐ μὰ Δία, οὐ θεὸν τινα, τὴν δὲ τῶν μαχομένων βαρβάρων ἀλογιστίαν. αὐτὸς γὰρ διὰ πάτης ἐληλυθὼς πολεμικῆς μαθήσεως, καὶ τοῦτο μὲν ἐν Θήβαις, τοῦτο δὲ ἐν Ἰλίῳ δεκαετη χρόνον ἐμφορὸς τοῦ μάχεσθαι προῖττάμενος, ἐξ εὐμαρόδου διώκει τοὺς βαρβάρους. οἱ δ' ἀνίσθηται, καὶ λογισμῶν ὀλίγα κοινοῦντες ὑπ' αὐτοῦ διώκονται, καθάπερ οἷος πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. πολλῶν οὖν φονευμένων, ἀλληγορικῶς Ὅμηρος τὴν βαρβαρικὴν ἀφροσύνην ὑπὸ Διομήδους τετεῖσθαι παρειρήγαγεν.

615. Κολοσσαβάμων δ' ἐν πτυχαῖσιν Ἀυσόνων] Diomedes cum Draconem, qui totam Apuliam vastabat, interfecisset, statuæ ei honoris et gratitudinis ergo publice sunt erectæ, quod ipsum hoc loco tangit Lycophron. Frustra est doctissimus Villiomanus, qui lib. IV. cap. XXI.

Animaduert. in Locos controu. Titii, hunc locum plane ἀπο διότιος interpretatur. Sed audiamus, et expendamus eius verba, quae ita habent: *Diomedes, cum primum nauem in littus Italiae appulit, egestis ex naue lapidibus ingentibus, quos pro faburra in eam congesserat, struicem ex illis in littore constituit, super qua struice sese collocauit, tanquam loco munito, dum considerat, an pacata esset ora ea, ad quam appulerat: quia ergo super ea struice, tanquam colossus quidam, aut statua super basi, insistebat, propterea κολοσσοβάμων vocatur Lycophroni.* Ingeniose sat, si sat vere. Ego refuto, et, spero, docti omnes mecum. Ait Diomedem, cum iam appulisset in Italiam, in egestis lapidibus, quos pro faburra in nauem congesserat, sedisse, vt consideraret, si diis placet, an pacata ea ora foret. Velim sane doceat vir ille doctissimus, apud quemnam auctorem hoc scriptum inuenerit, mihi quidem tale quidquam legere nondum contigit. Deinde dicit exemptam naui a Diomede faburram, et in struicem congestam, non alia de causa, quam vt super eam federet, quod tamen falsum, ne dicam ridiculum. Nam eximebant nautae faburram nauibus suis, cum appulissent, vt eas isto pacto leuiiores factas ad littus facilius ex aquis pertrahere possent.

618. Ἑρματίτην νηὸς πέτρων] Solebant olim nautae, qui mos etiamnum, faburram in naues firmamenti gratia recipere. Graeci eam ἕρμα vocant. Hesychius, ἕρμα, τὸ τὴν ναὺν ἑρίσμα στηρίζον. Festus, *Herma a Graecis ponitur pro firmamento. Vnde etiam Mercurii nomen inuentoris, vt putabant, firmae orationis dictum.* Etiam κεφαλὴ dicebatur, et κίφαλον, teste Hesychio. Lycophron Ἑρματίτην πέτρων vocat, quia erant vt plurimum lapides. Aliquando tamen etiam saccos habebant fabulo repletos, quibus in aquam demissis, naues a vi ventorum impetuque fluctuum defendebant. Alias ἕρμα est lignum id teres, quod nauibus in littore stantibus supponitur, cuius vsum inuenit Lynceus, teste Philostrato Εἰκόνων lib. II. Et scopulus sub fluctibus occultus, vt videri non queat. Anacreon de illis,

Ἀσήμεων ὑπὲρ ἑρμάτων

Φοβέσμαι.

619. Κρίσει δ' Ἀλαίνου] Nam Alceus ei tantum σο-

lia, Dauno, ob amorem Euippes filiae, regionem adiudicavit. Ita Scholiastes. Festus tamen dicit etiam in Apulia esse campos, qui ipsi sorte obuenerint. Haec eius verba: *Diomedis campi in Apulia appellantur, qui ei in diuisione regni, quam cum Dauno fecit, cesserunt.* Sane et Arnobius horum camporum meminit lib. IV. *Ubi quaeso iamdudum Pellonia haec fuit, cum apud furculas Caudinas decus publicum subiugatum est? cum apud Thrasymenum lacum sanguinei concurrere torrentes? cum Diomedis campi Romanis cadaveribus aggerati sunt?*

624. Βουὴν ἀδάκνυς τεύειν] Veteres bubus arasse nemini non notum. Vnde et a veteribus Latinis *Aramenta* dicti sunt. Multa eius rei vestigia apud Poetas passim, maxime apud Hesiodum. Inde Virgilius dixit,

— — *sata laeta, boumque labores.*

Huc pertinet Atheniensium lex, quae iubebat βῶν ἀρότην καὶ ἐπὶ ζυγοῦ ποιήσαντα ἐν ἀρότῳ, ἢ καὶ ἐν τῇ ἀμάξῃ, μὴ δύναι, ὅτι καὶ οὗτος εἴη ἂν γεωργός, καὶ τῶν ἐν ἀνδράποισ καμάτων κοινωνός, vt ait Aelianus lib. V. Ποικίστορ. Cuius rei meminit et Varro de R. R. lib. II. cap. V. Theodoretus de Prouid. Dei Orat. V. Ταῦτον ἰσχύει καὶ κίρατιν ἀπλισμένον ἄρεις, καὶ δουλεύειν ἀναγκάζεις, καὶ πόνοις διηκέναι ὑποβάλλεις, ἄρουραν τέλειν, ἀμαξισόειν, etc. Ennodius in Panegyrico, *Tunc arma Cereris, et soluentia frumentum bobus saxa traherantur.* Hinc et ab Arato, et aliis, βῶες ἀροτήρες dicuntur. Demetrius Triclinius ad Sophoclis Antigonem, Οὐ μόνον βουὴν, ἀλλὰ καὶ ἵππους, καὶ ἐν ἑτέροις τόποις ἀρούσιν, ὥπερ καὶ ἀλοῶσιν. Ex quibus verbis etiam vetus boum ad molam vsus apparet, quem videre quoque est ex Arnobio lib. II. *Et asellus, et bos aequae, vsu atque assiduitate cogente, (maius docente) discit arare ac molere.* Homerus Iliad. v.

Ὅς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βῶας ἄρσενας εὐρυμετάπους
Τριβέμεναι καὶ λευκὸν ὑπὸ τροχάῳ ἐν ἀλάῃ,
Ῥίμῳ δὲ λείπ' ἐγένοντο βούων ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων.

Gregorius lib. περὶ Παρθένιας cap. III. Νοὺν δὲ τρόπον τινὰ ματαίᾳ καὶ ἀνόητος ἡ γνώσις τῶν τῆς παρθένιας καλῶν, ὥς τῇ βεβὴ τὰ γενήματα, τῇ μετὰ κνημῶν ἐπιστροφόμενῃ τῇ ἀλάῃ. Id est est apud D. Paulum Ep. I. ad Timotheum cap. V. Βούν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις.

634. Σισυροδύται] Grammatici σισύραν et σισύρνας confundunt. Aristophanis Scholiastes Vespis, Σισύρα κα-
 λῆται παρὰ μὲν τισιν, ἡ βαπτὴ, ἐστὶ δὲ περιβόλαιον ἐκ δερμάτων
 ἀνιζόμενον προβάτων, ἐχόντων τὰ ἔρια· οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασι
 χλαῖαν παλαιὰν εἶναι ἀπλοῖδα, τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν κηλοῖσι,
 καὶ σιτύραν. Iul. Pollux, Σισύρα, περίβλημα ἐκ διφθέρας.
 Ammianus Marcellinus lib. XVI. *Julianus vero absque
 instrumento, quoties voluit, euigilauit: et nocte di-
 midata semper exsurgens, non e plumis, vel stragulis
 sericis ambiguo nitore fulgentibus, sed ex tapeete, et
 sisfura, quam vulgaris simplicitas fusurnam (scribo sisur-
 nam) appellat.* Hesychius existimat differre; Διαφέρει δέ,
 inquit, καὶ σισύρα σισύρας, σισύρα μὲν γὰρ χιτῶνος εἶδος· σισύ-
 ρα δὲ, διφθέρα εἰς ἀμπερόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα, κα-
 θάπερ τὰ κώδια, καὶ αἱ μιλῶται. Vide Suidam, et Etymo-
 logicum. Vocat autem eos Lycophron καρκίνοους, id est,
 duros, immites et feroces: nam καρκινούσθαι dicuntur fru-
 ges, cum radices agunt, et indurescunt. Vide Hesychium
 et Erotianum.

635. Ἀχλαινον ἀμπρεύουσιν] Χλαῖνα, ait Hesychius,
 est χλαμὺς, ἡ ἱμάτιον χειμερινόν. Vnde facile colligere, la-
 neum fuisse indumentum; nam hyeme lanea, aestate linea
 induebant. Artemidorus lib. II. cap. III. Θέρος μὲν γὰρ
 ὄντος, ὀθονία τε, καὶ τρίβανα ἱμάτια δοκεῖν φορεῖν ἀγαθὸν ἂν εἴη,
 καὶ ὑμείας σύμβολον· χειμῶνος δὲ ἔρινα ἱμάτια, καὶ ταῦτα καινά.
 Alias vocant χλαῖνας omnia densa vestimenta. Hesiodi
 Scholiastes, Χλαῖνα δέ, καὶ χλανίτιον, τὸ νῦν καλούμενον σφι-
 κτούριον, καὶ πᾶν παχὺ ἱμάτιον. Ea notione apud Theocritum
 est Idyll. XVIII. Ζυνός τοι θογάτῃρ ὑπὸ τὰν μίαν ὄχετο χλαῖναν.
 Vide Iul. Poll. lib. VII. cap. XVII. et lib. X. cap. XXVII.
 Itaque ἄχλαινον βίον puta nudam et molestam vitam. Sin
 vero χλαῖναν pallium interpretabere, accipies de vita in-
 culta, et ornatus omnis experte. Nam inopes, et qui
 sine arte aliqua vitam tolerabant, tunicis induti erant, di-
 vites autem palliis, quotiescunque opus esset εὐσχημονεῖν,
 ut Romani togis, quas deinde domum reuersi ad cippum
 suspendebant. Emendabis vero Etymologicum, in quo
 legitur,

Ἀχλαινον ἀμπρεύουσιν ἥλιτοι βίον.

Ibid. Νήλιπον βίον] Magnopere ea in re curiosi Athe-
 nienfes, vide Εἰκόνας Philostrati. Etiam Romani, ut alias

fufius dicemus, Deo volente. Ἀνυποδῆστια vero paupertatis indicium habebatur. Horatius lib. I. Epist. XIX. vel (si Acronem sequimur) XX.

*Quid si quis vultu toruo ferus, et pede nudo,
Exiguæque togæ simulet textore Catonem,
Virtutemne repræsentet moresque Catonis?*

Capella lib. VI. Plerumque tamen adhaesit, *artisitque pauperibus, magisque illis, quos aut pedibus nudos, aut intonso crine hispidos, aut sordenti conspexit pallio semitectos.* Terentius Phorm. Act. I. Sc. I.

*Nihil aderat adiumenti ad pulcritudinem,
Capillus passus, nudus pes, ipsa horrida.*

Inde inuehitur in eorum circa calceamenta delitias Tertullianus de Pallio, *Calceos nihil dicimus proprium togæ tormentum, immundissimam pedum tutelam, verum et falsam: quam enim expediat in algore et ardore rigere nudipedem, quam in calceo vncipedem.* Apud Iudaeos qui nuptias recusabant, discalceati ire debebant. Vide Cyprianum lib. II. aduersus Iudaeos. Apud Romanos tamen etiam ipsi Senatores pedibus nudis incedebant, prius quam calceis nigris vterentur, vt docet vetus Interpres Iuuenalis Sat. VI.

637. Τὴν ἐκηβόλου τέχνην] Lego ἐκηβόλου. Nam sagittariorum Apollo praeles. Homeri Schol. ad Iliad. α. Τέσσαρες τέχναι ἀνατίθενται τῷ Ἀπόλλωνι, μουσική, ποσειδῶν, ἰατρική, μαντική.

638. Ἀδορπα παιδεύουσιν νηπίους γόνους] Flavius Vegetius de Re militari lib. I. cap. XVI. *Fundarum autem usum primi Balearium insularum habitatores, et inuenisse, et ita perite exercuisse dicuntur, vt matres parvulos filios nullum cibum contingere sinerent, nisi quæ ex funda destinato lapide percussissent.* Vide Diodorum Siculum lib. VI. et Strabonem lib. III.

653. Ἀργυρογύνων ἀηδόνων] Sirenas puta. Easdem innuit Symmachus lib. I. Epist. XLI. dicens, *Non illius coeli aut soli illecebram retinax aduenarum lotos aequaverit, et suada Circes pocula, et triclinium semivolucrum puellarum.*

655. Ἀϊδης πανδοκεὺς] Πανδοκεὺς dicitur Orcus, quia mortis

Omne capax citat urna nomen,

ut ait Horatius. Inde etiam παγκοίταν θάλαμον dixit eundem Sophocles Ἀντιγόνη.

658. Δελφινόστημον] Habebat Vlysses delphinum clypeo incisum. Caussam refert ex Plutarcho G. Canterus. Solebant alioquin aquilae antiquitus heroum clypeis insculpi. Inde Aristophanes Βατραχούς,

— — ἢ π' ἀσπίδων ἐπόντας,

Γρουπαιέτους χαλκηλάτους, —

Scholias tes eruditissimus, εἰώθασι γὰρ ζωγραφεῖν εἰς τὰς ἀσπίδας αἰετούς. Euripides Μελεάγρος,

Τελαμών δ' ἐ χρυσοῦν αἰετὸν πέλιτης ἐπὶ

Πρόβλημα θηρὸς, etc.

Philostratus senior Εἰκόνων lib. II. Καὶ τὸ σημεῖον τὸ βασιλείον, ὃ χρυσοῦς ἐπὶ τῆς πέλιτης αἰετός. Xenophon Expedit. Cyri lib. I. Καὶ τὸ βασιλείον σημεῖον ὁρᾶν ἐφύασαν, αἰετὸν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλιτης. Obserua apud Persas regum insigne fuisse. Nam caeteri duces et milites Solis effigiem in clypeis suis gestabant. Tertullianus Apologetici cap. XVI. *Alii plane humanius et verisimilius Solem credunt deum nostrum. Ad Persas si forte deputabimur (licet Solem non in linteo depictum adoremus) habentes ipsum ubique in suo clypeo.*

659. Τοῦ μονογλήνου στύγας] Leonem unoculum Cyclopem Polyphemum vocat, qui unicum tantum oculum,

Argolici clypei, aut Phoebeae lampadis instar,

habuit, quo ab Vlysse priuatus fuit. Vide, praeter Homerum, et Auctorem Moralis Interpretationis Errorum Vlyssis, Virgilium Aeneidos extremo tertio.

662. Λεῖψανον τοξενμάτων] Sagittarum reliquias Laestrygonas heic dicit. Simili phrasi eleganter Virgilius Aeneid. I. Troianos reliquias Danaum nuncupauit.

674. Ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῃ θρόνα] Cyprii vocant θρόνα vestes floridas, Thessali animalia maculosa, Aetoli, quos sequitur heic Lycophron, venena. Theocriti Scholiast.

Idyll. II. Θρύγε Θεισταὶοὶ μὲν τὰ πεποινημένα ζῶα, Κύπριοι δὲ τὰ ἀνθρώπων ἑκείνη, Αἰταλοὶ δὲ φάρμακα, ὡς Φησι Κλείταρχος. Homerus pro rosis vsurpauit. Vide Grammaticos.

630. Ἀλλὰ νῦν βλάβης Μῶλυ σαύσει] Μῶλυ Cappadocum vox est, et herbam eam significat, quam Syri *Basafsa*, Arabes *Harmala*, Graeci ἄργιον πήρανον, Latini *Intani agrostem* appellant. Hanc Didymus ad Od. x. Aristophanis Scholiastes Πλούτω, et Plin. lib. XXV. cap. III. aduersus veneficia prodesse tradunt, quae de causa etiam aduersus Circes veneficia profutura ab Mercurio data Vlyssī. Homericus Vlysses in Odyssaea,

Ὡς ἄρα φωνήσας πῶρε φάρμακόν Ἀργειφόντης
Ἐκ γαίης ἐρύτας, καὶ μοι φύτιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
Ῥίζη μὲν μέλαι ἔσκε, γύλαυτε δὲ εἰκελον ἄνθος,
Μῶλυ δὲ μιν καλέουσι θεοὶ, χαλεπὸν δὲ τ' ὀρύσσειν
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι, θεοὶ δὲ τ' πάντα δύνανται.

Apud Ouidium Met. XIV. Achaemenides,

*Pacifer huic dederat florem Cyllenius album,
Moly vocant superi, nigra radice tenetur.
Tutus eo, monitisque simul coelestibus, intrat
Ille domum Circes. —*

Pullulasse traditur ex sanguine Picolai gigantis, quem Apollo Circes insulam euertere molientem e medio sustulit.

631. Ἡξεῖ δ' ἐρεμνὸν εἰς ἀλίπεδον Φητιῶν] Veteres eos, qui diutius peregrinabantur, ad inferos descendisse dictitabant. Artemidorus lib. II. cap. LX. Οἱ παλαιοὶ τοὺς μακρὰν ἀποδημίαν ἀποδημήσαντας εἰς ἕδου πορεύεσθαι ἔλεγον. Neque aliter intelligendus Vlyssis hic descensus, et Aeneae, qui describitur a Virgilio Aeneid. VI. Inde etiam eosdem reuerfos ab inferis rediisse dicebant, quod obseruare est apud eundem Artemidorum, et Apuleium Miles. XI. Aegyptii homines eiusmodi designantes, phoenicem pingebant; Horus lib. I. Καὶ τὸν χρόνιον δὲ ἀπὸ ξένης ἐπιδημοῦντα δηλοῦντες, πάλιν φοίνικα, τὸ ὄρεον, ζωγραφοῦσιν, οὗτος γὰρ εἰς Αἴγυπτον, ἐπὶν ὁ χρόνος τοῦ μισιγίδιου αὐτὸν καταλαμβάνειν μέλλῃ, διὰ πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνεται. Aristo Cbius dicebat Vlyssē in hoc ad inferos descensu mortuos quidem fere omnes vidisse, Proserpinam autem ipsam videre minime potuisse. Diog. Laertius lib. II. in vita Aristippi, Τὸ δ' ἕμισον καὶ

Ἀρίστων, τὸν γὰρ Ὀδυσσεὺς καταβάντα εἰς ἄδου, τοὺς μὲν νεκροὺς πάντας σχεδὸν εὐρακῆναι καὶ συντετυχηκῆναι, τὴν δὲ βασίλισσαν αὐτὴν μὴ τεθεῶσθαι.

682. Καὶ νεκρόμαντιν] Tiresiam vocat νεκρόμαντιν, quod, ut est apud Homerum Odyss. κ'.

— τοῦ τε Φρένης ἔμπεδοί εἰσι,
Ἵψ καὶ τεθνεῶντι νόον πόρῃ Περσεφόνεια
Οἴῳ πεπνύσθαι, τοὶ δὲ σκυαὶ αἰίσσουσι.

Callimachus quoque hymno eis λουτρὰ τῆς Παλλάδος Minervam ita loquentem facit,

Καὶ μόνος, εὔτε θάνη, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσιν
Φοίτασέ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλῃ.

Sophocles Oedipode Tyranno,

— οἷδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ἔδ' ἄγουσιν, Ἵψ
Τάληδες ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

Hinc Pindarus Isthmion. Ode VII. Τειρεσίᾳ πυκινὰς βουλαὶς vocat. Meminit eiusdem rei Plato in Menone, Cicero lib. I. de Divinatione, et Aelianus Hist. Animal. lib. II.

Ibid. Πέμπελον] Senem vocat Tiresiam, quia septem aetates vixerit: a quo, et cur hoc ei concessum fuerit, tradit Phlegon, lib. περὶ Θυμ. καὶ Μακροβ. his verbis, Διὸς ἐοίσαντος Ἑρῆ, καὶ Φερένου ἐν ταῖς συνουσίαις πλειονεκτεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνδρὸς τῆς τῶν Ἀφροδισίων ἡδοῆς, καὶ τῆς Ἑρῆς φασκούσης τὰ ἐναντία, δόξαι αὐτοῖς μεταπεμφαμένοις ἔρεσθαι τὸν Τειρεσίαν, διὰ τὴν τῶν τρόπων ἀμφοτέρων πεπειρᾶσθαι· τὸν δὲ ἐρωτῶμενον ἀποφῆνασθαι, διότι μοιρῶν οὐσῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. τὴν δὲ Ἑρῆαν ὀργισθεῖσαν κατανύξαι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ποιῆσαι τυφλόν· τὸν δὲ Δία δωρῆσασθαι αὐτῷ τὴν μαντικὴν, καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεῖς ἑπτὰ. Hactenus ille. Hyginus in Mythologico Fab. LXXV. Cum secundum Iovem iudicasset, Iuno irata manu averſa eum excaecavit, at Iouis ob id fecit, ut septem aetates viveret. Agatharchides variat parum, Οὐδ' Εὐριπίδου κατηγορῶ, τῷ μὲν Ἀρχελάῳ περιτεθεικότος τὰς Τημένου πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρεισάγοντος πέντε γενεῶν πλέον. Hinc Lucilio grandaevus κατ' ἐξοχὴν dictus,

Ante fores autem, et triclini limina quidam
Perditi Tiresias tussi grandaevus gemebat.

Versus sunt apud Terentii Interpretem Eunuchi Act. II.
Sc. III. Statio longæuius lib. II.

*Tunc senior, quæ iussus agit, non falsa videri
Noctis imago queat, longæui vatis opacos
Tiresiæ vultus, vocemque, et vellera nota
Induitur. —*

683. Ἀνδρῶν γυναικῶν τ' εἰδότες] Tiresias, cum in Cithærone monte duos serpentes coeuntes vidisset, et foemellam interfecisset, in mulierem conuersus est, et postea marem, atque ita pristinum sexum recuperauit. Vide Antoninum Lib. Μεταμορφ. Apollodorum lib. III. Didymum ad Odysl. κ'. Fulgentium Mythol. lib. II. Ouidium Met. III. Iustinum Mart. in Resp. ad Quaest. Orthod. Phlegontem, et Hyginum locis citatis. Meminit quoque Aulonius,

*Caenea conuertit proles Saturnia, Confus,
Ambiguoque fuit corpore Tiresias.*

Quare vero de eo haec commenti sint, docet Lucianus in Comment. de Astrologia, λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ τε κλέος μαντοσύνης περί πολλὸν αἰρείται, τοῦτον Τειρεσίην ἐν Ἑλλήσιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανηομένων ἀστέρων οἱ μὲν θήλειες, οἱ δὲ ἀρρενες ὄντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι, τῷ καὶ μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλην, ἄλλοτε δὲ ἀρρενα.

684. Ψυχαῖσι θερμὸν αἶμα προσρῆνας βόθρῳ] Ex veteri ritu haec dixit. Manibus enim in effossa terra sacra siebant. Festus, *Antiqui Diis superis in aedificiis a terra exaltatis sacra faciebant, diis terrestribus in terra, diis infernalibus in effossa terra.* Porphyrius lib. de Nympharum antro, Τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναοὺς τε, καὶ ἱδρῆ, καὶ βωμοὺς ἰδρύσαντο, χθονίους δὲ, καὶ ἤρῳσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίους δὲ βόθρους, καὶ μέγαλα. Euripidis Scholiastes Phoenissis, Ἐσχάρα, κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἐνθα σφαγιάζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις. Βωμός δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. Seruius Eclog. *Novimus aras et diis esse superis, et inferis consecratas. Altaria vero esse superiorum tantum Deorum, quæ ab altitudine constat esse nominata.* Orpheus Argonaut.

— ἰδ' ἔντομα πορσύνοντες

Παμμέλει' ἐκ βόθροισι κατακιάδον. —

Huc pertinent illa Apuleii Miles. I. Sic haec deuotionibus sepulcralibus in scrobem procuratis, etc. Ouidius Metamorph. lib. VII.

*Haud procul egesta scrobibus tellure duabus,
Sacra facit, cultrosque in guttura velleris atri
Coniicit, et patulas perfundit sanguine fossas.*

Tangit vero hoc Vlyssis sacrificium etiam Apuleius in Apolog. *Nec Proteus faciem, nec Vlysses scrobem, nec Aeolus follem, nec Helena crateram, nec Circe poculum, nec Venus cingulum.* Et Iustinus Martyr Apolog. II. Καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ βόθρος, καὶ ἡ κάθοδος Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν τοῦτου ἐπίσκεψιν. Plenissime vero Poeta Odyss. XI. Vlysses Alcinoō narrantem inducens,

— ἐγὼ δ' ἄρ' οὖν ἐρυστάμενος παρὰ μηροῦ,
βόθρον ὄρυζα, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα.
Ἀμφ' αὐτὸν δὲ χοῆν χεομένην πᾶσι νεκύεσσι,
πρῶτα μελικροτήν, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνω,
τὸ τρίτον αἶθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφειτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκίων ἀμένηνα κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῶν, ἥ τις ἀρίστη,
ῥίξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερυνσέμεν οἶψ.
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μετατρέπει ἡμετέροισι.
Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχλωλῆσι λιγῆσι τε ἐθνεῖα νεκρῶν
Ἑλλισάμην· τὰ δὲ μῆλα λαβὼν, ἀπέδειροτόμῃσα
εἰς βόθρον· ῥέε δ' αἶμα κελαινόφες, αἶ δ' ἀγέροντα
Ψυχὰί ὑπ' ἐξ ἐρέβους νεκύων κατατεθνεῖωταν.

Theodoretus Θεραπευτ. Serm. VIII. Ὅτι δὲ καὶ χοῆς τοῖς τεθνεῶσι προσέθερον, ὥστε μὲν καὶ ἡμεῖς, οἱ νύκτωρ ταύτας παρὰ τοὺς νόμους τολμῶντες, μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὀμήρος, τὸν Λαέρτου δεινὸς κατὰ γε τὰς ὑποθημοσύνας τῆς Κίρκης, καὶ τὸν βόθρον ὀρύξαντα, καὶ τὰς χοῆς ἐπιτετελεσκότα, καὶ ταῦτά γε διηγοῦμενον τῷ Ἀλκίνοῳ.

688. Ὅθεν γιγάντων νῆσοι] Auctor moralis Interpretationis Errorum Vlyssis refert, Vlysses ab inferis recedentem, Aëaeam, in qua diem ortumque solis habitare sinxerunt, remeasse, non Siciliam, vt Lycophron.

691. Ἐν ᾗ Πιθήκων] Pitheculas innuit. Traduntur Candulus, (emendabis obiter Harpocratonem, apud quem male Ἀνδῶλον legitur) et Atlas, duo fratres, omni-

um scelerum inuectores, et capita exstitisse, (vnde et Cercopes dicti) qui aduenas decipere summo studio conati sunt, cumque aliquando in Iouem idem tentassent, in simias, quae *πίθηκoi* Graecis, mutati sunt, atque insulae Pithecularum a se nomen dederunt. Ouid.

*Inarimen, Prochytenque legit, sterilique locates
Colle Pitheculas, habuantum nomine dictas.
Quippe Deum Genitor fraudem, et periuria quondam
Cercopum exosus, gentisque admissa dolosae,
In deformi viros animal mutauit, ut udem
Dissimiles homini possent, similesque videri.*

Alia est opinio Plinii.

698. Ὅβριμους τ' ἄλσος] Quod Proserpina Ὅβριμω vocetur, docet Hesiodi Scholiastes.

700. Πολυλέγων λόφος] Vide Notas G. Cant. Eadem de causa Pers. Sat. I.

— costam longo subduximus Apennino.

Et Virgilius Aeneid. XII. Pater Apenninūs.

704. Λίμνη τ' Ἄοριν] Auerni graueolentia, et etymon nota ex Lucretio, Strabone, Aristotele, et Plinio. Dicit autem ἀμφιστραωτήν βρόχῳ, propter formae rotunditatem. Aristoteles περὶ Θανά. Περί τὴν Κόριν, τὴν περὶ Ἰταλίαν, λίμνη ἐστὶν ἡ προκαταγενομένη Ἄοριν, αὕτη μὲν, ὡς εἶπεν, οὐκ ἔχουσα τι θαναστόν· περικεῖσθαι γὰρ λέγουσι περὶ αὐτὴν λόφος κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, καὶ αὐτὴν τῷ σχήματι κυκλοτερεῇ. Eodem modo Theognis,

Ἄθανάτων κάλλιστον ἐπὶ βρόχοιδ' ἰλίμνη.

Nam ita malim legere, quam, vt vulgo,

— — τροχοιδ' ἰλίμνη.

705. Ἐνθα Τερμινὺς ὄρεωμότους] Hesiodus in Theogonia de Styge,

Αὐτὴν μὲν γὰρ εἶπεν θεῶν μέγαν ἔμμεται ὄρεον.

Seneca Hercule farente,

*A fonte discors manat hinc imo latex
Ater, quieto similis, hunc iurant dii,
Tacente sacram deuehens fluuio Styga.*

Homerus,

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅσπερ μέγιστος
Ὅρκος, δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

Apollonius lib. II.

Ὡς φαιμένη, λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσιν
Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται.

Ouid. Metamorph. lib. I.

Pone metus, inquit, nunquam tibi caussa doloris
Haec erit, et Stygias iubet hoc audire paludes.

Virgilius Aeneid. IX.

Dixerat, idque ratum Stygii per flumina Fratris,
Per pice torrentes atraque voragine ripas
Annuit, et totum nutu tremefecit Olympum.

Et XII.

Adiuvo Stygii caput implacabile fontis,
Vna superstitio superis quae reddita cunctis.

Apuleius Milet. VI. *Diis etiam, ipsique Ioui formidabiles aquas istas Stygias vel fando comperisti? quodque vos deieratis per numina Deorum, Deos per Stygis maiestatem solere?* Servius Aeneid. X. *Quod cum Sol iurasset per Stygem paludem se esse facturum, petit ille, ut eius currus agitaret.* Fabulantur autem Poetae Iouem pugnaturum cum Titanibus, aureis calicibus ex aqua eius aliquid hausisse, atque hoc beneficium reposuisse, ut per eam Dii omnes iurarent. Hesiodus loco citato tradit, eam cum filiis suis ei opem in hoc praelio tulisse, eaque de causa factum, ut per eam Dii iurent. Si quis peierasset, magno supplicio afficiebatur, quod describitur his verbis ab Hesiodo,

Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσῃ
Ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κέρη νιφόντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήποτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν.

Et quae sequuntur. Servius ad Aeneid. VI. *Fertur namque ab Orpheo, quod Dii peierantes per Stygiam paludem novem millibus annorum puniuntur in Tartaro.* Hoc intelligit Minutius Octavio, *Ideo apud eos etiam ipse rex Iupiter per torrentes ripas, et atram voraginem*

iurat religiose: destinatam enim sibi cum suis cultoribus poenam praescius perhorrescit: nec tormentis aut modus ullus, aut terminus.

711. Κόρη κίονας προσαρμόσας] Mos Veteribus, cum militia se abdicarent, arma sua in deorum templis suspendere, addita inscriptione. Aristophanis Interpres ad Equites, Ἐθός ἦν τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων ὅπλα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέναι. Propertius lib. II. Eleg. XXV.

Et vetus in templo bellica parma vocat.

Nemesianus Ecloga I.

*Nunc album caput, et Veneres tepuere sub annis,
Iam mea ruricolae dependet fistula Fauno.*

Virgilius Aeneid. lib. I.

— *genti nomen dedit, armaque fixit
Troia. —*

Et lib. III.

*Aere cauo clypeum, magni gestamen Abantis,
Postibus aduersis figo, et rem carmine signo:
Aeneas haec de Danaïs victoribus arma.*

Ovidius Metamorph. lib. XV.

*Cognoui clypeum, laeuae gestamina nostrae,
Nuper Abanteis templo Iunonis in Argis.*

Horatius lib. I. Epist. I.

— *Veianius, armis
Herculis ad postem fixis, latet abditus agro.*

717. Τὴν μὲν Φαλήρου τύρσιν] Neapolim intelligit, quae et Graeca vrbs, teste Tacito Annal. lib. V. quam prius Parthenopen, ob inuentum ibi Parthenopes sepulcrum, Cumani conditores dixerunt: huius incolae Parthenopae solennia sacrificia peragebant.

719. Οὗ σῆμα δαμήσαντες] Aedis Parthenopae dicatae meminit etiam Dionysius in sua Περιγησίῃ, his versibus,

Τῇ δ' ἐπὶ Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον, ἦχι μέλαθρον
Ἀγνῆς Παρθενόπης, σταχῶν βεβραῖος ἀμάλλαις,
Παρθενόπης, ἣν πόντος ἰοῖς ὑπεδίξυτο κόλποις.

Possit etiam simulacrum exponi. Suidas, Νεάπολις, πόλις Ἰταλικῇ διάσει, ἐν ἣ Παρθενόπης ἱδρύται Σεργίος ἔγαλμα. Inde apud Stephanum scribo, Νεάπολις, πόλις Ἰταλίας διάσημος, ἐν ἣ Παρθενόπη ἱδρύται, μία τῶν Σεργίων. Quem-vide etiam in Σεργιοῦσαι. Aristoteles περὶ Θουμ. Φασὶ τὰς Σεργιοῦσας νήσους κεῖσθαι μὲν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸν πορθμὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἄκρας, ὅς κεῖται πρὸ τοῦ πεπτωκότος τόπου, καὶ διακυμαίνοντες τοῖς κολπῶσι, τὸν τε περιέχοντα τὴν Κόρινθον, καὶ τὸν διειληφότα τὴν καλουμένην Ποσειδωνίαν, ἐν ᾧ καὶ ἰεὺς αὐτῶν ἱδρύται, καὶ τιμῶνται κατ' ὑπερβολὴν ὑπὸ τῶν περιούτων θυσίαις ἐπιμελῶς. ὧν καὶ τὰ ὀνόματα μνημονεύοντες, καλοῦσι τὴν μὲν, Παρθενίπην, τὴν δὲ, Λευκασίαν, τὴν δὲ τρίτην, Λίγειαν. Ad Ligetiam quod attinet, de ea emendabis Solinum obiter cap. VIII. *Insula Ligea appellata ab eiecto ibi corpore Sirenis ita nominatae.* Nam male antea abiecto scribebatur.

730. Βοῦκερος] Fluvios cornigeros, et bicornes passim Poetae nominant, ob vbertatem, et rerum omnium abundantiam, commoditatemque, quas vicinis regionibus subministrant; qua forma Acheloum, atque alios fluvios fingere solent Romani, apud quos etiam fuit vñtatissimum cornu, omnium fructuum copia, et vbertate conspicuum, adiungere. Aelianus Παικ. Ἱστορ. lib. II. cap. XXXIII. Τὴν τῶν ποταμῶν φύσιν καὶ τὰ ρεῖθρα αὐτῶν ὁρῶμεν. ὅμως δὲ οἱ τιμῶντες αὐτοὺς, καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι, οἱ μὲν ἀνδρομέρους αὐτοὺς ἰδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν εἶδος αὐτοῖς περιέθηκαν. Causam varie tradunt. Festus, *Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus; quod sunt atrociora, ut tauri.* Acron ad Horat. lib. IV. Od. XIV. *Omnia famosorum fluminum vultus cum cornibus finguntur, propter impetus, et mugitus aquarum.* Tzetzes ad Hesiodi Ἀσπίδα in ea verba, Ταύρους Ἐκροσίχαιος, ita notat, Ἦγον διὰ τὸν τῶν κυμάτων ἦχον, ὥς ταῦροι γὰρ μυκῶνται. ἢ ὅτι ταυροκράνός ἐστιν. ἢ ὅτι ταυρεῖος Ποσειδῶν ἐν πόλει Βοιωτίας, διὰ τὸ ταύρους θύεσθαι αὐτῷ, καὶ μάλιστα ἐν Ὀρχηστῷ. διὰ τοῦτο καὶ ταυροκράνους τοὺς ποταμούς. Phurnutus, τοὺς ποταμούς κερασφόρους, καὶ ταυρῶται ἀναπλάττουσιν, ὥσαντι βίαιόν τι τῆς φορᾶς αὐτῶν, καὶ μυκητικὸν ἐχούσης. Sophoclis Interpres Trachiniis, Οἱ ποταμοὶ ταυροκράναι διευποῦντο, ἢ ὅτι μυκηθμῷ εἰσι παραπλήσιοι περὶ τὰς ἐκβολὰς, ἢ ὅτι σχίζουσι τὴν γῆν, ὥς οἱ βόες. ἢ διὰ τὸ τὰς νομάς παρὰ τοὺς ποταμούς εἶναι. Addo etiam forte a magnitudine id natum, nam Graeci veteres omnia praegrandia et violenta ταύρους vocabant. Stephanus in

Ταῦρος, Ταύρους εἰ παλαιοὶ πάντα ὅσα μεγάλα καὶ βίαια ἐπώνομαζον.

738. Βίκτας δ' ἐν Ἀσκή] Ferunt Vlysssem errabundum ad Aeolidem insulam appulisse, atque ab Aeolo accepisse excoriati bouis pellem, in qua omnes, praeter Fauonium, venti inclusi erant, quorum adminiculo. exactis nouem diebus, tam prope patriam aduectus fuit, vt eam in conspectu haberet, ignesque vicinos conspiceret. Vide Homerum Od. κ'. Auctorem moralis Interpretationis Errorum Vlyssis, et Hygini Odysseam. Huc alluisse videtur Ouidius de Ponto lib. I. Eleg. IV.

*Non dubia est Ithaci prudentia, sed tamen optat,
Fumum de patris posse videre focis.*

739. Παλινοστρεβήτοις πημοναῖς ἀλῶμενος] Vlysses fractus labore et vigiliis, vt qui continuis nouem diebus ac noctibus solus nauis gubernaculum direxisset, cum obdormiuiisset, socii aurum, argentumue quodpiam in illo vt re conclusum arbitrantur, eum soluerunt, quo facto, venti simul omnes eruperunt, eosque in mare deiecerunt. Vlysses autem animi dubius, etiam semet in mare praecipitare volens, mutata tandem sententia, ad Aeolum remeauit. Vide Ouidium Metamorph. lib. XIV. Tangit Apuleius in Apolog. Olim Vlyxis socii thesaurum reperiisse arbitrati sunt, cum vtrem ventosissimum manticularentur.

741. Καίηζ ἐρινοῦ προσκαθήμενος κλάδῳ] Larum vocat Vlysssem, quod e naufragio sospes euaserit, solet enim ista auis mergere se in mari, et non suffocari.

754. Ἀστῶ σύνοικος Θρακίας Ἀνθηδόνας] Anthedonis ciuem dicit Glaucum, Polybi F. qui, gustata sedo, cuius attactu pisces, quos ceperat, in mare rediuituos resiliisse conspexerat, in mare se praecipitauit, vel, vt alii volunt, in balaenam mutatus est. Philostratus senior Εἰκόνων lib. II. Οἰκῆται δὲ (ὁ Γλαῦκος) οὔτε ποτε λέγεται τὴν ἀρχαίαν Ἀνθηδόνα, καὶ πᾶς μὲν τινος ἐπὶ τῆς θαλάττης (lego ἐπιθαλαττῆς) γένεσθαι, κύματος δὲ ὑποδραμόντος αὐτὸν, εἰς τὰ τῶν ἰχθύων ἀπηνέχθαι ἤθη. Videndi Athenaeus, et Strabo. Nonnus Dionys. XXXV. immortalitatem assumpsisse canit. Eum sequitur Ouidius Metamorph. XIII. extremo, qui rem omnem eleganter describit. Vide etiam Apostolii Paroemias.

755. Ὡς πένκης κλάδον] Eleganter emendat V. Cl. Ios. Scaliger πένκης κλάδος, id est, λαμπύς, ut in agone lampaducho lampas traditur sequenti, sic ventus vento succedens, insultans spiritu, agitabit Vlysssem, tanquam suber in mari.

757. Μόλις δὲ Βύνης] Ovidius Eleg. VI. lib. III. de Ponto,

*Nec quia Neptunus nauem lacerarat Vlyssis,
Leucothoë nanti ferre negavit opem.*

Vide Homeri Odyss. i. Hyginus in Odyssæa, *Facta rate, Calypso omnibus rebus ornatum eum dimisit, eamque ratim Neptunus fluctibus disiecit, quod Cyclopem, filium eius, lumine priuauerat: ibi cum fluctibus iactaretur, Leucothoe, quam nos matrem Matutam dicimus, quæ in mari exigit æuium, balthæum ei dedit, quo sibi pectus suum vinciret, ne pessum abiret: quod cum fecisset, enatauit.* Quod de naue ab Vlyssæ confecta ait Lycophron, id certum ex Poetæ Odyssæa, et Aeliano Var. Hist. lib. VII. cap. V. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς πολλὰ εἶδέναι, καὶ τεχνίτης αὐτῶν εἶναι, καὶ τὴν σχεδίαν δὲ, οὐ δεηθεὶς ναυπηγῶν, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ τὴν ταχίστην εἰργάσατο.

781. Λύγοις τετρανθεῖσα] Olim, cannabi vsu necdum cognito, funes e vimine contexebant. Inde est apud Calphurnium Eclog. III.

*Quod si dura times etiam nunc verbera, Phylli,
Tradimus ecce manus, licet illae vimine torto
Scilicet et lenta post iergum vite domentur.*

Homerus,

— — δίδῃ μόσχοις λύγοις.

Theocritus Idyll. I.

— τὸ θῆν τὸν Ἑρώτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιζεῖν,
Ἄρ' οὐκ αὐτὸς Ἑρώτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Tzetzes, Πρώτερον ἀπὸ λύγου σχοίνους ποιοῦν, πρὸ εὐρήσεως τῆς καννάβews. Hinc capio Festi locum, *Viere, alligare, unde vimina.*

796. Ἐλλοπος Σαρδωνικῆς] Pastinacam marinam intellege, cuius aculeo (nam eum sagittæ suæ præfixerat Telegonus) laucius Vlysses exspirauit. Didymus ad Odyss.

λ'. Οἱ νεώτεροι τὰ περὶ Τηλεγόνου ἀνέπλασαν, τοῦ Κίρκης καὶ Ὀδυσσεύς, ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τοῦ πατρὸς εἰς Ἰθάκην ἐλθάν, ὑπ' ἀγνοίας τὸν πατέρα διακρήσασθαι τρυγόνος κέντρον, ὃ ἀντὶ αἵχμης ἐκρήτο, et quae sequuntur. Parthenius Ἑρωτ. γ'. Καὶ οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον (Ὀδυσσεύς) ἢ τότε ἀπεργάζεσθαι, πρὸς τῆς αὐτὸς αὐτῆς γενεᾶς τρωθεὶς ἀκάνθῃ θαλασσίας τρυγόνος, ἐτελεύτησεν. Nicander in Theriacis, ubi de paltinacis his agit,

— — ἀνδρὶ δὲ σάρκες

Πυθόμεναι μινίθουσι, λοβὸς τέ μεν, ὥς ποτ' Ὀδυσσεύς
Εἴφθιτο, λευγαλείοιο τυπεὶς αἰλίου ὑπὸ κέντρον.

Meminit et Aristophanis Scholiastes Πλούτῳ. Lucianus tamen Τραγοποδάγρα, podagra mortuum tradit, his verbis,

Ἰθάκης ἀνακτα Λαερτιάδην Ὀδυσσεῖα
Ἐγὼ κατέπιφνον, οὐκ ἀκάνθα τρυγόνος.

Est vero paltinaca, θαλάσσιον θηρίον Φονευτινὸν. ut ait Nicandri Scholiastes. Helvchius, τρυγῶν, ἰχθὺς θαλάσσιος, ἧς τὸ κέντρον δηλητήριον, quod etiam ab Antigono lib. Ἱστοριῶν Παραδόξων traditur: verba eius ita habent, Ἐν δὲ τῇ ἡσῶ (Γυαρί) θανάσιμος ἐστὶν ἡ ἄχερδος, καὶ εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπλή-
ξῃς, ἀφανταίνει, ποιεῖ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ τῆς τρυγόνος κέντρον τῆς θαλαττίας, καὶ εἰς τοὺς ὀδόντας ἄβη, κατασῆπει. Quod ipsum ex hoc Antigono etiam refert Stephanus in Γυαρί. Phile lib. περὶ Ζώων Ἰδιότητος,

Ἰοῦ δὲ μεστὰ, καὶ φθορᾶς ὀξυδρόμον
Τῶν τρυγόνων τὰ κέντρα τῶν θαλαττίων,
Οἷς καὶ τεθελὺς εἰάν ἀμυχθῇ δονδρίον,
Μαραίνεται, ζῆν οὐκέτι δύναμιν ἔχον.

Et Nicander loco citato refert, putredinem icta eius aculeo concipere.

799. Νεκρὸν Εὐρυτὰν στέφει λεῶς] Obserua etiam heio veterem morem. Solebant namque coronae ex omnigenis floribus contextae mortuo imponi. Euripidis Schol. Phoenissis, Εἰάθαι στέφειν τοὺς νεκρούς. Lucianus περὶ Πένθους, Μῦθ' καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα, καὶ ἀνθεσὶν ὠρίοις στεφανίσαντες, προτίθενται. Xenophon Exped. Cyri lib. VI. Οὐδὲ δὲ μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πυρὰν μεγάλην, καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν. Iustinus Martyr Apologet. II. Ὅπερ μόνον ἐγκαλεῖν ἔχετε, ὅτι μὴ τοὺς αὐτοὺς σέβομεν θεοὺς, μηδὲ τοῖς ἀποθανοῦσι χοάς, καὶ κνίσας, καὶ ἐν γραφαῖς ἀτεφάνους, καὶ θυσίαις φέρομεν. Lego, καὶ ἐν ταφαῖς στ. Statius Thebaid. IV.

— deslet iamque omnis ephēbum

Turba, coronato contenta est funere mater.

Philostratus Ἡρωικοῖς auctor est, eam consuetudinem manasse a Theffalis, qui primi Achillis tumulum eo modo coronarunt: dicebantur autem coronae eae ἔρωτες. Etymologici Auctor, Ἔρω, ὁ στέφανος ἐν πάντων ἀνδρῶν, τοῖς νέκυσσι παλούμενος, παρὰ τὴν ἔραν, τὴν γῆν, ὁ ἐρανισμένος ἐκ τῆς γῆς. Non semper tamen eae coronae e floribus, verum et ex oliva. Inde nimirum intelligendus Artemidorus lib. IV. cap. LIX. Τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐλαίας συνεκφέρουσι. Et Chion in Epistola ad Platonem, Σημαίνει γάρ μοι καὶ ἱερὰ, καὶ οἰωνίσματα, καὶ πᾶσα ἀπλῶς μαντεία θάνατον κατορθῶσαντι τὴν πρᾶξιν. Ἐθεασάμην δὲ καὶ αὐτὸς ἐνεργεστέραν, ἢ κατ' ὄνειρον. ἔδοξε γάρ μοι γυνή, θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους, ἀναδεῖν με ποτίνῃ καὶ ταινίαις, καὶ κατὰ μικρὸν ἀποδείξαι τι μνῆμα περικαλλές, καὶ εἰπεῖν, Ἐπειδὴ κέκμηκας, ὦ Χίον, ἴθι εἰς τοῦτ' ὃ μνῆμα ἀναπαυσόμενος. Ratio eius coronationis apud Clementem Paedagog. lib. II. cap. VIII. Ἀρχλήτου δ' ἀμεριμνίας ὁ στέφανος σύμβολον· ταύτη καὶ τοὺς νεκροὺς καταστεφανοῦσιν. Neque vero in sola Graecia iste mos, immo in omni Italia. Ovidius Trist. lib. III. Eleg. III.

*Tu tamen extincto feralia munera semper,
Deque tuis lacrymis humida ferta dato.*

Tangitur a Varrone lib. VI. de L. L. *Cum ad sepulcrum ferunt frondes atque flores, addunt nunc etiam lanam. Hinc Persii nebulam discutio,*

— nunc non e manibus illis,
Nunc non e tumulo, fortunataque fauilla
Nascetur violae. —

Propertii quoque lib. I. Eleg. XVII.

*Illā meo caros donasset funere crines,
Mollior et tenera poneret ossa rosa.*

Minutius Felix Octavio, *Reservatis vnguenta funeribus, coronas etiam sepulcris denegatis, pallidi, trepidi, misericordia digni, etc.* Huc pertinet istud in vetere Epitaphio,

QUOTIENS. QUIS. EORUM. SUIS. CORONAS.
PONENT. ET. ARAM. NOSTRAM. CORONENT.

804. Καὶ Τημενείων] Temenus hic Hercules (ad quem genus referebat Alexander Magnus) abnepos fuit. Nam ex Hercule Hyllus, a quo Cleodeus, a quo Aristomachus, a quo Temenus. Vide quae de Macedoniae regum ortu ex Philippi Melanchthonis Chronico refert Nicolaus Gallo-tus ad Demosthenis Olynth. I. ubi Alexandrum ab Hercule XVIII. facit, contra Velleii mentem, qui lib. I. XXXII. censet.

816. Ἐργάτην κύνθωνα] Asinis ad aratrum etiam vsi Veteres. Arnobius lib. II. *Et asellus, et bos aequè (vsu, atque assiduitate cogente) discit arare, ac molere. Atque hoc erat pauperiorum.* Apuleius inde in Apolog. *Attamen parce postea, Aemiliane, paupertatem cuiuspiam obiectare, qui nuper vsque agellum Zacharcensem, quem tibi vnicum pater tuus reliquerat, solus vno asello ad tempestiuum imbrem triduo exarabas.* Eleganter vero *ἐργάτης* dicitur asinus aratro iunctus, nam *ἔργα* etiam de agricultura dicuntur. Vide Hesychium. Sic Callimachus Hymno tertio,

Κτήνέα φιν λοιμὸς καταβόσκειται, ἔργα δὲ πύχνη.

Et postea,

— — — σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.

Hesiodus,

Ἔργα βοῶν ἀπόλονται. —

Virgilius *Labores* dixit,

Sternit agros, sternit sata laeta, boumque labores.

Ovidius *Opus*,

Cernis, ut in duris (et quid boue firmitus?) aruis

Fortia taurorum corpora frangat opus.

Tibullus lib. I. Eleg. IX.

Et durum terrae rusticus urget opus.

Et lib. II. Eleg. I.

Et graue, suspenso vomere, cesset opus.

Hinc etiam Bion Idyllio sexto *χειμα δύσεργον* vocat, quod hyems ad *ἔργα*, id est, agriculturam minus apta. Vlysssem vero insaniam simulasse indicat etiam Corippus lib. III.

*Quaeque ferunt veteres maturo robore vites,
Quas manibus propriis Ithacus plantavit Vlyxes,
Arce sub Ibalia Laertia lumina seruens,
Nondum Troiani vitans discrimina belli.*

Lego, A. f. Ithachia L. limina f.

322. Ποθῶν δὲ φάσμα πτηνὸν εἰς αἴθραν φυγόν] Helenam iussu Iunonis in coelum abreptam narrat Euripides Ἑλένη, et ex eo Theodoretus Θεραπευτ. Serm. III. Καὶ τὴν Ἑλένην δὲ, μετὰ τὴν πολυθρύλλητον καὶ παμπόλλην μοιχείαν, τοῦ Μενέλειω χωρίσαντες, εἰς τὸν οὐρανόν, ἧ Φθιν Εὐριπίδης, ἀνήγαγον.

329. Τῆς μογοστόχους] Innuit Poeta incestum Myrrhae cum Cinyra patre concubitum. Myrrha enim, ubi cum patre concubuisset, ac cognitam ille stricto gladio persequeretur, in arborem sui nominis est mutata. Testes Theocriti Scholiastes Idyllio 4. Plutarchus Παράλληλοις, Antoninus Liberalis lib. Μεταμορφ. Hyginus LVIII. Plinius lib. XII, cap. XV. Ovidius Metamorphoseon lib. X.

333. Κραντῆρι λευκῷ τὸν ποτ' ἔκτανε πτέλας] Adonis, forma eximia puer, ob quam, cum a Venere impendio amaretur, ab apro a Mufis odio Veneris immisso interemptus est. Bion Idyll. 4.

Κεῖται καλὸς Ἀδωνις ἐπ' ὥρεσι μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς. —

A Marte rivali in aprum mutato factum id alii volunt. Vide Nonnum Dionys. lib. XLI. Aphthonius, Ἦρα μὲν γὰρ ἡ θεὸς (Ἀφροδίτη) τοῦ Ἀδωνίδος, ἀντήρα δὲ καὶ ὁ Ἄρης αὐτῆς. Et paullo post, Ζηλοτυπῶν δὲ ὁ Ἄρης τὸν Ἀδωνιν ἀνελεῖν ἐβούλετο, λῦσιν ἔρωτος τὸν Ἀδωνίδος ἡγησάμενος θάνατον. quae totidem verbis inuenies apud Auctorem Γεωπονικῶν lib. XI. Huc pertinet Theocriti Idyllium notissimum, et Bionis primum. Apollodorus lib. III. Dianae odio occisum narrat.

334. Ἐπόψεται δὲ τύρσιας Κηφισίδας] Attingit Andromedae fabulam a Perseo liberatae. Eam habes apud Nonnum Dionys. XXXI. Ovidium Metamorph. V. Apollodorum lib. II. Nicandrum in Theriacis, et Hesiodum Ἀσπίδι, si tamen eius est, de quo dubitat Dionysius Longinus lib. περὶ Ἰψους.

338. Τὸν χρυσόπατρον μόρφον] Persei natales satis vulgati. Horatius,

Inclusam Danaën, —

et quae sequuntur, locus notus. Terentius Eunuchus
Act. III. Sc. V.

— — *virgo in conclavi sedet*

*Suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura
haec, Iouem*

*Quo pacto Danaë misisse aiunt quondam in gremium
imbrem aureum.*

839. Ἀεβυλόπτερον] Simili modo *pennipes* Catullo,
idque ob Mercurii talaria, quibus usus. Lucanus lib.
VIII.

Quo postquam partu Danaë, et diuite nimbo

Ortum, Parrhasiae vexerunt Persea pennae.

Idem est *Volucripes*, quod epitheton Mercurio tribuit Au-
sonius in Epist. ad Paulinum,

Fer huc salutem praepes et volucripes.

840. Περφαίνεται δὲ τοῦ Περσιτῆρος ζυγῶ] *Perseus* ope
Palladis Medusae caput amputauit. *Orpheus* in *Hymnis* a
Pallade id, non a *Perseo*, factum canit.

842. Ἰπποβρώτους ἄδιναι] *Equihominem* partum vo-
cat *Lycophron*, quo *Chrysaor* et *Pegasus* editi sunt. He-
siodus *Theogonia*,

Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,

Ἐξίθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.

Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτι Ὀκεανοῦ περὶ πηγὰς

Γαίηθ', ὃ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χειρὶ φίλῃσι.

844. Ἀνδρας ἐξ ἄκρου ποδὸς ἀγαλματώσας] *Prouerbiale*
loquendi forma. *Lycophron* *vnam* eius partem posuit,
altera omitta. *Theocritus* *Idyllio* XXI.

Καὶ μ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ποτὶ τὸ πόδε συνεχὲς εἶδεν.

Petronius, *Hoc ergo remedio mutemus colores a capillis
vsque ad ungues*. *D. Ambrosius* *Offic. lib. I. cap. XII.*
*Perfusum ulceribus, inhorrentem vibicibus, exaratum
vulneribus a capite vsque ad pedes videbant.* *Similia*
compluria obseruauit in *Spicilegio* *Petroniano* optimus
doctissimusque *Ianus Doula F. magno* *Reip. nostrae* *litera-*
riae *damno* *vitae* *nuperrime* *ereptus.*

— Eheu! inuidet omnibus.

Mors atra, nec scit parcere cuiquam.

Non nēmini, ut suadet lubido,
Crine caput spolians decorum.

847. Ἐπόφεται δὲ τὰς θεικίποτους γυίας] Cur in Aegyptum venerit Menelaus, narrat Seruius Aeneid. XI. *Iupiter Menelai fata miseratus est propter Helenae iugale consortium, et eum per diuersa errare maluit, quam Aegifsihi manibus interire, hic errans ad Aegyptum usque peruenit, ubi Proteus, deus marinus, regnauerat, cui rapta aliquando a Paride Helena dicitur commendata. Vnde quidam dicunt, quod ad eam quaerendam Menelaus sit ad Aegyptum profectus post bella Troiana, et quae sequuntur.* Nicandri Scholiastes *Θηριακοῖς* cum Helena in Aegyptum ab Menelao ventum ait: Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ Τροίας ὑποστρέφων ὁ Μενέλαος σὺν τῇ Ἑλένῃ, ἐπλανήθη, καὶ ἤλθεν εἰς Αἴγυπτον. In Seruii verbis notabis Helenam a Theseo apud Proteum depositam dici, quum Lycophron pag. VIII. et X. et alii, a Proteo ereptam Paridi narrent. Ut etiam hoc addam, ab Menelai in Aegyptum aduentu nomen accepit *Μενελαΐτης νομός*. Mart. Capella lib. VI. (ut alios Geographos omittam) ubi de Aegypto ei sermo, *Summa autem eius pars contermina Aethiopiae oppidorum multas praefecturas habet, quas Nomos vocant, inter quas Menala, item Ala, item Alexandriae regionem.* Emendo, inter quas Menelaitem Alexandriae r. Orta menda ex reduplicatione quatuor posteriorum syllabarum.

849. *Δυσόδοις θηρσὶ συγκοιμώμενος*] Phocas puta, quibus Menelaus in littore (vnde heic *χαμηνάδες εὐναὶ* nuncupantur) et tres eius socii phocarum pellibus, quas ab Edothea acceperant, cooperti dormiebant, ut ex Proteo caussam cognoscerent, ob quam tam diu retinerentur. Fabula tota est apud Homerum Od. IV. Teterrimus vero horum piscium (vnde et heic *δυσόδοι*) odor est, quod etiam indicat Homerus hoc versu,

Φωκάων ἀλίστορφέων ὀλωτάτος ὀδμή.

Hac de caussa turpes Virgilio Georg. IV. et Ouidio Metamorph. I. *deformes*. Hinc Aristophanes in Pace Cleonem coriarium traducens, *φώκης ὀσμὴν* ei attribuit. Mirum autem quid doctissimo Cantero in mentem venerit, qui pro phocis balaenas interpretatus est, neque ab Homero ei persuasum esse.

851. Τριάνορος κόρης] Explicat hunc locum Stephanus, Αἴγυς, (inquit) πόλις Λακωνική, ὡς Εὐφορίαν· οἱ πόλῃται, Αἰγύται, ὡς Πausanias. Αὐκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἴγυος, τὸ θηλυκὸν λέγων οὕτω,

Καὶ πάντα τλήσεσθ' οὔνεκ' Αἰγύας κυνός,
Τῆς θηλύπαιδος καὶ τριάνορος κόρης.

Ὁ λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὗτης, καὶ ἄρρενα μὴ τεκούσης τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ Δηϊφόβῳ, γαμηθεῖσα. Emendo in carmine τλήσεσθ', sequentia hoc modo, Ὁ λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὗτης, καὶ ἄρρενα μὴ τεκούσης, τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Δηϊφόβῳ γαμηθείσης.

854. Ταμίσιον κρατῆρα] Eustath. Τὴν μῦτον ἐν Κύπρῳ Τεμεσσὴν, Τάμισον ἄξιόνισιν εἰ παλαιοὶ λέγεσθαι, ἀφ' ἧς καὶ ὁ Ταμίσιος κρατῆρ. Fuit hic crater ab Vulcano fabricatus, Pelopique uxorem ducenti donatus, itaque postea haereditario iure ad Menelaum peruenit, teste Diogene Laërtio lib. I. Θάλητι. De eo intelligendus Apuleii locus in Apologia, *Nec Proteus faciem, nec Ulysses scrobem, nec Aeolus follem, nec Helena crateram, nec Circe poculum, nec Venus cingulum.* Philostratus de Vitis Sophist. in Epist. ad Antoninum, Τὸ δὲ φρόντισμα τοῦτο, ἄριστε ὑπάτων, καὶ τὰ ἄχθῃ σοι κουφιστὶ τῆς γνώμης, ὥσπερ ὁ κρατῆρ τῆς Ἑλένης τοῖς Αἰγυπτίοις Φαρμάκοις. Helena eum in mare Coum abiecit, rixarum causam fore dicens. Diogenes Laërtius loco citato, Ἄλλοι φασὶν Ἡφαίστῳ τεύκετον αὐτὸν, καὶ δοθῆναι πρὸς τοῦ θεοῦ Πέλοπι γαμοῦντι· αὐτὸς τε εἰς Μενέλαον ἐλθεῖν, καὶ σὺν τῇ Ἑλένῃ ἀρπασθέντα ῥιπθῆναι εἰς τὴν Κώαν θάλασσαν πρὸς τῆς Λακαίνης, εἰπούσης ὅτι περιμάχητος ἔσται.

Ibid. Καὶ βοάχριον] Obseruandus Veterum mos, qui clypeos sibi ex multiplicatis boum pellibus conficiebant, superficie aenea superinducta. Ovidius Aiaceis clypeum septemplex fuisse canit,

Surgit ad hos clypei dominus septemplex Ajax.

Achillis clypeum idem *Metamorph. XII.* ex decem pellibus;

*Dixit, et haesurum clypei curuamine telum
Misit in Aeaciden, quod et aes, et proxima rupit
Terga nouena boum, decimo tamen orbe moratum est.*

Erant vero isti rei pelles boum, qui in aetatis vigore. Statius ingerit Theb. III.

*Caedere nec validas sanctis e stirpibus hastas,
Nec pudor emerito clypeum vestisse iuuenco.*

Lucani e vimine faciebant, corioque tegebant, teste Salustio, Dionysio Halicarn. lib. III. Liuio III. Decad. I. in Saguntinorum obsidione. Aduatici quoque, Gallorum populi, scutis (vt auctor est Caesar II. belli Gall. in fin.) ex cortice factis, aut viminibus intextis, quae subito (vt temporis exiguitas postulabat) pellibus induxerant, utebantur. Quem locum mihi indicauit amicus noster Eitzo Tiarda. Clypei autem Iunoni dicati meminit quoque idem Metamorph. lib. XV. his verbis,

*Ipse ego, nam memini, Troiano tempore belli
Panthoïdes Euphorbus eram, cui pectore quondam
Haesit in aduerso grauis hasta minoris Atridae;
Cognoui clypeum laeuae gestamina nostrae
Nuper Abanteis templo Iunonis in Argis.*

Diogenes Laërtius lib. VIII. Apollini sacratum narrat his verbis, Εἰσελθὼν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐπέδειξεν ἥν Μενέλαος ἀνέθηνεν ἀσπίδα, ἔφη γὰρ αὐτὸν, ὅτ' ἀπέπλευσεν ἐκ Τροίας, ἀνατεῖναι τῇ Ἀπόλλωνι τὴν ἀσπίδα διασσεσηπυῖαν ἤδη, μόνον δὲ διαμένειν τὸ ἐλεφάντινον πρόσωπον. Acron lib. I. Od. XXVIII. non Menelao, sed Euphorbo imputat id, Pythagoram significat, qui praedicauit se apud Troiam Euphorbum, Panthoi filium, fuisse, qui interfectus a Menelao, iterum reuixit factus Pythagoras, idque eum cognouisse, agnito clypeo, quem templo Euphorbus fixerat.

855. Ἀσκήρας εὐμαρίδας] Fuit cum putarem legendum ἀσκητὰς εὐμαρίδας, nunc nihil muto; nam ait Aristophanis Scholiastes Vespis, ἔθος τοῖς ποιηταῖς παραλλήλως λέγειν ἰσοδυναμούσαις χρῆσθαι. Erant vero ἀσκήραι calceamenta villosa, quibus hyeme utebantur: atque ea intelligit Hesiodus lib. II.

*Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βαῶς Ἴφι κταμένοι
Ἀρμινά δῆσασθαι, πῖλοις ἔντροσδε πυκνάσας.*

At εὐμαρίδες erant barbarorum inuentum, et ex ceruino corio consuebantur. Vnde Euripides βαρβάρους εὐμαρίδας dixit.

857. Ἐν οὗτοι πέρτις] Scholiastes Theocriti Idyllio IV. Τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωγεία τις ἐστὶν ἔχουσα ἱερὸν Ἴηρας. Lycophron porro Thetidem templi istius narrat conditricem: alii ad Lacinium quendam, alii ad Herculem referunt. Servius Aeneid. III. *Iunonis Laciniae templum secundum quosdam a rege conditore dictum, secundum quosdam a latrone Lacinio, quem illic Hercules occidit, et hoc loco expiato Iunoni templum constituit.* Adi Geographiae Scriptores,

360. Πενθεῖν τὸν εἰνάπηχον] Cane, Lector, de novemcubitali Achillis statura haec accipias, toto erres coelo. Certe frustra est Parrhasius in Comment. ad Claudianum, qui in ea opinione est, et vult eo referendum illud Virgilii lib. I. Aeneidos,

— — nunc quantus Achilles.

Philostratus quidem Ἡρωϊκοῖς dicit, ὑπερφυῆς δὲ τὸ σῶμα ἐφαίνετο, αὐξήσεις τε ῥῶον, ἢ τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα. Sed nec hoc quicquam ad asserendam eius novemcubitalem proceritatem. Εἰνάπηχον dixit Achillem, non aliter quam Otum, et Ephialtem *ἐννεαπήχεας* Homerus: eius isti versus Odyss. v.

Ἐννέωροι γὰρ τοί γε, καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Hesychius huc respexit, Ἐννεαπήχεες ἦσαν· ἐπαινοῦσι τινὲς τὴν ἀκρίβειαν, τὰ γὰρ σύμμετρα τῶν σωμάτων τοῦ πλάτους τὸ μῆκος τετραπλάσιον ἔχει. Quae verba faciunt, ut tibi iam luceat in loco antea valde obscuro, ac para sis Hesychio Minerval. Procerum autem fuisse Achillem indicant Philostrati verba citata, et illa Heliodori Aethiop. lib. II. Συνέτυχον γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῷ νεανίσκῳ, καὶ μοι ἀληθῶς ἔδοξε τοῖς Ἀχιλλείδαις ἐμπρέπειν, τοιοῦτός ἐστι τὴν μορφήν καὶ τοσοῦτος ἰδεῖν τὸ μέγεθος. Et lib. VI. Ἀναφέρει δὲ αὐτὸν εἰς Ἀχιλλεῖα πρόγονον, καὶ μοι ἐπαληθεύειν δοκεῖν, εἰ δὲ τῷ μεγέθει καὶ τῷ κάλλει τοῦ νεανίου τεκμαίρεσθαι πεπιστευμένῳ τὴν Ἀχιλλεῖον εὐγένειαν. Ex quibus verbis patet, homines procerae staturae prouerbiali loquutione ab Achille genus ducere dictos. Quo et a me allatum in Epigr. quodam, quod apponam,

Pentecus ingenti quod se gerere augmine corpus
Conspicit, attollit ecce supercilium.

*Et proavo esse satum magno mentitur Achille
Demens, et claris se inserit Aeacidis.
Vis dicam, quid sis? vera tibi voce fatebor,
Certe, crede mihi, Pontice, magnus homo es.*

862. Καὶ μήτε χρυσῷ Φαιδρὰ καλλύνειν ῥέθη] Solebant olim vestes auro intexere, variisque picturis eas exornare. Virgilianus Aeneas lib. I.

*Ferre iubet pallam gemmis auroque rigentem,
Et circumtectum croceo velamen acantho,
Ornatus Argivæ Helenæ, quos illa Mycenis,
Pergama cum peteret inconcessosque Hymenæos,
Extulerat, matris Ledaë mirabile donum.*

Cydonius in Orat. περὶ τοῦ καταφρονεῖν τὸν θάνατον, 'Ο δὲ λόγος (inquit) καὶ τοῖς ἱματίοις ἐξεῦρεν αὐτῷ τὴν ἀβρότητα, καὶ γὰρ καὶ ἄλλης διαφορὰν ἐζήτησε, καὶ ἄνδρος ἐξεῦρε, καὶ χρυσὸν συνέφηνε, καὶ παντοδαπῶν ζώων τε καὶ φυτῶν ἰδέας ἐν ταῦτοις διέγραψε, καὶ ἱματίων ἰδέας ἄλλοις ἀπένειμαν, ὡς ἂν ἕκαστος γένους, ἢ ἀξίας, ἢ ἡλικίας ἔχων τυγχάνῃ. Porro quod Lycophron ait Graecos post Achillis mortem auro corpus non decoraturos, id testatur etiam Ἡρωϊκοῖς Philostratus his verbis, 'Ετάφη δὲ (Ἀχιλλεύς) ἐνδηλότατα ἀνθρώπων πᾶσιν οἷς ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἢ Ἑλλάδας, οὐδὲ νομᾶν ἐτι μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα καλὸν ἡγοῦμενοι, χρυσὸν τε, καὶ ὅτι ἕκαστος εἶχαν, ἢ ἀπάγων ἐκ Τροίας, ἢ ἐκ δασμοῦ λαβὼν, νήσαντες εἰς τὴν πυρὰν ἀθρόα, etc. Eustathius Iliad. τ. de Syracusanis haec commemorat, Συρακουσίοις ὕστερον νόμος ἦν, τὰς γυναῖκας μὴ νοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνδρῶν φορεῖν, μηδ' ἐσθῆτας πορφύρεας ἐχούσας παρυφάς, εἰ μὴ τις αὐτῶν συγχωροίῃ ἑταῖρα καὶ κοινῇ· καὶ τὸν ἄνδρα δὲ μὴ καλλωπίζεσθαι, εἰ μὴ ὁμολογούῃ μοιχεύειν, ἢ κύναιδος εἶναι. Certe in quouis luctu matronae, tam in Graecia, quam Romae, aurum non gestabant. Terent. Heaut. Act. II. Sc. III.

*Texentem telam studiose ipsam offendimus,
Mediocriter vestitam veste lugubri,
Eius anuis caussa, opinor, quae erat mortua.
Sine auro tum ornatam, ita vii quae ornantur sibi.*

Et apud alios.

863. Μήθ' ἀβροπίνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους] Pepli duplex usus, indutui, aut amictui, vt Varro loquitur, et Apuleius. Iul. Pollux lib. VII. cap. III. "Εσθῆμα δ' ἐστὶ διπλοῦν τὴν χρεῖαν, ὡς ἐνδύναί τε, καὶ ἐπιβάλλεσθαι. Hoc loco ἀμφιβάλλε-

οἷαι Lycophronis idem est, quod ἐπιβάλλεσθαι Pollucis. Inde veteres Graeci etiam coelum πέπλον appellitauerunt, οἷον θεῶν οὐρανίου περίβλημα, ut ait Porphyrius lib. de Nymphar. Antro.

865. Χέρσου στόρυγμα] Huc pertinent illa Philostrati loco supra citato, Τὸν μὲν δὴ κολωνόν, ξένη, τοῦτον, ὃν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀκτῆς ὄρεα ἀνιστηκότα, ἠγεῖραν οἱ Ἀχαιοὶ ζυνελθόντες, ὅτε Πατρόκλῳ ζυνεμάχῃ εἰς τὸν τάφον, κάλλιστον ἐντάφιον ἑαυτῷ τε κηκεῖναι δούς.

872. Ὀν Κρηθέως ἄνναμος] Crethei nepos Iason. Apollonii Scholiastes lib. I. Αἰόλου, τοῦ Ἑλλήνος, Κρηθέως καὶ Ἀθάνας. Κρηθέως δὲ Αἰῶν. Αἰῶνος δὲ ὁ Ἰάσων. Ipse Iason apud Pind. Pyth. Od. IV. ita ait,

Μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
Καὶ Θρασυμήδει Σαλ-
μωνεῖ. τρίταισι δ' ἐν γοναῖς
Ἀμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες τῆνος ἀελίου χροῦσιον
Λεύσσομεν.

Et apud Valerium Flaccum lib. V.

— ipse egomet proprio de sanguine Phryxi,
Namque idem Cretheus ambobus et Aeolus auctor,
Cum loue, Neptunoque, et cum Salmonide nympha.

881. Μόψον Τιταίρωνειον, ἔνθα] De Mopso hoc, eiusque morte ita Ammianus lib. XIV. Et Μόψου ἐστία, vatis illius domicilium Mopsi, quem a commilitio Argonautarum cum aureo vellere direpto, et errore abstractum, delatum ad Africae littus mors repentina consumpsit: et ex eo cespite Punico tecti manes eius heroici, dolorum varietati medentur plerumque hospitales.

882. Τυμβεῖαν θ' ὑπὲρ Κρηπιδ' ἀνεστήλωσαν] Hoc observatione dignum, quia naufragio mortuis e nauium fragmentis rogos struebant. Colligere etiam ex Manilio licet lib. IV.

Quis te Niliaco periturum littore, Magne,
Post victas Mithridatis opes, pelagusque receptum,
Et tres emenso meritos ex orbe triumphos,
Cumque etiam posses alium cognoscere Magnum,
Crederet, ut corpus sepeliret naufragus ignis,
Et collecta rogam facerent fragmenta carinae?

884. Νεοτέρων κειμήλιον] Diis manibus sacra antiquitus sepulcra, unde et in inscriptionibus ponebatur D. M. id est, Deis Manibus. Prudentius lib. I. contra Symmachum,

Ecce deos Maneis cur inficiaris haberi?

*Ipsa patrum monumenta probant: Diis Manibus illis
Marmora secta lego, quacunque Latina vetustos
Custodit cineres, densisque Salaria bustis.*

Symphosius, interpretes historiae Apollonii Tyrri, *Pro meritis fabricant loculum ex aere collato, et scripserunt,* DIL. MANES. CIVES. TARSIAE. VIRGINI. PRO. BENEFICIIS. PATRIS. EIVS. SEPULCRVM. EX. AERE. COLLATO. PESCERVNT.

901. Τοῦ πετρωθέντος λίου] Lupi metamorphosin habes aliter apud Ovidium lib. XII. Metamorph. aliter apud Antoninum Liberalem. Locus Λύκειον dicebatur. Vide Suidam.

912. Κεγχρήνη βεβρωμένον] Theocritus in obscura Ara,

Ἐμὸν δὲ τεύγμ' ἀθρήσας	Ἀἶζεν ἀναύξας,
Θεοκρίτοιό κτάντας,	Χάλεψε γάρ γιν ἱψ
Τριεσπέροιο καίτας	Σύργαστρος, ἐκδὺς γῆρας.

Vbi observandum, quod dicat morsum a serpente Philoctetem, contemplantem sepulcrum Troili ab Achille occisi, quod in templo Apollinis Thymbraei erat. Alii tamen aliter. Vide Servium Aeneid. III. Sophoclis Interpreter Φιλοκτήτη, λέγεται γὰρ ὡς ἐν Δήμῳ βουλόμενος (ὁ Φιλοκτήτης) ἀναστῆσαι βωμὸν Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιάλῳ, ὑπὸ ὄψεως ἐπλήγη. Homeri Iliad. β. Ἰστόρηται ὅτι Φιλοκτήτης ἐν Δήμῳ καθαίρων τὸν βωμὸν τῆς Χρυσῆς καλουμένης Ἀθηνᾶς, ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου, καὶ ἀνιάτῳ τραύματι περιπεσὼν, κατελείφθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. ἤδεισαν γάρ τοὺς Ἡφαίστου ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὀφιοθήκτους. Huic consentit iunior Philostratus in Imaginibus his verbis, Ἀναπλέοντες ἐς Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ προσχόντες ταῖς νήσοις, ἐμαστεύοντο τὸν τῆς Χρυσῆς βωμὸν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἰδρύσατο, ὅτε εἰς Κόλχους ἔπλει. Φιλοκτήτης τε ἐκ τῆς ζῆν Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνύς, ἐγγερίψαντος αὐτῷ ταῖς ὕδρου τὸν ἰὸν εἰς θάτερον τοῦν ποδοῖν, οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται, ὁ δὲ ἐς Δήμῳ ταύτῃ κεῖται, διαφόρῳ Φησὶ Σοφοκλῆς καταστάζων ἱψ τὸν πόδα. Quem locum deprauatum

ita restituere conabar, Φιλοκτήτης δὲ ἐκ τῆς ζῆν Ἡρακλεῖ μῆ-
 μης τὸν βωμὸν τοῖς ζήτοῦσι δεικνύς, ἐγχερίμψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου
 τὸν ἰὸν εἰς θάλασσαν τοῖν ποσσὶν, ὧδε ἐν Λήμνῳ ταύτῃ λείπεται, δια-
 φέω (φῆσι Σοφοκλῆς) καταστύζων νόσῳ τὸν πόδα. οἱ μὲν ἐπὶ
 Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται. De Philoctetae morfu vide
 etiam Dictyn, Val. Flaccum Argonaut. lib. I. et Philo-
 stratum maiorem Ἡρωϊκοῖς, qui docet, solius hydri ex om-
 nibus serpentibus morsum sanabilem esse.

913. Φιτροῦ μικροῦνον] Paridem a Philoctete sagitta
 transfixum, notum est. Hercules Sophocleus,

Ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκόν
 Πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσῃ λυγρᾶς,
 Ἀριτῇ τε πρῶτος ἐκκρίθεις στρατεύματος,
 Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἰτίος κακῶν ἔφυ,
 Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιῖς βίου.

Vide Hyginum Fabula CII. Facem vocat Paridem ob
 somnium matris Hecubae, de quo ita ipse in Epistola ad
 Helenam,

Matris adhuc utero partu remorante tenebar,
 Iam grauidus iusto pondere venter erat,
 Illa sibi ingentem visa est sub imagine somni
 Flammiiferam pleno reddere ventre facem.

917. Σκύθην δράκοντ'] Abusue δράκοντα posuit Lycophrōn pro quavis mercede. Nam veteres Graeci ita τὸ κηρύκειον appellabant, vt notat Helychius, qua notione est apud Sophoclem Φιλοκλήτη. Vocat autem arcum hunc δράκοντα, quia mercedis vice pro opera, quam Herculi in rogo nauarat, acceperat Philoctetes. Neque possum probare eorum commentum, quibus placet arcum heic draconem dici, propter formam rotundam, aut sibilum telorum. Scythicum autem dicit, quem a Teutaro Scythia accepit Hercules; vel a Scythe, Iouis filio, qui arcum, et sagittas inuenit, teste Plinio; vel κατ' ἐξοχήν, erant enim Scythici arcus peculiares. Ammianus lib. XX. Quum arcus omnium gentium flexis curuentur hastilibus, Scythici soli, vel Parthici circumductis utrinque introrsus pandis et patulis cornibus effigiem lunae decrefcentis ostendunt, medietatem recta et rotunda regula diuidente.

937. Τόν τε Κρηστῶνς θεόν] Thraciae Deum Mar-

tem dicit, vt et Herod. lib. V. post prin. sicut monuit Tiar-
da noster. Manilius,

— — *Thrace Martem sortita colonum.*

Statius Thebaïde Thraciam Martis sedem nuncupat. Vegetius de Re Mil. lib. I. cap. XXVIII. commenta haec putat, quia bellicosa admodum sit ea gens. Phurnutus, Τιμασθαι δὲ (ὁ Ἄρης) ὑπὸ Θρηκῶν μάχιστα καὶ Σκυθῶν, καὶ τῶν τοιούτων ἔθνων λέγεται, ἐπεὶ παρ' ἐκείνοις τῶν πολεμικῶν ἢ ἀσκησὶς εὐδοκίμει, καὶ τὸ ἀνεπιστρέφες τῆς δίης. Arnobius lib. IV. Quis Spartanum fuisse Martem (prodidit)? nonne Epicharmus, auctor vester? Quis in Thraciae sinibus procreatum? non Sophocles Atticus, cunctis consentientibus theatris?

941. Οὕτω τὸ τιτοῦς λαμπρὸν ἀνυάζων φάος] Graeci veteres φάος dixerunt, et quicquid in corpore solis esset, et quod a solis corpore flueret. Hesiodus lib. I.

— — λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡλίωιο.

Aeschylus,

— — χαῖρε δ' ἡλίου φάος.

Et apud Homerum, aliosque infinitos crebro. Porro κατ' ἐξοχὴν apellabant φῶτα Solem et Lunam, cum reliquos quinque planetas ἀστέρας nuncuparent. Nolebant enim Solem et Lunam in numerum errantium stellarum venire. Sic more suo Ἑλληνίζων Tertullianus Apologetici cap. XI. Vani erunt homines, nisi certi sint a primordio et pluvias de coelo ruisse, et sidera radiasse, et lumina floruisse, et tonitrua mugisse, et ipsum Iouem, quae in manu eius impositis, fulmina timuisse. Virgilius etiam,

— — vos, o clarissima mundi

Lumina, labentem coelo quae ducitis annum,

Liber, et alma Ceres. —

948. Τοῖσι τετρήνυς βρέτας] Equum durateum intelligit, qui nocturno Graiugenarum partu Troianis Pergama incendit, vt dicam Lucretii verbis. Multa de eo Dion, Virgil. Aeneid. II. et Euripidis Scholiastes Ἐκάβη. Agathiae (ob cuius editionem politioris literaturae studiosi plurimum debent CL. V. Bon. Vulcanio) elegans de hoc equo Epigramma,

Ἄ δέ ποθ' ἄ κλεινὰ Πριάμῳ πόλιν, ἂν ἀλαπάξαι
 Ἑλλάναν δεκέτης οὐκ ἐτάλασσαν ἄρης
 Ἀμφαδὸν, ἀλλ' ἵπποιο κακὸν ξύλον. αἶθε δ' Ἐπειὸς
 Κέρτανε, πρὶν τεῦξαι δουρατείαν παρὶδαι.
 Οὐ γάρ ἂν Ἀτρεΐδῳ ὄροφῆφάγον ἡφαμένῳ πῦρ
 Οὕτω ἐφ' ἡμετέροισι λύεσιν ἤριπύμαν.

Palaephatus negat in eo latuisse Graecos armatos, sed in loco concauo, qui etiam suo tempore ea ex re Ἀργείων λόχος dictus fuerit. Verba eius ita habent: Φασὶν ὡς Ἀχαιοί, οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ, κατεπόρθησαν τὴν Ἴλιον. ἐστὶ δὲ μυθώδης ἄγαν ὁ λόγος, ἥ δὲ ἀλήθεια ἐστὶν αὕτη. ἵππον κατέσκευασαν ξύλινον πρὸς μέγεθος μινωώτερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἐλκόμενος εἰέλθῃ, ἀλλ' ὑπερέχῃ τῷ μεγέθει, οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθηντο ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐπὶ τὴν πόλιν, ὃ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρι τοῦ νῦν etc. Victruvius machinam bellicam fuisse autumat, Polyaeus Vlyssis strategema: Καὶ τὸν ἵππον δὲ (inquit) τὸν δουράτεον, τὸν Ἐπειὸς ποίησεν σὺν Ἀθῆνῃ, καὶ τοῦτο στρατήγημα Ὀδυσσεύς ἦν. Ad huius similitudinem erat Athenis in arce aeneus equus, cum hac inscriptione, Χαρίδημος Εὐαγγέλλου ἐκ κοινῆς εἰδέθηκε.

950. Καθιερώσει Μινυδίας ἀνακτόροις]. Confundit epitheta Poeta, ut supra monuimus: nam Mineruae Graecae, non Myndiae instrumenta sua Epeus dicauit. Aristoteles lib. περὶ Θανυμακίων ἀκουσμάτων, Περὶ δὲ τὴν Ἰταλίαν, τὴν καλουμένην Κυλαβρίαν, ἐγγὺς Μεταπόντου, Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἶναι φασιν Ἑλληνίας, ἐνθα τὰ Ἐπειοῦ λέγουσιν ὄργανα ἀνακεῖσθαι, ἃ εἰς (Lipsius legit οἷς, recte) τὸν δούρτον ἐποίησεν ἵππον, ἐκείνου τὴν ἐπαννυμίαν ἐπιθέντος. Φανταζομένην γὰρ αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν κατὰ τὸν ἵππον ἀξιοῦν ἀναθεῖναι τὰ ὄργανα, καὶ διὰ τοῦτο βραδυτέρας τυγχάνοντα ἀνγαγωγῆς, εἰλεῖσθαι ἐν τῷ τόπῳ μὴ δυνάμενον ἐκπλεῦσαι, ὅθεν Ἑλληνίας Ἀθηνᾶς τὸ ἱερὸν προσαγορεύεται. Adi Simmiae Rhodii Πέλεον.

961. Ὡν δὴ μίαν Κριμισσός] Crimissus, Siciliae fluuius, ex vna Phoenodamantis filiarum Acesten suscepit. Virgilius Aeneid. V.

— — occurrit Acestes

Horridus in iaculis, et pelle Libystidos ursae,

Troia Crimisso conceptum flumine mater

Quem genuit. —

Seruius Aeneid. I. Hippoten quendam, non Phoenoda-

mantem nominet, *Timens Hippotes quidam nobilis filiae Segestae, cum Laomedontis regis Hesiona iam esset orta seditione religata, impositam eam naui misit, quo fors tulisset. Haec ad Siciliam delata, a Crinnisaeo flumio, quem Crinnisum Virgilius poetica licentia vocat, conuerso in vrsam, vel in canem, compressa, edidit Aeslem, qui ex matris nomine ciuitatem Troianis condidit, quae hodie Segesta nominatur.*

966. Τριδείον ἤσαν] Siciliam accipe, quam ita a tribus promontoriis notissimis appellauit. Nonnus Dionysiacon lib. II. Τρικάργον. lib. VI. Τρίλοφον ab iisdem nuncupauit.

973. Πᾶς δὲ λυγαίαν λεὼς ἐσθῆτα] Obscuram vestem funestam intellige; eam autem nigram fuisse a nemine putem ignorari. Artemidorus lib. II. cap. III. Τὸ δὲ μέλαν ἱμάτιον σωτηρίαν προσημαίνει, οὐ γὰρ οἱ ἀποθανόντες, ἀλλ' οἱ πενθοῦντες τοὺς ἀποθνήσκοντας τοιοῦτοις χρῶνται. Apuleius Miles. III. *Inter haec quaedam mulier per medium theatrum lacrymosa et flebilis, atra veste contexta, paruulum quendam sinu tolerans decurrit. Et VII. in fine, Nam mater pueri, mortem deplorans acerbam filii, fleta et lacrymosa, fuscaque veste contexta, ambabus manibus trahens cinerosam caniliem, epulans, et exinde proclamans, stabulum irrumpit meum. Quod monuit Tiarda meus. Cyprianus de Mortalitate, Contestarer assidue, et publice praedicarem fratres nostros non esse lugendos, accersitione dominica de seculo liberatos, cum sciam non eos amitti, sed praemitti, recedentes praecedere ut proficiscentes et nauigantes, desiderari eos debere, non plangi, nec accipiendas esse hic atras vestes, etc. Nota verba illa, accipiendas atras vestes, alba enim in luctu deposita veste, nigram adsumere moris erat. Iul. Paulus IG. Receptarum Sententiarum lib. II. cap. XXI. Qui lugeat, abstinere debet a conuiujs, ornamentis, et alba veste. Super hoc loco me monuit noster amor, Petrus Scriuerius. Iuuenalis Sat. X.*

*Haec data poena diu viuentibus, ut renouata
Semper clade domus multis in luctibus, inque
Perpetuo moerore, et nigra veste senescant.*

Catullus,

*Funestam antennae deponant undique vestem,
Candidaque intorti sustollant vela rudentes.*

Cicero in Vatinius, *Cedo quis vnquam coenauit alra-
tus? ita enim illud epulum est funebre, vt munus sit fu-
neris, epulae quidem ipsae dignitatis.* Macrobius Sa-
turn. lib. III. cap. XV. *Crassus, vir Censorius, (nam
cum Cn. Domitio Censor fuit) cum supra caeteros di-
sertus haberetur, essetque inter clarissimos ciues princeps,
tamen muracnam in piscina domus suae mortuam atratus
tanquam filiam luxit. Varro, Vt dum supra terram es-
sent, vicini lugerent, funere ipso pullis amictae. Pro-
pinquae adolescentulae etiam anthracinis, amiculo ni-
gello, capillo demisso, sequerentur luctum. Quem lo-
cum suggessit idem Tiarda. Homerus etiam tradit The-
tim adituram Iouem, cum Achillem filium breui ad Tro-
iam perituram deploraret, sese velo nigerrimo operuisse.*
Hinc lucem do Gregorio Nysseno lib. *περὶ Παρθενίας* cap.
III. *Τὴν τέως λαμπρὰν, καὶ λευχίμονα, καὶ περιβλεπτον ἀθρόως
καταμελαίνει προσιποῦσα ἡ συμφορὰ, καὶ περιβάλλει τῷ πένθει.*

976. *Κρατὸς δ' ἄκουρος νῶτα καλλυνεῖ φέβῃ]* Solebant
apud Graecos in luctu comam alere, eiusque ornamentum
negligere viri, mulieres autem tondere. Plutarchus *Ῥω-
μαϊκοῖς*, *Καὶ γὰρ παρ' Ἑλλήσιν, ἔταν δυστυχία γίνηται, κείρονται
μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες. ὅτι τοῖς μὲν τὸ κείρεσθαι,
ταῖς δὲ τὸ κομᾶν σύνηθές ἐστιν.* Artemid. lib. I. cap. XX. *Ἡ
δὲ ἀτῆμέλῃτος ἐν συμφοραῖς αὖξεται θρίξ.* Et cap. XXIII. *Καὶ
μύητοι οὐδεὶς ἐν περιστάσει πονηρᾷ, ἢ συμφορᾷ τινὶ καθεστὼς κείρε-
ται, ἀλλ' οἷς μάλιστα μέλει εὐπρεπείας, ἀλύποις τε, καὶ οὐκ ἀπό-
ροις.* De mulierum in luctu tonsura sunt verba illa Accii
Amphithryone,

— — *sed quatenam haec est
Mulier funesta veste, tonsu lugubri?*

Virgil. IX. Aeneid.

*Euolat infelix, et foemineo ululatu
Scissa comas, etc.*

Plane aliter tamen in Palliata fabula apud Terentium He-
autont. Act. II. Sc. III.

*Terentem telum studiose ipsam offendimus,
Mediosriter vestitam veste lugubri,
Eius anuis caussa, opinor, quae erat mortua;
Sine auro tum ornatam, ita uti quae ornantur sibi,
Nulla mala te esse expoliata muliebri,*

*Capillus passus, prolixus, circum caput
Reiectus negligenter. —*

Ecce hic aperte coma muliebris in luctu promissa, non tonsa. Decidite mihi hanc litem, vos Iudices. Interim tamen sciendum, etiam apud alios hunc morem fuisse. Nam *Perfae* (inquit Curtius lib. X.) *commisso more detonsis in veste lugubri coniugibus, ac liberis, non ut victorem et modo hostem, sed ut gentis suae instissimum regem, lugebant. Quin et Barbaros ferunt,* (verba sunt haec in Calig. c. V. de morte Germanici loquentis) *quibus intestinum, quibusque aduersus nos bellum esset, velut in domestico communique moerore, consensisse ad inducias. Regulos quosdam barbam posuisse, et uxorum capita rasisse ad indicium maximi luctus. Et haec habeo a Tiarda meo.*

987. Τοὺς πρὸς τὸν ποταμὸν τοῦ Νείλου ἀφικόμενοι] Lego cum doctissimo Cantero *τοῦ Νείλου*. Expulsi autem sunt Iones ab Aeneae fociis ex Asia venientibus: inde facem praefero Tertulliano lib. de Pallio dicenti, *Iones Nilei comites Asiam novis urbibus instruant.* Nam ex hac Historia capiendus ille locus.

988. Γλήναις δ' ἄγαλμα] Iones, cum Ilium cepissent, supplices a Mineruae simulacro auellebant, nulla religionis habita ratione, quod cum fieret, ipsum simulacrum illud facinoris atrocitate commotum, oculos clauderat. Hoc narrat his octo novem versibus Lycophron, et Strabo lib. VI. Τῆς δὲ τῶν Τρώων κατοικίας τεκμήριον ποιοῦνται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ξόανον ἰδρυμένον αὐτόθι, ὅπερ καταμύσαι μυνθεύουσιν, ἀποσπωμένων τῶν ἱετῶν ὑπὸ Ἰώνων τῶν ἐλόντων τὴν πόλιν.

1000. Πιθηκόμορφω] Πιθηκόμορφον vocat Therfiten, ob faciei deformitatem. Artemidorus lib. II. cap. XII. Πιθηκος ἄνδρα πανούργον καὶ γόητα σημαίνει, qualem etiam Therfitem fuisse verisimile fit. *Απομαλὰρ* quoque *Ἀποτελεσματῶν* cap. CXXXV. simiam interpretatur τὸν πανούργον.

1004. Κλήτην ἀνάσσαν τῆς ἐπωνύμου πατρὸς] Aufimne Κλείτην? Haeret mihi aqua. Etymologici Auctor, Κλείτη, μία τῶν Ἀμαζόνων, ἣτις ἐλθούσα εἰς Ἰταλίαν ὤκησε, καὶ πόλιν ἔκτισε, ἣν ἀπ' αὐτῆς Κλείτην ἀνόμασαν, (malim ἢ ἀφ' αὐτῆς Κλείτην ὠνόμασεν) καὶ ἐβασιλεύσε τοῦ τόπου, καὶ αἱ ἀπ' αὐτῆς δεχόμεναι

τὴν βασιλείαν, κλεῖται ἀνομήσθησαν. Nisi forte Etymologicum mendosum. Scio Κλεῖτην Cyzici uxorem, de qua est apud Parthenium *Erotic.* XXVIII. et *Argonauticon* Scriptores, verum ea ab hac alia.

1015. Ποδατοῖς λίνου] Esse πόδας funes nauticos nemo est, qui ignorat, arbitror. Servius *Aeneid.* V. pag. CCCCLXXXVIII. ibi, *Vna omnes ferre pedem*] *Podiam* (lego *Pedem*) id est, funem, quo tenditur velum, quod Graeci πόδα vocant; ut est apud *Pindarum* et *Aristophanem*. Quem locum acceptum fero *Tiardae* meo, ut hunc *Senecae* II. de *Benef.* c. XXXIV. *Scriuero*, *Ingens est rerum copia sine nomine, quas non propriis appellationibus notamus, sed aliunde commodatis.* Qui *pedem* et nostrum, et lecti, et veli, et carminis dicimus. *Homerus Odyss.* π.

— — αἰὲ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων.

Sophocles Ἀντιγόη,

Αὐτίς δὲ νῆς ὅστις ἐγκρατὴς πόδα
Τείνας ὑπείκει μῆδεν, ὑπτίως κάτω
Στρέφας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.

Testes infiniti, *Aristophanes*, *Euripides*, *Apollonius*, et alii eius classis.

1019. Λυποῖν ὕφεται βίον] Ὀφονται, id est, viuent: sic saepe βλέπειν apud Poetas. *Sophocles*,

— — καὶ βλέποντα μὴ πόθον,
Θανόντ' ἂν οἰμύζειαν ἐν χρεῖα δορός.

Et aliis locis multis. *Homerus Iliad.* α.

Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Ita accipere illud *Theocriti Idyllio* XIII.

— — τὸ δ' αὔριον οὐκ ἰσορῶμες,

quid vetat? *Infra* quoque *Lycophron*,

Γαλήνῃν ἡμαρ οὐ ποτ' ἐν ζῳῇ δρακύν.

Virgilius eodem modo *cassum lumine* pro mortuo dixit,

— — nunc *cassum lumine* lugent.

Ennius Annal. lib. III.

Postquam lumina, sis oculis bonus, Ancu' reliquit.

1039. Μέγαν πλειῶνα μὴ πεφευγότα] Is erat Veterum mos. Euripidis Scholiastes Ἰππολύτῳ, Ἔθος γὰρ τοῖς ἐφ' αἵματι φεύγουσι, ἐνιαυτὸν ποιῆν ἐκτὸς τῆς πατρίδος. Isaacius Tzetzes, Μόρος (lego νόμος) ἦν, τὸν ἐργασάμενον φόνον, φεύγειν ὅλον ἐνιαυτὸν, μὴ φαύοντα τῆς πατρίδος. Atque illud exilii genus ἀπειναντισμός dicebatur. Hesychius, Ἀπειναντισμός, ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασιν. Suidas, Ἀπειναντῆσαι, (emendo ἀπειναντίσαι) ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ἐπὶ τισιν ἀδικήμασιν. Iul. Pollux lib. I. cap. VII. Ἀπειναντῆσαι δὲ, τὸ φυγεῖν ἔτος. Plato in Libris de Legibus, et homicidia, et eorum poenas distinguit. Infonem enim innoxiumque haberi iubet, qui proprium serum occidit, eum vero, qui alienum, tanti mulctandum censet, quanti serum ille venierit. At eum, qui ingenuum iratus occidit, biennium exulare vult; qui per insidias, triennium: eum porro, qui, dum exulat, homicidium committit, perpetuo exilio damnat. Eandem poenam etiam praescribit patribus, qui filios, filiis, qui patres, et viris, qui coniuges, et vxoribus, quae viros occidissent. Vide Platonem, et Theodoretum Θεραπευτικῆς lib. IX.

1040. Δίκης ἀγρόδος Τελφυσία] Telphusa Erinnys dicitur, Tisiphonem intellige, quae caedes vindicare putabatur. Furiis vero, vt infernalibus deabus, nocentium vindictam tribuebat antiquitas. Aeschylus Εὐμενίαι de illis loquens,

Πάντα γὰρ αὐται, τὰ καὶ ἀνθρώπους
Ἐπιῖχον, δίσκειν. —

Timaeus Locrus lib. περὶ Ψυχᾶς κόσμου καὶ φύσιος, Εἰ δὲ καὶ τις σκληρὸς, καὶ ἀπειθής, τούτῳ ἐπέσθω κόλασις, ἧ τε ἐκ τῶν νόμων, καὶ ἧ ἐκ τῶν λόγων, σύντονα ἐπάγοισα δειμάτα τε ἐπωράνια, καὶ τὰ καθ' ἕδω, ὅτι κόλασις ἀπαράκλητοι ἀπόκεινται δυσδαίμοσι νεοτέροις.

1050. Δορυῖς δὲ μήλων] Meminit huius rei Strabo lib. VI. cuius ea verba, Δείκνυται δὲ τῆς Δαυνίας περὶ λόφον, ᾧ ὄνομα Δρίον, ἥρῳα, τὸ μὲν Κάλχαντος ἐπ' ἄκρα τῇ κορυφῇ, ἐναγίζουσι δὲ αὐτῷ μέλανα κριὸν οἱ μαντευόμενοι, ἐγκοιμώμενοι ἐν τῷ δέρματι: nisi quod dicat arietem immolare solitos. Cum Lycophrone Virgilius Aeneid. VII. sub finem,

*Hinc Italae gentes, omnisque Oenotria tellus
In dubiis responsa petunt, huc dona sacerdos
Cum tulit, et caesarum ouium sub nocte silenti
Pellibus incubuit stratis, somnosque petiuit.*

Et certe is mos non ibi solum, sed in aliis locis, apud alias gentes. Cicero de Divin. lib. I. *Atque etiam qui praeerant Lacedaemoniis, non contenti vigilantibus curis, in Pasitheaefano, quod est in agro propter urbem, somniandi causa excubabant, quia vera quietis oracula ducebant.* Subdit vero νότων δ' ἀλγίστης Δαυνίοις κληθήσεται. Sciendum olim aegrotos medicinae discendae causa in templis Deorum, maxime Aesculapii, somnum captasse. Diogenes lib. IV. in Cratete, Οὗτος νοσήσας εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον ἀπεχάρητε, καὶ κεῖ περιεπάτει. Petronius, *Ipsa quidem illa nocte vexata, tam periculoso inhorruī frigore, ut tertianae etiam impetum timerem. et ideo medicinam somno petii, iussaque sum vos perquirere, atque impetum morbi monfirata subtilitate lenire.* De qua vide eruditissimum amicissimamque Wouwerum.

1055. Ἀστούσι καὶ ποιμένισι προεμνηῖ μολεῖν] Strabo de solis pecoribus narrat, Τὸ δὲ Ποδαλειρίου καὶ τῷ πρὸς τῇ εἰζῇ, διέχον τῆς θαλάττης ὅσον σταδίους ρ'. εἰ δ' ἐξ αὐτῶν ποτάμιον πάναντες πρὸς τὰς τῶν θρεμμάτων νότους. Fuere vero haec herosa, (ut videmus ex Strabone), Calchantis quidem, in cacumine collis, Podalirii vero, ad radices eius. Obserua hic obiter Veterum consuetudinem, qui nobiles et potentiores in montibus, aut ad eorum radices sepeliebant. Lycophron supra v. 424.

Τρισσοὺς δὲ ταρχύτους Χεριάφου νάπαι.

Lucanus lib. VIII.

*Et regum cineres extructo monte quiescant,
Cum Ptolemaeorum patres seriemque pudendam
Pyramides claudant. —*

Virgilius Aeneid. lib. XI.

— — fuit ingens monté sub alto
Regis Dercenni terreno ex aggere bustum
Antiqui Laurentis, opacaeque ilice tectum.

Seruius, *Apud maiores, nobiles, aut sub montibus, aut in montibus, sepeliebantur.* Quae verbo pene tenus

transcripsit Isidor. Orig. lib. XV. cap. XI. Videmus idem apud S. Aurelium lib. de Origine gentis Romanae, ubi de Auentini regis sepulcro, *Post illum regnavit Auentinus Silvius. Isque sinitimis bellum inferentibus, in dimicando circumuentus, ab hostibus prostratus est, ac sepultus circa radices montis, cui ex se nomen dedit.*

1062. Κρύφουσι κοίλοις ἐν μυχοῖς διασφάγος] Elegans sepulcri περιφρασις. Potest tamen ad Veterum sepulcra referri, qui mortuos in cauernis sepeliebant. Etymologici Auctor, Τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς κοιλώμασι τῆς γῆς ἔθαπτον, μήτε σιδήρῳ, μήτε χαλκῷ κεχηρμένοι. Theognis,

— ὅταν δυοφεροῖς ὑπὸ κεύθμασι γαῖης
Βῆς πολυκωκύτους εἰς αἰῶδα δόμους.

Idem mos antiquissimis Romanis, qui ea loca *Puticulos* dixere.

1064. Χωστῶ τροχαλῶ] Solebant tumulos lapidibus sternere. Hieronymus in epistola quadam ad Innocentium, *Linteo cadauer obuoluunt, et fossam humum lapidibus construentes, ex more tumulum parant.* Petronius hoc *Lapidare* dixit. Virgilius,

Monte sub hoc lapidum tegitur Ballista sepultus.

Et de eodem Phocas Grammaticus.

1066. Τοῦ κρατοβεῶτος παιδὸς ἀτρεΐστου κάπρου] Tydeum puta, Diomedis patrem, quem cerebriorum vocat, quod cum in bello contra Thebanos e vulnere, quod a Melanippo, Astacti F. acceperat, moribundus iaceret, eique caput Melanippi occisi ab Amphiarao vate afferretur, cerebrum euulsum exforbuerit. Vide Homeri Scholia Iliad. ε. et Apollodorum lib. III. *Intrepidum* autem vocat, quod cum legatus Thebis rediret Argos, eique Eteocles, collocatis quinquaginta lectissimis iuuenibus in itinere, insidias struxisset, intrepido omnes animo aggressus sit, et in fugam verterit. Additur a quibusdam ad vnum omnes occisos. *Aprum* vero appellat, quod pellem apri Calydonii gestare solitus sit, quo pacto etiam Deiphilen, Adrastii filiam, vxorem accepit; nam ille oraculo monitus erat, vt filias suas leoni, et apro in matrimonium daret: et leonis pelle amictus Polynices alteram, Argiam, accepit. Vide Euripidis Scholiasten Phoenissis, Homeri loco

citato, et Auctorem Prouerb. Apollodorus clypeo insculptum aprum fuisse narrat libro citato. Hac de re capiendus Statius Thebaid. lib. I.

Cui Phoebus generos (monstrum exitiabile dictu!
Mox adaptata fides) aevo ducente capiebat
Setigerumque suem, et fuluum aduentare leonem.

Et quae ibi multa sequuntur.

1091. Εὐκταῖν σέλαι] Intellige τὰ χαριστήρια. Sciendum est Veteres duplici de causa sacrificasse, vel quia votum, vel quia ab oraculo mandatum. Haec sacrificia ἀπὸ τῆς μαντείας dicebantur, illa εὐκταῖα, et χαριστήρια. Sophocles Trachiniis,

Δη. Εὐκταῖα φαίνων, ἣ πὸ μαντείας τινός;
 Δι. Εὐκταῖ', ὅθ' ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον ὄρεϊ
 Χώραν γυναικῶν, ὧν ὄρεες ἐν ὀμμασιν.

Ovidius Metamorph. lib. IX. τὰ εὐκταῖα, siue χαριστήρια, *sacra vota* appellat,

Victor ab Oechalia Caeneo sacra parabat
Vota Ioui. —

Plautus Amphitryone,

Ego rem diuinam intus faciam, vota quae sunt.

Statius Thebaid. IV.

— — — cum, te mihi sospite, templa
Votuiis implenda choris. —

1097. Πτόρθον διαρρησθέντος] Palamedem intelligit, quem πτόρθον vocat, vt Homerus, Hesiodus, alique omnes heroes, ὄζους Ἄρης. Orpheus in Argonauticis ὄρπηκας similiter nuncupat Amphionem, et Asterium,

Καὶ μὲν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἦσαν,
 Ἀμφίων κλυτόφημος, ἰδ' Ἀστέριος μενεχάρμης.

Theocritus Id. VI. ἔρνος, vbi caprariam laudat,

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.

Nisi forte mauelis πτόρθον dici ob proceritatem; Veteres enim homines proceros virgultis valde excrefcentibus comparabant. Philostratus Ἡρωϊκοῖς de Achille, Ὑπερφύης

δὲ τὸ σῶμα ἐφαίνετο, αἰζηθεῖς τε ῥᾶν, ἢ τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα. Heliodorus Aethiop. lib. II. Τάχιστα δὲ εἰς ἀκμὴν, καθάπερ ἔργος τι τῶν εὐθαλῶν, ἀνέδραμεν. In cuius loci explanatione lapsus, vt et aliquoties in eo opere, Interpres. Palamedem vero Vlyssis dolo circumuentum occiderunt Graeci. Notum id ex Dicty, Homero, Philostrato, Polytaeno, Virgilio, et Hygino.

Ibid. Ὅν νεοσκαφὲς Κρύφει ποτ' ἐν κλήροισι Μηθύμνης στέγος] Optime illustrant hunc locum illa Philostrati verba Ἡρώκωις, ἔθαφε δὲ αὐτὸν (Παλαμήδῃ) Ἀχιλλεύς τε, καὶ Αἴας, εἰς τὴν ὄμωρον τῇ Τροίᾳ τῶν Αἰολέων ἡπειρον· ὑφ' ὧν καὶ ἱερὸν (Lycophron νεοσκαφὲς στέγος appellat) αὐτῷ τί ἐξφοδόμητο μάλα ἐρχαῖον, καὶ ἄγαλμα Παλαμήδους ἴδουται γενναῖόν τε, καὶ εὖστολον, (malim εὖστον) καὶ θύουσιν αὐτῷ ξυνιόντες οἱ τὰς ἀνταίρας οἰκοῦντες πόλεις· μακστεύειν τε χρὴ τὸ ἱερὸν κατὰ Μύθημνάν τε, καὶ Λεπέτυμον, ὅρος δὲ τοῦτο ὑψηλὸν ὑπερφαινέται τῆς Λέσβου.

1099. Ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα] Hoc temporis Graeci balneis nondum vtebantur, sed lauacris, quae ἀσαμίνδους vocabant. Testis Homerus Odyss. p.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαῖναν μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε,
Ἐς δ' ἀσαμίνδους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.

Postea inuenta balnea. Artemidorus lib. I. cap. LXVI. Οἱ μὲν πάνν καλαῖοι τὸ λούεσθαι οὐ κακὸν ἐνόμιζον, βαλανεῖα γὰρ οὐκ ἥδεσαν, ἐπεὶ ἐν ταῖς λεγομέναις ἀσαμίνδοις ἐλούοντο. Quales vero Graecorum ἀσαμίνδοι, tales erant Romanorum *Lauatrinae*. Varro de L. L. lib. VIII. *Eadem ratione domi suae quisque ubi lauatur, balneum dixerit: et quod non erant duo, balnea dicere non consueuerunt, cum hoc antiqui non balneum, sed Lauatrinam appellare consueuissent.* Nonius Marcellus, *Latrina genere foeminiuo, et est lauatrina, quod nunc balneum dicitur.* Lego, et *lauatrina est q. n. b. d.* Accedebant autem balnea aut a bello reuerfi, aut magno labore transacto. Artemid. loco citato, Πάχαι μὲν γὰρ εἰκὸς εἶναι πονηρὰ τὰ βαλανεῖα, ἐπεὶ μὴ συνεχῶς ἐλούοντο οἱ ἄνθρωποι, μηδὲ εἶχον τοσαῦτα βαλανεῖα, ἀλλὰ ἢ πόλεμον καταστρεφάμενοι, ἢ μεγάλου παυσάμενοι πόνου ἐλούοντο. Agamemnon autem a bello Troiano reuerfus, in balneo a Clytaemnestra est peremptus. Testes, praeter Lycophronem, Aeschylus, et Seneca Agamemnone. Hom. Od. 2. in mensa canit necatum, in quam sententiam et Dion

abit in Orat. περί Ἀπιστίας, cuius ea verba, Ὁ δὲ Αἰγίσθος τὸν Ἀγαμέμνονα δειπνήσας, ὥστε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ Φάτῃ, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν Τρώων οὐδὲν ἔπαθεν ἐν δέκα ἔτεσιν οἷς ἐπολέμει, καὶ οὐδὲ πώποτε αὐτοῖς συνέστιος ἐγένετο, εἰς δὲ τὴν οἰκίαν ἐλθὼν διὰ τοιοῦτου χρόνου, θύσας τοῖς θεοῖς, τὴν δ' ἐκυτοῦ τραπέζαν παραδέμενος, ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς οὕτως ὠμῶς ἀνῆρέθη. Homerum et Dionem sequuntur Aelianus Παικ. Ἱστορ. lib. II. et Hyginus Fab. CXVII. et Iuuenalis Sat. VIII.

— ille Deis auctoribus ultor
Patris erat caesi media inter pocula. —

Ibid. Τὰς δυσεξίδους ζητῶν κελεύθους] Euripidis Scholiastes extrema Hecuba, Φοβουμένη ἢ Κλυταιμνήστρα αὐτὸν, (Ἀγαμέμνονα) μὴ τὴν πρὸς Αἰγίσθου μοιχείαν αὐτῆς καταμαθὼν, αὐτὴν μετ' Αἰγίσθου τιμωρήσεται, τοιόνδε βουλεύει· ἑμᾶτιον κατεσκέυατε μὴ ἔχον διεξόδους μήτε κεφαλῆς, μήτε χειρῶν, ἐν ᾧ περιβαλοῦσα αὐτὸν λελουμένον, ἀπέκτεινε. Philostratus senior Εἰκόνων lib. II. Ἡ Κλυταιμνήστρα δὲ πέπλου τέχνῃ τινὸς ἀπίστου τὸν Ἀγαμέμνονα περισχοῦσα, πέλενεν εἰς αὐτὸν ἦκεν ἀμφήκη τοῦτον. Vocat autem βρόχον ἀνχειστήρα, vel propter rotunditatem, ita ante ἀμφιτορωτὴν βρόχῳ paludem, vel quia in ea veste, tanquam laqueo, strangulatus fuit. Ἀμφίβληστρον vero, vt infra,

— τοῦ πεφασμένου κέλωρ
Ἐν ἀμφιβλήστοις ἔλλοπος μυνδοῦ δίκην.

Describit autem περιφραστικῶς Lycophron τὴν ἐξωμίδα, qua induenda dum occupatus Agamemnon, a Clytaemnestra vxore interficitur. Erant vero ἐξωμίδος duo genera; haec manicas non habebat, sed tantum vnicum foramen, per quod collum exerebant, atque ea proprie ἐξωμὶς, talis in qua occisus Agamemnon: altera manicas habebat, et dicebatur μασχάλιος. Eius rursus duo genera: illa duas habebat manicas, dicebaturque ἀμφιμάσχαλος, et erat ingenuorum; altera vnicam duntaxat, dicebaturque ἑτερομάσχαλος, et erat seruorum. Etymologici Auctor, Ἀμφιμάσχαλος, δύο χειρίδας ἔχων, οἱ ἦν τῶν ἐλευθέρων· ὁ δὲ τῶν οἰκετῶν μίαν εἶχε, καὶ διὰ τοῦτο ἑτερομάσχαλος ἐκαλεῖτο. Hesychius, Ἀμφιμάσχαλος, χιτῶν χειριδωτὶς ἐλευθέρων, ὡς Πλάτων, δύο χειρίδας ἔχων, ὡς μασχάλας ἐτι καὶ νῦν λέγουσιν. Et postea, Ἑτερομάσχαλος, χιτῶν δουλικὸς ἐργατικὸς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἑξῆς μένην. Pollux lib. VII. cap. XIII. Χιτῶν δὲ, ὁ μὲν ἀμφιμάσχαλος, ἐλευθέρων σχῆμα· ὁ δὲ ἑτερομάσχαλος οἰκε-

τῶν. Romani quoque vti eiusmodi tunicis breuibus et substrictis, circa humeros desinentibus. Agellius lib. VII. cap. XII. *Viri autem Romani primo quidem sine tunicis toga sola amicti fuerunt, postea substrictas, et breues tunicas citra humerum desinentes habebant, quod genus Graeci dicunt ἱεμίδας.* Dedecus vero habebatur manicatam tunicam gestare. Augustinus de Doct. Christ. lib. III. cap. XII. *Talares ac manicatas tunicas habere, apud Romanos veteres flagitium erat, nunc autem honesto loco natis, cum tunicati sunt, non eas habere flagitium est.* Agellius vt supra, *Tunicis vti virum, perplexis ultra brachia, et vsque in primores manus, ac prope in digitos, Romae atque omni in Latio indecorum fuit.* Et apud Virg. IX. Aeneid. Romulus Numanus, Troianis hostibus ignauiam, et, vt ita dicam, effoeminationem obiiiciens, ait,

*Vobis picta croco, et fulgenti murice vestis,
Et tunicae manicas, et habent redimicula mitrae.*

Quem locum in id trahit Agellius d. loco, dicitque, Q. Ennium, Carthaginienſum tunicatam iuuentutem non videri sine probro, dixisse. Et, P. Africanum, Pauli F. virum omnibus bonis artibus, atque omni virtute praeditum, P. Gallo, homini delicato, inter pleraque alia, quae obieciat, id quoque probro dedisse, quod tunicis vteretur manus totas operientibus. Cicero quoque Catil. II. probro Catilinae obiecit, quod manicatus esset, his verbis, *Postremum autem genus est non solum numero, verum etiam genere ipso atque vita, quod proprium est Catilinae, de eius delectu, imo vero de complexu eius et sinu, quod pexo capillo nitidos, aut bene barbato videtis, manicatis et talaribus ac tritis tunicis, velis amictos, non logis.* Quod etiam vituperat Varro, testimonio Seruii p. DCCXLIII. locum Virgilii supra-dictum enarrantis, dicens: *Manicatis et talaribus tunicis.* Nam colobiis utebantur antiqui. Quae indicauit Tiarda. Hinc ait Seneca Epist. XXXIII. *Apud me vero Epicurus est et fortis, licet manuleatus sit.* De Vita Beata cap. XIII. *Hoc tale est, quale vir fortis stola indutus.* Seruus Pseudolus in Comoedia sui nominis,

— — manuleatam tunicam habere hominem addece?

Suetonius, cum Caligulam dixisset vestitu vsum non ciuili,

ac ne virili quidem, subiungit, *Saepe depictas gemmasque indutus penulas, manuleatus et armillatus in publicum processit.* Et hoc quidem, vt dixi, apud Romanos obtinebat. Nam apud Parthos, qui principem locum habent, anaxyridem triplam induunt, et manicatam tunicam: plebs vero erat in tunicis sine manicis, vt auctor est Strabo lib. XV. Et apud Athenienses tunica vtriusque manicata liberorum erat; vnicam autem manicam habens seruorum; vt scribit Pollux Onomasticon lib. VII. c. XIII. Idem Tiarda.

1102. Κροσσῶτάς ῥαφάς] Nam ἡ ἐξωὺς ἀνεβάλλετο πατέρας χειρὸς ὑποστελλομένης, καὶ κάτωθεν πρὸς τοὺς πόδας ὥς τῷ ἄμφω ἐκκαταθείσης, vt ait Etymologici Auctor.

1103. Θερμὴν δ' ὑπαὶ λουτρῶνος ἀρνεύαν στέγην] Intellige τὸ πυριατήριον, siue ὑπόκαυστον, quod *Sudatorium* Senecae in Epistolis. Intrabant autem illud a laboribus vacantes et otiosi, qualis Agamemnon a bello Troiano reuerfus, aut a morbo se recolligentes. Artemid. Ἡ γὰρ ἀναλαμβάνοντες, ἢ ἀπραγοῦντες εἰς θερμὰ πορεύονται. Τιβὴν vero, siue τίβηνος, vas in balneo, de quo vide Hesychium.

1105. Τυπὲς συνεπάρῳ] Citatur hic versus etiam a Iulio Polluce. De caede vero Agamemnonis sic infra,

— τοῦ πεφασμένου κέλωρ
Ἐν ἀμφιβλήστροις ἔλλοπος μυνδοῦ δίκην.

Sophocles Ἠλέκτρα,

Ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶψαν
Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε.
Μήτηρ δ' ἡ μὴ, ᾧ κοινολεχὴς
Αἰγισθος, ὅπως δρῶν ὑλητόμοι,
Σχίζουσι κάρα Φονίῳ πελέκει.

Homerus Odyss. λ'.

— ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτιγ.

1108. Ἐγὼ δὲ δροίτης ἄγχ.] Philostratus loco citato, Τὴν τε τῷ Προϊάμῳ θυγατέρα καλλίστην νομισθεῖσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, χρησμούς τε ἀπιστομένους ἄδουσιν ἀποκτείνει θρηνῶ πελέκει.

1109. Χαλυβδίκῳ κνᾶδοντι] De Chalybico ferro multi. Arrianus, Χάλυβες πρῶτοι ἀνθρώπων αἰτίῳ ἔχουσι χαλκεύεσθαι τὸν σίδηρον. Ammianus lib. XXII. *His regionibus Dahae confines sunt acerrimi omnium bellatores, et Chalybes, per quos eruditum et domitum est primitus ferrum.* Aristoteles lib. περὶ Θανά. Ἀκουσμ. Λέγεται δὲ ἰδιωτάτην εἶναι γένεσιν σιδήρου τοῦ Χαλυβικοῦ, καὶ τοῦ Μυσικοῦ· συμφέεται γὰρ, ὥσπερ λέγουσιν, ἐκ τῆς ἁμμου τῆς καταφερομένης ἐκ τῶν ποταμῶν. ταύτην δὲ οἱ μὲν ἀπλῶς Φασὶ πλύναντες κομινεύειν, οἱ δὲ τὴν ὑπόστασιν, τὴν γενομένην ἐκ τῆς φύσεως, πολλάκις πλυνθεῖσαν σιγκαίειν. Stephanus, Χάλυβες, περὶ τὸν Πόντον ἔθνος ἐπὶ τῷ ποταμῷ Θερμυῶντι, περὶ ᾧν Εὐδοξος ἐν πρώτῳ. Ἐκ δὲ τῆς Χαλκοῦς (lego Χαλύβης) χώρας ὁ σίδηρος, ὁ περὶ τὰ στομῶματα ἐπαινοῦμενος, ἐξάγεται. Demarchus in Poliorceticis, Τῶν μέντοι στομῶματων τὸ μὲν Χαλυβδικόν, τὸ δὲ Σινωπικόν, τὸ δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν, καὶ ὅτι Σινωπικόν, καὶ Χαλυβδικόν εἰς τὰ τεκτονικά, τὸ δὲ Λακωνικόν εἰς ῥίνας, καὶ σιδηροτρίπανα, καὶ χαρακτῆρας, καὶ τὰ λιθουργικά, τὸ δὲ Λύδιον καὶ αὐτὸ εἰς ῥίνας, καὶ μαχαίρας, καὶ ξυρία, ξυστήρας. Vide Stephanum. Eustathius, "Ἄλλοι Χαλβίους ἐκάλεσαν (ἔθνος δὲ εἰς Ποντικὸν παρὰ τῷ Θερμυῶντι) ἀφ' ᾧν σίδηρος, Φασὶν, ἐξάγεται ὁ πρὸς τὰ στόματα ἐπαινούμενος, ἥτοι πρὸς τὰ στομῶματα, ὅθεν καὶ Χαλυβικὸς κνᾶδων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, Χαλυβδικὸς παρὰ τῷ Λυκόφρονι, ὁ ἐξ ἀρίστου σιδήρου. Vide etiam Hesychium. Inde σιδηροτέκτονες Χάλυβες apud Aeschylum Prometheo.

1124. Ζεὺς Σπαρτιάταις αἰμύλοισι κληθήσεται] Iouis Agamemnonis apud Spartanos templum nobilissimum. Sciendum vero, veteres Graecos reges omnes Δίας appellare consuevisse, ut docet, praeter Scholiasten, Iohannes Tzetzes in Varia Historia. Quin etiam hoc sciendum, reges sibi deorum nomina adsciivisse. Sic Alexander Magnus Ammon dici voluit: alii aliorum Deorum nominibus. Servius Aeneid. VII. *Antiqui reges nomina sibi plerumque vendicabant deorum: hinc est, quod apud Cretam esse dicitur Iouis sepulcrum. Gabalus etiam imperator Romanus Solem se dici voluit, nam Heliogabalus dictus est.*

1133. Τοὺς Ἑκτορείαις ἡγλαϊσμένους κόμαις] De Hectorea tonsura ita Pollux, Ἐκαλεῖτο δὲ τις κόρυς καὶ Ἑκτορείος κόμη, περὶ ἧς Φησὶν Ἀναξίλαος,

τὴν Ἑκτορείην τὴν ἐφίμερον κόμην.

Τιμαῖος δὲ τὴν κουράν ταύτην προεσάλαται μὲν δὲν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περιεχέσθαι δὲ τῇ τραχήλει. Hesychii locus de hac coma mendosus satis, Ἐκτόρειοι κομῶνται, Δαῖνιοι καὶ Πευκῆτιοι ἔχοντες τὴν ἀφ' Ἡλίου τοῖς ὤμοις περιεχυμένην τρίχα. Meminit eiusdem Eustathius Iliad. φ'. Ἄλλοι δὲ (inquit) τὴν Ἐκτορέην Φιλοῦσι κουράν, ἣν περιλαλεῖ καὶ Λυκόφρων.

1135. Ἐμὸν περιπτύζουσιν ὠλέναις βρέτας] Templā, arae, foci, statuae supplicum olim perfugia. Plutarchus περὶ Δεισιδαιμονίας. Ἔστι καὶ λησταῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν, καὶ πολεμίου φεύγοντες, ἀν' ἀγάλατος λάβωνται, ἢ ναοῦ, θαρσύνουσιν. Iul. Pollux lib. I. cap. I. Εἰ δὲ καὶ ἀστυλόν τι εἴη, τοῦτο καὶ κρησφύγετον λέγε, καὶ ἱεροῦς ὄρους, ἐφ' ὅσον τοῖς οἰκέταις (lego ἰκέταις) ἀσφάλεια. Adde Tit. XII. lib. I. Cod. De his, qui ad Ecclesiam confugiunt, Nouellam XVII. c. V. et VII. Statuas autem intellige principum. Vide l. II. ff. de his, qui sunt sui g. ult. Instit. eod. Tit. XXV. lib. I. C. de his, qui ad Statuas principum confugiunt. Monuit Tiarda noster.

1137. Ἐρινύων ἐσθῆτα] Nigram aut pullam intellige, talem enim Furiis tribuunt Poetae. Ianus Parrhasius ad Claudiani lib. III. de Raptu Proserpinae refert ex Timaeo, Daunias mulieres semper pullis vestibus vsas, cum de virginibus nubere nolentibus ea heic dicat Lycophron.

1153. Τὸν χιλίων τὰς ἀνυμφεύτους χρόνον] Homeri Scholiae Iliad. ν'. Ἀθηνᾶ δὲ οὐδὲ οὕτω τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκατεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Meminit et Strabo lib. XIII. Αἱ γοῦν Λοκρίδες παρθένοι μικρὸν ὑστερον ἀρξάμεναι ἐπέμποντο κατ' ἔτος. Id vero Persis demum imperantibus factitatum narrat ibidem, his verbis, Τὰς δὲ Λοκρίδας πεμφθῆναι Περσῶν ἥδη κρατούντων συνέβη. Polybius lib. XII. praeterea centum familias delectas fuisse ait, Ἐξ ἃν ἐμελλον οἱ Λοκροὶ κατὰ τὸν χρησμὸν κληροῦ τὰς ἀπνικαλισσαμένας παρθένας εἰς Ἴλιον.

1157. Ἀκάρποις γοῖα συμπλέξας φυτοῖς] Vocat ἀκαρπὰ φυτὰ infelicia ligna, quae fructum non ferebant. Quae vero arbores inter felices et infelices reputatae sint, docet Simia Gellii Saturnal. lib. III. cap. XX. Felices arbores esse putantur, quercus, aesculus, ilex, suber, fagus, corylus, sorbus, ficus alba, pyrus, malus, vitis, prunus, cornus, lotus. Tarquinius Priscus in Ostenta-

rio arborario, *Arbores, quae inferum deorum auertentiumque in tutela sunt, eas infelices nominant* *Alternum sanguinem, filicem, ficum atram, quaeque baccam nigram, nigrosque fructus ferunt, itemque acrifolium, pyrum sylvaticum, ruscum, rubum, sentesque, quibus portenta prodigiaque mala comburi iubere oportet.* Festus simpliciter fructiferas felices, infructiferas infelices dictas ait ex Catone. Apuleius in Apologia, *Arbor infocunda et infelix, quae nullum fructum ex sese gignit, tanti est in pretio, quanti lignum eius trunco.* Horatius Epod. II.

*Inutilesque falce ramos amputans,
Feliciores inserit.*

Statius Syluis lib. III. in Propempt. Metii Celeris,

— *ubi germine primum
Candida felices sudent opobalsama virgae.*

Minucius Octauio, *Deus enim ligneus, rogi fortasse, vel stipitis infelicitis portio, suspenditur, caeditur, dolatur, runcinatur.* Ut autem arbores felices, ita vulnera felicia dixit idem ille eodem modo, *Maiores enim nostris tam facilis in mendaciis fides fuit, ut temere crediderint etiam alia monstruosa miracula, Scyllam multiplicem, Chimaeram multiformem, et Hydram felicibus vulneribus renascentem.* Ad felices arbores quod attinet, vnguium dialis, et capilli segmina operiebantur. Flaminica quoque dialis in rica surculum de arbore felici habebat. Vide Agellium lib. X. cap. XV. Eadem quoque arbore supplicia caduceatorum erant. Festus, *Supplicia sunt, quae caduceatores portent: ea sumebantur ex verbenis felicitis arboris, nec enim ex alia supplicia fas erat, quam de verbenis sumi.* Infelicia vero ligna ad portentorum expiationem adhiberi solita vides ex Lycophrone, et Macrobio. Catullus,

*Nouit, si sibi restitutus essem,
Desissemque truces vibrare iambos,
Electissima pessimi poetae
Scripta tardipedi deo daturum
Infelicibus vstulanda lignis.*

Etiam perduelliones ad arborem infelicem suspendebantur, ut videmus ex lege Romuli, quae ita habet, *Duumiuri*

*perduellionem iudicent. Si a duumviris pronocarit, pro-
vocatione certato. Si vincent, caput obnubito, infelici
arbori suspendito, verberato vel intra pomoerium, vel
extra pomoerium.*

1158. Εἰς θάλασσαν ἐκβράσσει σποδὸν] Sordes purga-
mentorum in aquas mos abicere, vel fluuiales, vel mari-
nas. Homerus,

— εἰς ἄλλα λίματ' ἐβαλλον.

Theocritus Ἑρακλίσκω,

Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα
Ῥαγιάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὐρίων. —

Virgilius Ecloga VIII.

*Fer cineres Amarylli foras, riuoque fluenti
Transque caput iace. —*

Valer. Flaccus lib. III.

— *lustramina ponto
Pone iacit, rapidis adolentur caetera flammis.*

Nemesianus,

— *ter thure vaporo
Lustrauit, cineresque auersa effudit in amnem.*

Hinc Cicero pro S. Roscio Amerino, *Non sic nudos in
flumen (voluerunt) deiicere, ne, cum delati essent in
mare, ipsum polluerent, quo caetera, quae violata
sunt, expiari putantur.* Euripides,

Θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά.

Quin etiam in triuia proiici solita. Aeschyli Scholiaſtes
Χοηφόροις, Παρὰ Ἀθηναίοις ἔθος, ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστιακῶν
θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὕστροκον, ἀμεταστρεπτῇ
ἀνεχώρουν. Harpocration, Δίδυμος Αὐτοκλείδου λέξιν παραγρά-
φας ἐκ τῶν Ἑξηγητικῶν φησὶν, Ὁξυθύμια, τὰ καθαράματα λέγεται
καὶ ἀπολύματα, ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς
οἰκίας καθαίρωσιν. Eupolis Δήμοις,

Ὅν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις καὶ τοῖσιν ὀξυθυμίαις
Πρὸς τὸ τρώπαιον τῆς πόλεως καλεῖσθαι περιτετριγύτα.

Petronius, *Quod purgamentum in nocte calcasti in tri-
vio?* Ad quem locum vide eruditissimas notas Wouwerii,
amici mei.

1170. Ἡ Φαλαγγαίων κλάδον] Variis modis fontes et
hostes olim interficiebant: aut lapidibus, aut gladiis, aut
fustibus. Cyprianus lib. I. Epist. III. *Fustes, et lapides,
et gladios, quos verbis parricidalibus iactitant, non
perhorrescimus.* Antiquissimi fustibus. Etymologici Au-
ctor, Τὸ παλαιὸν ξύλοις ἀνέρουσι τοῖς πολεμίους, ὕστερον δὲ τῷ
ξύλῳ. Quippe ferri usu adhuc ignoto, cum etiam loco
gladiatorum vterentur sudibus praeacutis. Horatius,

*Inguibus et pugnīs, dein fustibus, atque ita porro
Pugnabant armis, quae post fabricauerat usus.*

Graecis eae fudes φάλαγγες dictae. Homeri Schol. Iliad.
IV. Τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο, φάλαγγας δὲ ξύλα ἐκάλουν οἱ
ἀρχαῖοι.

1172. Κτανόντ' ἐπαινέσει, Τεθμῶ χαράζας] Ecce vete-
rem morem. Solebant hostes et fontes proscribere, inter-
fectoribus eorum magna mercede per praeconem promissa.
Vlpianns ad Demosthenis Orat. περὶ Παραπρεσβείας, Ὅταν
πόλις ἔχη πρὸς τινα δυσμένειαν, ἐπιβοᾷ καὶ κηρύττει μισθὸν καὶ
χρήματα τῷ φονεύσαντι. Harpocraton, Ὅποτε βούλειτο πόλις,
ἢ Ἀρχων, ἀναιρεθῆναι τινα τῶν μὴ ὄντων ὑφ' αὐτοῖς, ἐκήρυττε δώ-
σειν χρήματα, εἴ τις αὐτὸν ἀνέλῃ, τόσα καὶ τόσα. καθάπερ Ξέρ-
ξης ἐπεκήρυξεν οἱ Ἕλληνες, εἴ τις ἢ ζῶντα, ἢ νεκρὸν καταγάγῃ
Ἀθῆνας, δώσειν ἑκατὸν τάλαντα. Polyaeus Strateg. lib. IV.
Μὴ δυνάμενος τὴν ἄκρην, ἐχυρὰν οὖσαν, ἐλεῖν, ἐκήρυξε τάλαντα
ἑκατὸν δώσειν τῷ κτείναντι Θεόδοτον. Idem lib. V. Ἀγαθοκλεῖ,
τῷ Συρακουσίῳ τυράννῳ, τὰναντία πράττων διετίλει, καὶ πολλοὺς
Σιμελιώτας κατ' αὐτοῦ συνίστα, καὶ τοῖς ἀνελούσιν αὐτὸν ἐκήρυξε
μυγὰς δωρεάς. Interpres Historiae Apollonii Tyrii, *Rex,
ait, fugere quidem potest, sed effugere non potest, con-
tinuoque huiusmodi edictum proposuit: „Quicumque
„Tyrium mihi Apollonium. regni mei contemptorem et
„inimicum, vivum exhibuerit, accipiet quinquaginta
„talenta auri, qui vero caput, centum accipiet.“* Li-
cet etiam hanc consuetudinem observare in Apuleiana Mi-
lesia sexta. Eam proscriptionem ἐπεκήρυξιν vocabant.
Scholiastes Demosth. loco laudato, Ἐπικήρυξις δὲ, ὅταν πό-
λις, ὡς ἔφημεν, ἐχθρὸν ἔχουσα τινα ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βού-
λοιτο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δοῦναι τῷ ἀνελόντι αὐτόν.

Sed et columnas erigebant, iisque inscribebant. Colligo ex Suida: Διαγόρας ὁ Μήλιος ἐπὶ τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν. οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἄλωσιν Μήλου ἦκει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ηἰτέλιζεν, ὥς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς ἀρετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἐγραψαν, τῷ μὲν ἀποκτείναντι τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο.

1176. Βριμῶ] Quod Proserpina Βριμῶ vocetur, docet Apollonii Scholiastes lib. III. nominisque rationem reddit his verbis, Βριμῶ δὲ αὐτὴν προσηγόρευσε διὰ τὸ φοβερὸν καὶ τὸ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκατεῖα, καὶ πολλάκις αὐτῆς μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἐμπουταν καλεῖσθαι. ἢ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον, τίσσοι γὰρ πέλεται βρόμος, ἢ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος, etc. Hesiodi Schol. lib. I. Βριμῶ δὲ, καὶ Ὀβριμῶ, κυρίως ἢ Περτεφόνῃ, ἦγον ἢ γῆ, καὶ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ Ὀβριμον λέγεται. Propertius lib. II. Eleg. II.

— fertur Boebeïdos undis
Virgineum Brimo composuisse latus.

Vide Arnob. lib. V. Fuit et ita appellata Rhea. Theodoretus Therap. Serm. I. Ὅτι δὲ καὶ τὰ τῆς Ῥέας, ἢ καὶ τῆς Κυβέλης, ἢ τῆς Βριμῶς, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλητε ὀνομάζειν, etc. Apud Orpheum in Argonaut. Proserpina intelligi debet,

— πρῶτος γὰρ ἐφάνθη
Βριμῶς τ' ἐνδυνάτοιο γονὰς, ἢ δ' ἔργ' αἰδήλα.

Adi Canteri Notas.

Ibid. Τρίμορφος] Triformis Hecate etiam a Seneca Hippolyto appellatur, et a Val. Flacco lib. I. Argonaut. *Tergemina hera*: idque hac de causa, quia

— τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε, πόρεν δὲ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
Ἦδὲ καὶ ἀστερόεντος ἐπ' οὐρανοῦ ἑμμέρε τιμῆς,

ut est apud Hesiodum in Theog. Phurnutus aliter, οὐχ ἑτέρα δὲ οὐσα αὐτῆς ἢ Ἑκάτη τρίμορφος εἰσῆκται, διὰ τὸ τρία σχήματα γενικώτατα ἀποτελεῖν τὴν σελήνην. Apollodorus dicit Hecatae triglam sacrificari, quia τρίμορφος appelletur. Orpheus tria capita eam habuisse tradit. dextrum equinum, sinistrum caninum, medium suis agrestis. Quidius Fast. lib. I.

*Ora vides Hecates in tres vergentia partes,
Seruet ut in ternas compita secta vias.*

Germanicus, *Diana autem Luna dicta est, quasi diana, eo quod die ac nocte apparet ipsa; et Luna, eo quod luceat; et Trinia, eo quod tribus fungatur figuris.* Prudentius lib. I. contra Symmachum,

*Denique cum Luna est, sublustri splendet amictu:
Cum succincta iacit calamos, Latonia virgo est:
Cum subnixæ sedet folio, Plutonia coniux.*

Apuleius Miles. XI. *Sed nocturnis ululatibus horrenda Proserpina, triformi specie laruales impetus comprimens, terraeque claustra cohibens, lucos diuersos inerans, vario cultu propitiaris.* Cassiodorus Var. lib. V. Epist. XLII. *Primum sibi per lucos, et sylvas agresium populorum nota, et venationibus dedita, hanc triplicem deam falsa imaginatione sinxerant: ipsam in coelo Lunam, ipsam in filiis Dianam, ipsam apud inferos Proserpinam esse affirmantes.* Et nescio, an hunc Lycophronis locum respexerit Demetrius Triclinius ad Sophoclis *Ἀντιγόνην*, cum ait, *Ἑοδίαν δὲ τὴν Περσεφόνην λέγει ἐν ταῖς τριόδους πορευομένην, ἥ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τῇ Ἑκάτῃ, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δοκεῖ, καὶ Λυκόφρονι.* Hecates autem cognomento *τριμόρφου* statua ab Alcamene facta Athenis erat, prope simulacrum Victoriae alis priuatae.

Ibid. *Θήσεται σ' ἐπωπίδα]* Hecuba, cum Polymnestori, Thraciae regi, ob occisum filium Polydorum (vt est apud Virgilium Aeneid. III. et Ouid. Met. XIII.) irata oculos eruisset, et ob id a Thracibus lapidibus peteretur, canis facta est. Ouidius,

*Clade sui Thracum gens irritata tyranni,
Troada telorum lapidumque incessere iactu
Coepit: at haec missum rauco cum murmure saxum
Morsibus insequitur, rictuque ad verba parato
Latrauit conata loqui. —*

Martialis lib. III. Epigr. XXXII.

*Possum Hecubam, possum Nioben, Matrinia, sed si
Nondum erit illa canis, nondum erit illa lapis.*

Ab Hecate vero transformandam praedicat, quia

— τὰν σκύλακες τρομέοντι,

vt ait Theocritus Idyllio β'.

1177. Κλαγγαῖσι τυρβήσουσαν] Homines noctu territorum dicit, ubi in canem ab Hecate mutata fuerit, quia Hecaten nocturnis spectris, et terriculamentis praeesse credebant. Hac de causa Hecuba Ἐμπούσα dicitur a Theocrito in Ara.

1179. Δείκηλα μὴ σέβουσι λαμπαδοῦχαις] Solebant quondam Mystae lampades, seu faces ferre in memoriam quaesitae facibus a Cerere Proserpinae. Papinius Syll. lib. IV. ad Iulium Menecratem,

*Tuque, Actaea Ceres, cursu cui semper anhelo
Natiuam taciti quassamus lampada Mystae.*

Et Claudianus,

— sanctasque faces extollit Eleusis.

Seneca Herc. Fur. v. CCCI.

— — tibi multa fide
Longas Eleusi tacita iactabo faces.

Et Hippolyt. CVI.

*Non inter aras Atthidum Mystam choris,
Iactare tacitis conscias sacris faces libet.*

Quae indicauit Tiarda noster. Hinc capio locum Callimachi Hymno III.

Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἔμοι Κύκλωπες οἰστῶς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἔμοι δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα)
Ἄλλὰ φασφορίην. — —

Scholiaſtes, Ἡ ὅτι λαμπαδοῦχος ἡ θεὸς, ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ, ἢ ὅτι τοῖς μαινεομένοις προάγει εἰς Φῶς. Vide Apollodorum lib. I. Ab hac etiam facium gestatione Sacerdotes Daduchi appellati. Auctor (vt monuit Tiarda) Plutarchus in Aristide p. DLXXXV.

1184. Ψευδήριόν τοι νησιωτικὸς στόνουξ] Cynossema intelligit. Pomp. Mela lib. II. cap. II. Est Cynossema tumulus Hecubae, siue ex figura canis, in quam conuersa traditur, siue ex fortuna, in quam deciderat, humili nomine accepto. Solinus cap. XVI. Sigeum Asiae, in quo tumulus est Cynossema dictus, Hecubae sepulcrum. Iul. Pollux lib. V. cap. V. Ἐνδοξος δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντης κύων, Αὔρα τοῦνομα, ἣν ὁ Καλυδώνιος σὺς ἀπέκτεινεν, ἀφ' ἧς τὸ Κυνός

σημα Καλυδωνίους, καὶ ἕτερον οὕτω σημα ἐν Ἑλλησπόντῳ κελήκασαι ἀπὸ ἐνδόξου κυνὸς, εἰ μὴ πιστευτέον, ὅτι Ἑκάβης εἰς κυνὸς μορφὴν μεταβαλούσης, οὕτως ἀνομάσθη. Ouid. Met. XIII.

— haec missum rauco cum murmure saxum
Morsibus insequitur, rictuque ad verba parato
Latrauit conata loqui: locus exstat, et ex re
Nomen habet. — —

Adi Geographos, si plura velis, et Ammianum lib. XXII.

1187. [Αἰδη κελαινῶν θυμάτων ἀπάρζεται.] Plutoni, vt inferorum, et tenebrarum regi, furvae offerebantur a Veteribus hostiae. Acron lib. III. Od. VIII. Superis aptior erat alba victima, nam diis infernalibus semper nigra offerri debent. Tibullus,

Interea nigras pecudes promittite Diti.

Huc pertinet fragmentum Varronis ex lib. I. de Scen. Originibus, Cum multa portenta fierent, et murus ac turris, quae sunt intra portam Collinam et Esquilinam, de coelo essent tacta, et ideo libros Sibyllinos XV viri adiissent, renuntiarunt, vti Diti patri, et Proserpinae ludi Terentini in campo Martio fierent, et hostiae furvae immolarentur. Arnobius lib. VII. Sed si sexibus sexus pares, id est, foeminas foeminis, mares autem hostias diis maribus immolare sacrificiorum iura praescribunt, quae in coloribus ratio, vt merito his albas, illis atras conueniat, nigerrimasque mactari? Quia superis diis, inquit, atque omnium dexteritate pollentibus, color laetus acceptus est, ac felix hilaritate candoris. At vero diis laeuis, sedesque habitantibus inferas, color furuus est gratior, et tristibus suffectus e fucis, etc. Festus, Furuum bouem, id est, nigrum, immolabant Auerno. Virg. V. Aeneid,

— huc casta Sibylla

Nigrarum multo pecudum te sanguine dedit.

Et VI. vbi de matre Eumenidum, et magna Sorore, id est, Nocte et Terra, Diis inferis,

— Ipse atri velleris agnam

Aeneas matri Eumenidum, magnaеque Sorori

Ense ferit, sterilemque tibi, Proserpina, vaccam.

vbi Donatus, *Omnia, inquit, nigra inferis mactat, et sterilem vaccam, quia nihil ab inferis nascitur: demonstrat quatuor, colorem, genus animalis quum primo vel- lere intactum: ergo non attensum et Veneris immune.* Tibullus III. Eleg. V. in fine,

*Interea nigras pecudes promittite Diti,
Et niuei lactis pocula mista mero.*

Seneca Oedip. v. DLVI. agens de Sacrificio Inferorum,

*Nigro bidentes vellere, atque atro boues
Retro trahuntur.*

Quae suggestit Eitzo Tiarda; alter ego.

1193. Πλείστας ἀπαρχὰς] Ἀπαρχαὶ proprie a Veteri- bus dicebantur setae, quas a fronte victimae euullas cum molarum parte in ignem, qui in ara accensus, conicie- bant: erat enim hoc in sacrificiis moris. Homerus Iliad. 8'.

Ἄλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων
Ἀργιόδοντος υἱός, καὶ ἐπηύχετο πᾶσι θεοῖσι.

Et Odyss. 7'.

— πολλά δ' Ἀθήνη
Εὐχετ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.

Virgilius Aeneid. VI.

*Et summas carpens media inter cornua setas,
Ignibus imposuit sacris libamina prima.*

Alias etiam ἀπαρχαὶ abusive dicebantur sacrificia, quae mortuis fiebant.

1194. Ἄλλ' ἄρξεται σε πρὸς γενεθλίαν πλάνα] Intelligit locum Thebanum dictum Διὸς γοναί, quod ibi natus a qui- busdam putetur Iupiter, in quem postea Hectoris ossa transportata. Cum enim aliquando multis malis Thebanī (qui soli Boeotorum ad Ilium non militauerunt, teste Ar- temidoro lib. IV. cap. LXV.) affigerentur, consulto ora- culo, responsum est, transportanda e Phrygia Hectoris ossa, sepeliendaque in loco, qui Διὸς γοναί apud ipsos diceretur. Scholiastes Homeri ad Iliad. 7'. Οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Θεβαῖοι πιεζόμενοι κακοῖς θαυματούργοι περὶ ἀπαλλαχῆς, χρησμός δὲ αὐτοῖς ἐδόθη, παύσεσθαι τὰ δεινὰ, εἰάν ἐξ Ἀφρονίου (lego Ὀφρονίου)

τῆς Τρωάδος τὰ Ἑκτορος ὁσὰ διακομισθῶσιν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς
καλούμενον τόπον ΔΙΟΣ ΓΟΝΑΣ. Strabo quoque lib. XIII.
ibi loci Hectoris lucum memorat fuisse.

1199. Τὰς παιδοβρώτους] Vide hac de re Hesiodum
Theog. Allegorice explicat Phurnutus, Ὁ Κρόνος λέγεται
καταπίνειν τὰ ἐκ τῆς Ῥέας αὐτῷ γινόμενα τέκνα, εἴληπταιμὲν οὖν
οὕτω πάνυ εἰκότως, ἐπεὶ ὅσα ἂν γίνωνται κατὰ τὸν εἰρημένον τῆς
κινήσεως λόγον, πάλιν κατὰ τὸν αὐτὸν ἐν περιόδῳ ἀφανίζεται, καὶ ὁ
χρόνος δὲ τοιοῦτόν ἐστι, δακνᾶται γὰρ ὑπ' αὐτοῦ τὰ γενόμενα.
Adi Ciceronem de Nat. Deorum.

1204. Νήσοις Μακάρων] Hectorem post mortem Bea-
torum intulas inhabitaturum scribit, ex Veterum opinione,
qui eum locum heroibus mortuis assignabant. Hesiodus
lib. I. de Heroibus agens,

Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν Μακάρων νήσοισι παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην

Ὀλβιοὶ ἥρωες, τοῖσι μελιηδέα καρπὸν

Τρεῖς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

Plato in Gorgia quibusvis bonis post mortem illam tribuit
sedem, Τὸν δὲ δικαίως τὸν βίον διεληλυθότα καὶ ὁσίως, ἐπειδὴν τε-
λευτήσῃ, εἰς Μακάρων νήσους ἀπικνόντα, οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ
ἐκτὸς κακῶν. Sed est etiam Μακάρων νήσος, ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν
Βοιωτίᾳ Θηβῶν. Atque de ea forte capiendus hic locus.
Ait vero Hectorem Lycophron propter sacrificandi studium
in Beatorum insulas relatum iri, quo pertinet Theodóreti
locus Θεραπευτικῆς Serin. VII. Σφόδρα γὰρ αὐτοὺς χαίρειν οἱ
ποιηταὶ Φασι τῇ λοιβῇ, καὶ τῇ κνίσῃ, καὶ τοῦτο ἔχειν γέρας αὐτοὺς
εἰρηκέναι λέγουσιν. διὰ τοι τοῦτο καὶ πρὸς τὰς τῶν Αἰθιοπῶν θυσίας
ἀποδημεῖν, καὶ τὸν Ἑκτορα πάσης ἐπιμελεῖν τῆς ἀξίας, ὅτι δὴ οὐ-
ποτε αὐτῶν τὸν βωμὸν ἐνδεῶς θυσίας κατέλιπε. Neque alia de re
capiendi isti versus Homerici Iliad. IV. vbi ita affatur Mi-
neruam Iupiter,

Οὐ γὰρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης,

Λοιβῆς τε, κνίσσης τε, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.

1206. Ὀγύγου σπαρτὸς λεῖως] Ogygi populum Theba-
nos accipe, quorum ciuitas ab Ogygo est condita, vt est
apud Varronem lib. III. de Re Rust. Cur σπαρτὸν dicat,
notum. Vide Palaephatum, et Ouidium.

1225. Λώβαιτιν αἰκισθέντας] Malim vertere *ignomi-
niose truncatos*. Nam ita solebant illis facere, quos e

medio sustulissent, ne a manibus eorum infestarentur, atque id vocabant *μασχαλίζειν*, et *ἀκρωτηριάζειν*. Polybius de Carthagenensibus, *Κολοβώσαντες δέ, καὶ συντρίψαντες τὰ σκέλη*, ἔτι ζῶντας ἐξέριψαν εἰς τινὰ τάφρον. Sophocles *Ἡλέκτρα*,

Σκέψαι γάρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκῇ
Γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
Ἵφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς,
Ἐμασχαλίσθη. —

Scholiasfes, Εἰώθεσαν οἱ ὄρωντες ἐμφύλιον φόνον ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιμεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποτεμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἐαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν εἰς ὕστερον τι δεινὸν παρ' ἐκείνων· ἐφόρου δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ἃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Demetrius Triclinius, Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἥνίκα τινὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριάζειν αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλῃς ταῦτα τιθεῖν· τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς πρὸς τὴν αὐτῶν ἀμυναν, ἣν οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμύνονται, Ἐριννὺς αὐτοῖς ἐπιπέμποντες. Etymologici Auctor, Ἦν τὴν νόμimon τοῖς δολοφονήσασι ἀφοσιῶσαι τὸν φόνον διὰ τοῦ δολοφονηθέντος ἀκρωτηριασμοῦ· τὰ δὲ ἀκρωτηρία εἶροντες καὶ συδράπτοντες διὰ τῶν τοῦ νεκροῦ μασχαλῶν, καὶ τοῦ τραχήλου, παρετίθετο τῷ νεκρῷ. Hefychius, Φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινὰς, ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνης ἐκκλῖναι, ἀκρωτηριάσαντες τὰ μῦρια τούτων, οἷον ὤτων, ῥινῶν, καὶ ἐρείσαντες, ἐκρέμων ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν. Reliqua, quae ibi sequuntur, vix sine ope membranae suppleri et emendari poterunt. Harpocration, Οἱ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα. Apollonius lib. IV.

Ἦρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τέμνε θανόντος,
Ἦ θέμις αὐθέντησι δολοκτασίας ἰλάεσθαι.

Scholiasfes, Οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριάσματά τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου, καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήετων τοῦ τραχήλου αὐτῶν. Virgilius *Aeneid.* III.

— Polydorum obtruncat, et auro
Vi potitur. —

Plenissime vero eum truncandi morem est videre lib. VI.

Atque hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora,
Ora, manusque ambas, populataque tempora raptis
Auribus, et truncas inhonesto vulnere nares.

Statius Thebaid. lib. I.

— abruptis et nunc inhumata præcorum
Reliquiis trunca ora rigent. —

Terentius Hecyra Act. I. Sc. I.

— ergo propterea te sedulo
Et moneo, et hortor, ne cuiusquam misereat,
Quin spolies, mutiles, laceres, quemquam nacta sis.

Apparet et Romanis non inusitatum hunc morem. Quintilianus Declamat. XII. *Laceros video manes, et truncas partibus suis umbras.* Declamat. XIV. *Facinus quod dicitur inquietare superos, sidera diris agitare carminibus, tumulos, busta scrutari, et amputatis cadaueribus ipsas (malim impias) in scelus armare manus, fieri non potest, ut auctorem suum non statim primo prodat aspectu.* Sallustius Hist. lib. II. *In quis notissimus quisque aut malo dependens verberabatur, aut immutilato corpore in propatulo patibulo eminens affigebatur.* Ita emendo. Sed nec occisis solum faciebant, verum etiam viuis, quos punire volebant. Iustinus lib. XI. *Inter haec DCCC admodum Graeci occurrunt Alexandro, qui poenam captiuitatis truncata corporum parte tulerant.* Huc pertinet Historia Zopyri. Mart. lib. II. Epigr. LXXXV.

Foedasti miserum, marite, moechum,
Et se, qui fuerant prius, requirunt
Trunci naribus auribusque vulus.
Credis te satis esse vindicatum?

Et lib. III. Epigr. LXXXIV.

Quis tibi persuasit nares abscindere moecho?
Non hac peccatum est parte, marite, tibi.

Atque eo modo mutilati *Laceri* dicebantur. Asconius Verrina II. *Lacer dicitur amputatis a corpore sensuum membris, hoc est, auribus, oculisque.* Festus, *Lacer, quod auribus curtatis est.* *Lacerum, quodcumque in corpore imminutum est.* Videmus id quoque ex Quintiliani et Virgilii verbis citatis. Vocabant vero illa praefragmina Graeci ἀκρωτήρια, et ἀπάργματα. Id autem faciebant, ut initio dixi, ne a manibus infestarentur; credebant enim mortuorum animas vagari, et homines maxime inimicos noctu terrificare. Horatius Epod. V.

Quin ubi perire iussus expirauero,
 Nocturnus occurram furor,
 Petamque vultus umbra curuis unguibus,
 Quae vis deorum est manium,
 Et inquietis assidens praecordiis,
 Pavore somnos auferam.

Virgilius *Aeneid.* lib. IV.

Omnibus umbra locis adero, dabis, improbe, poenas.

Et apud Apuleium *Milef.* VIII. umbra Lepolemi absterret Chariten a nuptiis Thrasylli, intersectoris sui: *Tunc* (ait) *inter moras umbra illa misere trucidati Lepolemi, sane* (lego *sanie*) *cruenta, et pallore deformem attollens faciem, quietem pudicam interpellat vxoris, etc.* Elegantissimus autem locus in eiusdem est *Apologia*, his verbis, *At tibi, Aemiliane, pro isto mendacio, duat Deus iste, Superum et Inferum commeator utrorumque, Deorum malam gratiam, semperque obuias species mortuorum, quidquid umbrarum est usquam, quidquid Lemurum, quidquid Manium, quidquid Laruarum, oculis tuis oggerat: omnia noctium occurfacula, omnia bustorum formidamina, omnia sepulcrorum terriculamenta, a quibus tamen acuo et merito haud longe abes.* Suetonius *Nerone*, *Neque tamen sceleris conscientiam, quamquam et militum, et Senatus, populique gratulationibus confirmaretur, aut statim, aut unquam postea ferre potuit: saepe confessus exagitari se materna specie, verberibus Furiarum, ac tedis ardentibus.* *Propertius* lib. I. *Eleg.* XIX.

Non ego nunc tristes verear, mea Cynthia, manes.

Quintilianus *Declamat.* XII. *Quoties facta reputavi, flagella mentis sonant, ultrices video Furias, et in quamcunque me partem conuerti, occurrunt umbrae meorum.* Virgil. IV. *Aeneid.*

*Me patris Anchisae, quoties humentibus umbris
 Nox aperit terras, quoties astra ignea surgunt,
 Admonet in somnis, et turbida terret imago.*

Quem locum suggestit Eitzo *Tiarda.* Valerius Flaccus lib. I.

Ipsam ego, cum serus fessos sopor alligat artus,

*Adspicio, meque assiduis lacera illius umbra
Questibus, et magni numen maris excitat Helle.*

*Dixi noctu territare, nam lucescente die humanis sese
conspicibus subtrahebant. Tibullus IV. Eleg. VII.*

*Nocte vagae ferimur: nox clausas liberat umbras,
Errat et abiecta Cerberus ipse sera.
Luce iubent leges Leithaea ad stagna reuerti;
Nos vehimur, vectum nauta recenset onus.*

Papin. II. Theb. de Umbra Laii,

*Dixit et abscedens: etenim iam pallida turbant
Sidera noctis equi. —*

Claudianus de Theodosii,

Dixit, et afflatus vicino sole refugit.

Apud Virg. etiam V. Aeneid. Anchisae umbra causatur
solem oriri, vt Aeneam dimittat,

Et me saeuus equis Oriens afflauit anhelis.

Indicauit Tiarda.

1233. Ἐξοχον Ῥώμης γένος] Roma haec mulier quaedam Troiana fuit, quae vna cum Aenea in Italiam deuenit, et nupta Latino, Aboriginum regi, Remum et Romulum peperit, qui urbem cum condidissent, Romam eam a matris nomine dixerunt. Dion. Hal. lib. I. Καλλίας δ' ὁ τὰς Ἀγαθοκλέους πράξεις ἀναγράφας, Ῥώμην, τινὰ Τρωάδα τῶν ἀφικνουμένων ἅμα τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν εἰς Ἰταλίαν, γήμασθαι Λατίῳ, τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀβοριγίνων, καὶ γενῆσαι δύο παῖδας Ῥώμην καὶ Ῥωμόλον, οἰκίσαντας δὲ πόλιν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν θῆσθαι τὸ ὄνομα. Vide quoque Festum in *Roma*. Solinus, Aelianus, Iustinus, Liuius, Velleius, et Virgilius a Romulo, Rheae Siluiae et Martis filio, conditam Romam tradunt. Corrigendus obiter Aeliani locus, qui lib. VII. mendose legitur hoc modo, Ῥώμη ἐπὶ Ῥώμου καὶ Ῥωμόλου ἐκτίσθη, τῶν Ἀρεως καὶ Σεργίας παίδων, ἣν δὲ αὕτη μία τῶν Αἰγείου ἀπογόνων. Hic legendum omnino Σιλβίας, sic enim ab Aeliano ipso scriptum quis dubitet? quem locum hoc modo etiam a viro erudito Roberto Titio emendatum postea animaduerti, ne quemquam merita laude priuem sciens. Etymologici Auctor in Ῥώμη Romulum et Remum Aeneae filios facit.

1235. Βουλᾷς ἄριστος] Aeneam Troianorum omnium prudentissimum, ut Hectorem fortissimum, memorant, unde et ille populi Troiani mens, hic manus est nuncupatus. Auctor Philostratus *Ἡρωϊκοῖς*.

1248. Τάρχων τε, καὶ Τυρσηνὸς] Virgil. Aeneid. VIII.

*Haud procul hinc Tarcho, et Tyrreni tuta tenebant
Castra locis, celsoque omnis de colle videri
Iam poterat legio, et latis tendebat in aruis.*

1250. Ἐνθα τράπεζαν] Praedicuntur haec ab Harpyia Virgiliana Aeneid. lib. III.

*Italiam cursu petitis, ventisque vocatis
Ibitis Italiam, portusque intrare licebit,
Sed non ante datam cingetis moenibus urbem,
Quam vos dira fames, nostraeque iniuria caedis
Ambesas subigat malis, absumere mensas.*

Alii haec ad oraculum referunt, cuius et meminit Strabo lib. XIII. ubi inter caetera sic inquit, Ἐνθεν δ' εἰς τὴν Λατίην ἐλθόντα μέναι κατὰ τι λόγιον, τὸ κελεῦον μένειν, ὅπου ἂν τὴν τράπεζαν καταθάγοι, συμβῆναι δ' ἐν τῇ Λατίῃ περὶ τὸ Λαονόων τοῦτο, ἄρτου μεγάλου τεθέντος ἀντὶ τραπέζης κατὰ ἀπειρίαν, (malim ἀπορίαν) καὶ ἅμα ἀναλωθέντος τοῖς ἐκ' αὐτῇ κρίσιν. Sextus Aurelius lib. de Origine Gentis Romanae, *Inde ad eam Italiae oram, quae ab arbusto eiusdem generis Laurens appellata est, Latino regnante, peruectum cum patre Anchise, filioque, et caeteris suorum; navibus egressum in littore accubuisse, consumptoque, quod fuerat sibi, crustiam etiam de farreis mensis, quas sacratas secum habebat, comedisse; et quae sequuntur.* Varro *Divinorum* lib. II. dicit eos a Ioue Dodonaeo oraculum accepisse. Vide Servium et Dionysium Halicarn. lib. I.

1253. Κτίσει δὲ χώραν] Aborigines, gens Italiae antiquissima, teste Festo. Videndi Dion. Halicarn. lib. I. et Sallustius in Catilinae coniurationis descriptione. Tria vero Aboriginum genera fuisse perhibentur. Unum, cuius hic mentio. Secundum ante hoc in magna Graecia, quod e montibus Arcadiae una cum Oenotrio venit. Tertium aureo seculo. Quo autem anno Aeneas post dirutam Troiam in Italiam venerit, non eadem est omnium opinio. Manethon tertio id factum existimat, decimo Clemens

Alexandrinus Στρωμ. I. Cassius Hemina apud Solinum cap. VIII. in decimum reiiicit.

1255. Πύργους τριάκοντ', ἐξαεὶς θμήσας γονὰς] Non possum hoc loco sequi ineptissimam interpretationem ineptissimi Scholiastae, quem doleo sequutum adhuc aliquot locis doctissimum Canterum. Certe aut ego longe fallor, aut voluit Lycophron dicere, Aeneam Albae in muris triginta turres aedificaturum ad numerum totidem porcellorum; Veteres namque, quo munitiores vrbes forent, turres in muris exstruebant. Fl. Vegetius de Re Militari lib. IV. cap. II. *Ambitum muri directum veteres duci noluerunt, ne ad ictus arietum esset dispositus, sed sinuosis anfractibus iactis fundamentis clausere vrbes, crebrioresque turres in ipsis angulis ediderunt.* Seruius Aeneid. IX. *Turres esse ad munitionem ciuitatum et in secundo legimus. Sed haec plerumque mobiles sunt, plerumque fixae. Fixae (nam haec vox repetenda), ut in secundo Turres ac tecta domorum: mobiles, ut in duodecimo meminit.* Isidorus Orig. lib. XV. cap. II. *Murus autem turribus, propugnaculisque ornatur.* Theodoretus de Prouid. Dei Orat. IV. *Σὺ μόνος ἐξ ἀπάντων τῶν ζώων πόλεις εἰς κάλλος ᾠκοδόμησας, καὶ πύργοις καὶ περιβόλοις ὠχύρωσας.* Ouidius in Heroidum Epistolis,

*Ilion adspicies, firmataque turribus altis
Moenia. —*

Ausonius,

*Quadruplex murorum species, sic turribus altis
Ardua ut aërias intrent fastigia nubes.*

Vide etiam initium Ἀλεξίφαρμάκων Nicandri. Polluci etiam lib. I. cap. X. turres inter muri partes numerantur. Itaque hac in re deprecatore nihil opus habebat Lycophron.

1256. Σὺ δὲ κελευστής] Vnde defendi possit, ingenue fateor me nescire, cum dicat Propertius lib. IV. Eleg. I.

— — *albae suis omine natam*

Albam, qua de re, praeter alios, vide Varronem de L. L. Sed sine dubio ad immunditiem eius animalis respexerit, namque

— — *amica luto sus,*

ait Flaccus,

1259. Ἦς καὶ πόλει δεικνύλον] Varro de re Rust. lib. II. cap. IV. *Illud antiquissimum fuisse scribitur, quod sus Aeneae Laninii triginta porcos peperit albos, itaque quod portenderit factum, triginta annis, ut Laninien- ses conderent oppidum Albam. Huius suis, ac porco- rum etiam nunc vestigia apparent; namque simulacra eorum aenea etiam nunc in publico posita, et corpus ma- tris a sacerdotibus, quod in falsura fuerit, demonstratur.*

1266. Πέπλοις περισχών] Vocat πέπλους velamenta, quibus opertos deos penates Troia extulit Aeneas. Sed et statuae frequenter peplos ornatae ac velatae. Seneca in Moralibus, *His peplos, et indumenta pretiosa, quibus usus velaminis nullus est.* Petronius, *Iuvenes adhuc laboris expertes staturarum ritu patiemur pannos, ac vincula?* Fuere autem ea lineae; nam lanea, ut impu- riora et profana, adhibere nefas. Testis insignis Apuleii locus,

— — πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων,

qui est in Apologia. *Etiamne (inquit) cuiquam mirum videri potest, cum sit vlla memoria religionis, hominem tot mysteriis Deum conscium, quaedam sacrorum cre- pundia domi adseruare? atque ea lineo texto innoluere, quod purissimis est rebus diuinis velamentum? Quippe lana, segnissimi corporis excrementum, pecori detracta, iam inde Orphei, et Pythagorae scitis, profanus vesti- tus est. Sed enim mundissima lini seges, inter optimas fruges terra exorta, non modo indutui, et amictui san- ctissimis Aegyptiorum sacerdotibus, sed opertui quoque in rebus sacris vsurpatur.*

1268. Τοῦτῳ μόνῳ πόρῳσιν αἵρεσιν] Cum expugnata esset Troia, Graeci miserati victorum sortem, unicuique inge- nuo Troiano permiserunt, ut vnum, quod vellet, aufer- ret; Aeneas vero, posthabitis omnibus, solos deos pena- tes cum exportaret, miratique Graeci secundum quidpiam auferre iuberent, patrem Anchisen, senio confectum, hu- meris impositum, efferebat, quo conspecto, magis mirati, potestatem ei fecerunt auferendi quaecunque vellet. Ae- lianus Ποικ. Ἱστορ. lib. III. Ὅτε ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτεῖραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλισκομένων τύχας, καὶ πάννυ Ἑλληνικῶς τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἐν, ὅ, τι καὶ βούληται, τῶν οἰκεί- ων ἀποφέρειν ἁράμενον. ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρώους θεοὺς βασιτεύσας

ἔφερον, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων· ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτήμα σπινθώρησαν λαβεῖν, ὃ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναδέμενος ὤμοις ἔφερον· ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν. Xenophon initio Cynegetici, Αἰνείας δὲ σώσας μὲν τοὺς πατρῷους καὶ μητρῷους θεοὺς, σώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα. δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, ὥστε καὶ οἱ πολέμιοι μόνῳ ἐκείνῳ, ὣν ἐκράτησαν ἐν Τροίᾳ, ἔδωσαν μὴ συληθῆναι. Aliter Victor lib. de Origine Gentis Romanae, *Post Faunum, Latino eius filio in Italia regnante, Aeneas, Ilio Achivis prodito ab Antenore aliisque Principibus, cum prae se Deos Penates, patremque Anchisen humeris gestans, nec non et paruulum filium manu trahens, noctu excederet, orta luce cognitus ab hostibus, eo quod tanta onusius pietatis sarcina erat, non modo a nullo interpellatus, sed etiam a rege Agamemnone, quo vellet, ire permissus; et quae sequuntur.* In nummis Iulii Caesaris vnus reperitur cum effigie Aeneae patrem Anchisen humero sinistro, et manu dextra Palladium ferentis, cum hac inscriptione, CAESAR: item alter similis plane, nisi quod comes additus puellus, quem Iulum existimo, a quo Iulius se oriundum volebat, cum hac inscriptione,

ΙΑΙΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

1278. Ἐνθα παρθένον] De Sibyllae antro ita Aristoteles lib. περὶ Θαιμ. Ἀκουσμ. Ἐν τῇ περὶ Ἰταλίαν δεικνυταί τις, ὡς εἰκοι, θαλαμὸς κατάγειος Σιβύλλης τῆς χρησμολόγου, ἣν πολυχρονωτάτην γενομένην, παρθένον διαμεῖναι φασιν, οὖσαν μὲν Ἐρυθραίαν, ὑπὸ τινων δὲ τὴν Ἰταλίαν κατοικοῦντων Κυμαίαν, ὑπὸ δὲ τινων Μελαγχραιαν καλουμένην. Graphice vero depingit Lycophron istis versibus,

Στυγνὸν Σιβύλλης ἐστὶν οἰκητήριον
Γρώνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὲς στέγης.

Virgilius Aeneid. lib. VI.

— horrendaeque procul secreta Sibyllae,
Antrum immane petit. —

Melius Agathias Hist. lib. I. Ἐν τῷ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα τοῦ λόφου τετραμμένων ἀγκῶν ἄντρον τι ὑπέσσι ἀμφηρεφές τε καὶ γλαφυρώτατον, ὡς ἄδυτά τε ἔχειν αὐτόματα, καὶ κύτος εὐρὺ καὶ βαρυθρῶδες. ἐνταῦθα δὲ πάλαι φασὶ τὴν Σίβυλλαν, τὴν πάνυ, τὴν Ἰταλὴν ἐνδιατωμένην, φοιβόληπτον τε εἶναι καὶ ἔνθον, καὶ προαγο-

ρεῖν τὰ ἐσόμενα τοῖς πυνθινομένοις· λήγεται δὲ καὶ Αἰνείαν ποτὲ, τὸν Ἀγχίσου, αὐτοῦ ἀφικόμενος, ἅπαντ' αἰ τὴν Σίβυλλαν φαναι τὰ ὕστερον ξυνοχθίζοντα. Inuenio quoque propriam Sibyllae huius nomen Phœmonoe fuisse. Servius Aeneid. III. *Virgo vero* (de Sybilla hac Cumaea ei sermo) *Phœmonoe dicta est: num Sibylla appellatum nomen, adeo ut Varro, quot Sibyllae fuerint, scripserit. Sibylla autem dicitur omnis puella, cuius pectus numen recipit.*

1283. Τί γὰρ ταλαίην μητρί] Virg. Aeneid. lib. X.

— quae caussa fuit consurgere in arma,
Europamque, Asiamque, et foedera solvere furto?

Promethei matrem Asiam, Sarpedonis Europam intellige. Sunt etiam, qui Prometheum Iunonis et Eurymedontis gigantis F. faciant.

1285 Καὶ πέτραι Συμπληγάδες] Symplegades, saxa notissima. Pindaro πέτραι ἀνδροβομοὶ dicuntur Pythion. Od. IV. Theocritus,

— — πέτρας εἰς ἓν ζυγιοῦσας

appellauit Διοσκούροισι. Iuuenalis Sat. XV.

— — concurrentia saxa

Cyanes. —

Euripidis Scholiastes Medea, Ἐρατοσθένους ἐν γεωγραφουμένοις φησὶ τὸν πλοῦν πτερόν εἶναι καὶ σκολιόν, δι' οὗ φαντάζεσθαι τοὺς πλέοντας τὴν ἀπόκλεισιν τῶν πετρῶν.

1286. Κακόζενος κλίδων] Pontum Euxinum intellige, cuius elegans illa periphrasis apud Aeschylum,

Ἐχθρόζενος ναύτησι, μητρὶά νεῶν.

Hic olim ex accolarum ferocitate Axenus, post commercio aliarum gentium ea mollita Euxinus dici coepit, ut ait Pomp. Mela lib. I. cap. XIX. Ouidius Trist. Eleg. IV. lib. IV.

*Frigida me cohibent Euxini litora ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.*

Strabo quoque lib. VII. refert καλεῖσθαι Ἀξείον, διὰ τὸ δυσχείμερον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιουκούντων ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ζυγοζυτούντων, καὶ τοῖς κρυνίοις ἐκπώμασι χρωμένων,

ὑστερον δὲ Εὐξείνον κεκλήσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παραλίᾳ πόλιν κτισάντων. Apollonii Scholiastes lib. II. ("Αξείνον) τὸν Εὐξείνον πόντον Φησὶν, οἷονεὶ κακὸς ζείνον, τοῦ α σημαίνοντος τὸ κακόν· πρότερον μὲν γὰρ καὶ ὑπὸ ληστῶν περιοικούμενος Ἀξείνος ἐκαλεῖτο, καὶ θαρδεῖς δὲ, Εὐξείνος τὸ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη. Vide Ammianum Marcellinum lib. XXII.

1292. Οἱ τὴν βοῶπιιν] Io designatur, quae βοῶπις et ταυροπάρεσος, quia in bouem mutata metamorphosi notissima. Hinc ἐν παρόδῳ arrepta occasione emendabimus Arnobium lib. I. *Templa felibus, scarabeis, et bucculis sublimibus sunt elata fastigiis.* Scribe *buculis*, et intellige Isidem, (quae Io ante) et Apim, quibus, si voles, adicias Venerem, quae ab iisdem bouis effigie culta. Quam emendationem meam eo libentius posui, quod summo viro Ios. Scaligero probaretur.

1295. Ἐχθρας δὲ πυρσὸν ἤσαν] Videtur alludere ad priscum illum vetustae militiae morem, nam ante inuentum tubae usum incensis facibus acies instructas praeibant, quibus vtrunque coniectis, manus conferebant. Euripidis Scholiastes Phoenissis, Ἐχρῶντο κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπικτῶν πυρφόροις· οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἀρεως, ἐκατέρως στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφίεντες εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχώρουν ἀκίνδουνοι, καὶ οὕτως συνέβαλλον αἱ στρατιαί. Hinc Statius Thebaid. IV.

*Prima manu rutilam de vertice Larissaeo
Ostendit Bellona facem. —*

Sylu. lib. V. in Epicedio patris,

*Talia dum celebras, subitam ciuilis Erinny's
Tarpeio de monte facem, Phlegraeaque mouit
Proelia. —*

Claudianus lib. I. de Raptu Proserpinae,

*Tisiphone quatiens infausto lumine pinum,
Armatus ad castra mouet pallentia manes.*

Petronius,

*— atque inter toto laceratam pectore vestem
Sanguineam tremula quatiebat lampada dextra.*

Erant autem isti πυρφόροι in tutela Martis, ideoque eos nefas occidere. Hinc natum prouerbum de strage ma-

xima, Οὐδὲ ὁ πυρφόρος ἐσώθη. Vt autem Lycophron
ἔχθρας πυρσὸν dixit, ita Pindarus ὕμνων πυρσὸν Isthmion.
Ode IV.

Προφρόνῳ Μοισᾶν τύχοιμεν
Κεῖνον ἄφαι πυρσὸν ὕμνων.

Vbi malim κλεινὸν legere.

1299. Ἐν ταυρομόρφῳ] Tradit raptam Europam nauī
tauriformi, aliī nauī, cuius in puppi pictus fuerit taurus,
aliī legione militari, quae in signis tauri insignie gestabat,
aliī tauro, in quem Iupiter mutatus, ob quod et ταῦρος
Greg. Nazianzeno nuncupatur. Vide Dionys. Nouni
lib. I. et Εὐρώπην Moschi. Et Europae imaginem tauro
insidentis ex aere sculpsit Tarenti Pythagoras quidam,
teste Varrone lib. IV. de L. L. Alii tradant taurum hunc
humano fuisse sensu praeditum, et a Neptuno Ioui dona-
tum, quod μυθωδέστερον, quam vt credi debeat. Iul. Pollux
lib. I. cap. IX. Ἔστι δὲ τινα πλοῖα Λύβια, λεγόμενα κισοί, καὶ
τρῆγαι (malim ταῦροι), ὡς εἰκάζειν, ὅτι τοιοῦτον ἦν πλοῖον καὶ ὁ
ταῦρος ὁ τὴν Εὐρώπην ἀγαγών. Festus, Europam, tertiam
orbis partem, ab Europa, Agenoris filia, certum est
appellari. Sed alii de amore Iouis in taurum versi nar-
rant, alii eam a praedonibus raptam, et nauem, quae
Iouis tutelam effigiem tauri habuerit, in eam regionem
esse delatam. Quidam ob pulcritudinem regionis per
simulationem raptae filiae occupatam. Quae corrupta
Galliarum ille Sol Iosephus Scaliger sic emendabat, et n.
quae Iouis tutelam effigie tauri habuerit. Visum aliter
amicissimo meo amico P. Scruerio, qui legit, et nauem,
quoius tutela effigiem tauri habuerit, et addit Isidori ver-
ba ex Originum lib. VIII. de loue, Impudicus in extra-
neis, quem modo Taurum fingunt, propter Europae ra-
ptum, fuit enim in nauī, cuius insigne erat taurus.
Sed quod Festus de tutela scribit, placet. Nam tutela
Latinis est, quod νηὸς παράστημα Graecis, πάταικος Phoeni-
cibus. Solebant enim in nauium puppibus deos pingere,
in quorum tutela eas esse volebant. Isaacius Tzetzes, Αἱ
πρόναι τῶν πλοίων τῶν βαρβαρικῶν, καὶ στρατιωτικῶν, θεοὺς γε-
γραμμένους εἶχον, ἀ δὲ εὐσίβειαν οὐκ ἂν τις ἔκαισε. Homeri
Interpres Iliad. IX. Ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ
εἰκόνες θεῶν. Seneca Epistola LXXVII. Nauis bona dici-
tur, non quae pretiosis coloribus picta, nec cui argen-

teum rostrum est, nec cuius tutela ebore coelata est.
Ouid. Trist. Eleg. I. lib. I.

*Est mihi, sique precor, flauae tutela Minervae,
Nauis et a picta casside nomen habet.*

Et in Heroidum Epistolis,

*Addimus antennas, et vela sequentia malos,
Accipit et pictos puppis adunca deos.*

Et alibi,

— — pictos verberat unda deos.

Statius Theb. VIII.

— — solus stat puppe magister
Peruigil, inscriptaque Deus qui nauigat alno.

Apud Horatium I. Od. XIV.

*Nil pictis timidus nauita puppibus
Fidit. —*

Hinc capiendus Val. Flaccus lib. VIII.

*Puppe procul summa vigilis post terga magistri,
Haeferat auratae genibus Medea Minervae.*

Perfius Sat. VI.

— iacet ipse in littore, et una
Ingentes de puppe Dei.

Vocat *puppim* Dei, quae imaginem dei cuiusdam pictam habebat. Philostratus Ἡρώκωις hanc nauium picturam νόμον videtur appellare.

1301. Ἀστέριω στρατηλάτῃ] Malim Ἀστερία, ut sit anapaestus, vel συνίησις, quales apud Poetas frequentes. Asterius autem, Cretae rex, postea Europam uxorem accepit. Etymologici Auctor in Μῆως eum Asterionem nuncupat, ut et Apollodorus lib. I. Quod autem de Ioue etiam intelligi posse scribat cum Scholiaste Canterus, id mihi probari non potest.

1306. Σμίνδαισι δηρίσοντας] Historiam hanc omnem plene narrat Homeri Scholiastes II. α. his verbis, Κρήτες ἀπεικίαν στέλλοντες χρησμόν ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου αὐτοῖς ἐναντιωθῶσι γηγειεῖς, ἐκεί κτίσαι τὴν πόλιν· οἱ δὲ ἀπέστειλαν

τοὺς ἀποίκους. ἔλθόντων δὲ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ νυκτὸς ἐπιγε-
νομένης, μύες ἔκοδαν τοὺς τελαμῶνας τῶν ἔπλων. πρῶτ' δὲ ἀναστάντες
καὶ θεασάμενοι τοῦτο, σοφισάμενοί τε καὶ ἑαυτοὺς, ἔκτισαν ἐκεί πό-
λιν, ἣν τινα καὶ ἐκάλουν Σμινθίαν, οἱ γὰρ Κρήτες τοὺς μύας σμίν-
θους καλοῦσιν. Vide Strabonem lib. XIII.

1308. Γήμας Ἀρίσβαν] Attingit historiam Dardani, qui e Samothrace in Phrygiam veniens Teucri filiam, Arisben, quam Bateam alii vocant, uxorem accepit. Stephanus, Κεφάλων δὲ φησιν, ὅτι Δαδῶσιος ἀπὸ Σαμοθράκης ἔλθων εἰς τὴν Τρωάδα, τὴν Τεύκρου τοῦ Κρήτος θυγατέρα ἐγάμηε Ἀρίσβην· Ἑλλάνικος δὲ Βάτειαν αὐτὴν φησιν. Ita enim emendo eum locum, male hodie Ἀτειαν. Arisbae a Priamo ductae meminuit et Sernius Aeneid. II. Item Etymologici Auctor, Ἀρίσβη, πόλις, ἀπὸ Ἀρίσβας, θυγατρὸς Τεύκρου, ἣν ἐγάμηε Δάρδανος. Vbi et Lycophronis hunc versum citat. Et alio loco, Βάτεια, τόπος τῆς Τροίας, ἀπὸ τῆς Βατείας, τῆς Δαρδάνου γυναικὸς, ἐξ ἧς γενέσθαι τὸν Ἐριχθόνιον. ἐν ὑπομνήματι Δυκόφρο-
νος οὕτως Ὄρος.

1309. Ἀσπυγας λύκους] Sic etiam Vlyssis socios lupos appellat Statius lib. I. Sylu. in Tiburtino Manlii Idoxifci,

— cedant vitreae iuga perfida Circes
Dulichii ululata lupis. —

1310. Κλέφοντας νάκην] De Argonautis ad aureum vellus petendum proficiscentibus Orpheus, Apollonius, Pind. Pyth. Od. IV. Didymus ad Od. II. Val. Flaccus, et Dares initio libri de Troiae excidio. Suidas hanc historiam (sive potius commentum) de aureo vellere allegorice intelligendam ait de arte illa, quam *χημείαν* Graeci vocant, aitque abstulisse Iasonem regi Colchorum librum in membrana pellicea ascriptum de conficiendo per *χημείαν* auro. Strabo lib. X. ait ex Caucaaso monte fontes multos manare, qui habeant aureas arenas, quas accolae, villosis pellibus in aquam positis, colligant, atque inde natam fabulam. Verba eius haec sunt, Παρὰ τούτοις (de Colchis loquitur) δὲ λέγεται καὶ χρυσὸν καταφέρειν τοὺς χημιάζοντες, ὑποδέχεται δ' αὐτὸν τοὺς βαρβάρους ἑσπέραις κατατετριμμέναις, καὶ μαλθακαῖς δοραῖς, αἷψ' οὐ μεμειδῆσθαι καὶ χρυσόμαλλον δέρας. Videndus quoque Apollonii Scholiales lib. I. et Hyginus Fab. CLXXXI.

1311. Δρακοντοφρούραις ἐσκεπασμένην σκοπαῖς] Solebant olim ad thesaurorum custodiam dracones adhiberi. Festus, *Dracones dicti ἀπὸ τοῦ δρακεῖν, quod est videre, clarissimam enim habere dicuntur oculorum aciem, qua ex causa incubantes eos thesauris custodiae causa sinxerunt.* Philostratus senior *Εἰκόνων* lib. II. Τὸν δὲ περίπλουν κολωνὸν τοῦτον οἰκεῖ δράκων, πλούτου τινὸς φύλαξ, ὃς ὑπὸ τῇ γῇ κεῖται, τοῦτο γὰρ λέγεται τὸ θηρίον εὐνοῦν τε εἶναι χρυσῷ, καὶ ἔτε ἰδὼν χρυσοῦν, ἀγκᾶν καὶ θάλλειν· τό τοι κώδιον τὸ ἐν Κόλχοις, καὶ τὰ τῶν Ἑσπερίδων μῆλα, ἐπειδὴ χρυσᾶ ἐφαίνετο, διττῷ ἀύπνω ζυνεῖχον δράκοντε, καὶ ἐαυτοῖν ἐποιοῦντο. Artemidorus lib. III. cap. XIII. Καὶ πλοῦτον (ὃ δράκων σημαίνει) καὶ χρήματα, διὰ τὸ ἐπὶ θησαυροῦς ἰδρῦσθαι. Vide Maerob. Sat. lib. I. cap. XX.

1315. Καὶ λίσβητι διατρευθεὶς δέμας] Medea (vt ait Mytholog. lib. II. Fulgentius) eius naturae florem inuenit, qui capillos albos nigrosue faciendi potestatem habebat, quo omnibus a canitie liberari volentibus capillos nigros apparere fecit. Inuenit quoque prima lauacri cuiusdam calidi usum vim medicam habentis, quo volentibus omnibus medebatur, atque haec quidem non in publico, sed clam agebat, ne quis medicorum talia addisceret. Haec vero compositio, qua utebatur, παροφίς dicebatur; quicunque igitur hac paropsi utebantur, agiliores prorsus sanioresque fiebant. Ex hoc Medae praeparationem hanc quicumque videbant, lebetes scilicet, lignum, et ignem, homines elixando a Medea coqui existimabant.

1317. Ἀλλ' αὐτόκλητον] Vide hac de re Val. Flaccum lib. VIII. Argonaut. et Ovidium Metamorph. l. VII. Quem vero vocat, quod luctus causa patri exstiterit. Huc pertinent illa Artemidori lib. I. cap. LXXII. Προβάτεια μὲν (κρέν) πᾶσιν ἄτοκα, καὶ πένθος οἰκεῖον σημαίνει· ἔστι δὲ τὰ πρόβατα οὐδὲν ἄλλο ἢ ἄνθρωποι.

1318. Τὴν γνωτοφόντιν] Quem fratricidam appellat Medeam, quae fratrem Absyrtum iuxta Phasidem fluuium discerpfit, qua de re reperiuntur antiqui illi versus apud Ciceronem lib. III. de Nat. Deorum,

— — postquam pater

Appropinquat, iamque pene ut comprehendatur parat,
Puerum interea obtruncat, membraque articulatim di-
vidit,

Perque agros passim dispergit corpus, idque ea gratia,

*Vt, dum nati dissipatos artus captaret parens,
Ipsa interim effugeret; illum ut moeror tardaret sequi,
Sibi salutem ut familiari pareret parricidio.*

Ovidius quoque Trist. lib. III. Eleg. IX.

*Ergo, ubi prospexit venientia vela, tenemur,
Et pater est aliqua fraude morandus, ait.
Dum, quid agat, quaerit, dum versat in omnia vultus,
Ad fratrem casu lumina flexa tulit.
Cuius ut oblata est praesentia, vincimus, inquit,
Hic mihi morte sua caussa salutis erit.
Protinus ignari —*

et quae sequuntur. Arrianus, ut et Ovidius loco citato, inde regioni nomen mansisse ait, ibidemque Absyrti sepulcrum suis etiam temporibus demonstrari solitum. Οἱ δὲ Ἀψαρὸς (inquit) τὸ χωρίον λέγουσιν, ὅτι Ἀψυρτος ἐκαλεῖτο πάλαι ποτὲ, ἐνταῦθα γὰρ τὸν ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀποθανεῖν, καὶ τὰφος Ἀψύρτου δέικνται. Hyginus Fab. XXIII. a Iasone eum occisum refert, a Medea vero sepultum.

Ibid. Καὶ τέκνων ἀλάστορα] Aegre ferens a Iasone se repudiatam Medea, Mermerum et Pheretem filios, quos ex eo susceperat, occidit. Vide Diod. Siculum lib. IV. Apollodorum lib. I. et Hyginum loco citato. Horatius,

Ne pueros coram populo Medea trucidet.

Meminit etiam Theophylactus Simocatus in Epist. quadam, Τῆς Φοινικῆς Μηδείας ἀπηνεστέρους ἀπεργάζη τοὺς Φόνους, παιδοκτόνον ἐκείνην ἐδίδασκεν ἀγνώμων ὁμόζυγος τὴν αἰνετὴν, καὶ ἀγώνων τὴν σύμμαχον. Item Dion Prusaeus in Orat. περὶ Ἀπιστίας his verbis, Πόσα δοκεῖ τοῖς θεοῖς τὴν Μηδεῖαν ὑπὲρ τῶν τέκνων εὖζεσθαι, ἢ ποσάνεις ἀγωνιάσαι νόσούντων, ἢ ποσάνεις ἀντ' ἐκείνων αὐτὴν ἀν' ἐλέσθαι τελευτᾶν, ἀλλ' ὅμως αὐτόχειρ ἐγένετο. Vide eius imaginem apud Callistratum libro Ἐκφράσεων. Obscure innuit hoc Medae facinus etiam Virgilius Ecloga VIII.

*Saeuus amor docuit natorum sanguine matrem
Commaculare manus, crudelis tu quoque mater,
Crudelis mater magis, an pater improbus ille?
Improbus ille pater, crudelis tu quoque mater.*

Et certe ita bis legere malim, quam puer. Nam sine dubio dicere vult eam crudelem esse matrem, quae liberos

suos occiderat, et Iasonem improbum patrem, qui Medeam reliquerat, atque ad id facinus compulerat: iudicium esto doctiorum. Sunt qui hoc facinus non Medae, sed Corinthiis impudent, et ab Euripide eorum precibus inducto in fabulam relatum, credique coeptum propter Poetae auctoritatem. Vnde etiam expiandi criminis causa Medae filiis, quos ipsi occiderant, postea sacra facere soliti fuerunt. Aelianus Var. Hist. lib. V. cap. XXI. λέγει τις λόγος τὴν Φῆμιν, τὴν κατὰ τῆς Μηδείας, ψευδῇ εἶναι, μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτεῖναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κορινθίους. τὸ δὲ μυθολόγημα τοῦτο ὑπὲρ τῆς Κολχίδος καὶ τὸ δράμα Εὐριπίδην Φασὶ διαπλάσαι, δεηθέντων Κορινθίων καὶ ἐπικρατῆσαι τοῦ ἀληθοῦς τὸ ψεῦδος διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετὴν. ὑπὲρ δὲ τοῦ τολμήματος, Φασὶ, τῶν παίδων μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παῖσι Κορίνθιοι, οἵνεκί δασμὸν τοῦτοις ἀποδιδόντες.

1519. Ἀλῆθρον κίτσαν] Argo nauem intelligit, quae loquacem malam e quercu Dodonaea habuisse traditur. Meminerunt huius rei, praeter Lycophronem, Philostratus in Imaginibus, Sophocles Trachin. et Apollonius saepe. Claudianus in Paneg.

— — rursusque locutae

In te Chaoniae mouerunt carmina quercus.

Idem alibi,

— — licet omnia vates

In maius celebrata ferant, ipsamque secandis
Argois trabibus iactent sudasse Mineruam,
Nec nemoris tantum vinxisse carēntia sensu
Robora, sed caeso Tomuri Iouis augure luco,
Arbore praesaga tabulas animasse loquaces.

Aeschylus Φιλελευθέροις, citante Philone in tractatu, vbi ostendit, Πάντα σπουδαῖον εἶναι ἐλευθέρον,

Ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργεὺς ἱερὸν αὐδάζον ζῦλον;

Orpheus ἐλάλον Ἀργεῶ, et λάλλον τρόπιν appellat.

1525. Πάλιν δ' ὁ πέτραις] Aegeus, cum Aethram Pitthei F. grauidam ex suo compressu reddidisset, ensē ei reliquit, et calceos sub ingenti abditos saxo, iussitque, si filium pareret, et adultus is saxum tollere, atque relicta auferre valeret, clam omnes ad se mittere, quae postea Theseus adultus nullo negotio perfecit. Plutarchus The-

λεο, Σουελθὼν δέ, καὶ γνοὺς ἑκείνος (Αἰγυῖς), ὅτι Πιπθῆς θυγατρὶ συγγέγονε, καὶ κτείν αὐτὴν ὑπονοήσας, ἀπέλιπε ξίφος καὶ πίδαλα, κρήφας ἐπὶ πέτραι μεγάλῃ, ἐντὸς ἐχέουσιν κοιλότητα συμμέτρως ἐμπεριλαμβάνουσιν τὰ κείμενα, Φράσας δὲ πρὸς μίνην ἐμείνην, καὶ διακελευσάμενος, ἂν εἶδς ἐξ αὐτοῦ γένηται, καὶ λαβὼν ἀνδρὸς ἡλικίαν, δυνατὸς ἦ τὴν πέτραι ἀναστῆσαι, καὶ ὑφελθεῖν τὰ κατυλειφθέντα, πέμπειν πρὸς αὐτὸν μηδενὸς εἰδότες, etc. Etymologici Auctor, Θησεὺς ἀνομάσθη διὰ τὴν τῶν γυναικῶν ὀδύνην, τοῦ τε ξίφους, καὶ τῶν πιδάλων, ὡς ἡ ἱστορία δηλοῖ. Vide et Hygini Myth. Fab. XXXVII. et Apollod. extremo tertio.

1323. Καὶ Φασγάνου ζῶσθηρ] Solebant olim heroes baltheo alligatos enses suos gestare. Homeri Scholiastes Iliad. γ. Τὰς ἀσπίδας διὰ τελαμώνων ἐφέρουν, ὡς καὶ τὰ ξίφη. Philostratus iunior in Imaginibus, Μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν (forte πλευρῶν) ἐξήρτηνται χρυσᾶς, ἀργυρῶν τελαμώνων κατεχόντων αὐτάς. Circum humeros autem baltheum istum gestabant. Hesiodus Ἀσπίδι,

ἽΩμοισιν δὲ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος. —

Virgilius extremo XII. Aeneid.

— — humero cum baltheus alto
Apparet. —

Inde libro nono dixit,

Sic ait illacrymans, humero simul exiit ense
Auratum, mira quem fecerat arte Lycaon
Gnosius, atque habilem vagina aptarat eburna.

Eum etiam Dilimnitarum morem narrat Agathias lib. III. Ξυστοὺς τε γὰρ ἐπιφέρονται, καὶ σαρίσσας, καὶ ξίφος ἐκκερμῆς ἀπὸ τοῦ ὤμου.

1234. Σκῆρος ᾧ λυγροὺς τάφους] Theseus, cum Athenis δημοκρατίαν induxisset, in odium Lyci cuiusdam incurrit, qui etiam tantum effecit, vt vrbe ei interdiceretur, quo facto, in Scyrum insulam ad Lycomedem cum demi-grasset, ab eo metuente, vt regni aemulus foret, de saxo in mare praecipitatus est. Vide Scholiasten Aristophanis ad Plutum, et Plutarchum Theseo. Tractat et hanc historiam Heraclides in Comment. περὶ Πολιτειῶν, Οὗτος (Θησεὺς) ἔλθων εἰς Σκῆρον ἐτελεύτησεν, ὥσθεις κατὰ πετρῶν ὑπὸ Λυκομήδους, φοβηθέντος μὴ σφετερισθῆται τὴν νῆσον. quem vide.

1325. Αἰγίλιψ] Homeri Scholiaſtes Iliad. IX. interpretatur ὑψηλῆς, recte. Τὴν ἂν καὶ αἰῶ ἀπολίπη διὰ τὸ ἄγαν ὑψηλὸν καὶ δύσβατον, ἐν γὰρ τοῖς κρημνοῖς αἱ αἰῶες, ὡς ἐπίπαν, νέμονται. Artemid. lib. II. cap. XII. Ὅν συναγελαζόνται (αἱ αἰῶες), ἀλλὰ χωρὶς ἀλλήλων νομούμεναι κατὰ κρημνῶν καὶ πετρῶν, αὐταὶ τε πρᾶγματα ἔχουσι, καὶ τῷ ποιμένι παρέχουσιν. Virgilius in Culice,

*Propulit e ſtabulis ad pabula laeta capellas
Paſtor, et excelfi montis iuga ſumma petiuit,
Lucida qua patulos velabant gramina colles.
Iam filuis dumisque vagae, iam vallibus abdunt
Corpora; iamque omni celeres e parte vagantes,
Scrupea deſertae perrepunt ad caua rūpis.*

Quidius quoque in Heroidum Epiftolis,

— — *amantem ſaxa capellam*

appellat. Hinc et Aegilips dicta. Stephanus, Αἰγίλιψ, πλησίον Κροκυλείας τῆς Ἡπείρου. Ὁμηρος, Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν. εἴληχε δὲ τὴν προσηγορίαν διὰ τὸ μετρώδη εἶναι, καὶ ὑψηλὴν, καὶ ἀπρόσβατον. Vbi emendo, διὰ τὸ πετρώδη εἶναι.

1327. Σὺν Θερὶ βλώξας] Herculem puta, cur autem μύστην vocet, haec eſt cauſſa: cum Hercules Athenis eſſet, et iam Eleuſinia ſacra celebranda inſtarent, petiſſe fertur, vt ſibi quoque liceret illis intereſſe, cum autem nefas eſſet peregrinum quemquam admitti, nec tamen eum excludere auderent, vt et legi, et eius petitioni ſatiſfieret, alia ſacra Eleuſinia μικρὰ appellata in eius gratiam inſtituerunt, ad quae illum admiferunt.

1330. Στόρην τ' ἀμέρσας] Apollodorus lib. II. ab Hercule haec facta commemorat, non a Theſeo, vt Lycophron. Et Apollonius lib. II. Herculi tribuens ita canit,

— ὅτε δεῦρο δὲ Ἀσίδας ἠπείροιο
Πεζὸς ἔβη, ζωστῆρα φιλοποτλέμοιο κομίζων
Ἰππολύτης. —

Conſentit et Auctor Prouerbiorum. Plautus Menaechmis,

— *ab Hippolyta ſuccingulum.*

Haud Hercules aeque magno abſtulit periculo.

Meminit et Seruius Aeneid. XI.

1332. Παρθέσι Νεπτουνίδες] Facit Amazones Neptuni filias; Ilocrates in Panegyrico, et Philostratus Ἰφωμένους, Martis. His accedit Seruius Aeneid. XI. *Amazones se parente Marte natas esse gloriari solebant.* Valer. Flaccus lib. IV.

*Proxima Thermodoon hic iam secat arua, memento,
Indytia Amazonidum magnoque exorta Gradiuo
Gens ibi. —*

Et lib. V,

*Saeuaque Thermodoon medio sale murmura voluens,
Gradiuo sacer, et spoliis diuissimus amnis,
Donat equos, donat votas cui virgo secures,
Cum redit ingenti per Caspia claustra triumpho,
Massageten, Medumque irahens. Est vera propago
Sanguinis, est ollis genitor Deus. —*

1336. Ἐπεὶ κελαινὸν Ἴστρον ἤλασαν Σκύθας Ἴππους] Lysias orator tradit Amazones primas mortalium equis vsas fuisse, et roboris periclitandi gratia cum alia loca percurrisse, tum Atticam, in qua aegre tandem vinci potuerunt. Vide etiam Ammianum Marcellinum lib. XIII. Ad Lycophronis illustrationem pertinent (quamuis de Theseo ne verbum quidem vllum) illa Ilocratis in Panegyrico, Ἐτι γὰρ ταπεινῆς οὐσῆς τῆς Ἑλλάδος ἦλθον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν Θοῤῃες μὲν μετ' Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Σκύθαι δὲ μετ' Ἀμαζόνων τῶν Ἀρεως θυγατέρων, οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀλλὰ κατ' ὃν ἐκότεροι τῆς Εὐρώπης ἐπῆρχον, μισοῦντες μὲν ἅπαν τὸ τῶν Ἑλλήνων γένος, et quae sequuntur. Demosthenes etiam tangit Ἐπιτα. Φίφ, Καὶ γὰρ τὸν Ἀμαζόνων στρατὸν ἐλθόντα ἐκράτησαν οὕτως, ὥστ' ἐξω Φάσιδος ἐκβαλεῖν. Possis vero Σκύθας Ἴππους etiam naues interpretari, quas illi τῶν ἵππαγῶν τρόπον (ita emendo) ποιοῦνται, vt ait Philostratus. Gaditani naues minores Ἴππους vocabant, ab equis prorae earum incisiss. Vide Strabonem lib. II. Alioquin etiam naues equorum nomine aliquando nuncupari solent, maxime a Poetis. Euripidis Scholiastes Phoenissis, Ἰππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσιν ὀχήματος τρόπον. Phurnutus, Ἴππιος δὲ (ὁ Ποσειδῶν λέγεται) τάχα ἀπὸ τοῦ ταχέως τὴν διὰ θαλάττης ὁδὸν εἶναι, καθάπερ ἵπποις ἡμῶν ταῖς νηυσὶ χρωμένων. Artemidorus lib. I. cap. LVIII. Ὁμοιος δὲ ἐστὶ (ὁ ἵππος) καὶ πλοῖον, ἄλλη μὲν γὰρ ἵππους ἂ ποιητὴς τὰς ναῦς εἶπε, καὶ ἡμεῖς δὲ τὸν Ποσειδῶνα Ἴππιον καλοῦμεν, καὶ ὃν ἔχει λό-

γον ἐπὶ γῆς ἵππος, τὸν αὐτὸν ἐν θαλάσῃ ναῦς. Inde apud Plautum Rudente Actu primore Sc. *Qui sunt,*

*Nempe equo ligneo per vias caeruleas
Eflis vectae. —*

Hinc ναυτίλῳ ὀχήματα Aeschylus Προμ. Δεσμ.

Θαλασσόπλευγα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
Δινόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.

Theodoretus ὄχημα θαλάττιον de Prouid. Dei, Orat. IV. Τοῦτω τῷ τρόπῳ τοῖς ὕδασι τὴν εἰσροὴν ἀποτευχίσας, ὄχημα θαλάττιον τὸ σκάφος ἀπέφηνε. Augustinus *vehicula marina* de Doct. Christ. lib. I. cap. IV. *Quomodo ergo si essemus peregrini, qui beate viuere nisi in patria non possemus, eaque peregrinatione utique miseri, et miseriam finire cupientes, in patriam redire vellemus, opus esset vel terrestribus, vel marinis vehiculis, quibus utendum esset, ut ad patriam, qua fruendum erat, peruenire valeremus.* Hinc nautae quoque equifones dicuntur Varroni Marci-pore, *Hic in ambuiio nauem conscendimus palustrem, quam nautici equifones per viam ducerent loro.* Eadem de caussa ναυάγιο ἵππικὰ Sophocles Ἠλέκτρα.

1547. Τὸν ἐξάπυρμον] Hercules solis sex nauibus Troiam cepit. Homericus Tlepolemus Iliad. ε. ita Sarpedonem affatur,

Ἄλλ' οἷόν τινά φασι βῆν' Ἡρακλεΐην
Εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμένονα, θυμολέοντα,
Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἔεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἐξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι πανροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξ ἀλώπαζε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Quorum verſum meminit Strabo lib. XIII. Vide etiam Plutarchum Ἑλληνικοῖς.

1549. Τὸν ἢ παλίμφορον Γοργῶς] Iuno antea Herculi maxime infesta, postea generum asciuit. Hoc innuit Ouid. Trist. lib. III. Eleg. V.

*Neue hominum referam flexas ad mitius iras,
Iunonis gener est, qui prius hostis erat.*

1551. Αἴθρις δὲ κίρκοι] Lydum et Tyrrhenum intellege, qui cum sortem misissent, vter patria excederet, coactus decedere Tyrrhenus, in Italiam appulit, regio-

nemque de suo nomine Tyrrheniam appellauit. Velleius Paterculus lib. I. *Per haec tempora Lydus et Tyrrhenus, fratres, cum regnarent in Lydia, sterilitate frugum compulsi, sortiti sunt, vter cum parte multitudinis patria decederet: sors Tyrrhenum contigit: peruectus in Italiam et loco, et incolis, et mari nobile ac perpetuum nomen a se dedit.* Tacitus variat nonnihil Annal. lib. V. *Nam Tyrrhenum Lydumque Atye rege genitos, ob multitudinem diuississe gentem; Lydum patriis in terris resedisse; Tyrrheno datum, nouas ut conderet sedes, etc.* Videndi Dionysius Halicarnassens, Strato, Herodotus, Solinus, Festus, Seruius lib. II. et VIII. Myrsilus de bello Pelasgico, et Sempronius de diuisione Italiae, fictitium totum hoc esse contendunt. Sunt et qui Tyrrhenos indigenas faciant.

1361. *Καὶ Σαλπίων*] Alpes Italiae montes nobilissimi, quorum descriptionem (vt Geographos missos faciam) habes apud Herodianum lib. VIII. et Petronium Satyrico in prolixo carmine.

1370. *Ὁς καταβάτης μολῶν*] Iupiter *Καταβάτης* idem cum eo, qui *Μόριος* dicebatur, Apollodorus, citante Sophoclis Interprete, *Περὶ Ἀκαδημαίαν ἐστὶν ὃ, τε τοῦ Καταβάτου Διὸς βωμὸς, ὃν καὶ Μόριον καλοῦσι, τῶν ἐπεὶ μορίων παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρυμένων.*

1378. *Ἀνακτος τοῦ δρυηκόπου γένος*] Codrum puta, qui sumpta lignatoris (vt volunt Lycophron et Polyaeus, vt Velleius, pastoris) veste pro patria mortem oppetiit intrepidus. Historia petenda ex Auctoribus citatis, Iohanne Tzetze Chil. I. Hist. IV. Seruio ad Eclogam IV. Ammianus Marcell. lib. XXII. Herod. V. Iustin. II. Augustin. XVIII. de Ciuit. Dei. Paulan. Atticis, et Achaicis p. CCXXXII. Oros. I. cap. XVIII. Polyaeus. Strateg. Lycurg. *κατὰ Λεωκράτους.* Cicerone Tuscul. I. Lactantio lib. III. cap. XII. et Valer. Maximo lib. V. cap. VI. Huius filius Neleus.

1380. *Βῆλον ἐμπεφυμένην*] Vide Herodotum Euteppe, qui, dum *γῆν σημαντρίδα* vocat, manifeste indicat creatam fuisse, qua ad obsignandas literas Veteres vsi. Seruius ad Aeneid. VI. *Quod cum ciues eius agnouissent,*

sive invidia, sive miseratione commoti, ei epistolam miserunt, creta, antiquo more, signatam. Maxime vero nobilis creta Asiatica. Cicero in Orat. pro L. Val. Flacco, *Haec, quae est a nobis prolata laudatio, obsignata erat creta illa Asiatica, quae fere est omnibus nota nobis, qua utuntur omnes non modo in publicis, sed etiam in priuatis literis, quas quotidie videmus mitti a publicanis, saepe unicuique nostrum.*

1382. Σφραγίδα δέλτφ] Tabellis quondam, quarum hoc loco mentio, Graeci pariter et Romani vsi. Erant forma triangulari. Eustathius ad Dionysium, *Δέλτοι, κυρίως μὲν οἱ τόμοι, ὅσοι τριγωνοειδῶς ἐσχηματίζοντο ἐν τῷ πτύσεισθαι, κατὰ καὶ νῦν ποιῶσιν τινες. ὕστερον δὲ ἀπλῶς αἱ βιβλῖοι λέγονται, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως, κατὰ καὶ πυξίς, διὰ τὸ τοὺς παλαιοὺς ταῖς ἐκ πύξων περικεῖσθαι τὰ γράμματα ἐντυποῦν.* Hieronymus lib. I. Epist. I. quae est ad Niciam, *Ante chartae aut membranarum vsum, aut in dedolatis e ligno codicillis, aut in corticibus arborum mutuo epistolarum alloquia missitabant, unde et portitores earum tabellarios, et scriptores a libris horum librarios vocauere.* Festus, *Tabellis pro chartis utebantur, quibus ultro citroque, sive priuatim, sive publice opus erat, certiores absentes faciebant.* Symmachus lib. IV. cap. XXVIII. *Mallem scribere, Aboriginum more, dictionem salutis alternae ligno, aut corticibus.* Vide quae vir doctiss. Iust. Lipsius Institut. Epistol. cap. I. Cera autem oblinebantur istae tabulae. Agellius lib. XVII. *Pugillaria noua nondum etiam cera illita accepisse.* Polyaeus lib. II. *Δημάρκτος ἐπιστέλλον Σπαρτιάταις περὶ τῆς Ξέρξου στρατείας, εἰς πύξαν ἀκέρωτον τὴν ἐπιστολὴν γράψας ἐπεκίρωσεν, ἵνα ὡς ἄγραφος διὰ τῶν φυλάκων κομισθεῖν, et apud Auctores passim.* Signa autem imprimebantur cerae lino impositae, quo tabulae perforatae constringebantur, quod cum Iacobo Cuiacio, doctiss. Iurisperito, obseruauit olim eruditissimus iuuenis P. Coluius.

1384. Τὸν πρωτόμισθον Κᾶρα δηώσας στρατὸν] Militum, tam apud Graecos, quam Romanos, duo erant genera, illi suo sumptu militabant, et *Affidui* dicebantur: hi publico, et *Aerarii*, atque *Metelli* sunt nominati. Cares autem male audisse, quod mercede conducti militarent, nemini ignotum. Vide Strabonem, Hesychium, Etymo-

logici, et Prouerbiorum Auctores. Turpe enim apud Athenienses habebatur mercede conductum quidpiam facere. Vlpianus ad Demosthenis Olynth. III. Ἡμισθοδορεῖ τοῖς Ἀθηναίοις ἐφύβριστος. Hinc apud Polyaenum lib. I. Themistocles Nauclero, Κατερεῖν ἠπέλυσεν Ἀθηναίους, ὅτι χρήμασι πεισθεὶς αὐτὸν ἄγοι. Postea tamen id permissum a Pericle, vt est videre apud Vlpianum eundem ad Orat. Demosthenis περὶ τῆς συντάξεως. Laudantur vero etiam Carum horum in rebus bellicis studia, quorum argumenta reliquerunt scutorum ansas, umbilicos, insignia, et cristas, quae omnia ipsi inuenerunt Strabo lib. XIV. Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τὰ τε ὅχανα ποιοῦνται τεκμήρια, καὶ τὰ ἐπίσημα, καὶ τοὺς λόφους, ἅπαντα μὲν γὰρ λέγεται Καρικὰ. Ἀνακρέων μὲν γέ φησιν,

Διὰ δεῦτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου
Χεῖρα τιθέμεναι.

Emendo ex Homeri Interprete et Etymologicographo, Καριοεργέος ὀχάνου. Polyaenus lib. VII. in Plammeticho, Ψαμμίτιχος δὲ Πήγηρτα τὸν Κᾶρα συνόντα ἔχων, παρ' αὐτοῦ μαθὼν, ὡς πρῶτοι Κᾶρες ἐπέθεντο τοῖς κρᾶνεσι λόφους, etc. Homeri Scholiastes Iliad. 9. Κανόνας, (φησὶν Ὅμηρος) ῥάβδους, αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας, οὕτω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, οὗς ὅχανα ἐκάλουν, ὕστερον γὰρ οὗτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν, ὡς καὶ Ἀνακρέων φησι, Καριοεργέος ὀχάνου. Quae totidem verbis apud Etymologicum Auctorem, in Κανών. Hinc λόφον Καρικὸν dixit Alcaeus,

Λόφον τε σείων Καρικόν.

Itaque propter haec sua inuenta scutum paruum, et galeam cum mortuis sepelire soliti fuerunt. Thucydides Ξυγγραφεὺς lib. I. Δίλου καθαίρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναίρεθαισῶν, ὅσοι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἡμῖσι Κᾶρες ἐφάνησαν, γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὅπλων, συντεταμμένοι καὶ τῷ τρόπῳ, ᾧ νῦν ἐτι θάπτουσι. Scholiastes eius, Οἱ Κᾶρες πρῶτοι εἶρον τοὺς ἀμφαλοὺς τῶν ἀσπίδων, καὶ τοὺς λόφους, τοῖς γὰρ ἀποδιήκονσι συνέθαιπτον ἀσπιδίσκιον μικρόν, καὶ λόφον, σημεῖον τῆς εὐρέσεως.

1389. Κόδοι] Id est, stulti, ita nuncupati Athenienses. Helychius, Κόδοις ἡμεῖς λέγομεν κρονικοὺς τινες τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἐμφανίζοντας, Ἀθηναίους, λαῖδρὸς τῇ ἡθεί. Nam ita emendo eum locum. Nominis istius caussa eorum in-

gens δυσβουλία, quam Neptunus, in contentione de Attica regione Mineruae posthabitu se aegre ferens, immisisse fertur. Hanc innuens Demosthenes περὶ Εὐρήνης, inquit, Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰῶθαι χρῆσθαι τῷ βουλευέσθαι, ὑμῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Ad eam et ab Aristophane Vespis allusum, cuius etiam Concionantes vide. Putabatur tamen, ut hoc addam, istam eorum δυσβουλίαν Minerua beneficii loco in εὐβουλίαν vertere.

1395. Βασσάρας λαμπουρίδος] Siue βασσάραν vulpem accipias, siue meretricem, parum refert. Si vulpem, eo modo antea, ἀσκήρας εὐμυρίδας. Thracum autem lingua vulpes βασσάρα, siue βάσσαρις dicitur, ut docet vetus Interpretes Persii Sat. I. Inde Eacchae Bassarides, quia vulpinis pellibus succingerentur. Apud Hesychium, ubi legitur, Βάσσαρις, ἀλώπηξ, καὶ βασσάτη παρὰ Κυρηναίους, emendabis, καὶ βασσάρα. Subdit idem, Βασσάρεα τὰ ἀλωπέκεια οἱ Λίβυες λέγουσιν.

1396. Ὁ θνητὸς γατομοῦτος Αἰθωνος πετρά] Aethon est appellatus Erythichthon, propter nimiam illam ingluuiem. Aelianus Παι. Ἱστορ. lib. I. ventres quosdam enumerans, Καὶ Ἐρυσιχθονα τὸν Μυρμιδόνος, ἐνθεν τοὶ καὶ Κάνθων ἐκλήθη οὗτος. ubi omnino Αἰθων legendum, quod postea doctissimo viro Hadriano Iunio etiam in mentem venisse cognoui.

1402. Ὅς δὴ ποτ' ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρων λοβῶν Φθέρσας κύφελλα καλλυνεῖ παρωτίδας] Lego,

Φθέρσας κύφελλ' ἀκαλλυνεῖ παρωτίδας.

Nam eo modo dehonestantur aures. Mos vero erat Veteribus, si quos propter flagitium captos ignominia afflicere vellent, auriculas praefecare. Etymologici Auctor, Οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν τινὶ ἀτοπήματι αἰλόντας ἐνυβρίζοντες τὰ ἄκρα τῶν ὠτῶν ἀπέτεμνον. Plautus Cistellaria, Sc. *Nisi quid,*

Capillo scisso atque excissatis auribus.

Vide Nonium in *Excissatum*. Supplicii id genus λώβη dicebatur. Suidas, Λώβη, ἡ διὰ τῶν ὠτῶν τιμωρία διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, καὶ λοβός, ὁ βεβλαμμένος. Iulius Caesar integras aures abscidit, ut scribit ipse de se lib. VII. de bello Gallico, *Maiore commisso delicto, igni atque omnibus tor-*

mentis necat: leuiore de caussa, auribus defectis, aut singulis effossis oculis, domum remittit.

1414. Τῷ θάλασσα μὲν βατὴ] Xerxes bello contra Graecos ponte Hellepontum coniunxit, et Atho, montem Thraciae maximum, perfodit. Vide Plutarchum περὶ Ἀσπρησίας. Virgilius in Culice,

*Non perfossus Athos, nec magno vincula Ponto
lacta, meo quaerent iam sera volumine famam,
Non Hellepontus pedibus pulsatus equorum,
Graecia cum timuit venientes undique Persas.*

Iuuenalis Sat. X.

— creditur olim

*Velificatus Athos, et quicquid Graecia mendax
Audet in historia, cum stratum classibus iisdem,
Suppositumque rotis solidum mare. —*

Zosimus lib. I. Ἐξεύγνυτο μὲν ὁ Ἑλλήσποντος, πάροδον δίδους τοῖς περὶ διαβαίνουσιν, ὡρύττετο δὲ ὁ Ἄθος, ἅμα τῇ θαλάττῃ καὶ τὰς ναῦς ἐνδοχόμενος. Aeschylus Persis,

“Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὡς δεσμώμασιν
Ἦλπισε σχῆσειν, ῥέοντα Βόσπορον ῥέον-θεῶ
Καὶ πόρον μετεῤῥύθμιζε, καὶ πέδαις σφυρηλάτοις
Περιβαλὼν πολλὰν κέλευθον ἤνυσεν πολλῶ στρατῷ,
Θνητὸς ὢν θεῶν δὲ πάντων ᾤετ’ οὐκ εὐβουλία,
Γαί Περσείδανος κρατήσιν. —

Ennius Annal. lib. XIII.

Pontibus instratis coniunxit littora Xerxes.

Arnobius lib. I. *Vt ille immanis Xerxes mare terris immitteret, et gressibus maria transfret, nostri nominis effectum est iniuria?* Agathias lib. IV. Οὐδὲ εἰ Κῦρον εἴποι τις τὴν Καυκάσου, οὐδὲ Δαγεῖον Ἰστιάσπιν, οὐδὲ μὲν Πέρσῃν ἐκείνον τὸν ὑπερήλατον μὲν δεικνύντα τὴν θάλατταν, ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι ναυτιλόμενον. Hicrates in Panegyrico Auilio memoriae aeternae relinquendae facta haec memorat, Βασιλεῖς δὲ (Πέρσης) τοιοῦτο ἀνημέρον καταλιπεῖν, ὃ μὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐστίν, αὐτὸ πρότερον ἑαυτάτο, πρὶν ἐξείρε καὶ συνκηρύσσειν, ὃ πάντες θνητοῖσι, ὥστε τῷ στρατοπόδῳ κλέυσαι μὲν διὰ τῆς ἡπείρου, περὶεῖν δὲ διὰ τῆς θαλάττης, τὸν μὲν Ἑλλήσποντον (εὐζας, τὸν δὲ Ἄθω

διορίζε. Vide etiam Iohan. Tzetzen Chil. I. Hist. XXXII. Ammianum Marcellinum lib. XXII. Falsum vero hoc esse contendunt, qui Magorum historiam conscripserunt, et Herodotum, eius sermonis auctorem, mendacii arguunt. Diog. Laertius lib. I. in Prooemio, Πρὸς τοῦτοις καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράφοντες, μὴ γὰρ εἰς τὸν ἥλιον βέβηκεν Ἐέρξην ἀκοντίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδεδωμένους.

1418. Σὺν καλίνεσι τειχέων προβλήμασι] Oraculum de ligneis muris faciendis ab Apolline Atheniensibus redditum notum nimis. Synesius, ut patatur, περὶ Ἐνυπνίων, (ut alios mittam) Καὶ Λοξίας ἐκεῖθεν ὁ Πυθοῦ χρησμοδός, ὅτε τὸ ξύλινον τεῖχος, ὃ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ θεὸς ἐδίδου σωτήριον, μάτην ἂν ἤκουσεν ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, εἰ μὴ Θεμιστοκλῆς ἀνέγνω τοῦ χρησμοῦ τὴν διάνοιαν.

1421. Στρατῶ δ' ἀμύντω] Plutarchus Παραλλήλοις quingentis myriadibus in Graeciam Xerxem venisse auctor est, Isocrates in Panathenaico DM. in Panegyrico vero sic ait, Μετὰ δὲ ταῦτα γενομένης τῆς ὕστερον στρατείας, ἣν αὐτὸς Ξέρξης ἤγαγεν, ἐκλιπὼν μὲν τὰ βασίλεια, στρατηγὸς δὲ καταστῆναι πολμήσας, ἅπαντάς τε τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας συναγείρας, περὶ οὗ τις οὐχ ὑπερβολὰς προθυμηθεῖς εἰπεῖν, ἐλάττω τῶν ὑπαρχόντων εἴρηκεν.

1424. Ἄπας δ' ἀναύρων νασμός] Iuuenalis Sat. X.

— credimus alios

Defecisse amnes, epotaque flumina Medo

Prandente. —

1428. Σκιά καλύφει πέτρῳ] Lego cum Cantero πέτρον, nam eo vocabulo sol apud Graecos aliquando ex Anaxagorae sententia designatur: apud Callimachum, ci-tante Sophoclis Interprete ad Oid. ἐπὶ Κολ.

Εἶδεος ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν
Μεμβλωκός, πύλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Et apud Euripidem in Oreste,

Ὁ γὰρ μακάριος, κοῦκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκώς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,
Ἄερι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην.

Vide Pindari Scholiaſten Olympion. Od. I. Eodem modo ἡλίου δίσκον dixit Horapollon Ἱερογλ. lib. II. Γυναῖκα ἐγγυον βουλόμενοι δηλῶσαι, ἡλίου κύκλον σὺν ἀστέρι μετὰ ἡλίου δίσκου δίχα τεταγμένον σημαίνει. Fuit autem ob hoc dictum Anaxagoras impietatis a Cleone accusatus, sed a Pericle discipulo defensus, quinque talentis mulctatus, in exilium ablegatus est. Vide Diogenem lib. II. Ait vero telorum multitudinem Solis radios obscuraturam. Similiter Ennodius in Panegyrico, *Si coelum lancearum imber obtegeret, qui fortius telum iecerit, non latebit.* Macrobius Saturnal. lib. I. cap. XVI. *Eoque tempore nubes sagittarum in aduersos visa ferri, et hostes fugauit, etc.* Heliodorus lib. IX. Οὕτως δὴ τι συνεχές καὶ ἐπὶ σκοπὸν ὥσπερ ἐξ ἀκροπόλεως τῶν πύργων ἐβαλλόν, ὥστε εἰς νήφους φαντασίαν τὴν πυκνότητα παραστήναι τοῖς Πέρσαις.

1429. Λοκρὸν δ' ἑποῖα παῦρον ἀνθήσας ῥόδον] De rosa Locrensi vide Iul. Pollucem lib. V. cap. XVI. quem emendabis scribendo κατὰ τὸ Λοκρὸν, non κατὰ. Ad Xerxem devictum quod attinet, eius sella argentea, in qua pugnam naualem spectauerat, multo post tempore adseruabatur in templo Mineruae Παρθένου, fuitque Αἰχμάλωτος appellata. Harpocrat. Ἀργυρίοις δίφρος, ὃ Ξέρξου, ὡς Αἰχμάλωτος ἐπικαλεῖτο, ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν· ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

1432. Μόσυνα φηγότευκτον] Antiquitus etiam turres in bellicis nauibus exstruebantur lignae, quae *Falae* a veteribus Latinis dictae. Iul. Pollux lib. I. cap. IX. Ἐάν δὲ ἡ κατὰφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπινανπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ ἐξώνυμαν, ὧν μέσον τὸ κατὰστρομα. Forte propter has Ennio, et Virgilio *naues cel-sae* dicuntur.

1452. Εἰς κῦμα κωφὸν] Homerum imitatus Lycophron. Sic Petronius *mutum littus* dixit.

1460. Τὴν Φειβόληπτον αἰνέσει χελιδόνα] Id est, Laudabit me, antea vt garrulam contemptam. Idem praedicat de suis vaticiniis Sibylla Erythraea apud Lactantium lib. IV.

— φήσουσι Σιβύλλην

Μαινομένην ψύστριαν, ἐπὰν δὲ γένηται ἅπαντα,

Q q q q 2

Τηνίκα μου μνήμην ποιήσετε, κούκ ἔτε μ' οὐδεὶς
Μαινομένην φήσει με Θεοῦ μεγάλου προφήτην.

Observandum quoque, quod Cassandram per conatium χελιδόνα vocet, ita enim olim omnes Barbari vocabantur propter incompositam garrulitatem. Helychius, Τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλίαν. Inde et Aeschylus τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν dicit, et Ion Poeta vetus in Omphale Barbaros χελιδόνας nuncupat. Vide Scholiasten Aristophanis Avibus. Huc pertinet Prouerbi-um, Χελιδόνων μουσεῖον.

1461. Τόσ' ἠγόρευσε] Vnitatissima clausula in fine orationum tam Graecarum, quam Latinarum. Asconius Ve rina II. *Moris veterum fuit, cum satis visum esset fluxisse verborum, hanc sibi necessitatem finiendae orationis imponere, ut dicerent ad ultimum, Dixi.* Vide Donatum ad Hecyram et Phormionem Terentianas. Plato Δάχητι, Καὶ δι' αὐτοῦ εἶρηκα. Sophoclis Ἠλέκτρῳ,

Εἶρηκα μὲν νῦν ταῦτα.

1463. Σειρήνος ἐπτενάξε λοίσθιον μέλος] Quid sit Σειρή-νος μέλος, docere poterit Aristaenetus lib. I. Epist. I. de Laide, Ἦνίκα δὲ φθέγγεται, βαβαί, ὅσαι τῆς ὁμιλίας αὐτῆς αἰ Σειρήνες, ὅσον ἡ γλῶττα στρωμύληδρος. Et lib II. Νῆ τὰς Μού-σας, εὐστόμας ἦδον, ἴσα καὶ Σειρήνος γλυκεῖαν ἀφέντες φωνήν. Aelianus Ποικ. Ἱστορ. lib. XII. de Aspasia, Φώνημα δὲ εἶχεν ἠδὺ καὶ ἀπαλόν, εἶπεν ἂν τις λαλούσης αὐτῆς ἀκουεῖν Σειρήνος. Philostratus lib. I. de Vita Sophistarum in Isocrate, Ἡ δὲ Σειρήν, ἡ ἐφεστηκυῖα τῷ Ἰσοκράτους τοῦ σοφιστοῦ στόματι, ἐφέ-στινκε δὲ οἷον ἄδουσα, πειθῶ κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρός, ἣν συνεβάλετο ῥητορικοῖς μόνος (lego νόμοις) καὶ ἤθεσι. Agathias,

— σὺ δέ μοι καὶ τὸ κάλλημα φέρεις
Κεῖνο τὸ Σειρήνων γλυκερώτερον. —

Petronius, *Tanta gratia conciliabat vocem loquentis, tam dulcis sonus pertentatum mulcebat aera, ut putares inter auras canere Sirenium concordiam.* Synesius Epist. CXXXIX. Ἐμέ γέ τοι καὶ παρὼν μὲν ἤρεις τῇ γλυκεῖᾳ Σειρήνι τῶν λόγων.

1464. Κλάρον μιμαλλῶν] Quae sint μιμαλλῶνες, vel pueri sciunt. Apud Macedones μιμαλλῶνες dictae postea,

quae ante κλώδωνες, virgines, quae Argaeo regi cum Ga-
lauro bellum gerente suppetias tulerunt, sumpto habitu
virili, thyrsisque pro hastis vtentes. Polyaeus lib. IV.
Ἀργαῖος ἀμαχεὶ κρατήσας, ἱερὸν ἰδρύεται Διονύσῳ ψευδάνορι, καὶ
τὰς παρθένους, ὥς πάσαι κλώδωνας ἐκλήζον οἱ Μακεδόνες, αὐτὸς
κλήζειν ἔλεξε, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν, μιμαλλόνας. Vide
etiam Etymologicographum.

Ibid. Ἡ Μελαγκραῖρας κόπις] Lego, Μελαγκραῖρας κ.
Aristoteles lib. περὶ Θαν. Ἀκουσμ. ita ait, Ἐν τῇ Κύμῃ τῇ
* περὶ τὴν Ἰταλίαν δεικνύται τις, ὥς ἔοικε, θάλαμος κατὰγειος Σι-
βύλλης τῆς χρησμολόγου, ἣν πολυχροσιωτάτην γενομένην παρθένον
διαμεῖναι φασί, οὕσαν μὲν Ἐρυθραίαν, ὑπὸ τινος δὲ τὴν Ἰταλίαν
κατοικοῦντων Κυμαίαν, ὑπὸ δὲ τινων Μελάχραιαν καλουμένην.

1465. Νησοῖς θυγατρὸς] Sibylla, Nefonis ex Dar-
dano filia. Arrianus, Δάρδανος τὰς τοῦ Τείκρου βασιλέως θυ-
γατέρας ἔφηκε, Νησά τε, καὶ Βάτειαν· καὶ ἐκ μὲν τε Νησοῦς ἦν
αὐτῇ θυγάτηρ Σίβυλλα ἡ μάντις, ἀφ' ἧς καὶ ἄλλαι γυναῖκες, ὅσαι
ἐγένοντο μαγισαί, Σίβυλλαι ἐλέγοντο. Quem locum Theo-
doro Cantero, viro doctissimo, acceptum refero.

Ibid. Ἡ τι Φίκιον τέρας] Sphingem intelligit, quam
Boeoti appellant Φίκα, teste Palaephato. Hesiodi Scho-
liastes ad Ἀσπίδα, Φίκιον, ὅρος Βοιωτίας. ὠνομάσθη δὲ ἐκ τῆς
Σφίγγος, ἣν Φίκα ἐκάλουσιν οἱ Βοιωτοί. Et ad Theog. Αὕτη δὲ
(Σφίγξ) ἐστὶ θυγάτηρ Χιμαίρας καὶ Τιφῶνος, ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη
καὶ τὸ Φίκιον, ἐνθα διέτριβε, Φίκα δὲ αὐτὴν οἱ Βοιωτοί ἐλεγον.
Festus, *Picati appellantur quidam, quorum pedes for-
mati sunt in speciem Sphingum, quod eas Dorii Phicas
vocat.*

1472. Δαίμων δὲ Φήμας] Hoc loco δαίμων Lycophro-
ni, quod alias τὸ δαιμόνιον Graeci veteres dicebant, quo
nomine maius quoddam numen intelligebant. Sic Pindarus
Isthmion. Ode VI.

Σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
Δόξαν ἐπήρατον.

Theognis,

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκύκλιον ἄνδρι δίδωσιν.

Et alii Poetae saepe. Cum autem τὸ δαιμόνιον καὶ τὸ θεῖον dicerent, Deum supremum, diuinitateinque mundi moderatricem intelligebant. Iul. Pollux lib. I. cap. I. Τῆς αὐτῆς χρείας τὸ θεῖον, καὶ τὸ δαιμόνιον.

Ibid. Εἰς τὸ λῶον ἐκδραμεῖν Τεύξεϊ] Ex vetere formula, Εἰς ἀγαθὸν μοι. Duabus vero utebantur formulis ad amolienda infausta, et hac, quam diximus, et illa, Εἰς κεφαλὴν σοι. Priore vititur hoc loco apud Lycophronem Cassandra. Moschus etiam Idyllio II.

Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.

Pacuuius apud Festum in *Verruncent*, *Dii monuerint meliora, atque amentiam auerruncassent tuam*: quae ita emendo,

— — *Dii monuerint
Meliora, atque amentiam auerruncassint tuam.*

Et frustra sunt, qui aliter corrigunt. Virgilius latius vsurpauit Aeneid. tertia,

*Dii prohibete minas, dii talem auertite pestem,
Et placidi seruate pios. —*

De altera formula, Εἰς κεφαλὴν σοι, ita Aristophanis Scholiastes Acharn. Ἐλεγον οἱ Ἀττικοὶ, εἰ κατηγοροῦν τινός, εἰς κεφαλὴν τρέποιτο, τοῦτο δὲ ἐπὶ κακῶν λέγοντες. Virgilius Georg. III.

Dii meliora piis, erroremque hostibus illum.

Vbi complectitur vtramque formulam. Moschus Idyllio quarto,

Τοῖα, φίλη, μοι ὄνειρα διὰ Φρένας ἐποίησαν
Παννουχίη, τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο. —

Apuleius Miles. III. *Si quid aduersi tuum caput respicit, id omne protinus meo luatur sanguine.* Theocritus Idyllio VI.

— αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Pedo in Elegia ad Liuiam,

*Urbs gemit, et vultum miserabilis induit unum,
Gentibus aduersis forma sit illa precor.*

Terentius Heautont. Act. V. Sc. III.

— *ah obsecro te, istuc inimicis fiet.
Egone confitear meum non esse filium, qui sit meus?*

1473. "Ὅσπερ ὅν προκίθεται] Locis et regionibus omnibus Genios praeesse credebant. Graeci vocant ἐγχωρίους θεούς, δαίμονας, ἥρωας. Festus, *Genium esse putarunt vniuscuiusque loci.* Clemens Protrept. Εἰ γὰρ ὅν δαίμονες λίχνοι τε, καὶ μικροὶ, ἔστι μὲν ἐφευγεῖν καὶ ἀναφανδὸν οὕτω κατὰ πόλεις δαίμονας ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπούμεους. Seruius Georg. lib. I. *Genium dicebant antiqui naturalem Deum vniuscuiusque loci.* Prudentius lib. II. aduersus Symmachum,

*Quamquam cur Genium Romae mihi fingitis unum,
Cum portis, domibus, thermis, stabulis soleatis
Adsignare suos Genios? —*

Inde est apud Virgilium Aeneid. V.

*Incertus Geniumue loci, famulumue parentis
Esse putet. —*

Quintilianus Declamat. I. *Ipsi quoque seruuli longius quiescunt, et praestatur grande secretum Genio loci.* Gratius,

*Te primum, Vulcane, loci pacemque precamur
Incola sancte tuam. —*

Vbi loci sanctus incola non alius, quam Genius loci. Calphurnius Eclog. V.

— *tu cespite viuo
Pone focum, Geniumque loci, Faunumque, Laremque
Salso farre voca. —*

Vetus inscriptio,

I. O. M. - I - G - NIO LOCI
HUIUS. Q. CAECILI
VS. SECUNDUS
LEG. C. SERENI
PROCOS. GALLIAE
TRANSALPINAE
V. S. L. M.

Phalaris in Epistola quadam ad Himeraeos, Ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφῆκαμεν, αἷς ἐστὶ κατὰσχετος, καὶ ὅσοι ἔχουσι τὴν Ἱμερίδα γῆν θεοὶ τε, καὶ ἥρωες. Arnobius lib. I. Prudentissimi vobis videntur, nec reprehensionis ullius, qui Faunos, qui Fatuas, ciuitatumque Genios, qui Pansos reuerentur, atque Bellonas. Philostratus lib. I. de Vita Sophist. in Dionysio, Καὶ πάλιν αὐτομολησάσῃ πρὸς βαρβάρους Βοιωτῖα στεγάζετε οἱ κατὰ γῆς ἥρωες. Tertullianus lib. de Pallio, Certe, si quis loci Genius, ingemebat. Hesiodus lib. I. de Geniis loquens,

— πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Petronius, *Nosira regio tam praesentibus plena est numinibus, ut facilius possis Deum, quam hominem invenire.* Hunc quoque propitium imprecabantur sibi multo Veteres. Clare Tertullianus de Idololatria, cap. XXII. *Si dederō eleemosynam, vel aliquid praeslitero beneficii, et ille mihi Deos suos, vel coloniae Genium propitios imprecetur.* Et cum ingrederentur primum aliquam regionem, aut postliminio in eam redirent, solebant eam religiose salutare, in honorem Genii, quem ei praeesse credebant. Probabile id multis Auctorum testimoniis. Aeschylus Agamemnone,

Πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
Δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταίτιους
Νόστου. —

Plautus Bacchidibus, Sc. Herilis, etc.

*Herilis patria, salve, quam ego biennio,
Postquam hinc in Ephesum abi, conspicio libens.*

Ovidius Metamorph. lib. III.

*Cadmus agit grates, peregrinaeque oscula terrae
Figit, et ignotos montes agrosque salutat.*

Tertullianus Apologetici cap. XXI. *Dispersi, palabundi, et coeli et soli sui extorres, vagantur per orbem, sine homine, sine Deo rege, quibus nec aduenarum iure terram patriam saltem vestigio adorare conceditur.* Symmachus lib. V. Ep. LXXII. *Octauo demum die multa reluctatus itineris difficultate, larem patrium salutavi.* Philostratus Heroicis, Καταπλεύσαντες δὲ, καὶ τὴν γῆν ἀσπα-

σάμενοι, βαδίζουσιν ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ προσευξόμενοι τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ θύοντες. Neque solum salutabunt, sed et sacrificabant. Apollonii Scholiastes extremo II. Τοὺς ἐπιδημοῦντας ἔθος ἦν ἐν ἀλλεδαπῇ θύειν τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς, καὶ ἥρωσι. Codinus, Ἐπεὶ κατὰ τὴν εἰμαρμένην ἀφίκοντο, καὶ θυσίαν ἐξιλάσκοντο δαίμοσι, κόραξ, etc. Et in Epistola Cydippes ad Acontium,

*Protinus egressae superis, quibus insula sacra est,
Flaua salutatis iura, merumque damus.*

Heliodorus lib. X. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἐχώρει τῆς ὄχθης αἰὶ τοῦ Νείλου καὶ παραποταμίας ἐχόμενος, ἐπεὶ δὲ εἰς τοὺς καταβράκτας ἀφίκετο, θύσας τῷ Νείλῳ, καὶ θεοῖς ἐνορίοις, ἐκτραπεῖς, τῆς μεσογαίας μᾶλλον εἶχτο. Etiam qui in aliam regionem discessuri sacrificabant iis, atque id appellabant θύειν τὰ ἀποβατήρια. Stephanus in Βυθρωτὸς, Μυθεύονται Ἐλένῳ ἐκ Τροίας πλείοντι εἰς Ἑσπερίην (ita scribo, non ἐσπέρην) θύσαντι ἀποβατήρια ἐν Ἡπίρῳ, τὸ θῦμα ἢ βοῦς ἀποδράσασα ἐκ τοῦ βουπλήγος, ἔχετο φεύγουσα διὰ τοῦ μεταξὺ πόντου εἰς τὸν κόλπον, etc. Etiam VALE dicebant. Ovid. Metamorph. lib. XIII.

*Troia, vale, rapimur, clamant, dant oscula terrae
Troades. —*

Theophylactus Simocatus in Epistola quadam, Ἐπὶ τὴν Αἴτνην, τὸ Σικελικὸν ὄρος, ἀπαίρομεν, εἰπόντες χαίρειν τῇ Ἀττικῇ. Atque haec omnia fiebant in honorem Genii locorum praefidis, qui anguis forma colebatur. Hinc Persius lux,

Pinge duos angues, pueri, sacer est locus. —

Seruius Aeneid. V. Nullus enim locus sine Genio est, qui per anguem plerumque ostenditur. Huc facit illud Propertii lib. IV. Eleg. VIII.

*Lanuuium annosi vetus est tutela draconis,
Hic ubi Tartareae non perit hora morae.*

Item Statii insignis locus Thebaid. V.

*Interea campis nemoris sacer horror Achaei
Terrigena erigitur serpens, tractuque soluto
Immanem sese vehit, ac post terga relinquit.
Liuida fax oculis, tumidi stat in ore veneni
Spuma virens, ter lingua vibrat, terna agmina aduncis*

*Dentis, et auratae crudelis gloria frontis
 Prominet, Inachio ſanctum dixere Tonanti
 Agricolae, cui cura loci, et ſilueſtribus aris
 Pauper honos. —*

Et ille Iſidori Orig. lib. XII. cap. IV. *Angues autem apud veteres pro Geniis lucorum erant habiti ſemper.* Ad hos Genios pertinet etiam quod Pythagorici aliis alios locis fortunatiores putabant, prout cuiusque hominis Genius cuiusque loci Genio conueniret. Atque iſta de loci Genio, in quo omine deſino, et finem Commentario meo impono.

IN

LYCOPHRONIS CASSANDRAM

IOHANNIS POTTERI

COMMENTARIUS.

IN

LYCOPHRONIS ALEXANDRAM
IOHANNIS POTTERI
COMMENTARIUS.

Exigere hic videtur operis instituti ratio, vt, antequam ad obscura Poematis aenigmata soluenda nos accingamus, de Poeta ipso nonnihil praemittamus; sed hac Nos oneris parte leuauerunt doctissimi Viri, Isaacius Tzetzes, Guilielmus Canterus, et Iohannes Meursius, quorum e scriptis petere possis, Amice Lector, et plenis faucibus haurire, quaecumque supersunt de Lycophrone. Cum igitur hanc laudem praeriperunt Viri Seculorum memoria illustres, quid Nobis in hoc Commentarii lumine agendum relinquitur? Id, nempe, vnum, vt Scholiastae aetatem, genus, vitam, scripta (quae paucis hactenus cognita ac percepta satis videntur), quae, et qualia fuerint, exponamus. Sed neque hic rem aggredior intactam penitus, et illibatam; praeciuit enim Nobis in hac non deuia prorsus, etsi non valde trita, secuta, Nicolaus Gerbelius, in sua ad Iohannis Tzerzae, Isaacii nostri fratris, Chiliade Praefatione. Ab illo itaque mutuantes, quae ad institutum nostrum videbuntur pertinere, alia quaedam, quae partim ex Impressis, partim ex MSS. Codicibus obseruare contigit, adiiciemus.

Si de nomine quaeras, variis id modis scriptum atque pronunciatum reperies, dum alii Caecum, alii Zezium, alii Zezen appellandum indicarunt, eos dictitantes *aspe-ram vassiamque pronunciationem, et somnum plane barbarum probare*, quibus Tzetzen scribendum esse videretur.

Verumtamen ipse Auctor sese nusquam aliter, quam Tzetzen nominat, apparetque mirifice eum hoc nomine fuisse delectatum; nam quandoque etiam ad taedium id ingeminat, quod etiam de fratre eius, Iohanne Tzetze, observavit Gerbelius, *Ita scripsit Tzetzes, sic sentit Tzetzes, Non omnium meminisse potest Tzetzes*; atque eius generis prope infinita, in quibus non memini vllum ex MSS. vel Impressis Codicibus hoc nomen vel semel variasse. Floruisse videtur quingentis plus minus abhinc annis, circa annum a Christo nato MCLXXVI. Patrem habuit Michaelem Tzetzen, matrem Eudociam, auum paternum Iohannem Tzetzen, literarum quidem rudem, sed eruditorum hominum amatorem. Auus eius maternus fuit genere Graecus, avia materna Abalgiis, siue Ibera. Itaque Tzetzes nosier a materna avia Abalgicam originem, a paterno maternoque auo Graecam, de qua nonnumquam gloriari videtur, trahit, vti prolixè narrat Iohannes Chiliade V. Hist. XVII. Porro nemini dubium esse potest, quin eadem cura educatus, iisdem imbutus praeceptis fuerit Ilaacius noster, quibus informatam suam pueritiam memorat Iohannes. Exacta infantia, pater prudentissimus satis habens perspectum, quam aegre deleantur, quae molli et cereae aetati impressa sunt, nihil prius habuit aut antiquius, quam vt teneri puerorum animi ad virtutem, ad pietatem, ad optima quaeque instruerentur: numquam igitur destitit talia illis praecepta sedulo et serio inculcare, *Vt, nempe, contemnerent opes, parui facerent potentiam, non essent honorum, aut ποσειδῶντος cupidi*: vti narrat Iohannes in Epistola quadam, quam fini IV. Chiliadis Hist. subiunxit. Post actam sub hac tutela pueritiam, clarissimis istius seculi praeceptoribus tradidit in omni artium et scientiarum genere erudiendos, sub quibus quantum profecerint, vt in caeteris, tum praesertim in Critica, testatur, praeter egregia eorum scripta, omni doctrina referta, quae pauca ex multis temporum iniuria ad nos deuenere, praeter haec, inquam, quantum de Republica literaria meruerint hi Fratres, testatur illud *Grammaticorum* cognomen, quod illa aetas voluit Eorum memoriam posteritati commendari. Ad hos autem Commentarios quod spectat, de eis nihil aliud opus erit dicere, quam quod obscurum hoc Poema, quod omnia omnium aetatum ingenia exercuit, sit ab iis ita dilucide explicatum, vt possit a quouis ingenio, quod non in huiusmodi plane cae-

cutiat, non legi modo, verum etiam (pauca excipias) intelligi. Non tamen is sum, qui Tzetzen in omnibus sequi velim: quid enim mirum, si in illo seculo, in illo Poemate doctissimus quisvis haeserit, et nonnumquam etiam foede errarit? Id vero doleo, imo indignor potius, Guilielmum Canterum qualibet arrepta occasione Tzetzae sine modo conuitia fundere, et virum doctissimum immerito saepe lacerare; praesertim cum Adnotationum, quas pro suis venditat, partem tantum non maiorem ex Tzetzae Scholiis ipsum subripuisse consiet. Id vero maxime omnium bilem mihi commouit, quod Canterus iste plagii Tzetzen incuset, eumque Theonis, et aliorum nescio quorum, de quibus, praeternomina, nihil aliud superest, scriinia compilasse clमित, et hoc, nullo teste, nulla auctoritate, nullo alio indicio nixus, quam quod illi Tzetzen aetate praecesserint, et ab eo aliquoties laudentur. Sed has refellit calumnias, et amplius euincit, antiquos illos Interpretes ad Tzetzae tempora aut non peruenisse integros, aut non esse tanti faciendos, quanti eos aestimauit bonus Canterus; haec, inquam, satis probat ingens illud pretium, in quo eo aeuo habitati sunt Tzetzae nostri Commentarii, et hoc abunde constabit ex vnico exemplo, quod ex Iohannis Tzetzae Chiliade VIII. Histor. CCIV. apponam:

Λυκόφρωνες γηγένασι διάφοροι τὴν κλῆσιν.
Λυκόφρων, παῖς τοῦ Μάστορος, ὡς Ὅμηρός που γράφει,
Καὶ ἕτεροι Λυκόφρωνες σοφοί τε, καὶ τῶν ἀσώφων.

*

*

*

Οὗτος ὁ παῖς τοῦ Λίκου (lege Λίκου) δέ, εἴτε μὲν τοῦ
Σωπλείου

Λυκόφρων, ὁ καὶ σύγχρονος ὑπάρχων Πτολεμαίῳ,
Πολλὰ μὲν συνεγράψατο δράματα τραγωδίας,
Καὶ βίβλον, ἣν ἐπέγραψεν τὴν κλῆσιν Ἀλεξάνδραν,
Εἰς ἣν ὁ Τζέτζης ἔγραψεν ἐξήγησιν, καὶ ἄλλας.
Ταύτην δὲ τὴν ἐξήγησιν ἐσφειροῖζέ τοι τις,
Οὐχὶ τὴν βίβλον παρ' αὐτοῦ λέγων ἐξηγηθῆναι,
Ἄλλ' ἐρμηνεύων τὰ ῥητὰ σύμπαντα τῆς βίβλου,
Τὴν βίβλον ἐπικρύπτων δέ, καὶ ταῖς Φοιτῶσι λέγων,
Οἰκείου τέκνα λογισμοῦ, ἅπερ ἐρμηνεύοι,
Ἀπόντα καὶ τὸν Τζέτζην δὲ καὶ λαιδῶν, καὶ τύπτων.
Ἐως πολλοὶ τῶν Φοιτητῶν τῇ κέλλῃ τῇ ἐκείνῳ

Λαθραίως παρεισφρήσαντες, ἱφειῶρον τὸ βιβλίον,
 Καὶ τὸν ἐξηγησάμενον οὕτως ἐξυβρισμένον,
 Ἀλγύνοντα καὶ μάλιστα τοῖς εὐηργετημένοις,
 Ἄνθ' οὐπερ ἐκληρώσατο μοῖραν τῶν παλαμναίων,
 Ὡστε καὶ καδυβρίζεσθαι τοῖς εὐηργετημένοις.
 Τοὺς δ' ἀχαρίστους ὑβριστὰς ἐκ τρισαλιτηρίων
 Ἐνόουν, μὴ δεόμενοι τριπόδων χρηστηρίων.

Ad mores Tzetzae, vitaeque rationem quod attinet, testatur Iohannes Epistola supra laudata, se cum Fratre in animi bonis felicitatem suam collocare, opes autem, honores et caetera Fortunae munera contemnere. Hoc tamen ex eorum scriptis nimium constat, vtrumque sui paullo fuisse amantiozem, adeo vbique laudes suas inferciunt, doctrinam praedicant, alios spernunt, se omnibus praeferunt. Videntur vterque mutua sui admiratione, mutuoque amore flagrasse, quod abunde patet cum ex aliis eorum monimentis, tum praecipue ex libello quodam (hactenus, ni fallor, inedito), quem de Profodia scripsit Iohannes, et Fratris praematura morte extincti memoriae consecrauit; quod opus versibus Heroicis inchoatur, et clauditur, quos, quia ad rem nostram faciunt, ex MS. Codice, quem suppeditauit Bibliotheca *Barocciana*, exscripsi, et aliquot in locis emendatos apposui:

Ἰωάννου τοῦ γραμματικοῦ Τζέτζου διδασκαλία περὶ τῶν ἐν τοῖς
 στίχοις μέτρων ἀπάντων, διὰ στίχων πολιτικῶν, τὰ δὲ προοί-
 μια μόνα συντέθινται διὰ στίχων ἡρωϊκῶν, ὁμοίως καὶ ὁ
 ἐπίλογος.

Γραμματικοὶ μαθήειν ποθέοντες μέτρα πάντα,
 Τῇ δὲ βίβλῳ προσέχοντες, ἀρύετε ὅσσα κινεῖθε,
 Τὴν περ ἀδελφεῖῳ Τζέτζῃς θέτο νέρτερα δῶρα,
 Τὴν θέτο νέρτερα δῶρ Ἰωάννης Ἰσαακίῳ,
 Οὔτον ἀμειψαμένῳ παρὰ μοῖραν ἐξ ὁδυνάτων,
 Ὃς ἔτλη Συρίῃ τε πόδῳ δ' ἐν, κάτπεσε τύμβῳ.
 Κεῖνον ὀδυρόμενος τὸν ἀδελφεόν, οἷά περ ἔτλη,
 Βουλόμενοί τε μέτροις παντοίοις τόνδε δακρῦσαι,
 Τὴν βίβλον ἐξετελέσσατο μέτρα πάντα προφάσων.
 Μυρμιδόνες προπάροιθε περὶ Πατρόκλοιῳ θανόντος
 Μνήμα λυγρὸν ἐτάρου ξανθὰς ἀπέπειραν θεΐρας.
 Κλαῦσαν Ἀχιλεῖα Πιμπληΐδες ἐννέα Μοῦσαι,
 Χρύσειον ἐς τύμβονδε καὶ ἀμφοτέρους καταθέντες

Ἦρωες ἐδάκρυσαν, ἐπεὶ κατὰ μοῖρα κατέσχε.
 Παρθένος αὖ χαλκείῃ περὶ σήματι δάκρυσε Μίδου·
 Ἀσσύριοι σφετέρῃ δὲ Ὀσιμάνδρῃ βασιλῆϊ
 Χρυσέῃ εὐστεφάνῳ σταδιαῖον τύμβον ἔρεψαν. ἰ
 Μαυσαλών Κᾶρες περὶ κίονα μεσσόθι λίμνης
 Θάψαν, θαῦμα μέγιστον ἐν ὑστατίοις βροτοῖσι.
 Πηρομελεῖς τὸ πάρος δὲ Θαρήιον, ἀμφὶ τάφον δὲ
 Παιῖδες Ἀθηναίων ἀλυκῶδεα δάκρυα λειψάν.
 Πύργων δὲ στεφάνους ἐπ' Ἀλεξάνδρου βασιλῆος
 Κεῖραν Μακεδόνες Ἠφαιστίῳι θανόντι·
 Ἄλλοι δ' ἄλλα ἔρεξαν ἐπὶ προτέρων λυκαβάντων.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, κασίγνητε, γλυκὺ Φάος, Ἰσαάκιε,
 Κρεῖσσον ἐμοῦ βιότῳ, καὶ εἶπου βέλτερον ἄλλο,
 Στεῖο ἀποφθιμένοιο ὑπ' ἀργαλέων ὀδυνάων,
 Τηλόθεν ἡμετέρης, καὶ ἡμετέρων ἐνατήρων,
 Ἠμετέρεην γενέθλην ἐπεὶ ἔμβαρος ἔχρασε δαίμων,
 Οὐ χρυσὴν ἐς λάρνακα θείς, πλοκάμοισι πυκάσσω,
 Παρθένον οὐτιδε χαλκῆν σῶ περὶ σήματι θῆσω,
 Πότμον ὀδυρομένην μάλ' ἀπηνέα τὸν ῥόδῳ ἔτλης
 Πλεῖστ' ἀεκαζόμενος κυκνανθρῶπῳ Ἀραβίῃ
 Οὐλομένη, στρατεῖῃς ἢ πολλοὺς ἐμβαλε γαίῃ,
 Ἦτορ ἀπήρα χρύσειον, οὐ μέγα ἥριον ἐκτολευπεύσω.
 Πηρομελὲς οὐ σταίῃ δὲ βροτὸς ὅς σε δακρύσει,
 Οὐ πόλιων κερῶ στεφάνας, οὐδ' ἄκρα κόρυμβα,
 Οἷά περ ἐξετέλεσσαν ὅσοι πάρος ὄλβιοι ἦσαν,
 Ἀλλὰ σε νῦν δακρύουσι ἐφισταέται περὶ τύμβον,
 Ἦβη σὺν Χαρίτεσσι πολυστεφάνων Ἀρετῶν
 Καὶ μὴν μύρονται περίαλλα σὺν αὐταῖς Μοῦσαις,
 Κειράμεναι πλοκάμους, δακρύουσι σὺν αὐτοῖς Λόγοι
 Μορφῇ ἐν ἀνδρική περὶ κῆρι δακρυχέοντες.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τριφίλητόν ἀδελφεόν, ὅμμα, καὶ ἦτορ,
 Ζωὸς ἀποφθιμένοιο τοῦ ὕστερος ἂν ἐπὶ γαῖαν,
 Μνήμα καλὸν τέλειώ σοι, ὅπερ σέθεν ἄξιον ἔστί,
 Καὶ ῥόδος οὐ σέο μνήμα, σὺ δ' αὖ ῥόδου ἔσσεαι μνήμα,
 Ἦ γὰρ γηράσασα ποτὲ χρένῳ ἐξαπολεῖται,
 Αὐτὰρ, ὦ Ἰσαάκιε, τεὸν κλέος ὄβροτον ἔσται.
 Θάψω γὰρ σε μέσῃσι ψυχαῖς εἰς τάφον οἶον,
 Ὅνπερ μέτροις παντοίοις Μοῦσαι τελέουσι,
 Καὶ χρονικὰ δὲ βίβλους συνταζάμενος ματαλίζω,
 Σὸν πότμον γούαν τε, καὶ ἄτρετα δάκρυα λείβων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοὺς ζῶντας κορίσαιμι δακρύων,
 Ἀνστήσω καὶ Ὀμηρον τοῖς ἐπέεσσι δακρύσαι,
 Πάντας δ' ὅσοι ἐᾶσιν ὑπὸ χθονὸς ἔξοχοι ἄλλων.

Ἄλλὰ γε καὶ μετρέων νῦν διζομαι αὐτὰ κέλευθα,
 Σεῖο χάριν ποθέουσι περιφραδέως ἔρεϊνων,
 Τόφρα τοῖς θρηνήμασιν ἐμμέτροισι τυχόντες,
 Ἰμωσύνη προθέριεν μέτρα ἐν διακρίσει,
 Κλῆσιν δ' αὖ πρῶτιστα ποδῶν ἐξύρχομαι ἄδειν.

Post finem deinde libelli hos habet versiculos :

Γραμματικοῖς ποθέουσι τὰ μέτρα πάντα δαῖναι,
 Ταῦτά τοι ἐξερέειναι καὶ ἐς τέλος ἐκτολύπευσσά,
 Μέτρα φραδμοσύνησι περιστολάδην ἀγορεύσας,
 Ὑμέες αὐτίς ἕκαστος ἐν οὔασι ταῦτα βαλόντες,
 Οὔασι καὶ πραπίδεσσι, καὶ ἀτρεκέως δεδαῶτες,
 Μνημοσύνην φερείετε καὶ ἀμφοτέρων κασιγνήτων,
 Τοῦ τε προσιχομένου, καὶ ὃς τάδε μέτρα τεύζειν.

Postquam haec, quae de Isaacio Tzetze praefati sumus, typis mandata fuerant, quaedam se rationes obtulerunt, quibus paene persuasi fuimus, Commentarium, qui ad hunc usque diem Isaacii Tzetzae nomen tulit, a Ioanne eius fratre conscriptum esse. Primo enim si stylum et ingenium scholiastae nostri consideremus, ea cum scriptore Chiliadum historicarum in omnibus conveniunt. Vterque nimis est in sui laudibus, uterque nomen suum toties inserit, ut eius amore quodam captus esse videatur. Denique tum in enarratione fabularum, tum in explicatione vocum magna inter eos consensus est, cf. Chil. I. hist. XIV. cum scholiis ad v. 712. et sqq. Chil. IV. hist. XVI. cum scholiis ad v. 277. Chil. V. hist. II. cum scholiis ad v. 139. Chil. XI. hist. 380. cum scholiis ad v. 310. etc. Secundo quamvis tanta inter fratres morum et opinionum consensus alia ex causa proficisci posset; tamen Io. Tzetzes se commentarium hunc scripsisse aperte fatetur Chil. IX. hist. CCXCVI. quem locum a nemine hactenus observatum fuisse miror:

Φάλλαινα τίς ἰχθύς ἐστι θαλάσσιος κητώδης (lege κητώδης),
 Παρὰ τὸ ἄλλεσθαι εἰς φῶς, Φάλλαινα καλουμένη.
 Ἐκτὸς ἐξερχομένη γὰρ ὑδάτων καὶ θαλάσσης,
 Ἠλίον θάλλεται βολαῖς· ταῦτα μὲν περὶ ταύτης.
 Ἔστι καὶ τὸ ζῶντιον Φάλλαινα καλουμένη,
 Ὅ ταις λυχναῖς ἵπταται, τῇ πυρὶ δὲ θνήσκει.
 Παρὰ τὸ ἄλλεσθαι εἰς φῶς, καὶ αὕτη καλουμένη.
 Ἐν δὲ τοῖς εἰς Λυκόφωνα ἐμῇ (lege ἐμοί) ἐξηγηθεῖσι

Καὶ περὶ τούτου ἔγραψα τότε τοῦ ζωῦλλου.
 Ἔστι καὶ ζῶον ἕτερον Φάλλαίνα κεκλημένον,
 Φάλλαίνα, ψυχὴν, φερά τε, καὶ πυρκυστούμορος δέ,
 Ὅπερ φασὶ κοινότερον τινὲς κανδηλόςβεστραν.

quae conferenda sunt cum scholiis ad v. 83.

His denique addam epistolam Io. Tzetzae, quam exscriptam e Mf. Codice in Bibliotheca regia Parisi mecum pro singulari sua humanitate communicavit vir doctissimus Ludolphus Neocorus: quaeque hanc rem parne extra dubitationem posuit. Epistola Io. Tzetzae XXI. in Cod. 1565 Bibl. Reg. Paris.

Τῷ Πατριαρχικῷ Πρωτονοταρίῳ κυρίῳ Βασιλείῳ τῷ Ἀχρεϊνῷ, ἐν
 τῇ εἰς τὸν Λυκόφωνα Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου ἐπιγραφῇ εὐρόντι
 Ἰσακίου τοῦ Τζέτζου.

Φειδίας ἐκεῖνος ὁ πλάστης Ἀγορακρίτῳ ποτὲ χαρίζομενος Φιλίας
 Θεσμῷ, ἀνδρῶπι γραφικῷ μὲν τὴν τέχνην, ἀλλ' οὐκ εὐχείρως γρά-
 φειν εἰδότε, αὐτὸς εὖ μάλα πρὸς πλαστικὴν εὐτεχνίαν ἀγαλματώσας
 τὸ ἐν Ῥαμνοῦντι Διὸς καὶ Νεμέσεως ἄγαλμα, τούτῳ ἀνέθηκεν, ἐπι-
 γεγραφὼς τῷ ἀγάλματι Ἀγορακρίτου Παρίου· καὶ τὸ τῆς τέχνης ἐν-
 διές^{a)} δι' ἐπιγράμματος ἐκείνῳ χαρίζεται. Εἴτα Φειδίας μὲν ξε-
 νίας Θεσμῷ ἀνδρὶ δυσπαλάμῳ περὶ τὴν τέχνην χάρισσασθαι περὶ τὰ
 μέγιστα οὐ κατώκησεν; ἡμεῖς δὲ περὶ τὸν ἀδελφὸν Φειδίου φανοῦ-
 μεθα δεύτεροι, καὶ οὐκ ἐπ' αὐτῷ ταῦτό τούτῳ Φειδίᾳ ποιῶμεν,
 εὐπαλάμων τε ἕμῳν τελοῦντι κατὰ Πίνδαρον τέκτονι, καὶ ἡμῶν στερε-
 γομένῳ ἀσύγκριτα, ἥπερ Φειδίᾳ ὁ Ἀγορακρίτος, καθ' ὅσον ἔρα καὶ
 ἀδελφότης πρὸς θάληντρα ξενίας ἐφελκτικώτερον; ^{b)} Οὕτω καὶ γὰρ καὶ
 Φειδίας ἐκεῖνος τὰς ἐπιγραφὰς ἐπεγράψαμεν· ἀλλ' οὔτε Φειδίας ποτὲ,
 οὔτε ὁ Τζέτζης νενόσηκε παραπλησίαν ἢ λήθαργον, ὡς εἰς τοσοῦτον
 ἐλάσαι τῶν μανιῶν, ὥς καὶ τοῦ οἰκείου λελῆσθαι ὀνόματος, καθά τι-
 νες ὑπετόπασαν.

1. Λέξω τὰ πάντα νητρεῖς, ἃ μ' ἱστορεῖς] Figuram his
 verbis inesse ait Eustathius Homero familiarem, qua a
 multitudine ad paucitatem contrahitur Oratio; ecce eius
 verba, Iliad. γ. pag. 314. Edit. Basil. Σύνητες Ὀμίρῳ το
 σχῆμα, τὸ ἐκ πληθυντικῆς καταβύζειν εἰς ἐνικόν. οἷον καὶ τὸ, Ἀν-
 δράποους τίνυσθε, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόση. ἐκ γὰρ τοῦ ἀνδράποους εἰς

a) In Mf. Cod. ἐνδὲ δέ. b) Hic in margine scholium sequens ad-
 scriptum erat: ὥπερ καὶ Ξενοφῶν ἐπέγραψε τὴν Κύρου ἀνάβατιν Θε-
 μιστογνεὶ Συρακουσίῳ, καὶ ἐπεκράτησεν ἡμῶς καὶ πάλιν Ξενοφῶντος
 καλεῖσθαι.

τὸ ὅστις μετέβη, διότι οὐ πάντες οὐ καμώντες, ἤτοι θανόντες, κο-
λάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. Τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐ-
ριπίδῃ τὸ, Δεσποτῶν ὤμων τύχοιμ', ὅστις μ' ὠήσεται. καὶ τὸ, Δί-
κη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, "Οστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγ-
χον ἐκμάθῃ σαφῶς, Στυγεῖ. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, Τὰ περισσὰ
κἀνόνητα σώματα Πάσχει. τοιοῦτο δέ τι, "Οστις ἀνθρώπου φύσιν γε-
γώς, ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ. Τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ, Λέξω
τὰ πάντα, ἃ μ' ἱστορεῖς. καὶ τὸ, "Ελεξα πᾶν, ὅσον περ' ἐξηπιστά-
μην. Καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ βίβλῳ τὸ, Πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ.
καὶ ἐν τῇ δ τὸ, Ταῦτα δ' ἀρεσόμεθα, εἴτι κανὼν εἴρηται. Iterum
in Odyss. α. v. 11.

"Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον.

"Ορα τό· πάντες ὅσοι φύγον· ἔπερ ὅμοιον παρὰ Λυκόφρονι τό· λέξω
τὰ πάντα νητρεκῆς, ἅσσα θυμῷ ἔχω.

5. Οὐ γὰρ ἡσυχος κόρη ἔλυσε χρησμῶν ὡς πρὶν etc.] Du-
plicem hic fuisse apud Veteres vaticinandi modum innuit
Poeta; alterum quidem pacatum, et quietum: alterum
vero, turbulentum, et furentium, aut Bacchantium simi-
lem; quae differentiae interdum ex diuersitate daemo-
num, interdum ex magnitudine, imbecillitate, aliisque
diuini influxus affectionibus prouenire putabantur, vt nos
docet Iamblichus lib. de Mysteriis Sect. III. cap. V. Ἐκ
δὴ τούτων καὶ τὰ σημεῖα τῶν ἐπιτενομένων γίνονται πολυεῖδη, κινήσεις
τε τοῦ σώματος, καὶ μορίων τινῶν, παντελεῖς τε αὐτοῦ ἡρεμαῖαι,
τάξεις τε ἐναρμόνιοι, καὶ χορεῖαι, καὶ Φωναὶ ἐμμελεῖς, ἢ τὰναντία
τούτων. καὶ ἦτοι τὸ σῶμα ἐπαιρόμενον ὁράται, ἢ διογνούμενον, ἢ με-
τέωρον ἐν τῷ αἔρι φερόμενον, ἢ τὰναντία τούτων περὶ αὐτὸ φαίνεται
γινόμενα, Φωνῆς ὁμαλότης κατὰ μέγεθος, ἢ κατὰ τὰ μεταξὺ δια-
λαμβανόμενα τῇ σιωπῇ διαστήματα πολλὰ θεωρεῖται, καὶ ἀνωμα-
λία. αὐδῆς ἐνίοτε μουσικῆς μὲν ἐπιτενομένης καὶ ἀνιεμένων τῶν ἤχων,
ἐνίοτε δ' ἄλλον τρόπον. Et hic indicat Poeta Cassandram,
cum de tot tantisque rebus, de tot regnorum, vrbiumque
euerfione, et constitutione, tot regum, et heroum variis
casibus vaticinatura erat, propiore Dei numine afflatam,
quam prius, cum de rebus minoris momenti quieti et
tranquilla loquuta fuerat. Aliis tamen Poetis visum est
Cassandram semper introducere, furenti more fata aperien-
tem. Seneca Agamemn. v. 700. Cassandreae furorem ele-
ganter descripsit,

*Silet repente Phoebas, et pallor genas,
Creberque totum possidet corpus tremor;*

*Stetere vittae, mollis horrescit coma;
 Anhela corda murmure incluso fremunt;
 Incerta nutant lumina, et versi retro
 Torquentur oculi; rursus immites rigent;
 Nunc lenat in auras altior solito caput,
 Graditurque celsa; nunc reluctantes parat
 Referare fauces; verba nunc cluso male
 Custodit ore Maenas impatiens Dei.*

Et hoc modo ut plurimum affici solebant vates clariores, et quotquot interius habuere cum Diis commercium; de Pythia ubique testantur Scriptores. Aristophanis Scholiastes in Pluto, Μανίας πληρουμένη, καὶ τὰς τρίχας λύουσα, καὶ ὀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀπεπέμπουσα, καὶ τὰλλα ποιοῦσα, ὅσα οἱ μακρόμενα ποιεῖν εἰώθασι, τὰ τῆς μαντείας, ἢ μανίας ἐφθέργετο ῥήματα. Dicitur etiam tanto furore nonnumquam fuisse correpta, ut propter nimiam Daemonis violentiam misere expirarit. Sibylla Virgiliana Deo plena mirum in modum bacchatur, Aeneid. VI. v. 45.

*Ientum erat ad limen, cum Virgo, Poscere fata
 Tempus, ait, Deus, ecce Deus. Cui talia fanti
 Ante fores, subito non vultus, non color unus,
 Non comae mansere comae; sed pectus anhelum,
 Et rabie fera corda tument; maiorque videri
 Nec mortale sonans; afflata est numine quando
 Iam propiore Dei. —*

Adeo denique vſitatus vatibus hic furor, ut μάντιν dictum existimarit Plato ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, eumque Grammatici sequuntur. Eustathius Iliad. α. Μάντις παρὰ τὸ μαίνεσθαι εἴρηται, μανίαν γάρ τινα ἐνθεον ἐκστατικῶς οἱ μάντις ἐν τῇ προλέγειν ἔπασχον.

4. Ἐλυσε χρησμῶν] Κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν χρησμῶν, inquit Scholia MSS. in Barocc. Codice, sed perperam; etsi enim non diffitear *soluendi* verbum finem rei nonnumquam denotare, ut cum Plautus dixit, *Vita soluere*; cum tamen os, aut linguam aliquis dicitur *soluere*, intelligendus est rupto quasi silentio os aperire, metaphora a nodi solutione ducta; quo modo Ovidius *Soluere linguam ad iurgia* dixit; et Virgilius Georg. IV. v. 452. de Proteo,

Et grauiter frendens, sic fatiſ ora resoluit;

i. e. aperuit. Quinetiam *Lumina in lacrymas solvere*, dixit Lucanus; vt alia testimonia omittam in re tam obvia.

Ibid. Αἰόλον στόμα] Αἰόλος varia habet significata. Porphyrius, Αἰόλος, ταχύς, ἀπὸ τῆς ἀέλλης. Theocriti Scholiastes, ἀπὸ τῶν Αἰολέων. Hesych. Αἰόλος, ποικίλος ἢ εὐκίνητος ἀπὸ τοῦ αἰόλεῖν, ὃ ἐστι κινεῖν. Eustathius, et Scholiastes noster tradunt, Aeolum virum fuisse callidum, et inde versutos omnes dictos esse αἰόλους: et haec significatio non est ab hoc loco prorsus aliena; quodnam enim maius est sagacitatis indicium, quam rerum futurarum ante multos annos praesensio? quodnam ingenii plane diuini testimonium evidentius exhiberi poterit, quam ea praedicere, quae in obscuro Temporis vtero iacent recondita, quaeque nulla ars, nulla philosophia, nec ipsa magistra rerum experientia explicare, nedum inuestigare queat? Hinc apud Veteres more receptum fuisse accepimus, vt nec bellum gererent, nec leges ferrent, nec aliquid graue negotium fusciperent, quod non esset vatum consensu prius approbatum. *Proditum clarissimis Auctoribus scio* (inquit Coelius), *Athenienses publicis consiliis diuinos quosdam sacerdotes adhibuisse, quos Mantes vocant.* Nam et Lacedaemonii regibus suis *Augures assessores dabant.* Quin et senibus (sic enim consilium nuncupant publicum) *Augur intererat.* Antiquit. lib. XVIII. cap. XXV. Addit autem Strabo, tantam fuisse eorum sapientiae opinionem, vt etiam imperio digni iudicarentur, Geogr. l. XVIII. Sed non opus est ad aliorum testimonia confugere, cum Poeta noster hoc abunde testatus sit, dum *Sisyphium* vocat Calchantem vatem, quod Sisyphus calliditate, et prudentia notus sit, vt infra patebit, v. 980.

Κάλχας ὀλύνθων Σισυφεὺς ἀντιθμῶν.

Alii στόμα αἰόλον explicant varium; quod Cassandra de rebus variis vaticinata sit; vtpote quae enumeratis Graecorum, et Troianorum pugnis, caedibus, miseriis, erroribus, coloniis, etc. artificiosissimam Historiae seriem ad Poetae vaeque tempora deducat. Mihi tamen placebit magis, qui αἰόλον hic exponet obscurum, et intricatum, variisque ambagibus implicatum; cuius significationis admonuit nos antiquus Sophoclis Interpres, cum tradit, Noctem αἰόλαν dictam esse, quod sit μέλαινα, i. e. nigra; et

nigra pro obscuris sumi nemini ignotum est. Ecce eius verba: Αἰόλα νύξ· μέλαινα, ὡς οἱ νεώτεροι, ἢ ποιμήλη, διὰ τὰ ἄστρα. ἢ ταχεῖα, διὰ τὸ Νυκτὶ θοῇ, παρ' Ὀμήρῳ. Idem, sed multo clarius, docet Aeschylus, quem Poeta noster non raro exprimit, in Prometheo,

ἼΗκον ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
Χρησμούς, ἀσήμῳς δυσκρίτως τ' εἰρημένους.

h. e. ἀναγγέλλοντες ποιμήλους, καὶ ἀνιγματοάδει, καὶ ἀσαφεῖς, inquit Scholiaſtes.

6. Δαφνηφάγων] Lauro vim inesse vaticinatricem, vnde μαντικὸν φυτόν appellata est, secundum illud,

— — venturi praescia laurus,

Poeticam etiam facultatem adiuuare, et Apollini sacram esse, qui duplici Arti, Vaticinatrici nempe, et Poeticae praeesse credebatur, ex eiusque amica, Daphne, originem, et nomen tranſiſſe, nemini ignotum eſſe poteſt. Verum hoc loco praetereundum non erit, eos, qui Arti Vaticinatrici nomina dederant, tribus potissimum modis Lauro vſos fuiſſe. Primum, quod innuit Poeta, ea veſci ſolebant, quum erant oracula daturi; et hoc inter conditiones ad vaticinandum neceſſario requiſitas, penesque ipſi Caſſitati aequale habitum fuiſſe, memorat Sibylla in Tibullo,

— — ſic uſque ſacras innoxia laurus
Veſcar, et aeternum ſit mihi Virginitas.

Secundo, Lauro capita coronare ſolebant. Tertio, Lauri virgam manibus geſtabant, quae, vt alia omittam teſtimonia, de ſe teſtatur Caſſandra apud Aeſchylum, Agamem. v. 1272.

— — ἔχω τάδε
Καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφῃ.

Porro ſcipionem illum laureum Ἰθυυτήριον dictum fuiſſe, ex Heſychio diſcimus: Ἰθυυτήριον, ὃ φέρεται οἱ μάντις σκῆπτρον ἀπὸ δάφνης. Nec omittendum ex ipſa Lauro nonnumquam Vates omnia eliciuiſſe; quod faciebant, laureum ramum in ignem mittendo, qui, ſi igne crepitaret, bono erat omni; ſin taceret, malo; vnde δάφνην dictam putarunt nonnulli, ἀπὸ τοῦ δά φανεῖν, quod, cum valde crepitaret,

felicitatis esset praenuntia. Tibullus, lib. II. Eleg. V. v. 81.

*Vt succensa sacris crepitet bene Laurea flammis,
Omine quo felix, et sacer annus eat.*

Et Propertius tacentis malefica omina memoravit, lib. II. Eleg. XXI. v. 36.

*Deficiunt magico torti sub carmine rhombi,
Et iacet extincto Iaurus adusta foco.*

Ibid. Φοίβαζεν] Φοιβάζειν proprie dicebatur Pythia, aut Cassandra, aut quaevis alia Phoebi numine afflata, cum, ut ait Claudianus,

— — totum spirant praecordia Phoebum.

Catachrestice etiam ἐφοίβαζον, qui ab aliis numinibus prophetiam acceperant, quod Phoebus vatum praefecturam peculiari iure sibi vendicare creditus sit, quam tamen non ex se, sed a Ioue patre communicatam habuit; quod recte observatum aliquot Poetarum locis lucem dabit. Aeschylus Sacerdotibus,

Στέλλειν ὅπως τάχιστα, ταῦτα γὰρ πατήρ
Ζεὺς ἐγκαθιεῖ Λοξία. —

Vbi innuit. Apollinem a Ioue futurorum cognitionem, quam deinde hominibus tradit, habere. Idemque testatur Virgilius, apud quem Harpyia Aeneadis sic fatur, Aen. III. 250.

*Accipite ergo animis, atque haec mea figite dicta:
Quae Phoebo pater omnipotens, mihi Phoebus Apollo
Praedixit, vobis Furiarum ego maxima pando.*

Quam ob causam, cum Apollo apud Aeschylum oraculis suis debitos honores solui iubet, addit, Iouis etiam responsa aequali in pretio habenda esse, Eumenidibus,

Κἄγώ τε χρησμούς, τοὺς ἐμούς τε, καὶ Διὸς
Ταρβέην κελεύω. —

Et haec ratio assignari solet, cur Ioui τοῦ Πανομφαίου cognomen tributum sit; quod nempe sit πασῶν τῶν ὀμφῶν αἵτιος, i. e. aliis omnibus Diis et hominibus facultatem vaticinandi daret. Homerus Iliad. 9.

Ἐνθα Πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.

Ad quod Eustathius haec verba habet, Πανομοῦτος ἐστὶν, ὁ πάσης μαντείας αἴτιος. οἱ γὰρ ἄλλοι πάντες ὑποφῆται Διός εἰσιν, εἴτε δαίμονες ἐκεῖνοι, εἴτε ἄνθρωποι. p. 597. Edit. Basil. Ad *Cassandra* vero quod attinet, ut ad ipsam redeam, notum est illam vaticinium ex Apolline didicisse, promisso ei concubitu; unde Φοιβὰς tam a Latinis, quam Graecis Poetis frequenter dicitur. Euripides *Hecub.* v. 827.

Ἡ Φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.

Et Seneca *Agamemn.* v. 588.

Effrena Phœbas entheas laurus quatit.

Et eodem sensu paullo ante dixerat,

Tenetque regnum famula veridici Dei.

7. Σφιγγὸς κελαινῆς] Scholiastes tradit, Sphingem hic κελαινὴν, i. e. nigram, appellari, ἢ διὰ τοὺς φόνους, ἢ τὰ αἰνίγματα, et posset aliquis ob caedes horrendas hoc epitheto notari, ut infra patebit; sed cur eo sensu *Cassandrae* conveniat, nulla ratio reddi potest; quamobrem indubium est, Lycophronem eam heic Sphingi comparare, quod obscure et aenigmatice vaticinata fuerit. Et *nigra*, vel *atra* pro occultis sumi notissimum est. Aeschylus *Supplic.* v. 83.

Μέλαιναι ζυντυχίαι

Μερόπεσσι λαοῖς.

h. e. latet homines, qualis eos fortuna, qui casus manebant, ut explicat Scholiastes, Τοῖς μὲν (inquit) ἀνθρώποις οὐκ εὐσύνοπτος ἐστίν, ἀλλὰ μέλαινα τις αὐτοὺς κατέχει συντυχία. Et voci κελαινὸς exacte apud Latinos respondet *obscurus*; eodem modo Lycophron occulta vocabit τὰ ἐν σκότει, i. e. *tenebrosa*; nec aliter dixit Horatius,

Prudens futuri temporis exitum

Caliginosa nocte premit Deus.

9. Κλύοις] Decoro consulit Nuntius, qui coram Priamo rege verba faciens, optandi modum adhibuit, omissa imperandi rusticitate, quam venustatem Attica prae-cipue Musa cognitam habuit. Aeschylus, in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

— ὦ πολιοῦχοι

Θεοί, τοῖσι μὲν ἔξω

Πύργων ἀνδρολέτειραν
Καὶ τὴν γίψοπλον ἄτην
Ἐμβαλόντες, ἄρισθε
Κῦδος. —

Et apud Soph. Electr. Clytaemnestra Apollinem sic modeste affatur,

Κλύεις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε.

Vbi Demetrius Triclinius haec verba habet, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ ἔσθ' ὅτε τὰ προστακτικὰ εὐκτικῶς φέριν. Vetus autem Interpres moris huius rationem reddit: Κλύεις, ἀντὶ τοῦ ἐπάκουε· ἐπὶ γὰρ μεγάλων προσώπων, ἐφ' ὧν ἰδοῖκε βαρὺ φανερώς προσταττεῖν, ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ εὐκτικῶς μετὰ τοῦ ἂν, ὡς ἐνταῦθα. Plenissime hunc morem persequitur, eiusque alias etiam causas enumerat Eustathius, Commentario in Iliad. α', p. 9. Ed. Bas. qua sola vfi sumus, vt hoc semel moneam: Δεῖ γὰρ εἶδέναι, (inquit) ὅτι ἀπανούργως καὶ φυσικῶς πᾶσα παρακίνησις, καὶ διέγερσις, καὶ ἅπας εἰς ἔργον ἐρεθισμὸς διὰ προστακτικοῦ ῥήματος γίνεται. εἰ δέ ποτε δυσωπία τις ὑπῆστιν, ἢ φόβος, ἢ αἰδώς, ἢ ἔφεσις, ἢ ἄλλη τις ἐνδειξις φυσικῆς θερμότητος ἐνδιάθετος, τότε ἀντὶ προστακτικοῦ εὐκτικῶς ὁ λόγος σχηματίζεται. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὅπερ ἐφεῖρε τὰ εὐκτικὰ ῥήματα. Quin etiam Optandi modus pro Imperfecto Indicandi nonnumquam adhibetur, vt quum apud Aeschylum Prometheus in cognomine Dramate Ioui sic fatur,

Ἡ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμούς ἄθλους φέροις.

Vbi Scholiastes, Δυσχερῶς ἂν τοὺς ἐμούς ἄθλους ἔφερεις, τὸ γὰρ φέροις ἀντὶ τοῦ ἔφερεις. τοῦτο δὲ Ἀττικόν, τὸ τοὺς εὐκτικούς ἐνεστώτας ἀντὶ τῶν παρρωχημένων λαμβάνεσθαι. Nonnumquam vero pro Imperandi modo Futurum Indicandi vsurpant, vt apud Sophoclem Antigoni. v. 83.

Ἄλλ' οὔν προμηνύσεις γε τοῦτο μηδενὶ
Τούργον, κρύφα δὲ κεῖθε. —

Vbi Triclinius, Ἰστέον ὅτι οὐ μόνον τὰ εὐκτικὰ ἐστὶν ὅτε προστακτικῶν δυνάμεις ἔχοντα εὔρηται, ἀλλὰ καὶ ὀριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἐστὶ ἐνταῦθα· εὔροις δὲ ἄλλαχού, εἰ ζητοῖς. Frequentissime vero pro Imperatiuis adhibentur Infinitiuī modi. Aristophan. Ran. Act. I. Scen. II.

— τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

Vbi Bisetus, nuperus Scholiastes, τότε καὶ σὺ εἶναι, ἤγουν

ἐς, ἄφες, καὶ δες στυόν. αἱ δὲ παρακλήσεις τῶν ἀπαρμυφύτων ἀντὶ
προστακτικῶν Ἰάνων εἰσίν. "Ὀμηρος Ἰλ. β'.

Πάντα μάλ' ἀτρικέως ἀγορευόμεν, —

ἀντὶ τοῦ, ἀγόρευε. Et Phocylides, initio *Νουθετικῷ Ποιήματος*,

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν,
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήτ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν,
Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὀσίων βιοτεύειν,
Ἀρκεῖσθαι παροῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχσθαι.

Quae sic ludibundus exprimere conatus sum,

Ne tibi sint *Veneris* furtiva, aut mascula curae
Munera; ne tacito verses sub pectore fraudem;
Nulla manus caedes, aut sanguis polluat; auri
Nullos per fraudes, aut vim tibi congere aceruos;
Sed bene quaevis frui; et quaecumque dabit sors,
Iis contentus abi; nec turpi vivere rapto.

Sed in his, et similibus docent Grammaticorum nonnulli,
verbum θέλει, aut aliquid tale supplendum esse.

Ibid. Ἀναπεμπάζειν] Hesychio est, ἐπαναλαμβάνειν
τὰ προειρημένα, ἀνασπέντεσθαι, ἀναριθμεῖν. Fit autem ἀπὸ
τοῦ πεμπάζεσθαι, τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν, τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς
πέμπε λέγουσιν, vt ait idem. Phauorinus, Ἀναπεμπάζειν,
ἀναπέντεσθαι, ἀναμνησθῆναι, εἰρηται ἀπὸ τῶν τοῖς πέντε δακτύ-
λοις ἀριθμούντων, οἷον κατὰ πεντάδα ἀριθμούντων. Eustath. II.
α. Πέμπε Αἰολεῖς τὸ πέντε φασίν, ὅθεν καὶ πεμπάζειν, κυρίως τὸ
κατὰ πεντάδας ἀριθμεῖν. ἐξ οὗ ἀναπεμπάζειν μεταφορικῶς τὸ ἀνα-
μετρεῖν, καὶ ἀναλογίζεσθαι. Huic loco postremus, siue me-
taphoricus sensus conuenit, quo dicitur *cum animo ver-
sare, etiam atque etiam expendere*, id quod Graeci ἀνα-
μάσσεσθαι τὸ πρᾶγμα, Latini *ruminare negotium* appellant,
vt ait Erasmus Adag.

10. Διόχρει οὐκας etc.] Continuata metaphora vsus
est Poeta, a viae decursu ad sermonem translatione ele-
ganter facta; quae metaphora aliis familiaris est, quoties
de sermonis, aut consiliorum, aut rerum agendarum me-
thodo verba faciunt, quod exemplis clarius patebit. Ari-
stophanes Pace,

— ἡμεῖς δ' αὐτοῖσι θεύταις

"Ὦν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπομεν.

Idem alio loco,

Φράζεν, Ἐρεχθεΐδῃ, λογίων ὁδὸν, ἥν σοι Ἀπόλλων
Ἰαχεν. — —

Aeschylus eodem sensu dixit λόγων ἵχνος, Prometheo,

Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν, τῇδ' ἔς κοινὸν Φράσω,
Ἐς ταυτὸν ἔλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἵχνος.

Ex eodem fonte enarrare Graeci ἀνελθεῖν, ἐπελθεῖν, etc.
Latini *percurrere* frequentissime dicunt. Aristoph. Equit.

— εἰθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς.

Euripides Phoeniss. v. 1213.

— ἀλλ' ἀνελθέ μοι πάλιν,
Τί τὰπὶ τοῖτοισ παῖδ' ἐμὼ δρασεῖτον;

Vbi Scholiastes, "Ανελθε ἀνδραμε, διήγησαι. Sed non ad orationem modo, verum etiam, vt dixi, ad curas, cogitationes, consilia, aliaque similia haec verba applicantur. Aristophanes in Auibus de cantu dixit,

— πέτομαι δ' ὁδὸν μελέων
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν.

Sophocles Oedip. Tyran. v. 67.

Πολλὰς ὁδοὺς ἔλθόντα φροντίδος πλάνοις.

Euripides eadem metaphora vsus est, Hecub. v. 743.

Οὐ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων
Ἐξιστορῆσαι σὼν ὁδὸν βουλευμάτων.

Et in Oreste, v. 632.

Διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδοῦς.

Sophocles denique verbum πορεύεσθαι tam ad res, quam sermonem applicauit, Oedip. Tyran. v. 894.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσίν,
Ἡ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος.

Hinc natum Prouerbiū, Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν, cum quis variis curis, et cogitationibus huc illuc agitur, quo se veritat nescius. Suidas, Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν

αδήλων, καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων; ἐπεὶ γὰρ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος οὐκ οἶδε, ποίᾳ χρεύεται ὁδῷ.

13. Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβίδα etc.] Cum viae prius et semitae orationem comparasset, continuato Tropo eius initium comparat carceribus, siue loco, a quo emittebantur, qui cursu certabant. Similiter Aristophanes Vespis,

Καὶ μὲν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
Τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδὲ μίᾱς ἦντων ἐστὶ βασιλείας.

Quem locum sic explicat Interpres vetus, Ἀπὸ βαλβίδων, ἀπ' ἀρχῆς εὐθείας. ἀπὸ μεταφοῶς τῶν σταδιοδρομούντων. βαλβὶς γάρ ἐστιν ἡ ἀφεταιρία, γραμμὴ δὲ, ἐφ' ἧς εἰστήκεισαν, ἕως ἀποσημανθῇ ὁ δρόμος αὐτῶν. Nonnumquam, vt observavit Salmasius in Plinian. Exercitat. in Solini Polyhist. βαλβὶς stadii erat lignum trauerfarium inter duo alia exstantia positum, quod, signo dato, funibus laxabatur, et in lineam subtus cauatam decidens, limini ianuae complanato simile existerat. Quod innuunt Aristophanis Scholiastes vetus Equit. et Helychius, quorum ille tradit, βαλβίδα fuisse lignum in cursus initio positum, hic vero vtrimque, habere alia quaedam exstantia. Aristophanis Scholiastes, Βαλβὶς καλεῖται τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκρασίως ξύλον, ὃ καὶ ἀφεταιρίαν καλοῦσι. Helychius, Βαλβὶς, ἀφεταιρία, * * καὶ παρὰ Ἰπποκράτει βαλβίδες, τὸ ἔχον ἐκατέρωθεν ἐπαναστάσεις. Vtrimque autem duo Hermulae exstabant, qui fune demisso repagulum soluebant. Hinc patet, quid intelligendum sit per Ἄκραν βαλβίδα μηρίνδου σχάσαι. Haec de cursu peditum; in equestribus enim certaminibus alium fuisse μηρίνδου vsum haud ignoro, nam ante carceres suspensus erat funiculus, quo cohibebantur equi, ne ante datum signum exirent, atque aequo limite continerentur omnes: docuit hoc Pausanias, Πρὸ δὲ τῶν ἀρμάτων, (inquit) καὶ τῶν ἵππων τῶν κελήτων, διήκει πρὸ αὐτῶν καλῶδιον ἀντὶ ἐσπλήγγων.

14. Λοξῶν ἐπῶν] Continuuat hic priorem metaphoram; cum enim comparasset orationem viae, aut semitae, iam aenigmata, et obscuras orationis ambages assimulat *tortuosis* viarum flexibus, e quibus haud facile aliquis se expedire poterit; nam *λοξός* idem valet, quod *ἐπικαμπής*, *πλάγιος*, *σκολιός*. Vnde Apollo *Λοξίας*, παρὰ τὸ *λοξῶς* μαντεύσθαι, quia solebat responsa sua obscuris verborum in-

volucris tegere. Suidas, Λοξίας, ὁ Ἀπόλλων, ὁ λοξὴν ἴαν ἀποπέμπων, λοξῶς γὰρ ἐμαντεύετο,

Κροῖστος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Sunt tamen qui Apollinem Λοξίαν inde vocatum scribunt, quod per varios flexus iter annuum in Zodiaco perficiat. Idem loco citato addit, Ἡ ὁ λοξὴν πορείαν ποιούμενος, ὁ αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ἡλίω. Aristophanes initio Pluti de Apolline verba faciens,

— τῷ δὲ Λοξίᾳ,

Ὅς θεσπίωδε τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου.

Vbi Interpres vetus, Τῷ δὲ Λοξίᾳ· τῷ Ἀπόλλωνι, ἦτοι τῷ λοξὴν ἴαν πέμποντι, λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός. ἢ τῷ λοξὴν πορείαν ποιουμένῳ, ὁ αὐτὸς γὰρ ἐστὶ τῷ ἡλίῳ. His consentit Etymologici Auctor, Λοξίας, ὁ Ἀπόλλων, ὡς μὲν οἱ Πυθαγόρικοι, ἀπὸ τοῦ λοξὴν τὴν ἴαν, τουτέστι τὴν φωνήν· ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἵεναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ, καὶ Λοξίας, ὁ λοξὴν κίνησιν κινούμενος, ὁ αὐτὸς γὰρ τὸ ἡλίῳ. Lege τῷ ἡλίῳ.

15. Πρώτην ἀράξας νύσσαν] Plures statuebant νύσσας in cursus certamine, vnam in initio, alteram in fine, et in medio aliam; vnde haec vox ambigua est, interdumque pro initio, vt heic; interdum pro meta, seu fine accipi solet. Tzetzes ἀφειτηρίαν explicat, at Suidae νύσσα est, καμπτήρ, τέρμα, βαθμῖς. Quales autem fuerint hae νύσσαι, explicat Homerus Iliad. ψ'. v. 327.

Ἔστηκε ξύλον αὖτον ὅσον τ' ὄρνυ' ὑπὲρ αἰῆς,

Ἡ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύσσεται ὄμβρῳ,

Λᾶς δὲ τοῦ ἐκότερθεν ἐρηρέδαται δύο, λευκῷ,

Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, λείος δ' ἐπὶ πόδρομος ἀμφίς,

Ἡ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνεῖως,

Ἡ τόγχε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶπων.

17. Κραιπνοῖς ὑπερποῖατο Πηγᾶσου πτεροῖς] Homerus narrat Auroram equos habuisse Lampum et Phaethontem, sequioris autem aevi Poetae Pegaso vectam referunt. Eustathius Iliad. λ'. de Aurora loquens, eam ait esse ἐποχον ξυνορίδι ἵππων κατ' Ὀμηρον, Λάμπου καὶ Φαίθοντος, τῷ Πηγᾶσῳ κατὰ τοὺς νεωτέρους. Scholiastes vetus Iliad. ζ'. v. 155. Auroram a Ioue impetrasse refert, vt Pegaso veheretur, Τὸν δὲ ἵππον (de Pegaso loquitur) λαβεῖν τὴν Ἥῳ, δεηθεῖσαν τοῦ Διὸς, δῶρον πρὸς τὸ ἀνόπως περιέναι τὰς τοῦ κόσμου περιόδους.

Quidam tradunt, Pegasum fuisse Aurorae filium, unde eum *Memnonis unigenam* vocavit Catullus, ut Dianam *Phoebi unigenam*; sunt autem *Unigenae* duo fratres, aut sorores. Epigr. de Coma Berenices,

*Abruptae paullo ante comae mea fata sorores
Lugebant, quam se Memnonis Aethiopis
Unigena impellens nutantibus aëra pennis
Obtulit Arsinoës Chloridos ales equus.*

Pegasi autem pinnas Aurorae affingunt propter rapidissimam coeli vertiginem, quaecumque enim citato motu feruntur, Pegaso comparari solent. Seneca Troad. v. 380.

*Quidquid sol oriens, quidquid et occidens
Novit; caeruleis Oceanus fretis
Quidquid vel veniens, vel fugiens lauat,
Aetas Pegaseo corripuit gradu.*

Et quae celeri rapidoque cursu mouentur, alas habere dicuntur; unde ἐπ' αἰα πτερόεντα dixit Homerus: Mercurius quoque, Deorum nuncius, alas habere creditus est, Venti item, et id genus alia. Et πτερόεντα Lexicographi celerem explicant. Suidas, Πτερόεντα, ταχέα, κοῦφα. Πτερόεντι, ταχέϊ, ταῖς τοῦ ἀνέμου ἀνέμους συστροφαῖς ἐοικότε. Sacrae etiam Paginae Scriptores his metaphoris subinde uti solent, praesertim diuinus ille Psalmorum Auctor, Ps. XVIII. v. 10. ubi de Deo loquitur, Καὶ ἐπέβη ἐπὶ Χερουβίμα καὶ ἐπετάσθη, ἐπετάσθη ἐπὶ πτερίγων ἀνέμων. Quod intelligendum videtur de veloci iudiciorum Dei executione. Et Psal. CXXXIX. *Aurorae pinnas* dixit, *Affumam* (inquit) *pinnas Aurorae, et commorabor in ultimo maris.*

18. Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρης πέλας Λιποῦσα] Haec Aurorae surgentis descriptio Poetis est admodum familiaris. Homerus initio Iliad. λ'.

Ἦως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανού Τιθωνοῦ
"Ωρονθ', ὃν ἀθανάτοισι φῶς φέρη, ἧδ' ἐβροτοῖσι.

Vbi Eustathius, Περίφρασις ποιητικὴ τὸ, Ἦως δ' ἐκ λεχέων. ἔστι δὲ ὁ νεὺς τῆς περιφράσεως, ὡς ἡμέρα ὑπὸ ἡλίου γέγονε. Τὸν δὲ μῦθον τοῦτον καὶ ὁ Λυκόφρων ἐν καταρχῇ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ἐκτίθειται. Virgilius Aeneid. IV. v. 584.

*Et iam prima novo spargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.*

Ibid. Κέρως πέλας] Varias de huius Insulae situ sententias si quis enumerare vellet, totas is paginas implere poterit; ad praesens institutum sat erit, si pateat, Auctores idoneos in Oriente positam affirmare, unde suum cursum incipit Aurora: hoc autem testatur Eustathius in Dionysium Περιγητήν, v. 218. de hac Insula agens, Ἡ Θέσις δὲ αὐτῆς διαφωνεῖται, οἱ μὲν γὰρ ἀνατολικὴν αὐτὴν ὑποτίθενται, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐμφαίνει, οἱ δὲ δυτικὴν, Διονύσιος δὲ καὶ ἄλλοι ἄλλαν.

19. Σὺν ἀμφιμήτριον κάσιν] Tuum (i. e. Priami) patrem fratrem. Nam Ἀμφιμήτριος fratrem denotat ex eodem patre, matre autem diuersa genitum. Hesychius, Ἀμφιμήτωρ, ὁμοπάτριος, ἀλλ' οὐχ ὁμομήτριος. Suidas, Ἀμφιμήτωρ, ὁ ἑτερομήτωρ, Αἰσχύλος. Vnde ἀμφιμάτορας κόρους dixit Euripides, fratres eodem patre, diuersa matre natos, Andromache v. 466.

Οὐδέ ποτ' ἂν δίδυμα
Λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν,
Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους.

Vbi Scholiaſtes, Ἀμφιμάτορας, τοὺς ἐκ διαφόρων μητρῶν, ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός. Pari ratione ἀμφίπολιν dixit Aelchylus malum ex diuerſis vrbibus natum, Choephor. v. 73.

Ἐμοὶ δ' ἀνάγκη γαῖρ ἀμφίπολιν
Θεοὶ προσήνεγκαν.

Vbi Interpres vetus, Ἀμφίπολιν, τὴν ἐκ διαφόρων πόλεων, ὡς ἀμφιμάτορας κόρους φησὶν ὁ Εὐριπίδης. Caeterum paternum Priami fratrem appellat Tithonum, nam Laomedon Priamum genuit, et Tithonum, illum ex Leucippe, hunc autem ex Rhoeone, vel Strymone. Homerus Iliad. v. v. 237.

Λαομέδων δ' ἄρα Τιθαγὸν τέκετο, Πριάμῳ τε.

Phauorinus, Τιθαγός, κατὰ τὸ μυθικόν, καὶ τὴν ἱστορίαν, ἦν ἀδελφὸς Πριάμου ἀμφιμήτριος· ὁ μὲν γὰρ Πριάμος ἦν Λευκίππης, ὁ δὲ Τιθαγὸς Ῥοιοῦς, τῆς [Κασάνδρας, υἱὸς, ἢ Στρυμῶς· ἀμφότεροι δὲ πατρὶς Λαομέδοντος.

20. Οἱ δ' οὔσα γράνης εὐγάληνα χειρμάδος Ναῦται λιάζον] Vt naues portum haberent tranquillum, mos erat funibus earum puppes ad terram, aut petram alligare; hos Latini *Retinacula*, Graeci πείσματα, vel προμνήσια vocabant.

Suidas, Πρυμνήσιον, τὸ ἀπόγειον σχοινίον. Hinc emendo Hefychium, apud quem legitur, Πρυμνήσια, ἀπόγεια, σχοινία. Lege, ἀπόγεια σχοινία. Vnde cum portum intrabant, funes hosce ligare dicuntur, vt apud Homerum Od. κ'. v. 95. vbi Vlysses de se ait,

Αὐτὰρ ἐγὼν ὅς τις σχίδον ἐξω νῆα μέλαιναν,
Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας.

Et Seneca in Medea, v. 611.

*Et tot emensus pelagi labores,
Barbara funem religauit ora.*

E contra cum nauigabant, soluere funes dicuntur. Quidius Met. l. XV. v. 695.

*Aeneadae gaudent, caesoque in litore tauro,
Torta coronatae soluunt retinacula nauis.*

Et l. XIV. v. 445.

*Soluitur herbofo religatus ab aggere funis,
Et procul infidias, infamataeque relinquunt
Tecta Deae. —*

Vlysses apud Homerum a Laestrygonibus sibi timens, funes prae festinatione se dicit abscidisse, Od. κ'. v. 126.

Τόφρα δ' ἐγὼ, ξίφος ὅζ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἐκοψα νέως κυανοπρώροιο.

Causa autem, cur naues funibus ligabant, erat, vt immunes praestarentur a venti fluctuumque impetu et agitatione, tutaeque et tranquillae in portu quiescerent; vnde, si quando contingeret portus ventis procellisque minus obnoxius, funes non adhibebant; testis Homerus Od. ι. v. 136.

Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν.

Porro hunc versum ante oculos habuit Eustath. in Odyss. v'. Τρητὸν δὲ λίθον λέγει, ὃν παρὰ τὸ τρεῖς, τὸ τρυπῶ, ἢ παρὰ τὸ χρεῶ, τὸ ἐσθίω, γρῶν ὁ Λυκόφρων καλεῖ.

23. Ἰουλόπιζοι] Coincidit hoc epitheton cum Sophocleo πολύνκωπος Trachin. v. 663. Nam a remorum multitudine naues comparantur iulis, qui vermes sunt in vitibus plerumque et ilicibus inuenti, quos Graeci ὄιους, ὀνίσκους,

vel etiam σκολοπένδρας, Latini a pedum multitudine *multi-pedas*, *centipedas*, et *millipedas* appellant. Theon in Aratum, "Ιουλος, σκώληξ ἐστὶ πολύπους, μυρίοις γὰρ ποσὶ χρεῖται, ὁμοίως ταῖς σκολοπένδραις, οἱ δὲ αὐτὰς τὰς σκολοπένδρας ἰούλους φασίν. Nicandri Scholiastes, "Ιουλος, εἶδος σφηκός, ἢ σκώληκος τοῦ καλουμένου μυριόποδος. Vide Suidam, Hesychium, Aristotelem Hist. Animal. lib. IV. cap. VI.

Ibid. Εὐώπες] Simili metaphora Aeschylus dixit εὐπροσώπῳ κοῖτα Choephor. v. 969. Et nauium prorae solent cum animalium vultibus comparari. Idem in eadem Tragedia v. 589. dixit Πάροιθεν τῆς πρῶρας, i. e. τῆς ὀψews, *ante faciem*. Et sicut Lycophron naues dixit *formosos* habere *vultus*, ita vicissim Aeschylus homines ait esse *proris pulcris* praeditos. Vnde in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, cum voluit Parthenopaeo pulcritudinis laudem tribuere, eum appellat καλλίπρωρον. Vbi Scholiastes vetus haec scribit: Τοῦτο δὲ τροπικὸν ἀπὸ τῆς νεώς, ὥσπερ γὰρ ἡ πρῶρα ταύτης θεωρεῖται καὶ ἀτοφίς τυγχάνει τῶν πόρρωθεν, καὶ ὅσιν δι' αὐτῆς τὸ μακρόθεν διαγιγνώσκεται, οὕτω καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶδος πρῶρα τις φαίνεται, καὶ προσορᾶται γὰρ ἐμφανῶς ἅπασι, καὶ ἐμφαίνεται μάλιστα τῶν ἄλλων μερῶν. Idem in Agamemnone v. 244. dixit στόματος καλλιπρώρου, i. e. εὐμόρφου, explicante Scholiaste. Huc respexit Hesychius, Καλλιπρώρον, εὐπρόσωπον. Idem, Πρῶρα, πρόσωπον, ἢ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου. Hinc senes dicuntur *πρωράχθεις*, quod ipsorum vultus deorsum spectent, quasi prouidere aliquo oppressi. Idem, Πρωράχθη, ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων, ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρῶρᾳ τὸν φόρτον φέρει, καὶ ἐπαιωρούμενα ἐγκαθίσταται τῇ θαλάσῃ. Φυσικῶς δὲ οἱ γέροντες ἐπὶ τὸ πρόσωπον φέρονται. Simili metaphora Homerus dixit naues *genas* habere *minio ornatas*, eo quod proras haberent rubro colore depictas, Iliad. β'. v. 144.

Τῶν δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυνάδεα μιλτοπάρηοι.

Vbi Eustathius p. 233. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μίλτος χρῶμα ἐστὶν ἐρυθρόν, δι' οὗ τὰ τῶν νηῶν ἔμπροσθεν βάπτονται εἰς ὠραϊσμόν, ὥστε πρῶραι λέγονται, ὡς ἐκ προσορᾶν, κραθέντων τῶν δύο οὐ εἰς ὦ μέγα. ἐντεῦθεν δὲ οἱ ποιηταὶ ὁρμώμενοι τολμῶσι καὶ παρειὰς λέγειν τὰ τοιοῦτα μέρη τῶν νηῶν, καὶ πρόσωπα. Λυκόφρων δὲ εἰς πλέον ἐξαχθεῖς, καὶ κορας τὰς νῆας φησι, λαβὼν τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ μιλτοπάρηοι, κόραις γὰρ οἰκεῖται τὸ μιλτοπάρηον. ἵνα δὲ πλατύτερον τὸ τοιοῦτον εἶδος θεωρηθῇ, σημειωτέον ὅτι οὐ μόνον ἡ παρειὰ ἐπιβεβούλευται εἰς μεταφορὰν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς κεφαλῆς. ἐτι δὲ καὶ τὰ κατὰ

ἔλον τὸ σῶμα τό, τε ἀνθρωπικόν, καὶ τὸ ἀπλῶς ζῳικόν. καὶ ἡ μὲν ἀντιμέτωπος καὶ ἀντιπρόσωπος μάχῃ, καὶ τὸ τῆς ἀφορμῆς εὐπρόσωπον, καὶ τὸ τηλαυγὲς πρόσωπον τοῦ ἔργου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, λεῖως μεταφέρονται. Peig it deinde plura exempla huc spectantia per tres fere paginas congerere, quorum post finem haec verba habet, Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν μιλτοπαῖνος ἐπίθετον ἐστὶ νηὸς εὐπρώρου, ρηθὲν πρὸς τινα ὁμοιότητα παρθένου καλλιπαρήνου, καθότι καὶ κόραι ποιητικῶς αἱ τοιαῦται νῆες εἰρηνται, ὡς καὶ παρθέναι που τριήρεις αἱ πρωτόπλοοι. ἔχει δ' ὁμοίως τῇ μιλτοπαρήνῃ καὶ ἡ καλλίπρωρος διὰ τὸ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἐστὶν οὗ, ὡς οἶον εἰπεῖν, εὐπρόσωπον, διὸ καὶ εὐώπες αἱ αὐταὶ παρὰ Λυκόφρονι. αἱ δὲ γε πελαργοχρῶτες, οὐ τοιαῦται μὲν, ἔχουσι δὲ τι καὶ αὐταὶ κάλλους, χρωσζόμεναι διόλου κατὰ πελαργούς, ἐν οἷς τὸ μὲν πελὸν μελανίαν δηλοῦ, λευκότητα δὲ τὸ ἀργόν. ἡ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ποικιλοστόλος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῆμα ἐστίν, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον. p. 235. Quibus verbis satis explicat, quomodo intelligi debeat εὐώπες, ut non opus sit ad ὅπας Scholiastae, aut Meursii ὀφθαλμούς confugere.

24. Πελαργοχρῶται.] Ex citatis Eustathii verbis iam ante patuit, hoc epitheton desumptum esse a nauium colore, qui partim albus est, ratione velorum; partim niger, si naues ipsas consideres, quas pice obductas fuisse, unde et toties ab Homero μέλαινα dictae, nemo est, opinor, qui ignorat. Et hunc *ciconiarum* esse colorem traditur, unde et ipsae nomen suum apud Graecos nactae. Suidas, Πελαργός, κυρίως διὰ τὸ ἔχειν πτερά μελάντερα, καὶ λευκά· πελὸν, (lege πελόν, ex Phauorino, qui hoc transcripsit) καὶ μέλαν, καὶ ἀργόν, τὸ λευκόν.

Ibid. Αἱ Φαλακραῖαι κόραι.] Paridis naues dicuntur ex arboribus Phalacrae fabricatae fuisse; erant autem Phalacrae Idae promontorium, seu vertex, dictus a Φαλακρός, *caluius*, quod in summo eius capite propter glaciem niuemque nec gramen, nec arbores nasci potuere; vel quod deciduis arboribus, inde nudum, et quasi *calium* mansit, glabreta enim omnia Veteres Φαλάκρας appellare consueverunt. Stephanus Byzantinus, Φαλάκραι, ἄκρα τῆς Ἰδης, ἣτις οὐκ ἔχει ζῳύτον διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρυσταλλον, ἀλλ' ἐψίλωται· καὶ πάντα τὰ ἐψιλωμένα ὄρη ἐλέγοντο Φαλάκραι. Ὁ ἐκ τοῦτο, Φαλακραῖος. Λυκόφρων,

Στερεάν κύβηλιν, ἢ Φαλακραῖον κλάδον.

Καὶ θηλυκῶς Φαλακραῖαι κόραι, καὶ οὐδέτις. Quod autem
S s s s

Lycophron Paridis naues appellat Φαλακραιάς νέας, eadem ratione factum existimat Eustathius loco citato, qua prius dixerat εὐῶπας, mihi vero placet magis Canteri explicatio, qui ita dictas putauit, quod essent ex arboribus Phalacraeis compositae, secundum Horatianum illud,

Quamuis Pontica pinus,
Siluae filia nobilis.

Simili metaphora Aeschylus, quem ubique fere de industria exprimere videtur Poeta noster, Choephor. v. 389.

Γναμπτόμενοι δ' ἄλῃ, Φεῦ,
Σκύλλονται πρὸ ἀναύδων, ἢ, παίδων
Τῆς ἀμειάντου. —

Vbi pisces appellat ἀναύδους παῖδας ἀμειάντου, h. e. mutos et vocis expertes (vnde et ἔλλοπες dici solent) soboles maris, quod nullis sordibus polluitur; aqua enim marina pura, et omni pollutione libera credita est, vnde et in lustrationibus adhiberi solebat. In eadem Tragoedia vinum dixit vitis prolem,

Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
Ποτόν παλαιῆς ἀμπέλου γένος τόδε.

Et paullo post flores vocat Terrae liberos,

Ἀνθη τέκνα, παμφόρου γαίης τέκνα.

Nec abhorret quod in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. fumum appellat ignis germanum, v. 500.

Λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην, πυρὸς κάσιν.

25. Καλυδνῶν] Calydnae plures a Geographis memorantur: hoc loco duas insulas vult Poeta, iuxta Tenedum sitas, qua nauigatur ad Lectum, Idae promontorium, de quibus Strabo lib. XIII. Περίκειται δὲ αὐτῇ (Τενέδῳ) νησίαι πλείω, καὶ δὴ καὶ δύο, ἃ καλοῦσι Καλίδνας, κειμένας κατὰ τὸν ἐπὶ Λέκτον πλοῦν. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Τένεδον Καλίδναν τινὲς εἶπον. Horum partem exscripsit Eustath. II. β'. p. 241. Idem Commentario in Dionysium v. 530. huc respexit: Εἰσὶ δὲ τῶν Σποράδων καὶ αἱ παρὰ τῷ Λυκόφρονι Καλίδναι, ὧν μία ἰδίως Καλίδνα καλεῖται· ἀφ' ἧς καὶ λοιπαὶ παρακείμεναι τὴν αὐτὴν κλήσιν ἔλαχον. Item scholiastes vetus Apollonii Rhodii in Argon. I. I, v. 285. Εἰσὶ δὲ ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει· ταύτας δὲ ὁ ποιητὴς Καλίδνας νήσους καλεῖ, εἰ καὶ ὁ Λυκόφρων ἄλλας νήσους καλεῖ Καλίδνας.

Ibid. Λευκά φαίνουσαι πτίλα] Recte heic eorum errorem notauit Meursius, qui aut solos remos, aut sola vela auium pennis comparari contendunt, quum vtraque speciem alarum praebeant, et velocis motus causae sint. De velis testatur, eiusque rei rationem reddit Eustathius Iliad. α. ad versum 480.

Οἱ δ' ἰσὺν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασαν.

Vbi haec verba habet, Τὸ δὲ ἰστία λευκὰ πέτασαν, δημοῖ μὲν τὸ ἀνιπέτασαν καὶ ἠπλώσαν, ἀρχὴ δὲ γέγονε τοῦ Ἰπερὰ νῆος καὶ τὰ ἰστία λέγεσθαι, διαπετάσσονται γὰρ καὶ ἀκύτῃτος εἶπιν αἴτια, ἡσπερ πτερὰ τοῖς πτηνοῖς, οὕτω καὶ αὐτὰ ταῖς ναυσί. Hinc Virgilius *mare veliuolum* dixit, Aen. I. v. 228.

Despiciens mare veliuolum, terrasque iacentes.

Idem Aeneid. III. 520.

— *velorum pandimus alas.*

Hinc etiam Daedalus dicitur alas sibi comparasse, quoniam primus velorum usum inuenisse dicitur; et sicut heic Poeta iter marinum desumpta ab auibus metaphora expressit, ita vicissim Virgilius iter per aërem natationi comparauit, Aeneid. VI. 16. vbi de Daedalo loquitur,

— *gelidas enauit ad Arctos.*

Hesiodus etiam vela dixit alas, Ἐργῶν καὶ Ἡμερῶν β'. 246.

Εὐκόσμως στολίσας νῆος πτερὰ ποντοπόροιο.

Nec minus frequenter alae remos denotant. Ouidius Metam. V. Fab. IX.

Posse super fluctus alarum insistere remis
Optastis. — —

Idem Icarum alas remis comparauit, Met. VIII. Fab. III.

— *rapidi vicina folis*

Mollit odoratas, pennarum vincula, ceras;
Tabuerant cerae, nudos quatit ille lacertos,
Remigioque carens, non ullas concipit auras.

Haud aliter Euripides dixit ἑρέσσει πτεροῖς, i. e. volat. Et apud Aeschylum in Agamemnone vultures dicuntur

Πτερόγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. —

i. e. volantes. Huc etiam videtur spectare, quod extremae remorum partes *πτερά*, et *ταρσοί* dicantur. Iul. Pollux Onomast. lib. I. cap. IX. Τῆς δὲ κώπης, τὸ μὲν οὖν λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον· τὸ δὲ μέσον, οὐράκος· τὸ δὲ τελευταῖον, *πτερά*, καὶ *ταρσοί* κωπῶν. Emendo Helychium, apud quem sic hodie legitur, Πτερῶν· ταρσοῦ πτερῶν. Lege ταρσοῦ κωπῶν. Quod autem remorum extremitates, ab avium plumis petita metaphora, his nominibus insigniebantur, inde patet, quod vt *πτερά*, ita etiam *ταρσοί* sensu proprio de alis dicantur; hinc Aratus in Phaenomenis de Cycno coelesti ait,

— ταρσοῖο τὰ δεξιὰ πείρατα τείνων.

Vbi *ταρσοῖο* de ala exponendum docent Theonis Scholia, Τὰ γὰρ δεξιὰ (inquit) τῆς πτέρυγος, ὃ δηλοῖ τοῦ ταρσοῦ etc. Apertius Suidas, Ταρτὸς, κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρυσσις, ἀφ' οἷ καὶ τῶν κωπῶν ὁμοίως ὁ σχηματισμός· οὕτως Ἡρόδοτος. Rursus, Ταρσοί, τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν, καὶ τὰ ἐξω τῶν κωπῶν. καὶ Ταρσοῖς, πτεροῖς ἄνθρωποι. Caeterum Herodoti locus, ad quem respexit Suidas, est in Clione. Ad Lycophronem redeo, apud quem certe non multum interest, vtrum alas de velis, vel remis accipias. Tzetzes de remis intelligit in suis Scholiis, at Eustathius de velis dictum existimat, priorem tamen sensum, quem Homeri esse affirmat, huic praefert, Odyss. λ'. Πτερὰ δὲ νηὸς τὰς κώπας λέγει ("Ομηρος) πρεῖττον ἢ περ Λυσιφρων τὰ ἱστία, εἰ γὰρ τάχους αἰτία τῇ νηὶ τὰ ἱστία, καὶ οὐ καὶ αἱ κώπαι, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν πτερῶν μᾶλλον αἱ κώπαι αἰσίζουσιν, ἢ περ τὰ λαΐφεια.

27. Ἀπαρκτίαις πρηστῆρες αἰΐθωνος πνοαῖς] Vsitatissima est apud Poetas haec constructio, qua substantiua genitiui casus in adiectiua possessiua mutantur. Similem phrasin habet Sophocles Oedip. Tyran. v. 1462.

Αἶν οὐ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐστάθῃ βροτῶς
Τράπεζ', ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός.

Ad quod Triclinius, Δέον δ' εἰπεῖν, Ἡ τράπεζα ἐμοῦ τοῦδε τοῦ ἀνδρός. Ἡ ἐμὴ πρὸς τὸ τράπεζα εἶπε, καὶ ἐστὶν ὅμοιον τῷ, Κρηναῖα λιμνῶν τέκνα. Et hanc constructionem latius persequitur Eustathius Iliad. β'. p. 130. Ἰστέον δὲ ὡς ἐν τούτοις κῆται σχῆμα καινὸν τοιοῦτον· ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος ἀναλυθέντος ποιεῖται "Ομηρος γενικὴν σύνταξιν, οὕτως,

Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος,

ἦγουν παρὰ τῇ νηὶ τοῦ Νέστορος, τοῦ Πυλίου βασιλέως. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Τῷ Λαβδακείῳ παιδί Πολυδάρου τε, καὶ ἑξῆς, ἦγουν τῷ υἱῷ τοῦ Λαβδάκου, καὶ τοῦ Πολυδάρου, καὶ τοῦ Κάδμου, καὶ τοῦ Ἀγήνορος. Ὅμοιον καὶ τὸ,

Τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτεράμασιν,

ἦγουν τοῖς τοῦ Τευτάρου Σκύθου διαστοῖς. Καὶ τὸ,

Ἀπκρκτίαις πρηστήροσ ἀΐθωνος πνοαῖς,

ἦγουν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀπὸ τῶν ἄρκτων βορρᾶ. Εἴη δ' ἂν τοιοῦτον καὶ τὸ, Οἷς βασιλικὸς τοῦ παντοδυνάμου· καὶ, Πρᾶγμα ἐμὸν τοῦ εὐτελοῖς, ἦγουν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ. Idem Iliad. ε. p. 458. hanc addit, Τὸ Γοργεῖν κεφαλὴ δεινοῦ πελάγου, ὅμοιον ἐστὶ τῷ, Νεστορή παρὰ νηὶ Πυλοιογενέος βασιλῆος. ὡς ἐκεῖνο τῇ τοῦ κτητικοῦ ἀναλύσει εἰσδύεται εἰς σύνταξιν, οὕτω καὶ τοῦτο· τὸ γὰρ Νεστορή ἀναλυθὲν εἰς τὸ, τῇ τοῦ Νέστορος, εὖ ἔχει πρὸς τὸ εἰπεῖν, παρὰ τῇ Νέστορος βασιλῆος νηὶ· οὕτω δὲ καὶ τὸ Γοργεῖν κεφαλὴ δεινοῦ πελάγου, λέγει κατ' ἀνάλυσιν, ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνης, τοῦ δεινοῦ πελάγου. Ὅμοιος καὶ ἐκ τῶν Σοφοκλέος τὸ, Λαβδακείῳ παιδί, Πολυδάρου τε, καὶ Ἀγήνορος· καὶ ἐκεῖ γὰρ εὐδοὺς ἡ σύνταξις δι' ἀναλύσεως τοῦ Λαβδακείῳ παιδί, ἢ ἢ, Τῷ παιδί τοῦ Λαβδάκου, καὶ τῶν ἑξῆς.

28. Σχάσαι στόμα] i. e. λύσαι στόμα, nam σχάσαι apud Lycophronem idem valet ac λύσαι, χαλάσαι; hinc paulo ante ἐσχάζουσαν ὕσπληγας, idem est, ac si dixisset ἔλουν. Hesychius, Σχάσαι, ἀφῆσαι. Phauorinus, Τὸ σχάσαι τρία ταῦτα σημαίνει, ἀμύζει, ἐκκρίνει, χαλάσαι, παρ' Ἰπποκράτει. Sed frequentius sensum non diuersum modo, sed contrarium huic voci imposuerunt Auctores, apud quos σχάσαι est καταπαῦσαι, cohibere, fraenare, reprimere. Σχάται κώπην, cessare a nauigationis opera. Euripidis Scholiastes Phoeniss. v. 457. Σχάτας, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· σχάσαι γάρ, τὸ ἐπισχεῖν τῶν κώπων τὴν ἐφεσίαν. Item σχάσαι γῆρην, vocem comprimere. Euripides Tragoedia laudata v. 967.

Κρέον, τί σιγᾶς, γῆρην ἄφθογγον σχάσαι;

Vbi Scholiastes, Ὡ Κρέον, τί τιωπᾶς, τὴν Φωιὴν ἄηχον ἐπισχών, καὶ οὐκέτι φθεγγόμενος. Paullo post, Σχάτας· μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας, καὶ ἀποκλείσας. Plura qui volet, Hesychium, et Suidam consulat.

Ibid. Βακχεῖον στόμα] Βακχεῖον idem hic valet, quod ἐνθεον, nam a notissimo illo furore, quo perciti feruntur Bacchi Sacerdotes, factum est, vt enthusiasticus, amatorius, et quivis denique alius furor, *Bacchicus* diceretur, et voces ex isto fonte deriuatae rabiem, insaniamque, et motus quoslibet vehementes, et praeternaturales denotent. Hinc Hesychius, Βακχεύει, μαίνεται, τραγῳδεῖ. Βακχευθεῖσα, ἐξοιστρομένη, ἐξεστηκυῖα. Βακχεύοντες, μαινόμενοι, σειόμενοι. Ad rem nostram paullo propius Suidas, Βακχείων, μαινόμενος, καὶ Κατεβακχεύοντο, τούτέστιν, ἐνθεουσίω, ἐπιπνοίας τινὸς πληρωθέντες. Exemplum huius rei apud Poetas admodum sunt frequentia, cum Sibyllae, aliaeque vaticinatrices, Maenades, Bacchae, etc. appellantur. Seneca, vt alios quamplurimos omittam, de Cassandra ait, loco citato,

Custodit ore Maenas impatiens Dei.

29. Ἄτης ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων]. Satis de his collibus Tzetzes, Canterus, Meursius; caeterum Eustathius opinionem, quam ex eo citauit Meursius, Apionis, et Herodori testimoniis confirmat, Iliad. α. p. 118. Ἰστέον δὲ (inquit) ὅτι ἡ τοῦ Ἡφαίστου γῆψις οὐρανόθεν καὶ τοιοῦτόν τι δηλοῦ, ὡς ὁ ἄνω τόπος ὁ αἰθέριος, περὶ ὃν οἱ θεοὶ οὐδὲν φθαρτικόν, καὶ ἐπιβλαβὲς, καὶ ὅλως φαῦλόν τι παραμένον ἔχουσι· διὸ εὖτε ὁ μυθικὸς Βρόντης, καὶ Στερόπης, καὶ Ἄργος φιλοῦνται τῷ Διὶ, ἀλλὰ καὶ ἡ Ὀμηρικὴ Ἄτη ἐκεῖθεν κατηνέχθη· ὅθεν καὶ λόφος Ἄτης ἐν Τροίᾳ παρὰ Λυκόφρονι, ἐνθα ὑπὸ Διὸς ἐκείνη ἐξέβριση, ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου δηλοῦται. Ad Dardani oraculum quod spectat, eius geminum habuit Cadmus. Ouid. Metam. lib. III. v. 10.

*Bos tibi, Phoebus ait, solis occurret in aruis,
Nullum passa iugum, curuique immunis aratri;
Hac duce carpe vias; et, qua requieverit herba,
Moenia fac condas, Boeotiaque illa vocato.*

De eodem Seneca Oedip. v. 719.

*Monituque Phoebi, iussus erranti
Comes ire vaccae, quam non flexerat
Vomer, aut tardi iuga curua plaustrī,
Deferuit fugas, nomenque genti
Inauspicata de boue tradidit.*

31. Αἰ, αἰ, τέλεινα] Troiae miseriae, variasque clades enarratura Cassandra, orationem exorditur ab Hercu-

lis expeditione, qui sub Laomedonte rege Troiam, sex navium exercitu conscripto, debellavit, et diripuit. Homerus *Iliad.* ε. v. 640.

Ὅς ποτε δειρὸν ἑλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἐξ οἷος σὺν νηυσὶ, καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν
Ἰλίου ἐξαλκάζε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυίης.

Eiusdem fabulae meminit Sophocles in *Aiace* p. 26. ed. Steph. ubi Triclinius ad verba Lycophronis respexit: Στρατὸν δὲ λέγει, ὃν κατὰ τῆς Τροίας Ἡρακλῆς ἡγάγετο, ἀμυνόμενος Λαομέδοντα, διὰ τὸ μὴ ἵππους λαβεῖν, οὓς ὑπέσχετο αἰτῇ δοῦναι, εἰ τὸ κῆτος ἀνέλαι· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι. Quod autem Hercules a ceto voratus fuerit, eius rei alia causa a nonnullis redditur; nempe, quod naufragio facto in mare ex naui deciderit, atque ibi belluae praeda fuerit. Aeneas Gazaëus Theophrasto, Ὡς περ καὶ Ἡρακλῆς ἄρδεται, διαδρόμῳ τῆς τοῦ νεὸς ἐφ' ἧς ἔπλει, ὑπὸ κήτους καταποθῆναι, καὶ διασώζεσθαι, citante Hugone Grotio, qui versus sequentes sic Latine expressit,

*Triuesperi Leonis, olim quem suis
Malis voravit facua Tritonos canis,
Cum vivus intra, ceu coquus, versans iecur,
Imo lebetis in sine ignibus foco
Sudore totum per caput madesceret.*

34. Ἡμάλαφε] Alium ab Interpretibus nostris sensum huic voci tribuit Etymologici Auctor, cuius verba haec sunt: Ἡμάλαφε σημαίνει τὸ ἐβλάψε. Λυκόφρων. παρὰ τὸ ἅμα βλάπτειν. Alium adhuc Eustathius sub finem Commentarii in *Iliad.* ή. Τὸ ἀμαλδύνειν (inquit) λέξις μὲν ἐστὶ ποιητικὴ, περὶ λόγῳ δύσχρηστος, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμαλόν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπαλόν, πλεονασμῷ τοῦ δ, ὅθεν καὶ ἀμαλάπτειν παρὰ Λυκόφρονι, καὶ οἷά τι ἀπαλόν, καὶ εἴφθαρτον ἀφανίζειν, ὡς δηλοῖ τὸ, Ἡμάλαφε κάρχαρος κύων. Diversam ab his significationem tradit in suis Collectaneis Varinus Camers, quae et cum Canteri versione convenire poterit, Ἡμάλαφεν, ἔλαφεν, ἐρόφησε, κατέπιεν. παρὰ τὸ ἅμα λάπτειν, ἀμαλάπτω, μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν κυνῶν. Λυκόφρων, Ἐκποντίου λέοντος, ὃν ποτε γιάθοις Τρίτωνος ἡμάλαφε κάρχαρος κύων. Quarum significationum nulla, imo nec ea, quam attulit Scholiastes noster, est ab hoc loco in totum aliena.

36. Ἀφλόγοις ἐπ' ἐσχάrais] h. e. ceti ventre, cuius nativus calor, nullo aduentitio igne accensus, aut auctus,

Herculis caesariem decoxit. Simile quoddam ex Tragodia quadam citavit Eustathius Iliad. α. p. 43. Κατὰ τὴν τραγῳδίαν (inquit) ἀνηφαίστω πυρὶ τὴν θυμοῦ.

37. Σμήριγγας] Huc respexit Etymologici Auctor, Σμήριγγα, τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς, ἀπὸ τῆς μήριγγος, ὅπερ σημαίνει τὴν κεφαλὴν, πλεονασμῷ τοῦ σ. Λυκόφρων. καὶ σμικρὸς ἀπὸ τοῦ μικρὸς, πλεονασμῷ τοῦ σ.

Ibid. Κώδειας πέδα] Κώδεια, vel κώδια proprie denotat papaveris caput, testibus Harpocratiōe, Hesychio, et Suida; sed pro humano capite non raro a Poetis usurpatur. Homerus Iliad. ξ'. v. 499.

— ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών.

Ad quod Scholiastes vetus, Κώδεια, ἡ τῆς μήκανος κεφαλῆς, ὅ ἐστιν εἶδος βοτάνης· οὕτως οὖν, φησὶν, εἶπε τὴν κεφαλὴν ἀνατείνας. Item Nicander,

Ἀμφιβρότην κώδειαν ὑπὸ ξιφέσσιν ἀμηθεῖς.

Vbi Scholia vetera, Κώδειαν, τὴν κεφαλὴν· ὡς καὶ Ὅμηρος, Ὁ δ' ἔφη κώδειαν ἀνασχών. Idem testatur Iulius Pollux Onomast. lib. II. c. IV. Καὶ μέντοι κεφαλὴν οἱ ποιηταὶ καὶ κώδειαν καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς τοῦ μήκανος κεφαλῆς ὀνομάσαντες. Cum autem humanum caput herbae capiti comparavit Poeta, quid mirum, si eius superficiem, ex quo capilli efflorescunt, agro, herbarum genitrici, similem dixerit. Nec alio modo dicere solemus montis *pedes*, *latera*, *verticem*, desumpta ab animalium membris metaphora; sic apud Graecos *τένων*, *δειράς*, *λόφος*, aliaque complura, quae de animalium solummodo membris proprie dici possunt, montibus applicari amant. Eustathius Il. β'. p. 233. Παρὰ δὲ τοῖς μεταφύρουσι, καὶ τένων ὀρεινὸς κεῖται, ὡς δηλοῖ τὸ, Κορυφῆς ὑπερτέλλοντες τένοντες. εὐρηνται δὲ δειράδες ὄρους, ὅ ἐστι τραχήλοι, ὅθεν πολυδειράς Ὀλυμπος, καὶ λόφοι ὀρεινοί, ὡς ἀπὸ τοῦ τῶν βοῶν λόφον, καθὰ καὶ οἱ Ἑτυμολόγοι φασίν. ἔτι δὲ καὶ αὐχένες οἱ κατὰ τοὺς ῥηθέντας τένοντας· καὶ μὴν καὶ ῥάχεις πετρώδεις, ὡς οἷα πριονώδεις τινὲς ὄρους ἐξοχαί· ἡ δὲ Φάραγξ ἡ ὀρεινὴ παρωνυμία ἐστὶ τῆς ἐν ζωῷς Φάρυγγος, etc.

38. Ὁ τεκνοραίστης] Hercules a Iunone ad infaniam adactus, uxorem Megaram, et liberos occidit, Lyci hostis uxorem et liberos esse ratus. Fabula ex Diodoro Siculo, Euripide, Seneca, Pindaro, etc. notissima est. Eu-

Eustathii tamen verba, quia ad hunc locum spectant, apponam ex Odyss. λ'. Μέγαρον, Κρέοντος θυγάτηρ βασίλειος Θηβῶν, Ἡρακλεῖ γηραιήν, ἔσχε παῖδας τρεῖς. Ἡρακλῆς δὲ σταλέντος τὴν εἰς Κέρβερον, ἐπάκου τοὺς Ἡρακλείδας ταύτους Λίκος, βασίλειος τηλικαῦτα Θηβῶν. Ἡρακλῆς δὲ ἄνω γενόμενος, ἀνείλεν ἐκείνον αὐτῇ γυναικί, καὶ τέκνοις. Ἡρας δὲ χόλῳ εἰς μανίαν συνελαθεῖς, διαχειρίσατο καὶ τοὺς παῖδας, ὧν χάριν ἀνείλε τὸν Λίκον, διὸ καὶ Τεκνοραΐστης κεῖται Λυκόφρωνι.

39. "Ατρωτον] Quo pacto Iunoni Hercules vulnus inferre potuit, si non erat vulneribus obnoxia? Hyperbolice nempe loquutus est, ut cum dixit Sophocles Aiace v. 577. ἄδρήκτον σάκος, i. e. secundum Triclinium, στερεόν, haud facile peruium. Et inuictum, insuperabilem nominamus, qui est fortis, et cedere nescius.

40. "Εν τ' αὐλῷ μέσῳ] Αὐλὸς dicitur quidquid in longum porrigitur, unde instrumentum musicum nomen habuit: valles etiam αὐλῶνες dicuntur, et apud Homerum galea αὐλῶπις appellatur, quod in conum sit erecta, Iliad. λ. v. 352.

— — ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
Τρίπτυχος, αὐλῶπις. —

Vbi Eustathius, Αὐλῶπις δὲ, ὡς εἰς αὐλὸν ἀνήκουσα, ὅ ἐστιν, εἰς στενὸν καὶ μακρὸν ἀπολήγουσα, κεῖται γὰρ ποτε καὶ ἐπὶ τοιούτου ὁ αὐλός. ὡς ἐν τῷ,

— — αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἦλθεν.

Quod Hemistichium occurrit in Odyss. χ. vbi iterum haec verba habet, Αὐλὸς δὲ νῦν, κατὰ τοὺς παλαιούς, κρουνός, ἐξ ακόντισμα αἵματος, ὁξεῖα ἀναφορά. αὐλὸς γὰρ, φασι, πᾶν τὸ στενόν. ὅθεν καὶ ἔναυλοι, στενοὶ ποταμοὶ, τοιούτον δὲ τι καὶ οἱ αὐλῶνες. ὅθεν τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα, καὶ διαυλωνία, τοπικὴ στενότης, καθ' ἣν ἔρτυγες, ἢ ἀπλῶς ἄγριαι ὄρνιθες ἀγρευόνται. Nec alio sensu intelligendum est illud Iliad. ρ. v. 297.

Ἐγμῖφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς.

Ad quod iterum Eustathius, Αὐλὸν δὲ λέγει, ἢ τὸ ὀξύ τοῦ δόρατος, ἐπεὶ καὶ αἰγανέως δολιχαύλους περ λέγει τὰς μακροξύλους. ἢ τὸ τῆμα τῆς κυνέης, τὸ διὰ τοῦ ἔγχρους. καὶ ἄλλως δὲ, αὐλὸν τὸν ἐξακοντισμόν φησι, καὶ τὴν ἐπιμήκη φορὰν τοῦ αἵματος, αὐλὸς γὰρ, ὡς καὶ προεδηλώθη, πᾶν τὸ ἐπίμηκες, καὶ οὐδὲ πλατί. ὅθεν καὶ οἱ αὐλῶνες, καὶ ὁ τῶν πνευμάτων ἀνακκμπτικὸς διαυλωνισμός. καὶ αὐ.

λος, καὶ δίαυλος, τὸ στάδιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ μεταφορικῶς καὶ ἡ ἀπλῶς οὐτινοσοῦν ἀνάκαμψις, ὡς τὸ, Διὰύλιος κυμάτων φορούμενος, etc. Emendo, Διὰύλοις κ. φ. nam respexit ad hunc versum Euripidis,

Πολλοῖς διὰύλοις κυμάτων φορούμενος.

Idem tradit aliis etiam in locis, id quod vetus Homeri Scholiastes, Etymologici Auctor, aliique Lexicographi confirmant. Hinc patet, cur αὐλός vocetur stadium, cuius figura erat oblonga. Hinc etiam stadium duplicatum vocabant δίαυλον, quod ex gemino αὐλῷ, vel itinere, constabat, cum nempe, decurso primo stadio, a meta ad ipsos carceres redibatur. Suidas, Δίαυλος, ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον, καὶ ὑποστρέψαι.

41. Πατὴρ Παιλαιστοῦ μέσον ὀχμῆσας δέμας] Cum Hercules purgasset stabula Augeae, Eleorum regis, et promissa mercede esset fraudatus, conscripto exercitu Eledem inuasit, et deuicto Augea, regionem depopulatus, ex praeda spoliisque captis Olympicam solemnitatem instituit; in qua cum totam circumstantem coronam ad palaestricum certamen prouocasset, et neminem reperire posset, qui secum congredi auderet; fama est, Iouem, sumto palaestritae habitu, in arenam descendisse, et cum diu anceps pugna fuisset, et ad neutrum inclinaret victoria, filio tandem se prodidisse. Hinc ei nomen Παιλαιστοῦ inditum. Sunt autem haec verba hypotyposis luctatoris antagonistaе lumbos constringentis; cuius rei viuat nobis dedit imaginem Ouidius Metam. lib. IX. Fab. I. vbi Achelous suum cum Hercule certamen depingit his verbis,

Non aliter vidi fortes concurrere tauros,
Cum pretium pugnae toto niditissima saltu
Expetitur coniux: spectant armenta, pauentque,
Nescia quem maneat tanti victoria regni.
Ter sine profectū voluit nitentia contra
Reicere Alcides a se mea pectora: quarto
Excudit amplexus, adductaque brachia soluit,
Impulsumque manu (certum est mihi vera fateri)
Protinus auertit, tergoque onerosus inhaesit.
Si qua fides, (neque enim ficta mihi gloria voce
Quaeritur) imposito pressus mihi monte videbar:
Vix tamen inferui sudore fluentia multo
Brachia, vix solui duros a corpore nexos.

Caeterum heic Lycophron Euripidem expressit Orest.
v. 264.

— — μί' οὔσα τῶν ἐμῶν Ἑρινύων
Μέσον μ' ὀχμάσεις, ὡς βάλης εἰς Τάρταρον.

Vbi Scholiastes, quid proprie sit ὀχμάζειν, docet. Ὀχμάζω, inquit, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἔξω, ἔχμα. οὐ μόνον ἡ ἐξοχή, ἀλλὰ καὶ ἡ συνοχή. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔχμα γίνεται ὀχμάζειν, τὸ κωλύειν, καὶ ἐπέχειν* καὶ ἔχμασαι, τὸ κατασχεῖν, καὶ ἐλεῖν, ὃ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐνταῦθα διὰ τοῦ οὐκ εἶται, Μέσον μ' ὀχμάσεις. Eadem phrasis aliis etiam Poetis familiaris est, sed in deteriorem plerumque partem sumitur, et athletam ὀχμαζόμενον victum esse significat; nam secundum Phauorinum, σημαίνει καὶ τὸ ἐν μάχῃ κρατῆσαι. Quo sensu apud Aristophanem Nub. Act. III. Sc. III. quidam, cum aduersario se putauit inuictis argumentis os occludisse, ait,

— εὐθύς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφικτον.

Vbi Scholiastes doctissimus, Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν λαμβανομένην εἰς τὸ μέσον, καὶ ἡττωμένον. Et in Equit. Act. I. Scen. I. cum voluit dicere Cleonem tandem superatum esse, et populo inuisum factum, ait,

Νῦν γὰρ ἔχεται μέσος.

Ad quod idem vetus Interpres, Νῦν γὰρ τὸ κατ' αὐτοῦ μῖσος αὐξεται, καταπεπάλαισται φησί. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων, τῶν τοὺς ἀντιπάλους μετολαβούντων, καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος γενομένου.

42. Κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον] Olympiam vult Lycophron, siue montem, in quo Olympica certamina celebrari solebant, ita dictum, quod Κρόνῳ, i. e. Saturno, sacer esset. Phauorinus, Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσσης, περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ὀλύμπια. Et hoc ex pluribus Pindari locis constat. Olymp. Od. V.

Σωτὴρ ὑψιμεφές Ζεῦ,
Κρόνιον τε ναίων λόφον.

In eodem libro cum de Hercule loquitur, qui, instituto certamine, claram reddidit Olympiam, ait, Καὶ πάγον Κρόνου προσεφθέρξατο. Ibidem Od. I.

— — παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον. —

Eodem sensu vocauit πέτραν Κρόνου, petra enim pro monte non raro sumitur, Od. VI.

Ἴκοντο δ' ὑψηλοῦ πέ-
τραν ἀλίβατον Κρόνου.

Iterum clare dixit, Olympicos ludos hic celebratos esse, Od. VIII.

Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λóφον
ὤκειν Ὀλυμπιονίκαν.

Alterum tantum exemplum huius rei proferam ex Nemeo-
nic. Od. XI. ubi iisdem verbis usus est, quo Poeta noster,

Καὶ παρ' εὐδέδρῳ μολῶν ὄχθῃ Κρόνου.

Quin etiam mos erat apud Veteres Saturno, aut Ioui montes excelsos dicare; et in Sacris Scripturis hi sunt, ut obseruauit Canterus, qui vocantur *Montes Dei*. Porro in huiusmodi locis non raro collocatae erant statuae. Aeschylus Agamemn. v. 293.

Ἀθῶν αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο.

Hinc Iupiter Ἀθῶς dictus. Hesychius, Ἀθῶς, ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἰδρυμένος ἀνδρείς, ὁ Ζεὺς. Sacrificia etiam offerre, et Deorum cultum heic obire solebant, quoniam hi loci coelestibus domibus propinqui erant. Hinc in Sophocle cum Hercules Hyllum filium interrogat, Vtrum cognitum habeat Oetam montem? respondet Hyllus, Sibi notum esse, quod saepius ibi Diis sacrificarit; Trachin. v. 1198.

Ἡρ. Οἷδ' οὖν τὸν Οἷτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;
Ἰλ. Οἷδ', ὡς θυσίῃ γε πολλὰ δὴ σταθεῖς ἄνω.

Idem mos apud Ethnicos fere vniuersos videtur obtinuisse: de Persis testatur ex Strabone Eustathius II. α. Θύουσιν, inquit, ἐν ὑψηλῇ τόπῳ Πέρσαι, τὸν οὐρανὸν ἡγούμενοι Δία. Strabonis autem locus ita se habet in Persidis descriptione, Geogr. lib. XI. Πέρσαι τοίνυν ἀγάλματα, καὶ βωμοὺς οὐχ ἰδρύονται, θύουσι δὲ ἐν ὑψηλῇ τόπῳ, τὸν οὐρανὸν ἡγούμενοι Δία. Quod ex Herodoto videtur desumisse, qui in Clione cap. CXXXI. haec verba habet, Οἱ δὲ νομίζουσι Διὶ μὲν, ἐπὶ τὰ ὑψηλότεστα τῶν οὐρέων ἀναβαίνοντες, θυσίας ἐρδεῖν, τὸν κυκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέονται. Idem factum in aliorum etiam Deorum sacrificiis narrat Xenophon Κίρου Παιδ. lib. VIII. Εὐθὺς οὖν λαβὼν ἱερεῖα ἔθυσε Διὶ τε Πατρίῳ, καὶ Ἠλίῳ, καὶ τοῖς

ἄλλοις θεοῖς ἐπὶ τῶν ἁερῶν, ὡς Πέρσαι θύουσι. In Phoenicia etiam, et conterminis regionibus eundem morem inualluisse constat ex Sacris Literis, quibus proditur Iudaeos in hoc finitimas gentes imitatos fuisse; quo nomine iram suam in eos denuntiat ubique Deus per Prophetas; quae res notior est, quam ut exemplis confirmari debeat.

43. Ἱππῶν ταρακτής ἐστιν etc.] In curriculo Olympico, Isthmico, Nemeatico, Delphico loci erant, ad quos venientes equi, magno attoniti terrore, refugiebant, saepe non sine graui aurigarum periculo; hinc locus, aut, secundum alios, loci Genius, qui timorem istum immittere credebatur, Ταράξιππος dictus. Is in Olympia, secundum Lycophronem, Ischenus erat, quem Scholiastes tradit natum esse ex gigante, Mercurii et Hiereae filio. Is porro, cum patria fame laboraret, et vnicum mali remedium esse pronunciasset Oraculum, siquis nobilium se morti deuoueret, caeteris recusantibus, mactari se passus, hoc in loco sepultus est. Sunt, quibus visum est Pelopem Ταράξιππον appellare. Hesychius, Ταράξιππος, οὗτος ὑπ' ἐνίων ὁ Πέλοψ ἱστορεῖται, οὗ τάφος ἐν Ὀλυμπίᾳ. Alii alias causas reddunt, quas complexus est fere omnes, vnaque insignem nobis reliquit horum locorum descriptionem Paulanias, Eliac. β. Παρερχομένου δὲ τοῦ ἵπποδρόμου, inquit, παρήκουσαν ἐς πλεον τὴν ἐτέραν τῶν πλευρῶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς μείζονος πλευρᾶς, οὗσης χώματος, κατὰ τὴν διέξοδον τὴν διὰ τοῦ χώματος, τὴν τῶν ἵππων δέμα, ὁ Ταράξιππος. σχῆμα μὲν οὖν βωμοῦ περιφερεῖς ἐστι, παραθέοντας δὲ κατὰ τοῦτο τοὺς ἵππους φόβος τε αὐτὴν ἰσχυρὸς ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως φανερᾶς, καὶ ἀπὸ φόβου λαμβάνει ταραχὴν, τὰ τε δὴ ἄρματα καταγίνουσιν ὡς ἐπίβαν, καὶ οἱ ἥνιοχοι τιτρώσκονται. καὶ τοῦδε ἥνιοχοι ἕνεκα θυσίας θύουσι, καὶ γενέσθαι σφίσιν ἱλίων εὐχονται τὸν Ταράξιππον. Ἕλληνες δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζουσιν εἰς τὸν Ταράξιππον· ἀλλ' οἱ μὲν εἴκει τάφον ἀνδρὸς αὐτόχθορος καὶ ἀγαθοῦ εἰς ἵππικὴν, καὶ ὄνομα Ὡλέιον αὐτῷ τίθενται· ἀπὸ τούτου καὶ τὴν Ὡλεϊάν ἐν τῇ Ἠλείᾳ πέτραν φασὶν ὀνομασθῆναι. Οἱ δὲ τὸν Φλιοῦντος Λαμέωνα μετασχόντα Ἡρακλεῖ τῆς ἐπὶ Αὐγέαν καὶ Ἠλείους στρατείας, αὐτὸν τε ἀποθανεῖν, καὶ τὸν ἵππον, ἐφ' ᾧ ἔπαχετο, ὑπὸ Κτεάτου τοῦ Ἀκτορος, καὶ τὸ μῆμα κοινὸν Λαμέωνι καὶ τῷ ἵππῳ γενέσθαι. Λέγουσι δὲ καὶ ὡς Μυρτίλῳ κινὸν ἐνταῦθα ἡρώων ποιήσας Πέλοψ, καὶ θύσειε τε αὐτῷ, τὸ ἐπὶ τῷ φόνῳ μνῆμα ἰόμενος, καὶ ἐπονομάσαι Ταράξιππον, ὅτι τῷ Οἰνόμαϊ διὰ τοῦ Μυρτίλου τῆς τέχνης ἐταράχθησαν αἱ ἵπποι. Τοῖς δὲ ἐστὶν εἰρημένον, ὡς αὐτὸς Οἰνόμαος ὁ τοῦ ἐπιπλέοντός ἐστιν ἐν τῷ δρόμῳ βλάπτων.

Ἦκουσα δὲ καὶ ἐς τὸν Πορθάκονος Ἀλκάθου ἀγόντων τὴν αἰτίαν, ὥς ἐνταῦθα μέρη λάβοι γῆς ὁ Ἀλκάθους ἀποθανὼν ὑπὸ Οἰνομάου, τῶν Ἱπποδαμείας γάμων ἕνεκα· ἅτε δὴ ἀτυχήσαντα ἐν ἱπποδρόμῳ, βά-
 σκανόν τε εἶναι τοῖς ἱππεύουσι καὶ οὐκ εὐμενῇ δαίμονα. Ἀνὴρ δὲ Αἰ-
 γύπτιος Πέλοπα ἔφη παρὰ τοῦ Θηβαίου λαβόντα Ἀμφίονος κατορύ-
 ξαι τὶ ἐνταῦθα, ἐνθα καλοῦσι τὸν Ταράξιππον· καὶ ὑπὸ τοῦ κατο-
 ρωρυγμένου ταραχθῆναι μὲν τῷ Οἰνομάῳ τότε, ταρασσέσθαι δὲ καὶ
 ὕστερον τοῖς πᾶσι τοὺς ἵππους. Ἠξίου δὲ οὗτος Αἰγυπτίους εἶναι μὲν
 Ἀμφίονα, εἶναι δὲ καὶ τὸν Θραῦκα Ὀρφέα μαγεῦσαι δεινόν· καὶ αὐ-
 τοῖς ἐπαύουσι θηρία τε ἀφινεῖσθαι τῷ Ὀρφεῖ, καὶ Ἀμφίονι εἰς τὰς
 τοῦ τείχους οἰκοδομίας τὰς πέτρας. Post has variorum varias
 de Taraxippis opiniones suam tandem profert Auctor,
 Ὅ δὲ πιθανώτατος (ἐμοὶ δοκεῖν) τῶν λόγων Ποσειδῶνος ἐπικλησιν εἶ-
 ναι τοῦ Ἰππίου Φησίν. Deinde pergit de Taraxippo Isthmico,
 et Nemeatico loqui, quem tamen multo minus equis in-
 sensum ait, quam Olympicum, Ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἰσθμῷ Ταρά-
 ξιππος Γλαῦκος ὁ Σισύφου, γενέσθαι δὲ αὐτῷ τὴν τελευταίην λέγουσιν
 ὑπὸ τῶν ἵππων, ὅτε Ἀκαστος τὰ ἄθλα ἐθήκεν ἐπὶ τῷ πατρὶ. Ἐν
 Νεμείᾳ δὲ τῶν Ἀργείων Ἡρας μὲν ἦν οὐδεὶς, ὅστις ἐβλαπτε τοὺς ἵπ-
 πους, πέτρας δὲ ὑπὲρ τῶν ἵππων τὴν καμπὴν ἀνεστηκυίας χρόαν πυρ-
 ρῆς, ἥ ἀπ' αὐτῆς αὐγὴ, κατὰ ταῦτα καὶ εἰ πῦρ, ἐνεποίει φόβον
 τοῖς ἵπποις. Ἀλλὰ γὰρ ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ταράξιππος πολὺ δὴ τι
 ὑπερῆρκώς ἐστιν ἐς ἵππων φόβον. Idem in Phocicis Taraxippi
 in curriculo Ludorum Pythiorum meminit; verba eius
 haec sunt, Τὰ μὲν δὴ ἐς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ταράξιππον ἐδήλωσέ
 μοι τὰ ἐς Ἡλείου τοῦ λόγου. Ὅ δὲ Ἱπποδρόμος ἔοικε τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος τάχα μὲν πού καὶ αὐτὸς τῶν ἱππευόντων τινὰ ἀνιάσαι, ἅτε ἀν-
 θρώποις τοῦ δαίμονος ὁμοίως ἐπὶ ἔργῳ παντὶ καὶ αἰμείῳ καὶ χεῖρῳ
 νέμοντος. Οὐ μέντοι καὶ αὐτὸς ταραχὴ ἦν τοῖς ἵπποις ὁ Ἱπποδρό-
 μος, οὔτε κατὰ αἰτίαν ἥρωος, οὔτε ἐπ' ἄλλῃ πέφυκεν ἐργάζεσθαι
 προφάσει. Ad Olympicum Taraxippum quod attinet, prae-
 ter rationes ex Paulania allatas, aliam reddit Scholiafles
 noster, videlicet commotionem foliorum lauri arboris,
 quae sepulcro iuxta curriculi metam posito accreuit, et a
 vento concussa, atque iugi motu agitata, equos praeter-
 euntes perterruit.

44. Ὁ τῆς θαλάσσης Αὐσονίτιδος μυχούς] Αὐσονίην θά-
 λασσαν vocat mare Siculum. Ausones proprie erant Latii
 populi, prope Lirim fluvium, secundum Plinium lib. III.
 cap. V. dicti ab Ausone, Vlyssis et Circes, vel Calypsus
 et Vlyssis, aut Atlantis, vel Itali filio. Idem tamen Au-
 ctor eiusdem libri capite decimo in australi Italiae parte,

quae postea Magna Graecia, collocat. Iohannes Tzetzes ad mare sitos, inter Volscos et Campanos, ait, Chil. V. III. XVI.

Ἡ Λύσονία ἔσχηκε τὴν κλησὶν τῶν Αὔσονων,
κατὰ τινος ἐξ Αὔσονος, υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσεύς.

Deinde paullo post,

Ἄλλοι δὲ ἀπὸ Αὔσονος τοῦ παλαιότερου,
τίῳ τελοῦντος Ἰταλοῦ, τῆς χώρας βασιλέως.
Ταῖς δὲ Αὐροίγκους μόνους μοι Αὔσωνας λέγειν νοεῖ,
Μέσους Οὐόλκων, Καμπανῶν, πρὸς Θάλασσαν κειμένους,
Ἐξ ὧν κατὰ κατάχρησιν καὶ πᾶσαν Ἰταλίαν.

Ab iis tota Italia dicta *Aufonia*. Virgil. Aeneid. lib. VII. v. 54.

*Mulvi illam magno e Latio, totaque petebant
Aufonia.* —

Dionysius ὁ Περιηγητὴς Aufonas narrat ad Leucopetram usque pertinere, indeque mare Siculum (de quo heic Lycophron intelligendus) dictum esse *Aufonium*, v. 76.

Ἐξίης δ' ἐπὶ τοῖσι Λιγυστίας ἔλκεται ἄλμη,
Ἐνθ' Ἰταλῶν υἱῆς ἐπ' ἡπείροιο νέμονται,
Ἐκ Διὸς Αὔσονιῆς ἀεὶ μέγα κοιρανέοντες,
Ἀρξάμενοι βορέηθεν ἔσω Λευκὴν ἐπὶ πέτρῳ,
Ἡ γὰρ τε Σικελικὴς ἐπὶ πορθμίδος ἑρρίζωται.

Vbi Eustathius haec verba habet, "Οτι τοὺς Ἰταλοὺς, ὡς τότε μοναρχοῦντας, μέγα κοιρανέειν λέγει, καὶ Αὔσονιῆς, ἥτοι Αὔσωνας, ὀνομάζει, καὶ σημειοῦται, ὅτι τοὺς αὐτοὺς εἶναι λέγει Αὔσωνας καὶ Ἰταλοὺς. Λέγονται δὲ Αὔσωνες ἀπὸ Αὔσονος, ὁ πρῶτος μὲν τῶν κατὰ Ῥώμην βασιλεῦσαι πρὸς τιναν ἱστορεῖται, Ὀδυσσεῖ γεγονώς ἐκ τῆς Κίρκης. ἢ κατὰ τὸν τὰ Ἐθνικά γραφαινα, ἐκ Καλυψοῦς γεννηθεὶς τῇ Ἀτλαντὶ· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος Αὔσόνιον ἐκλήθη ποτέ. Quidquid autem fiat de Aufonium litu, et nominis ratione, nobis sufficiet, si constabit mare Siculum, in quo Scylla habitare credita est, Aufonium olim dictum fuisse, quam ad rem Strabonis testis onium effi ax erit, lib. II. Καὶ τὸ Αὔσόνιον μὲν πάλαι, νῦν δὲ καλούμενον Σικελικόν, συζρῶν ἐκείνῳ, καὶ συνεχές. Idem postea tradit, Aufonium id mare dictum esse, et si numquam eam oram habitaverint Aufones, lib. V. Τῶν δ' Αὔσωνιαν οὐδ' ἄταξ οἰκισάντων ἐπὶ τῇ Σικελικῇ θαλάττῃ, τὸ πέλαγος ὁμῶς Αὔσόνιον καλεῖται. Suidas

ita dictum credit, quia circa id regnavit Auson, Vlyssis et Calypsus filius: Αὐσόνιος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα, ἀπὸ Αὐσonos, τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ Καλυψοῦς υἱοῦ, ἐκεί βασιλεύσαντος. Stephanus Byzantinus hunc, et alios quosdam Lycophronis versiculos laudavit: Αὐσων, ὁ Ἰταλός. Λυκόφρων,

Κτείνουσιν αὐτὸν Αὐσόνες Πελλήνιοι.

Καὶ Αὐσόνις, τὸ θηλυκόν. Καὶ Αὐσόνιος, καὶ Αὐσονία, ἡ χώρα· ἀφ' οὗ Αὐσονιεύς, καὶ Αὐσόνειος. Λυκόφρων,

Ὁ δ' Αὐσονείων ἄγχι Κάλχαντος τόπων.

Καὶ Αὐσονίτης· ὁ αὐτός,

Παρ' Αὐσονίτην Φύλαμον δομήσεται.

Καὶ Αὐσονίτις θηλυκόν· ὁ αὐτός,

Ὁ τῆς θαλάσσης Αὐσονίτιδος μυχαίς.

Καὶ Αὐσόνιος κτητικόν.

Ibid. Μυχούς] Specus maris praecipue scrutabantur piscatores, in iis latere pisces persuasi. Hinc Aristophanes Thesmophor.

— μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνηται.

Νηρέος. —

48. Σάρκας καταίθων λοφνίσιν δομήσατο, Λέπτυνιν οὐ τρίμουςαν] Vetus erat opinio, hominis animam vi ignis a corporis vinculo separari, et flammis, tanquam vehiculo, insidentem ad aetherias domos ascendere; quam causam assignant nonnulli, cur crematio cadaverum adeo apud prisca aevi homines obtinuerit. Eustathius Iliad. α. p. 32. Ὅτι ἔθος ἦν τοῖς Ἕλλησι καίειν τοὺς νεκροὺς, ὃ δὴ καὶ εἰς ἔτι παραμένει τισὶ τῶν βορείων βαρβάρων. ἐποιοῦν δὲ τοῦτο ἐκεῖνοι πρὸς ἐνδειξιν τοῦ τὸ μὲν θεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἄνω φερῆθαι ἐν ὀχήματι τῷ πυρὶ, προσμίζαι τοῖς οὐρανίοις· τὸ δὲ γήινον κάτω μέναι· τὸ μὲν πυρὶ δαπανηθὲν, τὸ δὲ ἐναπομείναι λειψάνοις ὁσῶν. Οἱ δὲ φασιν, ὅτι τὸ μὲν νεκρὸν οὐ καθαρὲν ἐδόκει, ἁγνισμὸς δὲ τις ἦν ἢ διὰ πυρὸς δαπάνη τοῦ νεκρωθέντος, ὅτι καὶ πῦρ ἁγνιστικόν, διὸ καὶ οἱ καθαρμοὶ διὰ πυρὸς ἐγίνοντο. καὶ Εὐριπίδης δὲ τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει, ὅπου φησιν, ὅτι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας δέμας πυρὶ καθήγνισται. ὁ δὲ Λυκόφρων τῇ προτέρᾳ ἐννοίᾳ συντρέχει, ἐν οἷς τὴν Σκύλλαν καυθεῖσαν δομηθῆναι φησιν, ἥγουσι ἀνακτισθῆναι, ἀναζωωθῆναι, καὶ γενέσθαι, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀθάνατον κακόν. διὸ καὶ οἱ Γυμνοσφισταὶ πυ-

εἰκαστοὶ γινόμενοι, ἀπετίθεντο τὴν ζαῆν, ὡς καὶ ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κάλκκος.

49. Λέπτυν] *Variae sunt hac de voce sententiae, dum alii animam denotare contendunt, quod ea sit λεπτή, tenuis admodum et aetheria substantia; alii Proserpinam, aut Plutonium intelligi malunt, ἀπὸ τοῦ λεπτύνειν, quod mortui in tenues umbras transformentur; aut quod eorum corpora comminuantur in puluerem. Etymologici Auctor. Λέπτυν, αἰτιατική ἐστὶ παρὰ Λυκάφρονι· οἱ μὲν τὸν Ἄϊδην, οἱ δὲ τὴν Περσεφόνην. οὖν τὴν λεπτύνουσαν τὰ σώματα τῶν ἀποδησάντων. οἱ δὲ τὴν ψυχὴν, λεπτομερέστατον γὰρ ἐστίν.*

50. Ἐξηάριζεν ὃν ποτ' ἀξίφω δόλω] *Δόλῳ ἄξιφον vocat Nelli venenatum sanguinem, quo ad infaniam adactus Hercules, vivum se ardenti rogo iniecit. Haud aliter ipse conqueritur de hoc infortunio apud Sophoclem Trachin. v. 1070. vbi Deianiram uxorem ipsum sine gladio occidisse ait,*

Γυνὴ δέ, θῆλος οὔσα, κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν,
Μόνη με δὴ καθεῖλε φαργάνου δίχα.

51. Νέκυς τὸν ἄδην δεξιούμενος πάλαι] *Vel δεξιούμενον πάλιν. Si priori modo legas, de Nello interpretabere, qui, quum iamdudum Orcum salutasset, i. e. mortuus fuisset, Herculem interfecit. Similiter Hercules Tragoedia citata, v. 1106. a Ioue accepisse narrat, periturum se esse procuratore hominis mortui,*

Ἔμοι γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
Πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
Ἄλλ' ὅστις ἄδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλει.
Ὅδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
Πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτανεν θανών.

Nec aliter Aiace ab Hectore occisum plorat Teucer, quum semet Hectoris gladio confodisset. Sophocles *Aiace* v. 1051.

— — εἶδες, ὡς χρότῳ

Ἔμελλέ σ' ἔκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν.

Sin vero legere malis δεξιούμενον πάλιν, de Hercule intellige, qui iamdudum adiisset inferos, Cerberum inde ad superos educturus. Vel, qui cum Plutone certamen quoddam habens, iaculis ipsum ἐδεξιάσατο, i. e. excepisset; quae Tze-

tzis interpretatio, etsi Cantero dura nimis visa fuerit, Homeri et Eustathii auctoritate stabilita est; nam Teucer se iactat homines τέξοισι δέχασθαι, Iliad. 9.

— — — — — τέξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἀναίρω.

Ad quae verba Eustathius p. 600. Ἴσως ταυτὸν ἔστιν ἀστείας τῷ φιλοφρονούμενος, δεξιούμενος· ἵνα ὡς περ δώροις καὶ δαιτὶ δεξιούμεναι τινες, οὕτω καὶ Τεῦκρος τοὺς Τρῶας τέξοις, οἷς ῥίπτει αὐτοὺς. οὕτω καὶ τὸν Ἀἰδὼν παρὰ Λυκόφρονι, κατὰ τινες νοοῦσι, τέξοις ὁ Ἡρακλῆς ἐδεξιώσατο, βελῶν ἐκείνον. Porro δεξιόσθαι proprie est dextram iungere, quae compellatio apud Veteres (vt hoc obiter moneam) erat fidei et amicitiae symbolum: propterea Pythagoras admonens, quoslibet in amicitiam non esse recipiendos, consuluit μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δεξιάν. Et δεξιάι plerumque pro foederibus vsurpantur. Suidas, Δεξιάς, συνθήκας. Helychius, Δεξιάι, αἱ γινόμεναι κατὰ συνθήκας ἑπαφαί τῶν δεξιῶν χειρῶν, εἰς σύμβολα τοῦ βέβαια ἔσσεσθαι, etc. Hinc in Euripide Menelaus, cum Helenae fides dubia esset, ab ea exigit, vt data dextra, quaedixisset, confirmaret, Helen. v. 844.

Ἐπὶ τοῖςδε τοῖς νῦν δεξιάς ἐμᾶς δίγῃ.

Et in Iliade, cum Troiani foedera violassent, Heros Graecos quaerit, quo loco habitae sint.

— — — — — δεξιάι, αἷς ἐπέπιθμεν.

Guius moris causa fuit, (vt ex Hansenio discimus lib. de Iureiurando cap. IX.), quod dextra fidei sedes existimata sit; eo quod omnis Veterum auctoritas dextrae manus virtute constaret, vt ex Callimacho obseruauit Varro: vel quod ex religione numeri denarii moris fuit veterioris, vt iussissimi quique fidei comparandae gratia dextras iungerent: denique in dextra honoris laus est, et ea manus imperii signum, cuius et instrumentum fuit: vnde elegans Crinagorae in Caesarem epigramma, vbi dicit, nullum esse ab hostibus metuendum periculum, quamdiu dextra Caesari sufficiat ad imperium, Antholog. lib. I. Non (inquit) si Oceanus se, quantum potest, inflet, non si Germania Rhenum suum epotet, Romae vllum erit ab iis periculum,

— — — — — ἄχρι κε μέμνη
Δεξιά σημαίνει Καίσαρι παρασπλήν.

Huc etiam referendum est illud Ovidii *Metam.* lib. I.

— *Ioui, qui postquam voce, manuque
Murmura compressit, tenuere silentia cuncti.*

54. *Λαίτριναν*] Vel *Λέτριναν*, nam varie scribitur huius urbis nomen; Zonarae *Lexicon* *Λαίτριναν* vocat, sed Pausanias perpetuo *Λέτριναν*, memoratque urbem hanc ab Elide distare stadia CLXXX. et a Letreo, Pelopis filio, conditam esse, unde nihil mirum, si in ea Pelopis ossa adseruata fuerint; verba Pausaniae haec sunt *Eliac. β.* Ὀρχομένηντα δὲ (στάδια) ἐκ Λετρίνων καὶ εκατόν ἐπὶ Ἡλίῳ. τὸ μὲν δὴ ἐξ ἄρχῃς πόλις ἦν οἱ Λέτριοι, καὶ Λετρεὺς ὁ Πίλοπος ἐγγόνει σφίσιν οἰκιστής. ἐπ' ἐμοῦ δὲ οἰκήματα ἐλείπετο ὀλίγα, καὶ Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ναῷ.

Ibid. *Λειψάνοις πυρὸς*] Dicere heic in animum erat de veteri apud Graecos cremationis more, unde initium habuerit, et quibus ritibus peragi solita fuerit, sed haec cum fuscæ sint in Archaeologiis nostris (iam edendis) pertractata, illic Lectorem remitto. Id tantum heic adiiciam, manifesto falsum esse veterem Homeri Scholiastem, qui *Iliade* prima ad Herculem moris huius originem refert, cum vel ex hoc Lycophronis loco, quem et alii Auctores confirmant, appareat, in usu fuisse Pelopis temporibus, qui Herculis ævum antecessit.

56. *Πτερώμασι*] i. e. alatis sagittis; nam sagittis animum plumas insigere solebant, ut maiori cum vi et celeritate ferrentur, qui mos etiam hodie obtinet. Hinc *πτερόεις* id est apud Homerum *Iliad. δ. v. 116.*

Ἀτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
Ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων.

Et *Iliad. ε. v. 171.*

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί;

Calaber etiam lib. IV. *πτερόεν βέλεμνον* dixit,

Κεῖνον ὑπερβαλέειν οὐδὲ πτερόεντι βελέμνῃ.

Oppianus dixit ὀϊστὸν *Φερεπτερόγα*, et εὔπτερον, Ἀλιευτικ. β.

Χαλκήων, οὐδ' ἄσσα *Φερεπτερόγων* ἐπ' οὔστῳ.

Et Κυνηγετικά. α.

— κάμακας τέ, καὶ εὐπτερον, ὡκὺν οἰστόν.

Nec alia ratione *iaculum comatum* dixit Sophocles Trachiniis,

Ἦκεν κομήτην ἰὸν ἐς δὲ πλεῦμονας.

57. Δάμαρ] Δαμάζεσθαι dicebantur mulieres nubentes, unde apud Homerum Thetis de Ioue, qui ipsam Peleo nubere coegisset, ait Iliad. σ'. 432.

Ἐκ μὲν μὲν ἀλλάων ἀλκίαν ἀνδρὶ δάμασσαν,
Αἰακίδῃ Πηλεΐ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν.

Vbi τῷ ἀνδρὶ δαμάζεσθαι, et τλῆναι ἀνέρος εὐνήν, phrasae sunt aequipollentes. Hinc Sophocles Oedipi filias virgines vocat ἀδμήτας ἀδελφάς, Oed. Colon. v. 1048. et Dianam, quae perpetuam coluit virginitatem,

— τὰν Ἀρτεμιν

Τὰν αἰὲν ἀδμήταν.

Electra v. 1245. Eiusque vetus Interpres in Aiace v. 451. ἀδάμαστον θεῖον explicat παρθένον, ἄζυγον. Appositè admodum, nam vox ἄζυγος eiusdem prorsus est significationis cum ἀδάματος, nam metaphora haec a iuuentis iugo assuetis desumpta est; hinc de virgine impuberi Horatius Lib. II. Od. V.

Nondum subacta ferre iugum valet
Cerulea. —

Attici vero ut uxorem δάμαρτα, sic virum appellabant κύριον: quibus nominibus vterque admonetur sui ordinis atque officii. Aristophanes Equitibus,

— ἐφ' ἄρματος

Χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην, καὶ κύριον.

Vbi Smicytham, virum effoeminatum, ridere voluit Poeta: hinc Scholiastes vetus, Χρυσοῦ διώξεις· τῷ διώξεις ἔχοντι λόγον πρὸς τὰ προκείμενα, ἐπήνεγκε παρὰ τὴν Φωνὴν τὸ, Διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον, ὥσπερ ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν ἐγκλημάτων κηρύττειν εἰώθασιν, ἐπειδὴν γυναῖκί ἐπιφέρειται ἐγκλημα· οὕτω γὰρ προκαλεῖσθαι εἰώθασιν, Ἡ δὲ καὶ ὁ κύριος, τοῦτέστιν ὁ ἀνὴρ, ἅμα οὖν ὡς γυναικώδῃ τὸν Σμικύθην κωμωδεῖ, καὶ ἔχοντα κύριον, ὡς αἰ δῆλται. Et paulo post, Τὸν Σμικύθην κωμωδεῖ ὡς κίται-

δον, κύριον δὲ λίγει τὸν ἄνδρα· οὕτω γὰρ ἐπεγράφοντο ἐν ταῖς δικαστηρίαις· Ἀσπασία, καὶ κύριος, τούτεστιν ὁ Περικλης. Caeterum uxorem appellat Oenonem, quae Cebrenis fluvii filia erat, et Alexandro nupsit, dum inter pastores ageret, ab eodemque postea repudiata fuit, cum Helenam duxerat, cuius nuptias heic vocat ἐπεισάκτους, q. d. superinductas; hinc et Oenonem βαρύζυλον appellat. Oenones meminit Apollodorus Mytholog. lib. III. cap. VI. Ἐν τῷ μὲν οἶν Ἀλδρμαχὴν τὴν Ἡπίωνος γαμεῖ· Ἀλέξανδρος δὲ Οἰνῶνην, τὴν Κεβρήνος τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα. Maxime autem omnium Ovidius in Epistola Oenones ad Paridem, vbi deserta vxor de mariti perfidia conqueritur, v. 9.

Nondum tantus eras, cum, te contenta marito,

Edita de magno flumine Nympha fui.

Qui nunc Priamides, (adsit reuerentia vero)

Seruus eras; seruo nubere Nympha tuli.

Et iterum v. 79.

At cum pauper eras, armentaque pastor agebas,

Nulla, nisi Oenone, pauperis vxor erat.

58. Στείλασα καὶ τὸν κατήγορον χθονὸς] Praeter alatum a Meursio Parthenii testimonium, Ovidius etiam tradit, Corythum Paridis fuisse filium, Metamorph. VII. Fab. VIII. de Paride loquens,

Quaque pater Corythi parua tumulatus arena est.

Hoc etiam suo testimonio confirmavit Conon Διηγῆς. XXIII. additque eum a patre occisum, quod cum Helena familiaritatem contraxisset: Ὡς Ἀλεξάνδρου, τοῦ Πάριδος, καὶ Οἰνῶνης, ἣν ἐγήματο, πρὶν ἢ τὴν Ἑλένην ἀρπάσαι, παῖς Κόρυθος γίνεται, κάλλει νικῶν τὸν πατέρα. τοῦτον ἡ μήτηρ Ἑλένη προσέπεμψε, ζηλοτυπίαν τε κινῶσα Ἀλεξάνδρῳ, καὶ κακὸν τι διαμηχανωμένη Ἑλένῃ. αἰς δὲ συνήθης ὁ Κόρυθος πρὸς Ἑλένην ἐγένετο, Ἀλέξανδρος ποτε παρελθὼν εἰς τὸν θάλαμον, καὶ θεασάμενος τὸν Κόρυθον τῇ Ἑλένῃ παρεζόμενον, καὶ ἀναφλεχθεὶς, ἐξ ὑποφίας εὐθύ ἀναιρεῖ. Eandem fere Historiam repetit Parthenius Nicaeensis, additque ex Nicandro, Helenae ipsum filium a nonnullis dici. Erotic. cap. XXXIV. Ἐκ δὲ Οἰνῶνης καὶ Ἀλεξάνδρου παῖς ἐγένετο Κόρυθος· οὗτος ἐπίκουρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον, Ἑλένης ἡγάσθη, καὶ αὐτὸν ἐκείνῃ μάλα φιλοφρόνως ἐπέδεχτο· ἦν δὲ τὴν ἰδέαν κράτιστος. φωράσας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀνεῖλεν. Νικάνδρος μέντοι τὸν Κό-

ρυθον, οὐκ Οἰνῶνῃς, ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶ γενέσθαι, λέγων ἐν τούτοις,

Ἡρία τ' ἐν (emendo εἰν) αἶθρα κατοικομένην Κορύθοιο,
 Ὃν τε καὶ ἀπακτοῖσιν ὑποδμηθεῖς (lege ὑποδμηθεῖς)
 ὕμναίοις

Τυνδαρίς, αἶν' ἀχέουσα, κακὸν γόνον ἤρατο βούτεω.

Ex quibus versiculis, vti iam leguntur, male colligit Parthenius, (vt hoc obiter moneam) Nicandrum dicere Corythum Paridis et Helenae filium, cum nihil tale vel innuendo significet Poeta; nam γόνον ἤρατο βούτεω nihil aliud denotat, quam quod Helena ἠρώσατο τὸν βούτεω, τουτέστι τοῦ Πάριδος, γόνον, ἢ παῖδα, i. e. bubulci, seu Paridis, filii, h. e. Corythi, amore capta fuit; ἤρατο enim fit a verbo poetico ἔραμαι. Sin vero dicere voluisset, Helenam ex bubulco Corythum suscepisse, debuit hoc modo versiculum proferre,

— κακὸν γόνον ἤρατο βούτη.

Itaque legendum puto. Ad Lycophronem eiusque Scholiastem redeo, qui, cum referunt Corythum Graecis ad Troiam nauigantibus viae ducem fuisse, Homero contradicunt, apud quem Calchas dicitur per maria iter monstasse. Eustathius Iliad. α. Ἡ δὲ Ὀμήρου γνώμη δῆλη ἐστίν, ἀποφηνάμενον τὸν Κάλχαντα τοῖς Ἑλλήσι τοῦ εἰς τὴν Τροίαν πλοῦ ἀφηγήσασθαι. Audi etiam ipsum Homerum Iliade citata, vbi de Calchante ait, γ. 72.

Καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἶσω.

61. Αὐτὴ δὲ Φαρμακουργός etc.] Magno in pretio habebatur apud Veteres medicina, vnde tam clara nomina Aesculapii, Chironis, etc. Reges etiam et Principes non dedignabantur in ea addiscenda operam ponere, quod Achilles, aliorumque exemplis comprobari possit; et Athenienses, quam regibus aliquot, et summis viris negarunt, urbis suae libertatem Hippocrati, celebri medico, vltro obtulerunt. Hinc nihil mirum, si Apollo medicinam Oenonae praeberit in raptae virginitatis solatium, vt fusius narrat Ovidius in Epistola iam laudata. Haec porro, cum Paris esset a Philoctete vulneratus, ipsaque sola opem ferre potuit, sanare ipsum noluit; eo vero mortuo, poenitentiam agens, vitam laqueo finiuit, secundum Apollodorum, et Cononem; aut a turri se praecipitem dedit, vt

Lycophron; aut alio se modo confecit, vt alii. Fabula est apud Apollodorum loco citato: Ἀὕτη (Οἰνάνη) παρὰ τῆς Ῥέας τὴν μαυτικὴν μαθοῦσα, προύλεγεν Ἀλεξάνδρῳ μὴ πλεῖν ἐπὶ Ἑλένην. αὐὴ πείθουσα δέ, εἶπεν, ἐὰν τρωθῇ, παραγενέσθαι πρὸς αὐτὴν, μόνην γὰρ θεραπεῦσαι δύνασθαι. τὴν δὲ Ἑλένην ἐκ Σπάρτης ἀρπάττει, πολιορκουμένης δὲ Τροίας, τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου τόξοις Ἡρακλείοις, πρὸς Οἰνάνην ἐπανελθεῖν εἰς Ἴδην. ἡ δὲ μνησκαῦσα, θεραπεῦσαι οὐκ ἔφη. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν εἰς Τροίαν κοιμιζόμενος ἐτελεύτα. Οἰνάνη δὲ μετανοήσασα, τὰ πρὸς θεραπείαν φάρμακα ἔφερε, (ἡ γὰρ Οἰνάνη ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν ἥσκει) καὶ καταλαβούσα αὐτὸν νεκρὸν, ἐαυτὴν ἀνήρτησεν. Eandem Fabulam non multa cum variatione referunt Conon *Διηγῆς*. XXIII. et Parthenius *Ἐρωτικ.* IV.

67. Πόθῳ ἡγκιστρωμένη] Desiderio irretita, metaphora a piscibus ducta, qui hainis capti se expedire nequeunt. Etymologici Auctor, Ἀγκιστρούμενος, κατεχόμενος. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων, τῶν κατεχομένων τῷ ἀγκίστρῳ.

69. Στένω, στένω σε δισσά καὶ τριπλά] h. e. grauissime et vehementissime gemo et doleo, geminato ob emphasim maiorem verbo; et quasi hoc parum esset, adiicit amplius *se bis terque* dolere; quibus verbis exprimere vult ingentem, et pene verbis maiorem dolorem; adeo vt frustra sit Scholiastes, qui eo haec refert, quod Troia ter fuerit direpta, ab Hercule, ab Amazonibus, et Graecis. Quod autem doctissimus Meursius hanc interpretationem amplexus sit, id plane miror; magis vero, quod tertiam Troiae direptionem ad Charidemum, nescio quem, aut Eimbriam, Romanum Legatum, referat, reiectis iis, quae de Amazonibus ait Scholiastes, vt nulla auctoritate suffulta; praesertim, cum Homeri etiam illustre testimonium hinc non alienum videatur, *Il.* γ'. v. 189. vbi Priamus ait, Troiam ab Amazonibus oppugnatam esse,

Ἡματι τῷ, ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.

71. Ἐναυγάζουσαν] i. e. βλέπουσαν, nam αὐγαὶ sunt ὀφθαλμοί. Nicander *Alexipharmacis*,

Ἡ Ἐθ' ὑπὸ ζοφῆς ὑκτὸς κεκαλυμμένος αὐγάς.

72. Τάφους Ἀτλαντίδος κέλωρος] h. e. Troiam, vbi exstructum erat sepulcrum Dardani, quem ex Ioue et Electra, Atlantis filia, natum referunt. Virgilius *Aeneid.* VIII. v. 134.

*Dardanus Iliacae primus pater urbis, et auctor
Electra (ut Graii perhibent) Atlantide cretus,
Adueritur Teucros; Electram maximus Atlas
Edidit. — —*

Idem tradit Ouidius in Fastis,

*Dardanon Electra quis nescit Atlantide natum?
Electram scilicet concubuisse Ioui.*

Huc etiam pertinent, quae tradit vetus Homeri Scholiastes Iliad. v. 215. Δάρδανος, ὁ Διὸς καὶ Ἡλέκτρας, τῆς Ἀτλαντος θυγατρὸς, δῖων τὴν Σαμοθράκην, ἐπομβρίας γενομένης, κατασκευάσας σχεδίαν, καὶ ἄσπὸν ἑαυτῷ περιθεῖς, διεκομίσθη εἰς τὴν Ἰδὴν τῆς Τρῳάδος· καὶ ἀποβάς, Διὸς ὑποθεμένου, κτίζει πόλιν, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδανίαν ἐκάλεσεν· ἱστορεῖ Λυκόφρων. Eiusdem rei meminit Apollodorus lib. III. cap. XI. diuersam tamen reddit rationem, cur Dardanus, relicta Samothracia, in agrum, Troianum postea appellatum, tranauit; quia, nempe, fratris Iasionis interitu moestus, eam terram odio haberet: Ἡλέκτρας δὲ τῆς Ἀτλαντίδος καὶ Διὸς, (inquit) Ἰασίων καὶ Δάρδανος ἐγένοντο. Ἰασίων μὲν οὖν ἐρασθεῖς Διὶ Ἥμῃ, καὶ θέλων καταισχύναι τὴν θεὸν, κεραυνοῦται. Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθράκην λιπὼν, εἰς τὴν ἀντίπερα ἡπειρὸν ἦλθε. etc.

76. Κέπφος ὡς ἐνήζατο] Cephpho comparat Dardanum, quia per maria ex Samothracia ad Idam venit; cepphus enim auis marina est: vel quod magna cum celeritate iter illud confecit; nam auis ista leuitate, et celeritate nota est. Hesychius, Κέπφος, εἶδος ὀρνέου κουφοτάτου περὶ τὴν θάλασσαν διατρίβοντος, ὃ εὐχερῶς ὑπὸ ἀνέμου μεταγεται· ἐνθεν λέγεται ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος κέπφος. Suidas, Κέπφος, εἶδος ὀρνέου, ὃ λεγόμενος λάρος, ἐστὶ δὲ κοῦφον, καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασιν. Phauorinus, Κέπφοι, οἱ κοῦφοι, ἀπὸ τῶν ὀρνέων· ὅθεν καὶ τοὺς ἐλαφροὺς ταῖς φρεσὶ κούφους (lege κέπφους) καλοῦμεν. Hinc κέπφωδεις dicitur, qui celeri motu fertur, quò sensu intelligi potest illud Prouerb. cap. VII. v. 22. Ὁ ἐπεκολούθησεν αὐτῇ κέπφωδεις. Et quamuis alia significatio, qua nempe expr. ἀπατηθεῖς, non sit ab hoc loco aliena, prior tamen cum Hebraico textu magis conuenire videtur. Hesychius, Κέπφωδεις. ἐπαρθεῖς, ἀπατηθεῖς. Suidas, Κέπφωδεις, ἐπαρθεῖς, ἐρεθισθεῖς, ὁξέως ἐλαυνόμενος. Phauorinus, Κέπφωδεις, ἀντὶ τοῦ ἐπαρθεῖς, κέπφος γὰρ εἶδος ὀρνέου κούφου. καὶ Κέπφωδεις, ἐρεθισθεῖς, ὁξέως ἐλαυνόμενος.

77. Ζήρυνθον ἄντρον] Zerynthus antrum erat ob Hecatus occulta mysteria, quae ibi celebrabantur, notissimum, quod quidam in Thracia ponunt. Phauorinus, Ζήρυνθον, ἄντρον Θρακικόν, σπήλαιον. Stephanus Byzantinus, Ζήρυνθος, πόλις, καὶ ἄντρον Ἑκάτης, ἐν Θρακίῃ. Λυκόφρων,

Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνὸς Φανοῦς Θεᾶς, φησίν.

Emendat Thomas de Pinedo,

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοφάγου Θεᾶς
Λιπών. —

Ego emendo,

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς Θεᾶς

φησίν. Alii in Samothracia collocant, quod et rectius mihi videtur, quod in hac terra frequentari dicantur Hecates et Corybantum sacra, quae ad hoc antrum pertinebant, ut ex Suida discimus: Ζηρυνθία, (inquit) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Ζηρύνθιον, καὶ Ζήρυνθον (lege Ζήρυνθον) ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυσον, ἐνθα ἦν τὰ τῶν Κορυβάντων, καὶ τῆς Ἑκάτης μυστήρια. Idem tradit Aristophanis Interpres in Pace, Οἱ ἐν κινδύνοις γινόμενοι ἐπεκαλοῦντο τούτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθράκῃ, τοὺς τε Κορύβαντας, καὶ τὴν Ἑκάτην, ἐξ ἧς καὶ διαβοητὸν ἦν τὸ Ζήρυνθον ἄντρον, ἐνθα ταύτῃ ὠργίαζον, καὶ ἠλευθεροῦντο. Nican-dri Scholiaſtes hunc Lycophronis locum habuit prae oculis: Ἄλλοι δὲ (inquit) τὸ Ζήρυνθον ἄντρον ἐν Σαμοθράκῃ φασὶν εἶναι, Λυκόφρων δὲ φησι,

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς Θεοῦ,

ὅ] ἐστι, σπήλαιον Ἑκάτης. Nec apud Latinos minus celebre hoc antrum fuit. Ovidius Trist. lib. I. Elag. IX. v. 19.

Inde leui vento Zerynthia litora nactis

Threïciam tetigit fessa carina Samon.

Ibid. Κυνοσφαγοῦς Θεᾶς] i. e. Hecates, cui canes immolari solebant. Nam quum duplicem potissimum ob causam certa animalia in Deorum sacrificiis adhiberentur; prima erat, quod quorundam caede delectari crederentur Dii: ut cum Cereri porcam, Baccho capram mactabant, quorum illa segeti, haec vitibus infesta est. Hanc ob rationem putant nonnulli (inter quos est Scholiaſtes noster, et ex eo Caelius Rhodiginus Antiq. Lect. l. XX. c. VI.) Hecatae canes immolari, quod inuisum sit id ani-

mal, cuius latratu phantasmata, quae ab Hecate mittuntur, dissoluantur; nam cum aër vel aeris tinnitu, vel alicuius rei strepitu concutitur, illa offenduntur grauissime, et nequeunt diutius consistere. Secunda ratio, ob quam certa animalia certis Diis offerebantur, erat, quod Diis sacra habita sint quaedam animalia, quibus laetari credebantur; vel ob aliquam inter Deum et victimam similitudinem. Hinc malis et infernis Diis nigrae et steriles mactabantur hostiae; bonis albae, et superis testiculatae, ἀγona τοῖς ἀγόναις, ἐνορχα δὲ τοῖς οὐρανίοις, vt ait Apollonii Rhodii Interpres Argon. α. Hinc Vlysses apud Homerum pollicetur, se, si in patriam sospes redeat, Diis Manibus sterilem vaccam sacrificaturum esse,

Πολλὰ δὲ γουνόμην νεκύων ἀμεινὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στειραν βόυν, ἥτις ἀρίστη,
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι. —

Tiresiae etiam, vati inferorum, nigram ouem promittit,

Τειρεσίη δ' ἀπάγουσιν οἷν ἱερυσμένον αἶψ'
Παμμέλαν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.

Nec multo aliter apud Virgilium Aeneas, Aeneid. VI. v. 249.

— ipse atri velleris agnam
Aeneas matri Eumeridum, magnaeque sorori
Ense ferit, sterilemque tibi, Proserpina, vaccam.

Equus Soli ob celeritatem mactabatur, vt ait Ouidius Fast. lib. I.

Placat equo Perses radiis Hyperiona cinctum,
Ne detur celeri victima tarda Deo.

Cereris Cerealia dona offerebant, Baccho vini primitias, Veneri columbam, vt de caeteris taceam; sic et, opinor, in Hecates sacrificiis canes adhibebantur, nam id animal Deae sacrum, eiusque comes esse putabatur. Vnde Apollonius Rhodius, de Hecate loquens,

— ἀμφὶ δὲ τὴν γε
Ὅξεϊν ἰλακῇ χθόνιαι κύνας ἐφθίγγοντο.

Et Poeta noster, cum infra ait Hecubam in canem esse mutandam, dicit futuram esse Hecates *pedissequam*, v. 1175. Et Tibullus Eleg. lib. I. cum voluit dicere, quan-

dam magam interius cum Hecate commercium habere, ipsam dicit *Hecates canes domuisse*, quod illi semper sint eius pedissequae,

*Sola tenere malas Medae dicitur artes,
Sola feros Hecates perdomuisse canes.*

Quinetiam canum latratus ei gratus credebatur, unde factum, ut veneficae, cum eam implorabant, canino more ululabant; quod ex Ouidio discimus, *Metam. XIV. Fab. VIII.*

*Et Noctem, Noctisque Deos, Erebonque, Chaonque
Conuocat, et longis Hecaten ululatibus orat.*

78. Ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων Σάον] Qui sint Corybantes, omnibus notum. Porro ubi sit Saus, pauci dicere potuerunt. Scholiastes ait esse Thraciae montem, vel antrum. Canterus insulam Saonem ponit; vel putat esse Thraciae promontorium, in quo Hecates antrum erat, quod tamen ipse paullo ante in Samothracia posuerat; et certe Dardanus in Phrygiam e Samothracia enatauit, ut prius dictum, non ex Saone, aut Thracia; eademque Corybantum sedes fuit, teste Dionysio *Perieg. v. 524.*

— Ὁρηκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστρ.

Ex quibus necesse erit Saum dicere Samothraciam; quam etiam ita appellatam fuisse clare prodidit Nicandri Interpres ad hunc versum,

Ἡ Σάου, ἥ Μούχλου, ἔτ' ἀμφ' ἐλάταισι μακεδναῖς.

Καὶ ὁ Σάος δέ, καὶ ὁ Μούχλος (inquit Scholiastes) ἔρη εἰς τῆς Σάμου· μέμνηται δὲ τούτων τῶν τόπων, τὴν Ἀἴμονον, καὶ Σαμοθράκην, ἐκατέρως τὰς γήστους διὰ τούτων σημαίων· ἐπαλεῖτο δὲ Σάος καὶ ἡ ὅλη Θρηκικὴ Σάμος. Atque hinc Eustathius in *Dionys. Perieg. v. 524.* ait: Τὴν δὲ Σάμον τὴν Θρηκικὴν, Κυρβάντων ἢ Κορυβάντων ἄστρ λέγει, διὰ τὰ ἐκεί τῶν Κορυβάντων μυστήρια, ὧν καὶ Λυκόφρων μέμνηται.

80. Ζηὸς καχλάζων νασμός] Ad hunc locum respexit Etymologici Auctor, *Νασμός*, (inquit) ὁμβρος, ἀπὸ τοῦ νῆω, ἔθεν καὶ νῆμα, καὶ ναῦτης. Λυκόφρων, Ζηὸς καχλάζων νασμός. σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τὸν κατακλισμὸν. Caeterum a Ioue diluvium hoc factum esse dicit, ex Veterum opinione, qua Iupiter dicebatur coelum, aether, et aër; hinc Theocritus *Idyll. IV. v. 43.*

Χω Ζεὺς ἄλλακα μὲν πέλει αἰθέριος, ἄλλακα δ' ἔει.
Theognis idem tradit,

— — οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὐδ' ὕαν πάντας ἀνδάνει, οὐτ' ἀνέχων.

Et utroque vetustior Hesiodus, in Operibus,

— — μεταπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνός. — —

Idem etiam agnoscunt Poetae Latini; vnde Horatius,

Quod latus mundi nebulae, malusque
Iupiter urget.

Et Claudianus, cum de Aegypto loquitur, quae Nili aquis
foecundata, imbribus non indiget,

Terra suis contenta bonis, non indiga mercis,
Non lous, in solo tanta est fiducia Nilo.

Eandem ob causam Ioui inditum apud Graecos Ὀμβρίου,
apud Latinos Pluuii nomen. Lycophron v. 166.

Τοῦ Ζηνι διατρευσθέντος Ὀμβρίῳ δέμας.

Et Tibullus, de Aegypto loquens,

Te propter nullos tellus tua postulat imbres,
Arida nec Pluuiο supplicat herba Ioui.

85. Φῶκαι λέκτρα etc.] Immerito hic a Cantero casti-
gatur Tzetzes, quod vituli marini ab eo tradantur erga
homines beneuoli esse, cum id sit a rerum naturalium stu-
diosis olim obseruatum: vid. Aelian. L. IV. c. 56.

88. Τόργος ὑγρόφοιτος] Τόργος vulturem rapacem de-
notat, et apud Siculos praecipue in vīu fuit, quorum erat
mons Torgium, in quo vultures nidificare solebant, vnde
et hoc nomen eis inditum, auctore Hesychio: Τόργος, εἰ-
δος γυπὸς αἵματορρόφου· ἔστι δὲ καὶ ὁ γύψ παρὰ Σικελιώταις. Et
paullo ante: Τόργιον, ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νεοττεύουσιν οἱ γύ-
πες, ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ τόργοι. Haec autem significatio minime
est huius loci, quia non in vulturem, sed cycnum se mu-
tauit Iupiter, cum Ledam, Helenae matrem, compressit;
τόργον itaque pro cycno poni velim; quod et prius obser-
uauit Suidas, Τόργος, (inquit) παρὰ Λυκόφρονι ὁ κύκνος· λέ-
γεται δὲ καὶ ὁ γύψ. Hoc vero non ideo fieri puto, quasi
τόργος de cycno proprie dici possit, sed quod more suo Ly-

cophron speciem vnam pro alia posuerit; haud aliter infra dicet, Priamum iuxta altare Iouis Agamemnonis interfectum esse, quem tamen ad Hercei periisse notissimum est, v. 335. Item Epeum instrumenta, quibus equum Dura-teum fabricauit, et Mineruae Graecae consecrauit. Myn-diae dicasse, v. 950. Plura exempla ex hoc Poeta afferre superuacaneum esset, cum nec hunc loquendi morem alii Scriptores refugerint; haud enim aliter Euripides Callisto-nem ait in leaenam fuisse transformatam, quam reliqui omnes in vrsam versam fabulantur; Helen. v. 384.

Ἄ μοι φῶν Θηρῶν, λάχνη γυνῶν,
Ὅμματι λάβρω, σχῆμα λεαίνης
Ἐξαλλύζας, ἄχρα λείπεις.

Cuius significationis rationem Euripidis Interpretum nemo, ne quidem ipse Barnesius, vir saepe nominatus, satis intellexisse videtur.

89. Κελυφάνῃ στρόβιλον ὠστρακωμένην] *Στρόβιλος* inter alia significata oui hemisphaerium denotat, vt ait Phauo-rinus, *Στρόβιλον, στρογγύλον. Στρόβιλος δὲ, τὸ περιφερὲς δι-χότομον τοῦ ὠοῦ.* Item cochleam, teste Suida: *Στρόβιλοι, (inquit) καὶ οἱ κοχλῆαι, καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες.* Vnde com-muniter pro quouis rotundo vlturpari solet; et hoc sensu apud Lycophronem sumi docet Eustathius, Commentario in Dionysium, v. 157. *Λέγει δὲ (inquit) τὸρνεν, τὸ τρονοειδές, ὥσπερ ὁ Λυκόφρων στρόβιλον, τὸ στροβίλοειδές.* Malim tamen hoc loco *στρόβιλον* cochleam exponere; vt Helena, quam ex ouo natam fabulantur, comparetur cochleae testa cir-cumtectae; quam interpretationem adiuvat vox *ὠστρακωμέ-νην*. Porro Helenae fabula notissima est.

90. Ἀχερουσία τρίβος καταιβάτις] Sunt qui Acheru-siam viae Laconicae nomen esse arbitrantur; mihi nihil tale videtur, sed potius ita dici regionis istius viam quam-libet, in qua Taenarus promontorium fuit, vbi fauces erant ad Inferos deducentes; et antrum ostendebatur, per quod Herculem ab Inferis rediisse Poetae fabulati sunt; vnde et hanc viam *καταιβάτιν*, siue decliuem appellauit Lycophron, nam per immania praecipitia patebat ad In-feros iter. Virgilius Aeneid. VI. v. 126.

— *facilis descensus Auerni,*
Sed reuocare gradum, superasque euadere ad auras,
Hoc opus, hic labor est. —

91. Πύραργον] Varia habet significata haec vox, quae Paridi possunt applicari, quaeque satis explicauit Scholiastes noster; itaque nihil aliud addam, quam quod Etymologici Auctor *aquilam* exponit, cui comparatur Paris, quod Helenam rapuerit: Πύραργος, (inquit) εἶδος αἰετοῦ, Λυκέφρων. δειλὸν, ἢ ἄρπαγμα. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὡς περ ἐναντίως μελαμπύγης, ἀπὸ τῆς ἐσχυρᾶς. Dictus autem videtur ἀπὸ τοῦ πυγὴν ἀργὴν ἔχειν, siue quod caudam habeat albis pennis insignem, vt innuit Aeschylus in Agamemnone,

— ὁ κελαινὸς
 "Ο, τ' ἐξόπιν ἀργίας,
 Φανέντε ἔκταρ μελάθρων.

Vbi Scholia vetera, "Ο, τ' ἐξόπιν ἀργίας· ὁ ἐξοπῖσω λευκός, ὃ ἐστὶν ὁ Πύραργος. Alii dictum putant, quod sit procliuior in Venerem, per antiphrasin, quod ei cauda sit minime otiosa; eadem Etymologia conueniet, si pro *timido*, vt fieri nonnumquam solet, accipias. Caeterum Paridis libido et timiditas satis notae.

Ibid. Οὐ πατρὸς κόπρους etc.] Obseruauit heic Meursius, regium antiquitus fuisse pecora pascendi studium; quod quidem verissimum est, vnde apud Homerum Il. ζ'. v. 422. Andromache, Eetionis, Thebarum Ciliciae regis, filia, dicit, fratres suos, dum boum armenta ouiumque greges pascere, ab Achille interfectos esse,

Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρεως δῖος Ἀχιλλεύς,
 Βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς ὄϊεσσι.

Vbi obseruare poteris, eam de bobus ouibusque solum loqui, porcorum autem nullam habere mentionem: horum enim greges pascere seruorum potius erat, quod hoc turpe esset animal, et luto fimoque gauderet; vt discimus ex Eustathii Commentario in hos versus Iliad. ε. v. 512.

— Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε· βουκολέοντι.

Σημείωσαι δὲ (inquit) ὅτι ὡς περ ποιμαίνειν, οὕτω καὶ βουκολεῖν ἐξῆν τοῖς βασιλικοῖς παισὶ, οὐ μὴν συφορβεῖν, τοῦτο γὰρ πάνυ ἀγεννές, διὰ τὸ τῶν συῶν οὐ μόνον γεωχαρές, ἀλλὰ καὶ ἄλλως οὐκ εὐγενές. Equos alendi studium adeo fuit in pretio, vt non viri solummodo, sed foeminae etiam nobiliores ei operam

darent; testis est Homerus Iliad. 9. v. 185. vbi Hectorem introduxit dicentem equorum suorum curam habuisse Andromachen:

Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἰΰων, Λάμπε τε δῖε,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἵμῖν παρ' προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 Οἷόν τ' ἐγκεράσσασσι πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

Vbi idem obseruauit ex Herodoto Eustathius: Ἰστίον δὲ (inquit) ὅτι γυναικίαν διακονίαν ὁμοίαν τινὰ τῇ κατὰ τὴν Ἀνδρομάχην καὶ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ἐν οἷς φησιν, ὅτι γυνὴ τις, ἐπεὶ ἀφίκετο ἐπὶ τὸν ποταμόν, ἤρδε τὸν ἵππον, ὃ ἐστὶν ἐπότηζεν. Idem de ouibus, bobusque credendum est. Rationem, cur se his operibus occuparunt Veteres, dabit tibi idem Eustathius: vt, nempe, laboribus se, et exercitiis assuefacerent, et pecudum curam gerendo hominibus imperare discerent; audi eius verba ex Iliad. λ'. Ὅσα δὲ καὶ ὅτι ποιμαίνουσι κῆνταῦθα παῖδες εὐγενεῖς, ἐπεὶ, κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἔθος τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν βοσκοῦν, ἢ ἵπποφορβεῖν, ἢ ποιμνίοις ἐπιστατεῖν, καρτερίας καὶ ἀσκήσεω χάριν, τὴν ἀνδρεωπικὴν ποιμαντικὴν ἀσχοιμένοις ἐν τῇ τῶν ἀλόγων ἐπιμελείᾳ, δι' ἣν καὶ ποιμένες λαῶν ἐλέγοντο. Mihi autem potius videtur hoc ex antiqua frugalitate et simplicitate factum; Veteres enim ut plurimum erant αὐτοδιάκονοι, et vtrumque in operibus inhonestioribus seruum bello captorum, aut aere emptorum opera vterentur, caetera tamen ipsi obire solebant: quam rem innumeris exemplis confirmauit Homerus, apud quem Heroes summi sacrificiales ritus obeunt, conuiuia apparant, mortuos sepeliunt, aliisque officiis, quae in delicatioribus seculis seruilis, et libero homine indigna existimata sunt, funguntur; vnicum hac de re testimonium dabo, et in id Eustathii illustrationem, ex Iliad. η'. vbi Nestor Principes Graecos hortatur, vt ipsi mortuis sepulturam darent, et iusta persoluerent, his verbis,

Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδ' ἑκρούς
 Βουσί, καὶ ἡμιόνοισιν· αὐτὰρ κατακέομεν αὐτούς.

Vbi Eustathius, Τὸ δὲ Αὐτοὶ ἀγρόμενοι, αὐτοδιακονεῖν ἐν καιροῖς καὶ τοὺς ἀρίστους βούλεται. καὶ δηλοῦται τοῦτο ἐκ τε ἄλλων μυθίων τῶν κατὰ τοὺς ἥρωας, καὶ οἷς δὲ Πάτροκλος καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν ταῖς λιταῖς αὐτοὶ τὰ τῆς δεξιᾶσεως τῶν φίλων πρέσβειαν εὐτρεπίζουσι· καὶ Μενελάου, Φασί, τελοῦντο, ὃ νυμφίος οἶνοχρεῖ· καὶ Ὀδυσσεὺς δὲ πρὸς δαιτυῖσαι,

καὶ πῦρ ἐκνῆσαι, καὶ ξύλα καῖσαι δεξιὸς εἶναι λέγεται. τὸ πᾶν δέ, κατὰ τοὺς παλαιούς εἰπεῖν, ἐπετήδευον οἱ ἥρωες τὴν αὐτοδιακονίαν, καὶ ἐκαλλωπίζοντο τῇ ἐν τοῖς τοιοῦτοις εὐστροφίᾳ. καὶ ἔτιν εἰπεῖν, ὡς ἐφιλοτιμοῦντο οὕτω αὐτάρχεις εἶναι δοκεῖν, καὶ τέλειοι, καὶ ἀνεκδέεις, οἷα μὴ ἐδέλοντες ὄφλειν χάριτας ἑτέροις, εἰ τῶν ἔργων συνεφάπτονται αὐτοῖς ἐπὶ οὕτω μικροῖς, καὶ οὐ πολλοῦ λόγου ἀξίοις, καὶ ἅμα πραγματευόμενοι τὸ ποικιλιώτερον. Haec, fateor, ἐν παρόδῳ, nam ad Paridem quod attinet, etsi hoc non videtur observasse Meursius, is armenta pavit non regio, sed pastorali habitu indutus, nec nisi postea agnitus est a Priamo rege. Hecuba enim, cum gravis esset, somnauit se facem in vtero gestare, et coniectores consulti respondebant, fore, ut filius, quem in vtero habuit, patriam esset perditurus. Qua re cognita, Priamus infantem, ubi primum esset in lucem editus, Archelao cuidam dedit feris exponendum in Ida monte, ubi a pastoribus, vel etiam ab ipso Archelao, aut misericordia commoto, aut Hecuba id clam iubente, educatus, et pastoralis vitae assuefactus est; ubi, cum esset in dirimendis controuersis aequissimus, et maximam iniustitiae famam comparasset, orta inter Deas de formae praestantia contentione, arbiter electus est. Caetera, quae ad fabulam pertinent, notiora sunt, quam ut heic habere locum debeant.

93. Θυσίτην] Θυσίος mensam sacram denotat, quae placentas, τὰ πέμματα, caeteraque diuinis vñibus destinata sustinebat. Hesychius, Θυσίον, τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν, καὶ τοὺς ἱερεῖς, καὶ μυρεφούς οὕτω. Suidas, Θυσίος, κυρίως ἢ ἱερὰ τράπεζα· ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυσιῶν καλοῦσι. Quae verba citauit Suidas ex Diogenis Laertii Vita Pherecydis, ubi totidem verbis exstat hoc dictum, cuius ratio erat haec, quam dixi; quod, nempe, mensa, quae sacris vñibus inserviebat, θυσιῶν dicta. Phauorinus hunc Lycophronis locum habuit prae oculis, Θυσίος, ἢ τράπεζα παρὰ Λυκόφρονι, ἢ καὶ τὰ θυσιῶματα (lege θύματα, vel θυσιῶματα) ὡροῦσα καὶ φυλάττουσα. His autem mensis more receptum fuit ut assiderent nummularii, qui in foenora pecuniam elocabant, et aurum argento, argentum obolis, terunciisue permutabant; et ne Iudaeorum quidem Templum ab his fuit immune, ut docent Scripturae, in quibus Christus dicitur eos e Templo fugasse, mensasque subvertisse; Matthaei Evangel. XXI. 12. Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε

πάντας τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβαίων κατέστρεψε. Cuius moris prima causa fuisse videtur, ut praesto essent, et emi possent omnia, quae essent ad sacrificiorum ritus peragendos necessaria, unde in Matthaei loco citato Christus eorum etiam *cathedras* subvertisse dicitur, *qui vendebant columbas*, nam columbae a Iuda is mactari solebant. Hinc *τραπεζίτης* pro nummulario usurpari solet. Plautus,

— *subducam ratiunculam,*

Quantum argenti mihi apud Trapezitam fiet.

Idem significat etiam *θυρωρίτης*; unde emendo Hesychium, apud quem sic scribitur, *Θυρωρίτης, τραπεζίτης*. Lege *Θυρωρίτης, τρ.* Item qui controuerfias his de rebus ortas dirimebant, *θυρωρίται* dicti fuisse videntur, unde et hic pro *iudice* sumitur; cuius rei nos admonuit Etymologici Auctor, *Θυωρίτην τριπλαῖς τὸν τραπεζίτην, ἀργυρογνώμονα, κριτήν*. *Θυωρὸς δὲ, κυρίως ἡ τράπεζα, παρὰ τὸ τὰ θύη δέχεσθαι τῶν θεῶν· ἢ παρὰ τὸ τὰ θύα (lege θύη) ἀρεῖν, ὃ ἐστὶ φυλάσσειν, παρὰ Λυκόφρονι· νῦν δὲ μεταφορικῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς ἄλλης ὅτι ἐκρίνε τὰς θεάς.* Lege, ἐπὶ τοῦ κάλλους ὅτι ἐκρίνε τὰς θεάς.

94. *᾽Οστρίμων*] i. e. stabulorum. Hesychius, et ex eo Phauorinus, *᾽Οστρίμον, ἐν ᾧ αἰδεσθῆναι μοναὶ τόπος· οἱ δὲ, ἐπαυλῆς.*

Ibid. *Γαμφηλὰς ἔνου*] Afini maxillas vocat Maleam, Laconiae promontorium, quod V. m. passuum per mare extenditur. Euripidis Scholiafles in Oreste, v. 364. *Μαλέας δὲ ἀκρωτήριον ἐστὶ περὶ Λακεδαιμονίαν, λεγόμενον παρὰ τισιν ἰδιωτικῶς ᾽Οίου καταμάγουλον*. Quod nomen ei inditum a formae similitudine; nec alia ratione Aeschylus mare Salmydesium vocavit *maxillam*, Prometheus,

Τραχεῖα Πόντου Σαλμυδησσία γνάθος,

Ἐχθρόζενος ναύτησι, μητρὶά νεῶν.

Ubi Scholiafles haec verba habet, *Γνάθος εἶπε, διότι Σαλμυδησσία θάλασσα τοιοῦτον σχῆμα ἔχει, ὅσον ἡ τοῦ ἔνου γνάθος*. Idem dixit *flammae barbam*, quod flamma in acutum verticem, senilis barbae instar, exeat, Agamemnone v. 314.

Φλογὸς μέγαν πῶγωνα —

Ad quod iterum Scholiafles, *Πῶγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξύ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός, καὶ ὁ πῶγων γὰρ εἰς ὀξύ λήγει, ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ*

Αὐθάδῃ γνάθῳ τὴν ἀκμὴν εἴρηκε καὶ ὀξύτητα τῆς σφηνός. Σημειώσαι δέ, ὅτι ἐκ τούτου ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις πωγωνίας ἀστήρ. Si quis plura huius generis exempla videre volet, Eustathium adeat. Porro promontorium hoc Laconiae Μαλέα, Μάλεια, Μάλεια, vel Μαλέας dictum, a Maleo, rege quodam Argiuorum, qui ibi templum exstruxit Apollinis; adeo vero nauigantibus infestum erat, ut prouerbio originem dederit, quo admonentur, qui iuxta Maleam nauigaturi sunt, rerum domesticarum obliuisci, tamquam qui certam mortem sint expectaturi. Eustathius Odýss. γ'. ad hunc versum,

Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειῶν ὄρος αἰπὺν

Ἰζε θέων. — —

Ἰστέον δέ (inquit) ὅτι ἐκ Μαλειῶν, ὅθεν ἐξάσθη Μενέλαος εἰς Κρήτην, καὶ περὶ αὗς ἐδυστύχησεν ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὸν πλοῦν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται, παροιμία κεῖται, τὸ, Μαλειῶν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἰκάδε· οὐ γὰρ εὐπλους, φασίν, ὁ τόπος. λέγεται δὲ καὶ Μάλεια ἐνικῶς, καὶ Μάλεια πληθυντικῶς, πρὸς ἔμφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἀκρωτήριον μεγέθους· οὕτω δὲ καὶ Κρήτη, καὶ Κρήται, καὶ ἄλλα πολλά. ἡ δὲ Μάλεια καὶ Μαλέας κοινῶς λέγεται. Ad prouerbium quod attinet, id est ex Strabonis libro VIII. Ἦν δ' ὥσπερ ὁ πόρθμος οἷον εὐπλους ὁ κατὰ Σικελίαν τοπαλαῖον, οὕτω καὶ τὰ πελάγη, καὶ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τῶν Μαλειῶν, διὰ τὰς ἀντιπνοίας, ἀφ' οὗ καὶ παροιμιάζονται,

Μαλειῶν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἰκάδε.

Ubi Vett. Codd. quidam legunt Μαλέας, secundum Eustathium. Huc respexit Statius lib. VIII.

— raucae circumsonat ira Maleae.

Et Ouidius Amorum Lib. II. Eleg. XVI. v. 21.

Cum domina Libycas ausim perrumpere Syrtes,

Et dare non aequis vela ferenda Notis.

Non, quae Virgineo portenta sub inguine latrant,

Nec timeam vestros, curva Malea, finus.

Idem eodem libro Eleg. XI. v. 16.

Hactenus est tutum; caetera caeca via est.

Et vobis alii ventorum praelia narrent;

Quas Scylla infestet, quasue Charybdis aquas;

Et quibus emineant violenta Ceraunia saxis;

Quo lateant Syrtes, quoue Malea sinu.

Eodem quoque respexit Virgilius Aeneid. V.

— nunc illas promite vires,
Nunc animos, quibus in Getulis Syrtibus usi,
Ionioque mari, Maleaeque sequacibus undis.

95. Λᾶ] La, vel Las, vrbs erat Laconiae maritima, sita super petram quae Graece Λᾶς dicitur. Huc respexit Stephanus Byzantinus: Λᾶ, πόλις Λακωνικῇ, Λυκόφρων,

Καὶ Λᾶν περιήσεις. — —

Ταύτην ἐλόντες οἱ Διόσκουροι, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. λέγεται καὶ ἄρσενικῶς. ταύτην διαλύσας Ὅμηρος φησὶν,

Οἳ τε Λᾶν εἶχον, οἱ δ' Οἴτυλον. — —

Κεῖται δὲ ἐπὶ πέτρας ὕψηλῃς, διὸ καὶ Λᾶ καλεῖται. Οἱ κατοικοῦντες, Λαοί. Malim Λάοι. Versus ille in Homeri Boeotia existat nonagesimus secundus, ubi sic Eustathius: Τὸ δὲ Λᾶν, ὃ ἐστὶ λίθον, ἐκτείνει μὲν τὴν παραλήγουσαν, καὶ κλίνεται περιττοὺς ὑλλάβας, Λάοι, κραθὲν δὲ γίνεται Λᾶς, ὅθεν Λᾶ, πόλις τραχεῖα, ὡς τὸ, Λᾶν περιήσεις, παρὰ Λυκόφρονος καὶ Λαπέρσαι Διόσκουροι, οἱ τὴν τοικύτην Λᾶν πέρσαιτες. Hinc patet Thonae de Pinedo error, qui in Stephano pro Λᾶ reponere voluit Λᾶς. Homeri Scholiastes vetus loco iam laudato ait, Λᾶν πόλιν Λακωνικῇς, ἣν οἱ Διόσκουροι πορῆσαντες Λαπέρσας (lego Λαπέρσαι) ἐκλήθησαν· διὰ δὲ τὸ μέτρον ἀναγνωστέον δις ὑλλάβας, χρὴ γὰρ λέγειν μονοσυλλάβως, Λᾶν. Pausanias Laconicis hanc urbem tradit a Gythio stadia distare XL, a mari X. τὰ δ' ἐν δεξιᾷ Γυθίου (inquit) Λᾶς ἐστὶ, θαλάσσης μὲν δέκα στάδια, Γυθίου δὲ τεσσαράκοντα ἀπέχουσα.

96. Μηλιαυθμῶν] Versum hunc laudavit Etymologici Auctor: Μηλιαυθμός· Λυκόφρων,

Καὶ μηλιαυθμόν, ἥδ' ἐ χειρταίας πλάτης,

σημαίνει τὸν ἐν τοῖς προβάτοις κοιμήσεως τόπον, ἔχουν τὴν μάνδραν παρὰ τὸ μῆλα, τὰ πρόβατα, καὶ τὸ ἐκίω, τὸ κοιμῶμαι, γίνεται ἰαυθμός, ἡ κοίμησις, καὶ ἐν συνθέσει μηλιαυθμός, ὡς κλαίω κλαυθμός.

97. Τράμπις] Hesychius, Τράμπις, ναῦς, ἄκατος, πορθαίς· τινὲς πλοῦτα βαρβαρικά. Nicander hac voce usus est,

Τράμπιος ὀλκαῖς ἀκάτω ἴσος, ἥ τε δι' ἄλμης.

Ubi Scholiastes vetus hunc Lycophronis versiculum laudavit, Τράμπις, (inquit) κυρίως μὲν βαρβαρικὸν πλοῖον ἐστίν·

ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς τὸ ἀπλῶς πλοῖον ἐκάλεσε, καὶ ἴσως τὴν τρίηρη, ὅπερ ἐδήλωσε διὰ τοῦ ὀλκαῖης, ἥτοι μικρᾶς. Καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ πλοῖον τρέμπιν ἐκάλεσε, λέγων,

Τράμπις δ' ὀχήσει, καὶ Φερέκλειοι πόδες,

ὑπὸ γὰρ τοῦ Φερέκλου αἱ νῆες τῷ Ἀλεξάνδρῳ κατασκευάσθησαν.

Ibid. Φερέκλειοι πόδες] i. e. naues a Phereclo fabricatae, non video enim, cur naues pedibus comparari nequeant; cum, sicut in terra pedibus, ita in mari nauibus a loco in locum vehamur; licet id nolit concedere Meursius: interim non diffiteor, *pedes*, si de parte navis dicantur, pro remis accipi posse; sicut enim pedibus animalia, ita remis vehuntur naves: hinc Euripides Hecub. v. 940.

— — ἐπεὶ

Νόστιμον ναῦς ἐκίνησε πόδα.

Ibidem v. 1020.

— — καὶ γὰρ Ἀργείων νεῶν

Λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα.

Ubi tamen πόδα quidam exponunt *ancoram*, non enim remos, sed ancoras dicuntur solvere, qui mari se committunt. Porro Phereclus, secundum Lycophronem; at Harmonides, Pherecli pater, secundum alios, Paridis naues aedificauit; causa huius dissensionis videtur fuisse Homerus, cuius verba ambigua sunt, nec satis explicant, vtrum Phereclum, an eius patrem, nauium fabrum dixerit Poe. a, Il. ε. v. 59.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱὸν

Ἀρμιονίδεω, ὃς χειρὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα

Τείχειν, ἔξοχα γὰρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·

Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας ἑτάς,

Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο.

Ubi Eustathius, Τὸ δὲ, Ὃς ἐπίστατο δαίδαλα ἔργα, καὶ, Ὃς Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας, τινὲς μὲν περὶ τοῦ Φερέκλου νοοῦσιν, ὃ καὶ κάλλιον, οὕτω γὰρ ἱστοροῦσι πολλοὶ, ὧν καὶ ὁ Λυκόφρων ἐστὶ· τινὲς δὲ περὶ τοῦ Ἀρμονίδου, καὶ ἐστὶν ὁ τρόπος ἀμφιβολία. Ambigue etiam loquitur vetus Homeri Scholiastes Il. γ'. Ἀλέξανδρος, ὃ καὶ Πάρις ἐπικαλούμενος, Ἀφροδίτης ἐπιταγῇ ναυπηγήσαντος αὐτῷ ναῦς Ἀρμονίδου, ἢ, κατὰ τινας τῶν νεωτέρων, Φερέκλου τοῦ τέκτονος, μετ' Ἀφροδίτης ἦλθεν εἰς Λακεδαιμόνα. Poetarum vero turba Lycophroni adsentiuntur. Ovidius a Cantero citatus,

*Hac duce Sigeo dubias a litore feci
Longa Phereclea per freta puppe vias.*

Item Coluthus Thebanus,

Ἐνθα τανυπρέμνοιο δειζόμεναι δρύες ἕλης
Ἦριπον, ἀρχικέκαιο περιφροσύνῃσι Φερέκλου,
Ὅς ποτε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ,
Νῆας, Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτῆνατο βουλῇ.

98. Δισσὰς Σαλάμβας] Σαλάμβη fenestram, portam, vel ostium significat. Hesychius, Σαλάμβη, ἡ ὀπή, δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει, ἡ πύλη, καπνοδόχῃ, θυρί, ἡ τροφός. Huc respexit Etymologici Auctor, Σαλάμβας, σημαίνει τὰς θυρίδας τὰς αἰεὶ ἐν σάλῳ οὔσας, Λυκόφρων. ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτὰς βαίνειν τὸ φῶς, τὸ σέλας. Vel, si pro ostio accipias, παρὰ τὸ σείειν καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας. Hoc loco sumitur pro geminis Laconiae ostiis iuxta Taenarum, quae, obseruante Cantero, Strabo θυρίδας Ταυάρου appellauit. Eadem ratione Thermopylae, et Pylae dictae sunt, nec aliter Lycophron dicet Δατίου πύλαι, v. 410. quo in loco plura in hanc rem videre poteris.

Ibid. Γυθείου] Gythium, vel Gytheum oppidum erat Laconiae, quod Apollo et Hercules, depositis eo loci simultatibus, postquam de tripode quodam certassent, communi opera condiderunt, vnde et his simulacra in foro posita; testis Pausanias Laconicis, Γυθεῖται δὲ (inquit) τῆς πόλεως ἀνθρώπων μὲν οὐδένα οἰκιστὴν γενέσθαι λέγουσιν, Ἡρακλέα δὲ καὶ Ἀπόλλωνα ὑπὲρ τοῦ τρίποδος ἐς ἀγῶνα ἐλθόντας, ὡς διηλλάγησαν, μετὰ τὴν ἔριν οἰκίσαι κοινῇ τὴν πόλιν, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ σφισιν Ἀπόλλωνος, καὶ Ἡρακλέους ἐστὶν ἀγάλματα. Erat haec vrbs rerum omnium maritimarum Lacedaemoniis receptaculum, et portum habuit non natura, sed fodiendo factum; distabat autem ab vrbe stadia CCXL. quae nos docuit Strabo lib. XIII. Γυθεῖον, τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον, ἐν διακοσίοις καὶ τετραράκοντα σταδίοις ἰδρυμένον, ἔχει δ', ὡς φασι, ναύσταθμον ὀρεκτόν. Polybius vero tradit XXX. stadia ab vrbe distare, lib. V. vbi de Philippo ait, Μεταβαλλόμενος δ' αὖθις, ἐποιεῖτο τὴν πορείαν παρὰ τὸν ναύσταθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃ καλεῖται μὲν Γυθειον, ἔχει δὲ ἀσφαλῆ λιμένα, τῆς δὲ πόλεως ὑπέχει τριάκοντα στάδια. Stephanus hunc Lycophronis versiculum citauit, atque hinc, vt obseruauit Thomas de Pinedo, emendandus est: Γυθειον, πόλις Λακωνικῇ, Λυκόφρων,

Δισσὰς σαλάμβας, καὶ πυγυθείους πλάνας.

Legē καὶ πὶ Γυθείους, vel Γυθείους, vel Γυθείου, vel Γυθειῖον.

Ibid. Πλάκας] Πλάξ aequipollet Latinae voci *aequor*, et quamlibet planitiem, tam in mari, quam terra denotat. Hinc Hesychius πλάκα ἡλιακὴν explicat *terram orientalem*: Πλάκα ἡλιακὴν, τὴν ἀνατολικὴν γῆν, ἢ τὴν ἡλιακὴν πλάκα, καὶ τὴν ὅλην χώραν, καὶ τὴν κοινὴν, ἢ τὴν γῆν. Quem locum Phavorini ope sic emendo: Πλάκα ἡλιακὴν, τὴν ἀνατολικὴν γῆν, ἢ τὴν ἡλιακὴν. Πλάκα, καὶ τὴν ὅλην χώραν, καὶ τὴν etc. Quinetiam Aristophanes in Ranis dixit, Πλάξ πελαγίη. Et Sophocles Aiace, Ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

100. Ἑκτορας πλημμυρίδος] Locum hunc laudavit, et explicavit Eustathius; Ἑκτωρ, (inquit) συνοχεὺς, ἦτοί κρατητής, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, εἰπὼν τὰς ἀγκύρας Ἑκτορας πλημμυρίδος, ἥγουν ἐφεκτικὰς τῆς τῶν κυμάτων ὄψεως.

101. Σκαρθμῶν ἰαύσεις εἰναφώστωνα στόλον] Catachresis haec est Lycophronica, qua verbum *ιαίνειν*, quod proprie de somno dicitur, quamlibet quietem, aut cessationem a motu denotat.

102. Πόρτιν] Ovidius etiam Helenam *iuuenecam* appellavit, Epistola Oenones ad Paridem, ubi Cassandra loqui fingitur,

*Graia iuuenca venit, quae Te, patriamque, domumque
Perdat. Io prohibe; Graia iuuenca venit.*

Vbi nonnulli per contumeliam dici *iuuenecam* autumant; nam mulieres impudicae *iuuencae* et *vaccae* dicuntur: nec ob aliam causam Io et Proetides in vaccas conuersae finguntur. Solent tamen hae voces sine opprobrio dici, quo modo Sophocles Deidamiam πόρτιν appellavit, Trachin. v. 535. et Horatius puellam Veneri immaturam *iuuenecam* vocat, Lib. II. Od. V. nec aliter Euripides Polyxenam μόσχον nominat, Hecuba v. 526.

Σκέρτημα μόσχου σῆς καθίζοντες χειροῖν.

Ad Meursii rationem quod attinet, ea dura nimis videtur.

103. Δυοῖν πελειαιῶν] Plerique Lycophroni aduersantur, dicentes solam Hermionem ex Helena natam fuisse, quos inter Euripides est, Andromache v. 399.

Ἦν περ μόνην γε Τυνδαρεὶς τίττει γυνή.

105. Λήϊτιν] i. e. captivam. Huc respexit Eustathius Iliad. α. v. 827. Ληϊθα δὲ ὑποκοριστικῶς, ἢ μάλιστα παραινόμενος εἰπόντος Ὀμήρου, ληϊδὲν ἐντετυθεν Ὀππιδανός φησι τὴν αἰχμαλώτον, ὃ δὲ Λυκόφρων λήϊτιν.

106. Θύσσησιν] Θύσαι dictae Bacchae ἀπὸ τοῦ θύειν, quod essent furore concitae. Eustathius II. α. Ἐκ τοῦ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν, παράγεται ὁ θυμός. Et paullo post, Ἰστῆον δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ ῥηθέντος θύειν καὶ Θυάδες αἱ Βάκχαι· αἱ δ' αὐταὶ καὶ Θύσαι παρὰ Λυκόφρονι.

107. Βύνη] Leucothea Graecis dicitur q. λευκὴ θεὰ, eadem Latinis *Albunea*, vnde, vt nonnulli aiunt, per aphaeresin Βύνη; sed mihi non placet origo Latina, dictam potius putarem a βύνη, quod Euphorioni mare est,

— πολύτεσσα δέκρουα βύνης.

Leucothea enim Dea erat marina. Vel a δύνω. Vel, secundum Tzetzem, a βύω. Vel a βυθός et δύνω. Phauorinus, Βύνη, ἢ Λευκοθέα, παρὰ Λυκόφρονι, ἢ Ἰνώ. Οἶον,

— Βύνης καταλέκτριαι αὐδηέσσης.

Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εἰς βυθὸν δύνειν, βυθοδύνη, καὶ κατὰ συγμοπὴν Βύνη. ἢ παρὰ τὸ δύνω, Δύνη, ἢ καταδύσα εἰς θάλασσαν, καὶ Βύνη κατὰ τροπὴν. ἢ παρὰ τὸ βύω, τὸ κολυμβῶ, ὡς ἕτεροι φασίν. ἐγὼ δὲ, παρὰ τὸ βύω, τὸ κρύπτω, ὅθεν καὶ ἡ αὐτὴ, Βύνη. Paullo aliter Etymologici auctor: Βύνη, ἢ Λευκοθέα, ἢ (mallem ἢ) Ἰνώ· οἶον,

Βύνης καταλέκτριαι αὐδηέσσης.

Εἴρηται παρὰ τὸ εἰς βυθὸν δύνειν βυθοδύνη, καὶ κατὰ συγμοπὴν δύνη (lege βύνη). Ἡ παρὰ γὰρ δύνω, δύνη, ἢ καταδύσα εἰς θάλασσαν, καὶ βύνη κατὰ τροπὴν· ἄλλοι θάλαμοι (mallem ἄλλοις θάλαμος) ἢ πεύκη, ὡς παρὰ Λυκόφρονι.

108. Σκάνδειαν] Scandea est Cytherorum nauale. Stephanus, Σκάνδεια, ἐπίνειον Κυθήρων, ὡς Πausanias τρίτω. Locus Pausaniae exstat in Laconicis, vbi Scandeam tradit a Cytherorum vrbe decem stadia distare: Ἐν Κυθήροις δὲ ἀπὸ θαλάσσης, Σκάνδειά ἐστιν ἐπίνειον. Κυθήρη δὲ, ἢ πόλις ἀναβάντι ἀπὸ Σκανδείας, στάδια ὡς δέκα. Meminit etiam Poetarum pater, Iliad. κ'. v. 268.

Σκάνδειάν δ' ἄρ' αὖ δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.

Vbi Scholiastes vetus narrat Scandeam esse Cytherae urbem, Cytheram autem Laconiae insulam; Ἡ δὲ Σκάνδεια (inquit) πόλις Κυθήρων· Κυθήρα δὲ νῆσος τῆς Λακεδαιμόνος.

Ibid. Αἰγίλου τ' ἄκραν] Aegilus promontorium erat; meminit etiam Pausanias Aegilae, Laconicae urbis, Messenicis, "Ἔστι δὲ Αἰγίλα τῆς Λακωνικῆς.

113. Ψυχρὸν παραγκάλισμα] Similiter Sophocles, Antigon. 667.

Ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται,
Γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις.

115. Φλεγραῖας πόσις Στυγνὸς Τορώνης] Proteus maritus erat Torones, mulieris ex Phlegra oriundae, quae Thraciae est urbs, apud quam Dii gigantes debellasse feruntur; unde et nomen habuit a φλέγω, vro; quod fulminibus pugna facta esset. Stephanus, Φλέγρα, πόλις Θράκης, ἣν Εὐδοξος μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι. Ὁ πολίτης, Φλεγραῖος, καὶ Φλεγραῖα, καὶ Φλεγραῖον. Ἔστι καὶ Φλεγρὸς, καὶ Φλέγρα, (lege Φλεγρὰ) Λυκόφρων. Plura videre poteris apud eundem in voce Παλλήνη. Regionem faciunt Excerpta ex Strabonis libri VII. fine: "Ὅτι ἡ Παλλήνη χερσόνησος, ἥς ἐν τῷ ἰσθμῷ κεῖται ἡ πρὶν μὲν Ποτιδαία, νῦν δὲ Κασσανδρεία, Φλέγρα τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο. ὤκουν δ' αὐτὴν οἱ μυθεύμενοι γίγαντες, ἔθνος ἄσεβες, καὶ ἄνομον, οὗς Ἡρακλῆς διέφθειρεν. ἔχει δὲ πόλεις, Ἀφτυαί, Μένδην, Σκυόνην, Σάνην. Urbem, montem, et regionem esse ait Eustathius, Commentario in Dionysium, v. 327. vnaque nominis rationem reddit; in hoc tamen fallitur, quod Toronen faciat Protei filiam, idque ex Lycophrone: Παλλήνη δὲ, καὶ ὄρος, καὶ πόλις Θρακική. Ἔστι δὲ Παλλήνη (inquit) χερσόνησος τρίγωνος, οἰκουμένη ποτὲ ὑπὸ γιγάντων, οὗς Ἡρακλῆς, μισανθρώπους ἐφρευηκώς, καταπολέμησεν, ὅτι καὶ βρονταὶ τινες, καὶ πρηστῆρες συνέπεσον· διὸ καὶ θεοὶ ἔδοξαν τῆς μάχης ταύτης τῷ Ἡρακλεῖ συνάρασθαι, καὶ καταφλέξαι τοὺς κακούς· καὶ ἡ χώρα διὰ τοῦτο Φλέγρα ἐκλήθη. οἰόνται δὲ τινες Παλλήνην λέγεσθαι τὴν τῆς Κασσανδρείας χερσόνηστον, τῷ Αἰγαίῳ καὶ αὐτὴν παρακειμένην, ἐνθα πού καὶ τόπος τις κατὰ παραφθοράν Τορώνη, τῇ τοῦ Θρακικοῦ Πρωτίως θυγατρὶ, κατὰ Λυκόφρονα. Proteus in Aegypto regnavit, vbi iustitiae fama notissimus habebatur, et Paridi Helenam ademit, quam apud se detinuit, vsque dum a Menelao repeteretur. Caeterum ex Aegypto in Pallenem (quam nonnulli Protei patriam faciunt) profectus, Toronem duxit, ex qua duos filios,

Polygonum et Telegonum, suscepit; hi cum in patrem immorigere se gererent, et hospites, prius lucta deuictos, occiderent, Proteus eos exofus, a Neptuno obtinuit, vt facto subter terram foramine, via ex Pallene in Aegyptum pateret; quo postquam venisset, Hercules filios eius interfecit: meminit Eustathius Odyss. δ'. Τῷ Πρωτεῖ παῖδες μὲν ἦσαν κακόζηνοι, καὶ τῷ πατρὶ δυσσεβεῖς, διὸ καὶ ἀκώλυντο. Idem in Dionysii Perieg. v. 259 huc respexit: Πρωτεὺς τῶν ξενοκτόνων παίδων ἐν τῇ Θρηκικῇ Παλλήνῃ ἀπαλλαχθεὶς, ὡς ἰστορεῖ Λυκόφρων, ἀποκατέστη εἰς Φάρον μετὰ τῆς Θυγατρὸς Εἰδοθέας. Et Apollodorus lib. II. de Hercule loquens, Ἐκ Θάσου δὲ ὁρμισθεὶς ἐπὶ Τορινὴν, Πολύγονον καὶ Τηλέγονον, τοὺς Πρωτεὺς τοῦ Ποσειδῶνος υἱούς, παλαιὴν προκαλουμένους, κατὰ τὴν πάλην ἀπέκτεινε. Qua re audita, Proteus nec gaudio affectus est, quod filii essent, qui occiderentur; nec tamen lacrymas fudit, quod essent scelerati: vnde eum Lycophron *rifus et lacrymarum expertem* vocat. Simili modo affecta est apud Sophoclem Clytaemnestra, cum ei nunciata esset Orestis filii, a quo vitae suae timebat, mors, Electra v. 767.

Ω Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῇ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
Εἰ τοῖς ἑμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

Et in Oedipo Tyran. nuncius Polybi, cui haeres in Corinthi regno destinabatur Oedipus, mortem Oedipo ferens, ait, v. 945.

— τὸ δ' ἔπος, ὃ ἔξεῶ τάχα
Ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν ἀσχάλλοις ἴσως;

Pariter apud Aeschylum in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, cum victoria staret a Thebanis, Oedipi vero filii essent occisi, animi se dubium praedicat Chorus, nec satis scire, an Patriae felicitatem gratulari, an potius regiae domus cladem deplorare debeat,

Πότερον χαίρω, καὶ πολολύζω
Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι·
ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας
Ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους.

129. Τῆς θ' Ἠλίου Θυγατρὸς Ἰχθυίας βραβεύς] Solis filia dicitur Themis, Dea iustitiae praefes, quam tamen plerique Coelo et Tellure natam tradunt, inter quos He-

Hodius Theogon. v. 135. vbi inter caeteros eorum liberos enumerat

Θείαν τε, 'Ρείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε.

Idem facit Apollodorus lib. I. cap. III. quibus adsentitur in Hymnis Orpheus,

Οὐρανόπαιδ', ἀγνὸν καλέω Θέμιν εὐπατέρειαν.

Themis Ichnaea etiam ab Homero dicitur Hymno in Apollinem,

— θεαὶ δ' ἔσαν ἐνδοθεὶ πᾶσαι,
'Οσσαὶ ἄριστοι ἔσαν, Διάνη τε, 'Ρείη τε,
'Ιχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγαστόνος Ἀμφιτρίτη.

Haec appellatio sumta est ab Ichnis, Thessaliae vrbe, vt vult Strabo, Geograph. IX. in Thessaliae descriptione, Καὶ Ἰχνη, ὅπου ἡ Θέμις Ἰχναία τιμᾶται. Stephanus Macedoniae urbem facit, indeque dictam narrat, quod ibi Iupiter Themidem fugientem deprehendit, κατ' ἔχνος eam persequens: Ἰχνη, πόλις Μακεδονίας, Ἡρόδοτος ἐβδόμῃ. Ἐρατοσθένης δὲ Ἀχνας αὐτὴν φησι. Φιλητᾶς δ' Ἀχνην φησὶ, διὰ τοῦ α. Τὸ ἐθνικὸν καὶ Ἰχναῖος, καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις. διωκομένη γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατελείφθη (lego κατελήφθη) ἐν τοῖς τῶν Ἰχναίων τόποις, καὶ ἀπὸ τοῦ διωχθῆναι κατ' ἔχνος ἀνομάσθη. Huc spectat Hesychii locus, Ἰχνήμη, Θέμις. vbi Cl. Salmasius reposuit Ἰχναίη. Themidos βραβεὺς iudicem iustum denotat; βραβεὺς enim proprie significat τοὺς ἐν ἀγῶσι κήρυκας, seu διοικητάς, i. e. iudices, qui certaminibus praefuerunt, et praemia merentibus dabant, litesque, quaecumque illic inciderent, dirimebant; vt ex Suida, aliisque Grammaticis discimus. Similiter dixit in Orest. v. 1652. Euripides δίκης βραβεὺς, i. e. teste Scholiaste, τῆς κρίσεως διοικητάς.

131. Πελειάδος] Helenam columbae assimilauit Poeta, quod ista auis libidine sit infamis, (vnde et Veneri sacra est) totoque fere anno pariat; vnde Aeschylus in Ἐπτά ἐπὶ Θήβ. dixit,

Πάντροφος πελειάς. —

Vbi Scholiastes, Πάντροπον δὲ τὴν πελειάδα φησὶν, ὅτι πάντα ὄρνεα ἅπαζ τοῦ ἔτους τίκει, ἡ δὲ περιστέρα αἰεὶ, διὸ ἀνάκειται τῇ Ἀφροδίτῃ. Περιστέρα δὲ εἴρηται, ἡ περισσὰ ἐρῶσα, πλεονάζοντος τοῦ τ κατὰ μέσον. Idem in Prometheo, haud aliter ac Ly-

cophron, amatores rapaces κίρκους appellat, eorumque
uxores περιστεράς,

Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι.

Ad quod Scholiaſtes: Κίρκοι πελειῶν· πελειάς τὰς νύμφας, ἥτοι
παῖς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρα· Ἀφροδιſιατικὸν γὰρ τὸ ὄνομα τοῦτο,
ἢ περιστερά. Κίρκους δὲ, ἥτοι αἰτούς, τοῖς νυμφίοις, ἤγουν τοῖς
νείοις τοῦ Αἰγύπτου, διὰ τὸ ἀρπακτικὸν λέγει.

135. Σύνδορον Αἰγαίανος ἀγνίτην πόρον] Aegaeon, vel
Aegaeus dicitur Neptunus, Hesychio teste: Αἰγαίαν ἐπιτε-
ταμένως, ἐνάλιος θεός, καὶ τὸ περὶ Κυκλάδας πέλαγος· οἱ δὲ ὁ
Βριάρως, καὶ ὁ Ποσειδῶν. Ita dictus a γαίῳ, superbio, inde
γαίων, et Αἰγαίων, per prosthesin. Vel potius ab Aegia,
Euboeae vrbe, Neptuno sacra Strabo lib. IX. Κατὰ δὲ τὴν
παραλίαν ταύτην κεῖσθαι φασὶν Αἰγὰς τὰς ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν αἷς τὸ τοῦ
Ποσειδῶνος ἱερὸν τοῦ Αἰγαίου. Hesychius Aegarum meminit,
insulae prope Euboeam Neptuno sacrae: Αἰγαί νῆσος πρὸς
τῇ Εὐβοίᾳ, ἱερὸν Ποσειδῶνος. Sunt qui dictum volunt ab Ae-
gis, Achaiae vrbe; Phauorinus, Αἰγαίων, ὁ Ποσειδῶν, ἀπὸ
τοῦ ἐν ταῖς Αἰγαῖς πόλεως τῆς Ἀχαιῆς, καὶ ἐν τῇ Αἰγαίᾳ τιμα-
σθαι Neptuni etiam in hac vrbe culti duobus in locis
meminit Homerus; Iliad. v. v. 23.

— τρεῖς δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' Ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος·
Τρεῖς μὲν ὀρέξαντ' ἰὼν· τὸ δὲ τέτατον ἴκετο τέκμαρ,
Αἰγὰς· ἐνθα δὲ οἱ κλυτὰ δαίματα βένδεται λίμνης
Χρῦσα μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.

Vbi Scholia vetera: Αἰγαί, πόλις Ἀχαιῆς ἐν Πελοποννήσῳ, ἐν-
θα τιμᾶται ὁ Ποσειδῶν. Iterum in Iliade 9. v. 203.

Ὡ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐεσθενές, οὐδέ νύ σοί περ
Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε καὶ χαρίεντα. —

Huius versiculi meminit Pausanias Achaicis; narrat prae-
terea, hanc urbem postea desertam esse: Πρὸς δὲ τῇ Ἀχαικῇ
Κοκκιδίᾳ Ἀχαιῶν ποτε ἦκετο Αἰγαί πόλις· ἐκλειφθῆναι δὲ αὐτὴν
ἀνὰ χρόνον ὑπὸ Ἀσθενίας λέγουσι. Τοῦτων δὲ Ὅμηρος τῶν Αἰγῶν ἐν
Ἡρας λόγοις ἐποίησατο μῆμην,

Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν.

δηλον, ὡς γέρε τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίσης ἐν τε Ἑλίῃ καὶ ἐν ταῖς Αἰγαῖς ἔχοντος. Meminit etiam Eustathius II. β'. p. 220. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι μετὰ Σικυῶνα Ἑλληνὴ κείται, εἴτα Αἰγείρα δευτέρα, τρίτη Αἰγαί, ἃς καὶ Αἰγὰν λέγουσιν ἐνικῶς, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα. *Neptuni porro salem dicit Poeta, quod sal nihil aliud sit, quam concrelio aquae marinae, vnde πάρος dicitur; nam Grammatici πάρον expr. τὸ πεπηγμένον ὕδωρ.* Sal in conuiujs hospitalibus adponi solebat, vel vt significetur, amorem hospitum et coniunctionem futurorum permanentes et diuturnos, sal enim a corruptione conseruat: vel quoniam, vt sal multis aquae collectionibus conficitur, ita qui ex diuersis locis conuenerunt, hospitalitate idem facti sunt: quas rationes suggessit Eustathius Iliad. α. p. 100. Τοῖς ἐπιξενουμένοις (τοῖς ἄλλας) παρετίθετο πρὸ τῶν ἄλλων βρωμάτων· ἢ διὰ τὸ τῆς Φιλίας νόστιμον καὶ παράμονον, παραμονῆς γὰρ αἷτιος πολλοῖς τῶν σωμάτων καὶ ἡ ἄλς· ἢ καὶ εἰς σύμβολον τῆς κατὰ Φιλίαν ἐνώσεως· ὡς γὰρ ἄλς ἐξ ὑδάτων πολλῶν ῥυτῶν καὶ χυτῶν παγεῖς, ἐν τε στερεὸν γέγονε σῶμα, οὕτω καὶ οἱ συνελθόντες εἰς ξενίαν ἐκιδεστώτων, εἰς ἐν τῷ τε τόπῳ, καὶ τῇ Φιλικῇ διαθήσει συνήχθησαν. Et alias tanto in honore habebatur sal, vt sine eo nullum peractum fuerit sacrificium; vt docet Plinius lib. III. cap. VII. *Maxime tamen (inquit) in sacris intelligitur auctoritas (salis,) quando nulla conficiuntur sine mola salsa.* Vnde nil mirum, si eum Lycophron vocauerit ἀγνίτην: et Hesychius etiam Ἀγνιστήριον expr. οἱ ἄλς. Pari ratione Homerus ἄλα θεῖον dixit Iliad. ι. v. 214.

Πάσσε δ' ἄλὸς θεῖοιο. —

Ad quod Eustathius, Θεῖον τὸν ἄλα φησὶν, ἢ διότι συναγωγός ἐστιν εἰς Φιλίαν, καὶ εὐνοίας σύμβολον τοῖς ξένοις ἐν τῇ τραπέзῃ παρετίθετο· ἢ διότι τὰ ἀλίπαστα ἐπὶ πολὺ παραμένειν ποιεῖ. Εἰποι δ' ἂν τις καὶ παρὰ τῷ Ἀνυόφρονι ἀγνίτην τὸν ἄλα λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ θεῖον.

136. Ἐτλης θεῶν etc.] Graue erat peccatum, et nullo non supplicio dignum, si quis mensam hospitalem violaret; quod innumeris exemplis patet, quorum vnum tantum adferam, vbi de Paride conqueritur Menelaus, Iliad. γ'. v. 351.

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κἀκ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμιασσαν.

Ὅφρα τις ἐβρίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέζει, ὅ κεν φιλότητα παράσχη.

137. Λάξαι τράπεζαν] Λάξαι Hefychio est λυκτίζαι, metaphora a iumentis sumpta; nec aliter Aeschylus, Agamemn. v. 390.

— — ἀνδρὶ
Λακτίσαντι μεγάλα δίκας
Βωμύν. —

139. Τοίγαρ ψαλάξεις] Paridis lyrae meminit Homerus, Iliad. γ'. v. 49. vbi Hector Paridi ait,

Οὐκ ἄν τοι χαρίσμη κίθαρς, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης.

Vt non opus sit confugere ad sensum prouerbialem, quo εἰς κενὸν ψαλάξαι exp. frustra aliquid tentare, vid. Iohan. Tzetzae Chil. V. Hist. II.

143. Τῆς πενταλέκτρον] De Helena loquitur, quae quinque viris nupsit, qui mox ordine recensentur: cuius rei meminit etiam Euripidis Scholiastes, Androm. v. 228. vbi Andromache Hermionae, Helenae filiae, matris impudicitiam exprobrat,

Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γύναι,
Ζήτει παρελθεῖν. —

Λέγει δὲ Θησεῖα, (inquit Scholiastes) καὶ Μενέλαον, Ἀλέξανδρον, καὶ Δηΐφοβον, καὶ μετὰ θάνατον, ἢ ἐν οὐαίῳ Ἀχιλλεὺς, ὡς Λυκόφρων,

Τῆς πενταλέκτρον Θυάδος Πλευρωνίας.

Ibid. Θυάδος] Θυάδες erant Bacchi ministrae, a quo immitti furores, pro quavis vehementi concitatione, siue in libidinem, iram, vel alios quosuis affectus poni solent. Hinc Euripides Phoeniss. v. 21. de libidinoso quodam,

Ὁ δ' ἤδονῃ δούς, εἰς τε Βακχεῖον πεσών.

Et Latini Poetae frequentissime vtuntur vocibus *furorem* significantibus, cum amorem volunt exprimere; affectum nempe, in quo tantum est furoris et dementiae, vt qui eius illecebris capti sunt, non minus ridicule se gerant, quam qui rationis vsum perdiderunt: Horatius,

— siue puer furens
Impressit memorem dente labris notam.

Et Virgilius Eclog. X. v. 37.

*Certe siue mihi Phyllis, siue esset Amyntas,
Seu quicumque furor. —*

h. e. amor. Et paullo post, v. 44.

Nunc insanus amor. —

Et v. 59.

— tamquam haec sint nostri medicina furoris.

Hanc in rem plura vide Callandrae v. 405.

144. Γυιαί] Huius loci meminit Eustathius Iliad. ƒ. Γυῖῶσαι, τὸ χολῶσαι λέγει, ἀφ' οὗ καὶ γυῖὸν ὀξύτονος, τὸ χολόν· ὡς παρὰ τῷ Λυκόφρονι, Γυιαί Μοῖραι, αἱ χολαί. Idem Iliad. ƒ. epitheti huius rationem reddidit: Ἰστέον ὡς αἱ μὲν Μοῖραι χολαί παρὰ Λυκόφρονι, διὰ τὸ ἀνόμοιον τοῦ μοιριδίου, καὶ ἄνιστον, καὶ ὑποσκάζον, καὶ ὡς οἶον οὐλάζον, καὶ μὴ αἰεὶ ὡσαύτως βαῖνον. Plura qui volet, Mythologos adeat.

145. Δηναιῶς Ἀλός] Oceanus et Tethys Deorum antiquissimi memorantur; quod ideo factum dicitur, quia Veteres ex aqua principium suum habere vniuersa putarunt; quam opinionem sequioribus seculis amplexus Thales Miles. Hinc Deorum, hominumque communes parentes habiti sunt. Orpheus Hymno in Oceanum,

Ὠκεανὸν καλέω, πατέρ' ἀφθιτον, αἰὲν ζόντα,
Ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν, θνητῶν τ' ἀνδράπων.

Et Homerus Iliad. ƒ'.

Ὠκεανὸν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.

Apud Ovidium Iuno se eorum *alumniam* vocat, Metamorph. II.

At si vos laesae contemptus tangit alumnae.

Vnde magno eos in honore habebant, et summa reuerentia prosequiebantur iuniores Dei. Ovidius Metamorph. II. v. 509.

*— et ad canam descendit in aequora Tethyn,
Oceanumque senem, quorum reuerentia mouit
Saepe Deos. —*

146. Νουφῆα πεντάγαμβρα δαΐσασθαι γάμων] Δαΐσαι de conuiuio praebendis dāi solet; unde vulgo dicimus δ-ται τάφον, i. e. funebre epulum praebere. Hic ad nuptialia conuiuia applicatur: nam in nuptiarum celebratione lautissima conuiuia apparari solebant, tum amicorum gratia, quorum ingens erat confluxus; tum etiam Deorum nuptialium, quibus huiusmodi deliciae gratissimae credebantur; ut obseruauit Athenaeus Δειπνοσοφ. lib. V initio cap. I. Ὡς γενόμεσται ἔχειν συμπόσια περὶ τοὺς γάμους, τῶν τε γαμηλίων θεῶν ἕνεκα, καὶ τῆς ἰσονείας μαρτυρίας. Homerus pro conuiuio nuptiali γάμον posuit, Iliad. τ. v. 299.

— δαΐσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.

Quod ex alio Homeri versiculo obseruauit Iulius Pollux Onon. astic. lib. III. cap. III. Ὅμηρος μέντοι οὐ τὸ ἔργον μένον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐστίασιν γάμον καλεῖ,

Εἰλαπίν', ἧδ' ὧ γάμος, ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἔστιν.

Ad haec conuiuia vocabant amicos, cognatosque omnes, ut ex initio Odysseae discitur, ubi Menelaus Hermionem Pyrrho desponsatissimus, epulum nuptiale celebrat. Unde ne turbae et tumultus in tanto hominum concursu fierent, cautum est Athenis, commissa Magistratibus quibusdam huius rei cura, quos Γυναικονόμους vocabant, nomine ex officii ratione indito: iidem uia cum Areopagitibus aliis etiam publicis conuentibus, quales erant epulae sacrificiales, funebres, etc. praesuerunt: scribente Athenaeo lib. VI. cap. XI. Καὶ Φιλόχορος δ' ἐβόησεν Ἀτθίδος, Οἱ Γυναικονόμοι, φησὶ, μετὰ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἐσκόπουν τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις συνόδους, ἐν τε τοῖς γάμοις, καὶ ταῖς ἄλλαις θυσίαις. Ibidem alia per multa eandem in rem disserit.

147. Λίκους] i. e. raptores; haud aliter in Aristophanis Nubibus, Nubes, quae in omnes se figuras transformabant, pro rerum, in quas incidunt, varietate, si rapacem Simonem conspexerint, in lupos conuerti dicuntur,

Στρ. Τί γάρ, ἦν ἄρταγα τῶν δημοσίων Σίμωνα, τί δρῶσιν;
Σωφκ. Ἀποφαινόμεθα τὴν φύσιν αὐτοῦ, λίκαι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

150. Ἑμικρῶτα βάρβαρον] Simili modo Teucer apud Soph. Menelao obicit, Barbarae ipsum, et Cretensis originis esse, Aiace v. 1310.

Οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρός μὲν ὃς προῦφ' πατὴρ,
Ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;

Vbi Demetrius Triclinius: Τάνταλος, ὁ τοῦ Πέλοπος πατήρ,
ἐκ Φρυγίας ἦν, etc. Paullo post, v. 1313. Teucer ait,

Αὐτὸς δὲ μητρός ἐξέφ'υς Κρήσσης.

Nec aliter Euripides Orest. v. 18.

Μενελαῖός τε Κρήσσης ματρὸς Ἀερόπης ἄπο.

151. Ἐπειὸν] Epei regionem Elidem dictam habita-
runt, teste Homero Iliad. λ'.

Κήρυκες δὲ λίγαινον ἅμ' ἡοῖ Φαινομένηφι,
Τοὺς ἔμεν, οἷσιν χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη·
Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
Δαίτρευνον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον.

Idem Odyss. ε. v. 275. tradit Epeos Elidis dominos
fuisse,

Ἥ εἰς Ἥλιν δῖαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἐπειοί.

Plinius narrat Epeos postea dictos Eleos, lib. IV. cap. V.
Inde Eleorum ager, qui antea Epei vocabantur. Quo-
rum nominum originem ex Pausania discimus, qui tradit
eundem populum, Epeo regnante, Epeos; Eleo postea
rerum potito, Eleos nuncupatos esse, Eliac. α. initio:
Ἐσχ' τὴν βασιλείαν Ἐπειός, καὶ Ἐπειοὶ πρῶτον τότε, ὣν ἤρχεν,
ᾠνομάσθησαν. Paullo post: Τὴν δὲ Ἐπειῶν ἔσχεν ἀρχὴν Ἥλειος,
Εὐρυκίδης τε, τῆς Ἐνδυμῖανος, καὶ (ὅτ' πιστὰ) πατὴρ ὦν Ποσει-
δῶρος· καὶ τὸ ὄνομα οἱ ἄνθρωποι οἱ νῦν ἀντὶ Ἐπειῶν ἀπὸ τοῦ Ἥλειου
μεταβεβλήκασιν. Idem alii tradunt, alii negant; Strabo
sentire videtur, ab initio diuersas fuisse gentes, sed cum
Epei essent rerum domini, in vnam urbem coiuisset, lib.
VIII. Οὐ μέντοι ἄπιστον, οὐδ' εἴ ποτε τοῖς Ἥλαιοις διάφοροι ὄντες
οἱ Ἐπειοὶ καὶ ἑτεροθνήϊς, εἰς ταυτὸ συνέχοντο κατ' ἐπικράτειαν,
καὶ κοινὴν ἐνέμενοντο πολιτείαν.

152. Ἐνναία] Enna Siciliae vrbs erat, in umbilico
regionis sita; ibi Cereris erat templum, narrante Strabone,
lib. VI. Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ, τὴν μὲν Ἐνναν, ἐν ᾗ τὸ ἱερόν τῆς
Δημητρος, ἔχουσιν ὀλίγοι, etc. Cicero quarta in Verrem
vberius am reliquit vrbis huius, templi, sacrorumque de-
scriptionem; natam ibi tradit Cererem, raptam Proser-
pinam, locum denique et sacra omnibus, quotquot vsquam

sunt, non exceptis Atheniensium Mysteriis, maiorem habere religionem. Meminerunt etiam Poetae Latini. Silius Italicus lib. I.

Nec Cerere Ennaea, Phario nec victa colore.

Emendo hinc vulgatas et recentiores quasdam Claudiani editiones, de raptu Proserpinae lib. I.

Ennaeae Cereri proles optata virebat

Vnica, nec sobolem tribuit Lucina secundam.

Vulgo legitur *Aetnaeae Cer.*

153. *Ἐρουννα*] Ab hoc Cereris cognomine dictum videtur Festum Cereris, de quo Hesychius, et post eum Phauorinus, *Ἐρουννία, ἑρστὴ Δήμητρος*. Malim, *Ἐρκύνια*.

Ibid. *Ἐριννὺς*] Erinnys in Thelpusa, Arcadiae vrbe, dicta Ceres, quae in Erinnyis fornam versa, cum Neptuno concubuit, ex quo Arionem equum peperit. Apollodor. lib. III. fine cap. VI. *Ἀδριαστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων· τοῦτον ἐκ Ποσειδάωνος ἐγέννησε Δημήτηρ, εἰκασθεῖσα Ἐριννὺ κατὰ τὴν συνουσίαν*. Variavit haec rationem Paulanias, Arcad cis, *Μετὰ δὲ Θέλπουσαν, ἐπὶ τὸ ἱερόν τῆς Δήμητρος ὁ Λάδων κάτεισι τὸ ἐν Ὀγκίῳ· καλοῦσι δὲ Ἐριννὺν οἱ Θελπούσιοι τὴν θεόν, ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ Ἀντίμαχος, ἐπιστρατεῖαν Ἀργεῖων ποιήσας ἐς Θήβας, καὶ οἱ τὸ ἔπος ἔχει,*

Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐριννὺς εἶναι ἐδεθλα.

Ὁ μὲν δὲ οἶκος Ἀπόλλωνός ἐστι κατὰ τὴν φήμην, καὶ ἐν τῇ Θελπούσιᾳ περὶ τὸ χωρίον ἐδυνάστευε τὸ Ὀγκιον. τῇ θεῷ δὲ Ἐριννὺς γέγονεν ἐπικλήσις· πλανωμένη γὰρ τῇ Δήμητρει, ἥνικα τὴν παῖδα ἐζητεῖ, λέγουσιν ἕπεσθαι οἱ τὸν Ποσειδῶνα, ἐπιθυμοῦντα αὐτῇ μιχθῆναι, καὶ τὴν μὲν ἐς ἵππον μεταβάλλουσαν, ὁμοῦ ταῖς ἵπποις νέμεσθαι ταῖς Ὀγκίου. Ποσειδῶν δὲ συνήσιν ἀπατῶμενος, καὶ συγγίνεται τῇ Δήμητρει, ἄρσενι ἵππῳ καὶ αὐτὸς εἰκασθεῖς. Τὸ μὲν δὲ παρ' αὐτῆς (malim παραυτῆς) τὴν Δήμητρα ἐπὶ τῷ συμβῆναι ἔχειν ὀργίλως, χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ τε θυμοῦ παύσασθαι, καὶ τῷ Λάδωνι ἐδελεῖσθαι φασιν αὐτὴν λούσασθαι· ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπικλήσις τῇ θεῷ γεγενῆσιν, τοῦ μνημείατος ἕνεκα Ἐριννὺς, ὅτι τῷ θυμῷ χρῆσθαι, καλοῦσιν ἐριννύειν οἱ Ἀρκάδες· Λουσία δὲ, ἐπὶ τῷ λούσασθαι τῷ Λάδωνι etc. Pergit deinde de Cereris statua, Arione equo, etc. narrare. Porro huic Cereri festi dies observati, quorum in vno natus Orestes; docente Ptolemaeo Hephaestione,

fine lib. III. Ὡς Ὁρέστης κατὰ τὴν ἐρετὴν τεχθεῖη (lego τεχθεῖη)
τῆς Δήμητρος, τῆς καλούμενης Ἐρινύος.

Ibid. Ζιφυόρος] Hoc epitheton non modo de ense,
verum de falce melioria intelligi potest.

158. Ἐρεχθεύς] Phauorinus, Ἐρεχθεύς, Ποσειδῶν ἐν
Ἀθήναις· ἢ Ἐρεχθεύς, ὁ ἐπιχθόνιος καλούμενος, ἀπὸ τοῦ ἐσπᾶσθαι
εἰς τὴν ἔρην· ἢ παρὰ τὸ ἐρεῖκω, τὸ κέπτω. Hinc emendandus
Hesychius, Ἐρεχθρεύς, Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις. Omnino le-
gendum Ἐρεχθεύς, quo cognomine insignitus videtur Ne-
ptunus ab Erechtheo, Athenarum rege; sicuti Minerva
Aglaurus, Iupiter Agamemnon, et alii aliis nominibus a
viris sumtis ornati fuerunt. Porro Neptunus hic fanum in
ἀκροπόλει Athenarum habuit, quod Ἐρεχθεῖον appellabant,
ante quod erat Iouis Ἰστίου ara. Pausanias Atticis, Ἔστι
δὲ καὶ αἰήμα, Ἐρεχθεῖον καλούμενον· πρὸ δὲ τῆς εἰσόδου Διὸς ἐστὶ
βωμός Ἰστίου. Neptuni Erechthei mentio est apud Athe-
nagoram, in Leg. pro Christ. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος Ἐρεχθεῖ Ποσει-
δῶνι θύει. De hoc plura vide in doctissimi Meursii Cecropi-
ae cap. XVIII.

162. Καμίλλου] Mercurium hoc nomine signat,
qui idem videtur esse cum Casmilo, Cabitorum Samothra-
cum vno, vt docent Phauorinus, Etymologici Auctor,
et Apollonii Scholiastes Arg. I. Alii tamen Casmilum in
inferiori ordine ponunt, et pro ministro duntaxat habent.
Varro, *Casmilus nominatur in Samothraces mysteriis,
Deus quidam administrator Diis magnis.* Plerique alii *Ca-
millum* scribunt. Plutarchus in Numa, Καὶ τὸν ἐπεξητοῦντα
τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ἀμφιθαλῇ παῖδα λεγέσθαι Κάμιλλον, ὡς καὶ τὸν
Ἑρμῆν οὕτως εἶναι τῶν Ἑλλήνων Κάμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσηγό-
ρου. Dionysius Halicarnasseus lib. II. Τηχέτην τοῖς ἱερῶ-
ν εἰ λεγόμενοι νῦν παρὰ Ῥωμαίων κάμιλλοι. Festus, *Flaminius
Camillus, puer dicebatur ingenuus patrimus et matrimus,
qui Flamini Diali ad sacrificia praeministrabat; anti-
qui enim ministros camillos dicebant.* Macrobius Sa-
turnal. lib. III. *Romani quoque pueros puellasque nobiles
et iuvenes, camillos et camillas appellant, Flaminica-
rum et Flaminum ministros.* Hinc Virgilius Meta-
bum dicit *Camillam* appellasse filiam, Dianae scil. prae-
ministram: sed et idem *Casmillam* scribit, Aeneid. XI.

— matrisque vocavit

Nomine Casmillam mutata parte Camillam.

Vbi Seruius, *Camilla q. ministra dicta est; minisfros enim et minisfros impuberes, camillos et camillas in sacris vocabant: unde et Mercurius Hetrusca lingua Camillus dicitur.* Sed Boeoti, qui vocabulum a Phoeniciis didicere, neque *Camillum* scribebant, neque *Casmilum*, sed *Cadmilum*; vt tradit, praeter Scholiastem nostrum, Auctor apud Phauorinum, Κάδμος οὐ κούριον μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἐγγυῖ ἐπίθετον, οὗ παράγωγον ὁ Κάδμιλος παρὰ Λυκόφωνα. Quae verba etiam occurrunt in Eustathio, *Iliad.* δ'. p. 371. Mercurium hinc patet *Cadmilum* dici; quam scripturam etsi conuelleret Meursius, reliquis tamen omnibus longe praefert, idque non immerito, Cl. Bochartus, *Geograph. Sacr. Partis secundae lib. I. cap. XII.* cum quia in Boeotia nata est, vbi Phoenices diu haeserunt; tum maxime, quia Arabice *חַדְמָה* (*chadama*) est ministrare; nullum est verbum notius. Sic in Prouerbiis Abid *Vbid.* ultimo secundae centuriae, *פְּחַדְמַתִּי בִּינְחִי* (*phecadamathi binchi*) et ministravit filia. *Ioh. XII. 26.* *חַדְמִי* (*chadimi*) *minister meus*, et *מִן יַחְדְּמוֹנִי* (*men iachdamoni*) *qui ministrabit mihi.* Atque vt vltimari scias de sacro ministerio, *Luc. I. 5.* pro Sacerdotum *ἱερασι* Arabs Interpres habet *חַדְמָת* (*chadmath*). Et *Iacob. I. 27.* eadem voce redditur *ἱερασία*. Et *Exod. XXVIII. 4.* de Sacerdotibus dicitur, *יַחְדְּמוּנִי* (*inna iachdamuni*) *vt mihi ministrarent.* Omnino igitur *Cadmilum* Phoenices scripserunt *חַדְמֵל* (*Chadmel*) i. e. ministrum Dei, ministrum sacrum; quo modo *Camillum*, et *Casmilum* Veteres summo consensu explicant. C factum ex *ח* (*cheth*.) vt in *Tapsaco* ex *חַפְסַח* (*Thipsach*.) et *Malaca* ex *מַלְאָכָה* (*Malacha*.) et similibus. Rursus *Cadmil* mutatum in *Cadmilum*, quia Phoenicum *חַמ* (*El*) Graece scribebatur Ἥλος. Hinc in Theologia Phoenicum apud Philonem Ἥλος idem qui Κρόνος, nempe Saturnus, *חַמ* (*El*) i. e. Deus, κατ' ἐξοχὴν appellabatur. Ita legitur in Damascio. Quin et *Cadmelum* reperias apud Nonnum, qui de Mercurio sic habet, *Dionysiac. lib. IV.*

Οὐδὲ μάρτην Κάδμηλος αἰδεῖται. —

Ibid. *Καδμῖλου γόνος*] i. e. Myrtilus, Oenomai auriga, cuius ope Pelops Oenomaum deuicit; postea autem timens, ne Myrtilus sibi victoriam arrogaret, vel, quia nimiam eius cum Hippodamia familiaritatem suspicabatur, in pelagus, ab hoc casu Myrtoum dictum, praecipitem

dedit. Sophoclis vetus Scholiastes, Φησὶ Φερεικῆς, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν Ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἴπποδάμειαν, ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων, καὶ τοῦ Μυρτίλου· καθ' ὁδὸν καταλαβὼν αὐτὸν προιόντα Φιλῆται αὐτήν, ἐξέριψεν εἰς Θάλασσαν. Totam historiam latissime descripsit vetus Homeri Scholiastes in Iliade. Pausanias Arcadicis narrat, Myrtilum Hippodamiae amore captum, cum non auderet in certamine fortunam suam experiri, aurigae munus obiisse, sed Oenomaum postea Pelopi prodidisse, cum prius ille iuramento se obstrinxisset, vnam Myrtilo cum Hippodamia noctem concedere: postea cum victorem promissi moneret, ab eo in mare proiectus dicitur. Eius autem cadaver in littus proiectum Pheneatae sepulturae mandabant, et statuta nocte quotannis parentalia soluebant. Caeterum Mercurius ob occisum filium Pelopi grauiter infensus dicitur; vnde factum, vt Pelops ad placandum hunc Deum templum exaedificarit in Peloponneso. Pausanias Eliac. α'. Ἑρμοῦ τε ἐν Πελοποννήσῳ ναὸν ιδρύσασθαι, καὶ θῦσαι τῷ θεῷ Πέλοπα ἔλεγον οἱ Ἥλεῖοι πρῶτον, ἀποτρεπόμενον τὸ ἐπὶ τῷ Μυρτίλου θανάτῳ μῆνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ. Etiam et Myrtilo cenotaphium condidisse, eumque Taraxippum esse nonnulli credebant, docente eodem Pausania, Eliac. β'. Λέγουσι δὲ καὶ ὡς Μυρτίλῳ κενὸν ἐνταῦθα ἡρώων ποιήσεις Πέλοψ, καὶ θύσει τε αὐτῷ, τὸ ἐπὶ φόνῳ μῆνιμα ἰώμενος, καὶ ἐπονομάτα Ταράξιπον. Sed nequaquam potuerunt haec Mercurii iram auertere, quam adeo grauem concepisset, vt totam Pelopidarum domum cladibus perpetuis vexaret. Sophocles Electra v. 510.

Εὔτε γὰρ ὁ πόντισθεῖς
 Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 Παγχρύσων δίφρων
 Δυστάνοισιν αἰκίαις
 Πρόρρητος ἐκρίφθεις,
 Οὔτις πω
 Ἐλείπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
 Πολύπρονος αἰκία.

Consule etiam Eurip. Orest. v. 813, 993, 1550. Emendo obiter eius Scholiasten: Πέλοψ (inquit) ἐξεδίφρευσεν εἰς Θάλασσαν τὸν Μυρτίλον, ἐνθεν καὶ Μυρτῶν ἀπὸ Μυρτίλου τὸ πρὸς Εὐβοίαν κέκληται· μνήσαντος γὰρ Ἑρμοῦ, τὸν τούτου πατέρα, ὑποβαλεῖν τοῖς ποιμνίοις χρυσόμαλλον ἄρνα, ἢ πολλῶν αἰτία κακῶν αὐτοῖς γέγονε. Lege, μνήσαντος δὲ Ἑρμοῦ, τοῦ τούτου πατρός.

Vel, *μινίσαντα δὲ Ἑρμῆν, τὸν τούτου πατέρα* etc. Sensus est, Mercurium, Myrtili patrem, auream agnam, quae Pelopidarum familiae exitiosa fuit, immisisse. Tota fabula notissima est.

167. Ὀπλαις Ἀρπινναν ἀρπυΐαις ἴσῃν] Ἀρπυΐαι vel significant Harpyias, Deas quasdam rapaces, et monstrosas; vel ventum rapidum. Homeri Scholiastes vetus: Ἀρπυΐαι, ἀνέμου εἶδος, παρὰ τὸ ἀρπάζειν· ἢ δαίμονες ἀρπαντικαί, ὧν τὰ ὀνόματα, Ἀελλῶ, Ψευπέτη, Ποδάργη. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ἀρπυΐαι, αἱ τῶν ἀνέμων συστροφί, θύελλαι. Quem sensum Eustathius allegoricum esse putat: Ἀρπυΐαι δὲ, (inquit) ἀλληγορικῶς μὲν ἀνεμοὶ καταγιγνώσκεις, καὶ ἀρπαντικοί. Sensem priorem amplexus est in sua interpretatione Canterus; verum posterior aliis forte magis arridebit; solent enim equi veloces ventis comparari; iidem *volare* etiam dicuntur. Homerus *Iliad.* κ'. v. 437.

— θείειν ἀνέμοισιν ὅμοιοι.

Et *Iliad.* υ'. v. 395.

Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀρέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη.

Et *Iliad.* ε. p. 423. Ed. Bas.

— τῷ δ' οὐκ ἄκοντα πετέσθην.

Quo in loco Eustathius huc respexit: Ἰστέον δὲ (inquit) ὡς οἱ πέτεσθαι λεγόμενοι ἵπποι, καὶ ἀελλόποδες ἂν ῥηθῆεν, καὶ ποδῆνεμοι, καὶ ὀπλαις ἀρπυΐαις ἴσοι κατὰ Λυκίφωνα. Nec aliter Latini dicunt *ocyus aura*. Ouid. *Metam.* III.

Inde ruunt alii rapida velocius aura.

169. Κίρκου καταβρύκτῆρος] Comparatio haec ab Aeschilo sumpta est, qui pluribus in locis *κίρκους* appellat raptores: *Iket.* v. 61.

— ἀνοίων

Ὅπα τῆς Τηρείας

Μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου,

Κερκηλάτου τ' ἀηδόνος.

Vbi *κερκηλάτου ἀηδόνος* intelligo de Philomela a Tereo rapta; licet aliter hunc locum explicent Interpretes. Postea de Danai filiabus Aegypti filios fugientibus ait, v. 231.

Ἐν ἄγνῳ δεσμός ὡς πελειάδων

Ἰζοσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ.

Caeterum Deiphobi Helenam iu victoriae praemium adepti meminit ex Lycophrone vetus Homeri Scholiastes, Iliad. α. v. 251. Ἀλεξάνδρου τοξευθέντος ὑπὸ Φιλοκτήτου, Πριάμος τὸν Ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθηκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην· Δημόφοβος δὲ γενναίως ἀγωνισάμενος, ἔγημεν αὐτήν. Ἡ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι. Alii alias causas tradunt.

171. Ἐν δὲ δαμνίοις etc.] Insolens videtur maritum nominare, qui somniando tantum cum Helena concubuit; sed ne huius quidem generis exempla defunt apud idoneos Scriptores: nam apud Sophoclem, cum Oedipus timeret oraculum, quo praedictum fuit, ipsum cum matre rem habiturum esse, solata est eum Iocasta, spem iniiciens in somniis complendum fore hunc euentum, quod et multis ait prius accidisse, Oedip. Tyr. v. 990.

Σὺ δ' εἰς τὰ μητρός μὴ φοβοῦ νυμφεύματα,
Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνείρασι βροτοὶ
Μητρὶ ζυνεύσασθισαν. —

174. Κυταίης τῆς ξινοβούχης] Medeam heic intelligi malim, quam Iphigeniam: Medea enim vulgo Cytaica, a Cytaea, non, vt tradunt alii Interpretes, Scythiae, sed Colchorum vrbe; Scythica enim Cythaea diuersa erat a Medae patria. Stephanus Byzantinus, Κυταία, πόλις Κολχικῆ, πατρὶς Μήδειας. ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας. Huc respexit Eustathius in Odyss. δ'. Καθὰ καὶ Εὐφορίων φησὶ, Βλαψί-Φρονα Φάρμακα,

Ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυταῖς ὅσα Μήδεια.

Τουτέστι Φάρμακα, ὧν ἴδρις ἦν ἡ Αἰγυπτία Πολύδαμνα, καὶ Μήδεια ἢ ἐκ Κυταίας πόλεως, ἧς καὶ Λυκόφρων μέμνηται. Medea Cytaeis dicitur in Propertio, II. 4.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytaeis.

Et carmina magica Cyteina vocantur,

Tunc ego crediderim vobis, et sidera, et amnes
Posse Cyteinis ducere carminibus.

176. Μύρμων τὸν etc.] Alludit ad Myrmidonum nomen, quod ἀπὸ τῶν μύρμων inditum volunt. Eustathius II. α. cum prius Aeaci fabulam tradidisset, addit, Καὶ τοιαῦτα μὲν αἱ μυθογραφοῦντες, ἐν οἷς καὶ ὁ Λυκόφρων. Στρατὸν μύρμων ἐξέπειρον τοὺς Μυρμιδόνους εἰπών. Variis deinde modis pergit

hoc figmentum explicare, pag. 57. 58. Iterum etiam huius loci meminit Iliad. β'. Μυρμιδόνες δὲ ἀπὸ μυρμήκων κατὰ μῦθον ἐκλήθησαν, ὡς καὶ Λυκόφρων ὑπολαλεῖ. Caetera, quae ad fabulam pertinent, si quis desideret, illinc petat.

177. Τυφῶνα] i. e. Achillem; nam quiuis impetuosὸς Τυφῶνες vocantur, a Typhone gigante; vel a τυφῶν, vel τυφῶς, quae voces fulmina, aut ventos impetuosos denotant, ut ex Hesychio, et Suida notum. Hinc Aristophanes Cleonem Τυφῶ appellavit, Equit. Act. I. Sc. III.

Καὶ γενναῖος πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.

Quem locum explicavit Suidas.

181. Σφῆκας θαφινούς χρηάμων ἀνειρίστας etc.] Prouerbialis hic est sermo, de eo dictus, qui hostes in se concitat, et sui exitii causa est. Similiter Themistius in Oratione quadam, Ἡρέθισα ἐπ' ἑμαυτὸν καὶ ἐπ' ἀπὸ μὲν οἷον ἐπ' αὐτὸν τινα κηφῆσαν. Vespae enim infecta sunt acerba, et aculeo timenda; vnde apud Aristophanem in Vespis ipsae de se se aiunt,

Πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον
Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον.

Prouerbii etiam meminit Bifetus in Aristophanis Lysistratē: Τὸ σφηκίαν βλῖττειν καὶ ἐρεθίζειν, παροιμιαιῶς λέγεται πρὸς τῶν αὐτοῖς κακὸν τι παρὰ γνώμην ἀβούλως κταμέναν. Primus similitudinis huius auctor videtur fuisse Homerus, qui Myrmi-donas e tentoriis excitatos comparat vespis a pueris irritatis, Il. π'. 257. quem locum elegantia insignem, et quia huic nostro valde similis est, describere non dedignabor:

Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγάλῃτορι Σωρηχθέντες
Ἔστιχον, ὅφρ' ἐν-Τρωπὶ μέγα Φρονέοντες ὄρουσαν.
Αὐτίκα δὲ σφῆκεσσιν εἰκότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδόις, οὐς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔδοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῶ ἐπὶ οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ζυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι·
Τοὺς δ' εἶπερ παρὰ τίς τε κίων ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσει ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντας,
Πρόσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι·
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντας,
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

185. Σκυρίον δράκοντας] i. e. Pyrrhi in Scyro, Aegaei

maris insula, educati. Haud aliter in Seneca Helena ad Andromachen ait, Troad. v. 974.

Te sorte prima Scyrius iuuenis tulit.

186. Σαλμυδησσίως ἄλός] Salmydessus est Ponti sinas: Stephanus, Σαλμυδησσός, κόλπος τοῦ Πόντου.

188. Φαληριῶσαν σπύλον] Satis de hac insula Canterus, et Meursius; plura qui volet videre, adeat Maximum Tyrium Diff. XXVII. Arriani Περιπλουν, Euripidem, eiusdem Scholiastem, Andromach. v. 1260. Eustathium in Dionysii Περιήγησιν, Stephanum, aliosque quamplures.

197. Ἄιδου κρατῆρος] Ita vocat ollam, in qua Iphigenia mortuorum carnes elixasse dicitur, quia Pluto mortuorum est praeses. Haud aliter apud Euripidem Polymnestor Troianas mulieres, quae eius liberos interemissent, ipsumque oculis priuassent, vocat *Plutonis Bacchas*, Hecuba v. 1075.

Ποῖ, πᾶ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπῶν
Βάκχαις Ἄιδου διαμοιρᾶσαι;

204. Ὀρκων ζυγόν] Similiter Euripides dixit ὄρκοις ζυγεῖς, Medea v. 735. metaphora a iumentis sumpta; quoniam qui iuramenti religione se astrinxerunt, haud facile pollunt eius vinculis liberari.

208. Δελφινίου παρ' ἀντρα Κερδῶου Θεοῦ] De Apollinis, et Bacchi nominibus fere omnibus, totaque hac, et praecedente fabula, satis superque priores Interpretes. Addam, Apollinis Delphinii templum Athenis fuisse, in quo Tribunal dictum τὸ ἐν Δελφινίῳ. Pausanias Atticis, Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἐπὶ κλησὶν Δελφινίου. Suidas, Δελφίνιον, ἔστι μέντοι χωρίον ἐν Χίῳ· ἔστι δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος οὕτω καλούμενον, ἐνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίᾳ (lege Δελφινίῳ) δικαστήριον. Quae verba sunt ex Harpocrate desumpta. *Antrum* vocat Apollinis oraculum, quo modo Ouid. Met. III.

Vix bene Castalio Cadmus descenderat antro.

Cuius rei ratio erat, quod in Templo Delphico diuini afflatus ex terrae cauerna sursum mittebantur. Qua de re vide Archaeologias nostras Lib. II. cap. IX. Κερδῶου epitheton Mercurio tribuit Meursius, et Mercurium fuisse *lucris* Deum, nemo ignorat; sed cum hic de Mercurio

sermo non sit, malim de Apolline accipere, qui Κερδῶος vocari poterit ob lucrum, et vtilitatem, quae eius oraculis accepta debent homines; vnde Lucanus Delphicae sedis silentium recenset inter maxima malorum, quae isti seculo contigerant,

— — non ullo secula dono

Nostra carent maiore Deum, quam Delphica sedes

Quod siluit. — —

Vel propter prudentiam, sapientiam, et singularem futura praedicendi peritiam, qua supra caeteros omnes inclaruit hic Deus; nam κέρδος sagacitatem, astutiam, et prudentiam denotare solet. Hesychius, Κέρδος, σύνεσις, τέχνησµα, ὠφέλεια. Κερδοσύνη, σοφία, τέχνη, σύνεσις, πανουργία.

209. Ταύρω] Bacchus Ταυρόμορφος, et Ταυροφάγος dici solet, eiusque statua apud Cyzicenos tauri figura erecta erat; quin etiam taurinis eum cornibus pingebant Veteres; vnde Ταυροκέρατα vocauit Euphoriion, citante Theone, Commentario in Aratum: "Τῆς δὲ, ὁ Διώνυσος. Εὐφωρίων,

"Τῇ ταυροκέρωτι Διονύσῳ κοτέσασα.

Quo epitheto vsus etiam est Orpheus, Hymno in Bacchum,

Ταυροκέρας, Αἰνῶϊ, Πυροσπέρει, Νύσσει, Λύσσει.

Ibidem ταυρωπὸν appellauit, et δικέρωτα,

— — δικέρωτα, δίμορφον,

Κισσόβρυον, ταυρωπὸν, ἀρχῖον, εὐιον, ἀγνόν.

Et Ouidius ei cornua tribuit, Metamorph. IV.

— — tibi, si cum cornibus adstas,

Virgineum caput est. — —

Et Seneca Hippol. v. 752.

Tigres pampinea cuspide territans,

Ac mitra cohibens cornigerum caput.

Vbi Interpretes varias reddunt rationes, cur Bacchus cornua habeat. Vel enim factum est ob truculentiam ebriorum, et quod vinum rixas ciere soleat, vnde μεθην quidam θώρηξιν appellarunt, ὡς τῶν μεθύοντων ἐτοιμῶς ἔχόντων καὶ θώρηκας φορεῖν, καὶ ὅπλα αἰρεῖν, vt ait Eustathius: quae significatio etiam ex Hesychio nota est. Vel quod cornua Veteribus loco poculorum erant; quae mens erat Eustathii,

Ταύρος περασφόρος, ὁ Διόνυσος ἐπωνυμικῶς, ὃς καὶ ταυρόμορφος ἐπλάττετο, διὰ τὸ κέρασιν ἀντὶ ἐπιπομάτων χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους. Idem tradit Nicandri Scholiastes in Alexipharmacis, Οἱ παιδαὶ κέρασιν ἐχρῶντο ἐν τῇ πόσει ἀντὶ τῶν ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κέρασιν εἰρηται. ἢ διὰ τὸ ταυρατικὸν τῶν πινόντων, τούτεστι τὴν ἀπὸ αἵου ἰσχὺν ὃ δὲ Διόνυσος καὶ ταυροκέρως. Vel quod boves primus aratro iunxerit, vnde et Osiris Aegyptius est, de quo Tibullus Eleg. lib. I.

*Primus aratra manu solerti fecit Osiris,
Et teneram ferro sollicitavit humum.*

Quae causa esse videtur, cur initio Goorgicorum Virgilius Bacchum cum Cerere invocavit,

— — labentem caelo qui ducitis annum,
Liber, et alma Ceres. — —

Vel quod Poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus taurus erat praemium. Vel ab eius vi et robore; qua de causa vel-uci faciem in statuis cornigeram fuisse scribit Appianus in Syriacis, quod taurum ferocem, sacrificante Alexandro, vinculis ruptis profugum solus cornibus arreptum detinuerit. Vel ob galeae capitis arietini forma insignem, quam in honorem patris sui, Iouis Ammonis, g. statuit, cui et ipse aram, et templum sub arietis specie erexit. Vel, denique, a κρωβύλοις, seu cincinnis crinium utrimque in cornuum formam acuminatis.

Ibid. Κρωβαίαις χέρνιβαις] Cur Bacchi sacrificia occulta dicebantur, explicabitur v. 1246. Caeterum χέρνιψ proprie loquendo nihil est aliud, quam τὸ ἐπιχεόμενον ταῖς χερσὶν ὕδωρ, teste Hesychio: sed quoniam nulla sacrificia peragi solebant sine manuum ablutione, ideo per metonymiam pro ipsis sacris usurpari coepit. Porro autem quam manus abluissent, nefas habebatur Diis aut sacrificia, aut libationes, aut preces offerre; vnde apud Homerum Iliad. ζ'. 266. Hector ait,

Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθροπα οἶνον
Ἄζομαι οὐδέ πη ἔστι κελαινὸν Φῆϊ Κρονίωνι
Αἵματι καὶ λυθρῷ πεπυλαγμένον εὐχετάσθαι.

Vbi Eustathius, Σημειῶσαι δὲ, ὅτι Ἐκτωρ μὲν χερσὶν ἀνίπτοις Διὶ λείβειν οὐ θέλει Τηλέμαχος δὲ ἐν Ὀδυσσεύῃ καὶ εὐχεσθαι μέλλων, τῆς χεῖρας νίπτεται. Exemplum ubique in Homero,

et aliis Auctoribus occurrunt. Consule Archaeol. nostras lib. II. cap. V.

210. *Χιλιάρχος τοῦ πολυρῥαίστου στρατοῦ*] i. e. Agamemnon, qui summus fuit imperator exercitus Graeci, quem mille navibus ad Troiam vectum canunt Poetae; qui tamen numerus exactus non est. cum Homerus naues *M. LXXXVI*, alii plures, aut pauciores numerarint. Sed solet numerus rotundus pro maiore, vel minore accipi; quo modo Romani *Centumuiros* dicebant, qui erant *CV*. Varro de Re Rustica lib. II. cap. 1. *Si, inquam, numerus non sit ad amissum, ut non est, cum dicimus M. naues iisse ad Troiam; Centumvirale esse iudicium Romae.* Euripides Oreste,

Ὁ χιλιόναυ στρατὸν ὀρμίσας
Εἰς γῆν Ἀσίαν.

Ubi Scholiastes, *Τῷ δὲ ἀπρωτισμένῳ ἐχρήσατο ἀριθμῷ, τοσαῦται γὰρ ἦσαν αἱ νῆες τῶν Ἑλλήνων χίλια πρὸς ταῖς νῆς.* Idem tradunt eadem Scholia, sed diversum faciunt navium numerum, ad hunc versum Andromaches, ubi de Troia loquitur Poeta,

Εἴλε σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἀρης.

Ad quod Scholiastes, *Χιλιόναυς τῷ ἀπρωτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο· εἰσὶ γὰρ αἱ νῆες χίλια πό.* Plenissime, ut omnia, hanc rem pertractavit Eustathius, sub finem catalogi navium: *Ὡστε ὁ νῆϊκα εἶπε· τις δὲ χιλιόναυς ἦν ὁ Ἑλληνικὸς αὐτοῦ στόλος, ὡς πον λέγει ὁ καλῶς τοῖς Ἀγαμέμνονα Χιλιάρχον τοῦ πολυρῥαίστου στρατοῦ, οὐ τὸ πᾶν λέγει, ἀλλ' ἀρκεῖται τῷ πληροτάτῳ ἀριθμῷ χιλιάδῃ. Διτῶς δὲ τοῦτο κατὰ γένεσθαι· ἢ γὰρ ἐξ ἑκατοντος ἀριθμοῦ εἰς τὸ πλεον καὶ πληρὸν ἀνατρέπει τις· ἢ τὰ ἀπλῶς πόλλα, μυρία εἶπε· ἢ ἄλλως ὁπίταν ἐκ τοῦ πλεονος μὲν, μὴ κορυφουμένου δέ, εἴ τι πῶσον ἐπίσημον ὑποκαταβῶν τις εἰς τὸ πληρότατον ὡς ἐπ' αὐτὰ εἴτις ἐστὶ χιλιόναυ στρατὸν, ἀφῶκε σιγᾶσαι ἑκατὸν ὀφθαλμοὺς ἐξ ἧρας, ἀρκεσθεῖς τῷ τῶν χιλίων ἀριθμῷ, ἑκατὸν μὲν τὸ ἐν ἀληθείᾳ ποσόν, οὐ ταπεινῶς δὲ οὐδ' οὕτω τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ σεμνόν, τοῦ χίλια πλήρους ὄντος καὶ τελείνῃ ἀριθμοῦ.*

213. *Λίσσα θεῆς etc.*] Telephum comparat leoni, Graecos arctus, quas quia Telepho in cibum dat, idcirco ipsum tacite etiam sui comparare videtur; nisi id potius fieri existimandum sit more Lycophronico, quo nulla non epitheta, nomina, et proprietates confundi solent, ut obscura, eoque oraculo similior reddatur oratio. Priorem

sententiam amplexum inuenio Eustathium Iliad. α. p. 121. Τριεχίλιοι δὲ ἵπποι ἐβουκολοῦντο, ἥτοι ἐνέμουντο, σὺν βουσίν, ἢ ἐνέμουντο ἔνθα καὶ βόες ἦν. ὅμοιον καὶ τὸ, Ὀικοδόμησε πόλιν, ἥγουν πόλιν καὶ οἴκους ἔδειμε. Τὸ μέντοι Ὀικοδόμησε θυσιαστήριον πάνυ καινῶς εἴρηται. Καὶ παρὰ Λυκόφρονι δὲ τὸ, Λέοντα κείροντα ὀδόντι καὶ γνάθοις λήιον, ἐμφαίνει γοργῶς, ὅτι ὁ Τήλεφος ὅμοιος ἦν καὶ λέοντι, καὶ σὺ δὲ, λέων γὰρ οὐ κείρει λήιον. Τοιούτου τύπου καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τὸ, Βουθυτεῖ ἔν, καὶ τράγον. Οὔτω δὲ καὶ Εὐριπίδης φησὶ τήν. Μήδειαν Δίκην λααίνης ταυρουμένην, ἥγουν ἀγριουμένην ὡς λείαναν, καὶ ὡς ταῦρον.

220. Ἰσση φυτεῦσαι] Issa quondam dicta erat Lesbos insula, vt tradit Strabo lib. I. Ἡ δὲ Ἀντισσα νῆσος ἦν πρότερον, ὡς Μύρσιλος φησι, * τῆς Λέσβου καλουμένης πρότερον Ἰσσης. Idem ex Lycophrone docet Eustathius II. ι. p. 637. Ἰστίον ὅτι Ἰμερτή, καὶ Πελαγία ἢ Λέσβος ἐκλήθη ποτὲ κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν καὶ ὅτι ὡς περ Λέσβος, οὕτω καὶ Ἰσσα ἢ αὐτὴ νῆσος, ἐκ μιᾶς τῶν περὶ αὐτὴν πέντε πόλεων, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐμφαίνει. Quod iterum tradit in Dionys. περιηγ. v. 556. Τῷ δὲ αὐτῷ λόγῳ καὶ Λυκόφρων αὐτὴν Ἰσσαν ἐκάλεσεν· μία γὰρ ἢ Ἰσσα τῆς Πενταπόλεως. Cum his etiam Stephanus consentit, voce Ἰσσα.

222. Τῶν αὐδομαίμων συγκатаσκάπτειν] i. e. Cognatorum euerforem; comparatione a moeniorum subuersione sumpta, qua metaphora vsus est etiam Euripides, Oreste v. 733.

Συγκатаσκάπτειν ἂν ἡμᾶς, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

Vbi Scholiastes, Τὸ κατασκάπτειν, κυρίως ἐπὶ πόλεως, ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς εἴρηται.

223. Τόμουρε] Tomarus, vel Tomurus, mons erat Dodones, vbi celebre erat Iouis oraculum, cuius interpretes a monte isto Tomuri nominati. Strabo libri VII. fine, Ἀπὸ δὲ τοῦ Τομάρου τοὺς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένους ὑποφῆτας τοῦ Διὸς, οὓς καὶ ἀνιπτόποδας χαμαιεῦνας καλεῖ, Τομόρους φασὶ λεχθῆναι. Idem Τόμαροι, et Τόμουροι dicti sunt, et ab iis commune nomen omnibus prophetis inditum. Hesychius, Τόμαρος, τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος, καὶ προφῆτης, καὶ ἱερεὺς, καὶ θύτης, καὶ μάντις. Paullo post, Τόμουροι, προφῆται, ἱερεῖς, οἰωνοσκόποι, διάκονοι. Phauorinus hunc Lycophronis locum habuit in oculis: Τόμουρος (inquit) ἢ καί ται τὸ ἱερόν τὸ ἐν Δωδώνῃ κατὰ Θεοσπρωτίαν· ἐξ οὗ Τόμουροι, οἱ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενοι ὑποφῆται Διὸς, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι. Παρὰ τῷ Λυκόφρονι συνονομάζεται

Τόμυρος ημερτέστατος, ἔχουν ὁ τὸ μὴ ὄν ὄρων μαντικῶς. Eustathius, Τόμυροι, οἱ τοῦ Δαδωναίου Διὸς ὑποφῆται· καὶ Τόμυρος, ὁ ἀπλῶς μάντις παρὰ Λυκόφρονι· καὶ Τόμυραι, αἱ μαντεῖαι. Idem in Odyss. ξ'. Τόμυραι, αἷς φαίνεται σύστοιχος καὶ ὁ παρὰ Λυκόφρονι Τόμυρος. Et in Odyss. π'. Τοῖς δὲ ἐηθεῖσι Τομούροις καὶ ὁ παρὰ τῷ Λυκόφρονι συνονομάζεται Τόμυρος ημερτέστατος, ἔχουν ὁ τὸ μὴ ὄν ὄρων.

225. Νυκτίφοιτα δείματα] Epitheton ex Aeschyli Prometheo sumtum est, vbi ait,

Ἔτλην γεγῶνεν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.

228. Κῦμ' ἐπέκλυσε κακῶν] Heic etiam Aeschylum expressit, qui in Ἐπτά ἐπὶ Θήβ. ait,

— — κακῶν

Δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει.

Idem in Persis dixit κλύδων κακῶν, et πέλαιος κακῶν: et in Supplicibus malorum turbam fluminis inundationi assimilavit, v. 478.

Κακῶν δὲ πλῆθος, ποταμὸς ὥς, ἐπύρεται.

230. Αἰθυίῃσι] Mergis, auibis marinis, comparat Graecos; qua similitudine usum etiam Aratum inuenimus in Phaenomenis, vbi de hominibus in mari versantibus loquitur,

— — ἦελοι δὲ κολυμβίσιν αἰθυίῃσι

Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαύονταιντες,

Ἥμεθ' ἐπ' αἰγιαλοῦς τετραμμένοι. — —

Vbi Theon haec verba habet: Ἡ δὲ αἰθυία ἐν τοῖς παραλίαις τόποις ζῇ ὁμοίους οὖν ταῖς αἰθυίαις φησὶ τοὺς διόλου βιοῦντας ἐν τοῖς ὑγροῖς, δίκην αἰθυιῶν ἐν τῇ θαλάσῃ διὰ παντὸς διάγοντας.

233. Εὐάρχου μύλω] Eustathius legit εὐάρχω μύλω, quod exp. βασιλικῷ γρόνθῳ· quasi Achilles pugno occidisset Cycni liberos. Εὐάρχος (inquit) λέξις βασιλική παρὰ Λυκόφρονι ἐν τῷ· Εὐάρχω μύλω, ἔχουν γρόνθῳ βασιλικῷ, Odyss. τ'.

239. Χηλῷ κατεδρύφαζε διπτύχους γονάς] Supplicii genus erat, quo fontes quidam in vas conclusi in mare proiciebantur; de quo Athenaeus lib. XIV. Πάτροκλος οὖν, ὁ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγός, ἐν Καύνῳ τῇ ἡσῷ λαβὼν αὐτὸν, καὶ εἰς μολιβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντισε. Non fuisse porro habitum hoc supplicium inter

gravissima, docere videtur Polybius lib. II. Ἄλλ' ὅμως τοιοῦτος ἂν οὐδεὶς ἐτυχε δεινοῦ, πλὴν τοῦ καταποντισθῆναι. Huic tamen contradicere videtur Diodorus Siculus lib. XVI. ubi narrat, sacrilegos quosdam, ut gravissima morte perirent, in mare proiectos fuisse: Ὁ δὲ Φίλιππος (inquit) τὸν μὲν Ὀνύμαρχον ἐκρέμασε, τοὺς δ' ἄλλους ὡς ἱεροσύλους κατεπόντισε. Qui dissensus videtur conciliari posse, dicendo, grave quidem hoc supplicium fuisse, et ita habitum a Polybio; sed ei visum esse, crimina illa, quae prius numerasset, non simpliciter morte, sed aliis insuper poenis, maximisque cruciatibus punienda esse.

240. Σὺν τοῖςδ' ὁ τλήμων etc.] Oraculum quoddam Achilli praenunciat, periturum esse, si quem ex Apollinis filiis occideret; quo territa Thetis, servum comitem adiunxit, qui id ei (si quando ex usu foret) in memoriam revocaret: quo nomine hic fuerit, non constat, fallitur enim Menisius, cum Phoenicem fuisse tradit; nam Phoenicem Achilli supersitem sciunt omnes: hic vero, de quo hoc in loco Lycophron, cum commissam officium neglexisset et Achillem Tenum, qui Apollinis habitus est filius, occisurum non praemonuisset, ab eo occisus est; ut clare nos docuit Plutarchus, in Graec. Quaest. ubi, post narratam Teni historiam, haec verba habet: Ἀχιλλεὺς δὲ λέγεται τὴν μητέρα Θέτιν ἰσχυρὰς ἀγορεύσαι, μὴ ἀνελεῖν τὸν Τένην καὶ παρεγγυῆσαι τιμὴν τῶν οἰκετῶν, ὅπως προσέχη καὶ ἀναμνησθήσῃ, μὴ λάθοι κτείνας Ἀχιλλεὺς τὸν Τένην. ἐπεὶ δὲ τὴν Τένεδον κατατρέχων, εἰδὼκε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Τένου καλὴν εὖσαν, ἀπαντήσας τε ὁ Τένης ἤμικτο πρὸ τῆς ἀδελφῆς, καὶ ἡ μὲν ἐξέφυγεν, ὁ δὲ ἀνῆρέθη ὁ δ' Ἀχιλλεὺς πεσόντα γνωρίσας, τὸν μὲν οἰκίτην ἀπέκτεινεν, ὅτι παρὼν οὐκ ἀνέμνησεν. Idem Eustathio memoratur Odyss. λ', quo loco aliis quoque heroibus suos μνήμονας fuisse refert: Περὶ οὗ (Ἀντιλόχου τοῦ Νέστορος) ἱστορεῖ Ἀσκληπιάδης ὁ Μιρλεσιός, ὡς χρησμοὶ δοθέντος Νέστορι φυλάττεσθαι ἐπὶ τῷ νῆϊ Ἀντιλόχῳ τὸν Αἰθίοπα, εἶδοτο αὐτῷ μνήμονα ὁ πατὴρ ὑπασπιστήν, Χάλκωνα Κυπαρισσία, ὡς ἐρασθεὶς Πενθεελείας, καὶ βοηθᾶν αὐτῇ ἀνῆρέθη ὑπ' Ἀχιλλέως, καὶ τὸ σῶμα ἐφ' Ἑλλήνων αἰετοκλοπίσθη. Ἐδοθησαν δὲ καὶ ἄλλοις τῶν ἡρώων μνήμονες, οἷον τῷ Ἀχιλλεὺς πρὸς τῆς μητρὸς, ὡς ἱστορεῖ καὶ Διόσκωρον καὶ τῷ Πατρόκλῳ δὲ ὑπ' Ἀχιλλέως Εὐδωρος μετὰ τὴν μῆνιν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. ὥστε μὴ πρόσω χωρεῖν, ἀναίρεσθῆναι δὲ αὐτὸν εὐθὺς ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ Πυρραίου, διὸ καὶ αὐτὸν πρῶτον ἀναίρεσθῆναι ὑπὸ Πατρόκλου, ἱστορεῖ Τιμόλαος ὁ Μαινεῶν. Ἀντίπατρος δὲ ὁ Ἀκάνδιος φησὶ καὶ τῷ Ἑκτορι Δάρετα Φρύγε

δοθῆναι μύθονα μὴ ἀνελθῆν φίλον τοῦ Ἀχιλλεύου, Ἀπόλλωνος τοῦ
Θυμολέου τοῦτο χρησάμενος, τοῦτον δὲ αὐτομολήσαντα ἐπ' Ὀδυσσεύς
ἀναλαμβάνει. Ἐρμῆος δὲ ἱστορεῖται καὶ Πρωτεσίλαον δοθῆναι μύθονα,
Δαμάριον Φιτταλον δαδόντος χρησμοῦ Φυλάκῃ τῇ πατρὶ, ἀναιεθῆναι,
εἰ προσηθήσει.

250 Αἵματηρὸν ἐξάρχων νόμον] Ellipsis in his verbis in-
esse ait Eustathius; ai oqui debuit dixisse eis νόμον ἐξάρχων,
vel, secundum communem loquendi formulam, νόμου
ἐξάρχων: audi eius verba ex Iliad. β. Τὸ δὲ βουλὰς ἐξάρχων
ἀγαθὰς, ἐλλείψιν ἔχει προθέσταις, ἢ ἢ, εἰ βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς,
ἄλλως γὰρ τὸ ἐξαρχει γενικῇ συντάσσεται ἔφη γοῦν πρὸ μικροῦ,
βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι. Ὁμοίως δὲ ἐλλείπει καὶ τὸ, Κορίστων
πόλεμον, οὐ γὰρ κυρίως ἀν' ἰσχυρὰς τις κορίσσει μάχην, ἀλλὰ κορίσσει
τινάς εἰς μάχην. Κατὰ δὲ τὸ βουλὰς ἐξάρχων ἐλλείπεται
καὶ τὸ,

Στρόμβῳ τὸν αἵματηρὸν ἐξάρχων νόμον.

Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κατέρχων ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. ἴσως δὲ
καὶ τὸ, Ψαύω τὴν θεὸν, παρὰ Σοφοκλεῖ.

252. Ὡς τε λήθω γῆρας Λόγχαις ἀποστῆλβοντες] Com-
mittitur heic Figura Atticis vitatissima, quae a Grammati-
cis Σολοισμοφάνες dicitur, qua verba sensu congrua genere
non conveniunt. Similiter Sophocles Trachin. v. 210.

— — ἐν δὲ

Κοινὸς ἀσθενῶν ἴτω

Κλαγγά. — —

Ad quod Scholiastes vetus, Τὸ Κοινὸς Ἀττικόν, ὡς Κλυτὸς
Ἰππόδαμεικ. Et in Oedip. Tyran. v. 1470. Oedipus de
filiabus suis ait,

Οὐ δὲ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιον

Δακρυβήσουσιν. — —

Vbi Scholiastes, Τοῖν μοι φίλοιον δακρυβήσουσιν, ἀντὶ τοῦ, τῶν
ἐμῶν θυγατέρων. δέον δὲ εἶπεῖν δακρυβήσουσαι, ἀσθενικῶς ἐξήνεγκαν.
ἔστι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, Μὰ τὰ θεῶν, τὸ χεῖρε. Et in Oedip.
Col. v. 1671. Oedipi filiae dicunt,

— — ἀλόγιστα παροίσομεν

Ἰδόντε καὶ παθούσα. — —

Ad quod iterum Scholiastes vetus, Ἰδόντε καὶ παθούσα ἀντὶ
τοῦ ἰδοῦσαι καὶ παθούσαι. πολλαχού δὲ τῷ σχήματι χρῆται, ἀντὶ

Υ υ υ υ

τῶν θηλυῶν τὰ ἀρσενικά τιθεῖς. Pergit deinde varia exempla proferre ex Homero, Hesiodo, et Sophocle. His simile est illud Aristophanis Nub. Act. I. Sc. I. vbi Strepsiades de vxore ait,

Οὐ μὲν ἐρῶ γ', ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάζα.

Vbi Scholiastes vetus, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν οἰομάτων κέχρηται λέξεσιν etc. Item Anacreontis dictum Od. III.

— — βρέφος μὲν.

Ἐσσοῦ φέροντα τόξον.

Plura exempla in promptu sunt, sed haec sufficient.

253. Οἰμωγὴ δέ μοι Ἐν ὥσιν πίεσαν ἀπ' ἄκρων ἰνδάλλεται] Elegans haec translatio est, qua ab auditu ad visum, transitur. Similiter Aeschylus sonum dicit oculis percipi, in Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις,

Κτύπον δίδορκα,

Πάταγόν τ' οὐχ ἑνὸς δορός.

Vbi Scholiastes observat, hanc traiectionem vim quandam et vehementiam sonitus exprimere: Μετήγαγε (inquit) τὰς αἰσθήσεις πρὸς τὸ ἐκτενέστερον. Simile est illud in Supplicibus v. 100. Κατιδεῖν ἄφραστοι. Nec abhorret hinc Sophocles, Oed. Tyr. v. 481. vbi dicit oraculum λάμπειν, i. e. clare pronuntiandum fuisse:

Ἐλαμψε γὰρ τοῦ νιφόντος

Ἀρτίως φανείσαι

Φάσμα Πάρινασσοῦ.

Eustathius ingeniose haec refert ad Cassandrae praesensionem ad Odyss. υ'. v. 349.

— — γόνον δ' αἶετο θυμός.

Τουτέστιν, inquit, ἐφαντάζετο θρήνου ἢ ψυχῇ· ἐδήλου δὲ ταῦτα τῆς μαντικῆς ὁραμασι βλέπειν, χύσεις αἱμάτων, καὶ γόους, καὶ δάκρυα, ἃν πεινῶσονται οἱ παῖδες. ὡς πού καὶ ἡ παρὰ Λυκόφρονι Κάσσανδρα οἰμωγὴν αὐτῇ λέγει ἰνδάλλῃσθαι μαντευομένη τὰ ὕστερον τῶν Τρῶων κακά.

261. Τυπατὴν τέρμαν] Huc respexit Eustathius, Commentario in Iliad. ε', p. 455. Τέρμη, ἢ πλήμνη, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμεσται, καὶ ὁ ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ δὲ δρόμος, ἢ ἡ καμπὴ, καὶ ὁ ὕψιπληξ. ἔστι δὲ ἐν ταῦθα προσθεῖναι τὴν κατὰ Λυκόφρονα τυπατὴν τῷ τρόχῳ τέρμαν, ἢ γούν ἀνυλακοειδῆ γραμμὴν.

264. Τρεῖς Πτώου τε πατέρες] Apollo Ptoos dictus est in Ptoō, monte Thebano, ubi templum et oraculum eius fuit, ante excisas ab Alexandro Thebas. Nomen porro ductum est a Ptoō, Athamantis et Themistis filio. Pausanias Boeoticis, Κεῖται μὲν πόλις ἐν ὄρει τῷ Πτώφ θείας δὲ ἄξια ἐνταῦθα Διονύσου γὰρ ἐστὶ καὶ ἄγαλμα. Προελθόντι δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐν δεξιᾷ πέντε πού καὶ δέκα σταδίου, τοῦ Ἀπόλλωνος ἐστὶ τοῦ Πτώου τὸ ἱερόν. εἶναι δὲ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς παῖδα τὸν Πτώον, ἃς οὗ τῷ τε Ἀπόλλωνι ἐπὶ κλησίαι, καὶ τῷ ὄρει τὸ ὄνομα ἐγένετο, ὡς Ἄσσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν εἶρηκε. Stephanus aliam reddit rationem in v. Ἀγκραΐα, quae urbs est in Ptoō monte sita: Ἦν δὲ (inquit) ἀπὸ Ἀθάμαντος κτισθεῖσα, ἥ (lege ἦ) ἀπὸ Ἀγκραΐως, τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ὅρος κληθῆναι ἀπὸ Πτώου, παιδὸς αὐτοῦ, καὶ Εὐξίππης ἥ ὅτι Λητῷ ἐκεί βουλομένην τεκεῖν, προσεπιφανείς ὁ κάπρος ἐπτόησε. Eandem etymologiam tradit Plutarchus in Pelopida, Καὶ γὰρ τὸ Πτώον ἐγγὺς, ὅθεν αὐτὴν ἀναπτομένην, προφανέντος ἐξαίφνης κάπρου, λέγουσι. Eustathius tradit Latonam ὑπὸ τοῦ λύκου ἐπτοῆσθαι, a lupo perterrefactam fuisse; vnde Apollo duobus nominibus Πτώου et Λυκηγενεὺς insignitus est, Il. δ'. Λυκηγενὴς λέγεται, ὅτι λύκος (φασὶν) ἐπεφάνη τῇ Λητοῇ ἐν τῷ τοκετῷ· ὅτι καὶ πτοηθεῖσα, Πτώον τε τὸν ἐξ αὐτῆς Ἀπόλλωνα ἐπανόμασε, καὶ Λυκηγενῆ. Hector porro Apollinis filius dicebatur. Homeri vetus Scholiastes, Il. γ'. v. 314. Πορφυρίος ἐν τοῖς Παραλελειμμένοις φησὶν, ὅτι τὸν Ἑκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἰβυκος, Ἀλέξανδρος, Ευφωρίων, καὶ Λυκόφρων. Et Semidei dicti esse heroes videntur nonnullis, quod ex vno parente mortali, altero immortalis nati essent. Eustathius Il. α'. Οὗς (ἥρωας) καὶ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου σώματος φῦναι λέγουσι· διὸ καὶ Ἡσίοδος ἡμῶν αὐτοῖς λέγει ἢ ἐκ θεῶς ὄντας καὶ θνητοῦ ἀνδρός, ὅποιος καὶ Ἀχιλλεὺς ἐκ Θέτιδος καὶ Πηλέως ἢ ἀνάπαλιν, ὅποιον ὁ Λυκόφρων τὸν Ἑκτορα παραδίδωσι, πατὴρ μὲν Ἀπόλλωνος, θνητῆς δὲ μητρός. Hi tamen Homero contradicunt, qui non modo Hectorem Priami filium vocat, (quod fieri etiam posset, quantumvis esset Apollinis filius, sicuti Hercules Amphitryonis filius dicitur, quem tamen omnes Ioue satum aiunt) sed apertis verbis affirmat, non esse diuina origine procreatum, Il. κ'.

— — οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.

Vbi Eustathius, Φανερός ἀποφάσκει ὁ ποιητὴς μὴ θεογενῆ τὸν Ἑκτορα εἶναι· εἰ καὶ ἕτεροι ἄλλαι λογοποιεῖσιν, ἐν οἷς ὁ Λυκόφρων Πτώου πατὴρ μινδυσάμενος ἐγγενέσθαι τὸν Ἑκτορα.

267. Ὀνυξι γαμφηλῆσι θ' αἰμάσσων δέμας] Haec aquilae propria videntur, cui Achillem comparauit; aquila enim ὄνυξιν ἄλκιμος est. Vnde apud Aristoph. Equit. Act. II. Sc. II. Cleon furore commotus in Allantopolam, ait,

Ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τάντερα.

Ad quod Scholiastes vetus, Ἐξαρπάσομαί σου· ἐξοίσω, διασπαράξω τοῖς ὄνυξι. Et paullo post, Ὁ δὲ ἀετὸς τοῖς ὄνυξιν ἄλκιμος. Obseruandus porro heic Thessalorum mos, apud quos obtinuit, vt amicorum interfectores circa defunctorum sepulcra traherent; quod ex Callimacho obseruauit vetus Homeri Scholiastes, Iliad. χ'. 398. Ὁ δὲ Καλλίμαχος φησιν, ὅτι πατρίον ἐστὶ Θεσσαλοῖς, τοὺς τῶν φιλότατων Φοῖας σύρειν περὶ τοῖς τῶν φονευθέντων τάφους· Σίμωνα γὰρ φησι Θεσσαλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου εὖραι ἀποκτείναντα Θρασύνον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἄψασθαι τε τοῦ νόμου πρῶτον· τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν Φοῖα, καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἐλκεῖν. ὡς Θεσσαλὸν οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα πατρίῳ ἔδει καὶ τεῦτο ποιῆσαι.

274. Νύμφαισιν] i. e. Musis: quo respexit Eustathius in Odyss. ρ'. λέγονται δὲ, Φασί, καὶ Μοῦσαι, Διονύσου τροφαὶ νύμφαι τινὲς οὔσαι καὶ αὐταί, ὡς καὶ παρὰ Διόνυσου εὐχεται.

281. Οἶον κλον' αἰστώσεις etc.] Cur Hectorem κλονα appellat, sequentia verba indicant; quod, nempe, sit ἐρείσμα πατρός, i. e. patriam fulciat, atque sustentet, haud aliter quam columna domum; quae dum firma et immota manet, incolumem et tutam praestat domum, fatiscens autem, communem secum ruinam trahit; huic, inquam, similis Hector, de quo elegans ille Senecae locus, Troad. v. 122.

*Columna patriae, mora factorum,
Tu praesidium Phrygibus fessis,
Tu murus eras; humerisque tuis
Stetit illa decem fulta per annos;
Tecum cecidit; summusque dies
Hectoris idem, patriaeque fuit.*

Vnde Hectoris filio nomen erat Asryanacti, quod pater eius esset ἄστυος ἀναξ; i. e. vrbis seruator; nam ἀναξ idem est ac σωτήρ, vnde Poeta,

Τοὺς γὰρ θεοὺς ἀνάντας καὶ σωτήρας καλοῦμεν.

Testem hac in re habemus Homerum, Iliad. ζ'.

Τὸν δ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σπαρτιάδην, αὐτὰρ δ' ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἔρνετο Ἴλιον Ἐκτωρ.

Vnde corrigendus est Meursius, qui Hectora *columnam* dici putat, quod esset filius, mares enim *columnae domus* appellari solent; sed hoc Hectori cum multis commune erat, nec Priami solum filius, sed toti etiam virorum populo tribui potuit; viri enim dici amant patriae fulcra et columnae. Aeschylus Persis,

Ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἕκκος ἐστὶν ἀσφαλές.

Vbi Scholiastes, Ἐκκος Ἀλκαῖος,

Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήγιος.

Quod autem de Hectore loquitur Poeta, laus est ipsi peculiaris, et cum nullo alio communicanda,

284. Δωριεύς] Hefychii locum non possum praeterire, etiam non huc spectet: Δῶρον (inquit) παλαιστῆς, μέτρον. Lege παλαιστῇ, vel παλαιστῆς μέτρον. Δῶρον enim mensura erat, παλαιστῇ dicta, ut ex Grammaticis notum.

290. Σταυροῖσι κορυτὴν πτέρυγ] Explicationis loco esse possunt Eustathii verba, Il. η. p. 567. Εἰσὶ δὲ σκίλοπες, ὁρᾷ ζῆλα, ὡς ἀπαξυμμίτων, ἢ κατὰ γραμμὴν εὐθεῖαν στάσις ἔοικεν ἡ πλαμίνῃ πτέρυγι. διὸ καὶ Σταυροῖσι κορυτὴν πτέρυγα, τὴν τούτων ἔκτασιν ἔφη τις. λέγονται δὲ αἱ τοιαῦται σκίλοπες, καὶ σταυροί, παρὰ τὸ ἵστασθαι κατ' ἑξέος, ἢ παρὰ τὸ ἀνίστασθαι εἰς ἄερα ἡμῶνους.

291. Γεῖσσα] Hunc locum explicavit Etymologici Auctor, Γεῖσα, δεῖ γινώσκειν, ὅτι πληθυντικῶς οὐδετέρως λέγεται αὐτῶν,

Οὐ γεῖσσα χραισμήσουσιν, οὐδ' ἐπ' ἀλγῆες,

Λυκίφρων. σημαίνει δὲ πᾶν ἔχειν μέρος, καὶ τὰ πρὸ τῶν θυρῶν στεγασματα, καὶ τὸ καλούμενον νῦν περίπτερον, τὸ ἄκρον τῆς ἐσοφῆς. παρὰ τὸ γέα γεῖα καὶ γεῖσα κατὰ συναίρεσιν.

296. Κυβιστῆρες] Κυβιστῆρ eum denotat, qui praecipit in κύμβην, i. e. caput, decidit. Eustathius, Κυβιστῆρ, ὃ ἐπὶ κύμβην, ὃ ἐστὶ κεφαλὴν, ἢ κατὰ κύβον καταβάλλων ἑαυτὸν, καὶ ὁ ὀρχηστής. Hinc de morientibus in bello dicitur, qui proni in terram cadunt. Homerus de quodam vulneribus oppresso, et e curru cadente, Il. κ'. 749.

— — ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ,

Similiter Euripides Phoeniss. 1158.

Πυκνὸς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκός.

Et Aeschylus eadem metaphora usus est, cum morientis casum *saltum* appellauit, in Persis,

Χὼ χιλίαρχος Δαδάκης πλήγῃ δορὸς
Πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο.

298. Πρωτόλειά θ' Ἑλλάδος Αἰχμῇ φέροντας] i. e. Optimates, quibus in praedae diuisione, secundum cuiusque dignitatem, prior optio dabatur. Qua ratione Agamemnon, ut summus dux, priore loco Chryseida elegit, Achilles deinceps Briseida, et alii alia. Vnde Achilles Agamemnoni ait, Il. α. 167.

Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μῆζον. —

300. Καταξανοῦσιν] i. e. conterent, metaphora ducta ab iis, qui lanam carminant, et particulatim diuidunt. Similiter Aeschylus, Agamemnone 205.

— κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων.

305. Πημάτων ὕψιστον] Ab Aeschylo sumpta est haec phrasis; nam in Persis ait,

Αἶ, αἶ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε.

Et idem rursus in eadem Tragoedia dixit, κακῶν ὕψιστα παθεῖν.

309. Πυρρόρῳ βαλὼν Ἰυγγι τόξων] Πυρρόρῳ dixit ex communi more loquendi, quo amor, tamquam calidus affectus, igni comparari solet: qua de re elegans est apud Quidium locus, Metamorph. III.

— ut intabescere flauae

Ignē leui cerae, matutinaeque pruinae

Sole tepente solent: sic attenuatus amore

Liquitur, et tecto paullatim carpitur igni.

De Iynge variae sunt sententiae; quidam tradunt nihil aliud esse, quam instrumentum musicum iucunde sonans, hominumque animos demulcens: alii auem esse dicunt, quae olim foemina, atque Panis et Pithus, vel Echus filia erat, sed cum Iouem ad Ius amorem pelliceret, in volucrem cognominem a Iunone mutata est: hanc auem alii

torquillam esse volunt, alii regulum, alii passerem, alii frutillam. Frutis autem dicta est Venus, cui haec avis sacra, quae etiam in philtris maximi erat usus; unde pro incantatione magica, vel etiam lenocinio quocumque usurpari amat. Hinc illud Theocriti,

Ἰυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Vide quae ad hunc locum Scholiastes. Pindarus etiam dixit, Ἰυγγι ἔλκουαι ἤτορ. Idem tradit, Ἰυγγος et incantationum usum a Venere primo inuentum esse, et Iasoni monstratum, vt Medeam in sui amorem pelliceret, Pyth. Od. IV.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρειν
 Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπασι-
 δας ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν.
 Ὅφρα Μηδείας τοκέων ἀφίλοι-
 τ' αἰδῶ, etc.

In qua Ode Scholiastes Ἰυγγα copiose descripsit. Et Xenophon, οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλων τε, καὶ ἐπαθῶν, καὶ ἰύγγαν. Exempla vbiq̃ue occurrunt; et Grammaticorum testimonia et explicationes satis multae: quamobrem ea libet praeterire, et Suidae duntaxat verba adponere: Ἰυγξ, Ἡχῶς, ἢ Πειθοῦς, θυγάτηρ Ἰερωνίης καὶ Ἀφροδίτης (lege Πειθοῦς θυγάτης, καὶ ἰερά τῆς Ἀφροδ.) καταφαρμακτούσα δὲ τὸν Δία ἐπὶ τοιούτοις (malim ἐπὶ τῆς Ἰοῦς) ἀπελιθάθη ὑπὸ Ἡρας. καλεῖται δὲ ὑπὲρ ἐνίαν κιναίδιον (N. quod ambigue scribitur haec vox apud Hesychium, malim tamen κιναίδιον, vt idem sit quod σισσοπυγίς) ἔστι δὲ καὶ ὄργάνιον τι ἰυγξ καλούμενον, ὅπερ εἰώθασιν αἱ Φαρμακίδες στρέφειν, ὡς κατακηλούμεναι τοὺς ἀγαπωμένους. ἔστι δὲ καὶ ὄρνεόν τι, ᾧ πρόκειται τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχειν, ὅθεν δεσμεύουσι τοὺς τροχίσκοις. Porro hic mos alligandi hanc auem rotae ita se habet: veneficae eam, vel eius viscera rotae cereae affigentes subiectis carbonibus torrebant, atque ita quem volebant, amore vrebant. Alii linguam eius in philtris pretiosam esse tradunt. Addit porro Suidas: Ἰυγξ, τὸ ὄρνεον τὸ λεγόμενον σισσοπυγίς. Ἰυγξ, τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα· ἐν ἐπιγρᾶμματι· Ἰυγξ, ἢ νικῶς, ἢ καὶ διαπόντιον ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παιδὸς ἐπισταμένη. Pergit deinde alia exempla proponere. Caeteram Epigramma illud sic emendo ex Bifeti Scholiis in Aristophanem,

Ἰυγξ, ἢ νικῶς, ἢ καὶ διαπόντιον ἄνδρα
 Ἐλκει, καὶ ἐκ θαλάμων παιδὸς ἐπισταμένη.

Porro ὕγγι τόξων dicit Lycophron, allusione sumta a Cupidinis arcu et telis, quae vel pueris nota.

318. Ἄτην στεναγμάτων] i. e. ἄτην ἐστεναγμένην. Similiter Aristoteles Polit. lib. III. Οἱ κύριοι τῆς δυνάμεως, pro κύριον μεγάλη δύναμειν. Refelluntur hinc, qui has, et similes locutiones Noui Testamenti Hebraeismos vocant. Tit. II. v. 15. ἐπιφάνειαν τῆς δόξης, i. e. ἐνδοξοτάτην. 2 Theff. II. 3. ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, i. e. λίαν ἁμαρτωλός. Euang. Iohan. XVIII. 6. κριτὴς τῆς ἀδικίας, i. e. ἄδικος, vel ἀδικώτατος, nam haec constructionis mutatio plerumque significationem auget. Et alia id genus occurrunt innumera.

322. Δρόσῳ] Ros a Veteribus pro aqua, et humore vsurpari solet. Ouidius Metam. III.

Virgineos artus liquido perfundere rore.

Ibidem,

— *multaque adspergine rorant,*

Et Metam. V.

— *eque capillis*
Ros cadit. —

Similiter Lucanus dixit *Sanguinis rorem*, pro ipso sanguine; Horatius *Maris rorem*, pro aqua marina; Lucretius *Florem aquae*, pro aqua; et Ouidius *Lacrymarum rorem*, pro lacrymis; Metam. XIV.

Interdum madidas lacrymarum rore coronas
Postibus intendit. —

Et Metam. X.

— — *tepido suffundit lumina rore.*

i. e. calidis lacrymis.

326. Ποιμανδρίαν] Poemandria Boeotiae erat vrbs, eadem cum Tanagra, narrante Scholiaste; et Strabo docet, regionem Tanagraeam Poemandricam dictam esse, Geogr. lib. IX. Ἡ Ποιμανδρίς δ' ἐστὶν ἡ αὐτὴ Ταναγραικῇ. Tanagra enim a Poemandro quodam condita fuit, vt refert Pausanias Boeoticis, Ταναγραῖοι δὲ οἰκιστὴν σφισι Ποίμανδρον γενέσθαι λέγουσι etc. Vnde pro Tanagra hoc in loco sumi Ποιμανδρίαν docet Stephanus, Τάναγρα, πόλις Βοιωτίας, ἥν

Ὅμοιοι Γραῖαν καλεῖ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ποιμανδρία· Λυκίφων,

Ἦν ἱς βαθεῖαν λαιμίσσας Ποιμανδρίαν.

Item Eustathius II. β'. p. 301. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα, εἴτε καὶ ἡ Τάναγρα, καὶ Ποιμανδρία, ὡς κεῖται παρὰ Λυκίφρονι. Ita placet his Auctoribus: sed refellitur eorum sententia, non modo quia Iphigenia in Aulide Boeotiae, non Tanagra, mactata est; sed quia ipsa verba, et loquendi modus videntur potius signare vas, in quo excipiebatur victimae sanguis, de quo videatur Canterus.

327. Δράκων] i. e. Neoptolemus; quo nomine Euripides etiam Orestem vocavit in Tragoedia cognomine, v. 480.

Ὁ μητροφόντης ὕδὲ πρὸ δωμαίων δράκων.

Neoptolemus autem Iphigeniam mactavit. Euripides in Hecuba de hoc sacrificio loquens,

— Δύματος δ' ἐπιστάτης

Ἰερεὺς ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.

Item in Seneca Achillis vmbra illam a Neoptolemo iubet mactari, Troad. v. 190.

— Non paruo luit

Iras Achillis Graecia; at magno luet

Desponsa nostris cineribus Polyxena;

Pyrrihi manu mactetur, et tumulum riget.

331. Δολόγων δημόλευστον ᾠλήν] Dolonci erant Thraciae populi, dicti a Dolonco, Saturni et Thraces filio, Bithyni autem fratre. Phauorinus Dolonchos vocat: Δόλογχοι, ἔθνος Θρακηϊκόν. ἀπὸ τοῦ Δολόγχου, τοῦ Κρόνου καὶ Θρακίης παιδός. Stephanus, Δόλογχοι, ἔθνος Θρακίης· ἀπὸ Δολέγχοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ Βιθυνοῦ. Eos Chersonesum Thracicam habitasse nos docet Herodotus, lib. VI. cap. XXXIV. Εἶχον Δόλογχοι τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης. Alii Dolongos, alii Doloncas, alii Dolonchos vocant; sed prior scribendi formula genuina videtur. Nota porro, Lycophronem dicere Hecubam a Thracibus lapidatam, et in ista regione canis formam summissee; addit Ovidius, causam istius poenae fuisse Polymnestoris calamitatem, quem Hecuba et mulieres Troianae ob interfectum Polydorum occaecarunt, cum

pius eius liberos trucidassent; Metam. XIII. sub finem Fabulae secundae. Nec hi Euripidi aduersantur, apud quem Polymnestor hoc infortunium Hecubae praedicit, in cognomine Dramate, v. 1265.

Κύων γενήσῃ, πύρσ' ἔχουσα δέγματα.

Alii vero a Graecis obrutam lapidibus Hecubam volunt; idque nonnulli sub Troiae ruinis factum, et eam ibi in canem transformatam memorant. Seneca Agam. v. 699.

*Tot illa regum mater, et regimen Phrygum,
Foecunda in ignes Hecuba, fatorum nouas
Experta leges, induit vultus feros;
Circa ruinas rabida latrauit suas,
Troiae superstes, Hectori, Priamo, sibi.*

Euripidis Scholias tes tradit, Graecos, postquam Hecubam lapidassent, ablatis demum lapidibus, canem inuenisse: Λέγουσιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες καταρώμενοι πάντοτε καὶ ὑβρίζοντες ὑπὸ τῆς Ἑκάβης, θυμωθέντες ἐξέριψαν ταύτην, ἀναβιβάσαντες ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ τῆς νεώς, καὶ λιθοβολήσαντες ἐπείνην, ὕστερον τοὺς λίθους ἀπὸ ταύτης βαλόντες, εὖρον σκύλλαν.

333. Κυπὰς χειμάδων] i. e. pallium lapidum; quae translatio ex Homero desumpta est, qui in re simili dixit λαῖνον χιτῶνα, quoniam qui lapidantur, lapidibus, tunicae instar, teguntur: Il. γ'. vbi Hector Paridi ait,

Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνικ', ὅσσα ἔοργας.

334. Μαίρας etc.] Maera erat Icarii et Erigones canicula, quam in coelum translata, et in caniculam stellam conuersam fabulantur. Orion etiam canem habuit, Maeram dictam. Erat et altera Maera, Proeti et Antiae filia; quae, cum venationi esset dedita, et Dianam per nemora sequeretur, a Ioue adamata est; hic, cum nulla ratione castissimam puellam ad sui amorem pellicere posset, ad dolum confugit, et assumpta Dianae forma, Maerae vim intulit: quamobrem cum Dianae consortium postea fugeret, nec vocanti parere vellet, Dea, quid factum esset suspicata, telis eam confodit, et postea miseratione commota, in canem mutauit.

335. Τύμβον] i. e. aram, licet haec vox proprie sepulcrum significet; et rursus Poeta noster pro ara, vel templo posuit, v. 613.

— τύμβος δ' αὐτὸν ἐκώσσει μόρου
 Ὀπλοσμίας σφαγαῖσιν ἠντρεπισμένον.

Simili sensu nonnullis videtur Virgilius *tumulum* dixisse, *Aeneid.* II. 741.

— *tumulum antiquae Cereris, sedemque sacratam*
Venimus. —

Et nihil mirum, si sepulcra de templis, arisque dicantur, cum haec initio nihil aliud fuerint, quam mortuorum conditoria; quibus cum amici varios honores soluerent, libationes etiam funderent; factum, ut defuncti pro Diis, sepulcra pro aris, vel, si magnifice exstructa, et splendide ornata essent, pro templis haberentur. Lilius Gyraldus: *Porro plerique ex sepulcris initium templa sumxisse arbitrati sunt, et fuit usque adeo sepulcrorum antiquis cura, ut non aliunde templorum, et sacrarum aedium originem deductam diligentissimi Scriptores tradant, Eusebius, et Lactantius.* Eadem fuisse statuarum et imaginum origo putatur. Lactantius de Orig. Error. lib. II. cap. II. *Quid sibi templa, quid arae volunt? quid denique ipsa simulacra, quae aut mortuorum, aut absentium monumenta sunt? Nam omnino fingendarum similitudinum ratio idcirco ab hominibus inuenta est, ut posset eorum memoria retineri, qui vel morte abstracti, vel absentia fuerant separati.* Cui etiam rei fidem faciunt sepulcra antiqua heroum, quae in Deorum templis reperta sunt; de quibus celebris est Clementis Alexandrini locus, *Protrept.* p. 29. Edit. Paris. Ἀγάλματα ἀνιστάσθαι, καὶ νεὼς οἰκοδομοῦσθαι, οὓς δὴ, οὐδὲ γὰρ τούτους σιωπήσομαι, πρὸς δὲ καὶ αὐτοὺς φανερώς ἐξελέγξω, νεὼς μὲν εὐφήμεως ὀνομαζομένους, τάφους δὲ γενομένους, ταῦτά τε τοὺς τάφους νεὼς ἐπικεκλημένους. Ἡμεῖς (lege ὑμεῖς) δὲ ἀλλὰ καὶ νῦν δεισιδαιμονίας ἐκλάθεσθε, τοὺς τάφους τιμῶν αἰσχυρόμενοι. ἐν τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Λαρίσση, ἐν τῇ ἀκροπόλει, τάφος ἐστὶν Ἀκρισίου· Ἀθηναῖσι δὲ ἐν ἀκροπόλει Κέκροπος, ὡς φησὶν Ἀντίοχος ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν ἱστοριῶν. τί δαί Ἐριχθόνιος; οὐχὶ ἐν τῷ νεῷ τῆς Πολιάδος κεκήδεται; Ἴμμαρος δὲ, ὁ Εἰμώλπου καὶ Δαίρας, οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσίνιου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει; αἱ δὲ Κελεῦ θυγατέρες, οὐχὶ ἐν Ἐλευσίνι ἐθάψαντο; pluribus deinde aliis enumeratis, subiungit, ἀλλὰ γὰρ ἐπιόντι μοι τοὺς προσκυνομένους ὑμῶν τάφους, ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρέσκη χρόνος. Eandem etiam asylorum originem tradunt nonnulli, quae initio nihil fuerunt aliud, quam defun-

ctorum statuae, aut sepulcra; quae cum amici summo in honore haberent, ad eorum reuerentiam, et sanctitatem augendam, concesserunt seruis delinquentibus, et illic confugientibus, veniam et impunitatem. Sed de his satis.

Ibid. Ἀγαμέμνωνος] i. e. Iouis, qui eo nomine Spartaee colebatur, vt infra dicit Cassandra, v. 1123.

Ἐμὸς δ' ἀκοίτης, δμῳῶδος νύμφης ἀνάξ,
Ζεὺς Σπαρτιάταις αἰνύλοισι κληθήσεται,
Τιμὰς μεγίστας Οἰβάλου τέκνοι λαχόν.

Solebant enim prisca mortales Principum et hominum clarorum nomina Diis attribuere, vnde Iouis Beli, et Hammonis, Neptuni Erechthei, Veneris Arsinoes, Mineruae Aglauri, etc. frequentem habemus mentionem. Minus placet igitur Eustathii ratio, qua Agamemnon dicitur Iupiter, quod vterque apud Homerum idem late-imperantis epitheton habeat: verba eius sunt haec, Il. β'. p. 127. Ἰστέον δέ, ὅτι πάντως εὐρυκρείων, ᾧ λαοὶ ἐπιτετραγέσθαι καὶ ὅτι δοκεῖ εὐλόγως παρὰ Λάκῳσι Ζεὺς Ἀγαμέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς ὁ Λακίφρων λαλεῖ. Ἀγαμέμνων τε γὰρ εὐρυκρείων, καὶ Ζεὺς εὐρυμέδων. εἰ δὴ ταῦτόν εὐρυκρείων καὶ εὐρυμέδων, λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο διθυραμβικώτερον καὶ Ἀγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων. Hinc audaci metaphora, vel dithyrambo potius, Metrodorus aetherem vocauit Ἀγαμέμνονα, ex eo quod Iupiter pro aethere sumi soleat. Helychius, Ἀγαμέμνονα τὸν αἰθέρα Μητροδώρος εἶπεν ἀλληγορικῶς. Porro non ad Agamemnonis, sed Hercei Iouis aram occisum Priamum sciunt omnes; sed condonanda est Lycophroni (vt prius dictum) in huiusmodi poemate epithetorum, et cognominum confusio; praesertim cum nec eam refugerint optimae notae Auctores. Vnum tantum exemplum ex Virgilio proferam, Aeneid. III. 360. vbi Aeneas Heleno ait,

Qui tripodas, Clarii lauros, qui sidera sentis.

Vbi Clarium pro quouis alio Apolline sumi certum est; nam Clarius Apollo Heleno prorsus fuit incognitus; Helenus enim Troianus erat, Clarus autem, in qua Apollo Clarius colebatur, vrbs Ioniae, prope Colophonem.

336. Πηγῶ πλόκῳ] i. e. canis capillis; nam πηγὸς est albus. Callimachi Scholiastes, Πηγούς, λευκοὺς. Esti alibi saepe significet nigrum, et pinguem, vt tradunt Gram-

matici. Hic respexit Eustathius, *Iliad.* γ'. p. 306. Πηγεσι-
μάλλω, ἀντὶ τοῦ μελανομάλλω· οἱ δὲ πηγεσίμαλλον, τὸν λευκό-
μαλλόν φασιν· ὡς καὶ τοῦ Λυκόφρονος πλῆκαμον πηγὸν εἰπόντος τὴν
λευκὴν, πολιάν. His consentanea dicit Hesychius: Πηγεσι-
μάλλω, εὐπαγεῖς καὶ εὐτραφεῖς ἔχοντι μαλλούς. πηγὸν γὰρ τὸ
εὐτραφεῖ· τινὲς δὲ λευκὸν τὸ πηγόν, οἱ δὲ μέλαν.

337. [Ὁ πρὸς καλύπτρης etc.] Nota est haec fabula,
et ex quouis Mythologiae Scriptore haurienda, sed nihilo
minus Eustathii verba, quia hic locus in illis laudatur,
et explicatur, proferam ex *Iliad.* α'. Πρίαμος παρὰ τὸ πρία-
σθαι λέγεται, ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων· ὅτε γὰρ ἡ Τροία ἐκίλω ὑπὸ
Ἡρακλέους, πριαμένη αὐτὸν Ἡσιόνη ἢ ἀδελφὴ καλύπτρης γυναικείας,
αὐτῇ μὲν ἀπῆλθεν, αἰχμαλώτος ὑπὸ Τελαμῶνι οὔσα· τὸν δ' ἀδελ-
φὸν ἀφῆκε ζῶπυρον γένους ἐκεῖ, ἔχοντα ἐπ' ὀνόματος τὸ τοῦ πρία-
σθαι ὄνειδος· ἐξ οὗ καὶ μετωνομάσθη Πρίαμος, Ποδάρεως πρῶτον
καλούμενος.

346. Λευκόφρων] Leucophrys olim dicta Tenedos,
insula Troiae opposita. Hesychius, Λευκόφρων, ἢ Τένεδος
τὸ πάλοι. Strabo lib. XIII. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Τένεδον Καλύ-
δαν τινες εἶπον, ἄλλοι δὲ Λευκόφρων. Quod nomen datum
fuisse ab albis promontoriis, quae habet mari imminetia,
tradit Eustathius, p. 233. Καὶ ὄφρως δὲ που λέγονται ὄρειναί
τινες ἐξοχαί. ὅθεν καὶ ἡ Τένεδος Λευκόφρων ἐκλήθη ποτὲ, ὡς καὶ
αὐτῇ, κατὰ τὸν Ἀστυνηνὸν Λευκάταν, λευκὰς ὄφρως ἔχουσα, ἥτοι
ἐπαναστάσεις τινὰς τραχείας, περὶ τὸν αἰγιαλόν.

350. Τεράμων] Τέραμον, ἡ τοῦ οἴκου στέγη, κατὰ σὺν
ἄλλοις καὶ ὁ Λυκόφρων δηλοῖ, inquit Eustath. in *Odyss.* ψ'.
Caeterum turris, in quo custodita erat Cassandra, non est
putanda tecto aut lacunari caruisse, nec enim sub dio com-
morabatur; sed lacunar operosum, qualia erant in veteri-
bus aedificiis, hic intelligendum est.

351. Ἀλιβδύσσα] Metaphora est in hac voce,
sumta a mergentibus se, et abscondentibus corpora in
mari: caeterum ulterioris explicationis loco Etymologi-
cographi verba apponam: Ἀλιβδέειν, τὸ καταδύναι εἰς θάλασ-
σαν· μεταφορικῶς δὲ, τὸ κρύπτειν καὶ ἀφανίζειν παρὰ τὴν ἄλγα καὶ
τὸ βδέειν Αἰολικῶς πλεονασμῶ τοῦ β, ὡς σίδη· σίβδη, ἑλιδύνει ἀλι-
βδύνει. Λυκόφρων,

Εἰρητῆς ἀλιβδύσσα λυγαῖας δέμας.

Cui etymologiae fauet etiam Eustathius in Odyss. γ'. ὠνομάζετο τὸ τοιοῦτον (Φαῦλον) νόμισμα κίβδηλον ἰωνικάτερον, ὡς οἰοῖναι χίδηλον, ὃ ἐστὶ δηλούμενον διὰ τοῦ χ, πλεονάζοντος τοῦ β διὰ Φωνῆς ὄγκου, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀλεβδύσασα παρὰ Λυκόφρονι, καὶ ἐν ἑτέροις πολλοῖς.

353. Λέκτρων ἐκβαλοῦσα δερμῖων] Λέκτρον et δέρμιον sunt voces eiusdem significationis; solent enim Poetae uti vocibus aequivalentibus, quae solis litteris distinguuntur, vires autem habent easdem; quas παραλλήλας vocant, et figuram hanc σχῆμα ἐκ παραλλήλου, ut loqui amant Grammaticorum filii. Aristophanis Scholiastes in Vespis: "Ἔθος τοῖς ποιηταῖς παραλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις χρῆσθαι. Eustathius latius hanc rem pertractavit, et exemplis illustravit, Iliad. α'. "Ἔστι δὲ σχῆμα ἐκ παραλλήλου, ὅτε δύο λέξεις ὁμοῦ κεῖνται παράλληλοι, προφορᾷ μόνῃ διαφέρονσαι, σημαίνουσαι δὲ τὸ αὐτό. οἷον, Θάνατόν τε, μόρον τε, ταυτὸν γὰρ αἱ λέξεις ἄμφω δηλοῦσι. καὶ, Βάσκ', ἴδι, ἀντὶ τοῦ, πορεύθῃτι, ἀπελθε. καὶ, Ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε, πόλεμόν τε. καὶ, Ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὖ ποιητῶν, ῥίνοις γὰρ ἐνταῦθα καὶ βόες ταυτὸν δηλοῦσιν. ὅμοιον καὶ τὸ, Πατὴρ ἐσθλοῦ καὶ γαστοῦ πεφυκέναι. καὶ τὸ, λίαν πάνυ. καὶ τὸ, τυχὸν ἴσως. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Lycophron etiam postea dicet ἀσκέρας εὐμαρίδας, quae duae voces calceamenta denotant; v. 885.

Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας εὐμαρίδας.

Eadem figura saepe usum inuenimus Sophoclem, ut cum dixit ἄρωγους ζυμμάχους, Oedip. Colon. v. 1009.

— καὶ κατασκήπτω λιταῖς
Ἐλθεῖν ἄρωγους ζυμμάχους. —

Et in Aiaçe dixit αὖθις πάλιν, v. 306.

Κᾶπειτ' ἐπαίξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν.

Et in Philoctete, v. 340.

— τὸ σὸν φράσον
Αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα. —

Geminum est illud Aeschyli, initio Χρηόρων, ubi dixit κλύειν, ἀκοῦσαι,

Τύμβου δ' ἐπ' ὅχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρί
Κλύειν, ἀκοῦσαι. —

356. Τῆς κισσηνίου Λαφρίας Πυλαίτιδος] Minervae, vel Dianae virginitas satis omnibus nota. Ea Laphria dicta est a Laphrio quodam Phoenici, qui illam Calydoniis erexerat; nam apud Calydonios hoc nomine primo culta est, quod postea in alias gentes dimanavit; in Messenios praesertim, quo tempore ab Atheniensibus Naupactum recipere, ut tradit Pausanias Messenicis: Καλυδωνίους ἢ Ἀρτέμις (ταύτην γὰρ θεῶν μέγιστα ἔσειον) ἐπέκλησιν εἶχε Λαφρία· Μεσσηνίαν δὲ οἱ λαβόντες Ναύπακτον παρὰ Ἀθηναίων, (τηνικαῦτα γὰρ Αἰτωλίας ἐγγύτατα ἦσαν) παρὰ Καλυδωνίων ἔλαβον. τὸ μὲν δὴ τῆς Λαφρίας ἀφίκετο ὄνομα ἐς τε Μισσηνίους, καὶ εἰς Πατρεῖς Ἀχαιῶν μόνους. Idem Auctor in Achaicis tradit, hoc Deae cognomen a Patrensisbus receptum esse tempore Augusti Caesaris, qui, devastata Aetolia, huius Deae simulacrum apud Patrenses deposuit: verba eius haec sunt: Πατρεῦσι δὲ ἐν ἄκρῃ τῇ πόλει Λαφρίας ἱερὸν ἔστιν Ἀρτέμιδος· ξενικὸν μὲν τῇ θεῇ τὸ ὄνομα, εἰσηγμένον δὲ ἐτέρωθεν καὶ τὸ ἄγαλμα. Καλυδῶνος γὰρ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης ὑπὸ Αὐγύστου βασιλείᾳ ἐξημεθέισις, διὰ τὸ ἐς Νικόπολιν τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀκτίου συμφασθαι, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν οὕτω τὸ ἄγαλμα τῆς Λαφρίας οἱ Πατρεῖς ἔσχον etc. Paullo post duas huius cognominis rationes reddit; primam, quam Nos antea dedimus; secunda est ab ἐλαφρὸς, quod Dianae ira singulis annis *lenior* fieret in Oeneum, Calydoniae regem, qui sacra faciens caeteris Diis, hanc Deam posthabuit, et neglexit: verba eius haec sunt: Γενέσθαι δὲ ἐπέκλησιν τῇ θεῇ Λαφρίαν ἀπὸ ἀνδρὸς Φωκίως Φωσί· Λάφρον γὰρ τὸν Κασταλίου τοῦ ἀδελφοῦ Καλυδωνίους ἰδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀρχαῖον. οἱ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ μῆνυμα τὸ εἰς Οἰνέα ἀνὰ χρόνον τοῖς Καλυδωνίοις ἐλαφρότερον γενέσθαι λέγουσι, καὶ αἰτίαν τῇ θεῇ τῆς ἐπιπλήσεως ἐθέλουσιν εἶναι ταύτην. Pergit deinde eius simulacra, festa, etc. pluribus describere. Alii porro tertiam rationem addunt, et dictam volunt Λαφρίαν, q. λαφυρίαν, quia belli Dea est, et eius opē victoria, et spolia reportantur; qua de causa ἀγέλειαν ipsam vocavit Homerus, παρὰ τὸ ἄγειν τὴν λείαν: Iliad. ε.

Ἄγρει μὲν, οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην.

Et Iliad. δ'.

— πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη.

Eandem ob rationem λεῖτιν dixit Iliad. η'.

Καὶ τὰ γ' Ἀθηναίη λεῖτιδι διὸς Ὀδυσσεύς.

[Ibid. Πυλαΐτιδος] Minerva Πυλαΐτις dicta est, quoniam eius effigies in urbium portis, aediumque foribus poni solebat: nam Mineruam in portis, Martem in suburbis collocabant; innuentes, intra consilio, foris armis tuendam esse urbem. Eadem πολυΐχος, πολίς, etc. dicta est, et alia eiusmodi cognomina habuit, quod urbium esset praeles, easque a vi, et insidiis hostium defenderet; quae res notior est, quam ut exemplis confirmari debeat. Hinc apud Aeschylum inuocata est, ut urbem tueretur, in Ἐπτά ἐπὶ Θηβαίς, v. 170.

Ἐν μάχαισι τε μάκαι-
ρ' ἄνασσ' Ὀγκὰ πρὸ πόλεως
Ἐπτάπυλον ἔδος ἐπιβήσου.

Quem locum ita explicauit Scholiastes, Ὁ Ὀγκὰ Ἀθηναῖα, ἡ πρὸ τῆς πόλεως, ἥτοι οὕσα ἐξωγραφημένη πρὸ τῆς πόλεως, ἡγουν ἐμπροσθεν, ἔσται τὴν ἐπτάπυλον πόλιν τῶν Θηβαίων. Γίγνωσθε γάρ, ὅτι ἐξωγράφουν ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως· ἦν καὶ Λυκόφρων πυλαΐτιδα λέγει, διὰ τὸ ἀνωθεν ἵστασθαι ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

367. Τῆμος βιαίως φάσσα πρὸς τόργου] Bis in hac sententia vocauit se Cassandra columbam, nam φάσσα, et οὐάς duae sunt columbarum species; quod ideo factum putat Meursius, quia apud Thessalos mulieres vaticinatrices πελειάδες dictae sunt; quod quidem verum est, et ab exemplis a Meursio allatis satis probatum. Huc etiam facit illud Sophoclis, Trach. v. 174.

Ὡς τὴν παλαιὰν Φηγὸν αὐδῆσαι ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.

Quem locum Scholiastes vetus sic explicauit: Ὑπεράνω τοῦ ἐν Δωδῶνι μαντείου δύο ἦσαν πέλειαι, δι' αὐτῶν ἐμαντεύετο ὁ Ζεὺς, ὡς Ἀπόλλων ἀπὸ τρίποδος, καὶ οἱ μὲν οὕτω λέγουσι θεσπίζειν, οἱ δὲ οὕτω· τοῖς ἱερείαις γυναιξὶν οὕσας καὶ πεπολιωμένας μαντεύεσθαι· τοὺς δὲ γέροντας οἱ Μολοσσοὶ πολιοὺς ὀνομάζουσιν. Ἡροδοτος δὲ ἐν δευτέρῃ Φησί, Πελειάδες δὲ μοι δοκέουσι κεκληῆσθαι πρὸς Δωδωναίων αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι οὕσαι ἐδόκουν ὁμοίως ὄναι φθέγγεσθαι, etc. Vbi pro Μολ. πολιοὺς repono Μολ. πελειούς, nam apud Molossos videntur lenes dicti fuisse πέλειοι; quod etiam testatur Hesychius, Πελειούς, Κῶσι καὶ Ἠπειρώται τοὺς γέροντας. Idem testatur vates Dodonaeas πέλειαις appellatas fuisse: Πέλειαι, περισσεαί, καὶ αἱ ἐν Δωδῶνι θεσπίζονται μάν-

teus. Qua de re consule *Archaeologiae nostrae*, Lib. II. cap. IX. Mihi porro non placet haec interpretatio; verisimilius est *Cassandra* se *φάσσα* appellare, quia turtures sunt castitate celebres apud naturalis Historiae Scriptores, praesertim cum hic de virginitate sermo sit: adde quod Aegyptii in Hieroglyphicis nigram columbam describentes, mulierem caltam, et post mariti mortem nuptias secundas fugientem significabant; vt testatur *Horapollon* Hieroglyph. lib. II. Γυνῆκα χήραν ἐπιμαίναςαν ἄχρι θανάτου θέλοντες σημαίνει, περιστερὰν μέλαιναν ζωγραφοῦσιν· αὕτη γὰρ οὐ συμμείγνυται ἐτέρῳ ἀνδρὶ ἕως οὗ χηρεῖται. Huc etiam facit, quod *φάσσα* sit coloris cineracei, et οἷα plane nigri, teste *Eustathio*, *Odys.* μ'. p. 475. Ἰστορεῖται δὲ ζωικῆς, ὅτι περιστερῶν εἶδη πέντε· Οἷα, μείζων περιστερῶς, οἰωπὸς τὸ χρῶμα. Φάψ, μίση περιστερῶς καὶ οἰωπὸς. Φάττα, μέγεθος ἀλκίκοτος, χρῶμα δὲ αὐτῇ σποδιόν. etc. Sed, vt verum fatear, non placent mihi hae ambages, nec quaerere velim sensum intricatum et allegoricum, cum facilis et obuius in promptu sit; quamobrem non alia ratione *Cassandra* dictam columbam, *Aiacem* vulturem putarim, quam quia *Cassandra* ab *Aiace* rapta, et violata est, haud aliter quam columbae praeda fieri solent animum rapacium; vnde ob maiorem emphasin, et vt ostenderet suam debilitatem et impotentiam, *Aiacis* autem rapacitatem et violentiam augeret, seipsam bis appellauit columbam, nec contenta est illum simplici nomine vulturis notare, sed *ἀρπην* addidit, quae avis est aquilae similis, si non ex earum genere: nec absimilis est hic locus superiori, vbi *Paridem* duplicata metaphora *κέρων* et *καταβράκτῃρα* appellauit, v. 169. et quae ibi adnotauimus, his versibus lucem praebebunt.

358. Βούδειαν, Ἀἰθυσίαν] Non placet *Tzetzes*, qui haec epitheta a *Minervae* sapientia deduci vult; quae *Βούδεια* dicitur, quod arationem inuenerit, ὅτι τοὺς βόας ἀρότρῳ ὑποδέει, etc. Ἀἰθυσία autem, quia naues prima fabricauit, et homines docuit mare transmittere, more αἰθυσίων, i. e. mergorum, quae sunt aues marinae. *Βούδεια* porro est a *Budea*, *Thessaliae* oppido. *Eustathius* II. π'. Βούδειαν λέγουσιν Ἀθηναίαν ἐν Θεσσαλίᾳ. Clarius adhuc *Stephanus*, Βούδεια, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου. Οὕτω τιμᾶται Βούδεια ἢ Ἀθηναῖ ἐν Θεσσαλίᾳ. Λυκόφρων,

Ἡ πολλὰ δὲ Βούδειαν Αἰθυσίαν κόρην,

Ἀρωγὴν αἰδάζασα τάδε φωνεῖ γάμων.

Ad quem Stephani locum respexisse videtur Phauorinus; Βούδειον (inquit,) πόλις, Φασι, Βοιωτικῇ, ἀπὸ Βουδείας, μητρὸς Ἐργίνου, τοῦ καὶ Πανδάρου περιεδομένου. Ἄλλος δέ τις Βούδειαν ἱστορεῖ πόλιν ἐν Μαγνησίᾳ, τῇ κατὰ Εὐρώπην, ἀπὸ τοῦ οἰκήσαντος (lege ex Stephano οἰκίσαντος) Βουδείου, καὶ Βουδείαν λέγων Ἀθηναῖν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς ὃ καὶ παραφέρει τὸν Λυκόφρονα μάρτυρα. Minerua Αἰθυια dicitur, ab αἰθῶ, splendo, vt existimauit Eustathius, Odyss. α. Αἰθυια, ὡς εἰκός, παρὰ Λυκόφρονι ἢ Ἀθηναῖ, ἢ Φωσφόρος. Quod attinet porro ad Canteri rationem, qua Minerua dicitur in mergum fuisse conuersa, apud Homerum in Odyss. ε. ea prorsus falsa est; non enim Minerua, sed Leucothea sub mergi forma Vlyssi se obtulit, v. 336.

Ἡ εἴ Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα,
Αἰθυίῃ εἰκῆα ποτὴν ἀνεδύσατο λίμνης,
Ἴζε δ' ἐπὶ σχεδὸν πολυδέσμου, εἶπέ τε μῦθον.

Porro celebrabatur Minerua Αἰθυια apud Megarenses, quorum in regione erat locus ab ea nominatus. Pausanias Atticis, Ἐν τῇ Μεγαρίδι ἐν Ἀθηναῖς αἰθυίας καλουμένῳ σκοπέλῳ. Et rursus in eodem libro, Καὶ ὅτι μὲν ἐτάφη Πανδίων ἐν αἰθυίας Ἀθηναῖς καλουμένῳ σκοπέλῳ, δεδήλωκεν ὁ λόγος ἡδὴ μοι.

362. Γλήνκας ἄνω στρέψασα] Dicit Mineruam, tamquam Aiaceis scelus abominatum, ad tecta oculos conueruisse. Similiter infra dicet ipsam clausisse oculos, cum in eius templo caedes perpetrarentur, v. 988.

Γλήναις δ' ἀγάλμα ταῖς ἀναιμάντοισι μύσει.

Nec aliter apud Ouidium, cum Neptunus in eius templo Gorgonem vitiauit, Dea castissima, ne tantum scelus conspiceret, in aegide faciem texisse fertur, sub finem Metam. V.

— — auersa est, et castos aegide vultus
Nata Iouis texit. — —

364. Τιμαλφέστατον] Huc respexit Etymologicus Auctor, Τιμαλφέστατον, παρὰ Λυκόφρονι, πρᾶγμα ἄγαν τίμιον. Possset etiam exponi ὀσιώτατον, secundum Hesychium.

365. Ἐνὸς δὲ λώβης ἄντι etc.] Elegantissimus est hic locus, et Graecorum miseras, luctusque miro artificio depingit. De Centaphiis porro, naufragiorum metu, etc. plura haberem dicenda, si non hanc lauream praeripuisset doctissimus Meursius.

367. Χοιράδων δ' ἐφημένους] Χοιράδες sunt αἱ ἐφημέναι, seu ἐκκείμεναι, πέτραι, vt Hesychii verbis vtar; siue petrae e mari aliquantulum exstantes, vt χοῖρου, i. e. porci, nantantis speciem praebeant, fluctibus vndique circumtritae, et cauum antrum habentes, vt ex Euripide, eiusque Scholiaſte discimus, *Andromache* v. 1265.

Ἐλθὼν παλαιῶς χοιράδος κοῖλον μυχὼν
Σηπιάδος Ἰζου. — —

Vbi Scholiaſtes, Χοιράδος· πῦσα πέτρα ἐξέχουσα, καὶ περικλυζομένη θαλάσῃ, σπήλαιον ἔχουσα. Vnde apprime huic loco conuenit haec vox, vtpote quae petram exprimit, quae antrum habeat, sepulcri inſtar, recipiendis cadaueribus idoneum. Ne vero tutam nacti ſedem viderentur hi mortui, quaeque ſepulcri vicem ſupplere poſſet, non dicit, eos ibi eſſe τεθαυμένους, ſed ſolummodo ἐφημένους, qua voce inſtabilem et incertam ſedem habuiſſe docet.

369. Κρωσσοῖσι] i. e. urnis, in quibus mortuorum cineres condebantur. Huc reſpexit Euſtathius, *Iliad.* 4. Ὁ μὲντοι παρὰ Σοφοκλεῖ κρωσσοί, ὃ ἔſτι κρατὴρ, γενόμενος, φασι, παρὰ τὸ κερῶ, καὶ ἐν συγκοπῇ κερῶ, τὸ σταλάσσω, καὶ ἐπιχέω καὶ οἱ παρὰ Λυκόφρονι δὲ καὶ ἑτέροις κρωσσοί, ἀγγεῖα ἐκείνη δεξιὰ ὑδρεύεſθαι, λάγνυσι ἰσως, ἢ ζέſται, καὶ τοιαῦτά τινα, τῷ ω μεγάλῃ παραλήγεται.

373. Ὀφίλτα, καὶ etc.] De hiſ locis ſatis Scholiaſtes. Ad Τρύχαια porro quod attinet, Stephanus legit Τρύχαντα. Τρύχαι (inquit,) πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφραſας, Τρύχαντα καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τρυχεῖς. Τοῦ Τρύχαντος, Τρυχάντιος.

381. Θύνων] Thynni ſunt piſcium genus, quibus Graecos comparat, quod eſſent vi ventorum et tempeſtatum in mare proiectedi. Quae alluſio ſumta eſt ex Aeſchylo, qui Perſas in pugna nauali a Graecis deuictos *thynnis* aſſimilauit, in Perſis,

Τοὶ δ', ὥς τε θύνους, ἢ τιν' ἰχθύων βόλον,
Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασιν τ' ἐρεπίων
Ἐπαιον. — —

382. Καταιβάτης Σχηπτὸς κατ' ὄρφιν γενέſεται θρουμένων]
Καταιβάτης et ſχηπτὸς dicuntur, vt ſupra οἰῶς et φάſſα, nam duo ſunt fulminum genera, vel idem genus, ſecundum

Scholiasſten: Καταιβάτης, ὁ σκηπτὸς, ὁ κάτω φερόμενος, καὶ πληκτικὸς, καὶ αἰφνίδιος κεραυνός. Sophoclis etiam Scholiaſtae σκηπτὸς denotat ventum, ſeu turbinem procelloſum, qui magno impetu deorſum in terram fertur; Σκηπτὸς (inquit) λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλώδης, ὅταν ſυνερεῖδῃ τῇ γῇ, καὶ πάλιν ἄνω αἶρῃ· τὸ δὲ τοιούτον καὶ ſτρόβιλον τινες καλοῦσιν, παρὰ τὸ ſτροβεῖν. Fit autem ἀπὸ τοῦ σκῆπτεσθαι. Phauorinus, Κατασκήπτει κεραυνός, ἀντὶ τοῦ βιαίως καὶ ſφοδρῶς καταφέρεται· ἀφ' οὗ σκηπτὸς, πᾶς ὁ οὕτω καταφερόμενος κεραυνός. Ignea etiam vi timendum eſt hoc fulmen; Hefychius et Suidas, Σκηπτὸς, κεραυνός ἀνάγειν διὰ πυρός. Malim διάπυρος. Etiam et καταιβάτης deorſum in terram fertur, vt ex nomine manifeſtum eſt; et ex ignea materia conſtat, quod ex Aefchylo liquet, qui in Prometheo ſic ait, v. 350.

— — Ζηνὸς ἀγρόπνου βέλος
Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα.

Vbi Scholiaſtes tradit differentiam inter καταιβάτην et σκηπτὸν eſſe, quod illud ex materia vel tenui, vel craſſa, hoc ex tenui ſolum fiat; et illud genus ſit, hoc vero ſpecies: Καταιβάτης κεραυνός (inquit) ἐſτιν εἶδος κεραυνοῦ, πρῆſτῆρ, ὁ καὶ πυρρὸς καλούμενος, ὃς καταφερομένου τοῦ παντός καὶ ἐκπυρρῶντος γίνεται καὶ λεπτυνθέντος σκηπτός, ὁ καὶ καταιβάτης, γίνεται. Phauorinus tamen tradit etiam σκηπτὸν ex materia craſſiori conſtare; Σκηπτὸς (inquit) καὶ ὁ καταιβάτης γίνεται παχυνθέντος τοῦ πυρρῶδους πνεύματος. Quomodocumque id ſe habeat, certum eſt vtrumque ignei generis fulmina eſſe, quapropter adprime huic loco conueniunt; Graecos enim, poſtquam e Troade ſoluiffent, fulminibus et igne perditos plerique Poetarum tradiderunt. Vnde apud Euripidem in Troad. Minerua ait,

Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον, καὶ χάλαζαν ἄσπετον
Ἡέμῃσι, γνοφώδῃ τ' αἰθέρος φουθήματα,
Ἐμοὶ δὲ δάσειν πῦρ κεραυνίον λέγει,
Βάλλειν Ἀχαιοὺς, γαῦς τε πύμπρεϊν πυρρῶ.

Ibid. Γεύσεται δηνουμένων] Guſtandi verba frequentia ſunt apud Poetas, quoties exprimere volunt poſſeſſionem, dominium, aut quamlibet inter res quasuis communionem, qua vna alteram attingit, eiusue ſit quouis modo particeps. Eodem ſenſu contingere dixit Anchifeſ apud Virgilium,

— ex quo Diuum pater, atque hominum rex
Fulminis afflauit ventis, et contigit igni.

Similiter γένεσθαι exp. ἔφασθαι apud Homerum, vbi duorum hostium alter sic loquitur, Il. ε. v. 258.

Γενσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.

Ad quod vetus Scholiastes, Γενσόμεθ' ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ ἔφόμεθα. Similem habet loquendi formulam Iliad. φ. v. 60,

— — δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροισι
Γένεσται. — —

Eodem sensu dixit Polybius γένεσθαι φόνου, i. e. caedem patrare; et alius, γένεσθαι θανάτου, i. e. mori. Apud Sophoclem Furiae orantur γένεσθαι στρατοῦ, h. e. Graecorum exercitum vexare; Aiace v. 856.

Ἴτ', ὦ ταχεῖαι, ποῖνοι μὲν τ' Ἑρινύες,
Γένεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.

Nec aliter dixit Euripides γένεσθαι κακῶν, i. e. mala percipere, siue malis affici, Hecuba v. 375.

Ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γένεσθαι κακῶν.

Sophocles etiam dixit μόχθων γένεσθαι, i. e. laboribus exercitum esse, Trachin. v. 1108. vbi Hercules ait,

— — μόχθων μυρίων ἐργεσάμην.

386. Ἀγρύπνη προσκαθήμενος τέχνη] Ἀγρυπνον τέχνην artem gubernatricem hoc loco dictam tradit Eustathius; addit insuper Lycophronem imitatum esse locum Homeri, in quo Vlysses dicitur insomnis gubernacula rexisse, Od. ε.

Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήεντως
Ἥμενος, οὐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.

Ἐκ τούτου λαβὼν ὁ Λυκόφρων (inquit Eustathius) ἄγρυπον τέχνην λέγει τὴν κυβερνητικὴν. Gubernatores enim noctes insomnes agebant, directioni nantium, et obseruationi siderum intenti; vnde Virgilius de Palinuro, Aeneae nauclero, Aen. V. v. 851.

— — clauumque affixus, et haerens
Nusquam amittebat, oculosque sub astra tenebat.

Exempla vbique occurrunt. Porro Nauplius dicitur gubernatoriam artem exercuisse, quia Graeciam circumibat naue, vt Principum vxores in adulterium pelliceret. Malim tamen ἀγρόπω τέχνη exponere *vigili fraudi*, quia sedulo in id opus incubuit; et quoniam, qui rem aliquam summa cura administrant, saepe dicuntur noctes insomnes, et inquietas agere: quae res notior est, quam vt exemplis confirmanda sit.

388. Τὸν δ' οἷα δῖπτην κηρύλον etc.] Aiace[m] Oïlidem cerylo, et phagro, vt supra Graecos thynnīs, comparat.

389. Αὐλῶνος] Αὐλὼν est fretum, seu pars maris angusta, et in longitudinem porrecta, αἰλοῦ, i. e. tibiae, instar. Hesychius, Αὐλῶν, στενὴ ἀναφορά τοῦ ὕδατος. Sophoclis Scholias[tes] vetus Trachin. v. 100. Τοὺς παραθαλαττίους τόπους, στενοὺς αὐλῶνας καλοῦμεν. Et paullo post, Αὐλῶν, πὸ στενόμυκρον πέλαγος. Vide Adnotata nostra in v. 40.

390. Γυραῖσι δ' ἐν πέτραισι περσαίνων πτερὰ] Allusio haec sumpta est ab auibus, quae cum aquis immerfae fuerint, in aprico aliquo loco pennas siccandas soli et aeri obiciunt. De Aiace porro fabula, cum ea satis nota sit ex Homeri Odyssea, quam hic expressit Lycophron, Senecae etiam Agamemnone, et aliis permultis, nihil hic dicere decreui.

397. Ἀκτὶς Σερίου] Σερίον Solem nonnumquam dictum inuenimus. Hesychius, Σερίος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. Et Suidas, Σερίον, τὸν κύνα, ὅτ' ἐδὲ καὶ τὸν ἥλιον. Ἰβνκοι δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγει. Phaurinus, Σερίος, ὄνομα ἀστέρος, ἢ ὁ ἥλιος.

401. Ὀρτυγος πτερουμένης] Huc respexit Eufathius in Dionys. Perieg. v. 525, vbi de Delo ait: Ἐκαλεῖτο δὲ ποτε καὶ Ὀρτυγία, ὡς ὁ Γεωγράφος φησί. καὶ ἡ μυθικὴ αἰτία κεῖται πρὸς Λυκόφρονι. Idem in Odysf. ζ'. Ὅτι δὲ μία τῶν Κυκλάδων ἦ Δῆλος, ἡ ἱστορία διασαφεῖ, λέγουσα καὶ ὡς Ὀρτυγία ἐκλήθη κατὰ τινὰς ἐξ ὀρτύγων, ὧν τὰς ἀγέλας φερόμενας ἐν τοῦ πελάγους, ἰζάνει εἰς τὴν νῆσον διὰ τὸ αὐτῆς εὐορμον, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. Ὁ δὲ γε μῦθος ἄλλα περὶ τε Δήλου καὶ Ὀρτυγίας βούλεται, κείμενα καὶ ἐν τοῖς τοῦ Λυκόφρονος. Iterum in Odysf. ὁ. Ὀρτυγία δὲ ὅτι ἡ Δῆλος, καὶ διατί οὕτω καλεῖται, δηλοῖ καὶ τὰ τοῦ Λυκόφρονος.

402. Τρέμων φυλάζει ῥόχθον Αἰγαίης ἁλὸς] Elegans est hic locus, in quo voluit Poeta Aiacis tumultum, Aegaeo mari vicinum, vndarum violentiae obnoxium fuisse, adeo ut eas timere, et, cum irruerent tremere videatur. Quae allusio Poetis familiaris est. Seneca Hippolyt. v. 75.

— — fertur plaustro
Praeda trementi. — —

Vbi quidam legunt *gementi*, sensu prorsus eodem. Haud aliter Ovidius *gemere* dixit arborem, sub immuni pondere et impetu serpentis a Cadmo caesi, Metam. III. v. 93.

Pondere serpentis curuata est arbor, et imae
Parte flagellari gemit sua robora caudae.

Idem dicit *limen ingemuisse*, cum Iano Plutonia regiam ingressa esset, Metam. IV. v. 459.

— — sacroque a corpore pressum
Ingemuit limen. — —

Scholiasτες existimat, Tremonta esse locum in insula Delo, quod Eustathius etiam opinabatur, atque sic dictam esse, quod Delos olim mari innataste tradatur, et πλωτὴ νῆσος fuisse, qualis apud Homerum est Aeolia, haud procul ab initio Odyss. κ'. Ἀρίσταρχος δέ, (Φασί) πλωτὴν λέγει, τὴν Φορητὴν, καὶ οἶον παραφερομένην, ἢ συνεχεῖα σεισμῶν, ἢ ἄλλως ὁπωστὺν, ὡς ποτὲ μὲν ἐν δεξιῷ ὁρᾶσθαι μέρεσι, ποτὲ δὲ ἐν ἀριστεροῖς. Ὅπῃ οὖν δὴ τι καὶ περὶ Διήλου ἱστορεῖται, ἧς καὶ χωρίον τι ὁ Τρέμων παρὰ Λυκόφρονι, ἐν τινὸς ταινύτης αἰτίας κληθεῖς. Παρατίθεασθαι δὲ περὶ τῆς Διήλου οἱ παλαιοὶ ἔπος τοῦτο, Ἦν γὰρ τὸ πάροιθε Φορητὰν κυμάτεσσι Δᾶλος παντοδαπῶν ἀνέμων ῥίπαϊς.

403. Τὴν Καστνίαν δὲ καὶ Μελιναίαν θεῶν.] Versum hunc laudavit Stephanus, Μέλινα, πόλις Ἀργεῖος, ἀφ' ἧς Ἀφροδίτη Μελιναία τιμαῖται. Λυκόφρων,

Τὴν Καστνίαν δὲ καὶ Μελιναίαν θεόν.

Venus porro Melinaea diuersa a Melanide, sive Melaenide, cuius meminit Pausanias in Corinthiacis, Arcadicis, (vbi etiam nominis rationem reddit) et Boeoticis. Castniae Veneris meminit ex Callimacho Strabo, Geogr. lib. IX. Καλλίμαχος μὲν οὖν (inquit) φησὶν ἐν τοῖς ἱάμβοις,

Τὰς Ἀφροδίτας (ἢ θεὸς γὰρ οὐ μία)
Ἢ Καστνία πάσαι ὑπερβάλλει Φοργεῖν.

Sic enim hos versus lego ex emendatione Isaaci τοῦ πάνυ.

405. Δυσλύτοις οἰστροῦ βρόχοις] Οἰστρος insectum est, quod Latini *asilum*, seu *tabanum* dicunt; equos, aliasque bestias stimulis adeo exagitat, ut furore correpti videantur. Datur etiam οἰστρος θαλάσσιος, quem Plinius vocat *aulum marinum*, thynnus, et piscibus maioribus adeo infestas, ut nonnumquam e mari in naues exsiliant. Hinc οἰστρος poni solet pro quolibet furore, aut ingenti animi emotione, quae homines attonitos habet. Phavorinus, Οἰστρος, θηρίδιον, ὃ καὶ μίαψ λεγόμενος, μίας μὲν μεῖζον, τὰ δ' ἄλλα ἐμφέρει, τὸ ἐγχερίμπτον βουσί, καὶ δάκνον· κατὰ δὲ τινάς, καὶ εἰς τὰ ὕψος εἰστρέχον αὐτῶν, ὅπῃ τύχοι νομίζον ἀνάγκη φέρεσθαι, (sic enim lego, non ὅπῃ τύχοι νομίζον, ἀνάγκη φέρεσθαι) διὰ καὶ οἰστρος καλεῖται. ἐντεῖθεν δὲ πάντα ὁρμὴ ἐνθουσιαστικῇ, κατὰ ἔρωτα τυχόν, ἢ μανίαν, οἰστρος λέγεται etc. Idem tradunt Hesychius, Suidas, etc. Hoc insecto Iuno dicitur Io bouem ad insaniam adegisse, cuius fabulae origo videtur fuisse, quod Io infans amoribus mente alienata sit; unde cum Sophocles eam vocavit οἰστροπλῆγος, Scholiastes dicit ita dictam esse, quod amore capta esset, initio Electrae,

Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

i. e. τῆς τοῦ Διὸς οἰστροῦ καὶ ἔρωτι πληγείσης, inquit Demetrius Triclin. Herodotus etiam dixit οἰστροήσεις, pro ἔρωτας, citante Suida; Καλῶς (inquit) Ἡρόδοτος, τὰς ὑπὲρ τῶν γυναικῶν οἰστροήσεις τε, καὶ μανίας παρ' οὐδὲν ἐτίθετο. Pulcre etiam, et ad hunc Lycophronis locum adposite, Anacreon Cupidinis tela cor suum ferientis oestro comparavit, Od. III.

— — καὶ μετύπτει

Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἰστρος.

Ad βρόχους porro quod attinet, metaphorica vox est, sumta allusione ab auibus laqueo irretitis; quam similitudinem continuauit in sequentibus; cum amoris vincula, quibus implicatus Ajax in Mineruae odium incurrit, sui que exitii causa fuit, κηρουλκὸν πάγην appellat; est enim πάγη decipulum ad irretienda animalia depactum, et ab Hesychio exp. βρόχος.

406. Ἐρωτας οὐκ ἔρωτας, ἀλλ' etc.] Ita vocat furiosum Aiaceis amorem, quo accensus Cassandrae vim intulit; simili sensu dixit Euripides in Hecuba, v. 948.

— — γάμος οὐ γάμος,

Ἄλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς.

Et Aeschylus Χορηγόρις, ἀπέρωτας ἔρωσ.

410. Δωτίου πύλαι] i. e. Dotii angustas fauces; seu ingressus. Similiter Aeschylus Prometheus,

— — στενοπόροις λήμνις πύλαις.

Vbi Scholiastes, Πύλαις· ἐξόδους. Hinc etiam Pylae, et Thermopylae dicti transitus montium angusti, qua Thesalia Phocidem itur; Aristophanis Scholiastes Lysistratē, Πύλαι, αἱ Θερμοπύλαι· ἐκλήθησαν δὲ οὕτω, διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην εἴσοδον, ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένην. Latini etiam *portas* appellant. His simile illud Euripidis Hippolyt. v. 882.

— — στόματος ἐν πύλαις.

413. Ἐν σπλάγχνοις τυμβευθήσεται] Metaphora Poetis familiaris est, qua ventrem *sepulcrum*, vorari *sepeliri* dicunt. Vnde Ovidius de Tereo, cum filium comedisset, ait, Metam. VI. Fab. VIII.

*Egerere inde dapes, demersaque viscera gessit;
Flet modo, seque vocat bustum miserabile nati.*

Similiter loquitur Thyestes, cum deuorasset filios, apud Senecam in Agamemnone, v. 26.

— — liberis plenus tribus

In me sepultis, viscera exedi mea.

Et *condi in aluo* dixit apud Ovidium Achaemenides, Ulyssis focus, dum se testatur a Polyphemi voracitate liberatum esse, Metam. XIV. Fab. V.

— — quod non anima haec Cyclopi in ora
*Venit, et ut lumen iam nunc vitale relinquam;
Et tumulto, aut certe non illa condar in aluo.*

Idem paullo post de Polyphemo,

*Visceraque, et carnes, cumque albis ossa medullis,
Semianimesque artus auidam condebat in aluum.*

Idem Metam. XV. Fab. II.

Heu! quantum scelus est in viscera viscera condi?

Hinc ferae, et aues rapaces et carniuorae dictae ταφίς apud Sophoclem, Electra, v. 1494.

Ἄλλ' ὥς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρόθεε
Ταφεῖεν. — —

Vbi Scholiaſtes vetus, Ἦγουν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόφες αὐτόν. Similis eſt metaphora, cum corpora dicuntur *in alium demergi*, vt apud Ouidium, *Metam. XV. Fab. II.*

Corporeasque dapes avidam demerſit in alium.

Et *Metam. XIV. Achaemenides de Polyphemo ait,*

— — iam nunc mea viſcera rebar
In ſua merſurum. — —

Vt vero os, aut venter nominantur ſepulcra, ita e contra ſepulcra dicuntur *bibere*, vt cum apud Senecam Agamemn. v. 639. *Cassandra ait,*

Quae patria reſtat? quis pater? quae iam ſoror?
Bibere tumuli ſanguinem atque arae meum.

415. Νήριδος ἔσμος] Ἐσμός proprie de apum examine dicitur, metaphorice tamen cuius alii multitudini applicatur. Heſychius, Ἐσμός, ὄχλος, πλῆθος, συναθροιſμός. κυρίως δέ, ἐπὶ μελιſτῶν ἀθροίſματος. Paulo poſt ait, dialecti Creticae eſſe hanc ſignificationem, Ἐσμός, ὁδός, δεſμός, πλῆθος. Vnde Ariſtophanes *Lyſiſtrate,*

Ἐσμός γυναικῶν οὕτοſι θύραιſιν αὖ βοηθεῖ.

Vbi Biſetus, Ἐσμός γυναικῶν μεταφορικῶς νῦν ἀντὶ τοῦ πλῆθος, ὄχλος. κυρίως δέ, ἔσμος δαſυτόνως, τὸ ſμῆνος τῶν μελιſτῶν, παρὰ τὸ ἅμα πετομένης ἵεſθαι. Quae ex *Suida* deſumſit.

417. Πάγουρος] Πάγουρος cancri quoddam genus eſt, cui comparat Phoenicem, quod ſenex eſſet. et deformem rugis pellem haberet; quam metaphoram apud Homerum inuenire eſt, cum dicit ἀποξῦσαι γῆρας, i. e. exuere pellem ſenilem et rugoſam, alluſione a coriariis, vel ſene ſerpente, ſumta, *Il. 4. p. 666.* vbi de ſe Phoenix,

— — οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποſταίῃ θεὸς αὐτός
Γῆρας ἀποξύſας θῆſειν νέον ἡβώοντα.

Quo in loco Eufſtathius in rem noſtram haec verba habet, Καὶ ὅρα τὸ ἀποξύſας προſφυνῶς ἦν δὲν τῇ τοῦ γεροτικῶ δέρματος τραχύτητι, δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτόν ἡ Καſάνδρα που καλεῖ. ζῆται γὰρ τὸ τραχὺ ὡς ἂν εὐθετιſθῇ πρὸς λειότητα. Haud diſſimili imagine Auſonius dixit:

Horrens capillis vt marinus aſperis
Echinus, aut verſus mei.

Ibid. Ἰδανῶν πέλας Κρύψει, πρὶν Τύμφρηττον αἰγάζει
λέπας] Voces horum versuum finales similem habent
sonum, cui elegantiam quandam et concinnitatem ex Ana-
grammatismo factam inesse vult Eustathius, II. δ'. ad hos
versus,

Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεΐδι κέντορες ἴπων
Ἀφ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες.

Εἰ δέ τι χροή (inquit) ἐνταῦθα ἀσπεύσασθαι, σκοπητέον καὶ τὸ
χολωσάμενοι, καὶ τὸν λόχον εἶσαν ἀναγραμματισθεῖς γὰρ καὶ νῦν ὁ
χόλος τὸν λόχον ποιεῖ· ὥστε καὶ τῶν τοιούτων κατάμειναι δοκεῖ ὁ
Ποιητὴς τοῖς βουλευμένοις οὕτω λέγειν, οἱ μάλιστα φασὶ τὸ τοῦ λόγου
νᾶμα, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἐν οἷς καὶ τὸ, μῦθος καὶ θυμός. καὶ τὸ,
ἔμεινας καὶ ἐνιμας, παρ' Εὐριπίδῃ, ἐν τῷ, Οὐ μάντεως ὅπα ἔμεινας,
οὐ χρόνῳ μακρῇ σκέψιν ἔνιμας. καὶ τὸ παρὰ Λυκόφρονι πέλας καὶ
λέπας περατοῦντα δύο στίχους συνεχεῖς· τῶν τὸ μὲν πέλας δηλοῖ τὸ
ἐγγύς· τὸ δὲ λέπας, ὀρεινὴν τραχύτητα, ἐξ οὗ καὶ λεπαῖα χθῶν
τραγικῶς, ἢ ὀρεινῇ. Haec ille. Verisimilius porro fit ita
lusiſſe Lycophronem, quod Anagrammatismis mirifice
delectatum, eorumque inuentorem fuisse, et laudem inde
qualem qualem captasse constat: quinetiam postea eadem
verba adhibuit, v. 1043, et 1044.

Πλάσσει πέλας δὲ γῆς Ἀτινταίων ρολῶν
Πράκτιν παρ' αὐτὴν αἰπὺ νάσσεται λέπας.

Plura huius generis obseruet, cui talia curae sunt, nobis
non vacat eiusmodi tricis immorari.

422. "Ομηρον] "Ομηρος significat caecum. Hesychius,
"Ομηρος, ὁ τυφλός, καὶ ὁ ἐνεχυραζόμενος. Hinc nomen Homero
datum a Cumaeis, quod esset visu priuatus; nam Cumaeo-
rum haec vox est: Herodotus in vita Homeri, cap. XIII.
Ἐνταῦθεν δὲ καὶ τοῦνομα "Ομηρος ἐπεκράτησε τῷ Μελησιγενεῖ ἀπὸ
τῆς συμφορῆς· οἱ γὰρ Κυμαῖοι τοὺς τυφλοὺς ὀμήρους λέγουσιν· ὥστε
πρώτερον ὀνομαζομένου αὐτοῦ Μελησιγενέος, τοῦτο γενέσθαι τοῦνομα
"Ομηρος.

426. Μολοσσοῦ Κυπέως Κόϊτου κύκνον] Ad Apollinis
cognomina quod attinet, ea satis explicauit Scholiastes.
Cur autem Calchantem vocauerit *Apollinis cycnum*, dicen-
dum est. Cycnus Apollini sacer erat, quod ab eo habere
divinationem crederetur, et quia praeuident, quid in morte
sit boni, cum voluptate et cantu (quem etiam Apollini
debet) moriatur; ut ait Cicero Tuscul. Quaest. I. Quae

res Poetis Graecis, Latinisque notissima est. Aeschylus in Agamemni. v. 1453. de Cassandra ait,

— — κύκνου δίκην
Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον, γόνυ
Κεῖται. — —

Martialis,

*Sic ubi fata vocant, vdis abiectus in herbis
Ad vada Maeandri concinit albus olor.*

Ovidius Epist. VII.

Cantator cycnus funeris ipse sui.

Meminit etiam in Phaedone Plato, ex quo loco Tullium constat verba iam laudata excerptisse; Ἄτε, οἶμαι, τοῦ Ἀπόλλωνος (inquit) ὄντες, μαντικοί τε εἰσὶ, καὶ προειδότες τὰ ἐν ἔθου ἀγαθὰ, ἄδουσι καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Quidam referunt hac de causa inter astra relatum esse; Theon in Aratum, Τοῦτον τὸν ὄρνιν οἱ μὲν λέγουσιν ὄντα κύκνον καταστερισθῆναι εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἄτε μουσικὸν ὄντα. Hinc cycnus pro vate, interdum pro poeta, interdum pro propheta sumi solet, Virgilius Eclog.

Cantantes sublime ferent ad sidera cycni.

Et Horatius Lib. IV. Od. II. 25. de Pindaro,

Multa Dircaeum leuat aura cycnum,

Porro cycni cantus pro dulcissimo quouis vsurpari, et cantui gruum, quae molesto strepitu obgannunt, opponi solitus: vnde natum prouerbum apud Erasmum, *Cycni cantus melior quam gruum*; cuius meminit Lucretius lib. IV.

*Paruus ut est cycni melior canor ille gruum quam
Clamor in aetheriis dispersus nubibus austri.*

Cum quo congruit illud Antipatri, Epigram. lib. III.

Λωττερος κύκνου μικρὸς θρόος ἢ κολοῖων
Κρωγμὸς ἐν αἰαρίαις κινδύμενος νεφέλαις,

Hinc etiam natum ait Erasmus alterum prouerbum, Τότε ἔφρονται κύκνοι, ὅταν κολοιοὶ σιωπήσωσι, i. e. tum canent cycni, cum tacuerint graculi; hoc est, tum loquentur eruditi, cum garrulis non erit loquendi locus. Eustathius aliam

rationem dedit, cur cycnus Apollini sacer habitus sit; quod, nempe, candidi sit coloris, qui Apollinis, siue Solis, naturae maxime consentaneus censebatur: Καὶ κύκνος δὲ (inquit) τῷ Ἀπόλλωνι οὐ μόνον διὰ τὸ ῥοδικὸν καὶ μαντικὸν ἀφιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ λευκόν, ὅπερ ἐκ τοῦ λεύσσειν, ἦτοι βλέπειν, παρόγεται, οὐπερ Ἀπόλλων ἐστὶ παρσίτιος, ὅθεν καὶ δῆλιος ἐπιθετικῶς ὀνομάζεται, ὡς δῆλα καὶ εὐόρατα πάντα ποιῶν. Ad Calchantem quod attinet, is Apollinis cycnus dicitur, quod ab eo vaticinandi artem edoctus fuerit, vt tradit Homerus, Iliad. α. vbi de Calchante sic loquitur,

Καὶ νῆεσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
Ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Et paullo post Achilles Calchanti ait,

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σὺ, Κάλχας,
Εὐχόμενος, Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις.

436. Ἀγηλάτῳ etc.] Versum hunc laudauit Etymologici Auctor, Ἀγηλάτῳ Λυκόφρων,

Ἀγηλάτῳ μάλιστα συνθλάσας κέρα.

Λέγει δὲ τῷ κεραυνῷ, εἰάν μὲν δαΐτως, τῷ γὰρ οὐς ἀσεβεῖς ἐλαύνοντι· εἰάν δὲ φιλῶς, τῷ ἄγαν ἐλαινομένῳ. Hinc ἀγηλατοὶ a Snida exp. κεραυνοί. Ἀγηλατοὶ οἱ κεραυνοί, Ἀγηλατοὶ (lege ἀγηλατοῖ) δὲ ῥῆμα, ἄγει, κεραυνοῖ, ἢ διώκει. Porro hanc metaphoram etiam infra retinuit, dum fulmen vocat κεραυνὴν μάλιστα, v. 740.

Κεραυνὴ μάλιστα μαστιχθήσεται.

Primus similitudinis huius auctor Homerus, Iliad. ε. v. 812.

Ἀλλὰ Διὸς μάλιστα κακῇ ἐδάμηνεν Ἀχαιοί.

Ad quod Scholiafles vetus, Διὸς μάλιστα, τῇ Διὸς πληγῇ, τῷ κεραυνῷ. Simile est illud in Iliad. β. v. 282. vbi cum vult Iouem fulmine contere Typhonem, verbum ἰμάσσειν adhibuit, ἰμάσαι autem Helychius exponit μαστίζει. Ecce Homeri verba,

Γαῖα δ' ὑπεστονάχισε, Διὶ δ' ὡς τερπικεραίνῳ
Χωομένη, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφῶϊ γαῖαν ἰμάσσει
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφῶτος ἔμμεναι εὐνάς.

Vbi idem Scholiafles, ἰμάσσει, μαστίζει, ὃ ἐστὶ, κεραυνοῖς πλήττει. Et solet μαστιξ pro quouis cruciatus genere sumi;

vnde nonnumquam pro vltione diuina accipitur, vt apud Aeschylum in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

Πληγεῖς θεῶ μάστιγι παγκοίνῳ δάμῃ.

437. *Συναίμους πατρὸς*] Ita vocat Oedipi filios, quoniam eos Oedipus ex matre sua Iocasta suscepit. Quod sic apud Sophoclem explicat Tiresias, Oedip. Tyr. v. 467.

Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἥς ἔφυ
Γυναικὸς υἱὸς τε καὶ πόσις, καὶ τοῦ ματρὸς
Ὀμόσπορος τε καὶ φονεὺς. — —

De hoc in eadem Fabula intelligendus est idem Vates, cum Oedipum ait liberis suis exaequandum, v. 434.

Ἄλλων δὲ πλήθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
Ἄ σ' ἐξιῶσει σέ τε, καὶ σοῖς τέκνοις.

Ad quod Demetrius Triclinius, Ἄ σ' ἐξιῶσει τοῖς τέκνοις, ὅτι τούτων, ἃν νῦν δοκεῖς πατήρ, ἀδελφὸς ἂν φανήσῃ, ἐξ ἥς αὐτὰ ἐγέννησας, ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτὸς γυννηθεῖς. Oedipus etiam de se ait, v. 1363.

Ὀμογενὴς δ' ἄφ' ὧν αὐτὸς γ' ἔφυν τάλας.

Et in Oedip. Colon. Oedipi filiae dicuntur patris sorores, v. 524.

Αὐτὰρ εἰσὶν ἀπόγονοί τε, καὶ
Κοιναὶ γε πατρὸς ἀδελφαί.

Eandem rem egregie expressit Seneca Oedip. v. 636.

Egit qui in ortus semet, et matri impios
Foetus regessit, quique nec mos est feris,
Fratres sibi ipse genuit, implicium malum,
Magisque monstrum Sphinge perplexum sua.

Similiter apud eundem queritur Thyestis umbra, qui ex filia Aegisthum suscepit, Agamemn. v. 35.

Auo parentem, (pro nefas!) patri virum,
Natis nepotes miscui, nocti diem.

Et postea Electra Aegistho exprobrat, sororis gnatum esse, v. 974.

Per scelera nactus nomen ambiguum suis;
Idem sororis gnatus, et patris nepos?

Nec non apud Ovidium Myrrha sese dehortans ab impio amore patris, hoc argumento vta est, *Metam. X. Fab. IX.*

Tune eris et matris pellex, et adultera patris?

Tune soror nati, geneiriaque vocabere fratris?

Ibid. Νυκτὸς κόραι] i. e. Furiae, quae Acheronte et Nocte fatae, vt ipsae apud Aeschylum narrant, *Eumenid. v. 419.*

Ἡμεῖς γὰρ ἐσμὲν Νυκτὸς αἰαντὴ τέκνα.

Ibidem v. 322. Nocti sic precatur Furiarum chorus,

Μᾶτερ, ἃ μ' ἐτίκτες, ὦ μᾶτερ

Νύξ ἀλαοῖσι, καὶ δεδουρόσι

Ποινᾶν κλύθ'. — —

Hinc etiam Sophocles in *Oedip. Colon.* vocat Σκότου κόρας, et παῖδας Σκότου.

439. Πύραμος πρὸς ἐκβολαῖς] *Pyramus Ciliciae fluvius est; Helychius, Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας.* Stadii latitudinem habet, teste *Suida*, Πύραμος, ὄνομα τόπου καὶ ποταμοῦ Κιλικίας, οὗ τὸ εὖρος σταδίου. Praeterfluit *Mallum*, *Ciliciae urbem*, et olim *Leucosyri* nomine clarus fuit: *Stephanus*, Πύραμος, ποταμὸς ἐν Μάλλῳ (lege *Μαλλῷ*) τῆς Κιλικίας, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον *Λευκόσυρος*. *Pyrami* postea nomen accepit, διὰ τὸ πολὺν πυρὸν περιποιεῖν τοῖς ἐν Κιλικίᾳ οἰκοῦσι, i. e. quod eius aquis foecundati agri *trilici* feraces fierent, vt ait *Etymol. Auctor.* *Navigabilis* autem ex mediis *Cataoniae* campis effunditur, et delatus per *Tauri* angustias in *Ciliciam*, in fretum, quod inter hanc et *Cyprum* est, exit. *Strabo lib. I.* Πύραμος, ὁ τῇ Κιλικίᾳ προσθεῖς, ἐφ' οὗ καὶ λόγιον ἐκπέπτωκέ τι τοιοῦτον,

Ἔσσεται ἐσσομένοις, ὅτε Πύραμος εὐρυοδίνης

Ἡῖονα προχέων ἱερὴν ἐς Κύπρον ἵκηται.

Ἐκ μέσων γὰρ *Καταονίας* πεδίων ἐνεχθεῖς πλωτός, καὶ διεκπεσὼν διὰ τῶν τοῦ *Ταύρου* στενῶν εἰς τὴν *Κιλικίαν*, ἐκδίδωσιν εἰς τὸν πρὸ ταύτης τε, καὶ τῆς *Κύπρου* πόρον. *Idem libro XII.* hunc fluvium ait magnum terrae cumulum delabendo per montes coacervasse, vnde et *Nilo* comparat, a quo *Aegyptus* putatur ab *Herodoto* in continentem aggesta.

442. Πύργων ὑπὸ πτέρησι] Τὸ πόδας Ἰδης ἐξ Ὀμήρου ληφθὲν Πινδάρῳ μὲν δέδωκεν ἀφορμὴν σαυρὰ ἔρως εἰπεῖν, τῷ δὲ *Λυκόφρονι* πτέρην πύργου, *Eustath. in Dionys. Perieg. v. 809.*

Ibid. Παμφύλου κόρης] Huc respexit Eustathius in Dionys. Perieg. v. 854. Ἡ Παμφυλία χώρα ἀπὸ γυναικὸς Παμφύλης, ἣ ἀπὸ Παμφύλου τινὸς, καὶ ὁ Λυκόφρων μέμνηται.

444. Μέγαρος] Megarus, vel, vt alii, Magarus, Ciliciae oppidum fuit, si Plinio fides habenda sit, lib. V. cap. XXVII. Stephanus collem esse tradit prope Mallum, Ciliciae urbem, Mineruae sacrum. Μάγαρος, μέγιστος ὄχθος ἐν τῇ Κιλικίᾳ, πρὸς τῇ Μαλλῷ. (lege Μάλλῳ) Τὸ τοπικόν, Μαγάρσιος, καὶ Μαγαρία Ἀθηνᾶ ἐπεὶ ἴδρυται.

447. Σφήνεια ἐν Κεραστίῳ] Eustath. in Dionys. v. 508. de Cypro ait: ὅτι δὲ καὶ Σφήνεια καὶ Κεραστία ἐκλήθη, ὁ Λυκόφρων δηλοῖ.

448. Ἰλάτου τε γῆν] i. e. Cyprum; nam Apollo Ἰλάτου cognomen habuit in Hyle, Cypri vrbe: Stephanus, Ἰλῆ, πόλις Κύπρου, ἐν ἣ Ἀπόλλων τιμᾶται Ἰλάτης. Λυκόφρων,

Καὶ Σάτραχον βλάζαντες, Ἰλάτου τε γῆν.

Idem tradit Eustathius, Iliad. ε. p. 454. Ἦν δὲ, Φασί, Λοκρικὴ πόλις Ἰλῆ, καὶ ἄλλη Κύπρου, ἀφ' ἧς καὶ Ἰλάτης Ἀπόλλων παρὰ Λυκόφρωνι. In Erythea etiam, Cypri vrbe, eodem cognomine cultus est: Stephanus, Ἐρύσθεια, πόλις Κύπρου, ἐν ἣ Ἀπόλλων τιμᾶται Ἰλάτης. Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτη,

οἳ τ' ἔχον Ἰλάτοιο θεοῦ ἔδος Ἀπόλλωνος,

Τέμβρον, Ἐρύσθειάν τε, καὶ εἰναλίην Ἀμαμασσόν.

Emendandus hinc Stephanus in Τέμβρος, vbi dicit Apollinem Ἠλάτην in illa vrbe coli, omnino enim legendum Ἰλάτην. Haec eius verba sunt: Τέμβρος, πόλις Κύπρου, ἐν ἣ τιμᾶται Ἀπόλλων. Idem Auctor testatur eundem Apollinem in Amamasso, alia Cypri vrbe, cultum fuisse: Ἀμαμάσσοις, πόλις Κύπρου, ἐν ἣ τιμᾶται Ἰλάτης Ἀπόλλων.

449. Μορφῶ] Hoc cognomen sumtum est a forma, cui Venus praeesse credebatur. Statuam habuit in Laconia, quam Tyndarus, Helenae pater, compedibus vinxisse dicitur; innuens, mulieres domi manere, et maritorum dictis audientes esse debere, vt putavit Palaephatus. Duas alias rationes adiecit Pausanias in Laconicis: Ἐπὶ κλησίᾳ μὲν δὴ τῆς Ἀφροδίτης ἐστὶν ἡ Μορφῶ, καλεῖται δὲ καλύπτραν τε ἔχουσα, καὶ πέδας περὶ τοῖς ποσὶ. περιδεῖναι δὲ οἱ Τυνδάρεω τὰς πέδας Φασί, ἀφομοιοῦντα τοῖς δεσμοῖς τὸ εἰς τοὺς συναικοῦντας τῶν γυναικῶν

βέβαιον· τὸν γὰρ δὴ ἕτερον λόγον, ὡς τὴν θεὸν πέδαις ἐτιμαρείτο ὁ Τυνδάρεως, γενέσθαι ταῖς θυγατρῶσιν ἡγούμενος τὰ δειδῆ, τοῦτον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσέειμαι· ἦν γὰρ δὴ παντάπασιν εἴηδες, κέδρου ποιησάμενον ζώδιον, καὶ ὄνομα Ἀφροδίτην δέμενον, ἐλπίζειν ἀμύνεσθαι τὴν θεόν.

451. Κυχρεὸς ἀντρων, Βωκάρου τε γαμῶτων] Explicationis loco esse possunt Eustathii verba, Commentario in Dionysium, v. 511. Ἡ δὲ Σαλαμὶς ἐκαλεῖτο ποτὶ Κυχρεῖα, ἀπὸ τίνος Κυχρεὸς, οὗ καὶ Λυκόφρων καὶ Ἀρξίμανὸς μέμνηται, ἐς ὅφρις μὲν ἐπεκλήθη, etc. Paulo post, Ἔχε δὲ ποταμὸν Βώκαρον λεγόμενον, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ, ὡς ἂν εἴτοι τις Βουκέφαλον. Idem testatur Strabo lib. IX. in descriptione Atticæ, vbi de Salamine ait, Ἐκαλεῖτο δ' ἐτέρως ὀνόμασι τὸ παλαιόν, καὶ γὰρ Σκιρῆς, καὶ Κυχρία, ἀπὸ τινων ἡρώων, etc. Paulo post, Βώκαρος δ' ἐστὶν ἐν Σαλαμῖνι ποταμὸς, ὁ νῦν Βωκαλίας καλούμενος. Stephanus ab eodem tradit Salaminem Cychream, et quemdam Salaminium pagum Cychreum dictum esse: Κυχρεὸς (inquit) πάγος περὶ Σαλαμῖνα, Σοφοκλῆς Τεύκρῳ Ἀπὸ Κυχρεὸς τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, ὃς ὅφρις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων ὃν λιμνιζόμενον (lege λυμνιζόμενον) τὴν νῆσον ἀπήλασεν Εὐρύλοχος· ἐδέξατο δ' ἐν Ἐλευσίνι Δημήτηρ, καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν. Ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Σαλαμὶς Κυχρεῖα ἐκλήθη, ὡς Στράβων. τὸ ἐθγικόν, Κυχρεοπαγίτης.

452. Ὀπατρίου] Miror Canterum, Meursium etiam, et, ut videtur, Scaligerum legisse ὁ πατρίου disiunctim; cum longe accommodatior sit sensus, si, cum optimis Codicum, legas coniunctim Ὀπατρίου, Teucer enim ex eodem, quo Ajax, patre natus est. Homerus vocavit Ὀπατρον, *Iliad.* μ'.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
καὶ οἱ Τεύκρος ἄμ' ἤε κασίγνητος καὶ Ὀπατρος.

Porro Ὀπατρος, et Ὀπάτριος Dores dicunt, pro ὁμόπατρος, et ὁμοπάτριος. Ἡ δὲ ταιαύτη συνηγορία (inquit Theon in Aratum) Δαρίεων ἐστίν· ἐκεῖνοι γὰρ τοὺς ὁμότριχας, ὀτριχας· Φυσί· καὶ τοὺς ὁμοτεῖς, ὀτεῖς· καὶ τοὺς μονώνυχας, μώνυχας· καὶ τὸ τρέμειν, τρεῖν.

453. Πώλου] Catamitos, meretrices, effoeminatosque omnes, et quoscumque iuvenes, virginesue, adulatorie vocabant πώλους. Hesychius, Πῶλος, ἐταῖρα· πῶλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον, Ἀφροδίτης πῶλους. ἢ τοὺς νέους, καὶ τὰς

νέας καὶ παρθένας. Hinc Πωλία dictum pegma quoddam, quod Leucippidum filias sustinebat. Idem: Πωλία, χαλκοῦν πῆγμα τι φέρει δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς τῶν Λευκιππίδων πόλους, δύο δὲ εἶναι παρθένας φασίν. Quinetiam vñtatissima est haec vox apud Tragoediae Scriptores. Aeschylus Choephor. v. 792. de Oreste loquens,

Ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον.

In eadem Tragoedia v. 254. simili prorsus metaphora Orestem et Electram vocauerat νεοσσούς,

Πατρὸς νεοσσούς τοῦσδ' ἀποφθεΐρας.

Et in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. dixit πωλικῶν ἐδωλίαν, i. e. παρτενικῶν καθεδρῶν, πῶλοις γὰρ οἱ παρτένοι ἐξικμάχονται. Anacreon,

Πῶλε Θρηϊκίη, τί δὴ με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπευσά
Νηλεῶς φεύγεις; —

Euripides eundem sensum huic dictioni affixit, Hecubae v. 144.

Πῶλον ἀφέλζων σῶν ἀπὸ μυζῶν.

Vbi Scholiastes, Πῶλον τὴν παῖδα λέγει μεταφορικῶς. Nec non Aristophanes virgines Laconicas vocat πῶλους, in Lysistratē,

Αἶ τε πῶλοι ταὶ πῶραι
Πὰρ τὸν Εὐρώταν.

Ad quod Scholiastes nuperus, Πῶλοι, κατὰ τὸν Σοῦιδαν, κυρίως τὰ γεννήματα τῶν ἵππων, καὶ τῶν ἄλλων κτηνῶν, ἅπερ ἔδος ἔχομεν καταφᾶν καὶ κολακεύειν· μεταφορικῶς δὲ πῶλοι λέγονται καὶ οἱ νεανίαι, καὶ νεανίδες· ὅθεν καὶ Εὐριπίδης ἐνιαχοῦ πῶλον ἄζυγα καλεῖ, παρτένον γάμου ἄπειρον. καὶ Ἀνακρέων, Πῶλε Θρηϊκίη, etc.

Ibid. Νόθον φίτυμα] Teucrum vult, quem non ex legitima vxore, sed Hecione bello capta, genuit Telamon; vnde de se loquitur apud Sophoclis Aiacem, v. 1033.

Τὸν ἐκ δόρυς γεγῶτα πολέμιου νόθον.

Idem dicit Agamemnon, oratione ad Teucrum habita, Iliad. 9. v. 283.

Πατρί τε σὼ Τελαμῶνι, ἃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔόντα,
Καὶ σε νόθον περ ἔόντα κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

455. Ὀμηστοῦ] Non possum committere, vt Hesychii locum praeteream, Ὁ ὀμηστὴς, ὃ ὠμὰ καὶ ἐσθίων. Lege, Ὁ ὀμηστής. Phauorinus autem hunc errorem, vt plures alios, transcripsit. Haud procul alter locus est, qui medica manu eget, et obiter curandus est: Ὀψῶνα, τὸν πρὸς τὸ ὀψῶναι σπυρίδα. Lege, Ὀψῶνα, τὴν πρὸς τὸ ὀψῶναι σπυρίδα.

462. Ἀήμιος Περσὶς Ἑρῶς] Bellonae, aut belli fulmina, et in bello fulminare dici amant fortes viri, qui ingentes in hostibus strages edunt, eisque terrorem incutiant, metaphora a Iovis fulminibus desumpta. Similiter Virgilius Georgic. IV. 560.

— — Caesar dum magnus ad altum
Fulminat Euphratem bello. — —

Idem Aeneid. VI. 842.

— — duo fulmina belli
Scipiadas. — —

Quo loco Lucretium imitatus videtur, lib. III. v. 1048.
Scipiades fulmen belli, Carthaginis horror.

Nec aliter Seneca Aagamemnon. v. 819. de Hercule loquens;
Te sensit Nemeaeus arcto
Pressus lacerto fulmineus leo.

Lemnius porro fulmen dicit ex fabula, qua Lemnus Vulcani officina dicitur.

464. Δυσμενεστάτου ξένων etc.] Similiter apud Sophoclem Ajax de Hectoreo gladio ait, v. 329.

Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος ξένων ἐμοί
Μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου δ' ὄρεῖν.

Non multum porro refert, utrum ξένον interpretere hospitem, vel barbarum, vel hostem; cum omnes istae significationes huic loco et voci conveniant. Hesychius, ξῖνοι, οἱ πολέμιοι· οἱ δὲ τοὺς Πέρσας· οἱ δὲ τοὺς ἀπὸ ξενίας φίλους, ἢ ξένους. Herodotus etiam testatur barbaros, quos omnes sui generis hostes habebant Graeci, ξένους a Lacedaemoniis vocari, Calliop. cap. XI. ξένους γὰρ ἐκάλεον οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς βαρβάρους. Idem tradit Iulius Pollux Onomastic. lib. I. csp. X. Τοὺς δὲ βαρβάρους καὶ ξένους ἐκάλεον. Idem apud

priscos Romanos factum praedicat Tullius, de Offic. lib. I. cap. XII. *Equidem illud etiam animaduerto, quod qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante; hostis enim apud maiores is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus: indicant duodecim Tabulae: Aut status dies cum hoste. Itemque: Aduersus hostem aeterna auctoritas. Quid ad hanc mansuetudinem addi potest, eum, quicum bella geras, tam molli nomine appellari? quamquam id nomen durius iam effecit vetustas; a peregrino enim iam recessit, et proprie in eo, qui arma contra ferret, remansit. Festus, Hostis apud antiquos peregrinus dicebatur, et qui nunc hostis, perduellis. Varro de Ling. Lat. initio lib. IV. Multa verba aliud nunc ostendunt, aliud ante significabant, ut Hostis: nam tum eo verbo dicebant peregrinum, qui suis legibus uteretur; nunc dicunt eum, quem tum dicebant perduellem. Hinc Hosti praenomen habuit Lucretius Tricipitinus, collega L. Sergii consulis, quod esset peregre apud hospitem natus.*

470. Ῥήτρησι.] Huc spectant Eustathii verba in Odyss. ξ'. Ἔστι δὲ ῥήτρη (inquit) συμφωνία καὶ συνθήκη ἐπὶ τισι ῥητοῖς, ὅ ἐστιν ὤρισμένοις. Οἱ μὲν μετὰ τὸν Ὅμηρον ῥήτρην τὴν δημηγορίαν φασὶ, καθὰ καὶ Λυκόφρων.

472. Βάβαξ.] Huc respexit Eustath. in Odyss. δ'. Βάβαξ, ἥτοι λάλος, μαϊνόμενος, ἄσωτος, γάλλος κατὰ τοὺς παλαιούς, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι. Ὁ δ' αὐτὸς καὶ βαβῆκτης, ἐκ τοῦ βάζειν. Iterum in Odyss. θ'. Βέβακται δὲ, οὐχ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ εἰρηται, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιούς ἀντὶ τοῦ πεφλυᾶρηται, ἀπὸ τοῦ βάζω, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Λυκόφρονι βάβαξ γίνεται.

482. Τῶν πρόσθε μηνῆς.] Huc respexit Eustath. in Perieg. v. 414. Ὅτι δὲ καὶ προσέληνοι λέγονται οἱ Ἀρκάδες, διὰ τὴν πᾶν τοῦ ἔθνους ἀρχαιότητα, ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ.

487. Βουβῶνος ἐν τόρμαισι.] sc. ἐν αὐτῷ τῷ βουβῶνι, periphrastice. Nam βουβῶν est locus, quo femur et coxen-dix coeunt. Notat Ancaeam circa τὰ αἰδοῖα, vbi fit flexus interior, vulneratum.

489. Δεπαστραίων ποτῶν.] Huc spectant, quae Eustathius commentatur in Odyss. φ'. Δεπάστρεον καὶ παρὰ Λυκόφρονι τὸ δέπας, οὗ δεπάστρεον παράγωγον, τὸ ἐκ ποτηρίου πόμα.

490. Κυλίνδει Μοῖρα etc.] Simili metaphora dixit Virgilius, Aeneid. I. v. 26.

— sic voluere Parcas.

Et v. 13.

— tot voluere casus.

allusione a Fortunae rota desumpta.

493. Πλήζας ἀφύκτως ἄκρον ὀρχηστοῦ σφυρόν] Locus hic a nemine intellectus de Ancaeo capi nequit, nam ad illum referri non potest, quod

Στόρδυγξ δεδουπῶς τὸν κτανοῦντ' ἡμίνετο.

Aper moriens caedis suae auctorem ultus fuerit: cum illa fera nequaquam Ancaei manu cecidit. Verum interpretandus est de Meleagro, qui aprum, a quo prius perierat Ancaeus, occidit; et post victoriam per matris Althaeae saevitiam ipse periit: unde hic Poeta dicit aprum ipsius plantam vulnerasse; nam planta tunc solum cernitur, cum quis abiturus pedem ex humo tollit; quamobrem cum aper post mortem suam Meleagro causa exitii fuerit, recte dicit vulneratam ab eo pedis plantam.

494. Τοῦ μάρψαντος ἐκ κόλης etc.] Huc respexit Eustathius in Perieg. v. 1017. Ἐκεῖνος (Θησεύς) ἐκ Τροιζήνος χρόνιος ἐλθὼν μετὰ τοῦ ξίφους, καὶ τῶν πεδίων τῶν πατρικῶν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ, ἐφανίσθη μὲν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ Αἰγεῖ παῖς καλὸς, καὶ πρῶτον εἰς βασιλείαν. vid. Plutarchi Theseus.

496. Ἰδαία πόρις] Nulla subest ratio, cur heic cum Meursio Ἰδαία substantiue poni putemus; cum certum sit adiectivum formari posse ab Ida monte; quod etiam Sophoclis Scholiastes, quem in contrariam partem laudavit, testatur, Aiace v. 607. Ἰδαίη· Τρωϊκῇ, οἷον ἐν τῷ τῆς Ἰδῆς χωρίῳ. Nolo difficultates nectere, et sensum ex se perspicuum, et manifestum explicando obscurare.

497. Ἡ ζῶσ' εἰς ἄδην ἔζεται καταιβάτις] Textum heic emendatione sua corrumpit Auratus; nam etsi fortasse tolerari possit ἔζουσα, multo tamen elegantius est ἡ ζῶσα: qui enim viui absorbentur, aut in terram defodiuntur, dici solent viui ad inferos descendere. Unde apud Sophoclis Antig. v. 825. Antigone in terram defodienda de se ait,

— ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
 Ἄϊδας ζῶσαν ἄγει
 Τὸν Ἀχέροντος
 Ἀκτάν. —

Ibidem v. 836. Chorus ad ipsam ait,

— αὐτόνομος, ζῶσα μόνῃ δῇ
 Θνατῶν αἶδαν καταβήσῃ.

Et ipsa iterum de se, v. 1037.

Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι, κατασκαφάς.

Eadem loquendi formula in Sacris Literis occurrit, Num. cap. XVI. vbi Moses Dei iudicium in Core, eiusque socios denuntiatur, v. 30. Ἀλλ' ἡ ἐν φάσματι δείξει κύριος, καὶ ἀνοίξασα ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καταπίεται αὐτούς, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν, καὶ τὰς σπηλαὶς αὐτῶν, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ καταβήσονται ζῶντες εἰς ἄδου, καὶ γνώσεσθε, ὅτι παρώξυναν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὸν κύριον. Et iterum v. 32 et 33. Καὶ ἠνοίχθη ἡ γῆ, καὶ κατέπιεν αὐτούς, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν, καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὄντας μετὰ Κορῆ, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν· καὶ κατέβησαν αὐτοὶ, καὶ ὅσα ἐστὶν αὐτῶν ζῶντα εἰς ἄδου, καὶ ἐκάλυψεν αὐτούς ἡ γῆ, καὶ ἀπώλυντο ἐκ μέσον τῆς συναγωγῆς.

498. Μονίτου] Non aduertisse videntur priores Interpretes Ionicam esse hanc vocem, et pro Μονίτου poni; unde factum, vt *Munitum* Latine appellent. Eustathius, Μόνιτος Ἰωνικῶς μετὰ τοῦ υ προφέρει ὁ Λυκόφρων.

504. Ἀκταίων] Atheniensium, qui a veteri quodam rege Actaei dicebantur. Eustath. in Perieg. v. 423. Ἀττική δὲ ἡ κατὰ Ἀθήνας χώρα λέγεται * * * ἀπὸ Ἀκταίωτος, ἢ ἀπὸ Ἀκταίου αὐτόχθονος· ἀφ' οὗ καὶ παρὰ Λυκόφρονι Ἀκταῖοι οἱ Ἀττικοί.

516. Βεβρύκων] Bebryces Asiae populi erant, quos Strabo narrat a Thracibus oriundos esse; incoluerunt eam regionem, quae postea Mygdonia, deinde Bithynia dicta est, vt refert Strabo lib. VII. et XII. Situm eorum exponit nobis Dionysius Perieg. v. 805.

Χαλκιδέες μὲν πρῶτα παρὰ στόμα γαῖαν ἔχουσιν,
 Οὐδας ἐς ἀντιπέρην Βυζάντιον εἰσορόωντες·
 Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ οὐρεὰ Μυσίδος αἰῆς.

Item vetus Apollonii Scholiastes, Argon. lib. II. v. 2. Βεβρύκων βασιλῆος· τῶν Βεβρύκων ἐβασίλευσεν Ἄμυκος, τῆς Βιθυνίας τὰ τε ἄλλα καὶ βαίνους τοὺς χρίνους, καὶ τὰ παραθαλάσσια κατέχων. κατέκρησαν δὲ τινες τῶν Βεβρύκων καὶ περὶ τὴν Λυδίαν ἐν τοῖς πλησίον Ἐφέσου τε καὶ Μαγνητίας τόποις. Χάρων δὲ φησι καὶ τὴν Ἀμφιακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι, ἀπὸ τῶν κατοικησάντων αὐτὴν Βεβρύκων. Etiam et omnes fere istius regionis partes videntur a Bebrycibus nomen sumsisse; quod tamen postea exoleuit. Idem Scholiastes loco citato addit, Τὸ δὲ γένος αὐτῶν ἠφάνισται διὰ τοὺς γενναίους πολέμους, κατὰ μέρος καὶ τῶν ἄλλων ἔθνων. A Phrygibus abolitum refert Strabo lib. XII. Et Plinius narrat ex Eratosthene, ex Asia interiisse Solymorum, Lelegum, et Bebrycum gentes, cum aliis quibusdam, Nat. Hist. lib. V. cap. XXX. Quae causa est, quod apud solutae orationis Scriptores rara eorum mentio sit, apud Poetas vero frequentior; nam clarus est in fabulis rex Bebrycum Amycus, quem narrant cum Polluce caestibus deceruisse. Vide Apollonium loco citato, Theocritum Idyll. XXII. Virgil. Aeneid. V. Valer. Flaccum Argon. IV. aliosque.

518. Ἀλκὴν ἄμικτοι] i. e. fortitudine incomparabiles, et supra communem hominum sortem eleuati. E contra hominem, qui nihil habet eximium, quo se a caeteris distinguat, Latini dicunt *unum e multis*. Plinius iunior lib. I. Epist. III. *Si te possident, felix beatusque es: sin minus, unus ex multis*. Et Graeci etiam cum ostendere volunt, aliquem nulla virtute eminere, inquirunt: Οὗτός ἐστιν ἐν πολλοῖς, i. e. hic inutilis est, et de communi grege porcus.

Ibid. Τοὺς Ἄρης ἐφίλατο etc.] Periphrastice expressit Homericum ἀργήριον.

520. Βία] Minervae tribuitur hoc epitheton, quod belli Dea sit; et idem valet, quod Σθενείας, quo nomine coli apud Troezenios hanc Deam prodidit in Corinthiaca Pausanias.

521. Χειρώναντες] i. e. manuum domini; siue, quae artem exercent manualet. Suidas, Χειρώναξ, τεχνίτης χειρῶν μόνον δεσπόζων· ἢ ὁ διὰ χειρῶν κτεατιζόμενος· ἢ χειρώναντες, διὰ χειρῶν τολυπιασόμενοι. Idem tradit Aeschyli Scholiastes, Prometheus v. 45. Χειρώναξ, ὁ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενος· ἢ ὁ τε.

χνίτης, ὁ χειρῶν μόνων δεσπίζων. Et Choeph. 759. Χειρωναξίας, τὰς διὰ χειρῶν ἐργασίας.

525. Στέρξαι βαρεῖαν ἐμβολήν] Minus necessaria est Canteri emendatio, qui pro στέρξαι reponere voluit στέζει. Nam στέρξαι exp. *ferre*, aut *sustinere*. Sophocles initio Oedip. Tyr.

Δείσαντες, ἢ στέρξαντες —

Quo loco etsi nonnulli legant στίξαντες, Scholiastes tamen uterque habent στέρξαντες, idque exp. *παθόντες*, et *ὑπομείναντες*.

526. Καναστραῖον] Canastra, vel Canastrum, erat promontorium in confinio Macedoniae et Thraciae situm, et a gigantibus habitatum. Phauorinus, Κανίστρα, ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θράκης, οὗ πλησίον ἔκτισαν οἱ γίγαντες. Strabonis Epitomator, sine lib. VII. et Herodotus, Polyhymn. cap. CXXIII. iuxta Pallenen fuisse tradunt. Videatur etiam Stephanus, et Ptolemaeus lib. III. cap. XIII.

527. Δυσμενῶν μαχλόν] Hectorem *obicem* appellat, quia Troiam tuebatur, ut in eam Graeci irrumpere non possent: vel, quoniam ipso hostes, Achille irascente, in suis castris ita conclusit, ut prodire non possent; quo modo obex ianuam, ne aperiatur, obfirmat.

532. Γραικῶν ἄριστος] Ἄριστος idem hic valet ac ἀριστεύς, non enim optimus Graecorum, sed inter optimates fuit Protefilaus. Similiter Homerus vocat Diomedem ἄριστον Ἀχαιῶν, Iliad. ε. p. 450. ubi Eustathius adnotat, ἄριστον significare posse τὸν ἀπλῶς ἀριστεύα. Posset etiam Protefilaus dici *optimus Graecorum*, id est, suorum sociorum, qui erant ex Thessalia oriundi, Graeci enim primi dicti sunt quidam Thessaliae populi; discimus enim ex Thucydide et Aristotele, Ἑλλάδα proprie dictam esse Thessaliae partem, in qua est Dodone, et Achelous fluvius; ibi igitur primum dicti sunt Ἕλληνες, quos idem Aristoteles tradit prius Γραικοὺς appellatos fuisse.

536. Δρύμιος Δαίμων Προμανθεὺς Αἰθίοψ Γυγύσιος] De Ioue haec interpretatur Tzetzes, et post eum Canterus; et potest ille Προμανθεὺς appellari, quod ab eo proueniat omnis diuinitio, ut supra dictum, v. 6. Item Αἰθίοψ, ab

Aethiopia regione, vel, quod interdum a Poetis pro aethere sumatur, ut ait Eustathius Odyss. *Α. Διὸς ἐπίθετον, Αἰθίοψ· ἴσως μὲν καὶ διὰ τι ἕτερον· ἴσως δὲ καὶ διότι φαίνεται μυθικῶς ἐπιχειροῦν τῇ Αἰθιοπίᾳ· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ κατ' ἄλληγορίαν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὸν ὡς Φαινόν, παρὰ τὸ αἶθω, τὸ λάμπω· ἀφ' οὗ καὶ ὁ αἰὲρ Ζεὺς.* Eandem ob causam *Γυράφιος* nominabitur; quod, nempe, aether sit formae orbicularis. Alii Apollini haec nomina tribuunt, idque non immerito; nam paullo ante Poeta eum vocat *Drymam*; *Προμανθεὺς* etiam iure nominatur, qui vatum praefes est: *Αἰθίοψ*, qui Sol est, et ὅφιν habet *αἰθουσαν*: *Γυράφιος* etiam, qui formae est orbicularis, et circularem motum circa terram nostram quolibet die et anno peragit. Adde, quod hic Deus, quicumque demum sit, inter Dioscuros et Apharidas *iurgium excitasse* dicatur in *λεσχαις*; hae autem sacrae erant Apollini, qui inde *Λεσχηνόριος* dicebatur, tradente Meursio.

541. *Θαλυσίαις Λοιβαῖσι*] *Θαλύσια* erant frugum primitiae, quae post messem, et vindemiam Diis, inprimis autem Cereri, et Baccho, offerebantur, quod ipsorum beneficio omnia bene viruissent, utque in posterum bene reuirescerent. Etymologici Auctor, *Θαλύσια, τὰς ὑπὲρ εὐθάλιας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν δεδομένης θυσίας μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς, καὶ τῇ Δημήτρει.* Hinc panis ex primitiis factus dicebatur *θαλυσίος ἄρτος*. Hesychius, *Θαλύσιος ἄρτος, ἀπὸ τῆς ἄλω πεττόμενος πρῶτος.* Idem porro sacrificium *συγκομιστήριον* dictum, et celebratum fuit in plerisque Graeciae urbibus, praecipue autem Athenis. Rem totam descripsit Eustathius, cuius verba ulterioris explicationis loco apponam ex *Iliad.* *Ι. p. 680.* *Θαλύσια δὲ, αἱ ἀπαρχαί, ὡς πρὸ ὀλίγων εἴρηται, ἦγον· αἱ μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν δίδωμεναι θεῷ, ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰς ἔπειτα θάλλειν τὰς ἀρούρας. τινὲς δὲ τῶν ῥητόρων καὶ συγκομιστήρια ταῦτα καλοῦσιν· ἀπαξ δ' ἐνταῦθα κεῖται παρ' Ὀμήρῳ ἡ λέξις· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ θάλλω θαλίω θαλίσω, ἐξ οὗ καὶ Θαλυσίος κύριον ὄνομα, ὡς δηλαῖ τὸ, Θαλυσίδην Ἐχέπωλον. ἐτι δὲ καὶ Θαλυσίος ἄρτος, ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν, Φατί, συγκομιδῆς πρῶτος γενόμενος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ἧ καὶ τὰ θαλύσια ἐθύετο, ἐρητὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου κατὰ Πανυσανίαν, ἁλῶα (lege ἁλῶα, ex Hesychio, Ilarpocrateione, etc.) καλουμένη, διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἁλῶ τότε καταχρᾶσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσίνα. ἡ ἐπεὶ, καθὰ καὶ Ὀμηρος ἐμφαίνει, ἐν ἁλῶσιν ἐπαιζόν*

κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἐν ᾗ Ποσειδῶνος ἦν πομπή· etc. Agebatur porro hoc festum mense Posideone, teste Harpocrate. Porro nihil mirum, si θαλίσια Crago, i. e. Ioui, vel Apollini (mons enim Cragus utrique sacer fuisse a nonnullis perhibetur) oblata fuerint, cum, ut prius dictum, omnibus Diis offerri solebant: de Diana mentionem facit Homerus loco citato, eamque Oeneo infensam tradit, quod ipsam in his sacrificiis neglexisset,

Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρεε,
Χωσμένη, ὃ οἱ οὔτε θαλίσια γυνὴ ἀλαῆς
Οἶνεύς ῥέξ', ἀλλοὶ δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας,
Οἷη δ' οὐκ ἐβόρεε Διὸς κόρη μεγάληο.

549. Ἀλφῆς τῆς ἀδωάτου] Hinc constat Veterum mos, quo sponsi tenebantur sponсарum patribus munera praebere; quod etiam in plagis Orientalibus factum testantur SS. Scripturae Vet. Testamenti. Graeci sequiores hunc morem, ut barbarum, repudiarunt, teste Aristotele, Polit. lib. II. cap. VIII. Τοὺς γὰρ ἀρχαίους νόμους λίαν ἀπλοῦς εἶναι, καὶ βαρβαρικοὺς ἐσιδηροφρονῦντο γὰρ οἱ Ἕλληνες, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκονοῦντο παρ' ἀλλήλων. Postea, mansuetudine introducta, factum ut mulieres dote q. coemerent viros; hic tamen mos apud Lacedaemonios numquam erat receptus. Aelianus Var. Hist. lib. VI. cap. VI. Νόμος ἐστὶ τοῖς Σπαρτιάταις γαμεῖν ἀπρόκτους. Idem tradit Iustinus, lib. III. cap. III. ubi de Lycurgo, legum Spartanarum conditore, verba habet: *Virgines sine dote nubere iussit, ut uxores eligerentur, non pecuniae; et seuerius matrimonia sua viri coercerent, quam nullis dotis fraenis tenerentur.* Plura in hanc rem qui videre volet, Archaeologias nostras adeat.

552. Φηραίσις] Pherae vrbs esse videntur in confinio Laconicae, et Messenicae sita; quae causa est, cur interdum huic, interdum illi tribuatur. Pausanias Messenicae adscribit, initio Messenic. de Homero loquens, Τοῦ γὰρ Ὀρτιλόχου τὸν οἶκον ἐν τῇ Μεσσήνῃ πόλισμα εἶρηκε τὰς Φηραί· καὶ τότε ἐξηγήσατο αὐτὸς ἐν τῇ Πεισιπτάτου παρὰ Μενέλαον ἀποδημίᾳ,

Ἐς Φηραί δ' ἔκοντα Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,

Τίεος Ὀρτιλόχοιο. —

Homeri locus exstat haud procul a fine Od. γ'. ubi Eustathius Laconiae hanc urbem adponit: Ὅτι Φεραί μὲν, πόλεις

Θεσσαλίας, (lego πόλις Θεσσαλίας) Φεαὶ δὲ, "Ηλιδος, αἱ καὶ Φεαὶ, Φηραὶ δὲ τῆς Λακωνικῆς· εἰς ταύτας ἵκοντο etc. p. 142.

559. Ἀμυκλαίων] i. e. Laconicorum; nam Amyclae erant centum veteris Laconiae urbium una, et regia Tyn-dari, condita ab Amyclo, Lacedaemonis filio. Hinc Amy-claei dicti Lacones quiviis. Dionys. Perieg. vbi de Tarento loquitur, v. 377.

"Ὡς ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσατο καρτερὸς Ἀρης.

Tarentum enim a Spartanis conditum fuit. Idem v. 213. Cyrenaeos, quod Laconicae essent originis, vocat

— Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

561. Σκιαστής] Potest hoc nomen a quadam Arca-diae regione sumi: quod si inter Laconas celebretur, ut ait Tzetzes, Σκιαστής mihi dictus videbitur Apollo, quod sit musicae Deus; nam σκιάς Laconibus est ὡδεῖον. Pha-vorinus, Σκιάς, τὸ ὡδεῖον ἐκαλεῖτο τῶν Λακεδαιμονίων, κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνήν.

Ibid. Τελφούσιος] Telphusa est Arcadiae vrbs. Sin leges Τιλφώσιος, hoc nomine a Boeotis coli Apollinem, et templum habere iuxta Tilphossam fontem, et montem Tilphossam, prodidit Strabo lib. IX. Παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν, κρήνην ὑπὸ τὸ Τιλφωσσαίῳ ὄρει, ζέουσιν πλησίον Ἀλιέτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ἣ τὸ τοῦ Τειρεσίου μῆμα. αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ Τιλφωσσαίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Si cum Cantero legere malis Τελφούσιος, Tilphusi vrbs meminit idem Auctor, loco citato.

569. Ἄλλων δ' ἄπλατον νέφος] i. e. ingentem multitu-dinem. Sic Homerus,

— νέφος εἶπετο πεδῶν.

Et Euripides in Hecuba v. 907.

— τοῖον δ' ἔλ-

λάνων νέφος ἀμφὶ σε καλύπτει.

Eandem metaphoram habent Sacrae Literae, Epist. ad Hebr. cap. XII. v. 1. Τοιγαροῦν ἡμεῖς τοιοῦτον ἔχοντες περὶ μέμε-νον ἡμῶν νέφος μαρτύρων.

571. Ἐν νήσῳ] Delo. Huc Eustath. respexit in Odyss. ζ', ad hunc versum,

Δήλφ δὴ ποτε τοῦτον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ.

Eis δὲ τὴν Δῆλον (inquit) ὅτι παρέβαλον οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν πλείοντες, καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ.

574. Κυνθίαν σκοπὴν] i. e. Cynthum, Deli insulae montem. Strabo lib. X. Ἡ μὲν οὖν Δῆλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν. Deinde, ὑπέρεκται δὲ τῆς πόλεως ὄρος ὑψηλὸν ὃ Κύνθος, καὶ τραχύ. Vnde Aristophanes vocavit ὑψικέρατα πέτραν, nam κέρατα montes, seu promontoria significant, Nub. Act. I. Sc. vlt.

— Κυνθίαν ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν.

Vbi Scholiaſtes: Κυνθίαν ἔχων· περιφραστικῶς τὴν Κύνθον· ἔστι δὲ ὄρος Δήλου ἢ Κύνθος. Meminit etiam Virgilius, et Dianae choris celebrem fuisse ait, Aeneid. I. 502.

Qualis in Eurotae ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros. —

Hoc in monte Latona dicitur Apollinem et Dianam peperisse; vnde ille Cynthius, haec Cynthia passim a Poetis nominatur.

575. Ἰνωποῦ πέλας Αἰγύπτιον etc.] Inopus exiguus fluuius Delum praeterfluens, vt tradit Geographus, loco iam citato: Ποταμὸς δὲ διαρρέει τὴν νῆσον Ἰνωπός, οὐ μέγας, καὶ γὰρ ἡ νῆσος μικρά. Porro quod Inopus e Tritone, seu Nilo, dicatur originem trahere, testatur etiam Strabo lib. VI. Φέρονται δ' ὑπὸ γῆν ποταμοὶ πολλοὶ, καὶ πολλαχοῦ τῆς γῆς, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον διάστημα. Deinde cum Inachum dixisset secundum Veterum opinionem per multas regiones sub terra latitantem, demum in adricum se proferre, addit: Ἐπιτείνουσι δὲ τὴν τοιαύτην τερατολογίαν, αἱ τὸν Ἰνωπὸν εἰς Δῆλον ἐκ τοῦ Νείλου περαιοῦντες. Idem tradit Pausanias in Corinthiacis, vbi cum narrasset Asopum fluuium ex Phrygia et Caria in Peloponnesum deuolui, addit: Οἷδα δὲ καὶ Δηλίων τοιαῦτα ἀκούσας, ἕτερον ὕδωρ, ὃ καλοῦσιν Ἰνωπὸν, εἶναι σφισιν ἐκ τοῦ Νείλου. Causa huius fabulae videtur fuisse, quod Inopus eodem tempore, quo Nilus, incrementum capiat, vt nos docuit Callimachi Scholiaſtes, Hymno in Dianam, v. 17.

Ἦνίκα δὴ νύμφαι σε χορῶ ἦνι κυκλήσονται
Ἀρχόθι πηγῶν Αἰγυπτίου Ἰνωποῦ.

Vbi Scholiaſtes: Ἰνωπός, ποταμός Διήλου. Αἰγύπτιος δὲ διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ. Idem innuit ipſe Callimachus, Hymno in Delum; v. 206.

Ἰξετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὃν τε βάδιζτον
Γαῖα τότε ἐξανήσιν, ὅτε πλήθοντι ρεέθρων
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.

Idem tradit Plinius Nat. Hiſt. lib. II. cap. CIII. *Et in Delo infula Inopus fons eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo decreſcit, augeturque.*

579. Ἐρπιν] Vinum, Aegyptiorum lingua. Euthath. in Odyſſ. i. citans e Sapphone: Ἐρμῆς δ' ἔλων ἔρπιν, θεοῖς φρονόησεν. addit: ἔστι δὲ ἔρπιν Αἰγυπτιστὶ ὁ οἶνος. κατὰ καὶ ὁ Λυκόφρων οἶδεν.

586. Κυρεῖς δέ, καὶ Πράξανδρος] Cum ſoleat Lycophron heroas variis circumlocutionibus deſcribere, hos duos propter eorum obſcuritatem ſuis nominibus appellat.

588. Γόλγων ἀνάσσης] i. e. Veneris, cui ſacra fuere Golgi, Cypri vrbs. Vnde de hac Dea Theocritus,

Δέσποιν', ἃ Γολγόν τε, καὶ Ἰδάλιον ἐφίλαſας.

Et Catullus, vt aliorum teſtimonia omittam,

Quaerue Ancona, Cnidumque arundinoſam
Colis, quaeque Amathunta, quaeque Golgoſ.

590. Ὀλένου] Olenus Achaiae vrbs erat, dicta ab Oleno, Iouis et Anaxitheaе, vel Vulcani filio. Hoc in loco nutritum ferunt Iouem lacte Amaltheae caprae, quam hinc *Oleniam* vocant.

591. Δύμης τε Βουραίοισιν etc.] Dyme vrbs erat Achaiae vltima verſus occalum, tradente Stephano. Bura etiam erat Achaiae vrbs, in ſinu (orinthiaco ſita, et hiatu terrae, vel, vt alii, mari abſorpta. Vnde Ouidius, Metam. XV.

Si quaeras Helicen et Buran, Achaidas vrbes,
Inuenies ſub aquis: et adhuc oſtendere nautae
Inclinata ſolent cum moenibus oppida merſis.

Porro emendandus hinc Stephanus, qui Lycophronis hunc

versum citavit in voce Βούρα. Βούρα (inquit) πόλις Ἀχαιῶν· τὸ ἐθνικόν, Βουραῖος. Λυκόφρων,

Δήμη τε Βουραίουσιν ἡγεμῶν στόλου.

592. Ἀργυρίππαν] Argyrippa vrbs erat Apuliae Dauniae, iuxta Ionium sinum, a Diomede condita, vel, vt ait Stephanus, moenibus cincta: Ἀργυρίππα, πόλις τῆς Δαυνίας, κατὰ τὸν Ἴονιον κόλπον. Λυκόφρων,

Ὁ δ' Ἀργυρίππαν Δαυνίων παγκληρίαν.

Αὕτη Λάμπη ἐκαλεῖτο. Διομήδης μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἰλίου ἐτείχισε, καὶ μετωνόμασεν Ἄργος Ἴππιον. Postea, facta contractione, Argyrippe nominabatur, postremo Arpi, tradente Strabone, lib. VI. Ἐκαλεῖτο δ' ἐξαργῆς Ἄργος Ἴππιον, εἴτ' Ἀργυρίππη, εἴτα νῦν Ἄρποι. Idem alii tradunt. Nequaquam igitur placet Salmastii opinio, qui nomen Ἄργος versum putavit in Ἄρπος, γ in π mutato, cum Boeoti γ in β mutant, pro γυνῆες proferentes βανῆες, π vero pro β saepe a Latinis reddatur, vt βαβαί παρὰ, Κάνωβος Canopus. Sed Ἄρποι, non Ἄρπος, dicebatur haec vrbs, teste Strabone: et si concedamus Arpos ei nomen fuisse, nihil non credent profecto, qui tradunt Italos a Boeotjs urbium suarum nomina petiisse.

593. Φύλαμον] Urbem hanc seu potius fluvium in Daunia fuisse credo, dura enim est Meursii coniectura.

598. Ἐλλόπων] Ἐλλοπερ dicuntur pisces παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι τῆς φωνῆς, vt tradunt Grammatici. Huc allusit Aeschylus in Persis, cum de piscibus ait,

— ἀναύδων παίδων

Τᾶς ἀμιάντου. —

599. Φεράνυμον νησίδα etc.] i. e. insulam Diomedis, quam incoluisse feruntur aues Diomedeeae. Stephanus, Mela lib. II. cap. VII. Solinus cap. VIII. et Dionysius v. 483. vnicam statuunt Diomedis insulam: Strabo duas numerat, easque collocat circa Garganum, Apuliae promontorium, et huic consentit Plinius lib. III. cap. XXVI. Ptolemaeus vero quinque posuit lib. III. cap. I. Eustath. in Perieg. v. 483. cum ex quorundam sententia dixisset, duas esse Diomedis insulas, quarum vnus, quae habitabatur, meminit Dionysius, addit: Τὴν δὲ ἔρημον εἶναι, ἐν

ἡ καὶ τὸν Διομήδην ἀφανισθῆναι λέγουσι, καὶ τοὺς ἑταίρους ἐκεί
ἀπορριθωθῆναι, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν.

601. Ἀγριοπλαστήσαντες ἐμπέδοις etc.] Plenam harum
avium descriptionem, quaeque magna ex parte cum Ly-
cophrone convenit, reliquit Plinius lib. X. cap. XLIV.
*Nec Diomedas praeteribo aves: Iuba catarractos (lego
catarractas) vocat, eis esse dentes, oculosque igneo
colore, caetero candidas tradens: duos semper iis duces;
alterum ducere agmen, alterum cogere. Scrobes exca-
vare rostro, inde crate conslernere, et operire terra,
quae ante fuerit egestia, in his foetificare. Fores binas
omnibus scrobibus; orientem spectare, quibus exeant
in pascua; occasum, quibus redeant. Alium exonera-
turas subuolare semper et contrario flatu. Vno hae in
loco totius orbis visuntur, in insula, quam diximus no-
bilem Diomedis tumulto atque delubro, contra Apuliae
oram, fulicarum similes. Aduenas barbaro clangore in-
fessant, Graecis tantum adulantur, miro discrimine,
velut generi Diomedis hoc tribuentes; aedenque eam
quotidie, pleno gutture, madentibus pennis perluunt,
atque purificant: unde origo fabulae, Diomedis socios
in eorum effigies mutatos. Strabo etiam, libro sexto,
narrat eos infestos esse improbis, erga probos vero mites
le praebere: Ἐν δὲ τῇ πλησίον θαλάττῃ δύο νῆσι Διομήδειαι προσ-
ωρορευόμεναι, ὧν ἡ μὲν οἰκεῖται, τὴν δὲ ἐρήμην φασὶν εἶναι. Ἐν ἣ
καὶ τὸν Διομήδην μυθεύουσιν ἀφανισθῆναι τινες, καὶ τοὺς ἑτέρους
(legendum procul dubio ἑταίρους) ἀπορριθωθῆναι, καὶ δὴ καὶ
νῦν διαμένειν ἐκ μέρους, καὶ βίον τινὰ ζῆν ἀνθρώπινον, τάξει τε διαί-
της, καὶ τῇ πρὸς ἀνθρώπους ἡμερότητι τοὺς ἐπικεικείς, ἀπὸ δὲ τῶν
κακοῦργων καὶ μιαιῶν φυγῇ. Aliorum testimonia omitto.
Huc respexit Homeri vetus interpretes Iliad. ε. v. 412. Μετὰ
ταῦτα δὲ ἀπῆρεν (ὁ Διομήδης) εἰς Ἑσπερίαν· καὶ παραλαβεῖν λέγε-
ται παρὰ Δανίου τόπους τινάς εἰς κατοικισμὸν. καὶ τέλος, ἀποροῦν-
των αὐτοῦ τῶν ἑταίρων, καὶ λιματτόντων, τούτους μὲν Ἀθηναῖς εἰς
ἐρωδιαῖς μεταμορφῶσιν· τὸν Διομήδην δὲ ἐνταῦθα καταστρέφει τὸν
βίον. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Λυκόφρωνι.*

606. Κόλπων — διζήμενοι] Ἐθάδος διὰ τοῦ ε φίλου, καὶ
ἡθίδος διὰ τοῦ ἥτα, ὡς καὶ Λυκόφρων δηλοῖ ἐν τῇ· Ἰαυθμούς ἡθά-
δας διζήμενοι. Ἐνθα ὕρα τὸ ἰαυθμούς, οὗ θέμα ἰαίειν, τὸ διατρέ-
βειν, καὶ ἐξ οὗ καὶ ἐικαυτός, ὁ μὴ ἀνεργαῖος, ἀλλὰ τριβὴν ἔχων
χρόνος. Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου λέγεται ποτε τὸ ἰαίειν, διατρι-

βῆν ὕπνου σημαίνει, καὶ οὐ τὸν ἀπλῶς ὀλίγον ὕπνον, inquit Eustath. in Odyss. ζ'.

610. Τροϊζηνίας] Troezen vrbs est in extremis Peloponnesi finibus sita, qua Atticam spectat. ut tradit Euripidis Scholiastes in Hippolyt. v. 29. Τροϊζὴν τὸ τέλος ἐστὶ τῆς Πελοποννήσου, ἀντικειμένη τῇ Ἀττικῇ, καὶ τῇ Γλαυκωπεῖ ὄρει τῆς Ἀττικῆς. Et ipse Euripides, eiusdem Tragoediae v. 373.

Τροϊζήναι γυναῖκες, αἱ τὸδ' ἴσχατον
Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνόπιον.

Porro in hac vrbe, vel, ut alii, in Acropoli Atheniensi Venus Troezenia templum habuit a Phaedra dicatum, cum capta esset amore Hippolyti, qui apud Troezenios debebat. Euripides in eadem Tragoedia v. 29.

Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροϊζηνίαν,
Πέτρην παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόπιον
Γῆς τῆςδε ναὶν Κύπριδος ἐγκαθίστατο,
Ἐρῶς ἔρωτ' ἐκδημον· Ἰππολύτῳ δ' ἔπι
Τολοιπὸν ἀνόμεαζεν ἰδρύσθαι θεῶν.

Quinetiam vrbs haec Veneri erat sacra, Neptuno item, et Apollini, et ab his omnibus nomina habuit. Stephanus: Τροϊζὴν, πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τροϊζήνος τοῦ Πέλοπος· ἐκαλειτο δὲ Ἀφροdisiᾶς, καὶ Σαρωνία, καὶ Ποσειδωνιάς, καὶ Ἀπολλωνιάς, etc.

620. Διοῦς] Δηὼ apud Poetas frequenter dicitur Ceres. Apollonius, de Drepano loquens, lib. IV. v. 986.

— οἱ δὲ εἰς Διοῦς

Κλείουσι χθονὶς καλαμῆτόμον ἔμμεναι ἄρπην,
Δηψὲ γὰρ κείνη ἐνὶ δῇ ποτε νάσσατο γαίῃ.

Hinc Proserpina Deois dicta, quod Cereris esset filia. Ovidius Metam. VI.

Mnemosynen pastor varius Deoida serpens.

Causam reddit Eustathius: Δηὼ, ἥτοι Δημήτηρ, ἢ, Φασίν, ἀρπαγείτης αὐτῇ τῆς θυγατρὸς Περσεφόνης, περιώδευεν ἐρευνῶσα, καὶ ὡς ἤκουε συχνὰ ἐκ τῶν παραμυθουμένων Δῆεις, τουτέστιν εὐρήσεις, ἐκλήθη ἐντεῦθεν Δηὼ.

621. Τιθαιβώσσοντος] Iluc respexit Etymologicī Auctor, Τιθαιβώσσοντος· Λυκόφρων· ἐπιμελείης ἀξιοῦντος· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν λέγεται, παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν.

631. Ἴους γρῶνον πέδον] i. e. mare Ionium; mare enim κοῖλον, i. e. profundum, dici solet. Apollonius,

Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός. —

Nomen habuit ab Inachi filia. Euripidis Scholiaſtes Hippolyt. v. 736. Ἐν τῷ Ἀδρία ἢ Ἰὼ εἰς βοῶν μεταβληθεῖσα διὰ βούλησιν Ἑρας, διεπέρασε τὸ ἀπὸ αὐτῆς Ἰόνιον πέλαγος κληθέν. Et Sophoclis Scholia vetera Electr. v. 5. Ἡ δὲ Ἑρα μὴ κατέχειν δυναμένη τὴν ζήλοτυπίαν, εἰς μανίαν αὐτὴν (τὴν Ἰὼ) ἔτραφεν· ἢ δὲ ὑπὸ τῆς μανίας ἐλαυνομένη τὸ Ἰόνιον διεπέρασε πέλαγος, ἀφ' ἧς καὶ Ἰόνιον ὠνομάσθη. Eustath. in Perieg. v. 92. Λέγεται δὲ Ἰόνιος, ὡς καὶ τῷ Λυκόφρονι δοκεῖ, καὶ τῷ Αἰσχίλῳ (Prometh. v. 839.) ἀπὸ τῆς Ἰούς· διενήχθητο γὰρ ἐκείνη βοῶς γεννημένη κἀνταῦθα. Οἱ δὲ φασιν ἀπὸ Ἰάονος ἀνδρὸς Ἰταλοῦ, ἢ ἀπὸ Ἰοῖου ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ. Ionium porro mare dicitur, non quod Ioniam alluit, Asiae minoris regionem, sed quidquid aquarum Siciliam inter et Graeciam est, ad vsque promontorium Epiri Acroceranuium, vbi Adriaticum incipit.

653. Χοιράδας] i. e. insulas; nam petrae nomen hand raro insulis, et montibus applicari solet. Iuuenalis Sat. XIII. v. 246. —

*Aut maris Aegaei rupem, scopulosque frequentes
Exsulibus.* —

i. e. Aegaei maris insulas, ad quas relegabantur Romanorum plurimi. Et Virgil. Ecl. VIII. v. 6.

Tu mihi, seu magni superas iam saxa Timai.

i. e. duas insulas ad ostia Timai sitas. Adde, quod hae insulae erant petris fere inaccessibiles, tradente Strabone lib. III. Χοιραδάδεις δὲ εἰσὶ (Γυμνηταί) κατὰ τὰ στόματα, ὥστε προσοχῆς δεῖν τοῖς ἐισπλέουσι. Sophocles Parnassum montem vocauit πέτραν, Antig. 1243.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
Στέροφ' ὅπως λιγνύς.

Seneca autem Gyradas petras, a quibus Neptunus Aiace deiecit, montem vocauit, Agamemn. v. 547.

B b b b b

*Tridente rupem subruit pulsam pater
Neptunus, imis exferens undas vadis,
Solvitque montem, quem cadens secum tulit.*

Ibid. Γυμνησίας] Gymnesiae sunt insulae duae ad Iberiam sitae, et *Baleares* vulgo dictae; harum una maior, vnde *Maiorca*; altera minor, vnde *Minorca* appellata est. Gymnesiae dictae sunt, quod earum incolae γυμνοί, i. e. nudi, incederent, nec vestibus vtentes, nec calceis, vt innuere videtur Poeta noster. Vel, quod Boeoti, facto naufragio, nudi illuc appulerint, vt tradit, praeter Scholiastem nostrum, Eustathius in Dionys. v. 456. quo loco hunc Lycophronis versum laudauit. Probabilior tamen videtur Salmastii ratio, qui putauit Gymnesias, et Baleares ob eandem plane rationem dictas esse; Baleares enim vocantur ἀπὸ τοῦ βάλλειν, i. e. ab emittendis e funda lapidibus, quia funditores erant optimi in his insulis; vnde Latini verbum antiquum *balio* habuere: Gymnesiae vero nominantur a γυμνῆτες, quae vox, teste Hesychio, denotat τοὺς σφενδονιστάς, quoniam hi γυμνοί, seu leviter armati, et, si cum cataphractis comparentur, fere nudi pugnabant. Hunc porro Lycophronis locum laudavit Stephanus: Γυμνησίαι, δύο νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίδα· οὐχ, ὡς τινες, μία· Λυκόφρων,

Οἱ δ' ἀμφικλύστους χοιράδας Γυμνησίας
Σισυρνοῦται καρκίνοι πεπλωκότες,
Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον.

634. Σισυρνοῦται καρκίνοι] Huc respexit Etymologici Auctor: Σισύρνα ἐστὶ παχὺ περιβέβηκτον, ἢ δερμάτινον ἱμάτιον. Λυκόφρων, Σισυρνοῦται καρκίνοι.

635. Ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον] Ἄμπρον est lignum illud, quod iumentorum ceruicibus imponitur: vel helcium, seu funis per iuga tentus, ad quem iugatis bobus, onera curribus imposita trahuntur, vt tradunt Etymologici Auctor, Suidas, et Hesychius. Eustathius hunc Lycophronis locum prae oculis habuit, Commentario in Iliad. ζ'. p. 476. Εὐλίνα δὲ ἀμφότερα, ὁ βυμός τε, καὶ ὁ ἱστοβοεὺς, τὸ μὲν τοι Ἄμπρον, ἐξ οὗ παρὰ Λυκόφρονι τὸ ἀμπρεύειν, οὐ τοιοῦτόν ἐστιν· Ἄμπρον γάρ θασι σχαινίον, ᾧ ἐκρῶντο ἀντὶ βυμοῦ μέσῳ τεταμένῳ τῶν ἐλκόντων ζευγῶν. Hinc ἀμπρεύειν de iis dicitur, qui vitam aegre trahunt, more iumentorum τῷ Ἄμπρῳ προσδεμένων. Phauorinus, Ἀμπρεύων, ὁ μὲν Καλλιμάχος

κυρίως ἐπὶ τοῦ ἔλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν, ἄμπρον γὰρ τὸ σχοινίον·
ὁ δὲ Λυκόφρων, ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν.

636. Τριπλαῖς δικάλοις σφενδόναϊς ὠπλισμένοι] Huc respexit Eustathius, Commentario in Περιγητην, v. 457. vbi de his insulis loquitur: "Ἀριστοι δὲ σφονδονῶν οἱ ἐν αὐταῖς, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ, σφενδόνας ἀνὰ τρεῖς ἔχοντες ἐν τῇ κεφαλῇ. Alii tamen tradunt, harum fundarum vnam a collo pendere, altera accinctos fuisse, tertiam manu tenuisse.

637. Ἐν αἱ τεκοῦσαι etc.] Huius historiae etsi plura occurrant testimonia, vnum tamen apponam, idque ex Lucii Flori lib. III. cap. VIII. Tribus quisque fundis praeliatur. certos esse quis miretur ictus, cum haec solae genti arma sint, id vnum ab infantia studium? cibum puer a matre non accipit, nisi quem ipsa monstrante percussit. Hinc funda Balearica apud omnes fere Scriptores nota. Ovidius Metam. II. v. 727.

Non secus exarsit, quam cum Balearica plumbum
Funda iacit: volat illud, et incandescit cundo,
Et quos non habuit, sub nubibus inuenit ignes.

640. Ναστόν] Ad hunc locum respexit Etymologicī Auctor, Ναστός, ὁ πεπιλημένος ἄρτος, ὁ μιστός πλήρους (lege μιστός, πλήρης) καὶ μὴ ἔχων τι κοῦφον· ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἀρτύμασιν, ἢ τραγήμασι τισι. Λυκόφρων,

Οὐ γὰρ τις αὐτῶν ψήσεται πύρρον γνάθῳ,
Πρὶν ἂν κρατήσῃ ναστόν εὐστόχῳ λίθῳ.

τῶν ἐπὶ ἄρτου καταχρηστικῶς ἔθηκε· ναστός δὲ, κυρίως ὁ πλακοῦς ὁ μετὰ σταφίδων πεπεμμένος καὶ πυκνός.

644. "Ἀρης παλαιᾶς γέννα, Τεμνίκων πρόμοι] Arne Boeotiae vrbs, Temnices antiquus Boeotiae populus erant, teste Stephano, qui versum hunc his citauit: "Ἀρη, (inquit) πόλις Βοιωτίας· "Ομηρος,

Οἳ τε πολυστάφυλον "Ἀρην ἔχον. —

Καὶ Λυκόφρων,

"Ἀρης παλαιᾶς γέννα Τεμνίκων πρόμοι.

Postea Chaeronea dicta, ab eius instauratore Chaerone, Apollinis filio. De Temmicibus porro Stephanus, Τέμμιξ, ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ· Λυκόφρων,

Ἄρης παλαιᾶς γέννα, Τερμικῶν πρόμοι.

Τὸ θηλυκὸν Τερμικία, παρὰ τῷ αὐτῷ,

Ὁν Βομβυλῆα κλιτὺς ἡ Τερμικία.

645. Γραῖαν] Graiam dicit Tanagram, vel urbem ei vicinam. Eusebathius in Catalogo Nautum: Γραῖα δὲ ἐστὶ, κατὰ τινας, ἡ καὶ Τάναγρα· ἂν οἱ πολῖται, Γραῖος, καὶ Ταναγραῖος. κατὰ δὲ τινας οὐκ εἰσὶν αἱ αὐταί, ὡς δηλοῦσιν ὅ, τε γραφίας, ὡς Τάναγρα πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὀμηρος Γραῖαν καλεῖ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι, καὶ οἱ ἱστοροῦντες, ὅτι Ταναγραῖοι οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν, ὡς καὶ Εὐφορίαν,

Οἱ πλέον ἤρνησαντο, καὶ ὅρμους αἰγιαλοῖο.

Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα, εἶτε καὶ ἡ Τάναγρα, καὶ Ποιμανδρία, ὡς κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. Ἀριστοτέλης δὲ, Φασί, Γραῖαν λέγει τὴν νῦν Ὠρωπὸν. Τὸ δὲ τῆς κλήσεως αἴτιον ἀπὸ Γραῖας τῆς Μελεδῶνος. Στράβων δὲ φησιν, ὅτι Γραῖα τόπος πλησίον Ὠρωποῦ, ἐνθα ἱερὸν Ἀμφιαράου etc. Caeterae porro urbes, quas heic enumeravit Poeta, ad Boeotos pertinebant, et a Geographis memorantur. In Tegyra Apollo oraculum habuit, ibique a nonnullis natus credebatur, tradente Stephano, vnde Tegyraeus dictus est. Onchestus, teste Pausania, nomen habuit ab Onchesto, filio Neptuni, cui Deo sacra fuit; sita autem erat non procul a lacu Copaide, et in Strabonis tempore, vt ipse tradit, sedes fuit concilii Amphictyonici. Thermodon, quem hoc in loco vult Poeta, non erat celebre illud Amazonum flumen, sed torrens quidam in Boeotia, docente Pausania in Boeoticis.

648. Σύρτιν καὶ Λιβυστικὰς πλάνας] Vlysses primum erravit in mari Libyco, vbi duae sunt Syrtes periculossimae; quarum vnam, quae Carthagini propinquior erat, minorem vocabant, et haec CCC. M. passuum ambitum habuit; alteram, quae in Cyrenaicam vergebat, habuitque circuitum DCXXXV. M. passuum, maiorem.

649. Πορθμοῦ Τυρρηνικοῦ] Mare Tyrrhenum, vel Tuscum, alluit Tyrrheniam, seu Tusciam, quae meridionalis est Italiae pars, vnde etiam Inferum dici solebat.

650. Μιζόθρηος] i. e. Scyllae, cuius fabula vel imperitissimis nota. Simili porro ratione Chironem Centaurum Ovidius dixit *semiferum*, Metam. II. v. 635.

*Semifer interea diuinæ stirpis alumno
Lætus erat.* —

652. Τοῦ στερφοπέπλου etc.] Huc respexit Phaurionus: Στερφοπέπλου παρὰ Λυκόφρονι, τοῦ λειοτῆν ἐνεδυμένου· στέρφος γὰρ τὸ λείος διόμα. Item Etymologici Auctor, in v. Στέρφος, Στερφόπεπλος (inquit) ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸ δέμας τοῦ λέοντος, ᾧ ἐκρήτο ἀντὶ περιβολείου. λέγεται δὲ καὶ Σκαπαιεύς, διότι ἐσκαψε τὰς κοπρὰς τῶν Αἰγείου βοῶν· Βουγαιεύς δὲ, διὰ τὰς Γηρυόνοῦ βοῦς, Λυκόφρων.

665. Κηραμύντου] i. e. ἀλεξικάπου. Eustath. in Odyss. δ'. agens de vocibus ἐποποιήσεως addit: ἐν οἷς καὶ ὁ ἀλεξικάπος καὶ ὁ κηραμύντης παρὰ Λυκόφρονι· ταῦτόν γὰρ τὸ ἀλεξῆσαι κακὸν τι, καὶ ἀναστρέφως εἰπεῖν, κῆρα ἀμύναι. Et si ἀλεξικάπος sit paullo latioris significationis quam κηραμύντης. Idem paullo ante finem Odyss. ε'. Ἀλεξικάπος, ὁ κατὰ μετάληψιν καὶ κηραμύντης.

683. Ἀνδρῶν, γυναικῶν εἰδὸτα συνουσίας] Similiter Aristophanes coniunctionem omisit, Ran. Act. I. Scen. II.

— καὶ θιάσους εὐδαίμονας
Ἀνδρῶν, γυναικῶν. —

Et Sophocles in *Antigon*. v. 1195.

— Φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
Ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κακύνματα.

Vbi vetus Scholiastes: Λεῖπει τὸ καὶ ἀνδρῶν γυναικῶν. Hunc ad locum respexit Eustath. in Odyss. κ'. Τοῦτου (τοῦ Τειρεσίου) τὸ διγενὲς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ Λυκόφρων, παρ' ᾧ φέρεται τὸ, τὸν Τειρεσίαν

Ἀνδρῶν, γυναικῶν εἰδέναι συνουσίας,

ὁποῖόν τινα καὶ τὸν Καίνεα γενέσθαι Φασί.

685. Καὶ Φασγάνου πρόβλημα, νεοτέρους etc.] Haud aliter apud Homerum Ulysses, initio Od. λ'. et apud Virgilium Aeneas gladios stringunt ad fuganda spectra; in daemones enim, spiritusque ferrum magnam habere vim, eisque ingentem timorem incutere credebant Poetae veteres.

686. Πεμφίδαν ὅπα Λεπτήν, ἀμυδροῦ μάστακος προσφθέει γμασιν] Similiter Virgil. Aeneid. VI. v. 492.

— *pars tollere vocem*
Exiguam. —

Et Georgic. IV. 472.

Vmbrae ibant tenues, simulacraque luce carentum.

Item Seneca, Oedip. 1597.

— *conuocat Ditis feri*
Exsanguis vulgus: illico nebulae leues
Volitant. —

688. Τυφάντων νῆσος etc.] Nihil heic referam de variis locis, quos Typhoni, caeterisque gigantibus impositos crediderunt antiqui; ad praesens institutum sufficit, vt scias Pitheculam Tyrrheni maris fuisse insulam, solo concauo et sulphureo, qualis est totus ille tractus, ignis etiam eruptionibus olim saepe infesta; quo factum, vt Typhoeo iniecta diceretur; omnes enim loci, quibus subiecti Gigantes finguntur, igneis eruptionibus infestati fuisse videntur.

694. Βαίῳ δ' ἀμείψας τοῦ κυβερνήτου τάφον] Baias vult, Campaniae urbem, aquis calidis, locique amoenitate celebrem. Vnde Horatius in Epist.

Nullus in orbe locus Baiis praelucet amoenis.

Nomen habuit a Baio, Vlyssis nauclero, teste Silio Italico lib. XII. v. 114.

Primores adsunt Capuae: docet ille, tepentes
Vnde ferant nomen Baiae, comitemque dedisse
Dulichiae puppis stagno sua nomina monstrat.

Meminerunt et alii plures. Strabo lib. V. in Italiae descriptione: Τὰς δὲ Βαίῃας ἐπωνύμους εἶναι λέγουσι Βαίην τῶν Ὀδυσσεύς ἐταίρων ἑνός.

693. Κιμμέρων] Cimmerios aiunt circa Bosporum Cimmerium occasum versus habitasse, quam ob causam nonnullis videtur Homerum apud Inferos eos collocasse, vt ait Strabo, Geogr. lib. III. Καθάπερ καὶ τοὺς Κιμμερίους εἰδὼς ἐν βορείοις καὶ ζεφυρίοις αἰκήσαντας τόποις τοῖς κατὰ τὸν Βόσπορον, ἵδρυσεν αὐτοὺς πρὸς τῷ ᾧδῃ. Sed non est de his Cimmeriis interpretandus Poeta; nam loca, quae heic describit, omnia sunt in Italia; Cimmerios autem eam regionem habitasse, non longe ab Auerno lacu, testem habemus Stra-

bonem lib. V. vbi de Auerno sermonem habet: Καὶ τοῦτο χωρίον Πλουτάνιον τι ὑπελάμβανον, καὶ τοὺς Κιμμερίους ἐνταῦθα λέγεσθαι. Eustathius totam huius rei rationem reddit, initio Odyss. λ'. Εἰς δὲ, οἱ καὶ Εὐρωπαῖον ἔθνος ἐπέκεινα Ἰταλίας ἔχον ὑπόγειον, ὡς τὰ πολλὰ ζῶαν, τοὺς Κιμμερίους ἰστόρησαν· καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ αὐτοὺς ἐνόησαν λέγεσθαι ὑπὸ γῆν εἶναι καὶ ἔδην, καὶ ζωὴν ἔχειν ἥλιῳ ἀνεπισκόπητον. τινὲς δὲ αὐτόθι καὶ νεκυομαντεῖον ἰστόρησαν, εἰς ὃ τὸν Ὀδυσσεῖα φασὶν ἀφικέσθαι, καὶ τὰ κήληπον Ἄορον χωρίον Πλουτάνειον, περὶ οὗ πρόκειται· κενταῦθα τοὺς Κιμμερίους οἰκίζουσι, λέγοντες τοῖς ἐκεῖ ἐν καταγείσι ἀργίλλαις οἰκεῖν, καὶ ὑπομίμων (mallem cum Strabone, ex cuius loco iam citato haec verba desumpta sunt, καὶ διὰ τῶν ὀρυγμάτων) παρ' ἀλλήλους φοιτᾶν, καὶ ζῆν ἀπὸ μεταλλείας, καὶ μαυτεῖσθαι· εἶναι δὲ πάτριον ἔθος αὐτοῖς, μηδένα τὸν ἥλιον ὁρᾶν, ἀλλὰ νυκτὸς ἐκπορεύεσθαι διὰ τῶν χασμάτων, etc. Alii dicunt montibus ita circumdatos, vt iis sol vix umquam appareat.

Ibid. Ἀχερουσίαν] Acherusia est coenosa maris Tyrrheni effusio in regno Neapolitano prope Cumas. Strabo narrat, Lucrinum lacum a nonnullis habitam fuisse: Ἐνιοὶ δὲ τοῦτον αὐτὸν (Λοκρῖνον) τὴν λίμνην εἶναι τὴν Ἀχερουσίαν φασίν. Eiusque situs idem arguit, nam Lucrinus sinus extenditur vsque ad Baias, vt ipse tradit.

698. Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος] Cur Obrimo vocetur Proserpina, vide v. 1176. Proserpinae porro lucum dicit, quo circumdatus fuit Auernus, de quo paullo post.

Ibid. Κόρης] Notum est, Coren nomen proprium fuisse Proserpinae; quod κόρη, seu filia, esset Cereris, quae etiam Δηὸ dicta est, cum inuenisset τὴν κόρην: nam plerumque tribuitur Proserpinae hoc nomen, cum vtriusque Deae simul fit mentio. Suidas, et Phauorinus: Κόρη, ἢ Περσεφόνη· Δηὸ δὲ, ἢ Δημήτηρ.

699. Πυριφλεγέτης τε ῥεῖθρον] Acherusiae vicinum putabant Pyriphlegethontem. Strabo: Τὸν τε Πυριφλεγέθοντα ἐκ τῶν θερμῶν ὑδάτων ἐτεκμαίροντο τῶν πλησίον τῆς Ἀχερουσίας. Et caeteros locos, quorum heic fit mentio, sibi vendicant Cumaei, eorumque finitimi, vt testatur Strabo lib. I. Ἐπεὶ τίς ἐπεισε ποιητῆς, ἢ συγγραφεύς, Νεαπολίτας μὲν λέγειν μνῆμα Παρθενόπης τῆς Σειρήνος, τοὺς δὲ ἐν Κύμῃ, καὶ Δικαιαρχίᾳ, καὶ Βεσουβίῳ, Πυριφλεγέθοντα, καὶ Ἀχερουσίαν λίμνην, καὶ νεκυομαντεῖον τὸ ἐν τῷ Ἀόρνῳ, καὶ Βάκιον, καὶ Μισσηνὸν, τῶν Ὀδυσσεύς ἐταίρων τινάς. Huc respexit Eustath. in Odyss. κ'. Λυκόφρων δὲ

τὸν Πυριφλεγέθοντα, ὥσπερ καὶ τὸν Κωκυτὸν, Ἰταλικούς ἱστορεῖ ποταμούς, ἐκκύπτοντας τοῦ Πολυδέγμονος, ὅρους τρίτου ὑψηλοτάτου ἐν τοῖς ἐκεῖ.

704. Λίμνην τ' Ἄορνον ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ] Ita vocat Auernum, quod praecifis rectissimisque collibus, et siluis densissimis, olim fere inaccessis, et vndique, praeterquam in aditu, imminentibus, in orbem cingebatur, teste Strabone; Περικελείεται δ' Ἄορνος ὀφρύσιν ὀρθαῖς, ὑπερκειμέναις πανταχόθεν πλὴν τοῦ εἰσπλου, νῦν μὲν ἡμέρως ἐκπεπονημέναις, πρότερον δὲ συνηρεῖσιν ἀγρία ὕλη μεγαλοδένδρῳ καὶ ἀβάτῳ, αἱ κατὰ δεισιδαιμονίαν κατὰσιον ἐποιοῦν τὸν κόλπον. προσεμύθενον δὲ οἱ ἐπιχώριοι καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ὑπερπετεῖς γενομένους καταπίπτειν εἰς τὸ ὕδωρ φθιρομένους ἀπὸ τῶν ἀναφερομένων ἀέρων, καὶ δὲ ἐν Πλουτωνίοις, etc. Eodem modo descripsit hunc lacum Aristoteles: Περὶ τὴν Κύμην τὴν περὶ Ἰταλίαν λίμνη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη Ἄορνος. αὕτη μὲν, ὡς εἰσικεν, οὐκ ἔχουσα τι θαυμαστόν· περικεῖσθαι γὰρ λέγουσι περὶ αὐτὴν λόφους κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, καὶ αὐτὴν εἶναι τῷ σχήματι κυκλωτερῇ, etc. Idem, sed multo particularius tradit Dion: Ἐν τῇ Κύμῃ τῇ Καρπανίδι (inquit) χωρίον τι μεταξὺ Μισήνου καὶ Πουτεώλων μνηοειδὲς ἐστίν· ὄρεσί τε γὰρ μικροῖς καὶ φιλοῖς πλὴν βραχέων περιέληπται, καὶ θάλασσαν τριπλὴν κολπώδη ἔχει· ἡ μὲν ἐξω τε, καὶ πρὸς ταῖς πόλεσιν ἐστίν· ἡ δ' ὀλίγη διαφυῇ ἀπ' αὐτῆς διείργεται· ἄλλη ἐν αὐτῷ τῷ μυχῷ ὁράται· καὶ καλεῖται αὕτη μὲν Ἄουερνις, ἡ δὲ μέση Λουκηνίς. Haec silua circa Strabonis tempora excisa ab Agrippa, totaque ista regio aedificiis occupata fuit: Nunī δὲ (inquit) τῆς μὲν ὕλης τῆς περὶ τὸ Ἄορνον κοπίσης ὑπὸ Ἀγρίππα, τῶν δὲ χωρίων κατοικοδομηθέντων, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἄορνον διάρρυγος ὑπονόμου τμηθείσης μέχρι Κύμης, ἅπαντ' ἐκεῖνα ἐφάνη μῦθος. Porro vt Poeta noster paludem hanc dixit ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ, ita Ouidius dixit aquas a silua coronatas, h. e. circumcinctas, esse, Metam. lib. V. Fab. VI.

*Silua coronat aquas, cingens latus omne, suisque
Frondebis, ut velo, Phoebeos summovet ignes.*

705. Κωκυτοῦ] Hoc nomen inditum fuisse Lucrino lacui, testatur Silius Italicus. Herculei etiam itineris, et caeterorum, de quibus heic loquitur Poeta, locorum meminit, lib. XII. v. 114.

*Primores adsunt Capuae: docet ille, tepentes
Vnde ferant nomen Baiac, comitemque dedisse*

*Dulichiae puppis stagno sua nomina monstrat.
 Ast hic Lucrino mansisse vocabula quondam
 Coccyti memorat, medioque in gurgite ponti
 Ilerculeum commendat iter, qua dispulit aequor
 Amphitryoniades armenti vector Iberi.
 Ille olim populis dictum Styga, nomine verso
 Stagna inter celebrem nunc milia monstrat Avernum,
 Tum tristi nemore, atque umbris nigrantibus horrens,
 Et formidatus volucrum, lethale vomebat
 Suffuso virus caelo, Stygiaque per urbes
 Religionem sacer, saevum retinebat honorem.
 Hinc vicina palus, fama est Acherontis ad undas
 Pandere iter, coeas stagnante voragine fauces
 Laxat. — —*

Paullo post:

*Ac iuxta caligante situ, longumque per aevum
 Infernis pressas nebulis, pallente sub umbra
 Cimmerias iacuisse domos. — —*

Pergit deinde vicina loca pluribus describere, quae, ut et aliorum testimonia, quae hanc in rem congeri possunt satis multa, brevitatis studio praetereunda duxi.

710. Δαίρα] Δάειρα, vel Δαῖρα dicta est ab Atheniensibus Proserpina, quod eius mysteria celebrarint gestantes lampadas, quas δᾶδας vocabant. Phauorinus: Δάειρα, ἡ Περσεφόνη παρ' Ἀθηναίοις, παρὰ τὴν δᾶδα, ἵπειδὴ μετὰ δᾶδαν ἐπιτελεῖται αὐτῇ τὰ μυστήρια, ἢ ὅτι δᾶδα φορεῖ. Idem: Δαῖρα, ἡ αὐτὴ τῇ Δαείρᾳ. Δαῖραν μονογένειαν λέγει Ἀπολλώνιος τὴν Περσεφόνην, ὡς δηλοῖ διὰ τὸ μονογένειαν. Paullo post: Ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν, Περσεφόνην καλοῦσι, Δημοσθένης τε, καὶ Αἰσχύλος μαρτυροῦσι. De Daïra multa, et varia tradidit Eustathius II. ζ'. p. 510. Δουκίφρων δὲ μέμνηται μὲν Δαείρας, ἣν καὶ παρατίθῃσι τῇ Περσεφόνῃ ἐν στίχῳ ἐνί· οὐ συγγενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν κούτην, ἀλλὰ δαιμονίαν· καὶ δοκεῖ προληπτικῶς ἡ λέξις, ὡς θεία λεγομένη, σιγηθῆναι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ ἀνθρωπίνης συγγενείας· ἰποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας, καὶ ἐπὶ γυναικὸς Ἀθηναίας προειρηλώθη. Ὅτι δὲ θεία λέξις ἡ Δάειρα, δηλοῖ ὁ εἰπὼν, Δάειραν Φερεικίδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφὴν, καὶ εἰσικε, φησὶν, οὕτως ἔχει, ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν, διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσιν, ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια, καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γενέσθαι ὅσιον. Φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος Ἀφροδίτην φησὶ νομίζειν τὴν Δάειραν, καὶ

τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει· ἔτι δὲ Φαυλότεροι, οἱ τὴν Ἥραν δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες, δάειρα γάρ, Φασίν, ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴ. τινὲς δὲ Φυλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναί φασι τὴν Δάειραν. Ἀλλῖος μὲντοι Διονύσιος Δαῖραν γράφων διςυλλαβῶς, τὴν Δάειραν φησίν, ὅτι οἱ περὶ τελευτὰς καὶ μυστήρια τὴν ἑγρὰν οὐσίαν Δαῖραν ὀνομάζουσι· δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ Δαῖμας γραφομένης διὰ τοῦ ι ἡ ἐνδεῖσα Δαῖρα συνήρηται ὁμοίως, κατὰ τινας, τῷ Καῖρα Καῖρα. Idem in Il. δ'. p. 547. eandem contractionis rationem reddit, Δαῖραν autem facit Eleusinis matrem.

717. Φαλήρου τύρσις] i. e. Neapolis. Stephanus in Φάληρον, Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Παρθενόπη ἢ Σειρήν, ἣ καλεῖται Νεάπολις. Quod nomen habuit a Phalero, Siculo tyranno, eiusque conditore. Phanorinus: Φάληρος, τύραννος Σικελίας, ἔκτισε τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Νεάπολιν. Eadem vrbs Parthenope dicta. Dionysius Perieg. v. 357.

Τῇ δ' ἔπι Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον, ἦχε μέλαθρον
Ἀγνῆς Παρθενόπης σταχύων βεβριθὸς ἀμάλλαις.
Παρθενόπης, ἣν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις.

Virgilius Georg. lib. IV. v. 563.

*Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope. — —*

Et Ovidius Metam. XV. v. 713.

— — in otia natam

Parthenopen, et ab hac Cumaeae templa Sibyllae.

Et apud Statium in *Siluis* saepe memoratur. Nomen porro hoc sumtum erat a Parthenope, Sirenum vna, quae in hoc littus proiecta fuit, vt ait Poeta. Stephanus: Νεάπολις, πόλις Ἰταλίας διάσημος, ἐν ἣ Παρθενόπη ἵρηται, μία τῶν Σειρήνων. Parthenopes etiam monumentum ibi erat. Strabo lib. V. Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο, ὅπου δέκνυνται μνῆμα τῶν Σειρήνων μιᾶς Παρθενόπης. Et libro I. Ἐὰν δὲ προσθῇ τις, ὅτι ἐν Νεαπόλει Παρθενόπης δέκνυνται μνῆμα, μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἔτι πλείων προσεγένετο πίστις. Et postea in eodem libro: Ἐπεὶ τίς ἐπέισε ποιητῆς, ἢ συγγραφεύς, Νεαπολίτας μὲν λέγειν μνῆμα Παρθενόπης τῆς Σειρήνος, etc. Meminit etiam Plinius lib. III. cap. V. *Neapolis, Chalcidensium et ipsa, Parthenope a tumulo Sirenis appellata.* Item statua ei dicata erat. Suidas: Νεάπολις, πόλις Ἰταλικὴ διάσημος, ἐν ἣ Παρθενόπης ἵδρυται Σειρήνος ἀγαλμα. De aliis honoribus huic Sireni a

Neapolitano populo datis agam paullo post. Porro haec vrbs postea Νεάπολις dicta est, tempore Augusti Caesaris, vt putauit Solinus, cap. VIII. *Parthenope, a Parthenopes Sirenis sepulcro, quam Augustus postea Neapolin esse maluit.* Huius autem error est manifestissimus, cum Poeta nosset, qui tot secula ante Augustum vixit, *Neapolin* vocauerit hanc urbem, vt paullo infra patebit. Probabilius igitur Strabo hoc ei nomen inditum putat, cum ex variarum gentium confluxu aucta et amplificata fuit, lib. V. Μετὰ δὲ Δικαιαρχίαν Νεάπολις ἐστὶ Κυμαίων, ὕστερον δὲ καὶ Χαλκιδεὺς ἐπέκησαν, καὶ Πιθηκουσίων τινὲς, καὶ Ἀθηναίων, ὥστε καὶ Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο.

718. Γλάνις] Hoc in loco Scholiastes Stephani verba habet fere omnia. Γλάνις (inquit Stephanus) ποταμὸς Κύμης, ὡς Λυκόφρων,

Γλάνις δὲ ῥεῖθροισι δέζεται τέγγων χθονά.

Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθῦς (lege ἰχθύς, nam ἰχθύς in casu recto sunt piscariae, teste Hesychio) Γλάνις, ὁ καλούμενος Γλάνιος. Ἔστι καὶ Ἰβηρίας ποταμὸς. Ἔστι καὶ Ἰταλίας τρίτος ποταμὸς, περὶ τὸν Τίβεριν ποταμὸν. Hinc emendo Hesychium: Γλανίς, (inquit) ἄργος, καὶ εἶδος ἰχθύος· οἱ δὲ γλανεύς. Lege, secundum Stephanum, γλάνιος, nisi potius Stephanum ex Hesychio emendandum putes.

722. Ἐνιπέως] i. e. Neptuni, qui, vt Tyronem in concubitu pelliceret, Enipei, fluvii Peloponnesiaci, vel Thesalici, formam assumpsit, tradente Homero, Odyss. λ'. v. 234.

Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ ἶδον εὐπατέρειαν,
Ἦ φάτο Σαλμωνίης ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
Φῇ δὲ Κρηθεῖος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο,
Ἦ ποταμοῦ ἠράσσατ' Ἐνιπῆος θείοιο,
Ὅς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἦσι,
Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκειτο καλὰ ῥέεθρα·
Τῷ δ' ἄρ' εἰσάμενος Γαίηοχος ἐννοσίγαιος,
Ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος.

Eandem fabulam narrat Apollodorus cap. IX. Τυρῶ δὲ, ἡ Σαλμωνίως θυγάτηρ καὶ Ἀλκιδίου, παρὰ Κρηθεῖ, τῇ Σαλμωνίως ἀδελφῇ, τρεφομένη, ἔρωτα ἴσχει Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ· καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ τοῦτου ῥέεθρα κοιτᾷσα, τοῖς ἀπαδύρετο. Ποσειδῶν δὲ εἰκασθεὶς Ἐνιπεῖ, συγκατεκλήθη αὐτῇ. Huc allusit Propertius,

*Non sic Aemonio Salmonida mixtus Enipeo
Taenarius facili pressit amore Deus.*

723. Λευκωσία ῥιψείσα, τὴν ἐπώνυμον Πέτραν ὀχήσει etc.] Vt supra χοῖρας, ita heic πέτρα insulam significat: insulam porro intelligit Leucosiam, quae in mari Tyrrheno sita est, contra Paestanum sinum, et Lucaniae adiacet, nomenque habuit a Leucosia Sirene, quam in hoc littus eiectam ferunt, quod Neptuno sacrum erat, vt innuit Poeta, et ab eo nomen habuit; vid. Strabo initio sexti, Μετὰ δὲ τὸ στόμα τοῦ Σιλαρίδος Λευκανία, καὶ τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν τῆς Ἀργονίας, Ἰάσονος ἱδρυμα, καὶ πλησίον ἐν πεντήκοντα σταδίοις ἡ Ποσειδωνία· ἐντεῦθεν ἐκπλέοντι τὸν πόντον, νῆσος Λευκωσία, μικρὸν ἔχουσα πρὸς τὴν ἡπείρου διάπλουν, ἐπώνυμος μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἐκπεσούσης δυνόο μετὰ τὴν μυθευομένην ῥίψιν αὐτῶν εἰς τὸν βυθόν. Eandem nominis rationem dedit Plinius lib. III. cap. VII. *Contra Paestanum sinum Leucosia, vel Leucasia, est, a Sirene ibi sepulta nominata.* Alii tamen a Leucosia, Aeneae confobrina, deducunt; quos inter est Solinus cap. VIII. *Par sententia est inter auctores, a governatore Aeneae Palinurum appellatum. A tubicine Misenum. A confobrina Leucosiam insulam.* Item Festus: *Lectosia (malim Leucosia) insula dicta a confobrina Aeneae ibidem sepulta.* Quos confirmat suo testimonio Dionysius Halicarnasseus Antiq. Roman. lib. I. Ἐπειτα νήσω προσέσχον, ἥ τοῦνομα ἔθεντο Ἀλευκωσίαν, ἀπὸ γυναικὸς ἀνεψιᾶς Αἰνείου, περὶ τόνδε τὸν τόπον ἀποθανούσης.

724. Ἐνθα λάβρος Ἴς, Γείτων 9' ὁ Λάρις] Non facile occurrunt haec fluuiorum nomina. Ἴς tamen fluuius est insulae Leucosiae; et Phauorinus meminit Lari, Italiae fluuii. Eustathii locus huc pertinet in Odyss. λ'. Ὅτι δὲ καὶ ποταμὸς Ἴς, ἔστι καὶ ἐκ τοῦ Λυκόφρονος ἀναλέξασθαι. Apud Herodotum memoratur alius huius nominis fluuius et vrbs, octo dierum itinere a Babylone distantes L. I. c. 179. Fortasse Laris heic pro Silari est accipiendus; Silaris enim est fluuius, qui Picentinos a Lucanis diuidit; vnde nil mirum, si Leucosiae vicinam appellarit Poeta noster; nam, vt prius dictum, Leucosia Lucaniae adiacet. Heic adiacere poteris Eustathii verba in Dionysii Περίηγησιν, Μετὰ τὸ τοῦ Σιλαρίδος στόμα, ὡς ὁ Γεωγράφος φησὶν, ἐν ἑ' σταδίοις ἡ Ποσειδωνιάς ἄκρα, ὅθεν ἐκπλέοντι νῆσος Λευκωσία ἐστίν, ἡπείρου καὶ αὐτὴ ἀπόσπασμα, ἐπώνυμος μιᾶς τῶν Σειρήνων.

726. Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυσθῶσεται] Terina erat Italiae fluvius, et vrbs, a Crotoniatis condita, ab Hannibale eversa, Temesae autem vicina. Strabo lib. VI. Ταύτης (Τεμίσσης) δὲ συνεχὴς Τέρινα, ἣν Ἀντίβας κατέϊλεν, οὐ δυνάμενος φυλάττειν, ὅτε δὴ εἰς αὐτὴν καταφεύγει τὴν Βρεττίαν. Alii tradunt Terinam insulam fuisse, in quam Ligea Siren maris impetu eiecta dicitur. Stephanus: Τέρινα, πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος, πτόσμα Κροτωνιατῶν, ὡς Φλέγων. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Μεγάλη Ἑλλάς, ὡς Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, ἐν τῷ Περὶ παροιμιῶν. Τινὲς δὲ νῆσον αὐτὴν, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Λίγεια ἢ Σιρὴν· ὁ Λυκόφρων,

Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυσθῶσεται.

Fallitur porro hoc in loco Stephanus, non enim insulam Terinam Lycophron ullam intellexit, sed Italiae urbem huius nominis, cuius, ut et Ocinari fluvii vicini, alio etiam loco meminit:

Οἱ δ' αὖ Τέρειναν, ἔνθα μυδαίνει ποτοῖς
Ὠκίναρος γῆν, Φοῖβον ἐκβράσσω ὕδωρ,
Ἄλῃ κατοικήσουσι κάμνοντες πικρῶ.

Vrbs igitur Terina heic est intelligenda. Huc respexit Phauorinus: Τέρεινα, Λυκόφρων καὶ Ἀπολλώνιος,

— — τερεινὴς ἄνδρα γαίης.

Ἔστι δὲ πόλις, ὅθεν Ἡρακλείδης ὁ Τεριναιῶς. Solinus insulae Ligiae meminit, quam dicit a Ligia Sirene nomen habuisse, cap. VIII. *Insula Ligia appellata ab eiecto ibi corpore Sirenis ita nominatae.* Hoc vero quo auctore dicatur, nescio.

730. Βούκερως] Varias reddi possunt rationes veteris moris, quo fluvii taurorum sacrificiis delectari, et taurinis cornibus pingi solebant, unde et *Cornigeri* passim appellantur. Ovidius Metam. XIV. Fab. XV. de Numicio fluviio,

Corniger exsequitur Veneris mandata. — —

Virgilius,

Corniger Hesperidum fluvius regnator aquarum.

Euripides etiam Oceanum appellavit ταυρόκρανον, quod is esset ab Homero, et Veteribus ingens fluvius habitus, Oreste v. 1380.

Ἡ πόντον, Ὠκεανὸς ὄν

Ταυρόκρανος ἀγκάλας

Ἐλίσσων κυκλεῖ χθόνα.

Ad quod Scholiastes vetus, Καὶ οὗτος ποταμὸν ἐπέλεξε τὸν Ὠκεανόν· καὶ Ὅμηρος,

Οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο.

Paullo post: Ἐπεικῶς δὲ τοὺς ποταμοὺς ταυροκράνους ἐξωγράφουν τε, καὶ ἔλεγον· ὥς ὅτι παραπλήσια τῷ μυκήματι τῶν ταύρων ἢ ἀπήχησι τοῦ ὕδατος ποιεῖ ἐν τοῖς σφοδρά ῥέουσι ποταμοῖς· ἢ διὰ τὸ βίαιον τῶν ὑδάτων, ἅπερ τὴν γῆν διαβρῆσσοντι παρεμπύπτοντα ὡς ἐν τοῖς κέρασιν οἱ ταῦροι. Vel quia flexuosos diuiduntur in alveos, qui vocantur cornua, sicut apud Eustathium Iliad. γ'. p. 885. Κέρατα ταύρων exp. καμπαί. Alii alias causas assignant, quas congescit Meursius in suo Comment. Mihi maxime probabilis videtur ea sententia, quae a violento decursu, et ingenti sonitu ita dictos tradit; res enim, aut homines violenti, et impetucti tauris assimilari solent: adde, quod fluuii, quibus haec nomina tribuunt Poetae, plerumque sint rapidi, et violentes; vt heic de Ocinaro patet, quem, ob fluxionis vehementiam, ὄρην vocauit Poeta. Idem de Eridano constat apud Virgilium, Georg. IV. v. 370.

*Et gemino auratus taurino cornua vultu
Eridanus, quo non alius per pinguia culta
In mare purpureum violentior influit amnis.*

Horatius etiam Aufidum tauriformem appellat, IV. Od. XIV. 25.

Sic tauriformis voluitur Aufidus.

Quem alibi longe sonantem, violentem, et acrem vocat.

731. Ἴσμα] Huc respexit Eustathius, Iliad. ε'. Τὸ μὲν τοι διὰ τοῦ Ἰσμοῦ, ὃ καὶ δασύνεται, ἴδρυμα δηλοῖ παρὰ τῷ Λυκόφρονι, ἀπὸ τοῦ Ἰζω γινόμενον. Huc etiam respexit in Odyss. μ'. Δύο δὲ αὐτὰς (Σειρήνας) ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς * καὶ συνέδαμον τινὲς τῷ Ὀμήρῳ, οἱ καὶ ὀνόματα φασὶν εἶναι αὐταῖς Ἀγλαοφήμεν καὶ Θελέστιαν. Οἱ δὲ νεώτεροι, ἐν οἷς καὶ Λυκόφρων, τρεῖς αὐτὰς ἀριθμοῦσι, Παρθενόπην, Λίγειαν καὶ Λευκοσίαν ὣν μιᾷς τῆς Παρθενόπης καὶ μνήμα παρὰ Νεαπολίταις. Οὗτοι δὲ καὶ πτερωτάς αὐτὰς πλάττουσιν, οὐ μὲν οὕτω καὶ ὁ ποιητής.

732. Πρώτη δὲ etc.] Notum est ex Strabone, ludos gymnicos in honorem Parthenopes a Neopolitanis, oraculo iubente, celebratos esse, Geograph. lib. V. Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο, ὅπου δαίνυται μνήμα τῶν Σειρήνων μιᾶς Πάρθε- νόψης, καὶ ἀγὼν συντελεῖται γυμνικὸς κατὰ μαντεῖαν.

734. Λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον] Hoc ex patrio more factum est; nam Λαμπαδοδρομίη institutum erant Atheniense, et in honorem Vulcani primum inuentae, quod is esset ignis praefes. Ister apud Suidam: Ἰστρος δὲ Φησι λαμπαδά νομίσαι πρῶτον Ἀθηναίους Ἡφαίστῳ θύοντας, ὑπέσκημα κατανοήσαντας τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους. Alii in Promethei memoriam institutas referunt, quod is primus surreptum a Vulcano ignem mortalibus praeuisset, secundum illud Aeschyli in Prometheus, ubi quidam de Prometheo sic loquitur,

Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σίλως,
Θνητοῖσι κλέψας ὥπασεν. —

Minervae etiam peragi solebat hoc certamen. Aristophanis Scholiastes ad Ranas: Ὁ τῆς Λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο, κατὰ τὰ Προμηθεῖα, Ἡφαίστεια, Παναθήναια. Postea etiam Pani, ut constat ex Herod. lib. VI. Qui certabant, pedibus currebant in caeteris, in Panathenaeis solum equitabant; quod quidem contra vetus institutum erat, ut refert Plato, de Repub. lib. I. Οὐδ' ἔστι, ὅτι λαμπὴς ἔσται ἀφ' ἵππων πρὸς ἐσπέραν τῇ θεῷ; Ἀφ' ἵππων; ἦν δ' ἐγώ, καὶνόν γε τοῦτο. Modus certaminis erat, ut lampadem alii aliis tradentes, qui ardentem ad metam perferre posset, is victor esset; quod si nemo id faceret, victoria iniudicata relinquebatur. Pausanias in Atticis: Ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἔστι Προμηθεῖως βωμὸς, καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν, ἔχοντες κειομένους λαμπαδάς· τὸ δὲ ἀγώνισμα, ἐμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάττει τὴν δῆδιν ἐτι κειομένην, ἔστιν. ἀποσβεσθείσης δὲ, οὐδὲν ἔστι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δ' ἀπ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τοῦτ' αὖ καί τοι, ὁ τρίτος ἔστιν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείῃ, οὐδὲν ἔστιν ὑπὸ καταλείπεται ἡ νίκη. Quoniam vero pessime cum eo actum est, cui primae currendi partes obtigerunt, vices sortiundo, aut simili modo, cuilibet datas esse certum est. Interpres vetus Persii Satir. VI. Apud Athenas, cum iuvenes ludos cursu celebrabant, qui victor esset, primus facem tollebat, deinde sequenti tradebat, et secundus tertio; similiter omnes, donec currentium nu-

merus impleretur. Hinc ducta metaphora prouerbio originem dedit, *Cursu lampada tradere*; quo significamus aliquem, quae sua erant, successori possidenda dare. Lucretius lib. II.

*Inque breui spatio mutantur secla animantum,
Et quasi cursores vitae lampada tradunt.*

Et Persius Sat. VI. v. 61.

Qui prior es, cur me in decursu lampada poscas?

738. Βύκτας δ' ἐν ἀσπί] Huc spectant, quae occurrunt apud Etymologici auctorem: Βύκτης, ἡχητικός, ὁ μεγάλα ἡχῶν. Ὁμηρος. Βυκτῶν ἀνέμων. καὶ Λυκόφρων. Βύκτας ἐν ἀσπί σφραγισμένης βοῆς. Παρὰ τὸ βύω, βέβυσμαι, παράγωγον. βύζω, ὁ παρακείμενος βέβυκται, ἐξ αὐτοῦ βύκτης. ἢ πεποιήται ἀπὸ τοῦ βυθτοῦ καὶ τὸ ἀράττειν, ἢ παρὰ τὸ βυ, βύκτης. τὸ γὰρ βυ, ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο.

745. Ἀναυλόχητον αὐτοκάβαλον σκάφος] Αὐτοκάβαλον legit Etymologici Auctor, simulque totum hunc locum explicauit: Αὐτοκάβαλον σκάφος, (inquit) Λυκόφρων. Ἀναυλόχητον τὴν μικρὰν λέγει, οὐ γὰρ ἦν ναῦς, ἀλλ' αὐτοσχέδιον πλοῖον, οὐδέπω ἐν ὄρμῳ καὶ λιμένι καταλεγόμενον, ναυλόχους γὰρ ἔλεγον τοὺς λιμένας. Αὐτοκάβαλον δὲ, τὸ εἰκὴ καὶ αὐταύτως καὶ αὐτουργὸν γεγονός. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφίτων εἴρηται, τὸ ὡς ἔτυχε φουρθὲν ἄλευρον, αὐτοκάβαλον. Eandem lectionem seruant Suidas et Phauorinus, sed tacito Lycophronis nomine: Αὐτοκάβαλος ναῦς, ἢ αὐτοκάβαλον σκάφος, αὐτοσχέδιον. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφίτων εἴρηται, τὸ γὰρ ὡς ἔτυχε φουρθὲν ἄλευρον, αὐτοκάβαλον λέγεται. His etiam consentit Hesychius: Αὐτοκάβαλα, αὐτοσχέδια ποιήματα εὐτελῆ.

747. Βάριν] Haec vox varia habet significata. Hesychius: Βάρις, πλοῖον, ἢ τεῖχος, ἢ στοά, ἢ πύργος. Suidas: Βάρις, πλοῖα, τεῖχη, στοαί, αὐλαί, πύργοι, σφαῖραι. Hoc in loco pro naui ponitur, vt apud Aeschylum in Persis,

Βαρίδεσσι ποντίαις. — —

Vbi Scholiafles tradit vocem esse Persicam, et ab vrbe quadam Persiae dictam: Ταῖς (inquit) ἀπὸ Βάριος οὐσίας. ἥτις ἐστὶ πόλις Περσίδος, ἐξ ἧς καὶ αἱ νῆες βαρίδες. Alii tradunt Ionum esse propriam. Phauorinus: Βάρις, τὰς ναῦς λέγουσιν εἰ Ἰῶνες. Herodotus autem tradit Aegyptiacum esse navi-

gii fluuiialis genus, ex spina factum, in Euterpe cap. II. quod totum caput nihil aliud continet praeter harum navium descriptionem. Huic consentit Aeschylus in *Ίκέτ.* v. 842. vbi praeco Danaï filiabus, quas Aegyptia navis Argos vexerat, ait,

Σοῦσθε, σοῦσθε' ἐπὶ βᾶ-
ριν ἔπος ποδῶν.

Et eiusdem Tragoediae v. 880.

Αἰγυπτίαν δὲ βᾶριν οὐχ ὑπερθαρῇ.

Huc etiam facit Propertii illud, quod de Cleopatra, Aegypti regina, dicitur,

Baridos et contis rostra Liburna sequi.

754. Ἀστῶ σύντοκος Θρηϊκίας Ἀνθηδόνας] Hunc versum laudavit Stephanus, Ἀνθηδών, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

— Ἀνθηδόνα τ' ἐσχάτοέσσαν.

Ἀπὸ Ἀνθηδόνας, τοῦ Δίου, τοῦ Ἀνθου, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκίης τῆς Ἀβάντος. συνήκισαν δὲ αὐτὴν Θρηῖκες, ὡς Λυκόφρων,

Ἀστῶ σύντοκος Θρηϊκίας Ἀνθηδόνας.

Ἡ διὰ τὸ πασῶν ἀνθρωπότητην εἶναι. Glauci porro historia nota est ex Metam. VII. et XIII.

766. Οὐπω μάλ' οὐπω etc.] Elegans transitio ad domestica infortunia, quibus Vlysses vexatus est. Caeterum geminatis vocibus uti solent Poetae, quotiescumque gravior, et vehementior affectus exprimendus, aut excitandus est: unde cum Thebae essent obsessae, chorus mulierum timore perculsus, Martem duplicata prece inuocant, apud Aeschylum in Thebis,

— ἐπιδ', ἐπιδε πόλιν.

Ad quod Scholiafles: Ἡθιμὸν τὸ δις ἀναφωνῆσαι, δειλίαν γὰρ ἐμφαίνουσι διὰ τοῦτο. Ibidem Neptuno precantur in simili formula,

— Ποσειδῶν, ἐπίλυσιν
Φόβου ἐπίλυσιν δίδου. —

Vbi iterum Scholiafles: Πάλιν δὲς εἴπε τὸ ἐπίλυσιν· τετραγαμίας δὲ ψυχῆς ταῦτα ἦδη, καὶ ἐμφάσεις ἕνεκα λεγόμενα. Huius generis exempla vbique occurrunt apud Aeschylum, et

Euripidem, qui miri sunt in affectibus mouendis artifices; sed nec Comicatorum ludis ingrata sunt. Aristophanes Aibus,

Πολὺ δὲ πολὺ χαλεπωτάτους λόγους
Ἦνεγκας, ἄνθρωπ'. —

767. Μέλανθος] Eustathius Iliad. α. Μέλανθος Ποσειδῶν παρὰ Λυκόφρονι, διὰ τὴν τοῦ πόντου μελανίαν. Potest etiam Melanthus appellari a Melantho, Protei filia, ex qua Amycum genuit.

Ibid. Ἰππηγέτην] Notum est, Neptuno adscriptam fuisse equorum curam, et inuentionem; vnde Ἰπποκούριον, et Ἰππιον pluribus in locis dictum, et sub eo nomine cultum, et templis, arisque honoratum legimus apud Pausaniam, aliosque. Unum tantum Pausaniae locum adducam, in quo nominis rationem reddit, in Achaicis: Ὀνομάσθαι δὲ Ἰππιον τὸν θεὸν πείθοιτο μὲν ἂν τις καὶ ἐπ' αἰτίαις ἄλλαις, ἐγὼ δὲ εὐρετὴν ἱππικῆς ὄντα, ἀπὸ τούτου σχεῖν καὶ τὸν ὄνομα εἰκάσω. Ὅμηρος μὲν γε ἱππων ἄθλοισι Μεγέλαον κατὰ τοῦ θεοῦ τούτου πρόκλησιν περιέθηκεν ὄρκον,

Ἰππων ἀψάμενος γαίῃοχον Ἐννοσίγαιον
Ὅμνυσι μηδὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.

Πάμφως δὲ, ὃς Ἀθηναίοις τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνων ἐποίησεν, εἶναι φησὶ τὸν Ποσειδῶνα,

Ἰππων τὲ δωτῆρα, νεῶν τ' ἰδυκρηδένων.

Οὔτω διὰ τὴν ἱππικὴν, καὶ οὐκ ἀπὸ ἐτέρως προφάσεως τὸ ὄνομα ἐσχηκεν.

768. Ναύλοχον Ρεῖθρον σιέπας] Rhithri, Ithacae nalis, meminit Homerus in Odyll. α. v. 180.

Νηὺς δὲ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ρεῖθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

Vbi Eustathius nominis huius rationem explicauit: Φασὶν οἱ παλαιοὶ Ρεῖθρον κατὰ κύριόν τι ὄνομα καλεῖσθαι τὸν ἐν Ἰθάκῃ λιμένα, διὰ τὸν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νηΐου καταβρέχοντα χεῖμαρρον. Paullo post: Νηΐον, ὅρος Ἰθάκης κάθυγρον, ὅπερ εἰς τὸν ὑποκείμενον καταβρέχον λιμένα, ἐκ τοῦ συμβαινόντος τῷ λιμένι, Ρεῖθρον προσηγορεύεται καὶ σημειώται, ὅτι κατὰ ταύτην τὴν ἱστορίαν, καὶ τὸ ὑπερκείμενον τοῦ λιμένος Ρεῖθρον λέγεται, καὶ οὐ μόνος αὐτὸς λιμὴν.

769. Νηρίτου *πηρώνας*] Neriti, montis Ithaci, meminit pluribus in locis Homerus, eique varia tribuit epitheta, vt Iliad. β'. 632.

Οἱ τ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτόν εἰνοσίφυλλον.

Et Odyss. ι. 81.

Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελόν, ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές. —

771. Ἡ δὲ *βασσάρα*] *Βασσάρα* Baccham denotat, quae pro meretrice, seu libidinosa ponitur, sicut supra *θυάς*, v. 143. qui locus videndus. Etymologicographus: *Βασσάρα* σημαίνει κυρίως τὴν *Βάκχην*. ἀπὸ τοῦτου δὲ ἡ καταφευγὴς καὶ πόρνος γυνὴ εἴρηται *βασσάρα*. Suidas: *Βασσαρίς*, ἑταίρα, πόρνη· ἐν ἐπιγράμματι,

Βασσαρίς *Εὐρυνόμη* σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε ταίρων
Πολλὰ *τανυκραίων* στέρνα *χαραζαμένη*.

Ad Penelopen quod attinet, Mantinensium erat sermo, ipsam, absente Ulyssē, procos ultro ad se vocasse, et hanc ob causam ab Ulyssē reduce repudiatam primo Spartam se recepisse, deinde Mantineam, vbi vitam finiit. Auctor est Pausanias in Arcadicis: *Μαντινέων* δὲ ὁ ἐς αὐτὴν λόγος *Πενελόπην* φησὶν ὑπὸ Ὀδυσσεύς καταγνωσθεῖσαν, ὡς ἐπισπαστοὺς ἐσαγάγοιτο ἐς τὸν οἶκον, καὶ ἀποπεμφθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ, τὸ μὲν παρ' αὐτὴν εἰς Λακεδαιμόνα ἀπελθεῖν, χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐκ τῆς Σπάρτης ἐς Μαντινέαν μετοικῆσαι, καὶ οἱ τοῦ βίου τὴν τελευταίην ἐνταῦθα συμβῆναι. Huc spectant, quae tradit Eustath. in Odyss. β'. Σημειῶσαι δὲ, ὅτι Ὅμηρος, καὶ αἱ κατ' Ὅμηρον σάφροντα ἐν ταῖς μάλιστα ἱστοροῦσι τὴν Πηνελόπην. Λυκόφρων δὲ, καὶ εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος, κατὰ τὴν καλὴν Πηνελόπην παραδιδάσκει· καὶ τὸ πάντῃ ἀπίθανον, καὶ πᾶσι τοῖς μυηστέρεσιν αὐτὴν καλυπάζουσι, καὶ ἐκ τοιαύτης ὑποθέσεως τὸν μυθικὸν γεννᾷσι Πᾶνα. Ἐπεροὶ δὲ σεμνότερον ληροῦντες, Ἑρμῆν συνευνάζουσι τῇ Πηνελόπῃ, ὅθεν ὁ Πάν, ὃν καὶ κατέρχεται τῆς ὑφαντικῆς φασὶ τινες, ὅθεν καὶ τὸ πανίον παρῆνται.

775. Οἰκέτῶν] Praecipue Melanthei et Melanthus. vid. Odyss. ε'. 234. Odyss. σ'. 320. Odyss. τ'. 65.

776. Εὐλόφῳ νύτῳ φέρειν] i. e. dorso toroso et forti. Similiter Sophocles Oedip. dixit εὐλόφας φέρειν.

783. Ἐκουσίαν σμῶδιγγα] Ulysses verberibus caedi se passus est, vt Troianos falleret. Quo spectant Eusta-

thii verba in Odyss. δ'. quo loco Homerus de Vlyffe ait:

Ἦλθε μετ' Ἀργείους, κατὰ δὲ Φρόνιν ἤγαγε πολλήν.

Ἦγαγε (inquit) καταφρόνησιν τῶν Τρώων πολλήν, τήν τε Ἑλένην, ὡς εἰκός, ἀναπεύσας, καὶ τὸ πῆχος ἀναμετρήσας, καὶ τὰ Τρωϊκὰ μαθὼν βουλευήματα, καὶ τὰς πύλας δὲ γνώους, διὰ τὸν μηχανηθησόμενον δούρειον ἵππον, ὅσον εἶχον διάστημα. ἢ καὶ τὸ Παλλάδιον ἀρπάσας, περὶ οὗ καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. ταῦτα γὰρ αἷτια φασὶ τοῦ καταδύναι τὸν Ὀδυσσεὺς λάθρα εἰς Τροίαν, αἰκισάμενον ἑαυτὸν, ὡς ἐχθραίνων τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τῷ βασιλεῖ, προσδεχθεῖν τοῖς πολεμίοις.

793. Σύφαρ θανεῖται.] Notum est apud Naturalis Historiae Scriptores, quaedam animalia iuventutem renovare, pellem antiquam et rugosam deponendo. Auctor est Aristoteles Hist. Animal. lib. VIII. cap. XVII. Τὰν δὲ φωλούντων ἐνιοὶ τὸ καλούμενον γῆρας ἐκδύουσιν. ἔστι δὲ τοῦτο ἐσχάτον δέρμα, καὶ τὸ περὶ τὰς γενέσεις κέλυφος. Inter haec porro maxime celebris est serpens. Idem paullo post: Καὶ μάλιστα πάντων οἱ ὄφεις ἐκδύουσι γὰρ τοῦ ἔαρος, ὅταν ἐξέλθωσι, καὶ τοῦ μετοπώρου πάλιν. Simile aliquid cicadae accidit. Idem loco citato: Οἱ δὲ τέττιγες, ὅταν ἐξέλθωσι, καθίσκηνουσιν ἐπὶ τε τὰς ἐλκείας, καὶ καλάμους, περιβέχοντες δὲ τοῦ κελύφους ἐξέρχονται, ἐγκαταλιπόντες ὑγρότητα μικράν, καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀναπέπονται καὶ ἄδουσιν. Horum vtriusque depositum vocabant σύφαρ, ut ait Suidas: Σύφαρ, ἐνδύμα τοῦ ὄφews, καὶ τοῦ τέττιγος, παρὰ τὴν λεπίδα. Vnde nihil mirum, si pellis arida pro sicca et exsangui, iamque in tumultum deponenda senectute sumatur. Hesychius: Σύφαρ, γῆρας ὑπέρτατον, οἱ δὲ τοῦ ὄφews καὶ τὸ ἐξρύτιδωμένον σῆκον. Rem totam latius tractavit, et hunc Lycophronia locum ex professo explicavit Etymologici Auctor: Σύφαρ, οὐχ ἀπλῶς τὸ γῆρας, ἀλλ' ὡς ἐπιγέννημα γῆρας, καὶ τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ κατεβύσσωμενον, τουτέστι τὸ δέρμα. καὶ Σάφρων ἐν τοῖς Ἀνδρείοις δεδήλωκε Μίμοις εἰπὼν,

Τί μὰν ξύσιλος; τί γὰρ σύφαρ ἀντ' ἀνδρὲς;

Ἐν τούτοις γὰρ τὸν ἀνακρινόμενον γέροντα ξύσιλον παίζων εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ κῠᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα. καὶ περὶ ἀποκρινόμενον σύφαρ ἀντ' ἀνδρὸς, τουτέστι δέρμα ψιλόν, ὡς τῶν ἄλλων ἥδη δεδαπανημένων. τινὲς δὲ τὸ τοῦ ὄφews γῆρας σύφαρ λέγουσι, τὸ ἀποσυρόμενον. Λυκόφρων δὲ τὸ λίαν γεγηρακός. Item Eustathius in Odyss. ο.

vbi dicitur, quod ὁ παρὰ τῷ Λυκόφρονι σίφαρ est ἐσχατο-
γῆρας.

794. Κόραξ] Coruum Vlyfsem senio confectum vo-
cat; nam ista avis dicitur quinque, vel etiam nouem se-
cula viuere, vt ait Plinius lib. VII. cap. LXVIII. Aristoph.
in Auibus,

Οὐκ οἶσθα ὅτι πέντε γενεὰς ζῶει λακέρυζα κορώνη.

Vbi Scholiastes vetus, Κακῶς καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ἑσιόδειον
παίζει,

Ἐννέα γὰρ ζῶει γενεὰς λακέρυζα κορώνη.

Vnde coruus apud Poetas longaeuitatis exemplum est.
Iuuenalis Sat. X. 246.

*Rex Pylius, magno si quidquam credis Homero,
Exemplum vitae fuit a cornice secundae.*

Et Horatius lib. IV. Od. XIII. 25.

— *seruatura parem
Cornicis vetulae temporibus Lycen.*

799. Εὐρυτὰν στέφει λεῶς] Stephanus putauit Eury-
tanas esse Italiae populos: Εὐρυτᾶνες, (inquit) ἔθνος Ἰταλι-
κόν· Λυκόφρων,

Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν στέφει λεῶς.

Rectius tamen, vt videtur, Tzetzes in Aetolia, idque ex
Aristotelis sententia, collocauit; nam et huic consentit
Thucydides, extremo lib. I. Ἐπιχειρεῖν δ' ἐκέλευον πρῶτον μὲν
Ἀποδώτοις, ἔπειτα δὲ Ὀφιονεῦσι, καὶ μετὰ τούτους, Εὐρυτᾶσιν,
ὅπερ μέγιστον μέρος ἰστί τῶν Αἰτωλῶν, ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν,
καὶ ὠμοφάγοι εἰσίν, ὡς λέγονται. Item Strabo lib. X. εἶναι τε
φῦλόν τι Αἰτωλικὸν τοῦτο, ὡς Ὀφιεῖς, καὶ Ἀγραῖους, καὶ Εὐρυ-
τᾶνας, καὶ ἄλλα πλείω. Idem paullo ante: Εὐρῆος ποταμὸς
ἄρχεται μὲν ἐκ Βωριαίων ἐν Ὀφιεῦσιν Αἰτωλικῷ ἔθνους, καθάπερ
καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Ἀγραῖοι, καὶ Κευρήτες, etc. In Stephano
igitur pro Ἰταλικόν repono Αἰτωλικόν.

800. Τραμπύας ἐδέθλιον] Dicit Canterus, Tirefiam
apud Homerum, cum Vlylli fata sua, et mortis locum
praedicat, non velle Κελκίαν, aut Βουνίμαν Eufathii, sed
regiones, quas hoc in loco describit Lycophron. At vero
hae regiones eadem prorsus videntur cum illis, quas

indicauit Eustathius; nam Bunimi sunt Trampyae vicini, teste Stephano: Τράμπυα, πόλις τῆς Ἡπείρου, πλησίον Βουνίμων. Idem etiam tradit in Βούνειμα.

802. Τυμφαῖος] Tymphaea vrbs, et Tymphe mons erat in Thesprotia. Stephanus: Τύμφη, ὄρος Θεσπρωτικόν· καὶ Τυμφαία, πόλις. Tymphaeis porro vicini erant Aethices. Strabo lib. VII. Ἡπειρώται δ' εἰσὶ καὶ Ἀμφίλοχοι, καὶ οἱ ὑπερκείμενοι καὶ συνάπτοντες τοῖς Ἰλλυριοῖς ὄρεσι, τραχεῖαν οἰκούντες χώραν, Μολοττοὶ τε, καὶ Ἀθαμάνες, καὶ Αἰθίκες, καὶ Τυμφαῖοι. Vetus Homeri Scholiafies, cuius verba v'surpauit Eustathius, narrat Aethices, secundum quosdam, Thesalicam esse gentem, Epiro conterminam: secundum alios, Macedoniae: secundum alios, Perrhaebiae. Αἰθίκες, (inquit) ἔθνος Θετταλικόν, ὑπερκείμενον τῆς Ἡπείρου· ἧ, ὡς τινες, Μακεδονίας· ἄλλοι δὲ εἶπον, Περραιβίας. II. β'. v. 744.

821. Πλάτιν] i. e. τὴν ἄπιστον γυναῖκα, secundum Helychium, quae significatio huic loco adprime conuenit. Aristophanes πλάτιδα vxorem simpliciter dixit, in Acharn.

Καὶ τοῖς παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι.

Ad quod Scholiafies vetus: Πλάτιδι, τῇ γυναικί, παρὰ τὸ πλάζεν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην.

832. Ξένη] Cur hoc nomine insigniatur Venus, diuersam a Scholiafite rationem reddit Herodotus, lib. II. cap. CXII. in Aegypti descriptione: Ἔστι δὲ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Πρωτέως ἱερὸν, τὸ καλεῖται Ξένης Ἀφροδίτης· συμβάλλομαι δὲ τοῦτο τὸ ἱερὸν Ἑλένης τῆς Τυνδάρεω, καὶ τὸν λόγον ἀκηκοὺς, ὡς διατλήθῃ Ἑλένη παρὰ Πρωτεῖ, καὶ δὴ καὶ ὅτι Ξένης Ἀφροδίτης ἐπώνυμόν ἐστι, ὅσα γὰρ ἄλλη ἄλλης Ἀφροδίτης ἱερά ἐστι, οὐδαμᾶ Ξένης ἐπικαλεῖται.

843. Τῆς δειρόπαιδος γαλῆς] Mustelam in collo gestare, et ex ore partum edere sciunt Naturae Inuestigatores, qui hac de re consulendi sunt. Causa, quam reddunt fabularum auctores, haec est: Galanthis, Alcmenae ancilla, cum domina sua partus doloribus laborans, a Iunone, ne pareret, impediretur, mira astutia dicitur Deam eluisse: venisse quippe ad eam risu ac laetitia gestientem, et solutam iam partu reginam mentiando confinxisse: qua re intellecta, admiratione simul ac dolore concita Dea solutis

manibus surrexit. Tunc subito Alcmena sine ullo cruciatu Herculem enixa est. Dea vero indignata, mox Galanthidem in animal sui nominis, γαλῆν nempe, mutauit, hac addita poena, vt ore, quo praecipue peccauerat, pareret. Ouidius *Metam. lib. IX. Fab. VI.*

*Numine decepto risisse Galanthida fama est;
Ridentem prensamque ipsis Dea saeua capillis
Traxit, et e terra corpus releuare volentem
Arcuit, inque pedes mutauit brachia primos.
Strenuitas antiqua manet; nec terga colorem
Amisere suum: forma est diuersa priori;
Quae, quia mendaci parientem iuuerat ore,
Ore parit, nostrasque domos, velut ante, frequentat.*

848. Καὶ γείθρον Ἀσβύστας] Asbystes fluuius dicitur gentili nomine; Asbystas autem, seu Asbytas, vel Asbetas Libyae partem illam habitasse, vbi Cyrenaei urbem condiderunt, adnotat Salmasius ex Callimacho, qui ipsum Cyrenarum solum vocat Ἀσβυστίδα γαῖαν. Herodotus vero tradit Cyrenaeis finitimos esse, et regionem mediterraneam incolere, Cyrenaeos autem maritimam, lib. IV. cap. CLXX. Γιγαμείων ἔχονται τὸ πρὸς ἐσπέρας Ἀσβύσται· οὗτοι τὸ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκοῦσιν· ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσιν Ἀσβύσται, τὸ γὰρ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται. Huic consentire videtur Dionysius, additque celebre illud Iouis Ammonis templum ad Asbystas esse, *Περσηγ. v. 211.*

Ἀσβύσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσσηπείροι τελέθουσι,
Καὶ τέμενος Λιβυκοῦ θεοῦ φεμάθῳ ὑπὸ πολλῇ.

849. Δυσόδοις θηρεῖ] i. e. phocis, secundum illud *Homeri Odyss. v. 403.*

Πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλῶς πολυβένθεος ὀδμήν.

Et v. 442.

Φωκῶν ἁλίστορεφίων ὀλωτάτος ὀδμή.

Easdem χαμηνάδας vocat, quod meridie e mari egrediantur, et in antris quibusdam humi dormiant, vt tradit idem auctor, *Odyss. citata.*

850. Ἀργείας κυρὸς] Cur Helenam Argiuam appellat, cum notum sit omnibus Laconicae fuisse originis? Quia,

nempe, Argos pro tota Peloponneso vsurpari solebat. Similiter Homerus Iliad. β'.

Κὰδ δὲ κεν εὐχάλην Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργεῖν Ἑλένην. —

Vbi Eustathius: Ἐνταῦθα καὶ Ἀργεῖν τὴν Λακωνικὴν Ἑλένην λέγει, ὡς καὶ τῆς Λακεδαιμόνος Ἀργους καλουμένης, κατὰ πρὸς ὅλην ποτὲ ἢ Πελοπόννησος. Hesychius: Ἀργος, Πελοπόννησος.

851. Κόρης] Κόρη nonnumquam opponitur τῇ γαμῇ-
θείῃ, et virginem innuptam denotat, vt apud Sophoclem
Trachin. v. 541.

Κόρην γὰρ οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην.

Hic vero sensus non potest esse huius loci. Sumitur etiam
pro muliere quavis iuvene, vt apud Homerum Iliad. ζ'.

Κουράων ἐτέρωθεν ἐγναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
Δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ζεττοῖο λίθοιο,
Πληστοὶ ἀλλήλων δεδμημένοι, ἐνθα δὲ γαμβροὶ
Κοιμῶνται Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν.

Vbi κόρας vocat Priamidarum vxores; vti etiam Chryse-
idem, postquam fuisset Agamemnonis concubina, κόρην
appellauit, Iliad. α'.

Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κόρην.

Et paullo post,

Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀποαίρετο κόρην.

Vide quae Eustathius in haec loca adnotauit. Similiter
Lucretiam, nobilem matronam, Collatini vxorem, Ovi-
dius *puellam* vocauit, Fast. lib. II. v. 810.

Succubuit famae victa puella metu.

Et ipsam Helenam *puellam* appellat apud eundem Her-
mione, Epist. ad Orestem v. 19.

*Sit focer exemplo nuptae repetitor ademptae,
Cui pia militiae causa puella fuit.*

Κόραι etiam dicebantur apud Molossos pulcræ omnes, et
formosæ, vt obseruat Tzetzes; vnde etiam Proserpinam,
quam narrant Aidonei, Molossorum regis, filiam fuisse,
κόρην dictam nonnulli tradiderunt. Suidas in v. Κόρη, Ἐπὶ

τῶν κριτῶν τῶν Ἰουδαίων ἐβασίλευσε Μολοσσῶν Ἀϊδης, ὃς ἔσχε θρυγα-
τέρα, ἣν ἐκάλεσε Κόρην Περσεφόνην, τὰς γὰρ εὐπρεπεῖς γυναῖκας οἱ
Μολοσσοὶ κόρας ἐκάλουν.

853. Καὶ δῶρ' ἀνάψει παρθένω σκυλητρίᾳ] Minervae,
tamquam belli Deae, dicari solebant spolia bello capta,
vnde ἀγελεία; ληΐτις, etc. apud Homerum, aliosque Poe-
tas dici solet. Iliad. κ'. vbi de spoliis a Dolone captis ver-
ba facit,

Καὶ τὰ γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῶς Ὀδυσσεύς
᾿Τφῶθ' ἀνέσχεθε χεῖρά. —

Vbi Eustathius: Τὸ ληΐτιδι ἴσως μὲν ὁμοίον ἐστι τῇ ἀγελείᾳ,
εἴπερ ἐκείνη γίνεται παρὰ τὸ ἄγειν λείαν· ἥς μέρος καὶ τὰ λάφυρα,
εἴτουν σκῦλα, ἐξ ὧν σκυλήτρια παρὰ Λυκόφρονι Ἀθηνᾶ.

854. Ταμάσιον κρατῆρα] i. e. aeneum; a Tamasa, Cy-
pri vrbe, vbi μέταλλα χαλκοῦ ἐστὶν ἄφθονα, vt ait Strabo.
Est et alia Tamasa, vel Temesa, Brutiorum in Italia vrbs,
metallis etiam clara. Ovidius Metam. XV.

*Hippotadaeque domos regis, Temesesque metalla,
Leucosiamque petit, tepidique rosaria Paestii.*

Harum vtra sit hoc in loco intelligenda, dubitari potest;
vt neque constat, ad vtram pertineat illud Homeri Odyss.
α'. v. 184.

Πλεῖων οἶνοπα πόντον ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους
Εἰς Ταμέσην μετὰ χαλκόν. —

Eustathius in hunc locum Cypriam Temesam a Lyco-
phrone designatam putat: Τὴν μὲν ἐν Κύπρῳ Τεμέσαν, Τάμα-
σαν ἀξιοῦσι διὰ τοῦ αὐτοῦ οἱ παλαιοὶ λέγεσθαι, ἃς καὶ παρὰ Λυκό-
φρονι ὁ Ταμάσιος κρατῆρ.

854. Σίρις] Siris Italiae erat vrbs, a Troianis domi
profugis condita, et a muliere quadam, vel fluuio prae-
terlabente nominata. Athenaeus Deipn. lib. XII. Καὶ οἱ
τὴν Σίριν δὲ κατοικοῦντες, ἣν πρῶτον κατέσχοι οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλ-
θόντες. Paullo post: Ὀνομάσθη δ' ἡ Σίρις (ὥς μὲν Τίμαιος Φησὶ,
καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι Μελανίππῃ) ἀπὸ γυναικὸς τινος Σίριδος·
ὥς δ' Ἀρχίλοχος, ἀπὸ ποταμοῦ. Eadem fuit cum Heraclea,
si Plinio fides habenda sit, lib. III. cap. XI. Similiter est
inter Sirin et Acirin Heraclea, aliquando Siris vocitata.
Strabo tamen tradit ab Heraclea diuersam, eiusque nauale

fuisse, Geogr. lib. VI. Εἴθ' Ἡρακλέοπολις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης· καὶ ποταμοὶ δύο πλωτοί, Ἀκίρις καὶ Σίρις, ἐφ' οὗ πόλις ἦν ὀμάνυμος Τρωϊκή· χρόνῳ δὲ, τῆς Ἡρακλείας ἐντεῦθεν οἰκισθείσης ὑπὸ Ταραντίνων, ἐπίνειον αὕτη τῶν Ἡρακλειωτῶν ὑπήρξε· διεῖχε δ' Ἡρακλείας μὲν τέτταρας καὶ εἴκοσι σταδίους, Θουρίαν δὲ περὶ λ' καὶ τ'. Postea Polieum dicebatur, a Minerva Poliade. Stephanus: Σίρις, πόλις Ἰταλίας πλησίον τοῦ Μεταποντίου, καὶ ποταμός· μετωνομάσθη δὲ καὶ Πολίειον ἀπὸ τῆς ἐν Ἰλίῳ Πολιάδος Ἀθηνᾶς.

Ibid. Λακινίου μυχοῦς] Λακινίους μυχοῦς legit Stephanus: Λακίνιον, ὄρος Κρίτῶνος· Λυκόφρων,

— καὶ Λακινίους μυχοῦς.

Τὸ ἐθνικόν, Λακίνιος· καὶ τὸ κύριον τοῦ ἥρωος, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος. Clarum heic erat Iunonis templum, donariis pretiosis refertum. Strabo lib. VI. Μετὰ δὲ τὸ Συλλλήτιον ἢ Κροτωνιάτις χώρα, καὶ τῶν Ἰαπύγων ἄκραί τρεῖς· μετὰ δὲ ταῦτα τὸ Λακίνιον, ἥρας ἱερὸν, πλούσιόν ποτε ὑπάρξαν, καὶ πολλῶν ἀναδημάτων μέστον. Ovidius Metamorph. XV.

*Italiam tenuit, praeterque Lacinia templa
Nobilitata Dea, Scyllaeaque littora fertur.*

Et Dionys. Perieg. 568.

Τοὺς δὲ μὲθ' ἐξείης Μεταπόντιοι· ἐγγύθι δὲ σφῶν
Ἰμερτὸν πτολίεθρον εὖστεφάνοιο Κρότῳρος,
Ναϊόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσιν·
Ἐνθα κεν αἰπὺν ἰδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης.

Hinc Iuno *Diua Lacinia* dicitur. Virgilius Aeneid. III. 551.

*Hinc sinus Herculei (si vera est fama) Tarenti
Cernitur, attollit se Diua Lacinia contra.*

360. Τὸν εἰνάπηχυν] i. e. Achillem, quem nihil mirum si Poeta vocet *nouemcubitalem*, cum apud Historiae Scriptores memorentur homines inusitatae staturae, ut apud Herodotum Orestes septemcubitalis, aliiq; apud Poetas vero nihil frequentius. Apud Homerum Otus et Ephialtes nouennes dicuntur latitudine septemcubitales fuisse, proceritate autem septem vlnarum, Odyss. v.

Ἐντέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Hunc tamen locum Meursius non vult stricte quoad verba accipi; quem in sinem Hesychii verba citavit, quae Homeri versus, antea obscuros, mire explicare, et luce suffundere ait: Ἐννεαπήχες ἦσαν· ἐπαινῶσι τινὲς τὴν ἀκρίβειαν, τὰ γὰρ σύμμετρα τῶν σωμάτων τοῦ πλάτους τὸ μῆκος τετραπλάσιον ἔχει. Miror, porro, quis heic doctissimo viro imposuerit, neque enim Hesychii verba aut eius sententiam confirmant, aut Homero lucem vel minimam praebent; nihil enim aliud voluit, quam quod laudanda nonnullis videatur Homeri ἀκρίβεια, qui mensuram Oti et Ephialtis quadruplo maiorem quoad longitudinem fecit, quam quoad latitudinem; quia corpora, secundum accuratas proportionum, et symmetriae regulas, ita se habere debent: videtur enim ὀργυῖα, secundum Hesychium, par esse πήχεςι quatuor.

[862. Καὶ μήτε χρυσῷ φαίδρα etc.] Habitum lugentium describit Poeta; solebant enim ii, ornamentis et splendore omni abiectis, pullatas vestes induere. Ovidius Metamorph. VI. Fab. VIII. de Progne loquens, postquam Philomelae sororis mortem acceperat,

— — velamina Progne
Diripit ex humeris auro fulgentia lato,
Induiturque atras vestes. —

Idem facit Althaea, cum fratres eius occidisset Meleager. Metam. VIII. Fab. IV.

— plangore dato moestis ululatibus urbem
Implet, et auratas mutavit vestibus atris,

Graeci etiam Poetae frequentem habent atrarum vestium mentionem. Euripides Phoeniss. v. 374. de Iocasta,

Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους
ἔχουσιν. — —

Iterum in Alcestide, v. 427.

Πένθος γυναικὸς τῆςδε κοινοῦσθαι λέγω,
Κουρῶ ξυρηκεῖ, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.

Et eiusdem Tragoediae v. 215.

— ἢ τεμῷ τρίχα,
Καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων
Ἀμφιβαλόμεθ' ἥδη.

866. Ταύρου γυνάδας κακοζήνους etc.] Nota est Erycis fabula, qui cum hospites lucta victos interficeret, ipse tandem ab Hercule occisus est.

867. Κωλῶτις] i. e. Venus. Eadem porro videtur fuisse cum ea, quae Κωλιάς dicta, vel a Coliade, Attico promontorio, vel ob alias causas, quas congessit Eustathius, Commentario in Dionysii v. 952. cuius verba vltioris explicationis loco adponam: Κωλιάς δὲ ἡ Ἀφροδίτη, (inquit) ἢ ἀπὸ τόπου Ἀττικοῦ, ὅπου τὰ Περσικά συνέπεσον ναυάγια, περὶ οὗ χρησμός τοιοῦτος ἐξέπεσε, Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖς φρίζουσιν, ὁ δὲ τοιοῦτος Ἀττικὸς τόπος ὁμοίός ἐστι, φασίν, ἀνδρώπου κώλῳ, δηλαδὴ τῷ κατὰ τοὺς πόδας, ἐκκείμενος εἰς θάλασσαν, ἔχων Ἀφροδίτης ἱερὸν, Κωλιάδος καλουμένης ἐκ τῆς τύπου ὁμοιότητος. Ἄλλοι δὲ Κωλιάδα φασὶ κληθῆναι ἀπὸ τόπου, εἰς ὃν ζώου κωλὴν ἀπέδετο ὄρνις, ἐκ τίνος θυσίας ἀρπάσας· μέγας δὲ ποδὸς ἐμπροσθίου ἢ κωλῇ. Οἱ δὲ φασιν, ὅτι Ἀθηναίους ἐληγῆσαντό ποτε οἱ Τυρρῆνοί, μεγάλα συνιστῶντες πειρατήρια, γυμνὴ δὲ Τυρρηνὴς διατεθεῖσα φίλως περὶ τινὰ τῶν Ἀττικῶν αἰχμαλώτων, ἀφῆκε λύσασσα· ὁ δὲ Φυγῶν ἴδρυσε Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερὸν, ὡς δι' αὐτὴν τὰ κῶλα λυθεῖς. Plura de Coliade Venere qui videre volet, adeat Pausaniam, Stephanum, Aristophanis Scholiastem Nub. Act. I. Scen. I. etc.

869. Ἀρπης Κρόνου πῆδῆμα] Hoc non est intelligendum de Corcyra, vt putavit Canterus, sed Drepano, Siciliae promontorio, et vrbe; quem in locum falcem proiecit Saturnus, qua Coelo patri genitalia defecuiſſet. Vel verius, quod sit δρεπανοειδὲς, i. e. in modum falcis curvata. Vnde Ovidius Fast. III.

Quique locus curvae nomina falcis habet.

Seruius in Aeneid. III. v. 707. Drepanum ciuitas est ante pedem montis Erycis, trans Lilybaeum; dicta vel propter curvaturam littoris, in quo sita est; vel quod Saturnus, post amputata virilia Coelo patri, illuc falcem proiecerit, quae δρέπανος dicitur Graece, etc.

874. Μινυῶν] Ad hunc Lycophronis locum respexit Eustathius, Commentario in hunc versum Iliad. λ'.

Ἔστι δὲ τις ποταμὸς Μινυῆϊος εἰς ἄλλα βάλλων
Ἐγγύθεν Ἀργῆνης. —

Ὡνόμασται δὲ Μινύειος τετρασυλλάβως τύπῳ κτητικῷ, καὶ διαλύσει καὶ ἐκτάσει Μινυῆϊος, ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλωρίδος, τῆς μη-

πρὸς Νέστορος, αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ Μινυεῖου Ὀρχομένου· οἱ μὲν τῶν Ἀργοναυτῶν ὄντες ἀπόγονοι, οὓς Μινύας ὁ Λυκόφρων λέγει, ἐκ Δήμου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον. Idem in Odyss. λ'. Μινύας Ὀρχομένους, ἢ ἀπὸ παραβρέοντος ποταμοῦ, ἢ ἀπὸ ἔθνους, ἢ γένους τῶν Μινυῶν· ὧν τινὲς καὶ εἰς Ἰωλκὸν ἀπέκησαν τὴν Θεσσαλίαν, ὅθεν Μινύαι οἱ Ἀργοναῦται παρὰ τε ἄλλοις, καὶ Λυκόφρονι. Apollonius Rhodius tradit Minyas dictos esse Argonautas a Minya, qui progenitor erat virorum in hac expeditione principum, a quo etiam Minya, Thessaliae vrbs, nomen accepit; Argonaut. lib. I. 229.

Τοὺς μὲν ἀριστῆας Μινύας περιναυστάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύας θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἑμμεναι· ὥς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμήδη Κλυμένης Μινυΐδος ἐνγεγαυῖα.

Quam rem latius ibi deduxit doctissimus Scholiastes.

878. Τευχεΐρων] Teuchira haec vrbs dicitur a Strabone, et Marcellino; Ταύχειρα ab Herodoto, Diodoro Siculo, et Stephano. Sita erat in Pentapoli, vel Cyrenaica. Libyae regione, et postea a regina Arsinoe nomen accepit. Strabo lib. XVII. Μετὰ δὲ Βερενίκην πόλις ἐστὶ Τεύχειρα, ἣν καὶ Ἀρσινόην καλοῦσιν. Idem alii tradunt.

887. Τρίτωνι Κολχίς etc.] Hac de fabula videri possunt Apollonius Rhodius Argon. IV. 1550. et Pindarus Pythion. Od. IV.

896. Ἐν χθονὸς νεροῖς μυχοῖς] Νηροῖς legit Etymologici auctor: Νηρὸς, Λυκόφρων,

— ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς.

τοῖς κοίλοις, ἢ τοῖς καθύδροις. Emendo obiter Hesychium, apud quem legitur, Νήρικος, πόλις Ἠπειροῦ. lege Ἠπεῖρου. Nericus enim Epiri vrbs erat. Homerus Odyss. XXIV. 377.

Οἷον Νήρικον εἶλον ἐκτίμενον πολίεθρον,
Ἀκτὴν Ἠπειροῖο. —

897. Κυφαίων δῦσμορον στρατηλάτην] Stephanus: Κύφος, πόλις Πελοποννησίου,

Γουνεύς δὲ ἐκ (lege δ' ἐκ) Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι
νῆας.

Ἀπὸ Κύφου, τοῦ παιδὸς Πελοπίδου. Δύο δ' εἰς Κύφους, ἡ μὲν Πέλοπις, ἡ δὲ Θεσσαλίας. Καὶ ποταμὸς Κύφος. Ὁ πολίτης Κυφαῖος· Λυκόφρων,

Ἐν ἧ Κυφαίων δίσμορον στρατηλάτην.

900. Ἀφρουσίων σκηπτῶχον Εὐρυαμπίαν] Stephani lectionem heic amplecti malim: Ἀφρυσος, (inquit) πόλις Φωκίδος· τινὲς δὲ διὰ τοῦ β φασίν. Ἔστι καὶ ποταμὸς Μαγνησίας. Τὸ ἐνικὸν Ἀμφρύσιος, ὡς Λυκόφρων,

Ἀφρυσίων σκηπτῶχον Εὐρυαμπίαν.

Magnesium heic intelligit Thessalicam; Amphrysus enim Thessaliae fluvius erat, iuxta quem Apollo Admeti greges custodiuit; vnde Lucanus,

— flumine puro

Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phoebi.

Et Virgilius de eodem, Georg. lib. III. 2.

Te quoque, magna Pales, et te memorande canemus
Pastor ab Amphryso. —

Ad Stephanum redeo, qui in V. Εὐρύαμπος versum hunc iterum citavit: Εὐρύαμπος, (inquit) πόλις Μαγνησίας. Ὁ πολίτης Εὐρύαμπος· Λυκόφρων,

Ἀμφρυσίων σκηπτῶχον Εὐρυαμπίαν.

901. Πελοπίδου λίκου] Locum Thessaliae intelligit, quem Λύκειον, seu Λυκοστόμιον dicebant; Peleus enim Phocum, paternum fratrem, et Psamathes Nereidis filium, occidit, quam ob causam irata Psamathe lupum in Pelei greges, et armenta immisit, quem postea, Thetidis precibus mota, in lapidem heic transformavit; vnde datum loco nomen. Fabula est apud Ovidium Metam. XI. Fab. IX.

Caeruleam Peleus Psamathen, ut finiat iram,
Orat, opemque ferat; nec vocibus illa rogantis
Flectitur Aeacidae: Thetis hanc pro coniuge supplex
Accepit veniam. Sed enim irreuocatus ab acri
Caede lupus perstat, dulcedine sanguinis asper,
Donec inhaerentem lacerae ceruice iuvencae
Marmore mutavit corpus, pariterque colorem;
Omnia servavit: lapidis color indicat illum
Iam non esse lupum, iam non debere timeri.

Caetera loca, quorum heic meminit Poeta, in Thessalia erant; de quibus satis Tzetzes, et Canterus. Addam solummodo, *Τίταρον* eam esse urbem, quae et *Τιταρῶν* dicebatur, ut ait Stephanus: *Τιταρῶν, πόλις Θεσσαλίας, ἣν Τίταρον Λυκόφρων φησί.*

907. Ἀκτέριστον ἐν πέτραις Λιῶνα κακύνουσιν ἡλοκισμένοι.] i. e. in petris lacerati, aetatem infepultam lugebunt; quoniam qui sepultura destituebantur, centum annos errabant, priusquam in Elyfios campos pateret aditus.

911. Τὸ δ' Αἰσάρου τε ρεῖθρα, καὶ βραχύπολις etc.] Aefarus est Italiae fluvius in Crotone. Theocriti Scholiastes Idyll. δ'. v. 17. Αἰσάρος, ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. Strabo lib. VI. Πρώτη δ' ἐστὶ Κρότων ἐν ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Λακινίου· καὶ ποταμὸς Αἰσάρος, καὶ λιμὴν. Caeterum Philoctetes post euerfam Troiam, facta Meliboeorum defectione, in Italiam se contulit, ubi iuxta Aefarum fluvium urbem condidit, quae primo a Crimisa nympha Crimisa, vel Crimissa, postea Petilia appellata est. Alii tamen urbem Petiliae vicinam fuisse tradunt. Strabo libro citato: Πετηλία μὲν οὖν μητρόπολις νομίζεται τῶν Λευκανῶν, καὶ συνοικεῖται μέχρι νῦν ἱκανῶς. κτίσμα δ' ἐστὶ Φιλοκτήτου, φυγόντος τὴν Μελίβοιαν κατὰ στάσιν· ἐρυμνή δ' ἐστίν, ὥστε καὶ Σαννίται ποτὲ φρουρίοις ἐπετείχισαν αὐτήν. Φιλοκτήτου δ' ἐστὶ καὶ ἡ παλαιὰ Κρίμισα περὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους. Hunc locum prae oculis habuit Stephanus: Κρίμισσα, πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίου· Λυκόφρων· ἀπὸ Κριμίσης νύμφης.

915. Σάλπιγξ] i. e. Minerva, Argis culta, cui tubae inuentio adscribitur. Hesychius in V. Σάλπιγξ, Ἐνδέχονται δὲ καὶ Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ἱερὸν παρὰ Ἀργείοις. Phavorinus: Σαλπίγγων εἶδη ἔξ φασί, ὧν πρώτην εὗρεν ἡ Ἀθηνᾶ, διὸ καὶ Σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρ' Ἀργείοις τιμᾶται. Idem tradit Eustathius Iliad. σ'. p. 1189. Ἐξ δὲ φασὶ σαλπίγγων εἶδη· πρώτη, ἣν εὗρεν Ἀθηνᾶ, διὸ καὶ Σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρὰ Ἀργείοις τιμᾶται, καὶ κεῖται παρὰ Λυκόφρονι τὸ ἐπίθετον. Pausanias tradit Tyrrenum tubam inuenisse, Hegelaum vero, Tyrreni filium, eius usum Dorienfes quosdam docuisse, a quo Minerva Σάλπιγξ dicta, et sub hoc nomine templo honorata, Corinthiacis: Ἀθηνᾶς δὲ ἰδρύσασθαι Σάλπιγγος ἱερὸν φασιν Ἡγέλεων· Τυρσηνοῦ δὲ τόνδε τὸν Ἡγέλεων, τὸν δὲ Ἡρακλέους εἶναι καὶ γυναικὸς λέγουσι τῆς Λυδῆς. Τυρσηνὸν δὲ σάλπιγγα εὗραϊν πρῶτον, Ἡγέ-

λεων δὲ τὸν Τυρσηνοῦ διδάξαι τοὺς σὺν Τημέῳ Δαρίας τοῦ ὄργανοῦ
τὸν ψέγον, καὶ δι' αὐτὸ Ἀθηναῖν ἐπονομάσαι Σάλπιγγα.

918. Δράκοντι] i. e. arcu, quem ραιβὸν appellat, ἐπί-
theo curuitati arcus proprio; et Σκύθην, quoniam eum
Hercules a Teutaro Scythia accepit, vt initio libri dictum.
Simili metaphora Aeschylus sagittam vocauit ὄφιν, Eume-
nidum v. 181.

— λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν
Χουσηλατοῦ θάμιγγος ἐξορμημένην.

Vbi Scholiaſtes nominis huius rationem reddit: Ἀργηστὴν
ὄφιν· τραγικώτερον ὄφιν εἶπε τὸ βέλος, διὰ τὸν ἰόν. Minime ita-
que placet Meurfii coniectura, quae dura nimis, et ab
hoc loco aliena videtur.

920. Παταρέας] i. e. Apollinis, a Patara, Lyciae
vrbe, in qua templum habuit, certissimis oraculis cele-
bre, quae sex mensibus hibernis reddebantur; nam Apol-
lo Delum in aestate, Pataram in hyeme habitare credebatur;
vt adnotat Seruius, Commentario in Virgilii Aeneid.
IV. v. 143.

*Qualis ubi hibernam Lyciam, Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inuiſit Apollo.*

Patarei etiam Apollinis meminerunt alii complures, inter
quos Horatius, lib. III. Od. IV.

— qui Lyciae tenet
Dumeta, natalemque filuam,
Delius, et Patareus Apollo.

Item Mela lib. I. *Post eius promontorium flumen est Ly-
mira, et eodem nomine ciuitas, atque vt multa oppida,
ſic praeter Pataram non illuſtria: illam nobilem facit
delubrum Apollinis, quondam opibus, et oraculi ſide
Delphico ſimile.*

921. Ναύαιδος] Νεαῖδον hunc fluuium vocat Strabo,
vnaque nominis rationem explicat, lib. VI. Πρώτη δ' ἐστὶ
Κρόπων ἐν ἑκατὸν καὶ ν' ſταδίοις ἀπὸ τοῦ Λακινίου· καὶ ποταμὸς
Αἰσάρος, καὶ λιμὴν· καὶ ἄλλος ποταμὸς Νεαῖδος, ὧν τὴν ἐπωνυμίαν
γενέσθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. καταχθέντας γὰρ τινες τῶν
ἀπὸ τοῦ Ἰλιακοῦ στόλου πλανηθέντων Ἀχαιῶν, ἐκβῆναι λέγουσιν
ἐπὶ τὴν κατὰ τεψιν τῶν χωρίων· τὰς δὲ συμπλευσάσας αὐτοῖς Τρωάδας
καταμαρτύουσας ἔρημα ἀνδρῶν τὰ πλοῖα, ἐμπροῆσαι, βαρυνόμενας τὸν

πλοῦν, ἔστ' ἀναγκασθῆναι μένειν ἐπείνους. Paullo post, Καὶ ποταμὸς δὲ ὁ Νεαῖδος ἀπὸ τοῦ πάθους τὴν προσωυμίαν ἔσχε. Eandem historiam multo particularius refert Conon *Διηγήσει* ιγ'. vbi tradit Graecorum ducem fuisse Protefilaum; mulierem autem, cuius hortatu naues incensae erant, Aethillam, Laomedontis filiam, et Priami sororem; etc. Videatur etiam Coelius Rhodiginus lib. XXIV. cap. V.

922. Αὔσονες Πελλήνισι] i. e. Italiae populi, qui profecti sunt ex Pellene, quae vrbs est Achaidos, condita et nominata a Pelle quodam. Apollonius Argon. I. 176.

Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων, Ὁπασίου υἱες,
Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιῖδος, ἣν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισεν ἐπ' Ὀφρύσιν αἰγιαλοῦ.

Vbi Scholiastes: Ἡ Ἀχαιὴ Πελλήνη διὰ τοῦ ε· ἡ δὲ ἑτέρα ἡ τῆς Ἀργαδίας διὰ τοῦ α γράφεται Παλλήνη. Ἀχαιὶς δὲ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη. Alii porro tradunt Achaicam Pellemen differre a Thessalica, quae Πελοῖνα dicitur.

924. Θερμύδρου τε Καρπάθου τ' ὄρων] Posset legi ἔρων, i. e. finibus; et Carpathus accipi pro insula in mari mediterraneo, inter Rhodum et Cretam media; a qua mare Carpathium. Sunt tamen, qui Carpathi Rhodii meminerunt. Phauorinus: Κάρπαθος, πόλις Ῥόδου, καὶ ἡσὸς ἐστὶ τῶν Σποράδων. Thermydrus etiam Rhodiorum portus erat. Idem, Θέρμυδρος, λιμὴν Ῥοδίων. Stephanus Thermydrum appellat: Θέρμυδρα, λιμὴν τῆς μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλεων. Potuerunt etiam montes in Rhodo esse his locis cognomines. Porro coloniae Rhodiorum, quae in Italiam missa est, meminit Strabo lib. XIV. Ἐνοιο δὲ τῶν Ῥοδίων καὶ περὶ Σύβαριν ᾤκησαν κατὰ τὴν Χωνίαν.

927. Μακέλλοις] De maceria haec interpretatur Canterus, de vrbe quadam Italiae Tzetzes, quam vocat Μάκαλλαν; et huic adfentire videtur Stephanus, nisi quod Μάκελλαν appellet. Μάκελλα, πόλις Ἰταλίας· κηληται δὲ ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐκεί τὸν Φιλοκλήτην.

930. Λαγαρίας] Lagaria Italiae vrbs est, Thuriis propinqua; vnde vinum Lagaritanum. Strabo lib. VI. Μετὰ δὲ Θουρίους, Λαγαρία Ἰβηρίων Ἐπειοῦ καὶ Φωκίων κτίσμα· ὅθεν καὶ ὁ Λαγαριτανὸς οἶνος, γλυκὺς καὶ ἀπαλὸς, καὶ παρὰ τοῖς ἰατροῖς σφ δρα εὐδοκιμῶν. Hinc emenda Stephanum: Λαγαρία, Ἰβηρίων Σικελίας, πλησίον Θουρίων, τοῦ Ἐπειοῦ καὶ Φωκίων κτίσμα,

ὡς Στράβων. Pro Σικελίας lege Ἰταλίας. Eadem corruptela in alia Stephani loca irrepfit.

934. Κομαιθαῦς] Huc respexit Eustathius II. α'. Ἡ δ' αὐτὴ (Ισ. ξανθὴ) κόμη ξηθεῖη ἂν καὶ αἰθὴ, ὡς ἐκ τοῦ αἰθός· οὗ χρήσις ἐν τῷ, Αἰθὸς γεγέννηται. Ἡ δὲ τοιαύτη αἰθὴ κόμη τὴν παρὰ Λυκόφρονι Κομαιθῷ παρήγαγεν, ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ πυρρότριχα.

936. Κυδωνίαν] Mineruae Cydoniae templum in Eliade exstruxit Clymenus quidam, ex Cydonia, Cretae vrbe, profectus. Pausan. Eliac. β'. de Pisaea loquens: Ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ λόφος ἐστὶν ἀνέκων εἰς ὄξύ· ἐπὶ δὲ αὐτῷ πόλεως Φρίξας ἐρείπια, καὶ Ἀθηναῖς ἐστὶν ἐπὶ κλησὶν Κυδωνίας ναός· οὗτος μὲν οὖν τὰ πάντα ἐστὶν ὡς βωμὸς καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι. ἰδεύσασθαι δὲ τῇ θεῷ τὸ ἱερὸν Κλύμενόν φασιν, ἀπόγονον Ἡρακλέως τοῦ Ἰδαίου· παραγενέσθαι δὲ αὐτὸν ἀπὸ Κυδωνίας τῆς Κρητικῆς καὶ τοῦ Ἰαροδάνου ποταμοῦ. Λέγουσι δὲ καὶ Πέλοπα οἱ Ἥλεῖοι τῇ Ἀθηναίᾳ θῦσαι τῇ Κυδωνίᾳ, πρὶν ἢ ἐς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν Οἰνομάῳ καθίστασθαι.

937. Κρηστῶνς θεὸν] Crestonen heic non pro tota Thracia, sed singulari Thraciae vrbe accipiendam putavit Stephanus: Κρηστῶν, πέλις Θρακίης· εἴκοι δὲ εἶναι ἡ Κρηστῶνῃ παρ' Ἡρόδοτον. Λυκόφρων,

Ὁρκομοτῆσαι τόν τε Κρηστῶνς θεόν.

940. Στήτας ἀραγμοῖς τὸν πατήννητον χεροῖν] Fallitur Eustathius, qui haec de Epeo accepit: Ἐπειός (inquit) κατὰ γαστρός ἐτι ὢν ἔμβρυον, ἐπύκτινσε πως τῷ διδύμῳ ἀδελφῷ, καὶ νικήσας προσεξώδευσεν. ἰστορεῖ ὁ Λυκόφρων. Similis est historia Esau et Iacobi in utero Rebeccae contendentium.

941. Τιτοῦς] Emendo Hesychium: Τί τῷ, πῶς ἢ αὔριον, ἢ τινί. Malletur: Τιτῷ, φῶς, ἢ αὔριον· ἢ τί τῷ, τινί.

966. Τρίδειρον νῆσον] Commentarii loco erant Eustathii verba in Perieg. v. 467. Ὅτι τὴν παρ' Ὀμήρῳ Θρινακίαν, Τρινακίαν οὗτός φησι, τουτέστι τὴν Σικελίαν· ἥτις ἐκτέταται, φησὶν, ἐπὶ τρισσαῖς πλευραῖς ἐστηκυῖα, οἷα δηλονότι τρίγωνος οὔσα. Καὶ ἐστὶν οἷον ἐτυμολογία τοῦτο τῆς Τρινακίας οἰονεῖ τριακρίας, ὃ ἐστὶ τρία ἐχούσης ἄκρα. Διὸ καὶ ὁ Λυκόφρων τρίδειρον νῆσον λέγει αὐτήν, καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα. Postea tradit haec tria promontoria esse, Pachynum, Pelorida et Lilyben.

Ibid. Νῆσον εἰς ληκτηρίαν] Quid sit νῆσος ληκτηρία, docet ad sequens hemistichium Odyss. ε'.

Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. —

Εὐδείελον (inquit) τὸ εὐπεριόριστον καὶ εὐκατάληκτον· διὸ καὶ νῆσον ληκτηρίαν ὁ Λυκόφρων λέγει· Ἐπεὶ ὁ μὲν ἄπειρος τόπος, οὐδὲ εὐδείελος· ὁ δὲ ληκτήριος, πάντως καὶ εὐδείελος διὰ τὸ εὐπέραντον.

976. Κρατὸς δ' ἄκουρος νῶτα καλλυνεῖ φόβῃ] *Magnum hic litem excitasse sibi vilus est Meursius, quam aliis dirimendam relinquit. Quosdam ait Auctores crines intonfos et promissos, alios vero tonfos et ad cutem vsque derafos luctus tesseram facere; eamque in rem multa adducit testimonia, quibus non pauca habeo addenda, si id aut res postularet, aut tempus sineret. Hoc tamen nemini dubium mouere debet, nec Auctores isti pugnare censendi sunt. Causa enim istius variationis videtur fuisse temporum, locorumque mutatio; apud quas enim gentes mos erat comam nutrire, ibi in luctu tondebant; in iis autem, quibus mos erat capillos tondere, in luctu promittebant; vt lugentium habitus esset communi vitae vsui contrarius. Cuius rei innumera occurrunt apud Veteres testimonia.*

989. Ἰάονας] i. e. Atheniensem coloniam; nam Athenienses erant ex Ionum genere, et Iones, seu Iaones quondam dicti, ab Ione, vel Iaone, Xuthi, vel Apollinis filio; vel, vt alii putant, a Iauan, Noachi nepote. Stephanus: Ἰωνία, ἡ Ἀττικὴ πρότερον, ἀπὸ Ἰωνος, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Κροεύσης, τῆς Ἐρεχθίδος. Idem tradunt Strabo, Hesychius, alique innumeri. Homerus etiam Atticae incolas vocauit Ἰάονας, obseruante Strabone: Ὁ δὲ ποιητὴς (inquit) ὅταν φῇ,

Ἐνθάδε Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες. —

τοὺς Ἀθηναίους λέγει. Hinc etiam Aeschylus de Xerxe, qui contra Athenas expeditionem susceperat, ait in Persis,

Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων.

Vbi Scholiastes Ionem tradit Athenis regnasse: Ἰστέον δὲ (inquit) ὅτι Ἰάονες οἱ Ἀθηναῖοι λέγονται ἐκ τινος Ἰάονος βασιλεύσαντος αὐτῶν. Hoc autem verum esse nequit, vt patet tum ex serie regum Atheniensium, in qua nemo occurrit, cui nomen erat Ioni; tum ex Pausania, ex quo discimus, Ionem non regem, sed exercitus imperatorem fuisse. Athenienses porro non diu nomen *Ionum* retinebant; vt ex Herod. discimus lib. I. cap. CXLIII. Οἱ μὲν νῦν ἄλλοι Ἴωνες

καὶ Ἀθηαῖοι ἔφυγον τοῦνομα, οὐ βουλόμενοι Ἴωνες κεκληῆσθαι. Et si vero nomen Ionium repudiarunt, veteri tamen Ioniae dialecto magnam habuit affinitatem Attica. Eustathius Iliad. α. p. 98. Ἰστοδόκη διὰ τοῦ κ γράφεται, διότι τὰ παρὰ τὸ δέχω οὕτω προάγονται Ἰωνικῶς, ἥδη δὲ καὶ Ἀττικῶς· δῆλον δὲ ὅτι κοινωγία τις ἦν τῇ παλαιᾷ Ἰᾶδι καὶ Ἀττίδι. Consule Archaeologiae nostrae cap. I.

999. [Ἦς ἐκπνεούσης λαῖσθον ὀφθαλμὸς τυπείσ etc.] Per τυπέντα ὀφθαλμὸν nonnulli intelligunt Achillis oculum, quoniam is caesae Penthesileae amore captus fuisse, et Therfitem, cum id ei exprobrauit, hasta, vel, vt alii, pugni ictu occidisse dicitur. Homeri vetus Scholiastes Iliad. β. v. 219. Φησὶν ὁ Κόϊντος, ὅτι ἐν τῇ Ἀμαζονομαχίᾳ ἀνελὼν Ἀχιλλεὺς Πενθεσίλειαν, τὴν τῶν Ἀμαζόνων βασιλειαν, εἴτα ἰδὼν τὸ σῶμα αὐτῆς εἰσρεπὲς πάνυ, εἰς ἔρωτα ἦλθε τῆς προεξημένης, βαρέως τε ἔφερεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς· ὅρῳ δὲ δυσφοροῦντα αὐτὸν Θερσίτης, συνήθως ἐλοιδόρει· ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς ὁ ἥρως, γρόνθῳ παίσας αὐτὸν ἀναιρεῖ, παραυτίκα τῶν ὀδόντων αὐτοῦ κατενεχθέντων χαμνί. Alii Penthesileae oculum intelligunt, quem cum eruisset mortuae Therfitis, ab Achille occisus est. Sophoclis scholiastes ad Philoct. v. 445.

Οὐκ εἶδον αὐτὸν, ἥσθόμην δ' ἐπ' ὄντα νιν.

Quo loco Therfitis post Achillis mortem superfuisse contra plerosque auctores traditur. Τοῦτο (inquit) παρ' ἱστορίαν· λέγεται γάρ ὑπὸ Ἀχιλλεὺς ἀνερῆσθαι, κατ' ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν ἀνέηλ· φονευθείσης γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλεὺς τῆς Πενθεσίλειας, ὁ Θερσίτης δόρατι ἐπληξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς· διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς, κονδύλοισ αὐτὸν ἀνέηλε, λέγεται γάρ καὶ μετὰ θάνατον ἐρυσθῆναι αὐτῆς.

1000. Πιθηκομόρφῳ] Meursius simiae comparari Therfitem vult ob calliditatem, quod animal illud apud Auctores calliditatis sit exemplum: sed quid hoc ad Therfitem, quem Homerus, vt virum turbidum, tumultuosum, consilii etiam et prudentiae expertem, alienis tamen negotiis se quotidie ingerentem depinxit? Mihi igitur placet vulgata interpretatio, qua Therfitis ob deformitatem simiae comparari dicitur; et mecum consentit Eustathius Iliad. β. Λυκόμεν δὲ εἰδοποιήσας τὸ τοῦ Θερσίτου αἴσχος, πιθηκομορφὸν αὐτὸν ἀνέμασεν. Similiter Aristophanes hominem deformem πίθηκον dixit, in Aulis,

— διαθήκην ἐμοί,
 "Ἦνπερ ὁ πύθηςος τῇ γυναικὶ δίδετο.

Vbi Didymus πύθηςος exp. αἰσχρόν-τινα τὴν ὄψιν, vt tradit
 vetus Scholiaſtes. De ſimiarum turpitudine Oppianus
 Κυρηγετ. β'.

Λεῖπω τρισὰ γένεθλα κακῶν μίμημα πύθηςος.
 Τίς γάρ ἂν οὐ στυγέοι τοῖον γένος αἰσχρόν ἰδεῖσθαι,
 Ἀβληχρόν, στυγερόν, δυσδέκετον, ἀολόβουλον;

Vnde Iupiter in Gigantum opprobrium inſulas iis ſuper-
 poſuiſſe dicitur, in quibus deforme hoc, et ridiculum ani-
 malium genus collocaveat, in quod prius periuros, et a
 nullo ſceleris genere abhorrentes Cercopas mutaveat.
 Ovidius,

Quippe Deum Genitor, fraudem et periuria quondam
 Cercopum exoſus, gentisque admiſſa doſofae,
 In deforme viros animal mutavit, vt iidem
 Diſſimiles homini poſſent, ſimilesque videri.

1005. Γαῖαν ἐκ κείνης ὁδᾶζ Δάφουσι] i. e. proni in ter-
 ram cadent. Haec imago cadentium dolorem exprimit.
 Sic apud Homerum Il. β'. 418.

Πρηνέες ἐν κονίησιν ὁδᾶζ λαζοῖατο γαῖαν.

Et Il. λ'. 747.

— δύο δ' ἄμφω ἐκαστον
 Φῶτες ὁδᾶζ ἔλιν οὔδας, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

Ovidius Met. IX. Fab. I.

— tum denique tellus
 Preſſa genu noſtro eſt, et arenas ore momordi.

1011. Τὸν ἐκ Λυκορμαίων ποτῶν Στρατηλάτην etc.] Ly-
 cormas eſt fluuius, flauis arenis clarus. Ovidius Met. II.

Arsurusque iterum Xanthus, flauusque Lycormas.

Euenus aliquando dictus eſt ab Eueno rege, quem demer-
 ſum in his aquis ferunt. Heic Neſſus ab Hercule inter-
 ſectus dicitur. Strabo lib. X. Ἐκαλεῖτο δὲ (Εὐήνος) Λυκόρμας
 πρότερον· καὶ ὁ Νέſτος ἐνταῦθα λέγεται πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος
 ὑφ' Ἡρακλείους ἀποθανεῖν, ἐπειδὴν πορθμεῶν τὴν Δηϊάνειραν ἐπε-
 χεῖρει βιάσασθαι. Dux, quem heic intelligit, eſt Thoas,

Andraemonis et Gorges filius, qui ex Aetolia copias ad bellum Troianum eduxit. Homerus Boeotiae v. 145.

Αἰτωλῶν δ' ἤγειτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός.

1015. Ποδωτοῖς λίνοις] *Pedes* dicebantur funes, quibus vela v rimque tenduntur, et circumaguntur. Aristophanis vetus Scholiastes Equit. Act. I. Scen. I. Πόδας δὲ καλοῦσιν οἱ ναῦται τοὺς παρ' ἐκάτερα τὰ μέρη κάλως ἐνδεδεμένους τῆς ὀθόνης. Apollonii Scholiastes: Τὰ σχοινία, οἷς ἰσχυροποιεῖται ὁ ἰστὸς κατὰ τὰς γωνίας, πόδας καλοῦσιν, ἐφεξῆς δὲ τούτων πρόποδας. Huc spectant Eustathii verba in Odyss. ε. Πόδες δὲ, τὰ κάτω δύο σχοινία· οἷς πρὸς πῶραν καὶ πῦρναν δεσμεῖται τὰ ἰστία· καλοῦνται δὲ πόδες διὰ τὸ κάτω εἶναι ἀπεναντίας ταῖς προῤῥήθεισais ὑπέραις ὡς οὖν ὑπερθεὶ κεφαλαῖς τῶν τοιούτων ποδῶν· ἐξ οὗ ῥῆμα ποδῶ ποδώσω, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Λυκόφρων, ἐνθα ποδωτὰ λίνα τὰ ἰστία φησίν. Pedum porro usus erat in captandis ventis; cum enim antenna extra malum, proram versus, ex aequo penderet, pedes hinc atque hinc e velo penduli ad latera navis item ex aequo alligarentur; prout magis minusue pedum alter aut laxabatur, aut stringebatur, ita magis minusue in dextrum sinistrumue latus detorquebantur antennarum cornua, ipsaque obliquebatur antenna, et maiori minorive sinu vela ventos excipiebant.

1017. Ἀργυρίνους] Argyrini erant, secundum Stephanum, Epiri populi: Ἀργυρίνοι, (inquit) ἔθνος Ἡπειρωτικόν, ὡς Τίμαιος, καὶ Θέων, καὶ Λυκόφρων,

Εἰς Ἀργυρίνους, καὶ Κεραυνίαν νάπας.

Et de his populis intelligendum esse hoc nomen inde constet, quod caetera loca, quorum heic meminit Poeta, in Epiro sita sint. Frustra igitur est Tzetzes, et qui eum sequitur Thomas de Pinedo, qui Argyrinos hos in Sicilia collocant.

Ibid. Κεραυνίαν νάπας] Montes hos alii Ceraunios, alii *Acroceraunios* dicunt; sunt autem in Epiro, vt tradit Plinius lib. III. cap. XXIII. In ora oppidum Oricum, a Colchis conditum; inde initium Epiri, montes *Acroceraunia*. Pertingunt autem vsque ad Adriaticum mare. Mela lib. II. *Ambracia, Aeacidarum regia Pyrrhique; Butroton ultra est; deinde Ceraunii montes; ab iis flexus in Adriam.* Nomen habuisse dicuntur a κεραυνός, quia

propter altitudinem frequenti fulmine feriuntur, secundum illud Horatii,

— *feriuntque summos
Fulmina montes.*

Hinc etiam *Cerauniorum* montium apud Amazonas meminit Strabo, lib. XI. et vrbis *Cerauniae*, in sublimi petra conditae, in Achaia, lib. VIII. Nec alia ratione *Pyrenaeos* dictos autumant. Κεραυνίων νάπας dixit Poeta, quod filius amicti essent hi montes; vnde ecs Dionysius vocavit δρυμὰ Κεραύνια, *Perieg.* v. 492.

Πρὸς δὲ νότον μετὰ δρυμὰ Κεραύνια νηὶ Θεούσῃ
Νῆσοί κεν φαίνονται περαιοῖεν Ἀμβρακίῃων.

1020. Λακμωνίου πίνοντες Αἶαντος ῥοῆς] Lacmon est Pindi montis vertex, ex quo fluit Aëas. Stephanus: Λάκμων, ἄκρα τοῦ Πίνδου ὄρους, ἐξ ἧς ὁ Ἰναχος, καὶ Αἶας εἰς ποταμοὺς, ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ. Idem tradit Strabo in sexto. Aëas exiguus est fluvius, qui in Ionium mare deuoluitur. Lucanus lib. V.

*Purus in occasum, sed parui gurgitis Aëas
Ionio fluit inde mari.* —

1021. Μυλάκων] Hos Epiri gentem esse vult Stephanus: Μύλακες, ἔθνος Ἑπειρωτικόν. Λυκόφρων,

Κράθις δὲ γείτων, ἡδὲ Μυλάκων ὄροι.

Vbi nota, quod pro ὄροις Stephanus legat ὄροι.

1022. Κόλχων Πόλαις] Polae, vel Pola, Illyriae, vel, ut alii, Epiri oppidum. Eius situm, originem, nominisque rationem tradit Strabo lib. IV. Μετὰ τὸν Τίμανον ἢ τῶν Ἰστροίων ἐστὶ παραλία μέχρι Πόλας, ἣ πρόσκειται τῇ Ἰταλίᾳ· μεταξύ δὲ Φρούριον Τεργέσται, Ἀκυληίας διέχον ῥ' καὶ π' σταδίου· ἡ δὲ Πόλα ἰδρύται μὲν ἐν κόλπῳ λιμενοειδεῖ, νηϊδία ἔχουσα εὖορμα καὶ εὐκαρπα. κτίσμα δ' ἐστὶν ἀρχαῖον Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, διαμαρτόντων δὲ τῆς πράξεως, καὶ καταγνόντων ἑαυτῶν φυγὴν,

— τὸ μὲν Φυγάδων τις ἐνίσποι

Γραικός, (ὡς Καλλίμαχος εἶρηκεν) ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Bochartus *Geographiae sacrae* parte I. lib. IV. cap. XXXI. deducit a πλῆ Pala, quod Hebraeis et Syris in *Piel* deno-

tat separare, auferre, amouere. Vnde in Chaldaeo Paraphraſte paſſim $\text{אָרַחַן מִן הָאָרֶץ}$ *amouit a terra*, i. e. in exilium egit. Sic 1 Sam. XXVIII. 9. *Saul* רָחַק מִן הָאָרֶץ *remouit Pythones et ariolos e terra*. 1 Reg. XV. 12. $\text{וְרָחַק מִן הָאָרֶץ}$ *Et remouit ſcorta e terra*. Et XXII. 47. $\text{וְרָחַק מִן הָאָרֶץ}$ *Remouit illos ex terra*. Inde *Pola Colchis exſulem*, vel exſilium ſonabat. Poſtea Romanorum fuit colonia, et *Pietas Iulia* dicebatur. Plinius lib. XIX. *Oppida Iſiriae ciuium Romanorum, Aegida, Parentium colonia, Pola, quae nunc Pietas Iulia, quondam a Colchis condita*.

1024. Αἴας ἀρχὸς] i. e. Aeetes, qui Aeam urbem in Colchide condidit, a qua ipſe poſtea nomen accepit, vt putat Stephanus. Meminit etiam huius urbis Strabo lib. I. et ad Phafum ſitam fuiſſe tradit. Hinc Circe *Aeaea*, i. e. e Colcho oriunda, vt vult Euſtathius. Virgil. *Aeneid.* III. 386.

— *Aeaeaeque inſula Circes.*

Ibid. Εἰδυίας πόσις] Eidyiae maritum fuiſſe Aeetam tradit etiam Heſiodus, *Theogon.* v. 958.

$\text{Αἴητης δ' υἱὸς Φαειμιβρότου Ἡελίοιο
Κούρην Ὀκεανοῖο τελέεντος ποταμοῖο
Γῆμι θεῶν βουλῆσ' Εἰδυῖαν καλλιπάρηον.}$

1026. $\text{Οἱ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζήρου πόρῳ}$] Hunc verſiculum laudat Stephanus: $\text{Διζήρως, πόλις Ἰλλυρίδος Ἀντιόφρων,}$

$\text{Οἱ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζήρου πόρῳ.}$

$\text{Ἴσως ἀπὸ τοῦ διζέσθαι τὴν Μήδειαν ὀνομασθεῖς.}$ Vbi pro πόλις iure optimo Thomas de Pinedo reſpoſuit *ποταμός*.

1032. $\text{Παρθένου Λογγάτιδος}$] i. e. Hecates, quam Longatida dictam crediderim, quod inferorum Dea ſit, et praefit *ταῖς λόγγαις*, i. e. *τάφοις*.

1033. Ἐλωρος ἔνθα etc.] Helorus Siciliae fluuius eſt, qui paullo ſupra Pachynum promontorium, ſeptemtrionem verſus, in mare voluitur; in decurſu autem in campos circumiacentes certo tempore diſfuſus, Nili eos more foecundat.

1040. Τελφουσία] i. e. Erinnys, a Thelphuſſa, Arcadiae vrbe, in qua colebatur Ceres Erinnys, de qua vide *Commentarium noſtrum ad v. 153*.

1041. Λάδωνος ἀμφὶ ρεῖθρα ναίουσα] Pausanias in Arcad. tradit Ladonem fluvium esse omnium, quotquot usquam in toto orbe sunt, pulcherrimum; Erinnyis porro templum praeterlabi, et tandem in Alpheum defluere.

1054. Ἦπίου] i. e. Aesculapii. Etymologici Auctor: Ἦπιος, οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο Ἀσκληπιὸς, ἢ ἀπὸ τῶν τρόπων, ἢ ἀπὸ τῆς τέχνης, καὶ τῆς τῶν χειρῶν ἡπιότητος· ὃ καὶ γυναῖκα παραδίδωσι τὴν Ἠπίονην etc. Eadem tradit etiam Phauorinus.

1075. Σήταια τλήμων etc.] Hanc fabulam narrat Stephanus, traditque Setaeum ab hac muliere dictam esse quandam iuxta Sybarin regionem: Σηταῖον, χώρα περὶ Εὐβαριν, ἐνθα Σηταῖαν, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, πείσασαν τὰς ἄλλας τῶν Ἑλλήνων ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς, αὐτὴν ἐσταύρωσαν. Idem tradit Etymologici Auctor: Σηταῖον, χωρίον ἐστίν, ἀνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς Σηταίας τῆς αἰχμαλώτιδος Τρωάδος· ἥτις ἔπεισε τὰς λοιπὰς συμφλέξαι τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων· διόπερ γνόντες οἱ Ἕλληνες, ἀνεσκολόπισαν αὐτήν.

1076. Γυιούχοις πέδαις etc.] Modum huius supplicii describit; solebant enim crucifixorum manus et pedes (ea Graecis γυῖα) clavis cruci annectere, quod προσήλωσιν dicebant. Et priscis quidem temporibus damnati rupibus affigi, ibique feris exponi solebant; postea vero inusualuit crucis usus.

1077. Ὀργυωμένη] h. e. passis manibus. Canterus expl. *deligata*, perperam. Nam ὀργυῖα est mensura inter expansa brachia. Hinc ὀργυιῶσθαι, expansa brachia habere, quod proprium est τῶν σταυρωθέντων. Helychius, Ὀργυῖα, ἢ τῶν ἀμφοτέρων χειρῶν ἔκτασις: Suidas, Ὀργυωμένοις, ἐτεταμένοις. Huc pertinent Eustathii verba in Odyss. φ'. Τὸ δὲ ὀρεζαμένη, ἀντὶ τοῦ ἀπλώσασα, ἀνατεθεῖσα· ἐξ οὗ καὶ ὀργυῖα καὶ ὀργυιῶσθαι παρὰ Λυκόφρονι.

1084. Νῆσόν τε Κερνεῖτιν] Huc spectant, quae apud Eustath. occurrunt Comment. in Perieg. v. 218. Ὁ δὲ Λυκόφρων καὶ δυτικὴν τινα Κέρην παραδηλοῖ, ὑπὲρ Τυρσηνίαν, ἐνθα Κερνεῖτιν ἱστορεῖ νῆσον, δοκοῦσαν ἀπὸ Κέρης παρονομάζεσθαι.

1085. Λαμητιάις δῖναισι] Lametii sinus meminit Aristoteles; dictus autem videtur a Lametinis, qui Lame-tiam, Lucanorum urbem ad mare Tyrrhenum sitam, incolabant, et idem esse cum eo, quem Napetinum Antiochus, Hipponiatem alii appellant.

1089. ῥυσταγμάτων] Quid sit ῥυσταγμα, docet Etymologici Auctor: ῥυστάζειν (inquit,) τὸ μετὰ βίας ἔλκειν, παρὰ τὸ ἐρύω, ἢ ῥύω, καὶ πλεονασμῷ ῥυστάζειν· ἔστι δὲ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ἔλκειν, καὶ μίγνυσθαι γυναικί· καὶ Λυκόφρων ῥυσταγμάτων λέγει. Quae verba sunt in Phauorino, nisi quod ῥυσταγμάτων corrupte legatur pro ῥυσταγμάτων.

1091. Εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας] Obseruat heic Meursius, duplici de causa sacrificasse Veteres, vel quia votum, vel quia ab oraculo mandatum; haec sacrificia ἀπὸ τῆς μαντείας dicebantur; illa, εὐκταῖα, et χαριστήρια. Suidas quatuor sacrificandi fines enumeravit in V. Θυσία, Τῶν θυσιῶν (inquit) αἱ μὲν δωροφορικαί, αἱ δὲ ἀπολυτρωτικαί, αἱ δὲ διαλλακτικαί, αἱ δὲ ἀποπληστικαί. Δωροφορικὰς, nempe, dicebant, quibus pio et libero animo Diis dona ferebant. Ἀπολυτρωτικὰς, quibus supplicabant, vt a malis liberarentur. Διαλλακτικὰς, quibus Deos iratos placabant. Ἀποπληστικὰς, quibus vota explebant, et promissis se liberabant. Quae distributio nobis haud sufficiens videtur; aliam itaque dedimus in Archaeologiis nostris Graecis, lib. II. cap. IV. quo Lectorem remitto.

1092. Κερδύλα] i. e. Ioui, a lucro dicto, quod omnia hominibus bona largiatur, vnde πλουτοδότην appellavit Orpheus; nec alia ratione δωτήρα ἐάων dixit Callimachus,

Χαῖρε μέγα Κρονίδη, πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. — —

1094. Ἀλεκτόρων] i. e. Graecorum, quos ab fortitudinem gallis, a quibus pugnacissimis, comparat. Eadem translatione vsa est apud Aeschylum Minerva, cum Furiarum chorum orat, ne inter Athenienses bellum, et contentiones excitent, Eumenid. 864.

Μηδ' ἐξελοῦσ', ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων,
Ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀσταῖσιν ἰδρύσῃ κάρα
Ἐμφύλιόν τε, καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.

Vbi Scholiafies: Ἐξελοῦσα, ἀναπτερύσασα, μάχιμον γὰρ τὸ ὄρνειον, τῶν τε ἄλλων ζώων τὸ συγγενὲς αἰδουμένων, μόνος οὐ φεῖδεται.

1109. Κελεύθους αὐχενιστῆρος βρόχου Ἐν ἀμφιβλήστρῳ etc.] Notus est Clytaemnestrae dolus, quae, quo faci-

lius Agamemnonem obtruncaret, tunicam parauit, quae nec colli, nec manuum exitus haberet; quam heic *laqueum*, et *rete* appellat Poeta, sumta ab Aeschilo metaphora, apud quem Cassandra de hac tunica ait, in Agamemnu. 1124.

— ἢ δίκτυόν τι γ' αἶδου;
Ἄλλ' ἄρκυς ἢ ξύνεννος, ἢ ξυναιτία
Φόνου. — —

De eadem v. 1391.

Ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων
Περιστοιχίζον πλοῦτον εἵματος κακόν.

Et in Χρηφόροις, v. 490.

Μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ᾧ σ' ἐκαίνισεν.

Et generaliter qui ita capti sunt, vt se expedire non possint, *irretiri*, aut *illaqueari* dicuntur. Sic Hercules *reti* se captum ait a Deianira, a qua vestem venenatam acceperat, quae ita firmiter cuti adhaesit, vt non posset auelli. Soph. Trachin. 1602.

Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἑριννύων
Ἐφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ δίολλυμαι.

Vbi Scholia vetera: Ἀμφίβληστρον, τὸν χιτῶνα, ὡς ἀμφίβληστρον. Nec aliter malum ineluctabile δίκτυον ἄτης dicitur Aeschilo, in Prometheo,

Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
Ἐμπληχθήσεθ' ὑπ' ἀνοίας.

Aliaque exempla vbique occurrunt. In Sacris etiam Literis adeo vsitata est haec loquendi formula, vt qui ab Hebraeis ad Graecos dimanasse omnia existimant, ab eorum fontibus deducendam putent. Ezech. XII. 13. de Iudaeorum rege sic loquitur: Καὶ ἐκπετάσω τὸ δίκτυόν μου ἐπ' αὐτόν, καὶ συλληφθήσεται ἐν τῇ περιοχῇ μου, καὶ ἄξω αὐτόν εἰς Βαβυλῶνα etc. Hanc metaphoram, et totam Agamemnonis necem in Latinum sermonem egregie transtulit Seneca, Agamemn. v. 888.

Induta vestis exitum manibus negat,
Caputque laxi et inuili cludunt sinus;
Haurit trementi semiuir dextra latus,
Nec penitus adigit, vulnere in medio stupet.

*At ille, ut altis hispidus filuis aper,
Cum casse vinctus, tentat egressus tamen;
Arciatque motu vincla, et incassum furit,
Cupit fluentes undique et caecos sinus
Disiicere, et hostem quaerit implicitus suum.
Armat bipenni Tyndaris dextram furens etc.*

1101. Συντεταργανωμένος] i. e. constrictus; nam ταργάναι sunt πίδαί, δεσμοί, teste Hesychio. Huc respexit Etymologici Auctor: Τεταργανωμένη, συμπεπλεγμένη, συνειλημμένη· ἡ γὰρ παρ' ἡμῖν σαργάνη, παρ' Ἀττικοῖς ταργάνη καλεῖται· καὶ τὸ συνειληῖσθαι, τεταργανῶσθαι, Λυκόφρων.

1102. Τυφλαῖς χερσὶ] *Caecas* vocat Agamemnonis manus, quia non potuerunt exitum e tunica palpando invenire; caeci hominis instar, qui sine duce nequit viarum ambages dignoscere.

1104. Τιβήνα] Τιβήν est τρίπους. Eustath. in Odyss. 9'. Ὁ δὲ τρίπους καὶ τιβήν, παρὰ τε Λυκόφρωνι, καὶ ἄλλοις λέγεται, ὡς οἰοῖναι τιβήν, ὃ ἐστὶ τρεῖς βάσεις ἔχων. Est autem vas balneatorium, ut ibi refert Homerus,

Αἰ δὲ λοετραχθὸν τρίποδ' ἕστασαν ἐν πυρὶ κηλέω.

Ibid. Ἐγκάρῳ] h. e. τῷ ἐγκεφάλῳ. Eustath. in Odyss. 1. Τὸν δὲ ἐγκέφαλον, καὶ ἔγκαρρον λέγεσθαι ὁ Λυκόφρων δηλοῖ.

1105. Τυπεῖς σκεπάρνῳ κόγχῳ ἐϋθήνῳ μέσον] Quid sit κόγχη, explicat Iul. Pollux, et pro ἐϋθήνῳ legit ἐϋθέτῳ, Onomast. lib. II. cap. IV. Καλεῖται δὲ τὸ μὲν σύμπαν (sc. τῆς κεφαλῆς) πόλος, κρανίον, καὶ κόγχος παρὰ Λυκόφρωνι,

Τυπεῖς σκεπάρνῳ κόγχῳ ἐϋθέτῳ μέσον.

Haud aliter de Agamemnonis vulnere loquitur Tyndarus apud Euripidem, Orest. 497.

— ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
Πληγεῖς θυγάτρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κέρα.

Et apud Senecam Thyestes, mortem Agamemnonis praeficiens,

*Enses, secures, tela, diuisum graui
Ictu bipennis regium video caput.*

1109. Χαλυβδινῷ κνώδοντι] Eustath. in Perieg. v. 767. docet, τοὺς Χάλυβας esse ἔθνος Ποντικὸν παρὰ τῷ Θερμώδοντι,

ἀφ' ὧν σιδήρος, φασὶν, ἐξάγεται ὁ πρὸς τὰ στόματα ἐπαινούμενος,
ἥτοι πρὸς τὰ στομάματα· ὅθεν καὶ χαλυβικός κνώδων, καὶ πλειονα-
σμῷ τοῦ δ' χαλυβδικὸς παρὰ τῷ Λυκόφρονι, ὁ ἐξ ἀρίστου σιδήρον.

1117. Ἐπεὶ με, πύκνης πρέμον, ἢ στύπος δρυὸς etc.]
Sophoclem heic expresseit Lycophron; apud quem de Aga-
memnone dicitur, in *Electr.* v. 97.

— ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι
Σχίζουσι κάρα φοινίῳ πελέκει.

Simili metaphora dixit Seneca *caput demetere*, Agamemn;
v. 980.

*Aegisthe, cessas impium ferro caput
Demetere?* —

Ad *Cassandram* quod attinet, eam cum Agamemnone oc-
cisam fuisse testantur, praeter Homerum, et Tragicos,
alii etiam Scriptores. Philostratus: Τὴν τε τοῦ Πριάμου θυ-
γατέρα, καλλίστην νομισθεῖσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, χρησμούς τε ἀπι-
στουμένους ἀδούσαν, ἀποκτείνει θερμῷ σὺν πελέκει. Item Pinda-
rus *Pythion.* XI.

Ὅποτε Δαρδανίδα κόρην Πριάμου
Κασσάνδραν πολὺν χαλκῷ
Σὺν Ἀγαμέμνονι
Ψυχᾷ πόρεν Ἀχέροντος
Ἀκτὰν ἐπ' εὐσκιον.

1116. Ὡς κλεψίνυμφον, κοῦ δορύνητον γέρας] Praedicte
Cassandra, se a *Clytaemnestra* occidendam esse, tamquam
concubina esset, aut vxor Agamemnonis, non bello
capta: licet enim moris interdum fuerit apud prisca aevi
homines, plures vxores ducere, mulieribus tamen σύγγα-
μοι erant odiosissimae. Euripides *Androm.*

Ἐπίφθονον τὸ χρῆμα θηλειῶν ἔφν,
Καὶ ζυγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστα αἶε.

1118. Δεσπότην πύσιν] *Dominum*, nempe, quod
captiua esset; maritum, quod concubina.

1120. Εἰς σπλάγχν' ἐχιδνῆς] *Clytaemnestram* διφάδα,
et ἐχιδνᾶν appellat, ratione a naturali Historia sumpta; unde
et in Aegyptiorum Hieroglyphicis mulierem viro infidias
struentem designare volentes, ἐχιν pingebant, vt ait Ho-
rus in Hieroglyph. lib. II. cuius verba explicationis loco

adponam: Γυναῖκα (inquit) μισοῦσαν τὸν ἴδιον ἄνδρα, καὶ ἐπιβουλείουσιν αὐτῇ εἰς θάνατον, μόνον δὲ διὰ μίξιν κολακεύουσιν αὐτὸν βουλόμενοι σημῆναι, ἔχιν ζωγραφοῦσιν· αὕτη γὰρ, ὅταν συγγίγνηται τῷ ἄρρενι, στόμα στόματι ἐμβάλλει, καὶ μετὰ τὸ ἀποξεύχθῃναι, ἀποδακνοῦσα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄρρενος ἀναιρεῖ. Similiter etiam Aeschylus Clytaemnestram *viperam* vocavit, Χοηφόρ. v. 994.

— μύραινά γ', ἢ ἔχιδν' ἔφυ,
Σήπειν θίγουσ' ἂν ἄλλον οὐ δεδηγμένον.

Orestem item ὄφιν, quod matri sit infidiatus; vna specie pro alia, vel genere pro specie posito, tropo Poetis familiari. Ibid. v. 928.

— τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην,

ait ipsa Clytaemnestra: quam ob causam eundem Euripides vocat δράκοντα, Orestes, v. 480.

Ὁ μητροφόντης ὁδε πρὸ δωματίων δράκων.

Vbi Scholiastes haec habet in rem nostram: Δράκων· εἶδος ἀντὶ τοῦ γένους ἔλαβεν· γένος μὲν γὰρ ὁ ὄφιν, εἶδος δὲ ὁ δράκων, καὶ ἔχιν, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὄφινων. Nῦν δὲ δράκων ἀντὶ τοῦ ἔχιν, οὔτοι γὰρ οὐκ ἐξ ὧν γεννῶνται, ἀλλὰ ζωτοκοῦνται, καὶ τικτόμενοι διαβρῆγνύουσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας· ὡς φησι Νίκανδρος, Γαστέρων (lege γαστέρ') ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο· διὸ ἔχιν αὐτὸν, ὡς μητροκτόνον, φησὶν. Idem in eadem Tragoedia: Τοῦτο διὰ τὸ λεγόμενον περὶ τῶν ἐχιδνῶν, ὅτι μετὰ τὴν συνουσίαν φονεῖ τὸν ἄρρενα ἔχιδνα· οἱ δὲ γεννώμενοι, ὥσπερ τιμωρούμενοι τὸν τοῦ πατρὸς φόνον, διατρήσαντες τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς, καὶ φονεύσαντες αὐτήν, γεννῶνται, ὡς φησι Νίκανδρος· ὁμοίον ἐστὶ καὶ τὸ κατὰ Ὁρέστην καὶ Κλυταιμνήστραν.

Ibid. Αὐτόχειρ βιάσει ξίφος] Similis loquendi formula occurrit in Sophoclis Aiace v. 58.

Δισσοὺς Ἀτρεΐδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων.

1121. Κακὸν μίαισμά ἐμφυλον ἀλθαίνων κακῷ] Hanc rem expressit Euripides, Orest. v. 1589.

Ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.

Et paullo latius v. 503. eiusdem Tragoediae,

Εἰ τόνδ' ἀποκτείνειν ἐμόλεκτρος γυνή,
Χ' ὡς τοῦδε παῖς· αὐτὴν μητέρ' ἀνταποκτανεῖ,

Κ᾿πειθ' ὁ κείνου γινόμενος φόνος φόνον
Λύσει. — —

Simile est illud Sophoclis, Oedip. Tyr. v. 100.

— φόνος φόνον πάλιν
Λύοντας. —

Cui affine est tritum illud prouerbium, Κακὸν τὸ κακὸν ἰώμενος.

1124. Σπαρτιάταις αἰμύλοις] Αἰμύλος vel denotat τὸν ἀστείον, καὶ ὅζεια ἐν τῇ λέγειν, vel τὸν ἀπατεῶνα, ποικίλον, παυόρρον, vt aiunt Lexicographi. Vtrouis modo accipias, parum refert; primo enim, Laconum argute dicta apud omnes fere Scriptores celebrantur; vnde Λακωνισμὸν, veluti prouerbio, argutam breuiloquentiam appellant; et Λακωνίζειν, paucis, siue compendio dicere, seu affectare breuiloquentiam. Et apud Homerum Menelaus fingitur dicere παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγύως. Secundo porro, Spartani fraude, et dolis erant omnium fere Graecorum maxime infames; vnde de illis Euripides, in Andromache v. 445.

᾽Ω πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια.

Et Aristoph. Equit. Act. II. Sc. I. de iisdem,

Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὄρκος μένει.

Idem in Lysistrata,

— διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσι Λακωνικοῖς,
Οἷσι πιστὸν οὐδὲν, εἰ μήπερ λυκῷ κεληινότι.

Et solet plerumque haec vox hoc sensu accipi; vt apud Aristophanem, loco citato,

— δόλοισι ποικίλοις,
Ῥήμασι θ' αἰμύλοις.

Et apud Aeschylum, Prometheo,

— αἰμύλας τε μηχανὰς
Ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν,

i. e. dolosas et fraudulentas artes, generoso animo freti, reiecerunt; nam ἀτιμάζειν, quod proprie est dedecorare, interdum significat reiicere; reiici enim dedecus est maximum; vnde idem Auctor postea dixit, Μηδ' ἀτιμάσης λόγους, i. e. neque vota mea reiicias.

1129. Σάλπης παρ' ὅχθαις] Salpina palus erat iuxta Salpium, vel Salapiam, Apuliae urbem, Hannibalis mere-

tricio amore celebrem, quae a Liuiο memoratur. Haud procul erat Dardanus vrbs, dicta a Dardis, eiusdem regionis populis, quos a Diomede deletos referunt.

1131. Κοῦραι etc.] Praedicat statuae suae Asyli ius fore tribuendum, quo virgines a nuptiis liberae praeestabantur. Nam varia fuerunt Asylorum genera, de quibus vid. Archaeologiae nostrae L. II.

1133. Ἐκτόρειαις κόμαις] Celebratur apud veteres Scriptores Hectoris coma, non quod aurei esset coloris, qualem habuit Achilles; sed quod humeros esset circumfusa, vt ait Eustathius, Iliad. χ'. p. 1380. Κυανότριχα τὸν Ἐκτορα ἰστόρησεν· οὐ γὰρ ἦν χρυσοκόμης, κατὰ τὸν Ἀχιλλέα, ὃς ξανθὴν ἔφερε κόμην· οὐδὲ κατὰ τὸν ἀδελφὸν Πάριον κόμην εἶχεν ἐπαφροδίτου· καὶ ὁμῶς περιάζεται κόμῃ Ἐκτόρειος, ἣ περιεχυμένη φασίν· ἥς καὶ Λυκόφρων μίμνηται. Idem tradit Hesychius, additque Daunios, et Picentinòs hac coma vltos fuisse; nec adeo mendosus est, vt putauit Meursius: Ἐκτόρειοι κομῆται· Δαῦνιοι, καὶ Πικέτιοι, ἔχοντες τὴν ἀπ' Ἰλίου (non Ἠλίου, vt habet Meursius) τοῖς ὤμοις περιεχυμένην τρίχα. Abantes etiam comas in occipitio nutriebant; sed errat Scholiastes, cum Abantum et Hectoris tonsuram eandem prorsus fuisse tradit; Abantes enim anteriorem capitis partem tondebant, vt idem Scholiastes refert; Hectoris autem formam qui imitabantur, caesariem in fronte, quantum poterant, erigebant, vt ex Polluce discimus, Onomast. lib. II. cap. III. Ἐκαλεῖτο δὲ τις κουρά, καὶ Ἐκτόρειος κουρά, καὶ Ἐκτόρειος κόμη· περὶ ἧς Φησὶν Ἀναξίλασος (lege Ἀναξίλαος),

Τὴν Ἐκτόρειον τὴν ἐφήμερον (malim ἐφίμερον) κόμην.

Τίμαιος δὲ τὴν κουρὰν ταύτην προεστάλθαι μὲν δεῖν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περιεχῆσθαι δὲ τῷ τράχηλῳ.

1134. Σίφλον] Obiter heic emendo Hesychium: Σίφλος, (inquit) μῶμος. Lege, mutato accentu, σίφλος, vel σίφλος· nam σίφλος est μῶμος· σίφλος autem, μωμητός, vt idem tradit.

Ibid. Μῶμαρ γένους] Huc respexit Eustathius Iliad. α'. Ἀπὸ τοῦ μηχανῇ μετεσχηματίσθη τὸ μῆχος, ὅπερ καὶ μῆχαρ λέγεται, ὡς ἡμαρ, καὶ ὡς μῶμαρ, ὃ μῶμος, παρὰ Λυκόφρονι. Emendo obiter Hesychium: Μωμαῖται, φέγει, etc. Lege μωμᾶται.

1137. Ἐρινύων ἐσθῆτα] i. e. nigram vestem; Erin-
nyes enim nigras indui credebantur, vt Aeschylus in
Ἐπτά ἐπὶ Θήβ.

Μελαινά τ' Ἐρινύς. —

Et paulle clarius in Eumenidibus, vbi chorus Furiarum
ait, v. 372.

Ἡμετέροις ἐφόδοις μελανείμοσιν.

Angues etiam Furiarum crimibus implicari soliti, nigri
esse credebantur; vnde Ovidius Metam. IV. 454.

Deque suis atros pectebant crinibus angues.

Pausanias in Arcadicis refert eas nigro habitu Oressi se
occulisse: Ταύτας τὰς θεάς (Εὐμενίδας), ἥνκα τὸν Ὀρέστην ἐκφρονα
ἐρεθίσαν ποιήσιν, φασὶν αὐτῷ φανῆναι μελαίνας etc. Ibi tamen
tradit postea ipsi candidas apparuisse, eaque sub forma ho-
nores diuinus habuisse; sed prior habitus vltimior erat,
vnde pullatis cum vestibus pingebantur. Et Menedemum
Cynicum, qui Furias vestitu imitabatur, tunica talari. et
atrata indutum fuisse refert in eius Vita Laertius: Οὗτος
(καθὲν φησὶν Ἰππόβοτος) εἰς τοσοῦτον τερατείας ἤλασεν, ὥστε Ἐριν-
ύας ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφ' ἵχθους ἐξ ἔδου
τῶν ἀκαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεί-
δαίμοσιν. Ἦν δὲ αὐτῷ ἡ ἐσθὴς αὐτῇ· χιτῶν φαίος ποδήρης, περὶ
αὐτῷ ζώνη φοινικῇ, πῖλος Ἀρκαδικὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔχων ἐνυφα-
σμένα τὰ δάδευα στοιχεῖα, ἐμβάται τραγικοί, πάγων ὑπερμεγέθους,
ἐμβαδὸς ἐν τῇ χειρὶ μελίην. Calistridum etiam insularum in-
colas, Furias habitu referentes, pullatas vestes gessisse
narrat Strabo lib. III. Τὰς δ' ἄλλας οἰκοῦσιν ἄνθρωποι μελάγ-
χλαιοι, ποδήρεις ἐνδεδυκότες χιτῶνας, ἐζωσμένοι περὶ τὰ στέρνα,
μετὰ ῥάβδων περιπατοῦντες, ὅμοιοι ταῖς τραγικαῖς Ποιναῖς. Et
quid mirum, si Furiarum vestes atrae sint, cum omnia,
quae ad Inferos pertinent, nigra esse solerent? In locis
tenebrosis sacrificia illis facta; nigris etiam victimis de-
lectabantur; et pullatis vestibus ministrabant sacerdotes;
quae omnia eleganti descriptione complexus est Seneca,
Oedip. 548.

Huc ut sacerdos intulit senior gradum,
Haud est moratus, praestitit noctem Ircus:
Tunc fossa tellus, et super rapti rogis
Iaciunt ignes; ipse funesto integit
Vates amictu corpus, et frondem quatit;
Lugubris imos palla perfundit pedes:
Squalente cultu moestus ingreditur senex,
Mortifera canam taxus astringit comam:

E e e e e

*Nigro bidentes vellere, atque atrae boues
Retro trahuntur. —*

1140. *Ῥαβδηφόροις γυναιξίν*] Hic etiam alludit ad Erin-
nyum habitum, quae baculos gestare credebantur, ut ex
descriptionibus iam allatis patet.

1150. *Ἰλῆος*] i. e. *Οἰλῆος*, demta per aphaeresin pri-
ori syllaba, ut apud Hesiodum, Homerum, aliosque fieri
confuevit, obseruante Eustathio Iliad. α. p. 76. *Ὡς τὸ Ὀϊ-
λῆος Ἰλῆος εὐρηται παρὰ τε Ἡσίοδῳ, καὶ ἄλλοις, ἀφαιρέσει τῆς
ἀρχούσης· οὕτω καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ Ἐξάδιος, παρὰ τισι τῶν νεωτέ-
ρων Ἑξάδιος εὐρηται, διόχα τοῦ πατάροντος, κατὰ τοὺς παλαιούς.*
Idem postea tradit vocem primaevam esse *Ἰλῆος*, ab eo
autem duci *Οἰλῆος*, Iliad. ζ'. p. 513. *Τὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις
Ὀϊλέα τετρασυλλάβως καλούμενον, Ἰλέα τρισυλλάβως αὐτὸς (Ἡσίο-
δος) λέγειν ἐθέλων, φησὶν οὕτως αὐτὸν κληθῆναι,*

— — οὕνεκα νόμφων

Εὐράμενος Ἰλεων, μιχθῇ ἐρατῇ φιλότῃ.

Οθεν ἐστὶ συνιδεῖν, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, ἐκ τοῦ *Ἰλῆος* γέγ-
νην ὁ *Οἰλῆος*, ὁμοίως τῷ κέλλω ὀκέλλω· κλῶ κλάζω ὀκλάζω· ἐτε
δὲ καὶ ἐν τῷ Βριάρειος Ὀβριάρειος, ὡς τεχνολογεῖται Ἡρωδιανός· καὶ
οὕτω μὲν Ἡσίοδος. His adde Βριμῶ Ὀβριμῶ, etc.

1152. *Ἀργίσκῃ θεῇ*] i. e. *Mineruae*; quae, quod
olei inuentrix esset, inter agrestia numina recenseri sole-
bat. Vnde Virgilius, initio Georgicorum, inter caeteros
Deos, quibus arua curae sunt, *Mineruam* inuocauit, v. 18.

Adfis, o Tegeae fauens, oleaeque Minerua

Inuentrix —

Et v. 21. addit,

Diique, Deaeque omnes, studium quibus arua tueri.

1159. *Τράωνος*] *Columbae*, qua voce designat Poeta
puellam Locrensem; familiare enim est ab animalibus
omnibus, praesertim vero innoxiiis, desumere εὐφημισμούς,
eorumque appellationibus homines afficere: hinc toties
audimus *χειλιδόνας, σκύλακας, πελειάδας, graculos, tur-
tures, etc.*

1163. *Ἐως ἂν εἰσθρέξωσιν Ἀμφ. etc.*] Cur *Minerua* di-
catur *Ἀμφειρα*, haud satis scio. Σθενίας *Minerua* a Troe-
zeniis colitur, nomen id sortita, quod, cum lis instituere-
tur de eius loci tutela, imperante Troezeniis Althepo,
illa Neptuni viribus se opposuerit, σθένος enim est robur.
Pausanias Corinthiacis: *Ἐπὶ τούτου (Ἀλθῆπου) βασιλείοντος,
Ἀθηναῶν καὶ Ποσειδῶνα ἀμφισβητῆσαι λέγουσι περὶ τῆς χώρας, ἀμ-
φισβητήσαντας δὲ ἔχειν ἐν κοινῷ, προστάζει γὰρ οὕτω Δία σφίσι·*

καὶ διὰ τοῦτο Ἀθηναῖν τε σέβουσι, Πολιάδα καὶ Σθενιάδα ὀνομά-
ζοντες τὴν αὐτήν· καὶ Ποσειδῶνα, Βασιλέα ἐπὶ κλησιν. Postea tra-
dit Minervam in Troezeniorum acropoli templum habuisse,
inque eo simulacrum, Callonis Aeginetae opus: Ἐν δὲ τῇ
ἀκροπόλει τῆς Σθενιάδος καλουμένης ναὸς ἐστὶν Ἀθηναῖς· αὐτὸ δὲ
εἰργάσατο τῆς Θεοῦ τὸ ξόανον Κάλλων Αἰγινήτης.

1174. Ὡ μῆτερ ὦ δύσμητερ] Elegans est haec Graeco-
rum compositio, qua hominum infortunia et calamitates
exprimere volentes, eorum nominibus particulas δυσφορη-
τικὰς praefigunt; vt in Homericō versu, quem Lycophron
noster expressit ex Odyss. ψ'.

Μῆτερ ἐμὴ, δύσμητερ, ἀπηνεία θυμὸν ἔχουσα.
Similiter apud Aeschylum, Χοηφόρων v. 313. Orestes de
Agamemnone,

Ὡ πάτερ αἰνόπατερ. —

Homerus Paridis infelicitatem eodem modo repraesentat,
Iliad. γ'.

Δύσπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανές. —

Eumque Euripides vocavit Αἰνόπαριν. Hecubae v. 945. Et
Helenam alio in loco Δυσελέαν. Apud Homerum itidem
Ilium, malorum originem, Penelope appellavit Κακοῖλιον,
Odyss. ι. 596.

— ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς

Ὡχετ' ἐποφύμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.

Aeschylo etiam naues Persicae, quas Graeci victas perdi-
dissent, ναῖες ἄναες dicuntur in Persis,

Ἐξέφθινθ' αἱ τρίςκαλμοι

Ναῖες, ἄναες, ἄναες.

1175. Περσέως δὲ παρθένος] i. e. Hecate; quam Or-
pheus in Argonauticis facit Tartari filiam, alibi Iouis et
Cereris; Musaeus Iouis et Asteriae; Bacchylides Noctis;
Pherecydes Aristaei, Paeonis filii, etc. Hesiodum vero
sequeutus est Lycophron; Hecaten enim ille ex Perse (quī
Coei, vel Solis filius dicitur) et Asteria natam tradit:

Γένετο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης

Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα Φίλην κεκλήσθαι ἄκοιτιν.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἐκάτην τέκε. —

Vnde ipsa Perseis dicta Apollonius Argonaut. III. 1034.

Μουνογενῇ δ' Ἐκάτην Περσηίδα μελίσσοιο.

Et post eum Ovidius,

Ibat ad antiquas Hecates Perseidos aras.

1176. Βριμῶ] Proserpina, vt docuit Meursius: eam
saep̄ pro Hecate accipi observavit, praeter scholiasten

nostrum, Triclinius in scholiis ad Sophoclis Antigonem p. 263. ed. Steph. Ἐνοδίαν δὲ τὴν Περσεφόνην λέγει τὴν ἐν ταῖς τριόδοις πορευομένην· ἡ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τῇ Ἑκάτῃ, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δοκεῖ, καὶ Λυκόφρονι.

Ibid. Θήσεται σ' ἐπωπίδα] i. e. in canem te mutabit; quam loquendi formulam, quod nonnumquam in Sacris Literis reperiatur, Hellenisticae fautores Hebraeorum esse putant: sed horum error vel ex hoc loco redargui posset; simili tamen sensu apud alios etiam occurrit verbum τίθημι. Aeschylus Eumenid. 727.

Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς.

Apud Sophoclem Philoctetes, in cognominis Tragoediae v. 633: ait,

Κλύοιμ' ἐχίδνης, ἢ μ' ἐθηκεν ᾧδ' ἄπουν.

Et in Hecuba Euripides,

Ἐγὼ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.

Loco τίθημι Homero ποιέω familiare est; Il. v.

Σφῶν δ' ᾧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν.

i. e. θήσοι εἰς νοῦν· ταυτὸν γὰρ ἐν πολλοῖς τὸ θεῖναι καὶ τὸ ποιῆσαι. Nec ab hoc loquendi genere abhorrent Latini Scriptores. Ovidius Metam. VI.

— vires infania fecerat. —

Horum verborum loco κτίσαι Aeschylo peculiare est; ut Eumenid. v. 717. ἀκαρπώτους κτίσαι, i. e. infructuosa redere. Et Choeph. v. 1006.

Ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.

Eius Scholiastes Eumenid. 17. Κτίσας· ποιήσας. ἰδίωμα δὲ τοῦτο Αἰσχύλου.

1179. Σέβουσι λαμπαδουχίαις] Ideo Hecatae, siue Proserpinae (solent enim haec omnia a Poetis confundi) fiebant cum lampadibus sacra; quod Ceres, cum illam a Plutone raptam quaereret, facem Aetnae flammis accensam praeferens, orbem peragrasset.

1180. Φεραίαν θεάν] i. e. Hecaten; quae ita dicta est, quod in Pheris, Thessaliae vrbe, coleretur. Vel quod exposita fuerat, et a pastoribus Pheretis inuenta, atque educata. Vel quod Pheraeae filia esset.

1188. "Αἰδὴ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρζεται.] i. e. Plutoni nigra sacra auspicabitur, hoc est, primus erit in occidenda Hecuba, nam defuncti Plutoni, inferorum regi, sacri esse credebantur. Habuit porro Lycophron prae oculis Aeschyli illud, in quo Clytaemnestra, occiso Agamemnone, dicitur Orci matri sacra fecisse, Agamemn. v. 1244.

Θύουσαν "Αϊδου μητέρα, ἀσπονδον ἄραν
Φίλοις πνέουσιν.

In cuius loci interpretatione erravit Stanleius:

*Furem Orci matrem, odium implacabile
Amicis spirantem. —*

Quasi θύουσα pro *insano* et *furente* esset accipienda, vt supra apud Lycophronem θύας. Ego vero expono, *sacri-
ficantem Orci matri etc.* vt hic locus versibus, qui paullo post occurrunt, compar sit. Nam postquam occidisset Aga-
memnonem, ipsa Clytaemnestra sic loquitur v. 1393.

Παίω δὲ νιν δῖς, καὶ δυοῖν οἰμώγμασιν
Μεθῆκεν αὐτοῦ κῆλα· καὶ πεπτωκότι
Τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς
"Αἰδου, νεκρῶν σωτήρος, εὐκταίαν χάριν.

1192. "Ανακτι τῶν "Οφίωνος θρόνων] i. e. Ioui; nam ante Saturnum Ophion, cum Eurynome vxore, Oceani filia, coeli imperium habuit. Apollonius,

"Ἐιδεν δ', ὡς πρῶτον "Οφίῳ, Εὐρυνόμῃ τε
"Ωκεανίς, κίχοντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·

"Ὡς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἰκάσε τιμῆς,

"Ἡ δὲ "Ρέα, ἐπείσῃ τ' ἐνὶ κύμασιν "Ωκεανοῖο.

Vnde apud Aeschylum Prometheus, in cognomine fabula, Mercurio narrat se tres nouisse coelorum reges, Ophionem, nempe, Saturnum, et Iouem:

— οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγώ

Δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾗσθόμην;

Τρίτον δὲ τὸν νῦν τυραννοῦντ' ἐπόφομαι

Αἰσχιστά. — —

Vbi Scholiastes: Λέγει τὸν "Οφίωνα, καὶ τὸν (lege τὴν) Εὐρυνόμην, καὶ τὸν Κρόνον, ὃν ἔρριψεν ὁ Ζεὺς. Paullo post: "Εβασίλευσε πρῶτον μὲν "Οφίων καὶ Εὐρυνόμης, (lege Εὐρυνόμῃ) ἔπειτα Κρόνος καὶ "Ρέα. Idem tradit (vt caeteros missos faciam) Aristophania Scholiastes vetus in Nub. additque Deos veteres sub Saturni imperio Οὐρανίῳνας dictos fuisse; recentiores sub Ioue "Ολυμπίους. Πρῶτον μὲν (inquit) τοὺς κατὰ "Οφίωνα καὶ Εὐρυνόμην· δεύτερον δὲ τοὺς κατὰ Κρόνον καὶ "Ρέα, οὗσιν αὖ "Ομηρος Οὐρανίῳνας· τρίτον δὲ Διὶ τὴν ἀρχὴν καταλύσαντας τὴν ἐκείνων, οὓς "Ολυμπίους κληῖζομεν.

1196. Σφῆ] *Ipsum* i. e. Iouem, vt vult Canterus. Pro αὐτοῦ per antiptotin poni existimat Tzetzes. Verum exponi debet *se*, vt σφῆ ὠδῖνας ἐξέλυσε sit, *se dolore partus exsoluit*. Amat enim Lycophron duplicem accusatiuum iungere, vid. v. 1110. ibique Canteri notas.

1200. Κένταυρος] i. e. Saturnus, qui Philyrae, Oceani filiae, amore captus, vt ab Ope, seu Rhea vxore furta sua occultaret, in equum se conuertit; ex eo igitur concubitu natus est Chiron Centaurus. Huc allusit Virgil. Georgic. III.

*Talis et ipse iubam ceruice effudit equina
Coniugis aduentu pernix Saturnus, et altum
Pelion hinnitu fugiens impleuit acuto.*

1204. Ἰατροῦ, Λεψίου, Τερμινθέως] Apollini tribuuntur haec nomina. Ἰατρός porro dicitur, quod, vt norunt pueri, medicinae praesit. Nec aliam ob causam Τερμινθέως nomen illi tributum; τέρμινθον enim herbam in varios vsus applicabant veteres medici. Phauorinus: Τερμινθός, καὶ τέρμινθος, ἐμφερὲς λίνῳ φυτὸν, ἐξ οὗ πλέκειν Φασὶν Ἀθηναίους ὀρμιάς χρειώδεis εἰς τὰ πάντα, καὶ εἰς ἀλεξιφάρμακα. Λεψιεύς idem dicitur, a λίπος cortex; quo enim more cortex lignum tegit, et a visu abscondit, eodem Apollo oracula sua obscuris verborum inuolucris tegit, vt non possint intelligi, vt ait Scholiastes in fine huius libelli.

1208. Ὀφρυνείων] Ophrynum erat agri Troiani oppidum. Harpocraton: Ὀφρύνειον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον, πόλις ἐστὶ τῆς Τρωάδος, ὡς δημοτὶ Ἀνδροτίων ἐν τρίτῳ Ἀττίδος. Idem tradit Phauorinus. Suidas Ὀφρύνιον vocat: Ὀφρύνιον· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον· πόλις ἐστὶ τῆς Τρωάδος. Strabo narrat lucum ibi esse Hectoris, lib. XIII. Πλησίον δ' ἐστὶ τὸ Ὀφρύνιον, ἐφ' ᾧ τὸ τοῦ Ἑκτορος ἄλσος ἐν περιφανεί τόπῳ.

1209. Καλύδνου τύρσιν] i. e. Thebas, vt docet Tzetzes. Stephanus Calydnae, vrbis Thebanae, meminit, a Calydno, Coeli filio, dictae: Κάλυδνα, νῆσος, καὶ πόλις Θήβης, ἀπὸ Καλύδνου, παιδὸς Οὐρανοῦ. λέγεται καὶ Καλυδνός.

1211. Τηνέρον τ' ἀνάκτορα] Tenerus hic erat Apollinis filius ex Melia, a quo etiam diuinationem accepit. Pausanias Boeoticis: Ἀπόλλωνι δὲ παῖδας ἐκ Μελίας γενέσθαι λέγουσι Τήνερον, καὶ Ἰσμήνιον. Τηνέρῳ μὲν Ἀπόλλων μαντικὴν δίδωσι, etc. Idem tradit Strabo, additque Tenerum praefuisse oraculo Apollinis Ptoi, lib. IX. Τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδῖον ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μυθεύεται δὲ Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, παρὰ Φήτης τῷ μαντεῖσι κατὰ τὸ Πτώων ὄρος, ὃ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὃ αὐτὸς ποιητής· Καὶ ποτε τὸν τρικύρανον Πτώου κευθμῶνα κατέσχε. Καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ, Ναοπόλεον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα. Pindari Scholiastes tradit, eum oraculo Apollinis Ismenii praefuisse, initio Pyth. XI. Ἡ δὲ Μελία Ἰσμηνοῦ ἀδελφὴ,

ἐπὶ Ἀπόλλωνος φθαγεῖται καὶ γεννήσασα Τήγερον, ἀφ' οὗ ἐν Θήβαις Τηγερικὸν πεδίον. Ἄλλως· Μελία, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Τήγερος ὁ μάντις, ὃς παρ' Ἰσμηνῷ ἱμαντεύετο, καὶ αὐτόθι μαντεύων ἐστίν, ὃ καλεῖται Ἰσμηνιον.

1217. Δίκωπον σέλιμα] i. e. biremem nauem, synecdochice; σέλιμα enim pars illa navis est, in qua sedebant remiges, quam Latini *transstrum*, Graeci *ζυγόν*, et *κληῖδα* appellant. Pollux Onomast. lib. I. cap. IX. Τὸ δὲ ζυγὸν κληῖται, καὶ κληῖδ', καὶ σέλιμα. Hesychius: Σέλιματα, τὰ ξιγὰ τῆς νεὼς, ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ εἰς τὸν ζυγὸν διαστήματα, ἢ αἱ κάθεδρα τῶν ἑρετῶν, καὶ σεναρμογαὶ τῶν σανίδων.

1217. Θρεπτῷ δράκοντι] Leuco. Huc respexit Eustathius in Odyss. τ'. Λεῦκος αὐτὸν (Ἰδομενεύα) ἀπῆλαινε, ὃν θετὸν παῖδα ὄντα, φύλακα τῆς βασιλείας κατέλειπε, δράκοντι θρεπτὸν, ὡς ὁ Λυκόφρων φησί.

1236. Ῥαῖνηλον] Macedoniae, vel, vt alii, Thraciae urbem; quam ab Aenea conditore Aenon dictam volunt nonnulli. Eustathius: Ῥαῖνηλος παρὰ Λυκόφρωνι, ἢ Ἀῖνος πόλις. Idem in Odyss. ξ'. Τετραχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ αἶνος· ἔπαινος γάρ, φασί, γνώμη, παροιμία, καὶ πόλις, ἣν Ῥαῖνηλον ὁ Λυκόφρων καλεῖ. Haec enim in loca Aeneas Troia profugus errasse dicitur, vt ipse apud Virgilium narrat, Aeneid. III. 16.

— *feror huc, et litore curuo*

Moenia prima loco, fatis ingressus iniquis;

Aeneadasque meo nomen de nomine fingo.

Huic fidem facit Plinius, idemque Mela lib. II.

1237. Ἐκ δ' Ἀλμωνίας etc.] Stephani locum adiiciam, qui legit Ἀλμωπίας. Ἀλμωπία, (inquit) χώρα τῆς Μκεδονίας, ἣν ᾤκουν Ἀλμωπες. - Λυκόφρων,

— *ἐκ δ' Ἀλμωπίας*

Παλιμπλάνητην δέζεται Τυρσηνία.

Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀλμωπος γίγαντος.

1248. Τάρχων τε καὶ Τυρσηνός] Τάρχων Eustathio est Τάρκων, comment. in Perieg. v. 347. Καλοῦνται δὲ Τυρσηνοὶ ἀπὸ Τυρρήνου Λυδοῦ, υἱοῦ Ἄττος, ᾧ πολὺν λαὸν ὁ πατὴρ συστήσας, ἐν καιρῷ λιμοῦ ἐξέστειλεν· ἀφ' οὗ ἡ χώρα Τυρρήνία ἐκλήθη, ἰβ' πόλεις κτίσαντος, αἷς οἰκιστὴν ἐπέστητε Τάρκωνα, οὗ καὶ Λυκόφρων μνῆνται.

1257. Κιρκαίου] Circaeus mons et campus in Albatorum vicinia memoratur ab Eustathio in Perieg. v. 632. *μιο* loco addit: Ἰστέον δὲ, ὅτι κατὰ τὸν Λυκόφρων ἐστὶ Κιρκιζὸν τε ὄρος, καὶ περὶ που τὰ τῆς Ῥώμης ὄρια.

1283. Μητρί τοῦ Προμηθεύς] i. e. Asiae, ex qua Prometheum suscepit Iapetus. Plerique vero ex Iapeto et Clymene natum tradunt. Aeschyli Scholiastes, Prometheo: Ἰαπετὸς, ὁ τοῦ Κρόνου ἀδελφὸς, ἐκ θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, Κλυμένης λεγομένης, ἔσχεν Ἀτλαντα, καὶ Μενoitιον, καὶ Προμηθεα. Quod sumtum est ex Hesiodi Theog. v. 507.

Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην

Ἦγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαιναν,

Ἡ δὲ οἱ Ἀτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα,

Τῆτε δ' ὑπερκύδαντα Μενoitίῳ... ἠδὲ Προμηθεα

Ποικίλον, αἰολόμεντιν, ἀμικρτινόον τ' Ἐπιμηθεα.

Theon ex Coelo et Clymene genitum tradit, Scholiis in Aratum: Ἀτλας (inquit) μεθ' οὗ ὁ Προμηθεὺς, καὶ Ἐπιμηθεὺς ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Κλυμένης, τῆς τοῦ Ὠκεανοῦ θυγατρὸς. Et Herodotus Prometheum non filium Asiae, sed maritum fuisse narrat, Melpomen. cap. XLV. Ἡ δὲ Ἀσίη, ἀπὸ τῆς Προμηθεὺς γυναικὸς τὴν ἐπωνυμίην. Videtur ergo, non alia ratione Asiam Promethei matrem esse, quam quod patria eius fuerit; solet enim terra patria *mater*, *genitrix*, et *nutrix* appellari. Haud aliter Prometheus Terram *matrem* vocavit apud Aeschylum, in cognomine Fabula,

Ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἄπαξ Θέμις

Καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία.

Vnde quidam eum Terrae filium, vt hic alii Asiae, fuisse existimant.

1285. Ἀς πόντος Ἑλλης etc.] Europae et Asiae terminos statuit Lycophron esse Hellespontum, Symplegadas petras, quae trans Bosporum Thracium sitae sunt, Pontum Euxinum, cuius sinus est Salmydessus, et Tanain fluvium, qua in Maeotim paludem deuoluitur. Paullo aliter Strabo lib. VII. Διαίρει δ' ὁ στενωπὸς οὗτος (de Bosporo Cimmerio loquitur) τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας, καὶ ὁ Τάναις ποταμὸς, καταντικρὺ ῥέων ἀπὸ τῶν ἄρκτων, εἰς τε τὴν λίμνην (Μαιῶτιν) καὶ τὸ στόμα αὐτῆς. Item Herodotus Melpom. XLV. Οἱ δὲ Τάναιν ποταμόν, τὸν Μαιήτην, καὶ πορθμήια τὰ Κιμμέρια λέγουσι. Atque alii aliter. vid. Clauverius, Introduct. Geogr. lib. I. cap. XIV.

1288. Λίμνην τε τέμνων Τάναις ἀκραιφνὴς μέσην] Quod in Maeotin paludem se exonerat Tanais, sciunt omnes; ideo porro dicitur eam *secare mediam immixtus*, quod cursu rapidissimo feratur; quo factum, vt cum istis in regionibus omnes aquae gelu concretae sint, ipse non minus quam in aestate fluidus et laxus maneat. Mela lib. I.

*Ipse Tanais ex Riphæo monte deiectus, adeo praeceps
runt, ut, cum vicina flumina, tum Maeotis, et Bosporus,
tum Ponti aliqua brumali frigore durentur, solus
aesium hyememque iuxta ferens, idem semper, et subli-
mis, incitatusque decurrat.*

1294. Κῆρα Μεμφίτη πρόμφ] Similiter hac voce usus
est Aeschylus in Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβ.

— ἀναρπάξανδρον

Κῆρ' ἀφελόντα χώρας.

Rursus in eadem Tragoedia,

— φθερσιγενεῖς

Κῆρες Ἑριννύες. —

1297. Ἰδαῖοι] i. e. Cretenses, ab Ida, Cretae monte.
Aristophanes Ran. Act. V. Sc. II.

Ἄλλ' ὦ Κρήτες, Ἰδης τέκνα.

Vbi Scholiastes vetus: Οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ
Ἰδὴ ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησὶν.

1299. Ταυρομέρῳ τράμπιδος τυπώματι] i. e. nauigio,
cuius insigne erat taurus, vt expl. Eustathius: Ταυρόμορφον
τύπωμα (inquit) παρὰ Λυκόφρονι, τὸ τὴν Εἰρώπην ἀρπάσαν, εἰς
πλοῖον ταῦρον ἐγγεγλυμμένον ἔχον εἰς ἐπίσημον, ἀλληγορεῖται.
Idem in Odyss. v. iterum ad hunc locum respexit: Ἰστέον
δὲ, ὅτι ὥσπερ τόποι γῆς, οὕτω καὶ νῆες ἐκληρώσαντό τινα μέρη παρά-
νυμα ζώων· οὕτω Σὺς τύπος παροιμιώδης, ἐπεὶ περ τὰ Σάμια πλοῖα
σὺς εἶχε τύπον ἐν ταῖς πρώραις· ἐντεῦθεν ὁ Λουκιανὸς καὶ ἕτεροι
χηνίσκον λέγουσι νηὸς, τύπωμα τι χηνὸς παράσημον ἐν ναυσίν· ἐντεῦ-
θεν δὲ καὶ τὸ παρὰ Λυκόφρονι ταυρόμορφον πλοίου τύπωμα. Plu-
res hac de re opiniones vide apud Meursium.

1300. Σαραπίαν] Vel Σαραπτίαν, a Sarapta, siue
Sarepta, Phoeniciae vrbe, inter Sidonem et Tyrum me-
dia, quam in Sacris Literis Vidua paupercula, quae Eliam
prophetam hospitio excepit, celebrem fecit, III Reg. cap.
XVII. v. 10. Aliis etiam Auctoribus tam sacris quam pro-
fanis memoratur haec vrbs.

1309. Καὶ δευτέρους ἐπεμφαν ἄρπαγας λύκους,

Ταγῷ μονοκρήνιδι κλέφοντας νάνην.

I. e. secundum Canterum,

Qui etiam secundos miserunt rapaces lupos,

Regi unum induto calceum furaturos vellus.

Nec aliter magnus Scaliger,

Secundo item misere rapaces lupos,

Vt uniploio vellus auertant Duci.

Secundum hoc ita se habet sensus: Post Scamandri tempo-

ra, Graecia rursus Asiae iniuriam intulit, emisitque Argonautas, ut vellus aureum raperent ab eo, qui vnicum indutus erat calceum: hic porro fuit Iason, ut cuius notum. Quamobrem fieri nequit, ut Graecia mitteret, qui ἀπὸ τοῦ μονοκρήπιδος aureum vellus repeterent, cum is Iason fuerit, istius expeditionis princeps: demo igitur comma in fine prioris versiculi, et subintelligo praepositionem σύν, ut sit ἐπεμφαν λίκους σύν ταγῶ μονοκρήπιδι, sicut paullo ante dixit ἐστειλαν στρατὸν σύν Σκαμάνδρῳ. Tum demum versuum horum sensus ita erit,

Et secundos miserunt rapaces lupos

Cum Duce unum induto calceum furaturos vellus.

1512. Κύττιαν τὴν Λιγυστικὴν] Cytaea Colchidos urbs erat, quae Ligystica dicitur a quadam Ligurum colonia, quae illac confedit: si recte hunc locum exposuit Eustath. in Perieg. v. 78. Ἰστέον δ' ἔτι δοίκασι καὶ Κολχικοὶ τινες Λίγυες εἶναι. ἄποικοι τῶν Εὐρωπαϊάν· καὶ δηλοῖ ὁ Λυκόφρων, ἱστορῶν ἐν τοῖς Κίλχοις Κύττιαν Λιγυστικὴν πόλιν.

1524. Σκυῖρος ὃ λυγροὺς τάφους Κρημνῶν ἐνερθεν αἰγίλιψ] Hunc ad locum respexit Eustathius II. i. ad hunc versum,

Σκυῖρον ἐλὼν αἰπεῖαν Ἐνυῆος πολίεθρον.

Λυκόφρων (inquit) ἐντεῦθεν λαβὼν, αἰγίλιπα ταύτην Φησίν, ὅπερ ἔθηκε πρὸς τὸ αἰπεῖαν. Paullo post Lycophronem iterum laudavit, et causam reddit, cur Theseus a Lycomedes, Scyri rege, fuerit a praerupto scopulo deturbatus; quod nempe eius uxorem sollicitaret, et de regno potiundo consilia iniret, unde prouerbium, Ἀρχὴ Σκυρία· Σημείωσαι ὅτι παροιμία φέρεται περὶ τῆς νήσου Σκυρίου, τὸ Ἀρχὴ Σκυρία, ἐπὶ τῶν εὐτελεῶν καὶ μηδὲν λυσιτελεῖς ἔχόντων, ἀπὸ Θησέως λεφθεῖσα, ὥς φησι Πausanias, ἐπειδὴ ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ, καὶ πειρῶν τὴν γυναῖκα ἐκείνου, κατακυρημισθεῖη, ὥς ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. Pausanias in Atticis Scyrios tradit viri dignitate motos, magnis eum honoribus prosequutos, Lycomedes prauam suspicionem inieciisse. Alii tradunt, Lycomedem Menestheo gratificari voluisse, qui, expulsa Thesei familia, Athenarum imperium occupauerat. Alii casu prolapsum Theseum narrat. Plutarchus Theseo.

1528. Τροπαῖος θεᾶς] i. e. Iunonis: Iuno enim Τροπαία, et Iupiter Τροπαῖος dicebantur, παρὰ τὸ τρέπειν τὰ κακά, i. e. ab auertendis malis; erant enim Dei auerrunci. Vnde apud Sophol. Trachin. v. 306. Ζεῦ Τροπαῖε a veteri Scholiaste exp. ἀποτρεπτικέ, ἀλεξίκακε. Alii ita dictum Iouem putant, quod eius beneficio ἢ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι

credebatur; unde in eius honorem tropaea erigebant.
Τροπαίου Iouis meminit Poeta,

— — βρέτας

Διὸς Τροπαίου καλλίνικον ἔστασαν.

Pausanias refert, Dorienſes, deuictis Achaeis, ei templum ſtatuiffe, Laconicis: Τοῦ δὲ Τροπαίου Διὸς τὸ ἱερόν ἐποίησαν οἱ Δωριεῖς, πολέμῳ τοὺς τε ἄλλους Ἀχαιοὺς, οἱ τὴν γῆν Λακωνικὴν τηρικαῦτα εἶχον, καὶ τοὺς Ἀμυκλαίῃς κρατήσαντες. Idem Τροπαιοῦχος dicitur. Phurnutus: Καὶ Βουλιαῖον, καὶ Τροπαιοῦχον, καὶ Ἐλευθέριον αὐτὸν (Δία) προσαγορεύουσιν. Plutarchus, in Parallelis, Othryadem, Lacedaemoniorum ducem contra Argiuos, ait huic Ioui tropaeum erexiſſe, cum iam eſſet moriturus: Ἡρεμίας δὲ ὑπαρχούσης, ὁ Ὁθριάδης ἐπιζήσας, καὶ ἡμικλάστοις δόρασιν ἐπεριδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἀρπάζων ἀσπίδας περιέλιτο, καὶ τρόπαιον στήσας, ἐν τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψεν, Διὶ Τροπαιοῦχῳ. Eundem nonnulli volunt eſſe cum Ioue Feretrio. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. II. Τὸν δὲ Δία τὸν Φεζέτριον, ᾧ τὰ ὅπλα ὁ Ῥωμύλος ἀνέθηκεν, εἴτε βούλεται τις Τροπαιοῦχον, εἴτε Σκυληφόρον καλεῖν, ὡς ἀξιοῦσι τινες etc. Cum porro Iupiter Tropaeus dictus fuerit, nihil mirum, ſi tori conſors honoris etiam particeps facta, et Τροπαία appellata ſit; ſicuti, cum Iupiter Πανομφαῖος vocatus ſit, Iunoni Πανομφαίας cognomen inditum. Phauorinus: Τροπαία, (lege Τροπαία) ἢ Ἡρα· διὰ τὸ τὰ τρόπαια, ὅ ἐστι νικητήριά, μὴ μόνον Διὶ ἀνατίθεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ Ἡρᾷ· καὶ ὥςπερ ὁ Ζεὺς Πανομφαῖος, οὕτω ἢ Ἡρα Πανομφαία· ὡς δὲ καὶ Γεῖος, Γεῖα. Erat porro Tropaeum, columna aenea, lapidea, ſive lignea, quam Deo alicui dicabant, et victoriae rationem, modumque inſcribebant, quoties hoſtes bello ſuperaffent. Ariſtroph. Scholiaſtes vetus in Plut. Ἔſτι δὲ τρόπαιον, ὃ ἐν νίκαις οἱ παλαιοὶ ποιοῦν, τοῖχον, ἢ λίθον μέγαν ἱστάντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ ὡς κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα δεδράκαſιν· ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον διὰ τὸ ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι. Columnae loco interdum erat arboris truncus, praecipue oliuae, aut quercus; unde poeta,

— — Quercusque tropaea

Curua tremens. — —

Et apud priſci aevi Graecos ſolae arbores in uſu erant, infamesque habiti ſunt, qui primi columnas exſtruxerunt, tanquam qui ſui odii et inimicitiarum memoriam ad poſſeſſitatem transmittere ſtuderent; unde factum apud Romanos exiſtimat Plutarchus, vt nefas eſſet arcus triumphales vetuſtate collapſos reparare, Roman. Quaest. Διὰ τί τῶν τοῦ

θεοῖς ἀνατιθεμένων μόνα τὰ σῦλλα νενόμισται περιορᾶν ἀφανιζόμενα τῷ χρόνῳ, καὶ μήτε προσκυεῖν, μήτε ἐπισκευάζειν; Paullo post: "Ὅτι τοῦ χρόνου τὰ σημεῖα τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους διαφορᾶς ἀμαυροῦντος, αὐτοὺς ἀναλαμβάνειν καὶ καινοποιεῖν ἐπίφθονόν ἐστι, καὶ φιλαπεργῆμον, οὐδὲ γὰρ παρ' Ἑλλήσιν οἱ πρῶτοι λίθινον καὶ χαλκοῦν στήσαντες τρόπαιον εὐδοκιμοῦσι. Huic porro columnae, aut arbori, capta ab hostibus spolia, loricas, galeas, etc. imponebant, et hoc dicebant κοσμεῖν τρόπαιον· columnam autem erigere, ἰστάναι τρόπαιον. Plutarchus Agesilao: "Ἀμα δὲ ἡμέρᾳ βουλόμενος ἐξελέγχει τοὺς Θηβαίους ὁ Ἀγησίλαος, εἰ διαμαχοῦνται, στεφανοῦσθαι μὲν ἐκέλευσε τοὺς στρατιώτας, αὐλεῖν δὲ τοὺς αὐλητάς, ἰστάναι δὲ καὶ κοσμεῖν τὸ τρόπαιον, ὡς νενικηκότας.

1529. Νεῖκος ὤριεν διπλοῦν, Στόρην etc.] Duas intelligit Thesei expeditiones contra Amazonas; priorem, in qua Hierulem comitatus, reginae Amazonum baltheum, seu zonam rapuit: secundam, in qua proprio Marte Hippolytam, seu Antiopen abduxit. Nonnulli tamen has expeditiones confundunt, referuntque Theseum, cum Herculis esset comes, ab eo virtutis praemium accepisse Amazonum reginam.

1531. Τοξοδάμνον] Ita lege cum Tzetze, non τοξόδαμνον cum aliis; illud enim actinae significationis, hoc passinae. Vnde emendo Aeschylum, cuius in Persis legitur τοξόδαμνον Ἀρην. Lege τοξοδάμνον, aequivalet enim hoc epitheton τῷ τοξοδάμαντι, qua voce prius in eadem Tragoedia usus est.

Ibid. Ὀρθωσίαν] i. e. Amazonum reginam, quae, quod Dianae comes esset, proprio eius cognomine adpellatur; Diana enim Orthosia, et Orthia dicitur. Hesychius, Ὀρθωσία, ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος. Phauorinus, Ὀρθωσία, ἢ Ἀρτεμις. Pindarus eadem voce usus est Olympion. Od. III.

Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄζον-

θ', ἂν ποτε Ταῦγέτα

Ἀντιδεῖσ' Ὀρθωσίᾳ, ἔγραφεν ἱράν.

Vbi Scholiastes in ratione nominis reddenda cum Tzetze conuenit: Ὀρθωσία, ἢ Ἀρτεμις, παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθία, καὶ Ὀρθωσία καλεῖται. Ἦτοι (malim ἦ) τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἀγούσῃ. In eundem fere sensum Triclinii, aut cuiuscumque sint, scholia nuperiora: Ὀρθωσίᾳ τῇ ἐν Ὀρθωσίῳ, ὅρει Ἀρκαδίας, τιμωμένη Ἀρτέμιδι. Ἦγουν τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας ἐν τῷ τοκετῷ, ἔφθρος γὰρ λοχείας. Ὀρθωσία, ἢ Ἀρτεμις, παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδικόν. Ἔστι δὲ καὶ Ὀρθιον, ὄρος

Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθίς, καὶ Ὀρθωσία καλεῖται. Ἦγουν ἡ ὀρθοῦσα τὰς γυναῖκας, εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἄγουσα. quibus in verbis pro ἡγουν bis legere velim ἢ et Ὀρθίη pro Ὀρθίη. Ipsa autem res demonstrat, non esse ea scholia Triclinii, cuius nomen vulgo ferunt; sed potius collectam vndecumque marginalium notarum farraginem, a diuersis Auctoribus, iisque aliquando non satis peritis, conscriptam.

1332. Ἦς αἱ ξύναιμοι etc.] Amazonum expeditio satis omnibus nota est, quare ei non est immorandum; praesertim cum eius causae, finis, et monumenta late descripta sint in Meursii Thesoro cap. XX.

1342. Ἑορδαῖν] Eordi sunt Thraciae, aut Macedoniae populi, eiusque contermini. Eorum meminit Herodotus lib. VII. cap. CLXXXV. Τὸν Θρήκες παρείχοντο, καὶ Παῖονες, καὶ Ἑορδοί, καὶ Βοττιαῖοι, καὶ τὸ Χαλκιδικιὸν γένος, καὶ Βρύγοι, καὶ Πίερες, καὶ Μακεδόνες, etc. Item Strabo bis in lib. VII. Stephanus disertim Thraciae adscribit, Thucydides autem lib. II. et Liuius lib. XLV. Macedoniae.

Ibid. Γαλαδραῖον πέδον] Galadraeum solum nomen habet a Macedoniae vrbe, quam alii Galadras, Galadram, Chaladras, Chavastram, et Chalastram vocant, de qua etsi frequens sit apud Auctores sermo, vnicum tamen Stephani testimonium adducam, quod ad rem nostram proprius spectat. Γαλάδραι, πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ· Λυκόφρων,

Σᾶναι Γαλάδρας τὸν στρατηλάτην Λύκον.

Ἔστι δὲ ὅρος Γαλάδρας, ἀπὸ Γαλάδρου, τοῦ Ἡμαθίου παιδός. Οἱ δὲ, ὅτι Γαλάδρας ἐκτίσεν τὴν πόλιν. Ὁ πολίτης Γαλαδραῖος· Λυκόφρων,

— καὶ Γαλαδραῖον πέδον.

1356. Λιγυστίνοισι] Huc spectant Eustath. verba in Perieg. v. 76. Ὅτι μετὰ τοὺς Μασσαλιώτας οἱ Λίγυες, οὓς Λιγυστίνοὺς ὁ Λυκόφρων καλεῖ· ἐνομάζονται δὲ οὕτως ἀπὸ Λίγνου ἀνδρός, ὃς τὸν Ἡρακλέα ἐκώλυσε εἰς τὰς Γηρυόνας βοῦς ἀπιόντα.

1369. Λαπερσίῳ] Emendo obiter Helychium: Λαπέρσαι, Λαμπέσας Δίδυμος τοὺς Διοσκόρους ἀπὸ Λαπέρσης πόλεως. Phauorinus, qui haec verba transcripsit, habet Λαπέρσαι, Λαμπέρσας. Lege apud vtrumque, Λαπέρσαι, Λαπέρσας.

1370. Ὅς καταιβάτης μολῶν, Σκηπτῷ etc.] Rationem innuit Poeta, cur Ioui Καταιβάτου cognomen tributum sit; quod, nempe, τοὺς σκηπτοὺς, siue περανοῦς, καταβιβάζει. Quam ob rationem etiam Ἐνηλύσις dici solet. Porro Καταιβάτου Διὸς in lusu meminisse videtur Aristophanes, eo

quod e coelo descendat, mulierum amore plectus, in Face,

— — οὐκ ἔσθ' ὅπως

Τοῦτ' ἐστὶ τὸ τέρας οὐ Διὸς Καταιβάτου.

Vbi Scholiaſtes vtramque praefatam nominis rationem appoſuit: Καταιβάτης τιμᾶται Ζεὺς, διὰ τὸ καταβάζειν τοὺς κερανοὺς. Ἡ ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν, δι' ἔρωτα τῶν γυναικῶν. Quae verba exſcripſit Phauorinus. Meminit etiam Eufſtathius Odyſſ. γ'. p. 508. Ἐκ δὲ τοῦ καταβαταί, παρῆκται καὶ ὁ καταβαίτης, ἢ Ζεὺς, ἢ κερανός. Καταιβάτου Iouis arae meminit Pauſanias Eliac. α. Τοῦ δὲ Καταιβάτου Διὸς προβέβληται μὲν πανταχόθεν πρὸ τοῦ βωμοῦ Φράγμα. Phurnutus: Δι' ἄλλας δὲ ὁμοιοσιδεῖς καὶ εὐπερινώστους αἰτίας, Τέτιος (λέγεται Ζεὺς) καὶ Ἐπιμάριος, καὶ Καταβάτης, καὶ Ἀστεροπαῖος, etc. Pollux Onomaſt. lib. I. cap. I. Τὰ πολλὰ δὲ τούτων (ἐπωνυμιῶν) καὶ ἰδιὰ ἐστὶ τοῦ Διὸς, ὥς περ ὁ Τέτιος, καὶ ὁ Καταιβάτης, etc. Vbi obſeruandum eſt, horum Auctorum vtrumque Καταιβάτου cognomen inter ea numerare, quae Ioui tribuuntur a coelorum, aëriſue temperamento, et influxu, quibus praeſſe credebatur; vnde fit veriſimile, eos etiam Καταιβάτην dictum putaffe a deſcenſu fulminum.

1378. Τρίτος etc.] Hanc fabulam latius expoſuit Ioan. Tzetzes Chiliad. XIII. Hiſt. CCCCLXVIII. vbi hunc Lycophronis locum laudauit.

1585. Ἐπείσιον] Huc ſpectant Eufſtathii verba in Odyſſ. η'. γυναῖκα γάρ τις μανιόκηπον εἶπε, τὴν μεμνηυῖαν περὶ μίξεις, κῆπον ὑποθέμενος εἶναι τὸ παρὰ Λυκόφρονι ἐπείσιον.

1587. Κηλωστά] Huc reſpexit Eufſtathius, II. α. Κηλώσω δὲ, ῥῆμα οὐ ſεμνόν, ἐξ οὗ κηλωστά, τὰ πορνεία, παρὰ Λυκόφρονι. Idem Odyſſ. ε. κηλῶ, κηλώσω ἐξ οὗ καὶ τὰ παρὰ Λυκόφρονι κηλωστά.

1401. ὅς δ' ἦ ποτ' etc.] Hoc eſt, qui aſini aures radicitus praecidens, ſibi illas pro ornamento appendit.

1403. Δάπταις] Huc pertinent Eufſtathii verba in Odyſſ. γ'. τὸ δὲ δάπτειν πρωτότυπον ἐστὶ τοῦ δαρδάπτειν, ὡς καὶ τὸ μαίρειν τοῦ μαρμαίρειν ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ δαπταὶ αἱ μυῖαι παρὰ Λυκόφρονι. Idem in Odyſſ. π'. ἐκ δὲ τοῦ δάπτειν, καὶ ἡ δαπάνη, καὶ δαπταὶ παρὰ Λυκόφρονι, αἱ δακνηραὶ μυῖαι.

1411. Αἰμοφύρτοις μάχαις] Huc pertinent Eufſtathii verba in Odyſſ. σ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι τοῦ χεῖλεα φύρω αἵματος, προσηκται σύνδετον καὶ αἰμόφυρτος μάχη παρὰ Λυκόφρονι. Et Odyſſ. υ'. vbi Homerus habet αἰμοφορυκτὰ κρέα, τοιοῦτον (inquit) καὶ αἱ παρὰ τῷ Λυκόφρονι αἰμόφυρτοι μάχαι.

1417. Οἷοι Μαρμέσσα] i. e. Athenae, vrbs Miner-
vae; quae *Mamersa*, tamquam belli Dea, sicut Mars,
Mamertus, dicitur.

1420 Πλούτωνος λάτριν] Ita vocat Oraculi Delphici
interpretem, quod inflata dicatur ab halitu ex profunda
voragine, quam ad ipsa Plutonis regna pertingere crede-
bant, emissio; de quo consulere poteris Archaeologiae
nostrae lib. II Vel quod falsa enunciaret, mercede con-
ducta, ideoque Pluto, nummorum praesidi, seruiret; is
enim Πλούτων dicitur. Aristophanes Plut. Act. III. Sc. II.

Μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρακαλέζεται.

Vbi vetus Scholiastes adeundus.

1428. πέρην] *solem*. Hanc vocem, Lexicographis
omnibus incognitam, vir Orientalium linguarum peritissi-
mus L. Pickius Gallus, a *Coptitis* petitum esse voluit. Vti
me nuper admonuit vir venerabilis G. Wake, Decanus
Exon. Illi enim solem vocant *περήν*, *pe re*. Nec absimile
vero est, *Lycophronem*, qui *Alexandriae* cum *Ptolemaeo*
familiariter vixit, et e Pleiadum septem numero habitus
est, vocabulo Copticae originis usum fuisse; cum alii quo-
que auctores verba quaedam ex ea lingua in Graecam trans-
tulisse comperiantur. Sic enim Sappho vinum vocavit
ἔρην, quod Coptitae appellant *περήν*, *pe herp*. Quae vox
ap. Lycophronem quoque nostram occurrit v. 579. Eu-
stathius in suo Commentario ad Homerum obseruat, ἦτορ,
cor, a Plutarcho dici ἦθρον, quod quidem Coptitae vocant
περήν, *pe reth*. Denique ἄθηρα, quod apud Platonem,
Aristotelem, *Plinium*, S. *Hieronymum* pultim significat,
a *Coptitis* deductum est, apud quos *πεθρε* respondet τῇ
βρώσει Graecorum.

Ibid. Σίλως] Eustath. in Odyss. φ'. ἰστέον δέ, ὅτι σέλας
οὐ μόνον πυρός, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπή, ὡς ἐν
ῥητορικῇ εἴρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας φασὶν ἐμβιβάζειν· ἡ δὲ
χρήσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι.

1436. Οἱ μὲν ἐν γαίᾳ etc.] Difficilis locus, et secun-
dum Canteri versionem plane ineptus, cum idem sit *in*
terra, quod *in dorsis aratis terrae*. Sensus facile con-
stabit, si pro γαίᾳ legamus γαίας, et cum Tzetze γαίας ἀρχαῖς
exponamus ταῖς ἀνταῖς. Tunc enim praedicat *Cassandra*,
proelia quaedam in littore maris, quaedam in locis medi-
terraneis futura esse.

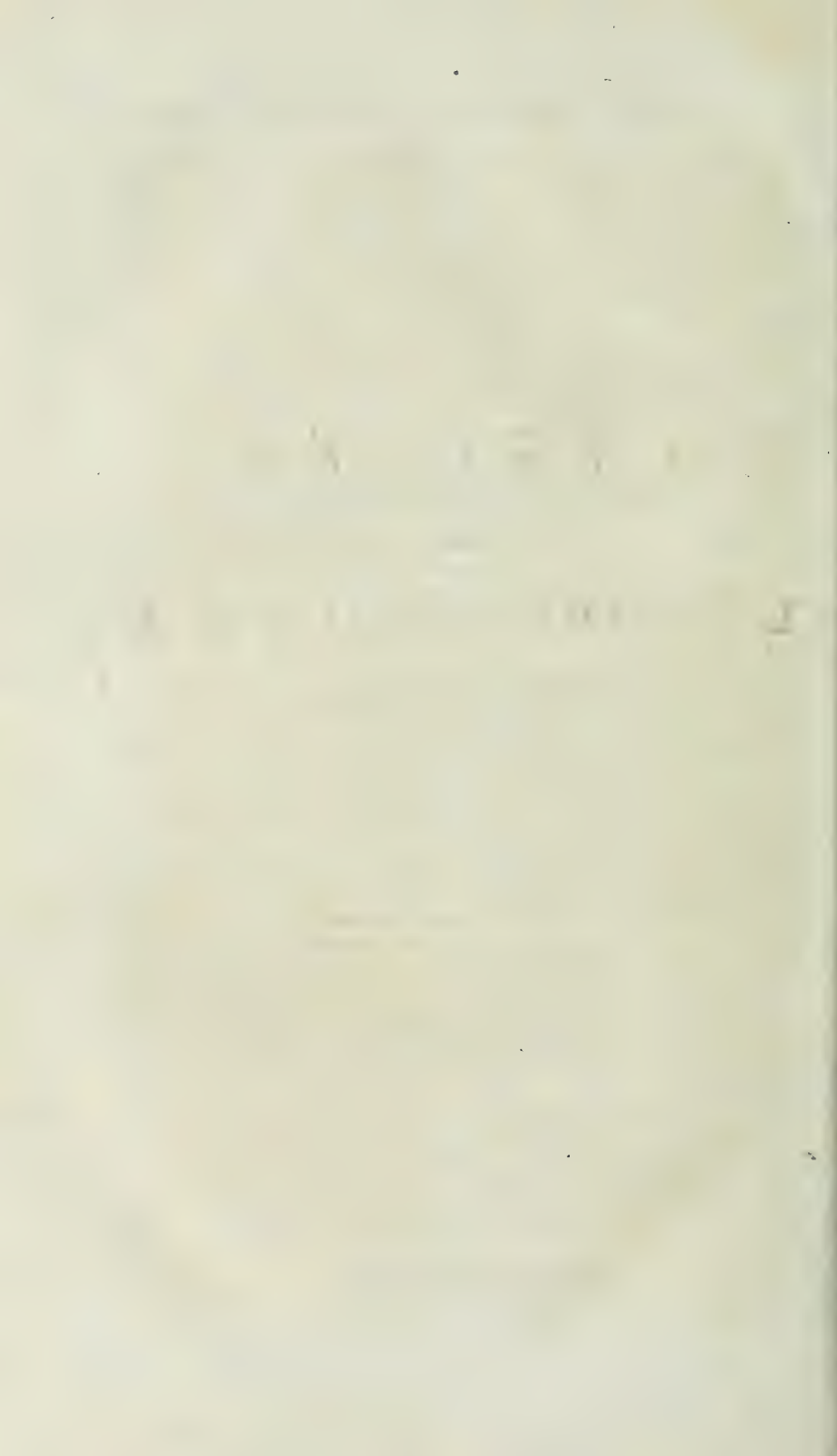
1445. Ὡς δὲ μεθ' ἔκτην etc.] Non posse ex historiis,
quae hodie exstant, explicari hunc locum existimo. Vt

plurimum *γενεαί* tres faciunt seculum, i. e. C. annos, ita sex *γενεαί* fierent CC anni. Sed a Cassandra ad Alexandri M. tempora plus quam DCCC anni intercedebant, adeo, vt si quaelibet *γενεά* C. annos contineret, ne sic quidem ea tempora satis conciliari possent. Deinde quis iste *αὐθαίμων* Cassandreae? An e Romanis? Ita quidem Scholiastes.

1463. *Σειρήνος ἐστὲναξέε λοίσθιον* etc.] Cassandra vt fuerit affecta, quatuor comparationibus docet; quae sigillatim percurrendae sunt. Primo igitur Sireni eam adsimilat, quod, vt putat Tzetzes, vocis dulcedine, et orationis illecebris homines in sui admirationem traxerit. Sed ea ratio videtur a praesenti loco alienissima; haud enim verisimile fit, Cassandram, quae furenti similis, obscurisque, et vix cuiquam intelligendis verborum inuolucris oracula haec pronunciasse fingitur, propter harmoniam, suauitatemque vocis laudari potuisse. Mihi igitur videtur Poeta ingentem, et vix ferendum exprimere voluisse Cassandreae dolorem, ob caedes, deuastationes, caeteraque horrenda, quae futura praedixisset; vnde eam dicit *in corde gemuisse extremum Sirenis melos*; quod de eo cantu intelligendum est, quem Sirenes ab Ulysse contemtae, irarum, desperationisque plenae, propriamque mortem meditantes, ediderunt. Proximo in loco *Mimallonibus* Cassandram confert, quas notum est Bacchi fuisse ministras, nomenque habuisse, quod eius insaniam, et furores *imitari* solerent; qua allusione diuinos Cassandreae furores initio libelli huius iam prius expressit Lycophron. Tertio loco, Sibyllae Cassandram comparat; quod non alia ratione factum videtur, quam quod fatidica fuerit, et ex Phoebi afflatu futura praesenserit. Vltima comparatio a Sphinge sumpta est, cui vatem nostram adsimilat, quod obscuris aenigmatibus sensum suum contexerit, vt initio Poematis dictum. Cassandrae itaque personam talem in tragica hac monoedia depingere voluit Poeta; lugentem, nempe, furentem, fatidicam, et aenigmaticam.

1464. *Κλάρου Μιμαλῶν*] Huc respexit Eustath. in Perieg. v. 444. vbi, postquam docuisset Clarum esse Colophonis nauale, addit: *Λέγεται δὲ καὶ Διὸς Κλαρίου μαντεῖον εἶναι αὐτόθι· ὃθεν καὶ παρὰ τῷ Λυκόφρονι ἡ Κασσάνδρα Κλάρου Μιμαλῶν λέγεται, τούτῃστι Βάνχη καὶ μάντις Κλαρία.*

I N D I C E S
IN
LYCOPHRONEA
V B E R R I M I.

INDEX VOCABVLORVM,

QUAE IN LYCOPHRONIS CASSANDRA REPERIVNTVR,

O M N I V M.

NOTATA ASTERISCIS IN LEXICIS NON LEGVNTVR.

A.

A et α confusa, 167.

Ἀβαντία, quidam Ἀμαντία,
1043.

Ἀβαι, Paul. Ἀβα· ποθοῦντες
κλεινὰς Ἀβας, 1074.

Ἀβρόπηνος· ἀβροπῆνους ἀμφι-
βάλλεσθαι πέπλους, 863.

Ἀγαθός· ἐς τὸ λῶν ἐκδραμεῖν,
1472. πρὸς τὰ λῶστα νημερ-
τέστατε, 223.

Ἀγαλμα· ἀγαλμα τῶν Ἀμυ-
κλαίων τάφων, 559. ἀγαλ-
μα μύσει γλῆναις, 987.
ἀγάλματα θεῶν, 1262.

Ἀγαλματώ· ἀγαλματώσας,
845.

Ἀγαμέμνων· ἀμφιτύμβω Ἀγα-
μέμνονος h. e. Διός, 335.
Eustath. ad Hom. II. β,
p. 320. ed. Polit.

Ἀγαστάρ· τὸν φίλτατόν σου τῶν
ἀγαστάρων, 265.

Ἀγγαῖοι al. Αἰγέτσοι· Ἀγγαί-
ων ἔδη, 265.

Ἀγγέλλω· ἤλθον ἀγγέλλων (ἀγ-
γελῶν) μῦθον, 1467.

Ἀγγελος· ἄγγελον λιπῶν φίλων,
657.

Ἀγήλατος· ἀγηλάτῳ μάστιγι
συνδραύσας κάραν, 436.

Ἀγκάλη· σκύμνον παρ' ἀγκάλη-
σιν βράσας, 461. ἐν Λαγ-
γαρίας ἀγκάλαις, in finu ad
Langariam, 930.

Ἀγκαλίζομαι· χεροῖν εἰδῶλον
ἠγκαλισμένος, gestans, 142.

Ἀγκάλισμα· τερπνὸν ἀγκάλι-
σμα συγγόνων, 308. al. ἐν
αγκάλισμα.

Ἀγκιστρώ· πόθῳ τοῦ θανόντος
ἠγκιστρωμένῳ, caria, 67.

Ἀγκύλος· ἀγκύλη βάσει, 262;
ἀγκύλης λαμπουρίδος φρυκτα-
ρὸν λάμψει, 344.

Ἀγλαΐζω· ἠγλαΐσμένους κόμαις,
infignes h. e. habentes,
1133.

- Ἀγνίτης i. q. ἀγνός· οὐκ αἰδου-
μενος τὸν ξένοισι σύνδορον ἀγνί-
την παῖον, 135.
- Ἀγνός· ἐν μεταίχμιῳ ἀγνῶν
ἡρώων, 444.
- Ἀγορεύω· τόσσ' ἡγόρευε, 1461.
- Ἀγρα· ἐς ἄγραν στελοῦνται, 603.
σχοιῶν τρήσουσι κεστρέων ἄγραν,
665.
- Ἀγραυλος· ἄγραυλος λεώς, 893.
λεῦσσαν φόνον ἀγραύλων λύκων,
990.
- Ἀγρεύμα· ἐπακτῆρ καρχαλῶν
αγρεύματι, 109.
- Ἀγραύω· πρόπαντας ἄδης παν-
δοκεὺς ἀγρεύσεται, 655.
- Ἀγριος· ἀγρία δρύς, 1423.
Τυφῶνος ἀγρίου δέμας, 689.
γέμοντα θυμὸν ἀγρίας χολῆς,
1115. πατάξας πτέρναν ἀγρίῳ
βέλει, 500. ἄγριον δράκον-
τα βαλὼν, 309. ἀγρίων
κύνα κτανῶν, 45.
- Ἀγρίω· ἡγριωμένος Φρένας,
1221. γομφαῖσιν ἡγριωμένη,
59.
- Ἀγρίσκα· Minerua· ποινὰς
τίσσει· Ἀγρίσκα θεῶ, 1152.
- Ἀγρότης, ὁ δευτερος νῆσον ἀγρό-
της μολῶν, 478.
- Ἀγρυπνος· ἀγρύπῳ προσκαθί-
μενος τέχνη, 386.
- Ἀγρώσσω i. q. ἀγρεύω· ἀγρώσ-
σοντα ἔχεις κτενεῖ, 499. ῥάμ-
φισσι ἀγρώσσοντες ἑλλοπων θο-
ρούς, 598.
- Ἀγυιά· θρονίτιδες Λοκρῶν ἀγυι-
αὶ h. e. in vicinia Locro-
rum, 1149.
- Ἀγυιοπλαστέω· ἀγυιοπλαστή-
σαντες καλίας, 601.
- Ἀγύλλα, vrbs Etruriae· Ἀ-
γύλλαν εἰσεκόμισαν, 1355.
Ἀγύλλης νάπαι, 1241.
- Ἀγχι· ἀγχι πύλης, 643. ἀγ-
χι Κάλχαντος τάφῳ, 1047.
δραίτης ἀγχι, 1108. ἀγχι
παμφαλάμενος, 1433.
- Ἀγχιπους· λεύσσουσιν ἄτην ἀγ-
χιπουν h. e. πλησίαν, 318.
- Ἀγχίσης· ποδηγῶν Ἀγχίσου νό-
τον, 965.
- Ἀγχιτέρμων, cum Genit. λί-
μνης ἀγχιτέρμονες ποτῶν,
1130. cum Dat. Ὠκινάρου
δίναισιν ἀγχιτέρμονα, 729.
- Ἀγχορος, Ion. ἀγχουρός i. q.
ἀγχιτέρμων· ἀγχουρός Ἀψι-
νίαν, 418.
- Ἀγων· ἄγωνες ἀνδρῶν, 1435.
- Ἀγω· καρηβαρεῦντας ἐν μέθῃς
ἄγων, 384. Λάκων' ὄχλον
ἄγων, 590. cum praepof.
πρὸς· πρὸς φῶς ἄξει, 59.
πρὸς γαμηλίους θυηλας ἄξει,
324. πλανῆτιν ἄξει κύμα
πρὸς ζήτην χθόνα, 938. ἄξει-
ταί τε πρὸς γενεθλίαν πλάκα,
1194. cum praepof. εἰς·
νέθον ἄξει εἰς νῆσον, 966.
εἰς νάπας ἄξει, 1018. Sine
praepof. ἄξει Καλύνου τύρ-
σῃ, 1209. στρατηλάτην
Λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνο-
αί, 1014.
- Ἀδελφός· δυοῖν ἀδελφοῖν ἄτε-
ρος, 1048.
- Ἀδελφή· ἀδελφῆς ἡλοκισμένος
δέρην, 810. ἀδελφῆς αἵμα
τιμωρούμενος, 1397.
- Ἀιδης· τοὺς ἄδης δεξιώσεται,
564. πρόπαντας ἄδης ἀγρεύ-
σεται, 655. Ἀιδου κρατῆρος,
197. Ἀιδῇ θυμιάτων ἀπάρ-
ζεται, 1188. τὸν ἄδην δι-

ζοῦμενον, 51. παρ' ἄδην,
404. πρὸς ἄδην κίλευθον,
457. πρὸς ἄδην ὁδὸν, 809.
ἐς ἄδην ἵζεται, 497. ἄδην
δύσεται, 813.
Ἄδορπος, ieiunus *): ἄδορπα
(ieiune) παιδεύουσιν γένους,
658.
Ἀδῶρητος· ἄσιτα καδῶρητα φορ-
μίζων μέλη, 140.
Ἀδνώτος· ἀλφῆς τῆς ἀδνώτου
δίκην, 549.
Ἀεὶ· ἔσται τεθμὸς αἰεῖ, 859.
Ἀεΐτης, aquila *): σκύμνον
αἰετα παρ' ἀγκάλῃσιν βράσας,
leg. αἰτα l. ἄητον, cf. Nott.
ad Lycophr. 461.
Ἀηδών· ἀηδὼν κενταυροκτόνος,
i. e. Σειρήν, 670. Photius
in Bibl. C. 190. ἀρπυιογού-
νων ἀηδόνων, Sirenum, 514.
ἀηδόνος αἰάζω, 514.
Ἀθαμβήs· πληγὴν ἀθαμβήs
κρίος ἐγκορύφεται, 558.
Ἀθέλκτος· ποινὰς ἀθέλκτους
ἀρπαγῆς διζημεναι, 1335.
Ἀθεσμόλεκτος· στρατηλάτην
ἀθεσμόλεκτρον, 1143.
Ἀθλιος· μόχθος ἄθλιος, 666.
ἀθλία πατρίς, 1230. ἀθλίου
σπόρου, 221. ἄθλιον, 903.
Ἀθραυστος· ἀθραυστον σκαφος,
890.
Ἀθῶπυτος· ἀθῶπυτους δίκας,
1399.
Ai et : confusa, 49. 907.
Αἷ· l. αἷ, 31. 307.
Αἷα· Αἷας ἀρχὸς (vrbis Col-
chidis), 1024.
Αἷα· Φλέγρας αἷα, 1404.
Αἰάζω· πότμον αἰάζω, 313.
ἀλλους θῆκας αἰάζουσιν, 878.
αἰάζων, 200. νῆπανστων αἰ-

άζουσα, 972. ἐκβλητον αἰ-
άζουσα δέμας, 1079. κιά-
ζοντας τύχην, 1088.
Αἰάκειος· Αἰακείοις l. Αἰακείαις
χερσί, 53.
Αἰακός· Αἰακοῦ σπορᾶς, 803.
πὸν εἰνάπηχυν Αἰακοῦ τρίτον,
860. ἀπ' Αἰακοῦ γεγῶς,
1440.
Αἰανής· αἰανῇ θεόν, 928.
Αἷας· Αἷαντος ροάς, 1020.
Αἰγαῖος· Αἰγαίαις ἁλὸς ῥόχθον,
402.
Αἰγαίων, Neptunus. Αἰγαίω-
νος πάγον, 135.
Αἰγέστης, al. Ἐγέστης. Αἰγί-
στα τλήμων, 968.
Αἰγίλιψ· κρημνῶν ἐπερθεν αἰγί-
λιψ ῥοιζομένων, 1325. cf.
Eustath. ad Hom. Il. i,
664.
Αἰγίλος· Αἰγίλου ἄκραν, 108.
Αἰγύπτιος· Αἰγύπτιον Τρίτωνος
ποτόν, 576.
Αἰγώνεις· Αἰγωνεῖαν πάτραν πο-
θοῦντες, 903.
Αἰδέομαι· τάφους κυδαίνοντας
οὐκ αἰδούμενος, 133.
Αἰεὶ· αἰεῖ (subinde) δεξιῶσον-
ται ξένους, 565. τοῦ πρό-
σθεν αἰεῖ (vno tenore) ἐξω-
λέστερος, 667.
Αἰετός· 261. βέλεμνα αἰετῶν,
551. ἀνγᾶσαι τριόρχας αἰε-
τούς, 148.
Αἰήτης· Αἰήτην μέγαν, fort.
Αἰγίτην, cf. ad v. 1274.
Αἰθαλος· παιδὸς καταβροχθέν-
τος αἰθάλω δέμας, 55.
Αἰθαλώ· αἰθαλώσασθαι γύναι,
1340. πάτραν ῥιθαλωμένην
ἴξῃ, 141. πάτρας πυρὸς ῥι-
παῖσιν ῥιθαλωμένης, 970.

- οἱκοι ἡθαλωμένοι φλογί, 1417.
- Αἰθαλωτός· αἰθαλωτὸν ἐς πᾶ-
τραν μολών, 338.
- Αἰθήρ· πρὸς αἰθέρος ἔδρας, 255.
- Αἰθίκες, Epirotae: Αἰθίων
πρόμος, 802.
- Αἰθίοψ, cognomen Iouis, 537.
- Αἶθρα i. q. αἰθήρ· τείνει πρὸς
αἶθραν κέρα, 700. εἰς αἶ-
θραν φυγόν, 822.
- Αἰθρία· ζέουσιν αἰθρίῃσι Τιτη-
νίδα δέρεται i. e. πλοίοις, 230. Αἰθριαν κόρην ἀνδάξα-
σα, Mineruam, 359.
- Αἰθυιόθρεπτος, Cycnus, filius
Neptuni, 237.
- Αἶθων· αἶθων ἐπακτήρ, 109.
αἶθων λύκος, ferox, 246.
αἶθων κίρκος, 530. αἶθων
κύων, 925. αἶθων λέων,
1439. πρηστήρης αἶθωνος
πνοαῖς, 27. αἶθωνες λύκοι,
1248. Αἶθωνος (Vlyffis)
αὐτάδελφον, 432. γατο-
μοῦντος Αἶθωνος (Erisichtho-
nis) πτερά, 1396.
- Αἰκίζω· λῶβαισιν αἰκισθέντας,
1225.
- Αἶμα· θερμὸν αἷμα, 684.
ἀδελφῆς αἷμα τιμωρούμενος,
1397. ἀφ' αἵματος ῥίξαν
γιγάντων κεκτημένοις, 1356.
Τημενείων οὐκ ἄπαθεν αἱμάτων,
804. Ἑρακλείων ἐκγεγῶτες
αἱμάτων, 1249.
- Αἱμάσσω· τύμβον αἱμάζεις πα-
τρός, 313. αἱμάζουσι κόνιν,
297. κελαινῷ βωμὸν αἱμάζει
βρότῳ, 992. ὄνυξιν αἱμάσ-
σων δέμας, 266. ἁλιβρώ-
τοιςιν αἱμαχθήσεται στόρυγ-
ξι, 760.
- Αἱματηρός· στρόμβῳ αἱματηρὸν
ἐξάρχων νόμον, 250.
- Αἱμοπάτης· δάπτει αἱμοπάτη-
σιν, 1403.
- Αἱμόφυρτος· αἱμοφύρτοις μά-
χαις, 1411.
- Αἱμύλος· Σπαρτιάταις αἱμύλοις,
1124.
- Αἰνέω· αἰνέσει χελιδόνα, 1460.
τὰς (σφραγίδας) ἐπεγκολά-
πτειν αἰνέσει, suadebit, 782.
Θαλασσίαν δίαίταν αἰνήσουσι,
596.
- Αἰνιγμα· δυσφάτους αἰνιγμάτων
οἶμας τυλίσσων, 10.
- Αἰνοβάκχευτος· πρὸς τῆς Λακαί-
νης αἰνοβακχεύτου κιχών,
792.
- Αἰνόλεκτρος· αἰνόλεκτρον πλάτιν
ματεύων, 820. αἰνόλεκτρον
εὐδάνει μυχόν, 1354.
- Αἰόλος· αἰόλον (varium) στό-
μα, 4. αἰόλῳ μέλει, Sire-
num scil. 671.
- Αἰονέω· διψαν αἰονομένων *).
In Cod. Vit. 2. super ou
scriptum ω ab αἰονάω. 1425.
- Αἰπύς· αἰπύς ὄχμος, 443. αἰ-
πύς θεός, 630. αἰπὺ ἐδέ-
θλιον, 800. αἰπὺ λέπας,
1045. αἰπὺν Φηγίου πάγον,
16. παρ' αἰπὺν ὄχθον, 42.
παρ' αἰπὺν πρῶνα, 1237.
αἰπὺν ἥρεψεν πάγον, 1348.
- Αἶρεσις· μόνῳ πόρῳσιν αἶρεσιν,
1268.
- Αἶρέω· ὃν εἶλε (ἐφόνευσε) Βου-
λαῖος, 435. εἶλον πίσαν,
1359.

- Αἶρω· πυρόν ἦραν, 1295. αἶ-
χμαῖς τὸ πρωτόλειον ἄραντες
στέφος, 1228.
- Αἶς et οἷς confusa, 55. 1080.
- Αἶς et ης, 358.
- Αἰσάκειος· Αἰσακείων χρησμῶν
ἀπῶσαι δῖματά, 224.
- Αἰσαρος· Αἰσάρου βρεῖθρα, 911.
- Αἰστώ· κίον' αἰστώσεις δόμων,
281. αἰστώσειν πάτραν, 1282.
αἰστώσαι στάχυν ὁδόντι, 214.
οὔνομ' αἰστώσας σκότῃ, 339.
αἰστώσας πλάκα, 1341.
- Αἰστωτήριος· πῦρ αἰστωτήριον, 71.
- Αἰτιάομαι· χρησμοδόσχην αἰ-
τιάσονται βλάβης, 1419.
- Αἰτίζω· ὅταν αἰτίζωσι γύας, 1059.
- Αἰτωλῆς· ἀηδὼν Αἰτωλῆς, 671.
- Αἰτωλός· πιθηκομορφῷ Αἰτωλῷ
(Θερσίτῃ) Φθόρον τεύξει,
1000. τίς Αἰτωλῶν, 623.
πρεσβεῦσιν Αἰτωλῶν Φάος φα-
νέν, 1056.
- Αἰχμάζω· αἰχμάσσουσι βοήν,
i. e. πολεμήσουσι, 441.
- Αἰχμάλωτος, 501. αἰχμάλω-
τον, 330. αἰχμάλωτον πό-
ριν, 1298.
- Αἰχμή· πρωτόλεια αἰχμῇ Φέ-
ροντας, 299. αἰχμαῖς τὸ
πρωτόλειον ἄραντες στέφος,
1228.
- Αἰχμητήριος· λύσαν ἐν ποιμνη-
σιν αἰχμητηρίαν (Dor.) χέ-
αντος, 454.
- Αἰχμητής· αἰχμητής αἰετός,
260. αἰχμηταὶ κύνες, 1266.
- Αἰψηρός· αἰψηρόν πόδα εἰς ἐκβα-
τηρίαν ῥέπειαν, 515. Male
ibi Seb. λαίψηρόν.
- Αἰών· δι' αἰῶνος, assidue, 303.
969. ἀντίριστον αἰῶνα κω-
κύουσιν, 908.
- Αἰώρημα· τόργοισιν αἰώρημα φοι-
νίσις δέμας, 1080.
- Ἀκαρπος· ἀκάρποις γυῖα συμ-
φλέξας φυτοῖς, 1157.
- Ἀκεστής· νόσων ἀκεστής, 1052.
- Ἀκίνητος· στήλαις ἀκινήτοισιν
ὀχμάσει πέδον, 625.
- Ἀκλυστος· παρ' ἀκλυστον (πο-
λύκλυστον l. ἀκύμαστον) σκέ-
πας ὄρμων Μισσηνοῦ νάσσονται,
736.
- Ἀκμαῖος· βούπειναν ἀλθαίνε-
σκειν ἀκμαίαν (rabidam) πα-
τρός, 1395.
- Ἀκμηνος· τακηναι σάρκας ἀκμή-
νους βορᾶς, 672.
- Ἀκοίτης, 1123.
- Ἀκουρος· κρατὲς ἀκουρος Φόβη,
976.
- Ἀκούω· ἀκούσω ταῦτα, 1373.
ἀκούσει πεμφίδων ὅσα λεπτήν,
686. ὅσον στεναγμῶν ἀκού-
σετε, 378.
- Ἀκραφινής· Τάναις ἀκραφινής,
1288. Ἀργεῖον ἀκραφινῇ γο-
ναῖς, 151.
- Ἄκρα· ὑπὲρ Αἰγίλου ἄκραν,
108. δειραίαν ἄκραν ἄρσον-
ται, 994. ὀχθηράν ἄκραν
γράφων, 1030.
- Ἄκρος· ἐξ ἄκρου ποδός, 844.
πρύμνης ἀπ' ἄκρας, 515. ἐξ
ἄκρας σκοπῆς, 714. ἀρχῆς
ἀπ' ἄκρης, 2. πρὸς γῆρας
ἄκρον, 355. κατ' ἄκρον χεῖ-
μα, 483. πλήζας ἄκρον
σφυρόν, 493. ἄκραν βαλ-
βίδα μηρίνδου σχάσας, 13.
ἄκραν ἄρδιν εὐθυνεῖ, 914.
Δανυίων ἄκροι, 1128. ἀπ'
ἄκρων λόφων, 29. πύργων
ἀπ' ἄκρων, 65. πύργων ἐξ
ἄκρων, 254. ἐξ ἄκρων λο-

- βῶν, 1401. δεδρυφαγμένον
χειρας ἀκρας, 759.
- Ἀκταῖος· Ἀκταῖον ὄρος, 1334.
- Ἀκταίων, h. e. Ἀττικῶν, λυ-
κοι, 504.
- Ἀκτέριστος· ἀκτέριστος τάφος,
1155. ἀκτέριστον αἰῶνα κω-
κῦσουσι, 908. ἀκτέριστον
σημα νεκρῶν στήσουσι, 1063.
- Ἀκτὴ· ἀκτὴ Δολόγγων, 533.
ἐν νήσῳ Ἀκτῆς h. e. Atticae,
111. πᾶσαν Ἀκτὴν (Atti-
cam) ἐξεπόρθησαν δορί, 1339.
ἀκτὴν τὴν προὔχουσαν εἰς Ἐνι-
πέως ριφεῖσα, 722. ἀκτὰς
ἐμβυτήσονται λεπρὰς, 642.
ἐπόφεται προβλήτας ἀκτὰς,
828.
- Ἀκτίς· ἀκτίς Σειρίου, 397.
- Ἀλαινος· κρίσει Ἀλαίνου σφα-
λαίς, 619.
- Ἀλαιος· εὐράξ Ἀλαίου Πατα-
ρῆως ἀνακτόρων, 920.
- Ἀλάστωρ· τύφαι ποιμινίων ἀλά-
στορα i. e. ὀλετήρα, 529. τὴν
τέκνων ἀλάστορα i. e. ὀλέτειραν,
1318.
- Ἀλγεινός· ἐκφυγὼν ὠδῖνας ἀλ-
γινὰς (al. ἀλγεινῶν) τόκων,
942.
- Ἀλγος· ἄλγη δέζεται κωκυμά-
των, 408. τοὺς ἄλγη ἔξου-
σι, 1087.
- Ἀλγύνω· ἀλγύνουσι νόρην, 985.
- Ἀλεκτρος· λήπτωντ' ἀλέκτρων
ἐκβαλοῦσα δαμνίων, 353.
- Ἀλέκτωρ· παραιοιρίζει τὰς ἀλε-
κτόρων (ὁμολέκτρων, συζύ-
γων) ὄρνιθας, 1094.
- Ἀλέντιος· ὅτε Κωλῶτις τεκνοῖ
Ἀλέντιος, 868.
- Ἀλεξάνδρα, 50.
- Ἀλετρεύω· ἀλετρεύσονται Μόλ-
πιδες πέτραν, 159.
- Ἄλη· ἄλη κᾶνοντες πικρᾶ,
1010.
- Ἀληθής· θήσει δ' ἀληθῆ, 1458.
- Ἄλης· οὐκ ἄπωθεν Ἄλεντος πο-
τῶν, 425.
- Ἀλήτης· ἥξει δ' ἀλήτης εἰς στρα-
τόν, 852.
- Ἀλθαῖνος· κατικμαίνοντες Ἀλ-
θαῖνου ραῖς, 1053.
- Ἀλθαῖνω· βούπειναν ἀλθαίνεσκιν
πατρός, 1395. βούπειναν
κυνῶν ἀλθανοῦσι, 582. κα-
κὸν μίασμ' ἀλθαίνων κακῶ,
1122.
- Ἀλιβδύω· εἰς στέγην εἰρκτῆς
ἀλιβδύσασα δέμας, 351.
- Ἀλιβρώς· ἀλιβρώς ὄχμος, 443.
- Ἀλιβρωτος· ἀλιβρώτοισιν αἵμα-
χθήσεται στόρυγχι, 760.
- Ἀλίπεδον· ἵζει ἐρεμνὸν εἰς ἀλί-
πεδον, 681.
- Ἀλισμικτος· λίνου θ' ἀλισμίκτοιο
ἄκραν ἄρσονται, 994.
- Ἄλκυρ· ἄλκυρ κτώμεναι θυμ-
Φευμάτων, 1136.
- Ἀλκή· ἀλκῇ νέανδρος, 1345.
πρὸς ἀλκὴν δορός, 70. ἀλ-
κὴν ἀμικτοί, 518. ἀλκὴν
ἐμέμφατ', 561. συμβαλὼν
ἀλκὴν δορός, 1447.
- Ἀλλὰ et ἄλλ', praecedente
οὐ, sed, 5. 94. 121. 241.
286. 293. 370. 406. 537.
779. 1194. 1303. 1317.
1413. Non praemiss.
οὐ· sane, 535. tamen,
678.
- Ἀλλάττω· Μαίρας ὅταν ἀλλά-
ξης δομὴν, 534.
- Ἀλλήλων· φόνῳ λουσθέντες ἀλ-
λήλων τάφους, 446. μύθοι.

- αλλήλους ὁδῶν βρίζουσι, 544.
- Ἀλλοσιώ· στένοντες εἶδος ἡλλοιωμένην γραῖαν, 195.
- Ἄλλος· ἄλλος ἐπ' ἄλλω μόχθος, 666. παρ' ἄλλου ἄλλος, 755. ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ, 257 et 909. παρώτας κτῆσιν ἄλλην, 1264. ἄλλοι, 951. 993. 1027. ἄλλων χειρὶ κινήσει νέφος, 569.
- Ἄλμα· ἄλμα ποδός, 245. ἄλμα πάππου i. e. ἄλσος, 319.
- Ἄλμη· ἄλμης κλύδων, 875. λείσσω σπείραν κακῶν ἀγρουσαν ἄλμη, 217. πᾶσαν ἄλμη πηλοποιούντι χθόνα, 473. κόγχος ἄλμη περιτριβεῖς, 790. ἄλμην σπάσει, 391.
- Ἀλμωνία· ἐκ δ' Ἀλμωνίας πλαγὴν δέζεται Τυρσηνία, 1238.
- Ἀλοάω· πημοναῖς ἀλιώμενος, 739.
- Ἀλοῦτις· Ἀλοῦτιν Κυθωνίαν ὀρκωμότησαι, 936.
- Ἀλοιτός i. e. ἀμαρτωλός, 136.
- Ἀλοιφαῖος· ἀλοιφαῖον λίπος, 579.
- Ἀλοκίζω· σφαγαῖς ἀδελφῆς ἡλοκισμένος δέρην, 810. Τρίτωνος ἐκβαλαῖσιν ἡλοκισμένην χέρσον περάσας, 119. ἐν πέτραις αἰῶνα κωκύουσιν ἡλοκισμένοι, dilacerati, occisi, 908. ὅσων θύωνων ἡλοκισμένων γραφὰς πρὸς θῆγανοισι κρατός, 381.
- Ἄλς· ἄμναμοι δηναῖς ἄλός, 145. Σαλμυδησίης ἄλός ἐντός, 186. φυλάξει βόχθον Αἰγαίης ἄλός, 402. ἐρευνήσας μυχὸν ἄλός, 1245. πρηστῆρι κυμαίνων ἄλς, 1018.
- Ἄλσος· Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος οὐδαί-ας κόρης, 698.
- Ἀλύσκω· ἀλύξας ταῖς ξεινοτό-νους πάλας, 124.
- Ἀλφὴν vel ἄλφῃ· ἀλφῆς τῆς αἰδινώτου δίκην, 549. ἄλφαῖσι ταῖς καθ' ἡμέραν βούπειναν ἀλθαίνεσκεν πατρός, 1394.
- Ἀλφίτον· ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα, 674.
- Ἀμαζών· Ἀμαζόνος ἄρρονται πέδον, 995. ἄστῳ Ἀμαζόνος, 1003.
- Ἀμαθύνω· ἡμάθυε πᾶσαν χθόνα i. e. ἄμμον ἐποίησε, κατέκλυσε, 79.
- Ἀμαλάπτω· ὃν κύων Τρίτωνος ἡμάλαψ i. e. ἔκρυψε, 34.
- Ἀμαυρός· ἀμαυρὸς μάλιστα προςφθέγμασι, 687. Cant. legit ἀμυδροῦ, exilis, tenuis, obscurus.
- Ἀμβλύνω· ἀμβλύνων σέλας, 1428.
- Ἀμείβω· ἀμείβας τοῦ κυβερνήτου τάφον, 694. πολλῶν πημάτων ἀμείβεται Κανδάος, 1409.
- Ἀμειφῆς· τροφὴν ἀμειφῇ παρέξειν, 573.
- Ἀμείρῳ· στόρην ἀμείρας, 1330.
- Ἀμικτος· στρατῷ ἀμίκτῳ, 1421. κλάζων ἀμικτου βοήν, 263. ἀλκὴν ἀμικτοί, 518.
- Ἄμμος· ἐξ ἄμμοιο βροβδήσει γάνος, 247.
- Ἄμναμος· κρηθεὺς Ἀμναμος, i. e. ἀπόγονος, nepos, 872. ἀμναμοι δηναῖς ἄλός, filiae, 144. ἄμναμοι, posterii, 1227. ἀμνάμοις τοῖς Βρε-

- χθίως, posteris, nepoti-
 bus, 1338.
 Ἀμνηστος· ἄμνηστον κῦδος,
 1230.
 Ἀμοιβεύς· τειχοποιῶν Ἀμοιβέως
 i. e. Ποσειδῶνος, 617.
 Ἀμπρεύω· λυπρὸν ἀμπρεύσει
 βίον, 975. ἀμπρεύσουσι νή-
 λιπον βίον, 635. αἰχμαλά-
 τον ἡμπρευσαν πόριν, 1298.
 Ἀμπυξ· Βύνης ἄμπυξ, 758.
 Ἀμυδρός· ἀμυδρὸν ὄνομα, 339.
 Ἀμυκλαῖος· ἀγαλμα τῶν Ἀμυ-
 κλαίων τάφων, 559.
 Ἀμύνω· τὸν κτανοῦντ' ἡμύνατο,
 492.
 Ἀμφεῖρα· εἰςθρέζωσιν Ἀμφεί-
 ρας, h. e. Ἀθηῆας, δόμους,
 1163.
 Ἀμφελυτρώω· ἀμφελυτρώσει
 πέτρων l. πέτρους, 845. Alii
 putant esse Dativum ab
 ἀμφελύτρωσις. Ἀσκῶ ἀμφε-
 λυτρώσας δέμας, 75.
 Ἀμφερεῖδω· ἥ ζυγὸν δούλειον
 ἀμφήρεισαν Ἀχταίων λύκοι,
 504 *).
 Ἀμφί· cum Genit. ἀμφὶ μῆ-
 λων, 933. cum Dat. ἀμ-
 φὶ πρύμναις, 286. ἀμφὶ
 τύμβῳ, 335. εὐχὰς ἀρού-
 ραις ἀμφ' ἐτητύμους βαλεῖ,
 620. ἀμφὶ Πηνειοῦ ποτοῖς,
 1343. cum Accusat. ἀμ-
 φὶ βωμόν, 202. ἀμφὶ σῶ-
 μα πέπλον δύναι, 277. ἀμ-
 φὶ κοίλῃν ἡόνα, 330. ἀμ-
 φὶ Σύρτιν, 648. ἀμφὶ Κί-
 ριν, 946. Σῆριν ἀμφί, 978.
 Λάδωνος ἀμφὶ ρεῖθρα, 1041.
 ἀμφὶ Μέμβλητος· ῥοάς,
 1083. ἀμφὶ χύτλα, 1099.
 ἀμφὶ Κερκαίου νάπας, 1273.
 Ἀμφίβατος· i. e. Ποσειδῶν, 749.
 Ἀμφιβάλλω· ἀμφιβάλλεσθαι
 πέπλους, 863.
 Ἀμφιβληστρον· ἐν ἀμφιβλή-
 στρῳ, 1101. ἐν ἀμφιβλή-
 στροις, 1376.
 Ἀμφιδηριόμααι· ἀρχαῖς ἀμφι-
 δηριωμένων, 1437.
 Ἀμφικλύστος· ἀμφικλύστους
 χοιράδας Γυμνησίας πεπλευ-
 κότες, 633.
 Ἀμφιμήτριος· λιποῦσα ἀμφι-
 μήτριον κάσιν, 19.
 Ἀμφισσα, vrbs Phocidis,
 1074.
 Ἀμφιτίθημι· τραχήλῳ ζεύγλαν
 ἀμφίθεις, 1344.
 Ἀμφιτορνωτός· λιπὼν — λίμνην
 τ' ἄορνον ἀμφιτορνωτὴν (ἀμ-
 φιτόρνωτον) βρόχῳ, 704 *).
 Ἀμφρύσιος, alii Ἀφρύσιος·
 Ἀμφρυσιῶν σκηπτεῦχον, Ma-
 gnetum, 900.
 Ἀμφω, 1441. ἀμφοῖν τητώ-
 μενος, 118.
 Ἀμφώδων· ἀμφώδοντος φθέρσας
 κύφειλλα, Tzetzes male ξί-
 φους, rectius ὄνου, 1401.
 Ἄν· cum Indicat. οὐκ ἂν ἐπ-
 ἐκλυσε, 228. οὐ γὰρ ἂν ἐά-
 σει, 1038. cum Optat.
 κλύοις ἂν, 9. οὐκ ἂν ἀρκέ-
 σσει, 521. cum Coniunct.
 εὐτ' ἂν χραινή, 260. πρὶν
 ἂν κρατήσῃ, 640. ἕως ἂν
 εἰςθρέζωσιν, 1163. ἕως ἂν
 εὐνάσῃ, 1439. κὰν ὕπνω
 πτήσσων δόρυ, 280. κὰν νε-
 κροῖς στρωφωμένη, 1372.
 Ἀναγκάζω· ἀναγκάσει κοινωνεῖν
 δρόμον, 394. ἀναγκάσει σᾶ-
 ναι, 1443.

- Ἄναγνος· βούλαῖς ἀνάγνοις, 162.
ἀνάγνοις χερσὶ, 1224.
- Ἀναιμάκτος· γλήναις ἀναιμάκτοις, 988.
- Ἀνάκτορον· ἡμπερυσαν εἰς ἀνάκτορον, 1300. Τηνέρου τ' ἀνάκτορα ἰ. ε. μαντεῖα, 1211. εὐράξ Παταρέως ἀνακτόρων, 920. καθεριώσει ἀνακτόροις, 950.
- Ἀνακυπώ· κἀνακυπώσας θέμιν, 137.
- Ἀναξ· ὁ κρώνης ἀναξ, 522. δμῳίδος νυμφος ἀναξ, 1123. ἀναξ, 1467. τόκοι ἀνακτος, 1246. ἀνακτος γόνος, 1378. ἀνακτι πάππη, 364. ἀνακτι τῶν Ὀφίωνος θρόνων, 1192. λαῶν ἀνακτες, 587. ὦ ναξ, 9.
- Ἀναπεμπάζω· ἀναπεμπάζειν λόγον, 1470. ἀναπεμπάζων φρενί, 9.
- Ἀναπλέκω· ἔχθραν μηχαναῖς ἀναπλέκων, 1219.
- Ἀνάπτω· δῶρ ἀνάψει παρθένω, 853.
- Ἀναρρήγνυμι· σιγύμνω πλευρ' ἀναρρήξας βοός, 556.
- Ἀνάρσιος· κληῖρον εἰς ἀνάρσιον πέμψουσι, 1144.
- Ἀνασσα· Γόλγων ἀνάσσης, 589. ἀνασσαν τῆς πάτρας, 1004. τὴν πρόσθ' ἀνασσαν, 1197.
- Ἀνάστατος· ἀνάστατος ἔσται στρατηγῶν οἶκος, 1215. μέλαθρον ἐκ βάθρων ἀνάστατον, 770.
- Ἀναστηλόω· ἀναστήλωσαν κλασθεν πέτευρον, 883.
- Ἀνατεῖ· οὐ μὴν ἀνατεῖ, 283. ἀνατεῖ τὸν ἵκτανόντ' ἐπαινέσει, 1172.
- Ἀνατίθημι· δείκην ἀνθήσει pro ἀναθήσει, 1259.
- Ἀναυλόχητος· ἀναυλόχητον σκάφος, 745.
- Ἀναυρος· ἀναύρων ἰ. ε. ποταμῶν, νασμός αὐανθήσεται, 1424.
- Ἀναψαλάσσω· τὸν ὠδίνοντα μορμωτὸν λόχον αὐανψαλάξῃ, 343.
- Ἀνδρῶν· ἀνδρῶν ἔχουσι δατούμεναι, littora, 629.
- Ἀνδρώ· πόποι ἠνδρῶσαν σπόρον ἡ. ε. ἄνδρα ἐποίησαν, sexum virilem l. filium dederunt, 943. μύρμων ἀνδρώσας στρατὸν ἰ. ε. ἀνδρώπους ποιήσας στρατιάτας καὶ ἀνδρείους, 176.
- Ἄνειμι· ἄνειμι ἐς διεξόδους ἐπῶν, 14.
- Ἄνειρύω· σφῆκας χηράμων ἀνειρύσας, 181. ἐξ ἡρίων ἀνειρύσας, 1208. ὁ πέτρας ἀσκέρας ἀνειρύσας, 1322.
- Ἀνεμβάτος· φλοίσβων βραχίας ἀνεμβάτου, 579.
- Ἀνεμῶ· ἠνεμωμένη πτεροῖς, 1119.
- Ἀνεμώρεια· Ἀνεμωρείας πέδον (vrbis Phocidis), 1073.
- Ἀνερείπτω· κόρην Λέξης ἀνηρείφαντο, 1293.
- Ἄνευ· ἄνευ μόχθων, 283.
- Ἀνευάζω· Βάκχον ἀνευάζοντες, 207.
- Ἀνεψιά· ἀνεψιᾶς ὄρνισι χραίσμῃσαι γάμους, 547.
- Ἀνήκοος· τί εἰς ἀνηκόους πέτρας βάξω, 1451.
- Ἀνήρ· Ἰλίου ἀνὴρ, 1167. οὐτις ἀνδρῶν, 626. ἀνδρῶν, γυναικῶν εἰδότης ξυνουσίας, 683.

- ἄνδρῶν πάλαι λύσουσιν, 1436.
 ζωπλαστῶν ἄνδρας, 844.
 Ἀνῆριθμος· ὁλύνθων ἀνηρίθμων,
 980.
 Ἀνθάμιλλος· εἰς ὁλύνθων δῆριν
 ἐλκύσας· τὸν ἀνθάμιλλον,
 429.
 Ἀνθεῖς, filius Antenoris:
 οὐκ αἰδούμενος Ἀνθέως ἔρωτας,
 134.
 Ἀνθέω· ὅποια παῦρον ἀνθήσας
 ῥόδον, 1429. δείκηνλον ἀν-
 θήσει, 1259.
 Ἀνθηδών, vrbs Boeotiae:
 ἀστὴρ σύνοικος Ἀνθηδόνος,
 754.
 Ἀνθοπλίτης· τετραμένον πρὸς
 ἀνθοπλίτου i. e. τοξίτου, 64.
 Ἀνθρωπος· οὐ νῶνυμον ἀνθρώποις
 σέβας ἔσται, 1126.
 Ἀνις· ἄνις τεράμων, 350.
 Ἀνιχνεύω· θαλάσσης ἀνιχνεύσει
 μυχοῦς, 834.
 Ἀνοίγω· πηγὰς ἀνοίξας πεκυρ-
 μένας, 248.
 Ἀνοστός· ἀνοστον αἰάζοντας τύ-
 χην, 1088.
 Ἀντί· ὁστρίμων ἄντι, 94. ἀν-
 τὶ εὐχείλου κύπης, 95. λώ-
 βης ἄντι, 365. ἀντὶ πιποῦς,
 476. ἀντὶ θηλείας, 837.
 ἀντὶ Κρίσσης ὄρων, 1070. ἀντ-
 ἴσων ἴσα, 1302. ἀντὶ τοῦ-
 των, 1346. ἀντὶ πάντων,
 1413.
 Ἀντίποινος· τὸν ἀντίποινον ἐκ-
 χίας μύθρον i. e. εἰς ἀντέκτι-
 σιν, ἀντιτιμῶρητον, 271.
 ὕβριν ἀρπαγῆς ἀντίποινον ζη-
 τοῦντες, 1297. τὸν ἀντίποι-
 νον ἐκλάψας πέτρῳ, νισα-
 tium, 1201. τῆς ἀρπαγῆ-
 σης ἀντίποινα θυάδος, vt vl-
 ciscerentur, 505.
 Ἀντιπορθέω· πάλιν ἀντιπορθήσει.
 χθόνα, 1398.
 Ἀντίπορθμος· ἀντίπορθμον αὐ-
 λακκα ἀροτρεύουσιν, 1071.
 πορθοῦσα χώρας ἀντίπορθμον
 ἦγονα, 1368.
 Ἄντρον· ἄντρον τῆς κυνοφαγοῦς
 θεᾶς λιπών, 77. παρ' ἄντρα
 θεοῦ, 208. ἡλάσσημένος
 Κυγχρῆος ἄντρον, 451.
 Ἀντιτίω· ἀντιτίσεται βλάβας,
 1367.
 Ἀνύμφευτος· τὰς ἀνυμφεύτους
 γηροβοσκοῦσαι κόρας, 1153.
 Ἄνυμφος· ἀνυμφον πόρτιν ἀρ-
 πάσας l. illocabilem l. in-
 feliciter nuptam, 102.
 Ἄνω· γλήνας ἄνω στρέψασα,
 362. al. ἀναστρέψασα.
 Ἀνώγω· μέμνειν ἀνώγων, 572.
 Ἀνώνυμος· ἀνώνυμοι σποραί,
 587.
 Ἀνώροφος· εἰς ἀνώροφον στέγην
 ἀλιβδύσασα δέμας, 350.
 cff. Nott. ad h. l.
 Ἀξιφος· ἐξηνάρειξεν ὃν ἀξίφω δό-
 λω, 50.
 Ἄονες· γῆν Ἀόνων, 1209.
 Ἄορος· λιπών λιμένην ἄορον, al.
 ἄοριν, 708.
 Ἄπ' et ἐπ' confusa, 515.
 Ἀπαργμα· μηλάτων ἀπάργμα-
 τα, 106. Confusa ἀπάρ-
 γματα et ἀπαργματα.
 Ἀπαρκέα· οὐδ' ἀπηρκέσθησαν
 ἄντ' ἴσων ἴσα λαβόντες, 1302.
 Ἀπαρκτίας h. e. ἄνεμος ἀρκτί-
 κός· ἀπαρκτίας· πρηστήρος
 πνοαῖς, 27.
 Ἀπαρχή· ἀπαρχαὶς θυμάτων δω-
 ρουμένοις, 1193. ἀπαρχαῖς

- ταῖς δορυκλήτους λαβών, 1450.
- Ἀπάρχομαι· θυμάτων ἀπάρχεται, 1188.
- Ἀπας· ἅπας νασμός, 1424. ἅπασα χθών, 251. ἅπασα ἄλγη δέζεται, 408. κραινών ἀπάσης ναυκρησίας, 753.
- Ἀπεξος· ἄνδρ' ἀπέξοις ἵχνεσι δατούμεναι, 629.
- Ἀπειλή· καπιβόροισιν πᾶτρη δεινὰς ἀπειλὰς, 218. στυγνὰς ἀπειλὰς νώτω φέρειν, 776. cff. Nott. ad h. l.
- Ἀπεμπολητής· ἀπεμπολητῆς τῆς χθονός, 341.
- Ἀπέχθωμαι· ὧ γέλως ἀπέχθεται, 116.
- Ἀπιστος· ἄπιστα κλέειν, 552.
- Ἀπλατος· ἄλλων ἄπλατον χειρὶ νέφοι, 569. ἄπλατον et ἄπλαστον confusa.
- Ἀπό· ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης, 2. καπὸ γῆς, ἐσχάζονταν ὑσπληγγας, 21. ἀπ' ἄκρων λόφων, 29. ἀπ' ἀρχῆς, 30. πύργων ἀπ' ἄκρων ἐκβράσασα δέμας, 65. καπὸ Καρικῶν ποτῶν, 149. ἀπ' ὄχθων, 592. πρύμνης ἀπ' ἄκρας πόδα ρίψειαν, 515. καπὸ Περσέως σπορῶς, 1803. ἀπ' Ἰδαίων λόφων ναυσθλώσεται, 1256. φθογγὴν ἐδωλίω ἀπο ἰῖσαν, 1320. Θεμισκύρως ἀπονασθίσις, 1330. ἀπὸ Καρικῶν ποτῶν βλαστόντα ῥίζης, 149. ἀπ' Ὀλλένου ἡγεμῶν, 590. ἀπὸ σπορῶς γενάρχας ἐξέφυσε, 1306. ἀπὸ Δαρδάνου γεγῶς, 1440. ἀφ' ἐπτά, 178. ἀφ' αἵματος, 1356.
- Ἀπόθεστος· ἀποθεστα πείσεται, alii ἀπόθητα, quae confunduntur, 540.
- Ἀποινόδωρος· δυνάστην λίκον ἀποινόδωρον, 902.
- Ἀποστίλβω· γυῖαι λόγχαις ἀποστίλβοντες, valde, multum splendentes, 253.
- Ἀποφέρω· καπενέγκασθαι δάνος, 1269.
- Ἀποφάλλω· ἀποφάλλουσα πλόκον, 915. ἀποφήλασα πάγην, 407.
- Ἀπτέρως, ταχίως· ἀπτέρως ἴζονται βάσιν, 627.
- Ἀπτῆν· δάμαρτος σπόρον ἀπτῆνα i. e. ἄπτερον, 750.
- Ἀπυστος· κλέος ἄπυστον, 1175.
- Ἀπῶθεν· ἄπῶθεν Ἀλιντος ποτῶν, 425. ἄπῶθεν αἱμάτων, 804. Alii legunt ἄποθεν.
- Ἀπῶθιω· χρησμῶν ἀπῶσαι (i. e. ἐκτός θεῖναι) δαίματα, 225.
- Ἀρά· ἀρατῆν ἡρεθισμένην, 332. ἀρὰς τετικῶς, 765.
- Ἀραγμός· ἀραγμοῖς χειροῖν, 940.
- Ἀραιός, Epiri fluvius, 409.
- Ἀράβσω· ἀράβως νύσσαν, 15.
- Ἀρβυλόπτερος· ἀρπάσας μέρφονος ἀρβυλόπτερον, 839.
- Ἀργεῖος· εἶναι Ἀργείας κυνός, 850. οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνή γοναῖς, 151. Ἀργείων πρόμους, 1443.
- Ἀργός· ἀργῶ Φαληριῶν λυθρίαι, 491.
- Ἀργύρινοι· εἰς Ἀργυρίνους (alii Ἀργυρίνους) ἄζει, 1017.
- Ἀργυρίπκα· Ἀργυρίπκην δομήσεται, 592.
- Ἀργῶ· ἀμφὶ Ἀργοῦς ἔρμον, 1274.

- Ἀργῶς· κρηπὶδ' ἀνεστήλωσαν
 Ἀργῶν δόρυς, 883.
 Ἀρδηθμός· γυῖας τιθαιβώσσον-
 τος ἀρδηθμῶ Διός, 622.
 Ἀρδην· μέλαθρον ἀρδην ἀνάστα-
 τον, 770.
 Ἀρδισ· ἀρδιν εὐθυγεῖ χερσὶν,
 914. ἀρδισι, i. e. βίλεσι,
 δόρασι, τετρωμένου, 63.
 Ἀρδω· ἀρδων χωρίας παγκληρίαν
 983.
 Ἀρέντα, est Ἀφροδίτης, 832.
 Ἀρης, 249. 518. λούσει σῆμα
 Βοίκεως νασμοῖς ἄρης i. e.
 appellatiue ἰσχυρός, 730.
 Ἀρίσβα, θυγάτηρ Τεύκρου,
 1308.
 Ἀριστεύς· πολλοὺς ἀριστεῖς κα-
 ταξανούσι χεῖρες, 298.
 Ἀριστος· Γραικῶν ἀριστος, 532.
 βουλαῖς ἀριστος, 1235.
 Ἀρκέω· πορθουμένοισι κῆρας ἀρ-
 κέσαι πικράς, 289. οὐκ ἂν
 ἀρκέσειε πορθηταῖς λύκοις,
 στέρξει ἐμβολήν, cum Inf-
 nitivo, 524.
 Ἀρκτες· ἀρκτου τιθῆνης ἐκμεμα-
 γμένος τρόπους, 138.
 Ἀρκυς· εἰς ἄρκυν ἐμπεσοῦσαν,
 104.
 Ἀρμοῖ, ἀρτίως, 106.
 Ἀρνεόμαι· γάμους ἀρνούμενη,
 348. νυμφίους ἀρνούμεναι,
 1132.
 Ἀρνεύω· ὑπαὶ λουτρῶνος ἀρνεύων
 στέγην, 1103. ἀρνεύσας πῆ-
 δημα πρὸς σφαγίας, 465. cff.
 Nott. ad h. l.
 Ἀρνη· Ἀρης παλαιᾶς γέννα,
 644.
 Ἀροτρον· γυρὰ ταύρων ἀροτρα,
 1315.
 Ἀροτρεύω· αὐλακκ ἀροτρεύου-
 σιν, 1072.
 Ἀρουρα· Παλληνία ἀρουρα,
 1407. γυῖας ἐσθλῆς ἀρου-
 ρης, 1060. Λευταρινίαν ἀρου-
 ραν οἰκήσουσι, 979. εὐχὰς
 ἀρούραις βαλεῖ, 620.
 Ἀρπαγή· ὕβριν ἀρπαγῆς ἀντί-
 ποιον ζητοῦντες, 1296. ποι-
 νὰς ἀρπαγῆς διζήμεναι, 1335.
 χραισμησαι ἀρπαγὰς συγγό-
 νων, 548.
 Ἀρπαγμα· τρήρωνες εἰς ἀρπα-
 γμα, 87.
 Ἀρπάζω· πόρτιν ἀρπάσας λύκος,
 102. ἀρπάσας μεταρσίον,
 266. μόρφον ἀρπάσας γνά-
 θοις, 838. ἀρπάσας κεραῖ-
 δα, 1317. τῆς ἀρπαγείας
 ἀντίποινα θυάδος, 505. ἀρ-
 παγεῖσαν πλάτιν ματεύων,
 820.
 Ἀρπακτῆρ· ἀρπακτῆρας αὐγάσαι
 λύκους, 147.
 Ἀρπακτῆριος· πόθον φυγόντα
 ἀρπακτῆριαν ἐστειλε, 157.
 Ἀρπαξ· ἐπεμφαν ἀρπαγας λύ-
 κους, vbi Steph. in Ἀτραξ
 legit Ἀτρακας pro ἀρπαγας,
 cff. Nott.
 Ἀρπη· νῆσον εἰς Ἀρπην περάσας,
 i. e. τὴν Φαιακίαν, 762.
 Ἀρπης Κρόνου πῆδημα κάμψας
 h. e. Drepanum, 869.
 Ἀρπη, falx: γαμφαῖσιν ἀρπαις
 ἐλκυσθήσομαι, 358. Canter.
 legit ἄρπης, cff. Nott.
 Ἀρπιννα, nomen equi, 167.
 Ἀρπυια· τὴν ὀπλαῖς ἀρπινναν
 ἀρπυῖαις ἴσθη, 167. cff.
 Nott.
 Ἀρπυιόγονος· ἀρπυιογόνων κλά-
 μακας ἀηδόνων, Sirenum, 653.

- Ἄρσην· ἀρπάσας τὸν ἥπατουρ-
γὸν ἄρσενα i. e. γενναῖον,
839. ἐπ' ἀρσένων λέκτρα
θουρῶσαι βροτῶν, 84.
- Ἄρταμος· ἄρταμος τέκνων i. e.
φονεύς, 236. ἄρταμος δράκων,
327. πατὴρ ἄρταμος, 797.
- Ἄρτάω· δάνος ταλάντῳ τρυτάνης
ἡρτημένον, appensum, 270.
- Ἄρτι· Ὡς ἄρτι Φηγίου πάγον
ὑπερποτατο πτεροῖς, 16.
- Ἄρτύω· ὡς ὁ Καθμίλου γόνος ἡρτυ-
σε i. e. κατεσπύασε, 163.
- Ἀρχαῖος· ἐγείρει ἀρχαίαν ἔριν,
1362.
- Ἀρχή· ἀρχῆς ἀπ' ἀρχῆς, 2.
ἀπ' ἀρχῆς, 30. ἀρχαῖς ἀμ-
φιδηριωμένην, 1437. cf. ibi
Nott.
- Ἀρχηγέτις· πημάτων ἀρχηγέτις,
1350.
- Ἀρχός· Κορίνθου ἀρχός, 1024.
- Ἀρχω· ἤρχ' Ἀλεξάνδρα λόγων,
30.
- Ἀρω· σύγκληρον ἄρσονται πέδον,
995. ὄρκων ἄρσαντες ζυγόν,
204.
- Ἀρωγός· ἡμῖν ἀρωγὸς πρευμαίνης,
536. ἀρωγὸς λοιμικῶν τοξευ-
μάτων, 1205. κόρην ἀρω-
γὸν αὐδάξασα, 360. ἀρωγὸν
αὐδήσουσιν, 1054. ἀρωγὸς
τῇ δυσαρπάγῳ κρεκί, 513.
- Ἀσαρκος· ἀσαρκα μιστύλας
ἐτύμβευσε ταφῇ, 154. cf.
Nott.
- Ἀσβύστης· Ἀσβύστας ῥεῖθρον,
848. εὐχὰς δειμαίνοντες Ἀ-
σβύσται, 895.
- Ἀσεπτος· ἐκφυγεῖς δμεινέτου
θόιναις ἀσέπτους, 1200.
- Ἀσιτος· ἄσιτα φερμίζων μέλη,
140.
- Ἀσκίρα· ἀνάψει τὰς δάμαρτος
ἀσκήρας εὐμαρίδας, 855. i. e.
τὰ ὑποδήματα. πέτρας ἀσκή-
ρας ἀνείρυσας, 1322.
- Ἀσκός· ἀσκήν ἀμφελυτρώσας δέ-
μας, 75.
- Ἀσμένως· οὐκ ἀσμένως ἔμαρψεν
ἐβράου σκύτος, 1316.
- Ἀσπαστῶς· μολόντες ἀσπαστῶς
δόμον, 1090.
- Ἀσπιτος· ἄσπιτον χέασα βοήν, 5.
- Ἄσσα i. e. ἄτινα, 8.
- Ἀστένακτος· μάστιγας ἐπιγχο-
λόπειν ἀστένακτος αἰνέσει,
781. ἀστένακτα τιμωρουμέ-
νη, immifericorditer, 1117.
- Ἀστεργῆς· ἡτρεύνοντος ἀστεργεῖ
τρόπῳ, 1400. βαλὼν δρά-
κοντα βαιὸν ἀστεργῇ χρόνον,
311. μελίσσασιν ἀστεργῇ
κράγον, 542. ἀστεργῇ χόλον
ἀστών. Φυγοῦσαι, 1166.
- Ἀστέριος, al. Ἀστερος· Ἀστε-
ρίῳ στρατηλάτῃ, 1301.
- Ἀστίβητος· περάσας ἀστίβητον
οἶμον, 121 *).
- Ἀστός· ἀστώ συνοικος, 754.
χόλον ἀστών Φυγοῦσαι, 1167.
ἀστοῖσι πρευμαίνῃ μολεῖν,
1055.
- Ἀστρεπτος· ἀστρεπτον ἄδην δύ-
σεται, 813.
- Ἀστρον· πρὸς ἄστρον κλίμακας
στήσει δρόμον, 510.
- Ἄστν· Μυρῆας ἐρυμνὸν ἄστν,
829. ἄστν πέρσουσι, 1002.
Ναυκίον ἄστν, 1148.
- Ἀτάρχυτος· δοκίμει τὰς ἀταρ-
χύτους εἰφάς, 1326.
- Ἄτερ· ἄτερ πόνων, 1006.
- Ἄτερος, i. e. auctore Thom.
Magistro, ὁ ἄτερος, per cra-
lin ἄτερος, 1048.

"Ατη· ἄτης ἀπ' ἁφρων λόφῳ,
29. λεύσσουν ἄτην στενα-
γμάτων, 318. στένοντες ἄτας,
194. στένοντες ἄτας, 676.

"Ατινάνοι· πέλας γῆς Ἀτινά-
νων, 1044.

"Ατλαντίς· στένω τάφους Ἀ-
τλαντίδος, *Electrae*, 72.
τερφθεῖς τῆς Ἀτλαντίδος γά-
μοις, 744.

"Ατλας· ἐξ Ἀτλαντος σπόρου,
221. εἰς Ἀτλαντος οἰκητή-
ριον, 879.

"Ατρακτος· τύφας ἀτράκτω στέρ-
νον, i. e. βέλει, 40.

"Ατραπός· ἀτραπούς διήνυσε,
123. ἀμείψας λέοντος ἀτρα-
πούς βοῶν χωστάς, 697.

"Ατρεστος· παιδὸς ἀτρέστου κά-
πρου, 1066.

"Ατρομος· φθέρσαντες ἀτρομον
κόρην, 1003.

"Ατρώτος· ἄτρωτον τύφας ἀτρά-
κτω στέρον, 40.

Αὖ· τὸν δ' αὖ τέταρτον, 168.
431. 1011. οἱ δ' αὖ, 183.
556. 1008. 1083. 1388.
ἐν δ' αὖ Μακέλλαις, 927.
αἱ δ' αὖ, 958.

Αὐαίγω· ἀναίρων νασμὸς αὐαν-
θῆσεται, 1424.

Αὐγάζω· αὐγάσαι (ἰδεῖν) λύκους,
147. πρὶν αὐγάσαι λέπας,
420. οὐπὼ αὐγάζων φάος,
941.

Αὐδάζω· αὐδάξει θεός, 892.
i. e. significabit: ἄρωγόν
αὐδάξσα, 360.

Αὐδάω· ἄρωγόν αὐδήσουσιν,
1054. ἄφθιτος θεὸς γυναι-
ξιν αὐδηθήσομαι, 1140. αὐ-
δηθήσεται νυμφίον ὁρόμος,
192. ὡν κράντης χρόνος αὐ-

δηθήσεται, 306. θεὸς πολ-
λοῖς αὐδηθήσεται, 630.

Αὐθαίμων· αὐθαίμων ἐμός,
1446.

Αὐθι et αὐθις· σέβας μαρνανθὲν
αὐθι, 1127. ἦν αὐθις πα-
τὴρ δομήσατο, 47. αὐθις
πῦρ ἐναυγάζουσιν, 70. αὐ-
θις ἐκχέας, 271. αὐθις (al.
αὐτις) ἐναυγάζουσιν, 546.
ποτ' αὐθις (al. αὐθι) συγγό-
νων θεῶν δρόμον ἐντυνεῖ, 732.
ποτ' αὐθις φθίσει, 801. αὐ-
θις ἐμπίπταν, 1016. πέν-
θος τεύξω γυναιξίν αὐθις,
1142. γένους αὐθις κλέος
αὐξήσουσιν, 1226. αὐθις
ἀντίποινον ζητούντες, 1296.
αὐθις Τρωῶλον ἐκλελοιπότες,
1351. αὐθις γεύσεται φν-
γῆς, 1431.

Αὐθόμαιμος· αὐθόμαιμον ὄφε-
ται κίρκου, 168. αὐθόμαι-
μων συγκατασκάπτῃν, 222.
In loco priori Vitt. 2 et
3. αὐθόμαιμον' ab αὐθόμαι-
μων, quod voc. analogiae
τοῦ ὁμαίμων aptum, Le-
xica ignorant.

Αὐλαξ· γατομῶν δι' αὐλακος,
263. αὐλακα ἀροτρεύουσιν,
i. e. τὴν γῆν, 1071. βου-
σιν αὐλακας τεμῶν, 624.

Αὐλητήρ· αὐλητήρος, i. e. Μολ-
που, ἐκπεφρυγότα ῥιφάς, 234.

Αὐλός· ἐν αὐλῷ μέσῳ i. e. στα-
δίῳ, 40.

Αὐλῶν· διὰ στενοῦ αὐλῶνος,
387.

Αὐξάω i. αὐξω, non vero αὐ-
ξέω· ὅν ποτ' αὐξήσει Λεώς,
755. κλέος αὐξήσουσιν,
1227.

Ἄπνός· πόντου δ' ἄπνος ἐνσα-
ρούμενος μυχοῖς, 754.

Αὐσίγδα· πόλις Λιβύης, 885.

Αὐσόνιος l. αὐσόνειος· αὐσονίαν,
al. αὐσονείων ἄγχι τάφον,
1047.

Αὐσονίτης· παρ' αὐσονίτην φυλα-
κίον, al. αὐσονίτιν, 593.

Αὐσονίτις· θαλάττης αὐσονίτιδος
μυχούς, 44. κατ' αὐσονίτιν
χθόνα, 702. Ἀγρῆλαν αὐ-
σονίτιν εἰσεκώμασαν, 1355.

Αὔσαν· Αὔσους Πελλήνιοι, 922.
ἐκ πτυχαῖσιν Αὔσων, 615.

Αὐτάδελλος· αἰθῶνος αὐτάδελλ-
φον, 432.

Αὐτανέφιος· τῆς Σιτυφείας λαμ-
πουργίδος αὐτανέφιος, 345.

Ἀχιλλέως δάμαρτος αὐτανέ-
φιος, 798. αὐτανέφιοι, 546.
ἡλοκισμένος δέρην Γλαύκωνος
αὐτανέφιος, 811.

Αὔτις· αὔτις οἰστρήσασα, 1366.

Αὐτόδαιτος· αὐτόδαιτος δρυός,
480.

Αὐτοκάβαλος, al. αὐτοκαῦδα-
λος et αὐτοκάνδαλος, i. cff.
Nott. αὐτοκάβαλον σκά-
φος i. e. αὐτοσχέδιον, 745.

Αὐτόκλητος· αὐτόκλητος πόρις,
496. αὐτόκλητον ἀρπάσας
περὶ ἄνα, 1317.

Αὐτοκτόνος· αὐτοκτόνοις σφα-
γαῖσι δημηθέντες, 440. αὐ-
τοκτόνοις ῥιφαῖσι πρὸς κῆμα
δυπούσας, 714.

Αὐτόπρεμνος· αὐτόπρεμνον κένις
χανούσα, aduerbialiter:
funditus, plane, vel. indi-
genam, cff. Nott. 316.

Αὐτός· αὐτός οὐ τετρωμένος,
312. αὐτός ἐνταῖσι πότμον,
429. ὁ αὐτός ἀργῶ φάλη-

ριῶν λύθρῳ, 491. αὐτὸς
πόνους ἰδών, 774. αὐτὸς

ὁδὸν περὶ, 809. αὐτὴ Φαρ-
μακουργός, 61. αὐτὴ ἄρδιν

εὐθυνεῖ, 914. αὐτοῦ ῥίζαν
σπάσας, 623. αὐτὸν ἐκσώ-

σει, 613. κτενοῦσι αὐτόν,
922. πράκτιν παρ' αὐτήν,

1045. αὐταὶ ἴζονται, 628.
οὐ γάρ τις αὐτῶν, 639. αὐ-

τῆς μεσόδμας βαλεῖ πρὸς
κῆμα, 751.

Αὐτουργότευκτος· κυβερνήσει αὐ-
τουργότευκτον βάριν, 747.

Αὐτουργός· πρὸς κινώδοντος αὐ-
τουργούς σφαγὰς, 466.

Αὐτοφόντης· πρὸς αὐτοφόντου
στρήνον μύρου, 438.

Αὐτόχειρ· αὐτόχειρ βάψει ἐξ-
φος, 1121.

Αὐτόχθονος· αὐτοχθόνοις ῥιφαῖ-
σι, sed al. mel. αὐτοκτόνοις,
714.

Αὐχενιστήρ· ζητῶν κελεύθους
αὐχενιστήρος βρόχου, cervi-

cem frangentis, cff. Nott.

Αὐχὴν· κάβιβᾶς ἐπ' αὐχένα,

1114.

Ἄφαντος· ἄφαντον εἶδος, 195.
κτεῖαρ ἄφαντον, 896. ἄφαν-

τα βύθη, 1277.

Ἀφάσσω· ἀφάσσαν (ψηλαφῶν)
ὠλένασι δέμενα, 114.

Ἀφδίτος· ἄφδίτος θιὰ, 1139.
κορείαν ἄφδίτον πεπαμμένη,

354. πάλμους ἀφδίταν i. e.
θεῶν, 691. ἐτευξεν ἀφδί-

τοις ἔδρας, 707. κλέος ἀφδί-
τοις ἴσον, 1213. ἀφδίτους

τε καὶ φδίτους, 566.

Ἀφλαστον· φαίνεσθαι ἄφλαστα
(alii ἄβλατα) puppes, 26.
ἄφλαστα καὶ κόρυμβα, 295.

Ἄφλογος· ἀφλόγοις ἐν ἐσχάραις,
36.

Ἄφοντες· δράκοντες ἀφόντων
γομφίων, 918. ἐν βράχοις
ἀφόντοις, 311.

Ἀφύκτως· πλήξας ἀφύκτως,
493.

Ἀφύσσω· ἀφύσσων πύλλαις γά-
νος, 708.

Ἀχαιοί· Ἀχαιῶν βλάβην λεύσ-
σον, 989.

Ἀχερουσίους· Ἀχερουσία τρίβος,
90. ἀχερουσίαν παρὰ Ἰηγμί-
να, 411. ἀμείψασα ἀχε-
ρουσίαν χύσιν, 695.

Ἀχθεῖω· ναύταις ἡχθημένας
ἀντὶς ἐπόφεται, alii ἡχθυμέ-
νας, 827.

Ἀχιλλεύς· Ἀχιλλεύς δάμαρτος
αὐτανέφιος, 798.

Ἀχλαῖνος· 763. Ἀχλαῖνον ἀμ-
περεύσουσι βίον, 635.

Ἀφαιστος· Ἀφαιστος δέμων,
508.

Ἀφευδής· ἐνόσφισε θεσφάτων
ἀφευδῇ φρόνιν. 1456.

Ἀφορῶτος· ἀφορῶτον ὀτρύνας τρύ-
χιν, 1471.

Ἀφύνδιος l. Ἀφίνδιος· Ἀφυνδίων
ἄγχουρος, 418.

Ἀφύρτος· Ἀφύρτοιο αὐτανεφία,
811.

B.

-B et u confusa, 395.

B et u, 120. 475. 724. 741.
827. et al. locc.

Βάβαξ i. e. ῥήτωρ, Eustath.
autem ad Iliad. δ, p. 1494.
λάλος, 472.

Βάζω· εἰς νάπας βάζω, 1453.

Βάθος· ἀφαντα κευθμῶνος βά-
θη, 1277.

Βάθρον· μέλαθρον ἐν βάθρων
ἀνάστατον, 770.

Βαθύς· βαθύς νυμφίου δρόμος,
192. πρὸς βαθεῖ Διζηροῦ
πόρῳ, 1026. εἰς βαθεῖαν
ποιικανδρίαν, 326. ἄρδων
βαθεῖαν χωνίας παγκληρίαν,
983.

Βαῖνω· ἐβαινεν εἰρητῆς ἐντός,
1462. ἐβη μόρφον ἀρπάσας,
837. βῆναι σκάφος, 746.
χοιράδων βεβως ἐπὶ, 1036.
χθόνα κατειργάσαντο Σαλπίων
βεβῶσαν πάγων, 1561.

Βαίος· Βαίου τοῦ κυβερνήτου τά-
φον, 694.

Βαίος· βαῖον χρόνον, 311.
βαῖον μῆχαρ, 568. βαῖον,
adverb. paullisper, τερ-
φθεῖς, 744.

Βανχεῖος· ἐνθεον βανχεῖον στό-
μα, 28.

Βάνχος· κρατῆρα Βάνχου δύσε-
ται, 273. Βάνχον ἀνευά-
ζοντες, 206.

Βαλβίς· ἄκραν βαλβίδα μηρί-
νου σχάσας i. e. ἀφειρητῆραν,
13. δραμῶν βίου βαλβίδα,
287.

Βάλλω· εὐχὰς ἀρούραις βαλεῖ,
620. βαλεῖ πρὸς κύμα δύ-
πτην, 751. ὅταν τεκόντος εἰς
χέρας βάλλῃ σκύμνον, 503.
δράκοντα βαλὼν Ἰυγγι τόξων,
509. βληθεῖς ἀπ' ὀχθῶν,
392.

Βάπτω· εἰς σπλάγχνα βάψει
ζῆφος, 1121. κρωσσοῖσιν βά-
ψαντας γένος, 1565.

Βάρβαρος· ἡμιερῆτα βάρβαρον,
150.

Βάρις· κυβερνήσει βάριν i. e.
πλοῖον, 747.

- Βάρος· ὠδῖνος ἔχλαυσε βάρος, 477.
- Βαρύς· βαρὺς Λῆος ἀρχὸς, 1023. βαρεῖ τύψας ἀτράκτω στέρον, 39. βαρεῖ πρηστῆρι κυμαίνων ἄλλα, 1018. βαρὺν πόδον θυγόντα Ναυμίδοντος, 156. πυρσὸν βαρὺν φλέξας 340. θῆτει βαρὺν κολών, 543. ἕως ἂν εὐνάσῃ βαρὺν κλόνον, 1439. στέρξει βαρεῖαν ἐμβολήν, 525. ὕβριν βαρεῖαν ἀρπαγῆς ἀντίποινον ζητοῦντες, 1297.
- Βαρέζηλος· βαρύζηλος δάμαρ, 57.
- Βαρύφρων· ταῦρος βαρύφρων, 464.
- Βάσις· τόρμαν ἀγκύλῳ βάσει.— γατομῶν, 262. παλιμπόρευτον ἵζονται βάσιν, 628.
- Βασσάρα· ἡ δὲ βασσάρα (al. πασσάρα) κοιλανεῖ δόμους, (Penelope) 771. τῆς παντομόρφου βασσάρας, h. e. Maestrae, 1393.
- Βαστάζω· ταύρων βαστάσας ἄροτρα, 1314.
- Βατός· τῷ θάλασσα βατὴ πεζῷ, 1414.
- Βαφή· ῥέθους βαφὰς πεπαμέναι θρόνοισι, 1137.
- Βέβρυκες· πόδα εἰς Βεβρύκων ῥίφειαν ἐκβατηρίαν, 516. εἰς Βεβρύκων ἔστειλαν οἰκητήριον, 1305. σώζων Βεβρύκων παγκληρίαν, 1474.
- Βέλεμνον· βέλεμνα ῥιφέντα αἰετῶν, 550.
- Βέλος· πατάξας πτέρναν ἀγρίῳ βέλει, 500.
- Βερέθρον· οἰκητήριον γράνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφεί, 1280.
- Βήφυρος· φίλαντο Βηφύρου γάμος, 274.
- Βία· Ἀθηνᾶ, 520.
- Βίᾶ· ἐκ βίας μετοχλίσας, 626.
- Βιαιοκλώψ· γάμους βιαιοκλώπας χραισμῆσαι, 518.
- Βιαιῶς· βιαιῶς ἐλκυσθήσομαι, 358.
- Βίος· βίου βαλβίδα δραμῶν, 287. ἀμπερεύουσι νήλιπον βίον, 635. ὕταν ἐκπνεύσῃ βίον, 807. λυπρὸν ἀμπερεύσει βίον, 975. λυπρὸν ὄφονται βίον, 1019.
- Βιβρώσκω l. βρώσκω· πᾶτα βρωθήσεται ὄρες, 1421. κεγχρίνη βεβρωμένον ἐίξεταί, 912. βρωθεῖς καμπέων γνάθοις, 414. τράπεζαν κιχῶν βρωθεῖσαν ἐξ ὀπαόνων, 1251.
- Βισάλτιος, al. Βυσάλτιος· Ἡῶν Στρυμόνος Βισαλτία, 417.
- Βίστορες· ἔθνη θρακῶα, 418.
- Βλάβη· συγγενῶν βλάβη, 453. νιν βλάβης σαύσει ῥίξας, 678. χρησμοδέσχην αἰτιάσονται βλάβης, 1419. τεύξει ἐγχώροισι βλάβην, 949. Ἀχαιῶν βλάβην λειψσον, 989. λεύσσω πυρὶ φλίκτους βλάβας, 218. ἀντιτίσεται βλάβας, 1367.
- Βλασταῶ· αὐγάσαι τὸν ἐκ Πλυνού ποτῶν βλαστόντα ῥίξης, 150.
- Βλέπω· ὥς μὴ βλέπωσι τάφους, 445.
- Βλύω· φόνῳ βλύνουσαι, al. βρύουσαι, 301.
- Βλώσκω· σὺν θηρὶ βλώξας, 1327. εἰς Κερκαστίαν βλώξαντες, 448.

- Βοαγίδης· *Herculis cognomen*. Τοῦ στερφοπέπλου Βοαγίδα, 652.
- Βοάγγριον· δῶρ' ἀνάφει βοάγγριον, i. e. ἀσπίδα, 854.
- Βοάγγριος· ποταμός Λοκρίδος, 1146.
- Βοαρμία· Ἀθηνᾶ, 520.
- Βοάω· βεῶσα πόσιν, 1118.
- Βοή· χέασα παρμιγῇ βοήν, 5. κλάζων ἄμικτον βοήν, 264. ὀμοκλήτειραν ἰεῖσαι βοήν, 1337. αἰχμαῖσσι λοισθίαν βοήν, *proelium*, 441.
- Βοηδρομέω· κτενῶσι βοηδρομῶντα Λινδίων στρατηλάταις, 923.
- Βοηλατέω· κρεῖσσόν σοι ἦν μίμνειν πάτρα βοηλατοῦντι, 816.
- Βοηλάτης· τάρροθον βοηλάτην στείλασα, 1346.
- Βόθρος· τὸν ἐκ βόθρου σπάσει βῶλον, 484. ἐν ναῶ κτενεῖ αἰκισθέντας Ὀρχαίου βόθρου, 1225. αἶμα προσράνας βόθρῳ, 684.
- Βολή· εὐστίχῳ βολῇ τύφαι ποιμῶν ἀλάστορα, 528. κεραύνιοι βολαί, 560. μέλισσαι συμπεφυρμέναι γρυνῶν βολαῖς, 294. ὑπείκειν βολαῖσιν ὀστράκων, 778.
- Βομβυλία, al. βομβυλεία. Βομβυλίας κλιτύς ἡ τερμικία, 786.
- Βορά· ταῖναι σάρκας ἀκμήνους βοράς, 672. ἐπίανεν βορᾷ νηδὺν, 1200. προδεῖναι θηρσὶν βοράν, 955.
- Βορείγονες· ἐν τόποις Βορειγόνων, 1253.
- Βορῆαῖος· πνοαὶ βορῆαῖαι, al. βορεῖαι, 398.
- Βότρως· γλυκὺν βότρυν φέρβοντο, 85.
- Βουβῶν· βουβῶνος ἐν τόρμασι θρυλλίζας δέμας, 487.
- Βούδεια· Ἀθηνᾶ· Βούδειαν ἄρωγὸν αὐδάξασα, 359.
- Βούκερως· λοῖσει σῆμα Βούκερως νασμοῖς Ἀρης, 730. τὴν ὁ βούκερως Βρύχων λιπαίνει, 1407.
- Βούκολος· τευταρείοις βουκόλου πτεράμασι, 56.
- Βουλαῖος i. e. Ζεὺς, 435. cf. *Bast. ad Gregor. Corinth. p.* 828.
- Βουλή· ἔστειλε γαμβροκτόνον χαίροντα βουλαῖς ἀνάγνοις, 162. βουλαῖς ἄριστος, 1235.
- Βούπεινα· βούπειναν στρατοῦ ἀλθανούσιν, 581. βούπειναν ἀλθαινέσκον ἀημαῖαν πατρὸς, 1395.
- Βουπλανόκτιστος· Ἀτης ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων, 29.
- Βουραῖος· Βουραίοισιν ἡγεμῶν στρατοῦ, 591.
- Βοῦς· λαιμίσας στεφηνόσσαν βοῦν, 327. ἀμείψας λέοντος ἄτραπους βοῶν χωστὰς, 697. θύσθαισι βοῶν κυδανούσι θεῶν, 720 et 929. βοῶν ἀροτρεύουσιν ὀλκαῖω πτερῶ, 1072. βουσὶν αὐλάκας τεμῶν, 624.
- Βουσκαφίω· μύσσοντας ἐκτῆναν βουσκαφῆσόντος al. βουσκαφῆσαντος, 434.
- Βούσταθμον· στείβοντα βουστάθμων κόπρους ξενώσεται, 92.

Βούστροφος· ἐν μεταφρένοισι
βουστρόφοις χθάνος, 1438.
Βούπις· τὴν βοῦπιν κέρην Λένης
ἀνηρείφαιτο, 1292.
Βούτης· βοῦτης γατομῶν δι'
αὐλακος, 263.
Βραβεΐα· πάλου βραβεΐαις γηρο-
βοσκοῦσαι κόρας, 1154.
Βραβεύς· Ἰχθαίης βραβεύς,
129.
Βραγχάσιος· παρθένον Βραγχη-
σίαν, i. e. Καρικὴν, παραιολί-
ξας, 1579.
Βράζω· σκύμονον παρ' ἀγκάλησιν
βράσας, 461.
Βραχύπολις· βραχύπολις Κρί-
μισσα, 911.
Βρέτας· τετρήνας βρέτας i. e.
τὸ εἶδωλον, 948. περιτύ-
ζουσιν ὠλέναις βρέτας, 1155.
Βρεφοντόνος· Παλαιῶν βρεφο-
ντόνος, 219.
Βριμῶ, i. e. Ἐκάτη, τρίμορ-
φος, 1176.
Βροτήσιος· Φθογγὴν βροτησίαν
ἰῆσαν, 1321.
Βρότος· βαμὸν αἰμάξῃ βρότῳ,
992.
Βροτός· λέκτρα θουρῶσαι βρο-
τῶν, 85. πλεῖστον ἐστὺν γη-
μένον βροτῶν, 421. μοῖρα
παμμήστωρ βροτῶν, 490.
Βροτῶν βροτῶν κάρβανον
ὄχλον, 604. λίμνην ὀρίζει
προς Φιλεστάτην βροτοῖς Μαι-
ώταισι, 1289. κλαγγαῖσι
ταρβήσουσαν βροτούς, 1177.
Βρόχος· ζιτῶν κελύθους αὐχε-
νίστηρος βρόχου, 1100. λι-
πὼν λίμνην ἄσρονον ἀμφοτερο-
τὴν βρόχῳ, 704. εἰς ἄσρον
ὀθνεῖων βρόχων ἐμπεισοῦσαν,
104. τὸν τυπέντα ἐν βρό-

χοις μάρψας ἀφύκτοις, 310.
μιν παλεύσει δυσλῦτοις οἰστροῦ
βρόχοις, 405.
Βρύκω· μύθοισιν ἀλλήλους ὀφάξ
βρύζουσι, 545. στέμφυλα
βρύζουσιν al. βρώζουσιν, 678.
Βρύον· τάριχον ἐν βρύοις κρύψει,
398.
Βρύω· vid. βλύω.
Βυδός· Χάρυβδιν ἐκφυῶσαν ἐλ-
κύντας βυδῶ al. βυδεῦ l. βυ-
δῶν, 743. Αἶδου παφλά-
ζοντος ἐκ βυδῶν φλογί, 197.
Βύνκτης· βύνκτης στροβήσει φιλ-
λὸν ἐν θρώσκειν πιναῖς, 756.
βύνκταισι χερνίφουσιν ὠμήσταί
πόριν, 184. βύνκτας ἐν ἀ-
σπῶ σύγκατακλείσας βρύς,
738.
Βύνη· Βύνης ἄμπυξ, 757.
ἀπάργματα φλέγουσαν Βύνη
θεᾶ h. e. Λευκοθέα, 107.
Βώνιος· Βωνίου ναμμάτων,
451.
Βῶλος· τὸν ἐκ βόθρου σπείσει
βῶλον, 485. βῶλον ἐμπε-
φυρμένην νασμοῖς ὀρέξει,
1380.
Βωμός· ἀμφὶ βωμὸν Κρόνου,
202. ὅταν βωμὸν αἰμάξῃ
βρότῳ, 992.

Γ

Γ et κ confusa, 64. 407.
558. 693. 930. 1240.
Γ et κ, 1342. 1344. 1444.
Γαῖα· ἐν γαίᾳ, 1436. καταί-
θει γαῖαν Ἄρης, 249. γαῖ-
αν ἔχουσι, 588. γαῖαν δά-
φουσι, 1005. γαῖαν Αἰγέ-
σων μολόντες, 1058. καταί-
θαλάσσει γαῖαν ὀθνεῖαν,
1376.

Γαλαδραῖος· Γαλαδραῖον πέδον,
al. χαλαδραῖον, 1342.
Γάλαδρα· σάναι γαλάδρης λύ-
κον, al. χαράδρης l. χαλά-
δρης, 1444.
Γαληνός· γαληνόν ἡμαρ οὐ δρα-
κῶν, 814.
Γαλῆ· τῆς δειρόπαιδος γαλῆς,
843.
Γαμβροκτόνος· γαμβροκτόνον
(Oenomaum) θραύοντα βου-
λαῖς ἀνάγκοις, 161.
Γαμέω· γήμας Ἀρίσταν, 1308.
Γαμήλιος· γαμηλίου ἄξει θυη-
λας, 323.
Γάμος· θυρὸν ἐστεναγμένους γά-
μος, 412. ἑκατὶ τῶν ἐπει-
σάτων γάμων, 60. νοσφιῖ
γάμων, 130. νυμφαῖα δαί-
σασθαι γάμων, 146. ἀνδά-
ξασα τάρβουτον γάμων, 360.
πέμψουσι παῖδας ἐστεριμένους
γάμων, 1145. ἑκατὶ δυσσε-
βῶν γάμων, 1151. τερεφθεῖς
τῆς Ἀτλαντίδος γάμοις, 744.
ἡ γάμους ἀρνούμενη, 348.
ἀνεψιαῖς ὄρνισι χραισμήσαι
γάμους, 547. γάμους τελεῖν,
1386.
Γαμφή· ἐν γαμφαῖσιν Ἐνναία
μιστύλασα, 152. γαμφαῖ-
σιν ἄρπης οἶνός ἐλκυσθήσομαι,
358.
Γαμφηλή· γαμφηλήσι αἰμά-
σων δέμας, 266. Γαμφη-
λὰς ὄνου περήσεις, h. e. Ma-
leam, promontorium,
94.
Γάνος· κρηναῖον γάνος, 247.
Βηφύρου γάνος, 274. πρὶν
λαφυξασθαι γάνος, 321.
ἀφύσων πέλλαις γάνος, 709.
Κυλιστάρνου γάνος, 946.

κρωτσοῖσι βάψαντας γάνος,
1365.
Γάρ· οὐ γάρ, 3. 462. 639.
779. 1038. 1216. ὁ γάρ,
115. τοι γάρ, 139. 943.
γυῖαι γάρ, 144. οἰκτρὸν
γάρ, 304. πολλῶν γάρ,
413. τὸν μὲν γάρ, 417.
1099. ἀλλ' ἐστὶ γάρ τις,
535. ἡ γάρ, 627. ἥξει
γάρ, 768. αὐτὴ γάρ, 914.
πᾶς γάρ, 1167. αὐδὶς γάρ,
1296. πίστιν λόγων γάρ —
ἐνόσφισε, 1454.
Γαστήρ· γαστρός ἐλκυσας (ἐκλύ-
σας) ζυγά, 343.
Γατομῶ· βοῶτης γατομῶν δι'
αὐλακος, 263. ὀθνεῖα γα-
τομοῦντος αἰθωνος πτερά,
1396.
Γαύας, ὁ Ἀδωνίς· ὄψεται Γαύ-
αντος τάφον, 851.
Γεῖσον· οὐ γεῖσα χραισμήσουσι,
cf. Etymolog. ad v. 292.
Γεῖτων· τύμβος γεῖτων ὄρυγος
πτερουμένης, 401. γεῖτων ὁ
Λάρις, 725. Κραῖτις δὲ γεῖ-
των, 1021. Σκυθαῖσι γεῖ-
των, 1287.
Γελῶ· αὐτὸ ἄνυ πένθους γελᾷ
στρατός, 284.
Γέλως· ὃ γέλως ἀπέχθεται,
116.
Γέμω· πλήσει γέμοντα θυμὸν
χολῆς, 1115.
Γενάρχης· ἐμούς γενάρχας ἐξί-
φουσε Δάρδανος, 1307.
Γενέθλιος· ἄζεται πρὸς γενε-
θλίαι πλάκῃ, 1194.
Γέννα· Ἀρνης παλαιᾶς γέννα,
644. μεθ' ἑκτὴν γένναν,
1446.

- Γενναῖος· σκύλακα γενναῖον τε-
κνοῖ, 963.
- Γενναῖω· Τυφῶνα γενναῖται πα-
τήρ, Med. pro Actiu. γεν-
ναῖ, 177.
- Γένος· μῶμαρ γένους, 1134.
γένους πάππων τῶν ἐμῶν κλέος
αὐξήσουσιν, 1226. εὐπρε-
πέστατος γένους, 1345. κη-
λῖδα θαύξας γένει, 165. πι-
θήκων γένος δίσμορφον ᾤκισε,
691. τοῦπιλώβητον γένος
χαράξας, 1173. λείπει ἔξο-
χον Ῥώμης γένος, 1233.
- Γεραῖος· σὺν τῷ γεραῖῳ πατρὶ,
1265. Sebast. male γη-
ραιῷ.
- Γέρας· δορυμήτην γέρας τιμω-
ρουμένη, 1116.
- Γεύομαι· ἔν σκηπτὸς γεύσεται
δρουμένων, 383. γεύσεται
Φυγῆς, 1431.
- Γεώλοφος· πρὸς κλίτει γεωλόφῳ,
600.
- Γῆ· γῆ ναυτθλαθῆσεται, 1415.
ἀπὸ γῆς ἐσχάζσαν ὑπληγ-
γας, 21. βραχύπολις Οἰ-
νωτρίας γῆς, 912. πέλας
γῆς μολῶν, 1044. γῆς καὶ
θαλάσσης σκῆπτρα, 1229.
ἐρευνήσας μυχὸν ἁλὸς καὶ γῆς,
1245. πόντου καὶ γῆς εἰς
διαλλαγὰς μολῶν, 1448.
εἰς γῆν εἰσας πόδα, 279.
βλώζαντες Ἰλίου γῆν, 448.
μολόντας εἰς γῆν ἑσπερόν,
956. μυδαίνει ποτοῖς Ὀκίνα-
ρος γῆν, 1009. ἄξει Ἀῶνων
γῆν, 1209.
- Γηγενής· γηγενοῦς Ἰσχύενου τά-
φος, 42. διμόρφου γηγενοῦς
σκηπτουχίας, 111. Παλλη-
γίαν ἐπῆλθε, γηγενῶν τρα-
φόν, 127. γηγενῶν ὑπὲρ
της, 1408.
- Γηραιός· γηραιαὶ κόραι, Par-
cae, 585.
- Γῆρας· πρὸς γῆρας ἄκρον, 355.
- Γηροβοσκίω· γηροβοσκουῖσαι κό-
ρας, off. Nott. 1154.
- Γῆρος· Σφιγγὸς γῆρον ἐκμιμου-
μένη, 7.
- Γίγας· κέλεω γίγαντος, 495.
ἐγχώριον γίγαντα ἔχοντα,
527. στείλει γίγαντα, 1414.
γιγάντων νῆσος ἢ μετὰφρενον
θλάσασα, 688. εἰζαν γι-
γάντων Σιδωνίων πεκτημένοις,
1357. μέλλων ἐπὶ γίγαντας
περᾶν, 708.
- Γιγαντοράιστος· γιγαντοραῖστοις
ἄρδισι τετραμένον, 63.
- Γίγαρτον· γίγαρτα τρυγὸς βρώ-
ξιναι, 677.
- Γιγνώσκω· ἔγνω σὺν κακῷ ἔπος,
488.
- Γίνομαι· τύμβος γεγῶς σποῶς,
1203. ἀπὸ Δαρδάνου γεγῶς,
1440.
- Γλαγότροφος· δεικνὸν τέκνων
γλαγοτρόφων, 1260.
- Γλάνις· Γλάνις τέγγων χθόνα,
fluvius Italiae, 718.
- Γλαυκός· γλαυκῷ ὄσπον κυνὶ
στεῖλαι, 471.
- Γλαύκαν· Γλαύκωνος αὐτανε-
φίας. παρὰνύμας hunc vo-
care Lycophronem dicit
Eustath. ad Il. ζ'. p. 688,
61, et Il. μ'. p. 894, 41.
811.
- Γλήνη· γλήναις ἀγαλμα μῦσαι,
988. εἰς τέραμνα στέγης
γλήνας ἀναστρέφασα, 362.
- Γλυκός· γλυκὺν βότρυν φέρβον-
το, 83.

- Γνάθος· ψίσεται πύργον γνάθῳ, 639. ὃν γνάθοις Τρίτωνος ἠμύλαψε κύων, 33. ὅταν κλύδωνας ἐξερεύνηται γνάθων, 474. στάχυν κείροντα λαφυστίαις γνάθοις, 215. βρωθεῖς γνάθοις νήριθμος ἐσμός, 414. μόρφον ἀρπάσας γνάθοις, 838.
- Γνάμπτω· ου δόρυ γνάμψει, 1247.
- Γνύθος· πᾶν μεταλλεύων γνύθος, 485.
- Γνωτοφόντις· ἀρπάσας τὴν γνωτοφόντιν, 1318.
- Γοάω· γοωμένη δαρὸν στενάξεις, 972.
- Γογγυλάτης, Ζεύς, 435.
- Γογγύλος· κᾶρα μάστιγι γογγύλῃ τυπεῖς, 981.
- Γοηρός· Φάος γοηρὸν Φανέν, 1057. pro: γαστρὸν.
- Γόλγοι· γαῖαν ἔχονται θεῶς Γόλγων ἀνάσσης, 589.
- Γομφίος· ἀφύκτων γομφίων. (βελῶν) λυροκτύπῳ, 918.
- Γόμφος· κυβερνήσει τρέπιν γόμφοις προτεταργανωμένην, 748.
- Γονή· ἀρπάσας πόρτιν ὠρφάνισμένην γονῆς, 103. ὠδῖνας ἐξέλυσε λαθραίας γονῆς, 1198. Ἀργεῖν ἀκραφνῇ γοναῖς, 151. χηλῶ κατεδρύφαξε διπτύχους γονὰς i. e. παῖδας, 239. ἐξαρεθμῆσας γονὰς αὐός, 1255.
- Γόγος· Καδμείλου γόγος, 163. χοιράδος γόγος, 1234. ἀνακτος γόγος, 1378. Νηρέως γόνῳ ὤπατεν δᾶνος, 886. τοῦ μίσσυνας Ἐπτήνων βουσκαφήσαντος γόνον, 454. ποδηγῶν Ἀρχίσου γόνον, al. νόθον, 965. αὐδήσουσιν Ἡπίου γόνον, 1054. Λαυρήτης γόνος, 1007. παιδεύσουσι νηπίους γόνους, 638.
- Γόνος, Strab. et Steph. Γόνος· vrbs Perrhaebiae, Γόνον κακύσουσι, 906.
- Γονοῦσα, al. Γονοῦσσα· κάμψας Γονοῦσαν, 870.
- Γόος· ἐξυλακτήσει γόνον, 764. γόνῳ γυναικῶν, 256.
- Γοργάς· ἡ καλίμφρων Γοργάς i. e. Ἥρα, 1349.
- Γόργη· καρτερόν Γόργης τόκον ἄξουσι, 1013.
- Γόρτυν· ἥξει ἐπὶ Γόρτυνος δόμους, 1214.
- Γορτύνιος· ἐν γορτυνίᾳ al. γορτυναίᾳ, sch. γῆ. cff. Nott. 806.
- Γούνασμα· κρατήσας λιταῖς γούνασματων, 1243.
- Γουνεύς· Γουνεύς ὡς περ ἐργάτης δίκης. Hanc Eustath. p. 719. E. F. diversum esse asserit ab eo, cuius meminit Homerus Il. β. 255. 128.
- Γουνόομαι· λιταῖς Σθένειαν ἐκτίδες γουνοῦμεναι, 1164.
- Γραῖα· εἶδος ἡλλοισμένην γραῖαν, 196. γραῖαν τιτηνίδα δέρεται, 231. γραῖαν ποδοῦντες, i. e. Ταναγρον, πῶλιν Βοιωτίας, 645.
- Γραικίτης· ἐν γραικίταις πέπλοις ἰαθμοὺς διζήμενοι, 605.
- Γραικός· Γραικῶν ἀριστος, 532. Γραικοὺς αὐδάζει θεός, 890.
- Γραῦς· ἐπόφεται πέμπελον γραῦν, 826.
- Γραφή· ἐν πλασταῖς γραφαῖς,

432. στενάζει κενηριῶν γρα-
φάς, 370.

Γράφω· κλύδων ἄκραν γράφων
i. e. περιγράφων, circum-
fluens, 1931.

Γρουνός l. γρυνός· ἐγείρει γρυ-
νός ἔριν, i. e. titio, 1362.
λεύσσω θέοντα γρουνόν al. γρυ-
νόν i. e. Ἀλέξανδρον, 86.
γρυνῶν βολαῖς, 294.

Γρώνος· γρώης εὐγάληνα χειρ-
μάδος ναῦται λιάζον, 20.
γρώνω βερέθρῳ συγκατηρεφές
στέγης, 1280. παρ' Ἰούς
γρώνων πέδον. Eustath. ad Il.
ζ, p. 633, 47, et λ, p.
852, 8, α γρῶ, τὸ ἐσθίω
καὶ φθίρω, deriuari voc.
docet.

Γυγαῖος· ποινὰς Γυγαίᾳ τίσε-
τε θεῶ, i. e. Minervae,
1152.

Γύθειον al. Γύθειον· ἐπὶ Γυθείου
πλάκας, 98.

Γύα l. γύα· λήθου γύαι, Seb.
male γύαι, 252. ἐς λαι-
πριναῖας γύας, 158. γύας
τιθαμβώσσοντος ἀρδηθμῶ Διός,
622. ἐπόφεται γύας, 847.
Ὅλοσσόνων γύας κωκύουσιν,
906. ὅταν αἰτίζωσι κοιράνου
γύας, 1059. εἰς θυγατρὸς
ἵζονται γύας, 1161. αἰθα-
λώσασαι γύας, 1340.

Γυιόκολλος· πέτρον ἐν γυιοκόλ-
λοις σπαργάνοις εἰληγμένον,
1202.

Γυῖον· τεφρώσας γυῖα πυρὶ,
227. γυῖα χυτλῶσαι δρόσῳ,
322. γυῖα συμφλέξας φυ-
τοῖς, 1157. γυῖα συνδήσας
λύγοις, 1247.

Γυῖος· γυαὶ ἄμναμοι δηναῖς.
ἄλος, Parcae, 144.

Γυιούχος· γυιούχοις πέδαις ὠρ-
γυιωμένη, 1076. *)

Γυμνάς· ἤξει γυμνάδας πάλης
κονίστρας, 866.

Γυμνησάι al. Γυμνασάι· ἀμφι-
κλύστους χοιράδας Γυμνησάας
πεπλευκότες, 633.

Γυμνήτης l. γυμνίτης· οἶσει κῦ-
μα γυμνίτην φάγρον, 388.

Γυμνός· γυμνὸν πόδα εἰς ἱκβα-
τηρίαν βίπειαν, 515.

Γυναικόκλωψ· ὄψεται μέλαθρον
ἀνάστατον μύκλοις γυναικό-
κλωψιν, 771.

Γυνή· Κολχίς γυνή, 887.
δοῦλης γυναικὸς ζεύγλαν ἐνδε-
δεγμένοι, 996. οἰμωγὴ ἐν-
δάλλεται γόῳ γυναικῶν, 256.
γυναιξὶ δ' ἔσται τεθμός, 859.
θεὰ γυναιξὶν ἀνδρηθήσεται,
1140. πίνθος τεύξω γυναι-
ξίν, 1142.

Γυράφιος, Iupiter, 537.

Γυρός· γυρὰ ἄροτρα, 1314.
γυράσσι ἐν πέτραισι, 390.

Γωλειόν· Διακρίων γωλειὰ i. e.
αἱ πρὸς τὴν θάλασσαν κατα-
δύσεις, 376.

Γωρυτός· ἦν γωρυτὸς ἐκρηψε
Συνύθης, 458.

Δ

Δ· locis 108 occurrit.

Δαίειρα, i. e. Περσεφόνη· θή-
σει Θαιεῖρα δάνος, 710. Eu-
stath. ad Il. η. p. 648, 34,
hanc vocem, οὐ συγγενικὴν,
sed tanquam δαιμονίαν v-
surpasse Lycophronem
testatur,

- Δαίδαλεύτρια· μυληφαίτου χι-
λοῖο δαιταλευτρίας, 578.
- Δαίμων· δαίμων Ἐνόρχης i. e.
Bacchus, 212. Δρύμινος
δαίμων i. e. Ζεὺς, 537.
εὐνάσει δαίμων (Ζεὺς) δόρυ,
567. δαίμων φήμας ἐς τὸ
λῶν· ἐκδραμῆν τεύζειν,
1472. ἡ δαίμονι τῷ θηρο-
μικτῷ σκύλακα τεκνοῖ, 962.
ὦ δαίμον i. e. τύχη, 281.
σοὶ δαιμόνων φραδαῖς πένθος
ἔσται, 968.
- Δαίομαι· ποῖα χάρυβδις οὐχὶ
δαίσεται νεκρῶν, 668. νυμ-
φεῖα δαίσασθαι γάμων, 146.
- Δαίος· πρηστῆρα δαίου μάχης,
861.
- Δαῖς· δαιτὸς χατίζων, 836.
ὅταν ἐν δαιτὶ μελίσσωσιν κρέ-
γον, 541.
- Δαΐσφαλτος· δευτερεῖα τῆς δαί-
σφαλτου πάλης, 170.
- Δαιταλουργία· σάρκας λεβητί-
ζουσα δαιταλουργία, 199.
- Δαιταλῶ· ὠμόσιτα δαιταλουμέ-
νους al. δαιταλωμένους ἄδης
ἀγορεύεται, 654.
- Δαιτρεύω· λέβητι δαιτρευθεὶς
δέμας, 1315. τοῦ Ζηνὶ δαι-
τρευθέντος δέμας, 160.
- Δαιτρός· δαιτρός ἡπάτων, 35.
- Δάκος· ἀρὰς τετικῶς τοῦ τυφλῶ-
θέντος δάκους, 765.
- Δάκνω· συμφορῆς δεδηγμένος,
954.
- Δάκνου· ὃ ἀπέχθεται δάκνου,
117.
- Δάκνου· θερμοῖς τεκόντων δα-
κρούς λελουμένας, 371.
- Δάκτυλος· σφραγίδα δέλτῳ δα-
κτύλων ἐφαρμόσαι, 1382.
- Δάμαξ· βαρύντης δάμαξ, 57.
- Τυφῶνος δάμαξ, 1353. ἐκ-
βράσας δάμαρτος σπόρον,
750. δάμαρτος αὐτανέφιος,
798. στενάζων κῆρας δάμαρ-
τος, 808. ἀνάφει δάμαρτος
ἀσπίδας, 855. ὅς· Φεῖσεν
οὔτε συγγάμου Μήδης δάμαρ-
τος, 1221. ποδῶν δάμαρτα,
190. παρώσας δάμαρτα,
1263. ἡμπρευσαν δάμαρτα
Ἀστέρῳ, 1301.
- Δαμάω et δμάω· ἀμφὶ τύμβῳ
δαμείς, 335. πρὸς τοῦ δα-
μέντος οὐ τετραμένος, 312.
αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι δημηθέν-
τες, 441.
- Δάνος· λαβὼν ταύρου δάνος,
269. θῆσει Δαείρα δάνος i.
e. ἀνάθημα, 710. Τρίτωνι
Κολχίς ὠπάσεν δάνος, 887.
κἀπενέγκασθαι δάνος, 1269.
ὀρέξει δάνος, 1381.
- Δάπεδον· ἐρείσει κῶλα χειρμά-
δων ἐπὶ τοῦ τειχοποιοῦ δαπέ-
δων Ἀμοιβέως, 617.
- Δάπτῃς· δάπταις τιτύσκων φό-
βον i. e. ταῖς δακνηταῖς μυ-
αῖς Eustath. ad Odyss. π.
p. 1795, 14. 1403.
- Δάπτω· ἐκείνῳ σε κακὸν δάψει,
259. πολλοὶ γὰρ οὐδ' ὁδὸν
δάψουσι, 1006.
- Δαρδάνειος· δαρδανείων ἐκ τόπων
γαυθλούμενον, 967 et 1257.
- Δάρδανος· ἐμοὺς γενάρχας ἐξέ-
φυνε Δάρδανος, 1307. ἀπὸ
Δαρδάνου γενῶς, 1440.
- Δαρὸν· δαρὸν οἰκῆσει σπῖλον,
188. δαρὸν ἐστεναγμένος
γάμος, 412. πέτρων ὀχῆσει
δαρὸν, 724. δαρὸν στενά-
ξεις, 973. δαρὸν στένουσαι,
1144.

Δασπλῆς, fem. δασπλήτις· εἰς
νάπας δασπλήτιδας βάζω, alii
δυσπλήτιδας *), cff. Nott.
1452.

Δαυέομαι· ἀνδρ' ἀπέξοις ἔχνεσι
δατούμεναι i. e. διερχόμεναι,
629.

Δαυνίος· Δαυνίων παγκληρίαν δο-
μήσεται, 592. Δαυνίων ἄ-
κροι, 1128. νόσων ἀκεστής
Δαυνίοις κληθήσεται, 1052.
ὑπὲρ Δαυνίουσιν ὠκισμένην,
1254.

Δαυνίτης· σῆμα Δαυνίται στή-
σουσι, 1063.

Δαφνηφάγος· δαφνηφάγων φρί-
βαζιν ἐκ λαιμῶν ὅπα, 6.

Δαφονίος· σφῆκας δαφονοῦς κη-
ράμων ἀνιρίσας, 181.

Δαφιλίς· δαφιλῆς σφραγίς,
779. δαφιλῆς ἐρημία, 957.

Δέ· occurrit in locis III.

Δείκηλον· δείκηλον ἀνθήσει,
1259. δείκηλα μὴ σέβουσι
λαμπαδουχίαις, 1179.

Δείκνυμι· δείξαντι πλωτὴν οἶμον,
889.

Δεῖμα· νυκτίφοιτα δέιματα,
225.

Δειμαίνω· μήματα δειμαίνων
δεῖς, 1186. εὐχὰς δειμαί-
νοντες, 895.

Δειματόω· κνώδοντι δειματου-
μένη, 1434.

Δεινός· δεινός δράκων, 327.
κολαστῆς δεινός, 393. πε-
φευγὼς δεινὴν μάχην, 1042.
δεινὴν μίξαντες πάλην, 1356.
δειναῖσιν (al. διναισιν) ἀρχαῖς
ἀμφιδηρωμένων, 1437. δει-
νὰς ἀπειλὰς ἐπιβροχίζουσιν πά-
τρῃ, 18. δεινὰ πείσεσθαι,
540.

Δειραῖος· δειραῖαν ἄκρην ἄρτον-
ται, 994.

Δειράς· Θραμβουσία δειράς,
1405.

Δειρόπαις· τῆς δειρόπαιδος γαλῆς,
843.

Δέλτος· σφραγίδα δέλτωι ἐφορ-
μόσαι, 1382.

Δελφίν Γ. δελφίς· Δελφίνος ἀ-
κτὶς Σειρίου, 397. Φάλακ
καὶ δελφίνες, 84.

Δελφίνιος· Δελφινίου (i. e. τοῦ
Ἀπόλλωνος) παρ' ἄντρα,
208.

Δελφινόστημος· ἄγγελον λιπῶν
δελφινόσημον i. e. δελφίνος
τύπον φέροντα, 658.

Δελφύς· μητρὸς ἐντὸς δελφύος,
939.

Δέμας· χερσὶν ὀχμάσας δέμας,
41. παίδος καταβροχθέντος
αἰθάλῳ δέμας, 55. ἀσπῶ
ἀμφελυτρώσας δέμας, 75.
τοῦ Ζηνὶ δαιτρευθέντος δέμας,
160. ὄνυξι αἰμάσσαν δέμας,
267. εἰρκτῆς ἀλιβδύσασα
δέμας, 351. θρυλλίζας δέ-
μας, 487. Τυφῶνος δέμας,
689. γραῦν μαρμαρουμένην
δέμας, 826. ἐκβλητον αἰά-
ζουσα δέμας, 1080. λακί-
ζουσ' ἐν φοναῖς ψυχρὸν δέμας
δράκαινα, 1113. λέβητι
δαιτρευθεὶς δέμας, 1315.

Δέμνιον· λίπτοντα λίκτρων ἐκ-
βαλοῦτα δέμνιον, 353. ἐν
δελφίνιοις τὸν ἐξ ὀνείρων ἐστρε-
βημένον προσκαταζανεῖ, 171.
ἀφάσσαν ὠλέναισι δέμνια,
114.

Δέμω· σκάφος ἰδεῖμε, 873.
σηκὸν δέμναντο, 959. σηκὸ

- δείμαντες, 928. πόλιν δει-
μαντες, 985.
- Δενδράδης· δεινδράδης κλάδος,
830.
- Δεννάζω· θεὸν δειννάσει κακοῦρο-
ῶν, 404.
- Δέννος· δέννοισ (i. e. ὕβρεσι)
κολασθεῖς, 777.
- Δεξιῶ· τὸν ἄδην δεξιούμενον πάλαι, cf. Nott. 51. οἱ δεξι-
σονται τάφους, 416. ὀλύμ-
πιοι πλάκες δεξιῶσονται ξένους,
565.
- Δεπαστραῖος· πολλὰ δεπαστραί-
ων ποτῶν μέσω κυλινδεῖ μοῖρα,
489.
- Δέρη· ἡλοκισμένος δέρην, 810.
- Δέρκω· μοῖραν προῦμμάτων δε-
δορκότες, 82. δέρκεται ζέου-
σαν γραῖαν, 229. ἤμαρ δρα-
κῶν, 814. οὐκ ἰάτιμον ἔλ-
κος δρακοῦσα τοῦ ξυνευνέτου,
62.
- Δέρτρον· θρυλλισμάτων δέρτροι-
σι προσσεσηρότας, 880. cf.
Nott.
- Δεσπότης· δεσποτείαις ὠλέναις
ὠγκωμένον, 1183.
- Δεσπότης· βοῶσα δεσπότην πό-
σιν, 1118. σύγγνωθι, δέ-
σποτ', 3. πυρὶ φλέξασα δε-
σποτῶν στόλον, 1078.
- Δευτερεῖα· τὰ δευτερεῖα πάλης,
170. τὰ δευτερεῖα καλλι-
στευμάτων, 1011.
- Δεύτερος· ὁ δεύτερος μολών,
478 et 1374. λευσσῶ σε
δεύτερον πυρούμενην, 52. ἄ-
δην δύσεται τὸ δεύτερον, le-
cundo, 813. ὁ δεύτεραν
τεκοῦσαν τύφας, 39. δευ-
τέραν εἰς ἄρκυν ἐμπροσθεύσαν,
104. τὴν δευτέραν οὐκ ὄφει
- κύριν, 112. δευτέραν ἄλ-
μην σπᾶσει, 391. δευτέραν
πληγὴν κριὸς ἐγκορύφεται,
557. δευτέραν ὁδὸν περᾶ,
809. δευτέρους ἐπεμψαν λυ-
κούς, 1309.
- Δευτεροῦχος· δευτεροῦχον ἄρ-
σαντες ζυγόν, 204.
- Δέχομαι· ἅπαντα ἄλγη δέζεται,
408. δέζεται μονόστολον,
690. ἐκβεβρασμένην γλάνις
εἰς θρόνους δέζεται, 718. θα-
νόντα ὄρος δέζεται, 806.
Καίματα δέζεται μαιφόνον,
913. χῶρος συνοίκους δέζε-
ται, 1022. πλανήτην δέζε-
ται Τυρσηνία, 1239. πλα-
νήτην ὅταν δόμοις δέζωνται,
539. ἵππων φριμαγμόν ἥνες
δεδεγμένοι, 244. ἄλλην
ἐπ' ἄλλῃ συμφορὰν δεδεγμέ-
νων, 257.
- Δή· sane, certo, πάλαι δῆ,
216. ἢ πολλὰ δῆ, 550.
Quidem, enim, vero, vbe-
rioris explicationis causa,
156. 236. 354. 359. 470.
510. 577. 961. 965. 1184.
1263. 1446. καὶ δῆ, ini-
tio orationis, 90. 229.
232. 243. 249. δῆποτε,
499. 530. 1401.
- Δηῖάω, δηῖῶ et δηῖῶ· χθρὼν
δηιούμενη l. δηουμένη, 252.
ᾧν σκηπτὸς γέυσεται δηιούμενων
l. δηουμένων, 383. δηῶσας
στρατὸν, 1384. δηῶσαντες
τοὺς ἰδεθλον Ξουθίδος ὠκηκό-
τας, 986.
- Δηῖος· σπᾶσαντι δηῖς μαστὸν
θεᾶς, 1327.
- Δημόλευστος· πρέσβυν μόλευ-
στον ὠλήνῃ, 331.

Δῆμος· δῆμος τὸν κτανόντ' ἐπαι-
νέσει, 1172.

Δημότης· ἐν ῥήτρῃσι δημοτῶν
σταθεῖς, 470.

Δηναῖος· γυνῆ· ἀναιμοὶ δηναῖος
αἰός, 145. σμήχουσα δη-
ναῖον (i. e. πολὺ) νιφάς,
876. δηναῖον ἀφθιτος θεῶ
αὐδηθήσεται, 1159.

Δηράϊνος· Δηράϊνου (Ἀπόλλωνος)
κύνες, 440.

Δηρίζω· ἔστειλαν σμίνθοισι δη-
ρίσαντας, 1506.

Δῆρις· εἰς ὅλυνθων δῆριν ἐλκύσας
τὸν ἀντάμιλλον, 429.

Δηῶ· i. e. Δημήτηρ. Δημοῦς
αἰεῖναι μὴ ποτ' ὄμπνιον στά-
χυν, 621.

Διά· ἄσσα διὰ μνήμης ἔχω, 8.
γατομῶν δι' αὐλακος, 263.
δι' αἰῶνος, 503 et 969. διὰ
στενοῦ αὐλῶνος, 387. διὰ
στενῶν μύρμων ἐνήσει σκάφος,
389.

Διαγράφω· πετροῖσι χέρσον αἰε-
τός διαγράφων, 261.

Δίαιτα· τῆς πρὶν διαίτης μεμνη-
μένοι, 609. οἱ θαλασσίαν
δίαιταν αἰνήσουσι, 596.

Διάκρια· (ὄρη Εὐβοίας) Δια-
κρίων γωλεῖα, 375.

Διαλλαγή· γῆς εἰς διαλλαγὰς
μυλῶν, 1448.

Διάνύω· ἀτραποὺς διήνυσαι, 123.

Διάσπαγή· διασπαγὰς δόμων
ἐκκυγάζουσιν, 70.

Διαῤῥέω· πύργους διαῤῥαίσουςι,
1007. πτόρθου διαῤῥαίσέν-
τος, 1097.

Διάσφάξ, ἡ, non, vt Rei-
chard. ὁ· κενθμῶ χρίσεται
διασφάγος, fcl. πέτρας, non
διασφαγός, vt Schneider.

in Lex. off. Bask. et
Schaeff. ad Greg. Corinth.
p. 538. 317. κρύψουσι κοί-
λοις (mel. κοίλης) ἐν μυχοῖς
διασφάγος adiective sumi-
tur utroque loco: 1062.

Δίδωμι· ναῦταις ἔδωκε κόρας,
953. χώραν δίδοντες, 1065.
δοθεῖσα πρωταίχμεια τῷ πυρ-
γοσκάφῳ, 469.

Διέξοδος· ἀνέμι· ἐς διεξόδους
ἐπῶν, 14. τὰς διεξόδους (al.
δυσεξόδους) ζητῶν κελεύθους
βρόχου, 1099. Seb. in
Lycophr. legit δυσεξόδους,
et tamen in Ind. laudat
διεξόδους.

Διζέω, διζέομαι, διζήμι, διζή-
μαι· νεκρόμαντιν διζήσεται,
682. κόλπων ἐαυτομὸς δι-
ζήμενοι, 606. ποιναὶς ἀρπα-
γῆς διζήμεναι, 1535.

Διζήρος· (ποταμὸς πλησίον Πο-
λῶν), πρὸς βαθεῖ νάσαντο
Διζήρου πόρῳ, 1026.

Δίκη· ἐργάτης δίκης, 128.
δίκης ταῖς πόρος, 1040. ἐκ-
βῆναι δίκην, 156. ἀλφῆς
τῆς ἀδνώτου δίκην, h. e.
causa, 549. πορκίαν δι-
κην, more: ἔλλοπος μυνδοῦ
δίκην, more, 1375. δίκας
φθιτοῖσι ῥητρεύοντος, 1399.

Δικέλλα· στερεῶς δικέλλη βου-
σκαφίσαντος, 434. δικέλλη
πᾶν μεταλλεύων γυνῆς,
485.

Δικταῖος· Δικταῖον εἰς ἀνάκτορον,
1300.

Δίκω· πήδημα δικῶν, 531.

Δικῶλος· δικῶλοις σφενδόναις
ὑπλισμένοι, 636.

- Δίκωπος· δίκωπον σέλιμα ἐλάττω, 1217.
- Δίμορφος· θαλασσόποις διμορφος θεός, i. e. Triton, 892. διμόρφου γηγενούς σκτεηπτουχίας, 111.
- Δίνη· δίναις παλιβρόοισιν ἔλκοντος σάλου, 380. Ὀκινάρου δίναισιν ἀγχιτέρμονα, 729. ἐν λαμητιάις δίναισιν, 1086.
- Διοιχνέω· διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων οἶκας τυλίσων, 10.
- Δίος· δι' Ἐνυώ, 519.
- Δίπλαξ· ἐκδύνουσα δίπλακα σκέπη, 1422.
- Διπλός, διπλοῦς· νεῖκος ὥρινεν διπλοῦν, 1329. ἐργάται διπλοῖ, 521. διπλῶ βράζεται τέκνα, 232. διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον, 389. πυρσὸν ἦσαν ἡπίροις διπλαῖς, 1295. μιᾷ δὲ κρύφαι τοὺς διπλοῦς μοῖρας, 226. λείφει διπλοῦς σκύμνους, 1232. διπλῶς ἀηδὼς αἰάζω, 314. πορνέως εἰς νήσους διπλῶς, 347.
- Δίπτυχος· δίπτυχοι τόκοι ἀνακτος, 1246. διπτύχων ἓνα φθιεῖ, 554. ἃ στήσει δρόμον τοῖς διπτύχοις λαπερσίοις, 511. χηλῶ κατεδρύφαζε διπτύχους γόνας, 239.
- Διρφωσός· (ὄρος Εὐβοίας) Διρφωσσοῦ γολειά, 375.
- Δίς· δῖς ἡβήσαντα ἔστειλε, 156.
- Δισάρπαγος· ἀρωγὸς τῇ διαρπάγῃ κρεκί, al. δυσαρπάγῃ, *) 513.
- Δίτκος· δίσκου μεγίστου (Iouis) τάρβροτος, 400.
- Δισσός· δισσὰς ἐπὶ σαλάμβας, 98. ἐπόφεται δισσὰς πέτρας, 836. στένω σε διπλῶ καὶ τριπλῶ, 69.
- Δίψα· ἀναύρων νασμὸς αὐανθῆσεται πέλαινῃν δίψαν αἰονομένων, 1425.
- Διψάς· δράκαινα διψάς, 1114.
- Διψάω· κορέσσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου, 1171.
- Δμῶς· δμῶδος νύμφης ἀναξ, 1123.
- Δνόφος· τὸν δνόφῳ τετραμμένον σκύμνον, 502.
- Δοιός· δοιῶ ἀνγάσαι λύκους, 147. δοιοὶ κύες, 439.
- Δοκεύω· δοκεύει τὰς ἀταρχύτους ριφάς, 1326. ἄλλα σφραγὶς δοκεύσει, 509. πᾶς Ἰλιεὺς κόρας δοκεύσει, 1168.
- Δόλογκοί (ἔθνος Θρακικόν)· ἀμφὶ ῥόνα Δολόγκων, 331. ἀκτὴ Δολόγκων, 533.
- Δόλος· ἐξηνάρειζεν ὃν ἀξίφῳ δόλω, 50.
- Δομεῶ, vel δωμεῶ· σῆμα δομήσαντες, al. δωμήσαντες, 719. Ἀργυρίππαν δομήσεται, al. δωμήσεται, 593. πάτρην δομήσεται, al. δωμήσεται, 1272. ἣν αὖθις πατήρ σάρκας καταίθων λοφνίσιν δομήσατο, al. δωμήσατο, i. e. ἀνέκτισε, ἀνεζώωσε, Eustath. ad II. α', p. 92. ed. F. 48.
- Δομή· σμῶδιγγα προσμάσσων δομῇ, i. e. σώματι, 783. Μαίρας ὅταν Φαιουρόν ἀλλάξης δομήν, 334. κύκνοις ἐνδελθέντες δομήν, 597.
- Δόμος· πᾶς Ἰλῖος δόμος, 1150. πάντα κυκώσας δόμον, 1442.

πρὸς διαρπαγὰς δόμων, 70.
κίον' αἰστιάσεις δόμων, 181.
ἀλλὰ ἄφυστος δόμων σφρα-
γίς δοκεῖσαι, 508. δόμων
λαβεῖν ὃ χρήζει, 1268. πλα-
νήτην ὅταν δόμοις δέξωνται,
538. κοιλανεῖ δόμους, 772.
μολόντες δῆμους, 1090. εἰς
ἀν εἰςθρέξωσι Ἀμφείρας δό-
μους, 1163. ἦξει ἐπὶ Γόρ-
τυνος δόμους, 1214.
Δορά· Χάρωνος ὠμηστοῦ δορά,
455. δοραῖς μήλων τύμβον
ἐγκοιμωμένοις, 1050.
Δόρπος et δόρπον· κελαινὸν δόρ-
πον κυνὶ στείλαι, 471.
Δόρυ· κὰν ὕπνω πτήσων δόρυ,
280. κινήσει δόρυ, 530.
ἡμῖν εὐνάσει δαίμων δόρυ,
567. δόρυ γνάμψει θέοις,
1246. δόρος πρὸς ἀλκήν,
69. εὖμα Φοινίου δόρος,
507. ἀνестήλωσαν Ἀργαίου
δόρος κλασθὲν πέτευρον, 883.
πτῶκα ἐν κλόνῳ δόρος, 944.
συμβαλὼν ἀλκήν δόρος, 1447.
βληθεῖς τῷ τριωνύχῳ δόρι, 392.
ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δόρι, 1339.
Δορύκτης· ἀμφὶ μήλων τῶν
δορυκτῆτων, 933. σκύλων
ἀπαρχὰς τὰς δορυκτῆτους λα-
βῶν, 1450.
Δούλειος· ζυγὸν δούλειον, 504.
Δούλη· δούλης γυναικὸς ζεύγλαν
ἐνδεγεμένοι, 996.
Δουλώ· πᾶσα αἶα δουλωθήσε-
ται, 1404.
Δουπέω· δεδοπῶς τὸν κτανόντ'
ἡμῶν, i. e. ἥκω φερόμε-
νός, 492. ἐπεγκαχάζων τοῦ
δεδουπότος μίρῳ, 285. τύμ-
βους ὀφεται δεδοπότος, 919.
Δουρατόγλυφος· εἰς τέραμα δου-

ρατογλύφου· στήγης γλήνας
ἀναστρέψατα, 361.
Δράκαινα· δράκαινα διφῆς,
1114. θηρόπλαστον ἐσώφε-
ται δράκαιναν, 674.
Δρακοντόμορφος· πεφευγὸς ἐρε-
τῶν μάχην δρακοντομόρφων,
1045.
Δρακοντόφρουρος· νάκην, δρα-
κοντοφρουροῖς ἐσκεπασμένην
σκοπαῖς, 1311.
Δράκων· δεινὸς ἔρταμος δράκων,
327. δράκων τυμφαῖος,
Αἰθῖκων πρόμος, i. e. Poly-
Iperchon, 801. δράκοντος
ἐκχέας πόθον, 110. βύ-
κταισι χερνίβουσι πορὶν τοῦ
Σκυρίου δρακοντος, 185. πα-
τὴρ λέχος θρεπτῷ δράκοντι
συγκαταίνεσι, 1223. χεῖ-
ρας ὤπλισε Σκύθη δράκοντ'
ἀφ' ἑκτῶν γομφίων λυρεκτύπῳ,
917. δράκοντα βαλὼν ἔγγυ-
τόζων, 309. δράκοντα κτα-
νῶν, 632.
Δραύνιος· σὺν Σκαμάνδρῳ Δραυ-
νίῳ i. e. Κρητικῷ, 1304.
Δρέπω· νῶμα Πολυάνθους δρέ-
πων i. e. πίνων, 1046.
Δροίτη· δροίτης ἄγχι κείσομαι,
1108.
Δρομεύς· ὡς πτηνὸς δρομεύς, 15.
καύηξ κυμάτων δρομεύς, 789.
Δρόμος· ἐρημος ἐν κρόκαισι νυμ-
φίου δρόμος, cf. Eustath.
ad Dionys. v. 306. 193.
Φάλαισι· κοινωτῶν δρόμου,
394. πρὸς ἄστρων κλίμακας
στήσει δρόμον, 510. λαμ-
παδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον, 734.
ἐμπαιον δρόμων, 1321.
Δρόσος· γυῖα χυτλῶσαι δρόσῳ
i. e. ὕδατι, 322. εἰς ἂν

- Θεῶς πέδον δρόσῳ Φοιβάσῃσιν, 1166.
 Δρυηκόπος· ἄνακτος τοῦ δρυηκό-
 που γόνος, 1578.
 Δρύκαρπον· δρύκαρπα φέρβοντο
 φῶκαι, 83.
 Δρύμιας i. e. Ἀπόλλων, 522.
 Δρύμνιος· ὁ Δρύμνιος δαίμων i.
 e. Ζεύς, 536.
 Δρυμός· Νηρείων δρυμῶν πέλας,
 794.
 Δρύς· καρποτρόφος δρύς, 1423.
 αὐτόδαίτες δρύός, 480. στύ-
 πος δρύός, 1110.
 Δρυφάσσω· στέργα δεδρυφαγμέ-
 νον i. e. ἡσφαλισμένον, 758.
 Δυμαντεῖος· οἱ τῆς Δυμαντείου
 σποράς i. e. Δωριῶς, 1588.
 Δύμη· (πόλις τῆς Αἰχαιῆς) ἀπ'
 Ὡλένου Δύμης τε ἡγεμῶν,
 591.
 Δυναστής· τὸν δυνάστην τοῦ
 πετρωδέγτος λύκου, 901.
 Δύνα i. δύω· ἀμφὶ σῶμα πέ-
 πλον δύναι, 278. τοῦ κατὰ
 χθονὸς δύνοντος, 1277. νε-
 τέρων ἐδρας δύντες, 446.
 κρατῆρα Βάκχου δύσεται,
 273. ἔδην δύσεται, 815.
 Δύο· δυοῖν πελειαῖν ὠφρανισμέ-
 νην γονῆς, 103. δυοῖν ἀδελ-
 φοῖν ἄτερος, 1048.
 Δύπτης· Ἀτλαντίδος δύπτου
 κέλωρος στένω-τάφους, 73.
 τὸν οἶα δύπτην κήρυλον οἶσσι
 κῦμα, 387. βαλεῖ πρὸς κῦ-
 μα δύπτην, 752.
 Δύπτω· ἔδυψε Νηρέως τάφους,
 164. πρὸς κῦμα δυπτούσας
 πτεροῖς, 715.
 Δύρας· (ποταμὸς Τραχινίης)
 Δύρα παρ' Ὀχθαῖς, 916.
 Δυσαίων· εἴμαι δυσαίων, 314.
 μέρος δυσαίων, 1076.
 Δυσαλθής· ετόνυξ κέντρω δυσ-
 αλθής, Cant. et Pott. i.
 δυσαλγής, 796.
 Δύσβατος· δύσβατος λάφος,
 699. δύσβατοι λειβήθραι
 πύλαι, 409. πρῶναι δυσβά-
 τους τυλλησίους ἄρσανται,
 993.
 Δύσγαμος· ἔκατι δυσγάμων ὅ-
 σταγμάτων, 1089.
 Δυσδαίμων· πόλιν δυσδαίμονες
 δαίμοντες, 984.
 Δυσέξοδος· τὰς δυσέξόδους ζητῶν
 κελεύθους, vid. ad διέξοδος,
 1099.
 Δύσζηλος· γέρας δύσζηλος ἀστέ-
 νακτα τιμαρουμένη, 1117.
 Δύσλυτος· μιν παλεύσει δυσλύ-
 τοις οἴστρου βρόχοις, 405.
 Δυσμενής· Adiect. δυσμενής
 Φρυκτωριαί, 1096. δυσμε-
 νεστάτου ξένων ἔτυψε δῶρ
 σπλάγχχον, 464. Substant.
 ὡς μή σε Κάδμος ὤφελε φυ-
 τεῦσαι δυσμενῶν ποδηγέτην,
 220. εἰς γῆν δυσμενῶν εἴφας
 πόδα, 279. δυσμενῶν μο-
 χλὸν ἔχοντα, 527. πυρώσει
 πάντα δυσμενῶν σταθμά,
 1571. ὅπως παλεύσῃ δυσμε-
 νεῖς, 784.
 Δυσμήτηρ· ὦ δύσμητηρ, 1174.
 Δυσμίσσητος· Φάλαίνα δυσμίσση-
 τος, 841.
 Δύσμορος· δύσμορος Κάλχαις,
 979. δύσμορον στρατηλάτην
 συνεκβράσουσι πνοαί, 897.
 δύσμοροι στένοντες ἄτας ἐν
 συφοῖσι φορβάδες, 675.
 Δύσμορφος· πιθήκων γένος δύς-
 μορφον, 692.

Δυσόδομος· δυσόδοις θηραὶ συγ-
κοιμώμενος, 849.

Δυσσεβής· ἕκατι δυσσεβῶν γάμων,
1151.

Δυσπλήτης *), cf. δασπλήτης.

Δύσκλητος· δύσκλητα πείσονται
κακά, 1281.

Δυστυχής· ἔρεσμα πάτρας δυσ-
τυχούς, 282. πύργων δυσ-
τυχεῖς κατασκαφᾶς αἰάζουσα,
971.

Δύσφατος· διοίχκει δυσφάτους
αἰνυμάτων οἶμας, 10.

Δυσφράστως· κωτίλλουσα δυσ-
φράστως ἔπη, 1466.

Δῶμα· δῶμα κινήσας καπνῶ,
182.

Δωρέομαι· χέρσου στέρβυγγα
δωρεῖται κτίσαι, 865. βαιὸν
τε μῆχαρ ἐν κακοῖς δωρούμενος,
568. λυγρὴν συμφορὰν δωρού-
μενος, 910. ἀπαρχὰς θυμά-
των δωρούμενος, 1193.

Δωριεύς· στρατὸς δωριεύς i. e.
ἐλληνικός, 284.

Δωρίς· πενθεῖν τὸν εἰνάπηχυν
Δίακοῦ τρίτον καὶ Δωρίδος,
861.

Δῶρον· ἔτυψε δῶρῳ σπλάγχνον,
465. ὅταν παλίμπουν δῶρον
ὀρέξῃ, 893. δῶρ' ἀνάψει
παρθένω, 853.

Δωτίνη· σηκὸν δέιμαντο, δωτίνην
θεᾶ, 959.

Δώτιον (ἀκρωτήριον Ὀλύμπου)·
λειβήθρια Δωτίου πύλαι,
410.

E

E et ai conful. 49. 907.

Ἐάω· οὐ γὰρ ἂν φονῇ χέρσου
πατρώας ψαῦται ἑάσει,
1040.

Ἐγγονος· τὸν τ' ἐκ Παλαύθρων
ἐγγονον Τενθρηδόνος, al. ἐκ-
γονον, 902. ὠρόθυκαν μῶλον
ἐγγόνους, al. ἐκγόνοις Κρόνου,
693.

Ἐγείρω· ἐγείρει ἔριν, 1362.

Ἐγκαρος· κύπελλον ἐγκάρῳ
ῥανεῖ, 1104.

Ἐγκατακρύπτω· κῦθος ἐγκατα-
κρύψει ζόφῳ, 1231.

Ἐγκατοικίω· νήσοις μακάρων
ἐγκατοικήσεις, 1204.

Ἐγκατοικίζω· ἀγάλματ' ἐγκα-
τοικεῖ θεῶν, 1262.

Ἐγκληρος· πῖαρ ἐγκληρον χθονός,
1060.

Ἐγκλίνω· μὴ ὕπνος λάβοι λήθης
Μέλανθον ἐγκλιθέντ' Ἴππη-
γέτην, 767.

Ἐγκοιμάομαι· δοραῖς μῆλων
τύμβον ἐγκοιμωμένοις χρήσει
φάτιν, 1050.

Ἐγκορύπτω· πληγὴν κριὸς ἐγ-
κορύφεται, 558.

Ἐγκυκάω· ἐσόφεται δράκαιναν,
ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα,
674.

Ἐγχλαινώ· ἐσθῆτα ἐγχλαινού-
μενος, 974. στέρφος ἐγχλαι-
νούμενον στείλασα, 1347.

Ἐγχος· ἐγχος πεφρικώς, 931.

Ἐγχρίω· φευδηρίοις φήμαισιν
ἐγχρίσας ἔπη, 1455.

Ἐγχωρος· σῆμα δωμήσαντες ἐγ-
χωροί, 719. σηκὸν ἐγχωροί
μέγαν δέιμαντες, 927. θάμβος
ἐγχώροις μέγα, 509. ἔσται
τεθμός ἐγχώροις, 859. τεύξει
ἐγχώροισι βλάβην, 949. ἐγ-
χωρα τίφῃ χραινή· φόνῳ,
268.

Ἐγχώριος· ἐγχώριον γίγνεται
ἔχοντα, 527.

- Ἐγώ· ἐγὼ ἀνείμι, 13. ἐγὼ πένθος οἶσμαι, 502. ἐγὼ τλήμιον, 548. ἐγὼ δὲ κείσομαι, 1108. ἐγὼ θεῶν κῦδισθῆσομαι, 1139. ἐγὼ δὲ ἤλθον, 1467. οἰμωγή μοι ἐν ὧσι ἐνδύλλεται, 253. νόον μοι τεύξουσι, 1128. ἅ μ' ἱστορεῖς, 1. ἐπεὶ μ' ἔταξας φύλακα στέγης, 1469. πίστιν ἡμῶν (Seb. al. λόγων) λεψιεὺς ἐνόσφισε, 1454. ἔστι ἡμῶν ἀρωγός, 536. ἡμῶν εὐάσσει δαίμων δόρυ, 567. ὑψιστον ἡμῶν πῆμ' ἐτέκνωσε, 787.
- Ἐδέθλιον et ἔδεθλον· αἰπὺ ναῖον ἐδέθλιον, 800. ἔδεθλον Ξουθίδος ὤκηκός τις, 987.
- Ἐδος· Ὀρχηστοῦ ἔδος, 646. Αἰγέσσων ἔδη μολόντες, 1058.
- Ἐδρα· κυρούσα νηέμενος ἔδρας, 255. νερέτων ἔδρας δύντες, 445. ἔτευξεν ἀφ' ἑταίροις ἔδρας, 707. φυγεῖναι μονοκήτους ἔδρας, 960.
- Ἐδωλίον· κυβιστητῆρες ἐξ ἐδωλίων πηδῶντες, 296. φθογγὴν ἐδωλίων ἀπο βροτησίαν ἰεῖσαν, 1320.
- Et et confusa, 76. 95. 283. 469. 1212. 1437.
- ei et u, 76. 98. 786. 1212.
- ei et oi, 103. 376.
- ei et η, 181. 345. 790. 664. 1040. 1212.
- Εἶδαρ· εἰδάτων πλήρη τράπεζαν πυχῶν, 1250.
- Εἶδος· τὴν ἀφαντον εἶδος ἡλλοιωμένην, 195.
- Εἶδωτα· (γυνὴ Αἰήτου) Εἰδυίας πόσις, 1924.
- Εἶδωλον· χερσὶν εἶδωλον ἡγκαλισμένον, 142.
- Εἶδωλόπλαστος· ἐν δερμίοις ἐξ ὀνείρων ἐστροβημένον εἶδωλόπλαστον προσκαταζανεῖ θείει, 173.
- Εἶδω· Πελασγοὺς εἶδε βάψαντας γάμος, 1364. διζήσεται ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδόμενα ζυνουσίας, 683. πικρὰν ἑταίρων ἰδὼν μοῖραν, 594. πόνοους ἰδὼν, 775. θῖνα πημάτων ἰδὼν, 812.
- Εἰκαῖος· κυβερνήσει βάριν εἰκαῖα (frustra l. festinanter *) γόμοις προστεταργανωμένην, 748.
- Εἰλίττω l. ἐλίττω· πέτρον ἐν σπαργάνοις ἐλιγμένον i. e. ἐντετυλιγμένον, 1202.
- Εἰμί· ἵππων ταξαντὴς ἐστιν Ἰσχένου τάφος, 43. νῆις ἐστὶ καὶ τητῶμενος ἀμφοῖν, 117. ἔστι γάρ τις, ἔστι καὶ ἡμῶν ἀρωγός, 535. Σιβύλλης ἐστὶν οἰκητήριον, 1279. ὥς σοι κρεῖσσον ἦν, 815. οἷς ἔσται ἐστενωγμένος γάμος, 411. ἔσται κακῶν παραιτίον, 611. σίνοικος Ἀνθηδόνος ἔσται, 755. γυναιξὶ ἔσται τεθμός, 859. πένθος ἔσται, 970. ἔσται ποτὲ φάος γοηρόν, 1056. οὐ μὴν νάνυμον σέβας ἔσται, 1127. οὐδὲ σὸν κλέος ἀπυστον ἔσται, 1175. ἀνάστατος ἔσται στρατηγῶν οἶκος, 1216. τῷ θάλασσαν μὲν βυτὴ πεζῶ ἔσται, 1415. οὐδὲν ἔσται μῆχος ἀφελεῖν πάτραν, 1459. ἐκ-θρὸς ὦν, 1242.

Εἰνάπηχυς· πένθειν τὸν εἰνάπη-
χυν, Achillem, 860.

Εἰναφώσσαν· σκαρδμῶν· ἰαύσεις
εἰναφώσσωνα στόλον, 101.

Εἴνεκα· πάντα· τλήσειδ' εἴνεκ'
Ἀργείας κυνός, 850. οὔνεκα,
pro οὐ ἔνεκα, θεῶν θεός στόρ-
θυγγα ὠρεῖται κτίσαι, 864.
στεργοζυνεύων οὔνεκα νυμφευ-
μάτων, 935. λυστήσα πρῶ-
τον οὔνεκα ρίψας πέτρον, 1186.

Εἶργω· καρτεροῖς εἶργει πάγοις,
1287.

Εἰρκτή· εἰρκτῆς ἑλιβδύσαια δέ-
μας, 351. εἰρκτῆς ἐντός,
1462.

Εἰς· Ad: 87. 346. 538. 852.
879. 1017. 1043. 1067.
In: 104. 118. 126. 246.
279. 350. 361. 478. 447.
495. 516. 681. 692. 722.
726. 761. 822. 966. 1061.
1144. 1158. 1161. 1277.
1300. 1305. 1312. 1319.
Pro ἐν: 423. 747. 1121.
Versus, 1069. 1451. 1452.
Aduersus, contra, 1385.
Circumscribit Genitium,
βλάβη εἰς Ἰάονας, 989. Cum
Nominibus Numeri, εἰς
πέντε πλειῶνας, circiter.
Facit periphrasin Aduer-
bii, εἰς κενόν, frustra, 139.
1191. vid. ἐς.

Εἴς· εἴς τις παλαιστής, 447.
ἐν ἡμῶν, 524. ἐνὸς λώβης
ἅντι, 365. ὦν ἀλκήν ἐνὸς
ἐμέμφατο, 561. μιᾷ κρύψαι
τοὺς διπλοὺς μίσθους, 226.
πόλει δέκηλον ἀνθήσει μιᾷ,
1259. διπτύχων ἕνα φθереῖ,
554. ἕνα ἄγγελον λιπών,
657. ἀντὶ πάντων ἕνα στείλει,

1413. μίαν πρὸς ἄσθην κέλευ-
θον παπαμένον, 457.

Εἰσεῖδω· λυπρὰν εἰσεδοῦσ' οἴκου-
ρίαν, 1107.

Εἰσκωμιάζω· Ἀγυλλαν εἰσκιώ-
μασαν, 1355.

Εἰστρέχω· ἕως ἂν εἰστρέζωσιν
Ἀμφείρους δόμους, 1163.

ἐκ et εν confus. 498. 506.

Ἐκ· φοίβαζεν ἐκ λαϊμῶν ὅπα, 6.
ὁ ἐκ Θράκης εἰς ἐπακτίαν
χέρσον περάσας, 118. ἐκ
Πλυνοῦ ποτῶν βλαστόντα
ρίζης, 149. παφλάζοντες
ἐκ βυθῶν φλογὶ κρατῆρος,
197. πρὶν ἐκ λοχείας γυῖα
χυτλῶσαι, 522. ἐκ πυρὸς
τέφρην κρῶσσοῖσι ταρχυθεῖσαν,
368. καρηβαρεῦντας ἐκ μέθης,
384. ἐκ μαντευμάτων ἰαύσει
τὸν πέτμον, 429. ἐκ βόθρου
σπάσει βῆλον, 484. μάρ-
φαντος ἐκ πέτρας ὅπλα, 494.
ἐκ βίας, 626. θανούσης ἐκ
χερῶν Μηκιστέως, 651. ἐκ
παλιβρόας ἄμυξ σαώσσει,
757. μέλαθρον ἐκ βύθρων
ἀνάστατον, 770. ἐκ Παλαύ-
θρων ἔκγονοι Τενθρηδόνος, 899.
ἐκ τόπων ναυσθλούμειον, 967.
γαῖαν ἐκ κείνης ἰδὲξ δάδουσι
πρηνιχθέντες, 1005. ἐκ Λυ-
κορμαίων ποτῶν σὺν, 1012.
ἐκ Λιβύσης ἐμπύκταν νόθος,
1016. τῆς ἐκ λόφων Τράρ-
νος ἐφθιτωμένης, 1159. ἐκ
δ' Ἀλμανείας πλανήτην δέξε-
ται Τυρσηία, 1238.

Ἐκατι· λέκτρων ἑκατι, 60.
ἑκατι δυσγάμων βυσταγμάτων,
1089. ἑκατι δυσσεβῶν γάμων,
1151.

- Ἐμβατήριος· εἰς Βεβρύκων πόδα
ρίθειαν ἑμβατηρίαν [cl. γῆν,
i.e. αἰγιαλόν, *] al. cum Seb.
ἑμβακτηρίαν, cf. Nott. 516.
- Ἐκβαλῶ· ἐκβῆναι δίκην, 136.
- Ἐβαλλῶ· Ἐλωρος ἐνθα ἑβαά·
λει ποτόν, 1033. λίπτοντα
κύσσης ἑκβαλῶν, 131. νηὸς
ἑκβαλῶν πέτρον, 618. λίπτον-
τα λέκτρων ἑκβαλῶσα, 353.
- Ἐκβλητος· ἐκβλητον αἰάζουσα
δέμας, 1079.
- Ἐκβολή· ρεῖθρον Πυράμου πρὸς
ἐκβολαῖς, 439. πρὸς ἐκβο-
λαῖσι Κέλτου ποτῶν, 189.
Τρίτωνος ἐκβολαῖσιν ἡλοισμέ-
νην χέρσον, 119.
- Ἐκβράσσω· ἐκβράσσω ὕδωρ,
1009. Θερμὸν ρεῖθρον ἐκ-
βράσσω, 1240. ὅταν εἰς
θάλασσαν ἐκβράσῃ (al. ἐκ-
βράσῃ) σποδόν, 1158. οἷα
τυτθὸν ἐκβράσας τῆς κηρύλου
σπόρον, 749. ἐκβράσασα
πύργων ἀπ' ἁκρῶν δέμας, 66.
ἐπ' αἰταῖς ἐκβεβρασμένον νέκυν,
396. τυρσίς ἐκβεβρασμένην
δέζεται· ὅσον στεναγμῶν ἐκ-
βεβρασμένων νεκρῶν ἀκούσεται,
377. αἰάζουσιν ἐκβεβρασμέ-
νους εἰς Ἀτλαντος οὐκνητήριον,
878.
- Ἐκγίνομαι, ἐκγῶ· Ἡρακλείων
ἐκγεγῶτες αἱμάτων, 1249.
- Ἐκγονος· τέταρτον ἐκγόνων (al.
ἐγγόνων l. ἐκ γόνων) Ἐρε-
χθέως, 431. αὐτόδαιτος ἐκ-
γόνων δρυός, 480. τῶν Ναυ-
βολείων ἐκγόνων (al. ἐγγόνων)
ναῦται, 1067. Ζάρηκος ἐκ-
γόνους Φάβας, 580.
- Ἐκδύνω· Φλοιῶτιν ἐκδύνασα
δίπλακα σκέπην δρυς, 1422.
- Ἐκεῖ· ἔσται Φάος ἐκεῖ γοηρὸν
φανέν, 1057.
- Ἐκεῖνος· κείνος (Ionic. per
ἀφαίρεσιν τοῦ ἐ) σε νοσφιεῖ
γάμων, 130. σπιλὰς ἐκεῖνῃ
σῆς Φερώνυμος τύχης Φημι-
σθήσεται, 1081. ἐκεῖνό σε
κακόν, ἐκεῖνό δάφει, 258. ἐκ
κεινῆς πρηνιχθέντες, 1005.
οὐκτρὸν κείν' ἐπόφομαι Φάος,
304. κείναις ἐγὼ ἄφθιτος
θεῶ ἀυδθῆσομαι, 1139.
- Ἐκηβίλος· αἰ τεκοῦσαι τὴν ἐκη-
βόλον τέχνην παιδεύουσιν γό-
νους, 637.
- Ἐκκέλευθος· λαθραῖα κακκέ-
λευθα παπταλῶμεναι, 1162.
- Ἐκκυνηγετίω· τὴν νυμφαγαγὸν
ἐκκυνηγετῶν τρόπον, 1025.
- Ἐκλάμπω· εὐκταῖον ἐκλάμψουσι
θυμάτων σέλας, 1091.
- Ἐκλάπτω· τὸν ἀντίποινον ἐκ-
λάφας πέτρον, 1201.
- Ἐκλείπω· κίρκοι Τρωῶλον ἐκλε-
λοιπότες, 1351.
- Ἐκλοχεύομαι· ἦν τόργος ἐκλο-
χεύεται, 88. ὃν ἡ ζῦναιμος
ἐκλοχεύεται, 468.
- Ἐκλύω· ὠδῖνας ἐξέλυσε δεινρῶδης
κλάδος, 830. ὠδῖνας ἐξέλυσε
λαθραῖας γοῆς, 1197. γα-
στρὸς ἐκλύσας (Sic leg. pro
ἐκλύσας) ζυγά, 343. τάφος
φάμμω κλύδωνος ἐκλυθήσεται,
1156.
- Ἐκμάσσω· ἄρκτου τιθήνης ἐκ-
μεμαγμένους τρόπους, 138.
κτενεῖ κούρας οἶμας μελωρῶ
μητρὸς ἐκμεμαγμένης, 713.
- Ἐκμιμέομαι· Ζῆδον ἐκμιμού-
μενοι, 602.
- Ἐκναυσθλόω· λίγεια εἰς Τέρειναν
ἐκναυσθλώσεται, 726. Poni-

tur h. l. Fut. i. med. pro
Fut. i. pass.

Ἐκούσιος· ἐκουσίαν σμῆδιγγα
προσιμάσων δομῇ, 783.

Ἐκπαιδεύω· ὡς δὴ Πρόβλαστος
ἐξεπαίδευσεν, 577.

Ἐκπίπτω· νῆσον Κερνεῦτιν ἐκ-
πεπτωκότες, 1084. al. ἐκ-
πεπλωκότες.

Ἐκπίνω· ἐκπιὼν σκύφον, 163.

Ἐκπλέω· τοῖς εἰς στενὴν Λεύκο-
φρον ἐκπεπλευκότες, 346. cf.
ἐκπίπτω.

Ἐκπορεύω· ἀκτὴν ἐξεκέρθησαν
δορί, 1339.

Ἐκπνέω· ὅταν ἐκπνεύσῃ βίον,
807. ἐκπνεύσεως λοῖσθον
ὀφθαλμὸς τυπεῖς, 999.

Ἐκρύω· λαιμὸν φασγάνων ἐκ-
ρύσεται, 191.

Ἐκσώζω· τύμβος αὐτὸν ἐκσώσει
μόρου, 613.

Ἐκτῆνω· θρήνοισιν ἐκτακεῖσα,
al. ἐντακεῖσα, 498.

Ἐκτῆνες· τοῦ μόσσυνας Ἐκτῆνων
(Θηβαίων) βουσκαιφίσαντος,

433. Ἐκτῆνων πρόμοι, 1212.

Ἐκτίνω· ὧ θυμάτων ἐκτίνων
χάριν, 211. ὄρκον ἐκτίνων
ψευδῆμοτον, 932.

Ἐκτόρειος· νυμφίους ἀρνούμεναι

Ἐκτορείαις ἡγλαῖσμένους κό-
μαις, 1133.

Ἐκτος· μεθ' ἑκτὴν γένναν, 1446.

Ἐκτρέχειν· δαίμων φήμας εἰς τὸ
λῶν ἐκδραμεῖν τεύζειεν, 1472.

Ἐκτωρ· σχάσας πύκνης ὀδόντας,
ἔκτορας πλημυρίδος, 100.

Ἐκφυγῶ· ἐκφυγεῖν ζυγόν, 1131.

ἐκφυγῶν ὠδῖνας ἀλγεινῶν
τόκων, 942. τὰς παιδοβρώ-
τους ἐκφυγοῦσ' ὁμενεύτου
θοῖνας, 1199. τέκνα, τὰ

πρόσθεν ἐκπεφυγόντα λαρυνα-
κοφθόρους ριφάς, 234.

Ἐκφυσῶ· Χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν
ἐκλύσας βυθῶν, 743.

Ἐκφύω· γενάρχας ἐξέφυσεν Δάρ-
δανος, 1307.

Ἐκχέω· νῆσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος
ἐκχέας πόθον, 110. τὸν

ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον στα-
θμῶσι, 271. θοίναισιν ὄλβον

ἐκχέασα, 773.

Ἐλαστρίω· (Reichard. male
ἀλαστρέω) πατὴρ μομφαῖσιν
ἡλαστρημένος ἀντρων, 450.

Ἐλαῖνω, ἐλαῶ· ἐλαῖ πάτρας
τῆλε κάσιν, 467. πορκύς

σέλμα ναυστολῶν ἐλαῖ, 1217.

ὑπὲρ Ἴστρον ἤλασαν ἵππους,

1336.

Ἐλικτός· ἐλικτὰ κατίλλουσα
ἔπη, 1466.

Ἐλίσσω· μήνης ἐλίσσων (i. e.
συστρέφων καὶ πληρῶν)
κύκλον, 306.

Ἐλκος· ἔλκος δρακοῦσα τοῦ
ζυνευνέτου, 61.

Ἐλκύω· ὅπου λινεργῆς κλῶσις
ἐλκύσει, 716. γαστρός ἐλ-

κύσας (leg. ἐκλύσας) ζυγά,
343. εἰς Ὀλύνθων δῆριν

ἐκλύσας τὸν ἀνδράμιλλον,

428. Χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν

ἐκλύσας βυθῶν, 743. γαμ-

φαῖσιν ἄρκης οἶνὰς ἐκλυσθήσο-

μαι, 358.

Ἐλκω· ραχίας δίναις παλιβροίη-
σιν ἔλκοντος σάλου, 380.

Αἰγύπτιον Τρίτωνος ἔλκοντος
ποτόν, 576. πηγαὶ κατ'

Αὔσοντιν ἔλκονται χθόνα,

702.

Ἐλλάς· Ἐλλάς στενάζει τοὺς
κενούς τάφους. 366. ματεῖν

- Ἑλλάδος καρυτόμον, 187.
 πρωτόλεια Ἑλλάδος αἰχμῇ
 φέροντας, 298.
 Ἑλλην· ὅταν ὤωρον Ἑλλην· ὀρέζη
 λπῶς Λίβυς, 394.
 Ἑλλη· πόντος Ἑλλης, 1285.
 Ἑλλοψ· κέντρῳ δυσαλγῆς ἔλλα-
 πος (ἰχθύος) Σαρδωνικῆς,
 796. ἔλλαπος μυνδοῦ δίκην,
 1375. ῥάμψεσαι ἀγρύσσον-
 τες ἑλλόπων θοροῖς, 598.
 Ἑλπίς· παρ' ἐλπίδα, 535.
 Ελαρος· Ἐλαρος ἐνθα ἐμβάλλει
 ποτόν, 1033. ῥεῖθρων Ἐλώρου
 πρόϊνεν, 1185.
 Ἐμβάλλω· ἀνασσάν ἐμβυαλοῦσα
 ταρτάρω, 1197.
 Ἐμβατέω· ἀκτῶς ἐμβατήσονται
 λεκρῶς, 642.
 Ἐμβολή· στέρξαι ἐμβολήν ραι-
 στηρίαν, 525.
 Ἐμός· ἐμός ἀκοίτης, 1123.
 αὐθαίμων ἐμός, 1446. οὐμός
 γάμος, 411. οὐμός ζύναϊμος,
 452. πάππος οὐμός, 1341.
 λυμεῶν ἐμῆς πάτρας, 38.
 πλεῖστον ἐξ ἐμῆς φρενός στερ-
 χθεῖς, 1189. οὐ μὴν ἐμόν
 νῶνυμον ἀνθρώποις σέβας
 ἔσται, 1126. ἐμόν περι-
 πτόζουσιν ὠλέαις βρέτας,
 1135. οὐς μήποτε ἐς πάτραν
 ἐμὴν στείλαις, 512. τὴν
 ἐμὴν αἰστώσειν πάτραν, 1282.
 ἐμοὺς γενάρχας ἐξέφυσε Δάρ-
 δανός, 1307. ἐμῶν ἑκατι
 ῥυσταγμάτων, 1089. ἐμῶν
 ἑκατι γάμων, 1151. γένους
 πάππων τῶν ἐμῶν κλέος,
 1226.
 Ἐμπαῖος· ἐμπαιον δρόμων, 1321.
 Ἐμπεδος· ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμ-
 πέδοις τομαῖς καλμαῖς, 601.
 Ἐμπεῖραμος· πάλις ἐμπεῖραμος,
 1196.
 Ἐμπίπτω· ἐκ Διβύσσης ἐμπίπτων
 νότας, 1016. λήϊτιν ἐμπε-
 σοῦσαν ἰξευτοῦ πτερῶ, 105.
 Sic Sebast. in Indice vero
 ἐμπαῖσσαν, sed Pott. et
 Reich. ἐμπαῖσσαν, ab
 ἐμπαῖω *): Canter. ἐμπαῖ-
 σσαν; Codd. Vitt. ἐμπέ-
 σσαν.
 Ἐμπλέκω· ἰχθος ἐμπλέξας λύ-
 γοις, 213. βαλεῖ πρὸς κύμα
 δύπτην ἐμπεπλεγμένον κήλοις,
 752.
 Ἐμπλην· ἐμπλην Παχίνου,
 1029.
 Ἐμπνους· ἐμπνους δαιτρός ἡπά-
 των, 35.
 Ἐμφορέω· ποδατοῖς ἐμφορούμεναι
 λίνοις, 1015.
 Ἐμφυλος· λεῦσσαν φόνον ἐμφυ-
 λον λύκων, 990. μίασμ'
 ἐμφυλον ἀλδαίνων κακῶ,
 1122.
 Ἐμφύρω· βῶλον ἐμπεφυρμένην
 νασμοῖς ὀρέζει, 1380.
 Ἐν· In, 13. 40. 99. 107.
 122. 171. 193. 207. 219.
 254. 349. 390. 398. 413.
 443. 456. 470. 487. 563.
 571. 605. 615. 676. 691.
 728. 738. 780. 801. 806.
 814. 857. 896. 907. 927.
 930. 986. 1062. 1085.
 1098. 1155. 1168. 1224.
 1253. 1299. 1349. 1375.
 1436. 1438. 1462. Pro
 Ablatio instrumenti, ali-
 qua re instructum esse,
 cum, ἐν ῥαπτῶ κῦτει, 73.
 152. Secundum, ἐν γραφαῖ,
 432. Inter, 190. 454. 541.

543. 742. 802. 944. 1235.
Ad pro. ἐπὶ, 897. *Ob*,
propter, 1271. *Per*, -a,
 1272. Genitini periphrasi
 inferuit, 568. 1036. 1258.
 ἐν τόκοις, porcellorum ab
 ipsa genitorum, 1449.
 Abundat fere: 310. 1101.
 1113. 1202. 1358.
 En et ἐκ confus. 498. 506.
 Ἐναχιμάζω· ἐναχιμάσουσιν αὐ-
 τανέφιοι, 546.
 Ἐναλλάξ· πολλῶν ἐναλλάξ πη-
 μάτων ἀμείβεται, 1409.
 Ἐναρίζω· οὗ φέτουν ἡνέριξεν Οἰτάϊος
 στόνυξ, 486.
 Ἐναυγίζω· στήνω σε πῦρ ἐναυ-
 γίζουσιν ἀίστωτήριον, 71.
 Ἐνδανέσμαι· τὸν ὠλενίτην χόν-
 δρον ἐνδατουμένη, 155.
 Ἐνδέχομαι· δούλης ζεύγλαν ἐν-
 δεδεγμένοι, 996.
 Ἐνεκα· vid. εἵνεκα.
 Ἐνερθεν· κρημνῶν ἐνερθεν ἀγίλιψ
 ροιζοῦμένην, 1325.
 Ἐνθα· ἐνθα ἐστὶν Ἰσχένου τά-
 φος, 42. ἐνθα πολυδέμων
 λόφος, 700. ἐνθα Τερμινὺς
 ὀρκωμότους ἔτευξεν ἀφθίτοις
 ἔδρας, 707. ἐνθα λάβρος
 Ἰς, 724. Μόψον ἐνθα ναύαται
 ταρχύσαντο, 881. Ναύαιθος
 ἐνθα πρὸς κλύδων' ἐρεύγεται,
 921. ἐνθα Λαομέδων ναύταις
 ἔδωκε κόρας, 952. ἐνθα Κάλ-
 χας κεῖται, 979. ἐνθα μύρε-
 ται Σίνις, 982. ἐνθα μυδαίνει
 ποτόις Ὀκίναρος γῆν, 1008.
 ἐνθα λυπρὸν ὄφονται βίον,
 1019. Ἐλωρος ἐνθα ἐκβάλλ-
 λει ποτόν, 1035. ἐνθα Λαμ-
 πέτης εἰς Τηθύν κέρας κένευκε,
 1068. ἐνθα οἰκίστα θανῇ,
 1076. ἐνθα τρύπεζαν κηχών,
 1250. ἐνθα Σιβύλλης ἐστὶν
 οἰκητήριον, 1278. ἐνθα Τυ-
 φῶνος δάμαρ εὐδάνει, 1353.
 Ἐνθεος· ἐνθεον σχάσασα στόμα,
 28.
 Ἐνθράσκω· βύκτης ἐνθράσκων
 πνοαῖς, 756.
 Ἐνὶ· νήσῳ ἐνὶ δράκοντος, 110.
 Ἐνίημι· μύρμων ἐνήσει Τίφους
 σκάφος, 890.
 Ἐνιπέυς· (ὁ Ποσειδῶν), ἀκτῆν
 εἰς Ἐνιπέως ῥιφέϊσα, 722.
 Ἐνοαία· (Δημήτηρ) οὗ πάππον
 Ἐνοαία ἐτύμβευσε τάφῳ, 153.
 Ἐννώρος· ἐννώρον χρόνον μέμναι
 ἀνώγων, 571.
 Ἐννυχος· κλαγγαῖσι ταρβήσουσιν
 ἐννυχαις βροτούς, 1177.
 Ἐνοικίω· ἄλλοι ἐνοικήσουσι Σικα-
 νῶν χθόνα, 951.
 Ἐνοπλίζω· ἐνοπλίσουσιν ὠλεναῖς
 πλάτην, 205.
 Ἐνόρχης· (Διόνυσος), 212.
 Ἐνταρώ· πόντου ἐνταρούμενος
 μυχοῖς, 753.
 Ἐντέμνω· ὦν ὀστράκου στρόβιλος
 ἐντετμημένος (al. ἐκτετμ.)
 κόρσην ἐκπεάσει, 506.
 Ἐντήκω, cf. ἐκτήκω.
 Ἐντοκος· κερνίφουσι πόριν δρά-
 κοντος ἐντοκον λεχώ, 185.
 Ἐντός· ἀλὸς ἐντός, 187. ὅσῃν
 Ἀραιθος ἐντός, ἡδὲ Λειβή-
 θραι σφίγγουσι, 408. μητρός
 ἐντός δελφύος, 939. εἰρητῆς
 ἐντός, 1462.
 Ἐπύνω· ἐπυνεῖ δρόμον, 734.
 Ἐπυῶ, 519. ὁ λήμμιος προσητῆρ
 Ἐπυῶς, 463.
 Ἐξ· ἐξ ὀνείρων ἐστροβημένον,
 172. τέταρτον ἐξ Ἀτλάντας
 σπόρον, 221. ἐξ ἄμμοιο ζοι-

- βόησιν γάνος, 247. οἰμωγὴ
 πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται,
 254. ἐξ ἐδωλίων πιθώντες,
 296. ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα,
 363. ἐξ οὗ πηγαὶ ἔλκονται,
 701. ἐξ ἄκρας σκοπῆς, 714.
 ἐξ ἄκρου ποδός, 844. ἐξ
 ὀνειράτων, 1182. ἐξ ὀφρυ-
 νείων ἡρώων ἀνειρύσας, 1208.
 τράπεζαν βρωθεῖσαν ἐξ ὀπαό-
 νων, 1251. ἐξ ἄκρων λοβῶν,
 1401. καὶ ὀνειράτων, 113.
 Ἐξαέτομαι· θύσθλοισι ἐξακούμε-
 νοι θεῶν, 1180.
 Ἐξαλύσχω· φλέγουσαν ἐξαλύ-
 ζαντα (i. e. ἐκφυγόντα) σπο-
 δόν, 179.
 Ἐξάπειρος· μύρμων τὸν ἐξάπειρον
 ἀνδρώσας στρατόν, 176.
 Ἐξάπρυμος· τὰ ῥόστον τὸν ἐξά-
 πρυμον στείλασα, 1347.
 Ἐξάπτω· πῦρ εὐδον ἐξάπτων
 φλογί, 1363.
 Ἐξαριθμέω· ἐξαριθμήσας γοναῖς
 αὐός, 1255.
 Ἐξάρχω· στρόμβω τὸν αἵματη-
 ρὸν ἐξάρχων νόμον, 250.
 Ἐξασκῶ· ὄρχατον τεύζει Φυτοῖς
 ἐξησκημένον, *exornatum*, 858.
 Ἐξενάριζω· ἐξηνάριζεν ὃν ἀξίφω
 δόλω νέκυς, 50.
 Ἐξερεύγομαι· Ἰς καὶ Λάρις ἐξε-
 ρεύγονται ποτά, 725. ὅταν
 κλύδωνας ἐξερεύγηται γνάθων,
 474.
 Ἐξινάω· (*) non ἐξινέω, vt
 Reichard. vel ἐξινώω, vt
 Lexica. Φάλαινα ἐξινωμένη,
 841. cff. Nott. et Addenda.
 Ἐξοχος· ἐξοχον Ῥώμης γένος,
 1233.
 Ἐξόχως· πλάνα ἐξόχως Γραι-
 κοῖσιν ἐξυμνουμένην, 1195.
 Ἐζυλακτέω· τὸν μυθοπλάστην
 ἐζυλακτῆσει γόν, 764.
 Ἐζυμνέω· πλάνα Γραικοῖσιν ἐζυ-
 μνουμένην, 1195.
 Ἐζώλης· τοῦ πρόσθεν πλεῖον
 ἐζωλέστερος, 667.
 Ἐορδοί· (Μακεδόνες) αἰστώσας
 χώραν Ἐορδῶν, 1342.
 Εὔ et ἀπ' confus. 515.
 Ἐπαινέω· ἄνθρωπος ἀνατεῖ τὸν κτα-
 νόντ' ἐπαινέσει, 1172.
 Ἐπακτῆρ· ἐπακτῆρ καρχαλῶν
 ἀγρεύματα, 109.
 Ἐπάκτιος· ἢ τ' ἐπάκτιος στόρ-
 θυγξ· Τίτωνος, 1405. εἰς
 ἐπακτίαν χέρσον περάσας,
 1118.
 Ἐπαλξίς· οὐδ' ἐπάλξεις, 292.
 Ἐπαυλον, *sol.* δῶμα· Κιμμέρων
 ἐπαυλα, 695.
 Ἐπεγναχάζω· ἐπεγναχάζων τοῦ
 δεδουπότος μόρω, 285.
 Ἐπεγκολάπτω· τὰς ἐπεγκολά-
 πτειν ἀστένακτος αἰνέσει, 781.
 Ἐπεῖ· ἐπεῖ (iam) με ῥήξει τέ-
 νοντα, 1110. ἐπεὶ Πελα-
 σγοὺς εἶδε, 1364. ἐπεὶ μ' ἐτα-
 ζας φύλακα στέγης, 1469.
liquidem.
 Ἐπειός· (i. e. Ἠλεῖος) Ἐπειόν,
 οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνή γοναῖς,
 151.
 Ἐπείσαντος· ἕκατι τῶν ἐπεισά-
 κτων γάμων, 60.
 Ἐπείσιον, *al.* ἐπίσειον· ὅταν εἰς
 ἐπείσιον χλεῦν ὑλακτῆσασα
 κηκασῇ, 1385. cff. Nott.
 Ἐπέρχομαι· ὅσον πλάνης Παλ-
 ληνίαν ἐπῆλθε, 127.
 Ἐπεσβολέω· ἐπεσβολήσας λυγρά,
 130.
 Ἐπεσβόλος· ἐπεσβόλοισι ἀρεῖσιν
 ἡρεθισμένη, 332.

Ἐπῆκοος· πατρὶ πέμψας τὰς ἐπῆκοους λιτάς, 125. πατρὶ λάσκε τὰς ἐπῆκοους λιτάς, 460.

Ἐπηλυσ (ξένος)· Ἐπηλυσ οἶκους τῆλε νάσσεται πάτρας, 947.

Ἐπί· cum Genit. οἱ ἐπὶ ξένης ζένοι, 415. ἐρείσει κῶλα χειρμάδων ἐπὶ, 616. χοιράδων βεβῶς ἐπὶ, 1036. cum Dat. ἀφλόγοις ἐπ' ἐσχάραις, 36. ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ συμφορᾷ, 257. καλῶν ἐπ' εὐχαῖς, 288. ἐπ' αὐταῖς ἐκβεβρασμένον νέκυν, 396. τῷ δὲ δευτέρῃ ἐπὶ πληγὴν κριὸς ἐγκορύφεται, 557. ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ μόχθος, 666. ἐπὶ Σκυιαῖς πόνους ἰδῶν, 774. ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ κῆρα κινήσει θεός, 909. ξένην ἐπ' ὁστέοισιν ὀγχήσει κόνιν, 1049. cum Accus. ἐπ' ἀρσένων λέκτρα δορῶσαι, 84. κατὰ Γυθίου πλάκας, 98. κατὰ κοιταῖαν νάπην, 603. κατὰ Τιτᾶνας περᾶν, 708. καπιβᾶσ' ἐπ' αὐχένα, 1114. κατὰ Γόρτυνος δέμους, 1214.

Ἐπιβαίνω· καπιβᾶσ' ἐπ' αὐχένα, 1114.

Ἐπιδόρπιος· καπιδόρπιον τρύφος μάξης σπάσσονται, 607. τοῦ-πιδόρπιον ποτὸν προτείνων, 661.

Ἐπικλύζω· κῦμ' ἐπέκλυσε κακῶν, 228.

Ἐπιλώβητος· τοῦπιλώβητον γένος, 1173.

Ἐπιμαιμάω· καπιμαιμῶσαι μάχης, 301.

Ἐπιμηθεύς· ἡ ἐπιμηθεὺς τοκάς, 1412.

Ἐπιβροίζω· καὶ ταῦτα μίτοισι χαλκῶν στρόμβων ἐπιβροίζουσι γηραιαὶ κόραι, 585. καπιβροίζουσιν πάτρην δεινὰς ἀπειλάς, 217.

Ἐποιέω· ξένην ἐποιήσοντας κόριν, 926.

Ἐπομβρία· χειρμάδων ἐπομβρία, 533.

Ἐπόπτομαι· ἐπόφομαι οἰκτρὸν φάος, 304. βέλεμα Κηκείων πόρος ἐπόφεται, 551. ἐπόφεται λείψανον τοξευμάτων, 662. ἐπόφεται Τυφῶνος σκοπᾶς, 826. ἐπόφεται τύρσιος Κηφηίδαι, 834. ἐπόφεται τὰς γύας, 847.

Ἐπος· ἔγνω σὺν κακῷ μαθῶν ἔπος, 488. ἀνείμι λοζὺν ἐς διεξόδους ἐπῶν, 14. ψευδηρίοις φήμαισιν ἐγχείσας ἔπη, 1455. ἐλικτὰ κατὶλλουσα ἔπη, 1466.

Ἐπτά· ἀφ' ἐπτά παιδῶν Φειδάλα σποδουμένων, 178.

Ἐπώνυμος· ἀνάσσαν τῆς ἐπωνύμου πάτρας, 1004. τὴν ἐπώνυμον πέτραν ὀχέσει, 723. ἄκραν ἐπώνυμον ὑστέρῳ χρόνῳ γράφων, 1031.

Ἐπωπίς· al. ἐπωπίς, cff. schol. Tzetz. et Etymol. ad v. Βριμῶ· τρίμορφος θήσεται ὁ ἐπωπίδα, 1176.

Ἐργαλεῖον· τὰ ἐργαλεῖα κυθιερώσει Μυρτιάς ἀνακτόροις, 950.

Ἐργάτης· ἐργάτης δίκης, 128. ὑλοκουρὸς ἐργάτης ὄρευς, 1111. ἐργάτην μύκλον κἀνθῶν ὑπὸ ζεύγλῃσι μεσσαβοῦν, 816. χειρῶνάντες ἐργάται, 521.

- Ἐρεθίζω· ἀραιῶς ἠρεθισμένη, 332.
 Ἐρεῖδω· ἐρείσει κῶλα χερμακῶν ἐπὶ, 616. ἄλμα ποδὸς εἰς θῦν ἐρείσας, 246.
 Ἐρείπω· λίστερις ἤρειψεν πᾶγον, 1348.
 Ἐρεῖσμα· ἐρεῖσμα πάτρας ὑποπάσας, 282.
 Ἐρεμβή· ἐπόφεται τὰς Ἐρεμβῶν ἀκτᾶς, 827.
 Ἐρεμνός· ἤξει ἐρεμνὸν εἰς Ἀλίπεδον φθιτῶν, 681. εἰς ἐρεμνὸν ζῶντας ὤμησταὶ τάφον κρύψουσι, 1061.
 Ἐρεύγομαι· Ναύαιδος ἐνθα πρὸς κλύδων ἐρεύγεται, 921.
 Ἐρευνάω· θαλάσσης ἐρευνήσει μυχοὺς, 823. πάντ' ἐρευνήσας μυχὸν ἁλός, 1244.
 Ἐρεχθεύς· (i. e. Ποσειδῶν) 158. τέταρτον ἐγγόνων Ἐρεχθεύς, 431. εἶσαι βοὴν ἀμνάμοις τοῖς Ἐρεχθεύς, 1338.
 Ἐρημία· ὅπου συνοικεῖ δαφιλῆς ἐρημία, 957.
 Ἐρημος· ἔρημος νυμφίου δρόμος, 193. ἔρημον Ἀτλαντος οἰκητήριον, 879. παῶν ἔρημοι, 416.
 Ἐριννύς· (i. e. Δημήτηρ) 153. ποῖα Ἐριννύς, μιζοκάρτερος κῆυν; i. e. Scylla, 669. Ἐριννύων (i. e. τιμωρητικῶν δυνάμεων) πικρὰν ἀποψήλασα πάγην, 406. Ἐριννύων ἐσθῆτα πεκαίμεναι, 1137.
 Ἐρινός· ἐρινοῦ προσκαθήμενος κλάδω, 741.
 Ἐρίς· (ποταμὸς Σκυθίας) Ἐριν λιποῦσαι, 1333.
 Ἐρίαι· ἐγείρει ἔριν, 1362.
 Ἐριυννα (i. e. Δημήτηρ) 153.
 Ἐρμα· μελίσθρων ἔρμα καὶ πάτρας, 1190.
 Ἐρματίζω· εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν ἠρματίζατο, 1319.
 Ἐρματίτης· τὸν ἔρματίτην ἠὲς ἐκβαλὼν πέτρον, 618.
 Ἐρμιος· λακτίσμιχθ' Ἐρμίου (al. ἔρμιου i. ἔρμαίου) ποδός, 835.
 Ἐρπετὸν· πεφευγὼς ἐρπετῶν μάχην, 1042.
 Ἐρπῖς· ἔρπιν ῥίζειν i. e. οἶνον, teste Eustath. in Odyss. i, p. 1633, 6. 579.
 Ἐρρύας et ἔρρύας· οὐκ ἀσμέως ἔμχεφεν ἔρρύου σκύτος, 1316.
 Ἐρυμνός· ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, 78. Μυρρύας ἐρυμνὸν ἄστυ, 829.
 Ἐρχομαι· ἐγὼ δὲ ἦλθον ἀγγέλων μῦθον, 1467. ἐλθούσαι Σιδῶνος εἰς θυγατρὸς εὐναστήριον, 582.
 Ἐρως· οὐκ αἰδούμενος Ἀνδρείας ἔρωτας, 134. ἔρωτας, οὐκ ἔρωτας ἀποψήλασα, 406.
 Ἐρω, i. ἐρέω· ῥήτρας πολίταις ἐρεῖ, 1037.
 Ἐς· ἀνέμι ἐς διεξόδους ἐπῶν, 14. ἐστειλε ἐς γῆας, 158. ἐς βαθεῖαν λαιμίσκες ποιμανδρίαν βοῦν, 326. ἐς πάτραν μολῶν, 338. ἐς φύζαν τραπεῖς, 463. ἐς ἄδην ἵζεται, 497. ὅταν ἐς χέρας τεκόντος βάλλῃ σκύμνον, 501. οὐς μήποτε ἐς πάτραν ἐμὴν στείλαις, 512. ἐς ἄγραν στελόνται, 603. βύριν ἐς μέσσην τρώπην γόμοις προστεταργανωμένην, 747. Φήμας ἐς τὸ λῶον ἐκδραμεῖν, 1472. es et ep confusa, 673.

Ἐσθής· λιὼς ἔσθῃτα προστρό-
πιον ἐγγλαινούμενος, 974.

Ἐρινύων· ἐσθῃτα πεπαμέναι,
1137.

Ἐσθλός· πύκτην, ἐσθλὸν ἥνδρω-
σαν, 944. ἐσθλῆς ἀρούρης
πίαρ ἐγκληρον χθονός, 1060.

Ἐσμός· νήριθμος ἐσμός, 415.

Ἐσώπομαι· ἐσώφεται δράκαιναν,
673. *) al. ἐσώφεται.

Ἐσπερος· i. η. ἐσπέριος· μολόν-
τας εἰς γῆν ἔσπερον, 956.

Ἐστίαω· τὸν αἰμοφύρτοις
ἐστιώμενον μάχαις, 1411.

Ἐσχάρα· ἀφλόγοις ἐν ἐσχάrais,
36.

Ἐσω· ἔσω ῥηγμῖνος αὐδῆθήσεται
ἐν κρόκαισι δρόμος, 192.

Ἐταῖρος· πικρὰν ἑταίρων ἰδὼν
μοῖραν, 594.

Ἐτειος· θύσθλαιοι Παρθενόπην
βοῶν ἔτεια κυδανοῦσιν, i. e.
κατὰ ἔτος, 721.

Ἐτητύμος· εὐχὰς ἀσφύραις ἀμφ'
ἐτητύμους (sic leg. pro
ἀμφιτητύμους). βαλεῖ, 620.

Ἐτητύμως· ἀναπεμπάζειν λόγον
ἐτητύμως, 1471.

Ἐτι· σφραγίς μενεῖ ἐν πλευραῖς
ἔτι, 780. κἀνδῶν ὑπὸ ζεύγλη-
σι μεσσαβοῦν ἔτι, 317.

eu et ω confusa, 121.

Ἐύαρχος· τυπέντα κλειδας εὐάρ-
χου μύλῳ, 233.

Εὐγάληνος· οὔσα εὐγάληνα (i. e.
τὰ γαληνῶν παιῦντα) χερ-
μάδος καὶ ται λιάζον, 20.

Εὐγενής· γήμας Ἀρίσβαν εὐγενῆ
κρήνην, 1308.

Εὐγλαγος· εὐγλαγον θάλος,
307.

Εὐγλήνος· κῆκνοισι ἰνδαλθέντες
εὐγλήνοισι δομήν, 597.

Εὐδάνω (non εὐδάνω i. εὐδαίνω)

*)· ἰνδα Τυφῶνος δάμαρ εὐδάνει
μυχόν, 1354.

Εὐδω· πῦρ εὐδὼν ἐγείρει, 1363.

Εὐδηκτος· τυπεῖς σκεπάρνῳ
κόγχον εὐδήκτῳ, 1105.

Εὐδηλος· σπάσαντι μακτὸν εὐδη-
λον θεῶς, 1528.

Εὐθύνω· ἀκραν ἀρδιν εὐθύνεῖ
χεροῖν, 914.

Εὐκαῖρος· εὐνταῖον ἐκλάμψουσι
θυμάτων σέλας, 1091.

Εὐλιπής· κρόκαι Μινυῶν εὐλιπῇ
στελγίσματα τηροῦσι, 874.

Εὐλόφος· ἀπειλάς εὐλόφῳ νῆπι
φέρειν, 776.

Εὐμαθής· εὐμαθὴς τρίβος, i. e.
πασίγνωστος, 11.

Εὐμαρίς· τὰς δάμαρτος ἀπέραις
εὐμαρίδας, i. e. εὐμαρῶς
ὑποδομένης περὶ τοὺς πόδας,
355.

Εὐνάζω· τῶν ἡμῖν εὐνάσει δαίμων
δόρυ, 567. ἔως αὖ ἀΐδων
εὐνάσῃ κλόνον, 1439. εὐνά-
ζων μέγος, 570. ὕδρον εὐνά-
σας θρόνοις, 1513. ὅτ' ἐς
νόθον ἡννάσθῃ λέχος, 423.

Εὐνάστήρ· εὐναστήρας νυμφεῖα
δαΐσασθαι γάμων, 144.

Εὐναστήριον· ἐλθοῦται εἰς θυ-
γατρὸς εὐναστήριον, dormi-
torium, sepulcrum, 583.

Εὐνέτης· εὐνέτης πλάτιν ματεύων,
820. προσκαταξανεῖ εὐνέτην
Κυταϊκῆς, i. e. Μηδείας, 174.

Εὐνή· ἐπώφεται χαμευνάδας εὐ-
νάς, 849.

Εὐπρεπής· ἀκτὴ εὐπρεπῆς κεκμη-
κότι, 533. εὐπρέπεστατος
γένους, 1345.

Εὐράξ· εὐράξ ἀνακτόρων, i. e.
ἐκ πλαγίου, 920.

- Εὐράμιοι· σκηπτούχον Εὐραμπίων, i. e. Μαγνήτων, 900.
- Εὐρυτάν· Εὐρυτάν λεώς, 799.
- Εὐσεβής· παρ' ἰχθυοῖς εὐσεβέστατος κριθεῖς, 1270.
- Εὐστόχος· εὐστόχῳ βολῇ τύφαι, 528. πρὶν ἂν κρατήσῃ γαστὸν εὐστόχῳ λίθῳ, 640.
- Εὐτε· εὐτ' ἂν λαβράζων Χάρων, 260.
- Εὐτόργος· θρανίζάντες εὐτόργῳ σκάφῃ (al. σκάφει) σχοίνῳ τρήσουσι κιστρίων ἄγρην, 664.
- Εὐτρεπίδω· αὐτὸν ἐκώσσει σφαγαῖσιν ἠὲ τρεπισμένον, 614.
- Εὐχή· καλῶν ἐπ' εὐχαῖς Δία, 288. εὐχὰς ἀρούραις βαλεῖ, 620. εὐχὰς δειμαίνοντες, vaticinium infelix, 895.
- Εὐχέλως· ἀντὶ εὐχέλους (al. εὐχίλου) i. e. εὐτρόφου, κάπης, 95.
- Εὐώψ· ἰουλόπεζοι θεῖον εὐώπες σπάθαις θέτιν, i. e. εὐπρόσωποι, Eustath. ad Il. β, p. 662. ed. F, 23.
- Ἐφαρμόζω· σφραγίδα δέλτῳ δακτύλων ἐφαρμόσαι, 1382.
- Ἐφετμή· οὐ φράσας θεῶς ἐφετμὰς, 241.
- Ἐφημαι· στενάζει τάφους χοιράδων ἐφημένους (Reichard. ἐφειμένους), 367.
- Ἐχθάνομαι l. ἔχθομαι· ἐπόφεται τὰς Ἐρεμβῶν ναυάταις ἡχθημένας αὐτάς, 827. alii cum Seb. ἰχθυωμένας, male.
- Ἐχθρα· ἔχθρας πυρσὸν ἦραν, 1295. ἔχθραν μηχαναῖς ἀιαπλέων, 1219.
- Ἐχθρός· ἔχθρὸς ὢν, 1242. παρ' ἰχθυοῖς εὐσεβέστατος κριθεῖς, 1270.
- Ἐχιδνα· εἰς σπλάγχν' ἐχιδνῆς βάψει ξίφος, 1121.
- Ἐχίνος· ἐχίνος (Nauplius) μηχαναῖς οἰκοφθορῶν, 1093.
- Ἐχίνος, vrba Thesalliae, ποθοῦντες οἱ δ' Ἐχίνον, 904.
- Ἐχίς· ἀγρώσσοντα Κρηστῶνς -ἐχίς κτενεῖ, 499.
- Ἐχω· ἄσσα διὰ μνήμης ἔχω, 8. ψευδῆριον στόνυξ Πάχυνος ἔξει σεμνόν, 1182. καὶ τοὺς ποι-κίλαι συμφοραὶ ἔξουσιν, 1088. λέοντα θοίνης σχήσει, 214. ὢν οὐδ' ὁ Ῥοιοῦς ἴνις μένος σχήσει, 571. πέτρον ἐν χερσὶν ἔχων, 1165. γίγαντα δυσμενῶν μοχλὸν ἔχοντα, 528. μορφῆς ἔχοντας σίφλον, 1134. λέοντα θοίνης σχήσει, 214. μένος σχήσει, 571.
- Ἐωλος· τὴν δευτέραν ἑωλον (χθεσινὴν) οὐκ ὄψει κύπριν, 112.
- Ἐως· ἕως ἂν εἰσθρέψωσιν Ἀμφείρας δόμους, 1163. ἕως ἂν αἰθῶν εὐνάσῃ κλόγον, 1439.

Z.

- ζ et ξ confus. 1094. 1465.
- Ζάω· ἢ ζῶσ' ἐς ἄδην ἵζεται, 497. τοὺς δ' εἰς ἔρεμνιν ζῶντας τάφον κρύψουσι, 1061.
- Ζάραξ· μύχουρε χοιράδων Ζάραξ, 373. cf. Etymolog. ad v.
- Ζάρηξ· ἐξεπαίδευσεν οἰνοτρόπους Ζάρηκος ἐκγόνοισι Φάβας, 580.
- Ζεύγλη· δούλης ζεύγλαν ἐνδεγεμένοι, 996. τραχήλῳ ζεύγλαν ἀμφιδεῖς πέδαις, 1344. ὑπὸ ζεύγλῃσι μεσσαβοῦν μύκλον, 817.
- Ζεύγνυμι· ὢν μίαν ἔξευξελέκτροισι, 962.

Ζεύς· Ζεὺς Σπαρτιάταις κληθί-
σεται, i. e. Agamemnon,
1124. ἤξει Ζηνὶ τῷ λαπερ-
σίῳ ὁμώνυμος Ζεύς, 1370.
Ζηνὸς καχλάζων νασμός, 80.
ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα καὶ θρόνων
Διὲς, 363. γυίας τιθαιβώσ-
σοντος ἀρδηθμῷ Διός, 622.
τοῦ Ζηνὶ δαιτρευθέντος Ὀμβρίῳ
δέμας, 160. Ζηνὶ τῷ λαπερ-
σίῳ ὁμώνυμος Ζεύς, 1369.
καλῶν ἐπ' εὐχαῖς φύξιον Δία,
288. ὦ Ζεῦ σῶτερ, 512.

Ζίω· Τυφῶνος ἀγρίου δέμας
φλογμῷ ζέουσα, 690. δέρε-
ται ζέουσαν αἰδυήσι πλεκτα-
νοστόλοις γραῖαν Τιτηνίδα,
230.

Ζηρύνθιος· αἱ Παλαιστοῦ μητέ-
ρος Ζηρυνθίας σηκὸν δείμαντο,
958. μεδούσης Στρυμόνος
Ζηρυνθίας δέικηλα μὴ σέβουσι,
1178. Μορφῷ παροικήσουσι
τὴν Ζηρυνθίαν, 449.

Ζήρυνθος· Ζήρυνθον (al. Ζήριν-
θον) ἄντρον τῆς θεᾶς λιπῶν,
77.

Ζητιέω· ζητῶν κελεύθους αὐχενι-
στῆρος βρόχον, 1100. ὕβριν
τὴν βαρεῖαν ἀρπαγῆς ἀντίποι-
νον ζητοῦντες, 1298.

Ζόφος· κῦθος ἐγκατακρύψει
ζόφῳ, 1231.

Ζυγόν· γαστροῦ ἐκλύσας (ἐκλύ-
σας) ζυγά, 343.

Ζυγός· ὄρκων ἄρσαντες ζυγόν,
204. μόνη ζυγόν δούλειον
ἀμφήρεισαν λύκοι, 503.
παρθέτειον ἐκφυγεῖν ζυγόν,
1131.

Ζωή· γαλήνῃ ἡμίᾳ οὐ παρ' ἐν
ζωῇ δοκῶν, 814.

Ζωοπλαστίω· ζωοπλαστῶν (i. e.
μεταπλάττων) ἄνδρας ἐξ
ἄκρου ποδός, 844.

Ζωστήρ· ἀνείρυσας φαργάνου
ζωστήρα, 1323.

Ζωστήριον (ὄρος Ἰταλίας)· δύ-
νοντος εἰς Ζωστήριον κλιτύν,
1278.

Ζωστηροκλέπτης· (Θησεύς) 1329.

H.

H et ei confusa 181. 395.
664. 790. 1040. η et ι,
79. 212. 506. 593. 639.
729. 961.

Ἡ· i. e. ὅπου, qua, ἥπερ τρί-
βος ὁρῶν κελεύθῳ ποδηγετεῖ,
11. Κινύφειος ἥ (vulg. ἦν)
ρόος λιπαίνει, 385.

Ἡ· ἥ πολλαὶ δὲ βέλεμνα ἐπόφε-
ται, 550. ἥ γὰρ (ὄντως γὰρ)
ἀπτέρως αὐταὶ παλιμπόρευτον
ἴζονται βύσιν, 627.

Ἡ· quam, post Comparat. ὥς
σοι κρεῖσσον ἦν, — ἥ τηλι-
κῶνδε πείραν ὀτλήσαι κακῶν,
819. vel, 676. 938. 1110.
1134. ἥ — ἥ, 1410. 1464.
1465. ἥ — ἥ — ἥ, 1168.
1169. ἡδὲ, et ἡδ', ei, 96.
196. 409. 418. 579. 870.
906. 1021. 1033.

Ἡβάω· ὃν δὴ δις ἡβήσαντα ἔττει-
λε, Canter. ἡβάσαντα, 156.

Ἡγεμών· ἡγεμὼν στρατοῦ, 591.

ἡδ' et οἶδ' confus. 904.

Ἡδῆ· πῦρ εὐδον ἡδὴ τὸ πρὶν
ἐξάπτων φλογί, 1363.

Ἡδωνοί· (i. e. Μακεδόνες)·
Ἡδωνῶν πέλας κρύφει, 419.

Ἡθάς· ἰανθμούς ἡθάδας διζήμε-
νοι, 606.

- Ἡϊών· ἀμφὶ κοίλῃν ἡϊόνα, 330.
 παρθεύσα ἀντίπορθμον ἡϊόνα,
 1368. ἱππῶν Φριμαγμὸν
 ἡϊόνες δεδεγμέναι, 244.
- Ἡϊών, πόλις Θράκης, 417.
- Ἡκω· ἥξει εἰς ἀλίπεδον φθιτῶν,
 681. ἥξει ξείθρου σπέπας,
 768. ἥξει Σῆριν, 856. ἥξει
 πάλης κονίστρας, 866. ἥξει
 ἐπὶ Γόρτυνος δόμους, 1214.
 ἥξει Ζεὺς, 1369.
- Ἡλάσκω Γ. ἀλάσκω· ἡλάσκουσιν
 Ἰνωποῦ πέλας, 575.
- Ἡλῖος· Ἡλίου θυγατὺς Ἰχναίας
 βραβεύς, 129.
- Ἡμαρ· ἐν ἡμαρ, 524. παρ'
 ἡμαρ, 565. γαληνὸν ἡμαρ
 δρακῶν, 814.
- Ἡμέρα· ἥτ' ἀλφαῖς ταῖς καθ'
 ἡμέραν βούπειναν ἀλθαίνεσκε
 πατρός, 1394.
- Ἡμιθνήτος· τοῖς ἡμιθνήτοις δι-
 πτύχοις λαπερσίαις, i. e. ἡμι-
 θείας, 511.
- Ἡμιθραυστος· ἐκβεβρασμένων
 νεκρῶν σὺν ἡμιθραύστοις
 ἐκρίσις, 378.
- Ἡμικρής· αὐγάσαι ἡμικρῆτα
 βάρβαρον, 150.
- Ἡμος· (ὅτε) ἦμος ξυναίμους
 πατρὸς αἰ νυκτὸς κόραι πρὸς
 στῆθον ὤπλισαν, 437. ἦμος
 λέων πατρὶ λάσκε λιτάς, 459.
 ἦμος αἰχμηταὶ κύνες τούτῳ
 πόρωσιν αἵρεσιν, 1266.
- Ἡν· ἦν δὲ μήκυνθῃ λόγος, 2.
 ἦν μή τις Αἰτωλῶν χέρσον
 λαχρήνη, 623.
- Ἡνιοστροφῆω· ὁ τὴν πόδαργον
 ψύλλαν ἡνιοστροφῶν, 166.
- Ἡπάρ· δαιτὸς ἡπάτων, 35.
- Ἡπατουργός· ἀρκάσας τὸν ἡπα-
 τουργόν, 339.
- Ἡπειρος· πύρσόν ἦραν ἡπείροις
 διπλαῖς, 1295.
- Ἡπιος (Ἀσκληπίος)· ὅταν ἀρώγῳν
 αὐδήσωσιν Ἡπίου γόνον, 1054.
- Ἡράκλειος· Ἡρακλείων ἐκγεγῶ-
 τες αἱμάτων, 1249.
- Ἡρακλῆς· Ἡρακλῆ φθίσει δρῶ-
 νων, 801.
- Ἡριον· ὄχμος ἐν μεταίχμιῳ
 ἀγνῶν ἡρίων σταθίσεται, 444.
 ἐξ Ὀφρυειῶν ἡρίων σωτήρα
 ἀνειρύσας, 1208.
- Ἡρως· μέγας ἦρως, 1205.
 ης et ais confus. 358.
 ης et ois confus. 415. 1062.
- Ἡσυχος· ἡσυχος κορη ἔλυσε
 χρησμῶν στόμα, 3. οὐ γὰρ
 ἡσυχος πορκεύς σέλημα ἔλατ,
 1216.
- Ἡφαιστος· ὅταν Ἡφαιστος εἰς
 θάλασσαν ἐκβράσση σποδόν,
 1158.
- Ἡώς· ἥως ἄρτι Φηγίου πάγον
 ὑπερποτᾶτο πτεροῖς, 16. Eu-
 stath. ad Il. λ. p. 825, 39,
 ad hunc vers. respiciens,
 poëticam paraphrasin esse
 ait similem Homericæ illi
 initio laud. libri, esseque
 mentem: ὡς ἡ ἡμέρα ὑπὸ
 ἡλίου γέγονε. Sebast.

Θ.

- Θ' pro τε seq. aspr. 60. 129.
 266. 275. 284. 298. 647.
 725. 860. 882. 987. 994.
 1032. 1058. 1241. 1427.
- Θάλασσα· τῷ θάλασσα βατῇ
 περὶ ἔσται, 1414. ὁ τὴν
 θαλάττης μυχοῦς ὀπιπτεύου-
 σαν κύνα κταιάν, 44. νέρθεν
 θαλάσσης, 123. θαλάσσης
 εὐκ ἐρευνήσει μυχοῦς, 823.

γῆς καὶ θαλάσσης σκήπτρα
λαβόντες, 1229. ἐν θαλάσῃ
χοιράδων βεβῶς ἐπι, 1036.
ὅταν εἰς θάλασσαν ἐκβράσῃ
σποδόν, 1158.

Θαλάσσιος· ὁ θαλασσίαν διαί-
ταν αἰνῆσουσι, 595.

Θαλασσόπαις· θαλασσόπαις δι-
μορφος αὐθάξει θεός, 892.

Θάλος· στενάζω καὶ σὸν εὐγλα-
γον θάλος, 307.

Θάλπω· τῶν πυρῶν ὀχὴν σποδῶ
(αἱ σπληδῶ) θαψάντων πυ-
ρός, 483.

Θαλύσιος· ὅταν ἐν θαλυσίῳ
λοιβαῖσι μειλίζωσι Κράγον,
541.

Θαμβητός· θαμβητὰ Φηραίῳ
κλύειν, 552.

Θάμβος· θάμβος ἐγχώροις μέγα,
509.

Θάτερος· ὦν ὁ μὲν, θάτερος δὲ,
alter, pro ὁ δὲ, 590. Male
θάτερος pro ὁ ἕτερος. cff.
Addenda.

Θεῖ· τριγέννητος θεῖα, 519.
ἄφδιτος θεῖα, 1139. ἄντρον
τῆς κυνοσφαγοῦς θεῖας, 77.
φράσας θεῖας ἐφετμάς, 240.
θεῖας Γόλγων ἀνάσσης, 588.
κλῶπα Φοινίκης θεῖας, 658.
ἐν ναῷ θεῖας, 986. Κύπριδος
ληττὴν θεῖας στένουσαι, 1143.
θεῖας ὀφελτρεύουσι πέδον,
1165. τριαυχενὸς μῆνιμα
δειμαίνων θεῖας, 1186. σπά-
σαντι τροπαίαις μίστον θεῖας,
1328. ἀπάργματα φλέγου-
σαν βύνη θεῖα, 107. πρώτη
συγγόνων θεῖα ἐντυνὲ δρόμον,
732. τὸν θεῖα κλαυσθέντα
Γαίαντος τάφον, 831. ὄρχα-
τον τεύξει θεῖα ὀπλοσμία,

857. θεῖα θεὸς χέρσου στέρ-
θυγγα δωρεῖται κτίσαι, 864.
σηκὸν δέιμαντο, δωτήνην θεῖα,
959. ποινὰς τίσσει Ἀργίσκος
θεῖα, 1152. θεῖα Κυρίτης
ἐστυγημένον, 1592. Λέπτυ-
νιν οὐ τρέμουσαν οὐδαίαν θεῖαν,
49. κυδανούσιν οἰωνὸν θεῖαν,
721. θύσθλοισι Φεραίαν ἐξα-
κεύμενοι θεῖαν, 1180.

Θεατρόμορφος· θεατρομόρφῳ
πρὸς κλίτει, 600.

Θείνω· αἱ Θέτιν ἰουλόπεζος
θεῖον σπάθαις, 25.

Θέλω· ἐκφυγεῖν ζυγὸν ὅταν
θέλωσι, 1132.

Θέμις· ὡς φθιτῶν θέμις, mos,
369. ἀνακνύσας θέμιν, i. e.
δίκαιον, 137.

Θεμισκύρα (πόλις Παφλαγόνων
καὶ Ἀμαζόνων)· Θεμισκύρας
ἄπονοσφύσας Ὁρθωσίαν, 1350.

Θέοινος· οἰκουρὸς δόρυ γνάμψει
θέοινος, 1247.

Θεός· θεὸς πολλοῖς αἰπὺς αὐδη-
θῆσεται, 630. Φαιδρὸς θεός
(Mercurius), 680. θα-
λασσόπαις διμορφος θεός
(Triton), 892. ἄλλην δ'
ἐπ' ἄλλη κῆρα κινήσει θεός,
909. παρ' ἄντρα κερδῶν
θεοῦ (Apollinis), 208. ἡ τὸν
Θοραῖον Πτώον ὀρίτην θεὸν
(Apollinem). λέκτρων ἐμβα-
λοῦσα, 352. αἰανῇ θεὸν
(Philoctetem) λοιβαῖσι κυ-
δανούσι, 928. ὄρχωμοτῆσαι
τὸν Κρηστώνης θεὸν Κανθάον
(Martem), 937. θεῶν ἐκ-
βῆναι δίκην, 136. πατρῷ
ἀγάλματ' ἐγκατοικιεῖ θεῶν,
1262. τὸν ἡ γοργὰς ἐν κλή-
ροισι θεῶν καθιερῶσει, 1349.

- Ἡ Θεός· Θεῶς Θεός (Thetis) χέρσου στύρδυγγα δωρεῖται κτίσαι, 864. Λέπτυνιν οὐ τρέμουσαν οὐδαίαν Θεόν (al. Θεάν), 49. τὴν Καστυίαν καὶ Μελιναίαν Θεόν (Venerem) δεινάζει, 403.
- Θεράπνη· (πόλις Λακωνική) ὁ μὲν ἄγων Θεράπνης, θάτερος δ' ἀπ' Ὀλέου, 590.
- Θερείποτος· ἐπόφεται τὰς Θερείποτους γῆας (Aegyptum), 847.
- Θεριστήρ· πεφύσεται τοῦ Θεριστήρος ζυρῶ (Perlei), 840.
- Θερμός· Θερμὸν αἷμα, 684. Θερμὸν βρεῖθρον ἐκβράσσαν ποτῶν, 1240. Θερμὴν ὑπαὶ λουτρῶνος ἀρνεύων στέγην, 1103. Θερμοῖς τεκόντων δακρυόις λελουμένας, 571.
- Θερμυδρος (λιμὴν Ῥοδίων)· οὗς τῆλε Θερμυδρου πέμψει, 924.
- Θερμύδων· χεῦμα Θερμύδοντος, 647 et 1334.
- Θεσπίζω· αἰτιάσονται Ψαίνουθα δεσπίζοντα, 1420.
- Θέσπισμα· μνήμην λήφεται Θεσπισμάτων, 1252.
- Θεσπρωτός· Θεσπρωτός Λέων (Alexander Magnus), 1441.
- Θεσφάτα, τά· Λεψιεύς ἐνόσφισε Θεσφάτων πρόμαντιν Φρόνιν, 1456. Θεσφάτοις πεπεισμένους, 572.
- Θέτις· Θέτιν θεῖνον σπάθαις, i. e. θάλασσαν, 22.
- Θέω· θεύσω ἡνεμεωμένη πτεροῖς, 1119. λείσω θέοντα γρονθὸν τρήρωνος εἰς ἀρπαγμα, 86.
- Θήγανον· ἡλοικισμένων ῥαφῶς πρὸς θήγανοισι κρατός, 332. cf. Addenda.
- Θηλαμῶν (Θηλάστρια)· τάλαινα θηλαμῶν (Troia) κεκαυμένη, 31.
- Θήλεια· ἀντὶ θηλείας ἔβη ἀρπάσας μόρφον, 837.
- Θήλυς· σοὺς παραπλαγχθέντα θηλείας τόκων, 427. θήλυν ἀμφὶ σῶμα πέπλον δύναι, 277.
- Θηλύκαι· εἵνεκα τῆς θηλύκαιδος καὶ τριάνορος κόρης (Helenae), 851.
- Θήρ· σὺν θηρὶ βλιάζας, 1527. δυσόδομοις θηρσί συγκοιμώμενος, 849. προθεῖναι θηρσὶν ὠμησταῖς βοράν, 955.
- Θηρόμικτος· δαίμονι τῷ θηρομικτῷ σκύλακα γενναῖον τεκνοῖ, 963.
- Θηρόπλαστος· θηρόπλαστον (i. e. θηροπλαστοῦσαν) οὐκ ἐσόφεται δράκαιναν, 673.
- Θηρόχλαινος· ἥξει θηροχλαῖνον (i. e. ἐνδεδυμένου τὴν λεοντῆν) σηκὸν λύκου (i. e. Herculis), 871.
- Θῆσσα· θῆσσαν ὀτρυνῆς κόρης ἄξει κύμα πρὸς ξένην χθόνα, 997.
- Θίγγρος· (πόλις Ἰκαρίας), οἱ Θίγγρον οἰκῆσουσι, 1390.
- Θίν, vel θίς· ἄλλα ποδὸς εἰς θῖν' ἐρέσας λοισθίαν, 246. ἄλλους θῖνες αἰάζουσιν (i. e. αἰγιαλοὶ), 877. τοσοῦτον θῖνα πημάτων ἰδὼν (i. e. σωρὸν, cf. Etymolog. M.), 812.
- Θλάω· νῆσος ἡ μετὰ φρενον γιγάντων θλάτασα, 689.
- Θήσκω· ἐῖθα οἴκηιστα θανῆ, 1078. θανὼν λήταρχος ἱερείας, 991. πόθω τοῦ θανόντος

ἡγκιστρωμένη, 67. τῆς θανούσης ἐκ χειρῶν Μηκιστέως, 652. Πέργη θανόντα δέζεται, 805. ἐνθα καυάται θανόντα ταχέυσαντο, 882. πρηνὴς θανάται στέρον οὐτασθεῖς ξίφει, 242. εἷφαρ θανεῖται, 795. σὺν ᾧ θανόμεναι, 1372. ταῖς θανουμέναις ἴσαι, 1160. Θάκς· σφραγὶς μενεὶ Θόαντος ἐν πλευραῖς, 780. Θοίνη· Ἐνόρχης λέοντα θοίνης σχήτει, 215. θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα, 773. κτήσιν θοίναις Πρωίων Λαφυττίαν νιχῶν, 791. Θθίσει· Ἡρακλῆ δράκων Τυμφαῖος ἐν θοίναισι, 802. ἐκφυγοῖς ὁμευνέτου θοίνας ἀσέπτους, 1200. Θοραῖος· (Apollo) τὸν Θοραῖον θεὸν λέκτρων ἐκβαλοῦσα, 352. Θορός· ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θορόνς i. e. τὰ σπέρματα τῶν ἰχθύων, 598. Θουράς· ὅταν θρασεῖα θουράς οἰστρήσῃ κύων πρὸς λέκτρα, 612. Θούριος· Θουρία, Ceres, 153. πέφρικώς φαίλαγχα θουρίαν, 931. Θουράω· ἐπ' ἀρσένων λέκτρα θουράσθαι βρωτῶν, sed Vitt. i. 3. et Ciz. θουρούσαι, a θουρέω l. θουρόω, cff. Nott. 85. Θρακίας· πλάνητας αἰῶνα θρακίας πέμψει κύων, al. dic. hic ventus θρασκίας, 925. cff. Nott. Θραμβούσιος· θραμβουσία δειράς, 1405. Θρανίσσω· πάντα θρανίζαντες σκάφη, 664. i. e. συντρέφαντες.

Θρασύς· κίρκος θρασύς, 531. πρόβλαστος θρασύς, 577. θρασεῖα κύων, 612. Φλέξας θρασύν λέοντα, 916. Θρασώ· Minerva, 936. Θρέπτειρα· θρέπτειραν κάπρων, 1258. Θρεπτός· ἥς πατὴρ λέχος θρεπτῶ δράκοντι (i. e. Leuco) συγκαταίνεσει, 1223. Θρήκη· ὁ Θρήκης ἐκ εἰς ἐπακτίαν χέρσον περάσας, 118. Θρήκης αἰστώσας πλάνα, 1541. Θρήκιος· ἀστὴρ σύνοικος Θρηκίας (al. Θρακίας) Ἀνθηδόνας, 755. Θρηνέω· ἃ νῦν μέλλω θρηνεῖν, al. θροεῖν rectius, 1573. χίμετλα θρηνοῖσι ποδῶν, 1290. Θρήνος· γραφάς κενηρίων λελουμένας θρήνοισι τοῖς ὁμευνίδων, 372. θρήνοισιν ἐκτακεῖσα, 498. Θρήσσα· πνοαὶ θρήσσαι, 1014. Θριπόβρωτος· θριπόβρωτος σφραγίς, 508. Θρόέω· vid. ad θρηνέω. Θρονίτιδες· Θρονίτιδες Λοκρῶν ἀγυαί, 1148. Θρόνον· ἐσόφεται ἐγκυκῶσαν ἄλλφιθ θρόνα, 674. ῥέθους βαφάς πεπαμέναι θρόνοισι φαρμακτηρίοις, 1148. ὕδρον εὐάσας θρόνοισι, 1313. Θρόνος· πεσοῦσα ἐκ θρόνων Διός, 363. ἀναντί τῶν Ὀφίωνος θρόνων ἀπαρχὰς θυμάτων δωρούμενος, 1192. ὅπερ ὅων προκίθεται θρόνων, 1473. κληδῶν θρόνους πιθῶντες, 295. Θρύλλιγμα· θρυλλιγμάτων δερτρισὶ προσεσηρότας, 880.

Θρυλλίσσω· βουβῶνος ἐν τὸρ-
μαῖσι θρυλλίζας δέμας, 487.
Θυάς· εἰδωλὸν ἡγκαλισμένος
θυάδος πλευρανίας, 143. τῆς
ἀρπαγείσης ἀντίποινα θυάδος,
505.
Θυγάτηρ· τῆς Ἡλίου θυγατρὸς
βραβεύς, 129. Σιθῶνος εἰς
θυγατρὸς εὐαστήριον, 585.
μαστῆρας θυγατρὸς ἔστειλε
Αἴας, 1023. Σιθῶνος εἰς
θυγατρὸς ἴζονται γύας, 1161.
οὐ φείσεται Κλεισιθῆρας θυγα-
τρὸς, 1222. Μεταγκραίρας
κόπις Νησοῦς θυγατρὸς, 1465.
τριπλῆς θυγάτρας ὁ σπείρας,
472.
Θυλή· ἄζει θυηλὰς Ἰφιδος
λέων, 324.
Θῦμα· θυμάτων ἐκτίων χάριν,
211. ἐκλάμπουσι θυμάτων
τέλας, 1091. ἄδη κελευνῶν
θυμάτων ἀπάρξεται, 1183.
ἀνακτι ἀπαρχὰς θυμάτων δω-
ρούμενος, 1193.
Θυμός· ἄσσα θυμῷ ἔχω. 3.
πλήσει γέμοντα θυμὸν χολῆς,
1115.
Θύννος· ὅσαν θύνων ἰλοκισμέ-
νων ῥαφὰς κρατὶς, 381.
Θῦσαι· (Bacchae *) θύσῃσιν
μηλάτων ἀπάργματα φλέγου-
σαν, 106.
Θύσθλον· καταίθων θύσθλα,
1459. θύσθλοισι βοῶν κυδα-
νοῦσιν θεῶν, 720. θεὸν κυδα-
νοῦσι θύσθλοισι βοῶν, 929.
θύσθλοισι ἐξακούμενοι θεῶν,
1180.
Θυώριτης· ζενώσεται κάλλους
τὸν θυωρίτην τριπλάις, i. e.
τριτὴν, 93.

Θαύσω· κηλίδι θαύζας γένει,
165.

I.

I et u confusa, 46. 54. 76.
77. 210. 244. 418. 545.
603. 677.
I et ei, 95. 283. 469. 1212.
1437.
I et oi, 10. 367. 575. 1149.
I et η, 79. 212. 506. 593.
639. 729. 961. et al. locc.
Ἰάονες· Ἀχαιῶν εἰς Ἰάονας βλά-
βην λεύσσον, al. Ἰάνας, 989.
Ἰάπυγες· ἦξει εἰς Ἰαπύγων στρα-
τὸν, 852.
Ἰάτιμος· οὐκ ἰάσιμον ἔλκος, 61.
Ἰατρός· χρησμῶτις Ἰατροῦ (Apol-
linis), 1207 et 1377.
Ἰαυθμός· κόλπων ἰαυθμούς διζή-
μενοι, 606.
Ἰαῶ· σκαρθεῶν ἰαῶσις στόλον,
101. ἰαῖσει τὸν μεμερημένον
πότμον, 430.
Ἰβηροβοσκός· ἐμβατήσσονται ἀ-
κτὰς ἰβηροβοσκοῖς, 643. *)
cf. Nott.
Ἰδαίος· Ἰδαίᾳ πόρις, i. e. Λαο-
δίκη, 496. Κούρητες Ἰδαῖοι
κάπροι, i. e. Cretenses,
1297. ἀπ' Ἰδαίων λόφων
ναυσθλάσεται, 1256.
Ἰδρυμα· ἰδρυμα παρθένου Λογ-
γάτιδος, 1032.
Ἰερεία i. ἱερεία· λήταρχος ἱερείας
σκύλαξ, 991.
Ἰημι· εἰῆσαι βοήν, 1537. φθον-
γὴν εἰῆσαν, 1321.
Ἰκέτις· λιταῖς Σθένοιαν ἰκέτι-
δες γουνοῦμεναι, 1164.
Ἰκνέομαι· πάτρην ἴζη, 142.
ἴζεται τρεῖς, 180. ἐς ἄδην
ἴζεται, 497. γαῖαν ἴζονται,

538. παλιμπόρευτον ἴζονται
βασίιν, 628. εἰς θυγατρὸς
ἴζονται γύναι, 1161.
- Ἰκρίον· σὺν ἡμιθραύστοις ἰκρίοις
ἀκούετε, 378. σὺν ἰκρίοις
βαλεῖ πρὸς κῆμα δύπτην, 751.
- Ἰκτης· πρὸ ἰκέτης, 763.
- Ἰλείς· Ἰλέως (al. Οἰλέως) δό-
μος, 1150.
- Ἰλιεύς· Ἰλιεύς ἀνὴρ, 1167.
- Ἰλιον· πόλιν ὁμοίαν Ἰλίῳ δέιμαν-
τες, 984.
- Ἰμείριω· ἰμείριαν λέχους, 201.
- Ἰνα· ἴν' ἄλμα πάππου, i. e.
ὅπου, 319.
- Ἰνδάλλομαι· αἰμαγὴ πύργων
ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται, cf.
Nott. 254. ἰνδαλθεῖς κυνί,
961. κυνιοῖσι ἰνδαλθέντες
δομήν, 597.
- Ἰνις (al. ἰνις)· ὁ Ῥοιοῦς Ἰνις,
i. e. υἱός, 570.
- Ἰνωπός (ποταμός Δήλου)· Ἰνω-
ποῦ πέλας, 575.
- Ἰξευτής· ἰξευτοῦ (Paridis)
πτερῶ, 105.
- Ἰός· κύφελλα ἰῶν ὑπὲρ κάρα
στήσουσι, 1426.
- Ἰουλόπεζος· Θέτιν ἰουλόπεζοι
θεῖον σπάθαις, i. e. μακραί-
νῃς, 23. cf. Eustath. ad
Il. v, p. 1215, 10.
- Ἰππηγέτης· μὴ τόσος ἵππος λά-
βοι λήθης ἰππηγέτην, i. e.
Ποσειδῶνα, 767.
- Ἰππόβοτος· ἱπποβρότους ἀδῖνας
οἰζάντος τῆς δευράκιδος γαλῆς,
842. *).
- Ἰππος· ἱππων ταρακτής, 45.
ἱππων Φριμαγμόν ἥονες δε-
δογμέναι, 244. ἡλασάν. Σκύ-
θαις ἱππους, 1337.
- Ἰκποτέκταν, i. e. Ereus, 930.
- Ἰππάνιον· εἶθα λαμπέτης ἱππα-
νίου πρηνῶς εἰς Γηθὺν κέρας
νέενυκε, 1069.
- Ἰρος (πόλις Θεσσαλίας)· πα-
δοῦντες Ἴρον, 905.
- Ἴς (ποταμός Ἰταλίας)· ἐνθα
λάβρος Ἴς, 724.
- Ἴσος, vel Ἴσος· τὸν ἀντίτοιον
ἐκχέας Ἴσον (al. Ἴσον) στα-
θμοῖσι μύθρον, 271. κλέος
ἀφθίτοις Ἴσον (al. Ἴσον), 1213.
ἡνιοστροφῶν τὴν ἀπλάις ἀρπίν-
ναν ἴην, 167. ταῖς θανού-
μέναις ἴται, al. Ἴται, 1160.
ἀντ' ἴσων ἴσα, 1302.
- Ἰσηρίθμος· ἰσηρίθμων θρέττει.
ραν ἐν τόκοις κάπρων, 1258.
- Ἰσκα· τροφὴν πᾶσι κόρας Ἰσκαν
(i. e. λίγαν) παρέξειν, 574.
- Ἰσμα, vel Ἰσμα· ὀρνιθοπάιδος
Ἰσμα φοιβάζων ποτοῖς, 751.
- Ἰσσα· ἐν περιγύρῳ Ἰσση (i. e.
Μιτυλήνῃ) φυτεῦσαι, 220.
cf. Eustath. ad Il. i, p. 741,
54., et ad Dionys. Perieg.
ψ. 536.
- Ἰσθημι· πρὸς ἄστρον κλίμακας
στήσει δρόμον, 510. σῆμα
στήσουσι, 1064. ὑπὲρ κάρα στή-
σουσι, 1427. στήσαι παλίμ-
πουν εἰς πάτραν, 126. στήσας
ἀραγμοῖς πρὸς κασίγητον χε-
ροῖν, 940. ἐν μεταχειμῶ
ἡρίων σταθήσεται, 444. ἐν
ἐτήρησι δημοτῶν σταθεῖς 470.
ἐν πτυχαῖσιν Αὐσάνῳ σταθεῖς,
616. στήσεται μοναρχίαν,
1383.
- Ἰστορέω· ἃ μ' ἱστορεῖς, 1.
- Ἰστός· παρ' ἱστοῖς κερκίδος ψαύ-
σαι κρότων, 278.
- Ἰστριεύς· πόρκος Ἰστριεύς τετρα-
σκελὴς, 74.

Ἰστρος· ὑπὲρ κελαινὸν Ἰστρον ἤλασαν ἵππους, 1336.

Ἰσχενος· ἱκπῶν ταρακτῆς ἐστὶν Ἰσχένου τάφος, 43.

Ἰϋγξ· δρῦκοντα βαλὼν Ἰϋγγι τόξων, 310.

Ἰφίς (Ἰφιδέμεια)· στυγνὸς Ἰφιδος λῆων (Neoptolemus), 324.

Ἰχθυά· κύνια κτανῶν ὑπὲρ ἐπὶ λυγγος ἰχθυωμένην; h. e. ἰχθυάς ἀγρεύουσιν, 46. cf. supra ἰχθάνομαι.

Ἰχναία· τῆς Ἡλίου θυγατρὸς Ἰχναίας βραβεύς (Themidos), 129.

Ἰχνος· ἰχνὸς ἐμπλέξας λόγους, 213. θεύσω κατ' ἰχνος ἡνεωμένη πτεροῖς, 1119. ἀνδρ' ἀπέξοις ἰχνοῖσι θατοῦμεναι, 629.

K.

K et γ confusa, 64. 407. 693. 930. 1240. κ et χ, 43. 418. 533. 558. 1464. κ et σκ, 75.

Κάγκανος· πάντα φλέξας ὥστε κάγκανον στάχυν, 1430.

Καρχαλιά· ἐκατητὴρ καρχαλιῶν ἀγρεύματι, 109.

Καθμίλος (Ἑρμῆς)· ὡς ὁ Καθμίλου γόνος (Myrtilus) ἤρτυσε, 162.

Κάθμος (Ἑρμῆς)· ὡς μὴ σε Κάθμος ὤφελ' ἐν Ἰσση φυτεῦσαι, 219.

Καθιερώ· τὸν ἢ γοργαὺς καθιερώσει, 1350.

Καί· locis 200 occurrit. καί, scilicet, 97. 363. καί, etiam, adeo, 277. 307. 528. 535. 581. 732. 816. 1259. 1270.

1509. καί, 1146. Iqq. novies repetitur. καί, utique, 303. 969. καί — καί, cum, tum, 294. 295. 314. 315. 607. 777. 1263. οὔτε — οὔτε — καί, 291. καί δὴ, ab initio; est connectentis: iam vero, et quidem, 90. 229. 232. 243. 249. καί μὲν, et quidem, 544. 584. 1087. μὲν — δέ — καί, 945. καίπερ, 526. καί — τε, vel τε — καί, 84. 299. 372. 374. 522. 541. 566. 646 — 48. 650. 697. 705. 710. 804. 808. 871. 905. 911. 1074. 1241. (τε — καί — τε —) 1248. 1330. 1334. 1339. 1352. 1389. 1391. 1448. καί τοι μὲν, 642. In reliquis locc. est simpl. et. κ', 605. 1073. καδάρητα pro καί αἰδάρητα, 140. κακκέλευθα pro καί ἐκκέλ., 1162. καὶν pro καί εὐν, 280. 1372. κἀνακνύσας pro καί ἀνακνύ., 137. κἀναπεμπάζων pro καί ἀναπ., 9. καῖ pro καί ἐξ, 113. al. καῖζ. καπενέγκασθαι pro καί ἀπενέγκ., 1269. καπὶ pro καί ἐπὶ, 98. 603. 708. 986. 1214. καπιβῆσθ' pro καί ἐπιβ., 1114. καπιμαίμῳσαι pro καί ἐπιμ., 301. καπιρροῖζοῦσαν pro καί ἐπιρρ., 217. καπὸ pro καί ἀπὸ, 21. 149. 802. 1440. καχερουσίαν pro καί ἄχερ., 411. κοῦ pro καί οὐ, 1116. καῖς pro καί εἰς, 1448. κ' ὡ μὲν, 180. 200. 812. κοῦ, 1116.

Καινίζω· πρῶτα καινίσει (al. καιήσει) δόρυ, 550.

Καίω· τάλαινα θηλάμων κεκαυμένη, 51.

Κακός· κακῆς ἰδῖνος ἐκλαυσε βάρος, 477. μόλις ἐκ παλιγγόρας κακῆς ἄμπυξ σαώσει, 757. σὺν κακῷ μαθῶν ἔπος, 488 et 1458. κακὸν μίασμ' ἀλθαίνων κακῷ, 1122. κακὸν ἐκεῖνό σε δέψει, 258. λάμψει κακὸν φρύκτωρον, 545. κακὸν μίασμ' ἀλθαίνων, 1122. κακὴν τρήσους ἄγρην, 665. λείψω σπεῖραν ὀλκαίων κακῶν, 216. οὐκ ἂν τσῶνδε κῦμ' ἐπέκλυσε κακῶν, 228. ἔσται κακῶν παραίτιον, 611. πείραν ὁτλήσαι κακῶν, 819. μῆχαρ ἐν κακοῖς, 568. δυστήλητα πείρονται κακά, 1281.

Κακοζέεινος et κακοζέενος· κακῶζεινος κλύδων, 1286. ἥξει κακοζέενους πάλης κονίστρας, 866.

Κακοζρόθω· θρόν δυνάσει κακοζρόθων, 404.

καλέω· ἢ τί χρῆ καλεῖν; 1410. καλῶν ἐπ' εὐχαῖς Δία, 288. πατρός ἄρταμος κληθήσεται, 797. νόσων ἀκίστης Δαυνίοις κληθήσεται, 1052. Ζεὺς Σπαρτιάταις κληθήσεται, 1124.

Καλιᾶ· ἀγριοπλαστήσαντες πυρνᾶς καλιᾶς, 602.

Κάλινος, l. καλινός· σὺν καλίνουσι (al. καλινούσι) τειχέων προβλήμασι, 1418.

Καλλίστευμα· τὸν τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων λαβόντα, 1011.

Κάλλος· ξενώσεται κάλλους τὸν θυωρίτην τριπλαῖς, 95.

Καλλίνω· κρηπίδα καλλυνεῖ

πλόω, 556. ἄκουρος νῆα καλλυνεῖ φέβη, 976. καλλυνεῖ παρωτίδας, 1402. χρυσῷ καλλύνειν ῥέθνη, 862.

Κάλος l. κάλως· βαλεῖ πρὸς κῦμα δύπτην ἐμπεσλεγμένον κάλοις, 752.

Κάλυδνα· ὑπὲρ Καλυδνῶν (νήσων) φαίνουσαι πτίλα, 25. cff. Schol. Apoll. Rh. II, 285. Hom. II. β, 677, et Eustath. ad Dion. v. 580.

Κάλυδνος l. καλυδνός· ἄξει καλύδνου l. καλυδνοῦ τύρσιν, i. e. Thebas, 1209.

Κάλυπτρα· πρὸς καλύπτρης τῆς θαλάμους ἀνητός, 537.

Καλίπτω· σκιὰ καλύψει πέτρων, 1428.

Καλχαίνω· ὧν ἐκάλχαινε τυχεῖν, 1457.

Κάλχας· ἔνθα δύσμορος Κάλχας, 980. ἄγχι Κάλχαντος τάφω, 1047.

Κάλχη· ἀμφιβιάλλεσθαι πέπλους κάλχη (τορφύρα) Φαρυκτοῦς, 864.

Κάμνω· ὅταν κάμνωσιν στρατῷ χώραν, 1210. ἄλλη κάμνοντες πικρῶ, 1010. ἀπὴν εὐπρεπῆς κεκμηκότι, 555.

Κάμπη, (Reichard. male κάμπος)· βρωθεῖς καμπέων (Ion. pro καμπῶν) γνάθοις, 414.

Κάμπω· κογχείας θ' ὕδωρ κάμφας (i. e. παρελθὼν), 870.

Καμπύλος· καμπύλους σχάσας πέυκης ὀδύνται, 99.

Καναστραῖος· καίπερ τὸν Καναστραῖον μέγαν (Ἐκτορα) ἔχοντα, 526.

- Κανδαῖος· Κανδαῖος ἢ Μαρμερτός, 1410.
- Κανδάων· βραῖσει τριπάτρῳ φα-
τυγάνῳ Κανδαῖανος, 328. Κανδαῖον
ἢ Μάρμερτον, (al. Κανδαῖον α
Κανδαῖος), 938.
- Κάνθων· κάνθων ὑπὸ ζεύγῳ
μεσσαβυῶν, 817.
- Κάπη· ἀντὶ εὐχείλου κάπης, 95.
- Καπνός· δῶμα κινήσας καπνῷ,
182 μέλισσαι συμπεφυρμέ-
ναι καπνῷ, 295.
- Κάπρος· παιδὸς ἀτρέστου κά-
πρου, 1066 Κούρητες Ἰδαῖοι
κάπροι, 1297. θρέπτειραν ἐν
τόκοις κάπραν, 1258.
- Κάρ· Κῆρα δηώσας στρατὸν,
1384.
- Κάρα, τό, et ἡ· μάστιγι συνθραύ-
σας κάραν, al. κάρα, 436 κάρ-
ρὰν μάστιγι τυπεῖς, al. κάρρα,
981. ὑπὲρ κάρᾳ στήθουσι,
1427. cff. Nott. ad v. 436.
- Καρατομέω· καρατομηθεὶς τύμ-
βον αἰμάζεις πατρός, 315.
- Καρατόμος· ματευνῶν Ἑλλάδος
καρατόμον, i. e. τὴν ἀναίρου-
σαν, 187.
- Κάρβανος· φεύγοντες κάρβανον
ὄχλον, 605. γάμους καρβα-
νῶν (Vit. 2. mel. καρβάνων)
τελεῖν, 1387.
- Καρδία· ἐν καρδίᾳ ἐστέναξε μέ-
λῃς, 1462. ὡ τάλαινὰ καρ-
δία, 258.
- Καρηβαρέω· καρηβαρεῦντας ἐκ
μέθης ἄγων, 384.
- Καρκίος· (ποταμὸς τῆς Λακωνι-
κῆς)· κατὰ Κερκικῶν ποτῶν
βλαστόντα ῥίζης, 149.
- Καρκῖνος· καρκῖνοι (al. καρκίνοι)
πεπλευκότες, 634.
- Καρνίτης· ἔλαιντο καρνίται (al.
καρνίται) κύνες, 1291.
- Κάρπαθος (πόλις Ρόδου)· τῆλε
Καρπάθου ὄρων, 924.
- Καρποτρόφος· καρποτρόφος δρῖς,
1425.
- Καρτερός· καρτερόν Γόργης τόκον,
1013. καρτεροῖς εὐργεὶ πάγοις
1287. λεοῖτων καρτερώτεροι,
1517.
- Κάρχαρος· Τρίτωνος κάρχαρος
(ὄξυόδους) κύων, 34.
- Κασίγνητος· κρίσει Ἀλαίνου τοῦ
κασίγνητου σφαλεῖς, 619.
μάχην στήσας πρὸς κασίγνη-
τον, 940.
- Κάσις· Νησαῖας κάσις, 399.
λιποῦσα ἀμφιμήτριον κάσιν,
19. ἐλᾷ Τραμβήλου κάσιν,
467.
- Κασσάρα, 771., vbi al. βασ-
σάρα, vid. Nott. et Ety-
molog. ad κασσάρα.
- Κάσσα· λίπτοντα κάσσης (i. e.
πόρνης) ἐκβαλὼν πελειάδος,
131.
- Κασταναία (πόλις Μαγνητίας
τῆς Θεσσαλικῆς)· ποδοῦντες
Κασταναίαν, 907.
- Καστνία (Ἀφροδίτη)· ὁ Καστνίας
γόνος, 1254. τὴν Καστνίαν
δεννάσει, 403.
- Κασωρεύω· ἡ βασσάρα σεμνῶς
κασωρεύουσα, 772.
- Κασωρίς l. κασωρίς· ὅταν κόρη
κασωρίς κηκέσῃ, 1385.
- Κατά· cum Genit. κατὰ χρο-
νὸς δύνοντος εἰς βάθην, 1276.
cum Accus. κατ' ὄρθην,
383. κατ' ἄκρον χειμα, 485.
πηγαὶ κατ' Ἀνσονίτιν ἔλκονται
χρόνα, 702. καθ' ὕπνον,

1051. κατ' ἔχνος, 1119.
καθ' ἡμέραν, 1394.
- Καταβλέψκω· εἰς Τέμεσσαν ναῦ-
ται καταβλάζουσι, 1068.
- Καταβρόσκα· παιδὸς καταβρω-
θείτος αἰθάλιφ δέμας, rectius
vero al. καταβροχθέντος, vid.
Nott. 52. Sic quoque v.
742. ὡς μὴ καταβρώξη νιν
κλύδων, leg. καταβρόξη, cfl.
Addenda ad calcem libri.
- Καταδουφάσσω· χηλῶ κατεδρύ-
φαξε γονάς, 259.
- Καταιβάτης· καταιβάτης σκη-
πτὸς, i. e. κάτω φερόμενος,
αἰφνίδιος κεραυνός, 382. Ζεὺς
καταιβάτης σκηπτῷ πυρώσει
πάντα δυσμενῶν σταθμά, 1370.
Feminin. καταιβάτις· τρί-
βος καταιβάτις, 91. ζῶσ' ἐς
ἄδην ἔζεται καταιβάτις, 497.
- Καταιδάλω· καταιδάλασει γαῖ-
αν ὀθνεῖαν, 1576.
- Καταίδω· καταίδει γαῖαν Ἄρης,
cfl. πόλεμος, 249. σάρκας
καταίδων λοφίστι, 48. καταί-
θων θίσθλα, 459.
- Κατακλώθω· γυαῖ τριπλαῖς
πήναις κατεκλάσαντο δαῖσα-
σθαι νυμφεῖα γάμων, 145.
- Καταξαίνω· καταξανούσιν ὄβρι-
μοι χεῖρες, 500. κεραῖνιοι
βολαὶ ταύρους καταξανούσι,
561.
- Καταρράγη· καταρράγαῖς πέ-
πλων, 256.
- Καταρράκτηρ· ἀνθόμαιμον ὄφε-
ται κίρκου καταρράκτηρος,
169. ὅταν δόμοις καταρράκτη-
ρα δέξωνται πικρὸν, 539.
- Κατάρχομαι· ταύρῳ κρυφαίας
χείρην βας κατάρχεται, 209.
- Κατασκαφή· πύργων κατασκαφὰς
κιάζουσα, 971.
- Κατάσκαπος· κατάσκαποις λῶβαι-
σι φηλάτας πρίμην, 785.
- Καταναίω· νέμνυ ἀκτὶς Σειρίου
καταναεῖ, 597.
- Κατεργάζομαι· χθόνα πάσαν
κατεργάσαντο, 1560.
- Κατερείπω· οἱ δὲ πρὸς πέδῳ πύρ-
γῳ κατηρείποντο, 81.
- Κατήγορος· στείλασα κύρον τὸν
κατήγορον χθονός, 58.
- Κατηρέφης· σῆμα χωστῷ τρο-
χιάλφ κατηρέφες, 1064.
- Κατικμαῖω· κατικμαίνοντες Ἀλ-
θαίου βροῖ, 1055.
- Κατοικίω· Τέρειναν κατοικήσουσι,
1010. Μελίτην ἤσαν κατοι-
κήσουσι, 1028.
- Κατοικτίζω· κατοικτίσασα Νη-
σαίης αἰῶς, 399.
- Καυήξ et κύβηξ· μάστιγι μα-
στιχθήσεται καυήξ, 741.
καυήξ ὥστε κυμάτων δρομεύς,
789. τριστοὺς ταρχήσουσι
νάπαι καύηκας, 425.
- Καυχάομαι· ὡς οὗτις ἀνδρῶν
καυχήσεται μετοχλίστας, 624.
- Καυχλάζω· Ζηνὸς καυχλάζων να-
σμός, 30.
- Κεγχερίη· κεγχερίη βεβρωμένον
δέζεται Κρίμισσα, 912.
- Κεῖδι· ἀκούσει κεῖδι πεμφίδων
ὅπα, 686.
- Κεῖμαι· χθάν προῦρμάτων θρου-
μένη κεῖται, 252. ἐνθα
Κάλχας κεῖται, 981. ἐγὼ
κεῖσομαι πέδῳ, 1108. σῆμα
κείμενον, 641.
- Κειμήλιον· νεότερων κειμήλιον,
i. e. δάρημα, 884. παρώ-
σας κτῆσιν ὀμπνίαν κειμηλίον,
1264.

- Κεῖρω· κείροντ' ὀδόντι, 215.
 Κελαινός· σφιγγὸς κελαινῆς γῆ-
 ρον ἐκμιμουμένη, 7. μητρὸς
 κελαινῆς χέριβας μιμουμένος,
 525. στύπος Φηγῶ κελαινῆς,
 554. λιπὼν Στυγὸς κελαινῆς
 νασμόν, 706. ἐξαριθμήσας
 γονὰς σοὺς κελαινῆς, 1256.
 ὅταν κελαιῶ βωμὸν αἰμάξῃ
 βρότῳ, 992. κελαιὸν δόρπον
 πυρὶ στείλαι, 471. ἔχων Φά-
 σχανον κελαιὸν, 1169. ὑπὲρ
 κελαιὸν Ἴστρον, 1336. ἀναύ-
 ρων νασμὸς κελαιὴν δίψαν
 αἰονομένων, 1425. ἄδη κε-
 λαίνων θυμάτων ἀπάρζεται,
 1188.
 Κελεύθος· τρίβος ὁρθῇ κελεύθῳ
 ποδηγετῇ, 12. μίαν πρὸς
 ἄδην πεπαμένον κελεύθον,
 458. ζιτῶν κελεύθους βρό-
 χου, 1100.
 Κέλτος· Κέλτου (al. Κέλτρου)
 πρὸς ἐκβολαῖσι ποτῶν, 189.
 Κελυφάνον· κελυφάνῳ στρό-
 βιλῶν ὀστρακωμένην, 89.
 Κέλωρ· κέλωρ (i. e. υἱὸς) γίγαν-
 τος, 495. κέλωρ πατρὸς ἄρ-
 ταμος κληθήσεται, 797. τοῦ
 πεφασμένου κέλωρ, 1374.
 στένω τάβους Ἀτλαντίδος κέ-
 λωρος, 73.
 Κεμάς· τὴν κεμάς Φασγάνων ἐκ-
 ρύσσεται, 190.
 Κενός· εἰς κενόν, 139. 1191.
 κενὸν φάλλουσα μάστακος κρό-
 τον, 1455. στένοντος κενὴν
 ναυκληρίαν, 194. κεναῖς
 ἀφάσσαν ὠλέναισι δέμναια, 114.
 στενάξει τοὺς κενοὺς τάβους,
 566.
 Κενήριον· στενάξει κενηρίων γρα-
 φάς, 570.
 Κενταυροκτόνος, i. e. Ἡρακλῆς,
 670.
 Κένταυρος· τύμβος γεγὼς κέν-
 ταυρος σπορᾶς (Saturnus),
 1203.
 Κέντρον· στόννξ κέντρῳ δυσαλγῆς
 ἔλλοπος Σαρδωνικῆς, 796.
 Κέπφος· Ῥυθειμνιάτης κέπφος
 ὡς, 76. αἶς κέπφος προσήλατο
 δαιτὸς χατίζων, 856.
 Κεραῖς· αὐτόκλητον ἀρπάσας κε-
 ραῖδα, 1317.
 Κέρας· χειρσαίου κέρας (al. κέ-
 ρως), 554. ἑπτανίου πρηῶνος
 κέρας (ἀκρωτήριον), 1069.
 ἐν χάσμασι βραιώσας κέρας,
 565.
 Κεραστία· εἰς Σφήκειαν Κερα-
 στίαν (Cyprum) βλώζαντες,
 447.
 Κερασφόρος· παρὰ Λαφυστίας
 κερασφόρους γυναῖκας, 1258.
 Κεραυνία· εἰς Κεραυνίων νάπας
 ἄξει, 1017.
 Κεραύνιος· κεραυνίῃ μάλιστα
 μαστιχθήσεται καυήξ, 740.
 κεραυνίσι βολαὶ ταύρους κατα-
 ξανούσι, 560.
 Κερδύλας (Ζεὺς)· χάριν τίνον-
 τες κερδύλῃ λαρυνθίῳ, al.
 κερδύλῳ, 1092.
 Κερδῶος· Δελφινίου παρ' ἄντρα
 κερδῶου θεοῦ (Apollinis),
 208.
 Κέρκαφος (ὄρος Κολοφῶνος)·
 Κερκάφου νάπαι, 424.
 Κερκίς· κερκίδος ψαύσας κρότων,
 278.
 Κερνεᾶτις· ἀμφὶ νῆσον Κερνεᾶ-
 τιν, 1084.
 Κέρνη· τῆς Κέρνης πέλας, 18. cf.
 Eustath. ad Dionys. v.
 218.

Κεστρεύς· (Reich. non bene κέστρος) τρήσουσι κεστρέων ἄγρην, 665.

Κευθμός· τὴν ἢ τοκάς κόνις χα-
νοῦσα κευθαῶ χεῖσεται δια-
σβάζος, 317.

Κευθμών· κευθμώνος ἐν σήραγ-
γι, 122. δύνοντος εἰς ἄφαντα
κευθμώνος βλάστη, 1277. ἐν-
θα Τυφῶνος δάμαρ κευθμώνος
εὐδάει μυχόν, 1354.

Κεύθω· στεναζει· τάρφους οὐδ'
ὑστάτην κεύθοντας ἐκ πυρὸς
τέφρη, 368.

Κηκάζω· ὅταν κόρη κοισσωρὶς κη-
κάζῃ γάμους τελεῖν, 1586.

Κηκασμός· εἰς κηκασμόν, 692.
κηκασμοῖσιν ὠκρυμμένοι (i. e.
λοιδορίαις καὶ χλεύαις), 545.

Κηλῖς· κηλῖδα (al. κηλῖδα)
θωύζας γένει, 165.

Κηλωστά, vel κηλωτά· (πορ-
νεῖα), γάμους νυμφεῖα πρὸς
κηλωστά καρβανῶν τέλει, 1587.

Κῆρ· ἐσώφεται κῆρ κνωπόμορ-
φον, 675. ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ
κῆρ κινήσει θεός, 909. πα-
τρός· κῆρ μαστεύων φόνου,
1120. πλάτιν πορεύεται κῆ-
ρ Μεμφίτη πρόμῳ, 1294.
πορδουμένοισι κῆρας ἀρκέται
πικράς, 289. στενάζων κῆ-
ρας, 807.

Κηραμύντης· (Ἡρακλῆς), ἐπό-
φεται λείψανον τοξευμάτων
τοῦ Κηραμύντου, 663.

Κηρουλκός· ἀποψήλασα κηρουλ-
κὸν πάγην, 407.

Κηρύλος· ἐκβράσας τῆς κηρύλου
δάμαρτος ἀπτῖνα σπόρον,
750. οἷα δῦπτην κηρύλον
οἴσει κῆμα, 387.

Κηρύσσω· ὃν τὰ δευτερεῖα τῆς πύ-
λης λαβόντα κηρύξουσι, 171.

Κητόδορος· ταῖς κητοδόροις
συμφρατὲς δεδηγμένοις, 954.

Κηφεί· 586.

Κηφῆς· ἐπόφεται τύρσιος Κη-
φῆδας (i. e. πόλεις τοῦ Κη-
φῆος), 834.

Κίμμερος· Κίμμερος ὅπως σκιά
καλίζει πέδον, 1427. Κιμ-
μέρων ἐπαυλα, 695.

Κίμφος (κῶμη Λυδίας)· ἐκλε-
λοιπότες Κίμφον, 1352.

Κινέω· κινήσει (al. καινίσει)
δόρυ, 550. ἄλλων χειρὶ
κινήσει νέφος, 569. κῆρ
κινήσει θεός, 909. δῶμα
κινήσας καπνῷ, 182.

Κινύφειος· Κινύφειος ἦν τέγγων
έρος, 885.

Κῆρις (ποταμός Ἰταλίας)· ἀμφὶ
Κῆριν, 946.

Κιρκαῖον· ἀμφὶ Κιρκαίου τόπου,
1273.

Κίρκος· κίρκος θρασύς, 531.
αὐτόθμαιμον ὕφεται κίρκου,
169. κίρκοι Τρωῶλον ἐκλε-
λοιπότες, 1351.

Κίσσα· εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν
ἡραμνίζατο (nauem Argo-
nautarum), 1319.

Κισσάς· (mons Macedoniae)
Κισσοῦ παρ' αἰπὺν πρῶνα,
1237.

Κίχημι· κτῆσιν θοίναις Πρωϊαν
λαφυστίαν κιχών, 792. ἐν-
θα τράπεζαν κιχών, 1251.

Κίω· πῆληκα κόρη κίονος προσ-
αρμόσας, 711. κίον' αἰστώ-
σεις δόμων, 281.

Κλαγγή· κλαγγαῖσι ταρβήσου-
σαν ἐνύχους βροτούς, 1177.

Κλάδος· δεινδρώδης κλάδος, 830.

- ῥεινοῦ προσκαθήμενος κλάδω,
 741. ὡς πύκνης κλάδον,
 755. ἐν χερσὶν ἔχων φαλα-
 κραίον κλάδον, 1170.
 Κλάζω· κλάζων ἄμικτον βοήν,
 264.
 Κλαίω· ὠδίνος ἔκλαυσε βάρος,
 477. κλαίων πάτραν ἔζη,
 141. κεκλαυσμένος νύμφαι-
 σι, 273. τὸν θεῷ κλαυ-
 σθέντα Γαίαντος τάφον,
 831.
 Κλαυθμός· κλαυθμοῖσι φηλά-
 σας πρόμον, 785.
 Κλαῶ· κλασθὲν πέτευρον, 884.
 Κλειός· κλεινὸν ἵδρυμά παρθέ-
 νου λογγάτιδος, 1031. Ἀρ-
 γοῦς κλεινὸν ὄρμον δομήσεται,
 1273. ποθυῦντες κλειναὶς
 Ἀβας, 1074.
 Κλειῖς· τυπέντα κλειδας εὐάρχου
 μύλῳ, 253.
 Κλεισιθήρα· φέισεται οὐ Κλεισι-
 θήρας, 1222.
 Κλέος· οὐδὲ σὸν κλέος ἄπυστον
 ἔσται, 1174. κλέος σὸν
 Ἐπτήνων πρόμοι κυδανῶσι,
 1212. γένους κλέος μέγι-
 στον αὐξήσουσι, 1226.
 Κλέπτω· ἐπεμψαν λύκους κλέ-
 φοντας νάκην, 1310.
 Κλέτας· λιπὼν ὑψηλὸν κλέτας
 (i. e. ἀκρωτήριον), 703.
 Κλεφίνυμφος· ὡς κλεφίνυμφον
 γέρας τιμωρουμένη, 1117.
 Κληδών· κληδόνων τεπυσμένος,
 821.
 Κληῖς, pl. κληῖδες transtra,
 κληδῶν θρόνους πεδῶντες, 295.
 off. Noti. et Addenda.
 Κληῖρος· κληῖρον (μοῖραν) εἰς
 ἀνάρξιον πέμψουσι παῖδας,
 1144. ἐν κληῖραιτι Μηθύ-
 μνης (i. e. γῆ), 1098. ἐν
 κληῖροις θεῶν καθιερώσει, h.
 e. inter Deos collocabit,
 1349.
 Κλήτη· φθέρσαντες κόρην Κλή-
 την, 1004.
 Κλίμαξ· πρὸς ἄστρον κλίμακας
 στήρει δρόμον, 510.
 Κλίνω· κλινεῖ πρὸς οὔδας, 557.
 Κλίτος· πρὸς κλίτει γεωλόφῳ,
 600. Μισσηνοῦ νάσσονται κλί-
 τη, i. e. ἀκρωτήρια, 737.
 Κλιτύς· κλιτύς ἡ Τεμμημία,
 786. δύνοντος εἰς Ζωστηρίου
 κλιτύν, 1278.
 Κλόνος· ἐν κλόνῳ δορός, 944.
 ἕως ἂν αἰθῶν εὐνάσῃ βαρὺν
 κλόνον, 1439.
 Κλύδων· ὡς μὴ καταβράξῃ νιν
 κλύδων, 742. στελγίσματα
 ἄλμης οὐδὲ Φοιβάζει κλύδων,
 875. ἦν κλύδων Σικανὲς
 προσμάσσειται, 1028. κα-
 κόζεινος κλύδων, 1286. τά-
 φος φάμμῳ κλύδωνος ἐκλυθή-
 σεται, 1156. κλύδωνα χελ-
 λίσσουσα, 727. Ναύαιδος
 ἐνθα πρὸς κλύδων ἐρεύγεται,
 921. ὅταν κλύδωνας ἐξερεύγη-
 ται γνύδων, 474.
 Κλύω· κλύοις ἂν, 9. Σαμβη-
 τὰ Φηραίοις κλύειν, 552.
 βοῶσα οὐ κλύοντα πόσιν,
 1118.
 Κλώμαξ· ἀρπυιογούων κλώμα-
 κας ἀπδόνων πλαγχθέντας
 ἄδης ἀγρεύσεται, 653.
 Κλώσις· ὅπου λινεργῆς κλώσις
 ἐλκύσει πικρά, 716.
 Κλώψ· λιπὼν κλώπα Φοινίκης
 θεῶς (Vlysses), 658. κλώ-
 πα στρατὸν ἔστειλαν, 1303.

Κνηφαῖος· ὡς λυκοφάν κόρη κνη-
φαῖαν παμφαλῶμενος, 1455.

Κνηκεῖος· πόρος Κνηκεῖαν (La-
coniae fluvius), 550.

Κνηζέω· προσφιλές κνηζούμενοι,
al. κνηζούμενοι, 608.

Κνωδών· ἀρνείσας πήδημα πρὸς
κνωδόντος σφαγᾶς, 466. χα-
λυβδικῶ κνωδόντι συντεθραυ-
σμένη, 1109. χαλκηλάτῳ
κνωδόντι δειματομνήνη, 1434.

Κνωπόμορφος· ἐσώφεται κῆρυ
κνωτομόρφον, 675.

Κνωσσός· (πόλις Κρήτης) ἦξει
Κνωσσόν, 1214.

Κογχεία, Γελ. λίανη· Κογχείας
ὑδωρ καίμφας, 869.

Κόγχος· κόγχος ἄλμη πάντο-
θεν περιτριβεῖς, 790. τυπεῖς
σπεκάρῳ κόγχον μέσον (i. e.
ὁστῶν τοῦ ἐγκεφάλου κογ-
χοειδές, cf. Pollux L. II,
segm. 38, i.) 1105.

Κόδροι (Ἀθηναῖοι), 790.

Κοιλαινῶ· ἡ δὲ κασσάρα, Γ. βασ-
σάρα, κοιλανεῖ δόμους, 772.

Κοῖλος· ἐκ κοίλης πέτρας, 494.
κρανεῖω κοῖλον οὐτάτας στύπος
Φηγῶ, 553. ἀμφὶ κοῖλην
ῥήνα, 350. κρύφουσι κοί-
λοῖς ἐν μυχοῖς δικαφάγος,
1062.

Κοινωνέω· φάλαισι κοινωνεῖν δρό-
μου, 394.

Κοῖρανός· ὅταν αἰτίζωσι κοῖράνου
γῆας, 1059. ἐλατύπησαν
κοῖρανῶ ψευδαμότη, 523.

Κοιταῖος· ἐπὶ κοιταῖαν νάπην
στελοῦνται, 603.

Κοίτη· Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι λι-
πύτῃ, 18.

Κοῖτος· (Apollo) κύκνον κοῖτου
(τὸν Κάλχαντα), 426.

Κόκκυξ· ἀναγκάσει κοινωνεῖν δρό-
μου κόκκυγα (Aiacem) κομ-
πάζοντα μαφάρας στόβους,
395.

Κολάζω· δέννοισι κολασθεῖς, 777.

Κολαστής· νῦν κολαστής δεινός
οὐτάσας λατρεῖς, 393.

Κολοσσοβάμων (i. e. ἀνδριαντο-
γλύφος)· κολοσσοβάμων ἐν
πτυχαῖσιν Αὐσόνων σταθεῖς,
615.

Κόλπος· ἐν πέπλοις κόλπων ἰαν-
θμοὺς ἡθάδας διζήμενοι, 606.

Κολχίς· Κολχίς γυνή (Medea),
887.

Κόλχος· χῶρος συνοίκους θέξε-
ται Κόλχων Πόλαις, 1021.

Κολωός· θήτει βαρὺν κολῶν
(θόρυβον), 543.

Κόμη· Ἐκτροεῖαις ἡγλαῖσμέτους
κόμαις, 1133. cf. Eustath.
ad II. χ. p. 1276, 29.

Κομπάζω· κόκκυγα κομπάζοντα
μαφάρας στόβους, 395.

Κόνις· τὴν ἡ τοκάς κόνις χανοῦ-
σα χεῖσεται, 316. αἰμάζου-
σιν ὀθνεῖαν κόνιν, 297. ξέ-
νην ἐποικῆσαντας ὀθνεῖαν κόνιν,
926. ξένην ἐπ' ὀστέοισιν ὀγ-
χήσει κόνιν, 1049.

Κονίττρα· ἦξει πάλιν κονίττρας,
867.

Κόπις· πημάτων λυγρῶν κόπις,
763. Μελαγκράκρας κόπις,
1464.

Κόρυξ· πόντιον φυγῶν σκέπας
κόρυξ σύφαρ θανέται (Vlyf-
fes), 794.

Κορεία· κορείαν ἄφθιγον πεπα-
μένη, 554.

Κορέω· μαίμων κορέσσαι χεῖρα
φόνου, 1171.

Κόρη· οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη ἔλυσε

- χρησμών, 3. ὅταν κόρη κα-
 σωρίς κηκάσῃ, 1385. ὡς λυ-
 κοφίαν κόρη κνεφαίαν παμφα-
 λώμενος, 1435. πύργων
 ὑπὸ πτέρησι Πιμφύλαν κόρης,
 442. ἄλσος οὐδαίης κόρης
 (Proserpinae), 698. σῆ-
 μα δωμήσαντες ἐγχωροί κόρης,
 719. εἵνεκα τριάνορος κόρης
 (Helenae), 851. θῆσαν
 ὀτρηρῆς κόρης ἄξει κῆμα πρὸς
 ξένην χθόνα, 997. Βούδειαν
 κόρην ἀργὸν αὐδάξασα, 359.
 ἀλγυνοῦσι λαφρίαν κόρην (Mi-
 neruam), 985. φθέρσαν-
 τες ἀτρομον κόρην, 1003.
 οἱ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον
 κόρην Λέρνης ἀνηρείψαντο (Io-
 nem), 1292. γήμας Κρήσ-
 σαν εὐγενῇ κόρην, 1308. αἱ
 Φαλακραιῖαι κόραι, naues, 24.
 τροφὴν πᾶσι τριπτύχους κόρας
 ἱσίων παρέξειν, 573. ναύ-
 ταις ἔδωκε Φεινοδάμαντος κό-
 ρας, 953. τὰς ἀνύμφεύτους
 γηροβοσκούσαι κόρας, 1154.
 πᾶς Ἰλιεύς ἀνὴρ κόρας δοκεύ-
 σει, 1168. Ionic. κόρη
 pro κόρη· κοῦραι ἐκφυγεῖν
 ζυγὸν ὅταν θέλωσι, 1131.
 κτενεῖ κοῦρας Τηθύος παιδὸς
 τριπλᾶς (Sirenas), 712.
- Κόρινθος· Αἴας Κορίνθου ἀρχός,
 1024.
- Κόρη· πήληκα κόρη· κίονος
 προσαρμόσας, 711. στρόβι-
 λος κόρην σκεπάσει, 507.
- Κορσῳτὸς ἢ κορσῳτὸς· σταυροῦ-
 σι κορσῳτῇ (al. κορσῳτῇ)
 πτέρυξ, 291. ματεύσει χει-
 σὶ κορσῳτούς (al. κορσῳτούς)
 ῥαφᾶς, 1102.
- Κόρυμβον· ἀφλαστὰ καὶ κόρυμ-
 βα πηδῶντες, 295.
- Κόσκυθος· ρεῖθρα Κοσκύνθου
 ποθῶν, 1035.
- Κοσμέω· θεᾶς ὀφελτρεύσωσι
 κοσμοῦσαι πέδον, 1165.
- Κούρητες· Κοῖρητες ἀντίποινον
 ζητοῦντες, 1297.
- Κουρήτις· Αἰτωλὶς ἢ Κουρήτις
 αἰδῶν, (Siren) 671.
- Κούρος· κούρος δῶμα κινήσας
 καπνῶ, 181. στείλατα κοῦ-
 ρον τὸν κατήγορον χθονός,
 58.
- Κουροτρόφος· κουροτρόφον πύ-
 γουρον κούφει, 419.
- Κράγος (Zeus)· λοιβαῖσι μελι-
 ξωσιν ἀστεργῇ κράγον, 542.
- Κράδης· Κράδης τύμβους ὄφε-
 ται, 919. Κράδης γείτων,
 1021. Κράδιδος πέλας,
 1079.
- Κραίνω· κραίνων ἀπάσης ναυαρ-
 χίας, 733.
- Κραιπνός· ἥως Φηγίου πάγον
 κραιπνοῖς ὑπεροπτάτο Πηγά-
 σου πτεροῖς, 17.
- Κράνειον ἢ κρανεῖα· κρανείω (al.
 κρανεῖα) οὐτάσας στύπος Φη-
 γοῦ, 553.
- Κράντηρ· κραντῆρι τὸν ἔκτανε
 πέλας, 833.
- Κράντης· ὢν κράντης χρόνος,
 305. (i. e. τελεωτής).
- Κράς· θύνων ἡλοκισμένων ῥα-
 φᾶς πρὸς τηγάνοισι κρατός,
 382. κρατός ἀκούρος νῆατα
 καλλυνεῖ φάβη, 976. τείνει
 πρὸς αἶθραν κράτα λόφος,
 700.
- Κρατέω· πρὶν ἂν κρατήσῃ να-
 στὸν λίθῳ, 640. ὅμοις
 κρατήσας, 1243.

Κρατήρ· πέλας ἄδου κρατήρος,
198. κρατήρα Βάκχου δύ-
σεται, 275. ἀνάφει παρθέ-
νω Συλητηρίᾳ Ταμάσιον κρα-
τήρα, 854. Τρίτῳ ὥπασε
χρυσῷ κρατήρα κεκροτημένον,
888.

Κρατοβρώς· χώραν διδόντες λα-
βεῖν τοῦ κρατοβρώτος παῖδός,
1066.

Κράτος· χώρας λαβεῖν κράτη,
891.

Κρεάγραπτος· χεῖρας, αἷς κρεα-
γράφτους πέτρας μάρπτων,
759.

Κρεανόμος· Κρόνου τέκνων νηπίων
κρεανόμου, 203. νῆσον πε-
ρύσσας μεζῶν κρεανόμιον, 762.
αὐτόδαιτος ἐκγόνων θεοῦς Νυ-
κτίμου κρεανόμιον, 481.

Κρείσων· ὡς σοὶ κρεῖσσον ἦν,
815.

Κρεῖω· κρείουσα Λογγούρου μυ-
χῶν, 868.

Κρέξ· ἀρωγούς τῇ διασπαργῷ
κρεκί (Helenae), 515.

Κρεωφάγος· τῷ κρεωφάγῳ σκύ-
φον προτεινῶν (Polyphemo),
660.

Κρηθεύς· Κρηθέως ἄμναμος (Ἰά-
σων), 872.

Κρηθμόν, κρηθμον, κρηθμον·
κρηθμόσι φίλος, 238. al.
κρηθμοῖσι.

Κρημνός· κρημνῶν ἐνερθεν αἰγί-
λιφ ῥοιζουμένων, 1525.

Κρηναῖος· κρηναῖον ἐξ ἄμμοιο
ῥοιβδήσει γάνος, 247.

Κρηπίς· κρηπίδα πηγῷ καλλυνεῖ
πλόκῳ, 336. τυμβείαν
ὑπὲρ κρηπίδα, 883. κρηπί-
δα φοινίξεις φόνῳ, 1191. al.
κρηπίδα.

Κρησσα· γήμας Κρησσῶν πόλιν,
1308.

Κρηστάνη· Κρηστάνης ἔχισ, 499.
τὸν Κρηστάνης θεὸν ὀρκωμο-
τῆσαι (Mortem), 937.

Κρήτη· Κρήτης Ἀστέρῳ στρατη-
λάτῃ, 1501.

Κρίνω· παρ' ἐχθροῖς εὐσεβέστα-
τος κριθεῖς, 1270.

Κρίμισσα (vrbs Oenotriæ),
913.

Κριμισσός· ὧν μίαν Κριμισσὸς
ἔξευξ· λέκτροις ποταμὸς,
961.

Κρίμνον· κρίμνα χειρῶν σπάσαν-
ται, 607.

Κριός· πληγὴν κριὸς ἐγκορύφεται,
558.

Κρίσις· κρίσει Ἀλένου σφαλεῖς,
619.

Κρίσσα· (πόλις Φωκίδος) ἀντὶ
Κρίσσης ὄρων, 1070.

Κρόκη· κρόκαι Μινυῶν στελγί-
σματα τηροῦσι, 874. αὐδη-
θίσεται ἐν κρόκαισι νυμφίου
δρόμος, 193. κρόκαισι ἐν
παρακταῖς, 728. μηλάτων
ἀπαργματα φλέγουσαν ἐν κρό-
και, 107.

Κρόνος· Κρόνου παρ' ὅχθον, 42.
ἀμφὶ βωμόν Κρόνου, 202.
μῶλον ἀρόθουν ἐκγόνοις Κρό-
νου, 693. Ἀρπης Κρόνου
πήδημα κάμφας (Corcyram),
869. νῆσον Κρόνῳ στρυγυμέ-
νην, 761.

Κροσσωτός· ματεῖσει χερσὶ κροσ-
σωτοὺς ῥαφάς, 1102.

Κροτέω· Τρίτῳ ὥπασε χρυσῷ
κρατήρα κεκροτημένον, 888.

Κρότος· κενὸν φάλλονσα μαστα-
κος κρότον, 1453. κροκίδος
ψαύσας κρότων, 278.

- Κρότωνιάτης· Κρότωνιάται ἄστυ
πέρσουσι, 1002.
- Κρότωνιάτις· Κρότωνιάτιν αἶλανε
ἀποτρεύσουσι, 1071.
- Κρύπτω· κρύφει κυπὰς τις χειρ-
μύδων ἐπομβρία, 353. κου-
ροτρόφον πάγουρον Ἡδωῶν πέ-
λας κρύφει, 420. ὃν κρύ-
φει νεοσκαφὲς στέγος, 1098.
εἰς ἐρεμὸν ζῶντας τάφον κρύ-
φουσι, 1062. κτέαρ κρύ-
φουσ' ἐν χθονὸς μυχοῖς, 896.
ἦν γωρυτὸς ἔκρυψε Σκύθης,
458. μῖα κρύφαι τοὺς δι-
πλοὺς μοῖρα, 226.
- Κρυφαῖος· κρυφαίας χέριβας
κάτ' ἄρζεται, 209.
- Κρωσσός· τέφρην κρωσσοῖσι (i.
e. λάρναξι, ἀμφιφορεῦτι),
369. κρωσσοῖσιν βύφαντας
γύνος, 1365. cf. Eustath.
ad Il. ε. p. 1281.
- Κτάομαι· ἄλλακ' μέγιστον κτώ-
μεναι νυμφευμάτων, 1136.
τοῖς ἀφ' αἵματος ῥίζαν γιγάν-
των κεκτημένοις, 1357.
- Κτάρος· (Ἐράης), 679.
- Κτέαρ· κτέαρ κρύφουσ' ἄφ' ἄντων
ἐν χθονὸς μυχοῖς, 895.
- Κτείνω· ὃν Κρηστῶνις ἔχεις κτε-
νεῖ, 500. κτενεῖ κόρας,
712. κτενεῖ τύφας πλευρά
λοίγιος στόνουξ, 795. πᾶν-
τας ἀνάνοις χερσὶ κτενεῖ,
1224. κτενοῦσι αὐτὸν Αὔ-
σονες, 922. τὸν ἔκτανε κραν-
τῆρι πέλας, 833. ἦν κτεί-
νας πόσις, 808. δεδοπῶς
τὸν κτανόντ' ἡμίνατο, 492.
κτανὼν ταυροσφάγον λέαιναν,
46. δράκοντα κτανὼν, 632.
δῆμος ἀνατεῖ τὸν κτανόντ'
ἐπαινέσει, 1172.
- Κτερίζω· ῥεῖθρων ἑλώρου πρὸς-
θεν ἐντερισμένης, 1185.
- Κτῆμα· ἀνακτεῖ κτῆμα (al. κρεῖ-
μα, faepe confusa) τιμω-
φίστατον, 564.
- Κτῆσις· κτῆσιν θοῖαναι Πρωίων
λαφυστίαν νυχῶν, 791. πα-
ρώσας κτῆσιν ἄλλην κειμη-
λίαν, 1264.
- Κτίζω· κτίσει χώραν, 1253.
' χέρσου στέφυγμα διαρείται
κτίσαι, 865.
- Κτίσμα· κτίσμα Κυρβαίντων,
Σάον, 78.
- Κτίστης· σκύλακα τενοῖ τρί-
σῶν κτίστην τόπων (Ege-
nem), 964.
- Κτύπος· ψαλάξεις νευρᾶς κτύ-
πον, 139.
- Κυβερνάω· κυβερνήσει βᾶριν,
746.
- Κυβερνήτης· Βαίου δ' ἀμείψας
τοῦ κυβερνήτου τάφον, 694.
- Κύβηλις· ἐν χεροῖν ἔχων ταυρο-
κτόνον στεφθρᾶν κύβηλιν, 1170.
- Κυβιστητήρ· πυκνοὶ κυβιστητή-
ρες πηδῶντες, 296.
- Κυγχρεῖος· ἡλιαστρημένος Κυγ-
χρεῖος, (al. Κυχρεῖος, cll.
Nott.) ἀντρων, 451.
- Κυδαίνω· κυδανούσιν οἰωνὸν θεῶν,
721. θεὸν λοιβαῖτι κυδανού-
σι, 929. κλέος σὸν μέγιστον
λοιβαῖτι κυδανούσι, 1213.
τάφους κυδαίνοντας οὐκ αἰδου-
μενος, 133.
- Κῦδος· κῦδος μαρμυρῶν ἐγκατα-
κρύψει ζῶφω, 1231.
- Κυδωνία· (Ἀθηνᾶ), τὴν Κυδω-
νίαν ἐκρωμοτῆσαι, 936.
- Κύκλος· μήνης ἐλίσσων κύκλον,
306.
- Κύνιος· ταρχύσουσι Μολισσοῦ

- κυπέως κοίτου κύκνον (Calchantem), 426. κύκνοι-
σιν ἰνδαλθέντες εὐγλήνοισι δο-
μήν, 597.
- Κυλίνδω· πολλά κυλίνδει μοῖρα,
490.
- Κυλίστανος· (ποταμὸς Ἰτα-
λίας), ἀμφὶ Κυλιστάρου
γάνος, 946.
- Κῦμα· κῦμ' ἐπέκλυσε κακῶν,
228. οἷσι κῦμα γυμνίην
φάγρον, 388. ἄξει κῦμα
πρὸς ξένην χθόνα, 998.
Τυρσηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτού-
σας, 715. βαλεῖ πρὸς κῦ-
μα δύπτην, 752. εἰς κῦμα
κωφὸν βάζω, 1452. ὥστε
κυμάτων δρομεύς, 789.
- Κυμαίνω· νότος βαρεῖ πρηστῆρι
κυμαίνων ἄλα, 1018. ἀμεί-
ψας Ἀχεραυσίαν βόχθοισι κυ-
μαίνουσαν οἰδματος χύσιν,
696.
- Κύμβαχος· ἐκβράσασα κύμβα-
χον δέμας, 66.
- Κυναιθεύς· (Ζεὺς) δίσκου τάρ-
βος Κυναιθέως, 400.
- Κύνδιος· Κυνδίαν ὅτοι σκοπὴν μί-
νοντες ἡλάσκουσι, 574.
- Κῦνος· (νῆρς), 1147.
- Κυνοσφαγῆς· ἄντρον τῆς κυνο-
σφαγῶς θεᾶς λιπῶν (Hecate-
tes), 77.
- Κύνουρον· πρὸς κύνουρα σχάσας
πεύκης ὀδόντας, 99.
- Κυπάς· κρύψει κυπάς τις χειρ-
μῶδων ἐπομβρίᾳ, 333.
- Κύπελλον· κύπελλον ἐγκάρῳ ῥα-
νεῖ, i. e. τὸ ἀγγεῖον τοῦ τρί-
ποδος, 1104.
- Κυπεύς· (Apollo), τάρχουσιν
σι κυπέως κύκνον, (Calchan-
ta), 426.
- Κυπόω· πάντα κυπώσας δέμον,
1412.
- Κύπρις· Κύπριδος ληστήν θεᾶς
στένουσαι, 1143. δευτέραν
οὐκ ὄφει κύπριν, 112.
- Κύρβαντες· λιπῶν ἐρυμνὸν κτί-
σμα Κυρβάντων, Σάον, 78.
- Κυρέω· πρὸς αἰθέρος κυρῶσα
θεᾶς, 255.
- Κυρίτα· (Δήμητρα), θεῶ κυρί-
τα ἐστουγημένον, 1592.
- Κύταια· (πόλις Κολχίδος), εἰς
Κύταιν μολών, 1312.
- Κυταϊκός· μελλόνουμφον εὐνέτην
Κυταϊκῆς (Medeae), 174.
- Κυτιναῖτι· (Dores) 1589.
- Κύτος· ἐν ῥαπτῷ κύτει ἐνήζατο,
al. σκύτει, quod vide,
73.
- Κυφαῖος (Κύφου πολίτης)· Κυ-
φαίων στρατηλάτην ναύταις
συνεκβράτουσι βορβράται πνοαί,
897.
- Κυφελλον· φθέρσας κύφελλα
(i. e. ὦτα), 1402. κύφε-
λα ἰῶν (i. e. νύμφη), 1427.
- Κῶν· Τρίτωνος κίρχαρτε κῶν,
34. ὅταν θρασεία οἰστρήσῃ
κῶν πρὸς λέκτρα, 612.
μιζοπάρθενος κῶν, 669.
Θρασκίας l. Θρακίας κῶν,
925. λεύσσω θέοντα γρου-
νὸν Τρήρωνος εἰς ὕρπαγμα
πέφναίης κυνός, 87. εἰνέκ'
Ἀργείας κυνός, 850. γλαυ-
κῷ κελαινὸν δόρπον κυνὶ στεῖ-
λαι, 471. τὴν θαλάττης
Ἀυσονίδος μυχοὺς στενοὺς
ὀπιπεύουσιν ἀργίαν κύνα
κτανών, 45. αὐτοκτόνοισι
σφαγαῖσι Δηράϊνον κύνης δη-
θέντες, 440. αἰχμηταὶ
κύνης, 1266. ναῦται Καρνῆ-

ται κύνες, 1201. στρατοῦ
βούπειραν ὀθνεῖων κυνῶν ἀλθα-
νοῦσι, 581.
Κάδεια· σμήριγγας ἐστάλα-
ξε κωδείας, 37.
Κάκυμα· ἄλγη διέζεται κωκυ-
μάτων, 403.
Κωκυτός· χεῦμα Κωκυτοῖο, 705.
Κωκύω· ἀκτέριστον αἰῶνα κωκύ-
σουσι, 908.
Κῶλον· ἐρείσει κῶλα χερμαδῶν
ἐπὶ, 616.
Κωλώτις (i. e. Ἀφροδίτη),
867.
Κύμυρος (Ζεύς)· καταΐδων
θύσθλα κωμύρῳ, 459.
Κωφός· εἰς κῶμα κωφὸν βάζω,
1452.
Κωτίλλω· ἐλκτά κωτίλλουσα
ἐπη, 1466.

Λ.

Λ et ρ confusa, 264. 301.
1109.
Λαβράζω· λαβράζων περικνὸς
αἰχμητῆς Χάρων, 260.
Λάβρος· λάβρος Ἴς, 724.
λάβρῳ σαλεύων τρικυμῶν
πέδον, 475. al. λαῦρος et
λαύρῳ.
Λαβρώω· χεῦμα Κωκυτοῖο λα-
βρωδὲν σπότη, 705.
Λαγγαρία (πόλις Ἰταλίας)· Λαγ-
γαρίας ἐν ἀγκάλαις, 930.
Λάγμος (ποταμὸς Σκυθίας)· λι-
ποῦσαι Λάγμον, 1333.
Λαγχνῶν· τιμαὶς λαχνῶν, 1125.
Λάδων· Λάδωνος ἀμφὶ βεῖδρος,
1041.
Λάζω, l. λάω (Reichard.
λάσσω*)· τράπεζαν λάζας,
137.

Λαθραῖος· εἰς λῆχος λαθραῖον,
496. ῥάδινας ἐξέλυσε λα-
θραῖας γονῆς, 1198. λαθραῖα
κλέκελνθα παπταλάμναι,
1162.
Λαθρονύμφος· χαμηνιάδος μύ-
ρον τῆς λαθρονύμφου πόρτιος
μεμιγμένε σκύμφῳ, 320.
Λαιμίζω· λαιμίσας βοῦν, 326.
Λαιμός· σκορπίον λαιμῶ σπάσας
Φόρκῳ, 476. ἐν σφαγαῖς
λαιμὸν προθιῖσα, 91. δαφνη-
φύγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν
ὅπα, 6.
Λαῖνος· ἐν παρθενῶνος λαῖνου
τυκίσμασι, 349. ἔταζας
φύλακα λαῖνου στέγης, 1469.
Λαιστρυγόνες· μολόντας εἰς γῆν
Λαιστρυγόνων, 956.
Λαιτριναῖος· ἔστειλ' ἐς Λαιτρι-
ναίης γνάς, 153.
Λαίτρινα (πόλις Ἡλίδος)· Λαί-
τριναν οἰκουροῦσι λειψάνους,
54.
Λαιψηρός· ἄλμα λαιψηροῦ ποδός,
245. λαιψηρὸν πήδημα δι-
πῶν, 551. cf. αἰψηρός.
Λάκαινα· πρὸς τῆς Λακαινῆς
(Penelopes) αἰνοβακχευτοῦ
μικῶν, 792.
Λακίζω· λακίζουσ' ἐν φοναῖς
δέμας, 1113.
Λακίνιον (ἀπρωτήριον Κρότωνος)·
ἤξει Λακινίου μυχούς, 856.
Λακμώνιοι (Δαριεῖς)· 1389.
Λακμωνίος· Λακμωνίου πίνοντες
Αἰάντας ῥοάς, 1020. cf.
Stephan. ad Λάκμων.
Λακτίσμα· ἐπὶ πέταται λαφρείου
λακτίσμαθ' Ἐρμείου ποδός,
835.
Λάκων· ὁ Λάκων ὄρχλον ἄγων,
589.

Λάληθρος· εἰς τὴν λάληθρον
κίσσαν ἡρματίετο, 1519.

Λαμβάνω· μνήμην παλαιῶν
λήφεται θεσπισμάτων, 1252.
μὴ τόσος ὕπνος λάβοι λήθης
Μέλανθον, 766. Γραμμοῦς
χώρει λαβεῖν κράτη, 891.
χώραν λαβεῖν, 1065. δόμων
λαβεῖν ὃ χρήζει, 1269. λαβῶν
ταύρου δάνος, 269. σκύλων
ἀπαρχὰς λαβῶν, 1450. τὰ
δευτερεῖα τῆς πάλης λαβόντα
κηρύττουσι, 171. τὰ δευτερεῖα
καλλιστευμάτων λαβόντα,
1012. μοναρχίαν λαβόντες,
1250. ἀντ' ἴσων ἴσα λαβόν-
τες, 1303.

Λαμῆτιος· ἐν Λαμηταίῃς δῖναισι,
1085.

Λαμπαδουχία· δέκηλα μὴ σέ-
βουσι λαμπαδουχίαις, 1179.

Λαμπαδοῦχος· λαμπαδοῦχον ἐν-
τυνέ δρόμον, 734.

Λαμπέτης (ἀρωατήριον Ἰταλίας
περὶ Τέμεσσαν), 1068.

Λαμπουρίς· Σισυφείας λαμπου-
ρίδος λάμψει Φρύκτωρον, 344.
τῆς βασσάρας λαμπουρίδος
τεκῆος, 1393.

Λαμπρός· λαμπρὸν αὐγάζω
Φάος, 941.

Λαμπτήρ· ὅταν λαμπτήρα
φαίῃ, 385.

Λαμπτηροκλέπτης (Perseus),
846.

Λάμπω· λάμψει κυκλὸν Φρύκτω-
ρον, 345.

Λάομέδων, 952.

Λαπέρσιος· Ζηνὶ τῷ λαπερσίῳ
δωμῶντος Ζεὺς, 1369. πρὸς
ἄστρων κλίμακας στήσει δρό-
μον τοῦ διπτύχου λαπερσίους
(Diocuris), 511.

Λάρις (ποταμὸς Ἰταλίας), 725.

Λαριακόφθορος· ἐκπεφευγὸτα
λαριακοφθόρους (al. λαρια-
κοφόρους) εἰφάς, 255.

Λάρυμνα (πόλις Θεσσαλίας),
1146.

Λαρύνθιος· χάριν τίνοντες λα-
ρυνθίῳ (Ιουί), 1092.

Λαός, attic. λεώς· λεῶς Νεα-
πολιτῶν, 735. νεκρὸν στέψει
λεῶς, 799. ἀγραιλος λεῶς
Λίβυς, 893. πᾶς λεῶς, 973.
Ἰγνύγον σπαρτὸς λεῶς, 1206.
ναυκληρίας λαῶν ἀνακτες,
557.

Λᾶς (vrbs Laconiae)· Λᾶν
περήσεις, 95.

Λάσκω· πατρὶ λάσκε τὰς ἐπη-
κόους λιτάς, 460. (Reich.
non bene: λάω.)

Λατῖνοι· κτίσει χώραν ὑπὲρ Λα-
τίνους φαισμήνην, 1254.

Λατρεὺς· νιν κολαστής δεινὸς
οὐτάσας λατρεὺς (Neptu-
nus), 393.

Λάτρεις· αἰτιάσονται βλάβης
Πλούτωνος· λάτρειν, 1490.

Λατυπέω· ἐλατύπησάν τὰ κοι-
ράνῃ, 523.

Λαυρήτη· λαυρήτης γόνος (Κρο-
τωνιάται), 1007.

Λαύρος, cf. λάβρος.

Λαφρία (Minerva)· ἐηλώμασι
Παλλάδος λαφρίας, 356. οἱ
λαφρίας οἶκοι Μαμέρτας ἡθα-
λαμμένοι, 1416. ἀλγυνούσι
λαφρίαν κέρην, 985.

Λάφριος· λαφρίου λακτίσμαθ'
Ἑρμείου ποδὲς, 835.

Λαφύσσω· πρὶν λαφύξωμαι
γάνος, 321.

- Λαφυστίαι (Βάγκραι)· παρά λαφυστίας κερασφόρους γυναίκας, 1237.
- Λαφύστιος· κτήσιν θοίναις Πρω-νίων λαφυστίαν κυχών, 791. στάχυν κείροντα λαφυστίαις γνάθοις, 215.
- Λαχαίνω· ἦν μή τις χέρσον λαχῆνῃ, 624.
- Λαίνα· λαΐνης εἰσιδούσ' οἰκου-ρίαν, 1107. κτανὼν ταυρο-σφάγον Λαΐναν, 47.
- Λέβης· Φλοιοδύμενος τινθῶ λέ-βητος, 36. λέβητι δαιτρευ-θεῖς δέμας, 1315.
- Λεβητίζω· σάρκας λεβητίζουσα, 199.
- Λέγω· λέξω τὰ πάντα, 1.
- Λειβήθριος· λειβηθρίην ὑπερθε-σοπῆν, 275. λειβήθρια· Δωτίου πύλαι, 410.
- Λεῖπω· λείπει διπλοῦς σκύμνους λέοντας, 1231. λιπὼν Σαόν, 78. ἄγγελον λιπὼν, 657. λιπὼν ὕψηλὸν κλέτας, 703. Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι λιποῦσα, 19. Ἔριν λιποῦσαι, 1333.
- Λεῖψανον· λείψανον τοξευμάτων, 662. λειψάνοις πυρός, 54.
- Λέκτρον· λέκτρων ἑκατι, 60. λέκτρων στερηθεῖς, 1457. μίαν ἔξευξε λέκτροις, 962. λέκτρα θουρῶσαι ἀνθρώπων, 85. ὅταν θουρὰς οἰσטרῇσῃ κύνων πρὸς λέκτρα, 613.
- Λεοντάρη (πόλις Βοιωτίας)· πο-θοῦντες Λεοντάρης πάγους, 645.
- Λέπας· Τυμφορηστὸν λέπας, 420. αἰπὺ νάσσειται λέπας, 1045.
- Λεπρός· ἀκτὰς ἐμβυτήσονται λεπράς, 642.
- Λεπτός· ἀκούσει πεμφίδων ὅπα· λεπτήν, 687.
- Λέπτυνις· λέπτυνιν οὐ τρέμου-σαν οὐδαίαν θεάν, 49, cf. Etymolog.
- Λέρνη· κόρην λέρονος ἀνηρεῖψαντο, 1293.
- Λέσχη· θήσει βαρὺν κολῶν ἐν λέσχαῖς, 543.
- Λευκαῖοί· οἰκησούσι λευκανῶν πλάκας, 1086.
- Λεῦκος (Talonis filius)· λεῦ-κον (al. λευκὸν) στροβήσων, 1218.
- Λευκός· κραντήρι λευκῷ τὸν ἔκτανε πτέλας, 833. λευκὰ φαίνουσai πτίλα, h. e. remos, 25.
- Λεύκοφρος (τένεδος)· εἰς στενήν λευκοφρὺν ἐκπεπλευκόσι, 346.
- Λευκωσία (vna Sirenum): 723.
- Λευρός· λευρὰς γατομῶν δι' αὐ-λακος, 263. λευράν ἀλε-τρεύσοντα Μόλπιδος πέτραι, 159.
- Λεύσω· λεύσω (al. λεύσω) σε, δεύτερον πυρουμένην, 52. λεύσω θέοντα, 86. λεύσω σπεῖραν κακῶν, 216. βλάβην λεύσω, 990. λεύσουσαν (al. λεύσσουσαν) ἄτην, 318.
- Λευστήρ· λευστήρα ρίψας πέτραι, 1187.
- Λευταρία (πόλις Ἰταλίας)· ἀμφὶ λευταρίαν, 978.
- Λέχος· ἡμεῖρων λέχους, 201. πρὸς τόργου λέχος ἔλκυσθήσο-μαι, 357. ἐς νότον ἠνιάσθη λέχος, 423. εἰς λέχος λα-θραῖον αὐτοκλήτος, 495. ἧς λέχος πατήρ δράκοντι συγκα-ταινέσει, 1222.

Λεχώ· τοῦ δράκοντος ἔντοκον
λεχώ, 185.

Λεφειός (Apollo)· 1454.

Λεφίος· χρησμοὺς λεφίου, A-pol-
litis, 1207.

Λέων· Ἰφιδος λέων, 324. κα-
ταΐδων θύσθλα λέων, 459.
χαρμδραῖος λέων, 1441.
τριεσπέρου· λέοντος, 33.
λέοντος ἀτραπὺς βοῶν χω-
στάς, 697. λέοντα θοίνης
σχῆσει, 213. λέοντα ταύρω
συμβαλόντα φύλοπιν, 555.
φλέξας θρασὺν λέοντα, 917.
λεόντων καρτερώτεροι, 517.
λείπει σκύμους λέοντας,
1233.

Λήγω· οὐδὲ ναυφάγοι λήξουσι
πένθους φρενιταῖαι, 1096.

Ληθαῖος· ληθαῖω σκότῳ, 1127.

Ληθαιῶν (ῥος Ἰταλίας)· λιπῶν
ληθαιῶνος κλέτας, 703.

Ληθαργος· ληθάργω σφαλεῖς,
241.

Λήθη· μὴ ὕπνος λάβοι λήθης,
767.

Λήϊον· πέφρικαν ὥστε λήϊου γύαι,
252.

Ληῖτις 1. ληῖτις· ληῖτιν ἐμπε-
σαῦσαν ἔξευτοῦ πτερῶ, 105.

Ληκτήριος· τρίθειρον νῆσόν εἰς
ληκτηρίαν, 966. οἰκήσουσι
χερσόνησον ληκτηρίαν, 1391.

Λημναῖος· λημναῖω πυρί, 227.

Λήμνιος· ὁ λήμνιος πρηστὴρ
Ἐνυῶς, 462.

Ληστής· ὁ ληστής Δωριεὺς στρα-
τός, 284. κύπριδος ληστήν
θεᾶς γέμουσαι, 1143.

Λήταρχος· λήταρχος ἱερείας
σκύλαξ, 991.

Λιάζω· οὐσα χειρμάδος ναῦται
λίαζον, 21.

Λίβυς· ἄγραυλος λεὼς λίβυς,
894. ἐκ λιβύσσης (ἐλ. γῆς)
· ἴκτος, 1016. λιβύσσην ψάμ-
μον ἄξουσι πνοαὶ θρηῆσαι,
1014.

Λιβυστῆς· ἀμφὶ λιβυστῆας
πλάκας, 648.

Λιγγεύς (αἱ λιγκεύς)· βεῖθρον
ἐκβράσσων ποτῶν, 1240, cf.
Nott.

Λίγεια (Siren)· 726.

Λιγνύς· λιγνύς ῥεῖπαῖσι, 294.

Λιγυστικός· εἰς κυταίαν τὴν
λιγυστικὴν μολῶν, 1312.

Λιγυστίνοι· λιγυστίνοιτε μίξαν-
τες πάλην, 1356.

Λίθος· πρὶν ἂν κρατήσῃ ναστὸν
εἰστόχω λίθῳ, 640.

Λίλκια (πόλις Φωκίδος)· πάτραν
λίλκίαν ποδοῦντες, 1073.

Λιμναῖος· πρὸς ἐκβολαῖσι
λιμναίων ποτῶν, 189.

Λίμνη· λίμνης ἀρχιτέρμοιες
ποτῶν, 1130. λίμνης Φόρ-
κης ποτά, 1275. νῆμα
λίμνης, 1353. λιπῶν λίμνην
ἄσρον, 704. λίμνην τέμνων
τάναις μέσσην, 1283.

Λιναργέτης· πορκέων λιναργέτης
(i. e. ἀγρευθεῖς ἐν λίνοις),
237.

Λινδῖος· κτενοῦσι βοηδρομοῦντα
λινδίων στρατηλάταις, 923.

Λινεργής· λινεργής κλώσις, 716.

Λίνον· ποδώτοῖς ἐμφοροῦμεναι
λίνοις, 1015.

Λῖνος (ἀκρωτήριον Ἰταλίας)·
λίνου ἀλισμῆκτοιο ἄκραν ἄρσον-
ται, 994.

Λιπαῖνῳ· ῥόος νασμοῖς λιπαίνει,
886. τὴν Βρύχην λιπαίνει,
1408.

Λίπος· ἀλοιφαῖον λίπος, 578.

- Λίπτω· λίπτοντα κάσσης ἐκ-
 βαλῶν, 131. λίπτοντα
 λέκτρων ἐκβαλοῦσα, 553.
 Λίστρον· λίστροις ἤρειψεν πάγον,
 1348.
 Λιτή· λιταῖς Σθένειαν γουναύ-
 μεναι, 1164. κρατήσας
 λιταῖς γουνασμάτων, 1243.
 πέμψας τὰς ἐπηκρούς λιτάς,
 125. λάσσει τὰς ἐπηκρούς
 λιτάς, 460.
 Λοβός· ἐξ ἄκρων λοβῶν φθέρσας
 κύφελλα, 1401.
 Λογγάτις· (Ἀθηνᾶ)· 520.
 ἵδρυμα παρθένου λογγάτιδος,
 1032.
 Λόγγυρος (λίμνη Σικελίας)·
 κρείουσα λογγούρου μυχῶν,
 863.
 Λόγος· ἦν μηχανθῇ λόγος, 2.
 ἀναπεμπάζειν λόγον, 1470.
 ἤεχε λόγων, 30.
 Λόγχι· λόγχις ἐν ὑσμίνῃσι,
 1358. γύχι λόγχαίς ἀπο-
 στίλβοντες, 253.
 Λοιβή· ὅταν Θαλυσιόις λοιβαῖσι
 μειλίσσωσι κράγον, 542.
 λοιβαῖσι κυδανούσι θεῶν, 720
 et 929. κλέος λοιβαῖσι
 κυδανούσι, 1213. λοιβαῖς
 ἀφύσσων πέλλαις γάνος, 708.
 Λοίγιος· λοίγιος στόνουζ, 795.
 Λοιμικός· ἀρωγός λοιμικῶν
 τοξευμάτων, 1205.
 Λοιπός· τὰ λοιπ' ἀκούσω, 1373.
 Λοῖσθιος· λοῖσθιον μέλος, 1463.
 λοῖσθίαν μοῖραν δεδορκότες,
 81. εἰς θῖν' ἐρείσας λοῖσθίαν,
 246. αἰχμαῖσούσι λοῖσθίαν
 βοήν, 441.
 Λοῖσθος· λοῖσθος εἰς γῆν εἴψας
 πόδα, 279. λοῖσθος ἐγείρει
 ἔριν, 1562. λοῖσθον ἐκπιῶν
 σκίφον, 163. λοῖσθον (i. e.
 ἴστερον, posfiremo), 789 et
 999.
 Λοκρός· λοκρόν ῥέθρον, 1429.
 λοκρῶν ἀγγυαί, 1149.
 Λοξός· λοξὸν ἤλθον ἀγγελῶν,
 1467. λοξῶν ἐς διεξόδους
 ἐπῶν, 14.
 Λούω· λούσει σῆμα νασμοῖς,
 730. γραφὰς τεκόντων δα-
 κρύοις λελουμένας, 371.
 Λουτράν· ὑπαί λουτρῶνος ἀρενείων
 στήγην, 1103.
 Λοφνίς· σάρκας καταίθων λοφνί-
 σι, 48.
 Λόφος· πολυδέγμων λόφος,
 700. ἀπ' ἄκρων λόφων, 29.
 ἐκ λόφων τράρωνος, 1159.
 ἀπ' Ἰδάλιον λόφων, 1256.
 Λοχεία· ἐκ λοχείας γυῖα χυτλῶ-
 σαι δρόσῳ, 322.
 Λόχος· ὅταν τὸν ὠδίνοντα μυρ-
 ματὸν λόχον ἀναφαλέξῃ,
 342.
 Λυγαῖος· εἰρκτῆς ἀλιβδύσατα
 λυγαῖας δέμας, 351. λυ-
 γαῖαν ἐσθῆτα ἐγχλαυνούμενος,
 973.
 Λυγκεύς, al. λυγγεύς, quod
 vid. 1240.
 Λύγος· ἔχνος ἐμπλέξας λύγοις,
 213. σφραγὶς λύγοις τε-
 τρανθεῖσα, 781. γυῖα συν-
 δήσας λύγοις, 1247.
 Λυγρός· ἔλκος δρακοῦσα λυ-
 γρεῖν, 62. ἀρενύσας λυγρὸν
 πήδημα, 465. λυγρὴν συμ-
 φορὰν δαρούμενος, 910. πη-
 μάτων λυγρῶν κόπις, 763.
 λυγροῦς τάφους δοκεύει, 1324.
 ἐπεσβολήσας λυγρὰ (i. e.
 λυγρῶς), 130.

Λύθρον Ι. λύθρος· ἀργῆ πᾶς
Φαληρίων λύθρῳ, 491.

Λυκαίνομωρος· αὐτόδαιτος ἐκ-
γόνων δυνὸς λυκαίνομωρον,
481.

Λυκορμαῖος· ἐκ λυκορμαίων πο-
τῶν, 1012.

Λύκος (filius Promethei).
λύκου τάφους οὐκ αἰδούμενος,
132.

Λύκος· πόρτιν ἀρπάσας λύκος,
102. αἰθων λύκος, 246.

παπποκτόνος λύκος (E're-
nor), 1034. θηροχλαίνου

σηκὸν λύκου (Herculis), 871.
δυνάστην τοῦ πετρωθέντος λύ-

κου, 901. Μαμερτὸν ὀπλί-
την λύκον, 938. χαράδρης

τὸν στρατηλάτην λύκον, 1444.
Ἀκταίων λύκοι, 504. αἰθω-

νις λύκοι, 1248. φορηγοὶ
λύκοι, 1293. λεῦσσαν φόνον

ἀγραύλων λύκων, 990. λύκοις
ὄρκιον σχάσας, 329. πορθη-

ταῖς λύκοις, 524. ἀρπακτῆ-
ρας αὐγάσαι λύκους, 147.

ἐπεμφαν ἄρπαγας λύκους,
1309.

Λυκοφία· ὡς λυκοφίαν κνεφαίαν,
1432.

Λυμεών· λυμεών ἐμῆς πάτρας,
38. λυμεών ἀστένακτος, 781.

Λυπρός· λυπρὸς δυνάσει θεόν,
404. τάφος λυπρός, 1156.

λυπρὸν ἀμπρένσει βίον, 975.
λυπρὸν ὄφονται βίον, 1019.

λυπρὰν λεαίνης εἰσιδοῦσ' οἰκου-
ρίαν, 1107.

Λυροκτύπος· δράκοντ' ἀφύκτων
γομφίων λυροκτύπῳ, al. λυρο-

κτύπον, 918.

Λύσσα· πλασταῖσι λύσσης
μηχαναῖς, 818. τοῦ λύσ-

σαν ἀχματηρίαν χέαιτος,
454.

Λύχνος· τετρήνας λύχνους, 422.

Λύω· ἀγῶνες λύσσει πάλας,
1436. ἔλυσε χρημῶν αἰόλον

στόμα, 4.

Λώβη· ἐνὸς λώβης ἄντι, 365.

λώβαισι παντοίαισιν ἐσπαρ-
γμένους, 656. κατασκόποις

λώβαισι φηλώσας πρόμιν,
785. λώβαισιν αἰκισθέντας

ὀγκαίου βόθρου, 1225.

M.

M et B confus. 395.

Μάζα· ἐπιδόρπιον τρύφος μάζης,
608.

Μαζούσιος· Μαζουσία προΐχουσα
lcl. ἀκτὴ, in mammae figu-

ram prominens, 534.

Μαιμάω· μαιμῶν πορέσσει χεῖρα,
1171. μιμῶνται τύφαι, 529.

Μαῖρα· μαῖρας ὅταν ἀλλάξης
δομήν, 334.

Μαιώτης· ἀποφάλλουσα Μαιώ-
την πλόκον, 915. λίμνην

προςφειλεστάτην βροτοῖς Μαιώ-
ταισι, 1290.

Μάκαλλα (πόλις Ἰταλίας)· ἐν
Μακάλλοις σηκὸν δέιμαντες,

927. al. dicitur Μακάλλας
cf. Noti.

Μάκαρ· ἡσέας μακάρων, 1204.

Μακεδός· μακεδὸς ἀμφὶ κισ-
καίου νάπας, 1273.

Μακρός· τί μακρὰ βάζω, 1451.

Μάλα· ἀπὼ μάλ' οὐπῶ, 766.

Μάμερσα (ἢ Ἀθηνᾶ)· οἶκος
λαφρίας Μαιμέρας, 1417.

Μάμερτες (ὁ Ἄρης)· 1410.
ὀρκωμοτῆσαι Μάμερτον, 938.

Μάντευμα· ἐν μαιτευμάτων
σφαλεῖς, 429.

- Μάντις· μάντιν νεκρὸν στίψει
λαῖός, 819.
- Μαριάνω· σέβας μαριανθὲν σκό-
τω, 1127. κῦδος μαριανθὲν,
1231.
- Μαριμαρῶ· ἐπόφεται πέμπτερον
γραῦν μαριμαρουμένην δέμας,
826.
- Μαριμαρῶπις· τῆς δειρόπαιδος
μαριμαρῶπιδος γαλήης, 843.
- Μάρπτω· ἔμαρψεν ἑβραίου σκύ-
τος, 1316. πέτρας μάρπτων,
760. τὸν τυπέντα ἐν βρόχοις
μάρψας 3. 1. μάρψαντος
ἐκ κρίλης πέτρας ὄπλα, 495.
- Μαρτιωνίς· λίμνης Φόρκης Μαρ-
σιωνίδος ποτά, 1275.
- Μάσταξ· ἀμυδρὸς μάστακος
προσφθίγμασι, 687. ψάλ-
λουσα μάστακος κρότον,
1453.
- Μαστεύω, vel ματεύω· ματεύ-
σει χερσὶ προσσωτοῦς βραχίς,
1102. πατρὸς κῆρα μαστεύων
φόνου, 1120. αἰλὸς ἐντὸς
ματεύων, 187. ἀρπαγεῖται
πλάτιν ματεύων, 821.
- Μαστήρ· μαστῆρας θυγατρὸς
ἔστιλε, 1023.
- Μαστίξω· κεραυνή μαστιγι μα-
στιχθήσεται, 740. al. συμ-
φλεχθήσεται.
- Μάστιξ· μαστιγι συνδραύσας
κάραν, 436. μαστιγι μα-
στιχθήσεται, 740. κάρα
μάστιγι τυπεί, 981. οὐ γὰρ
ξίνει μαστιγες, 779.
- Μαστός· σπάσαντι μαστὸν εὐθη-
λον θεῶς, 1328.
- Μάχη· ἐπιμαυῖσαι μάχης,
301. πρηστῆρα δαῖνυ μάχης,
861. τορητὸν οὐκ ἔτευξεν ἐν
μάχῃ, 436. στυγνὴν μάχην
στήσας, 939. πεφειγὼς
δεινὴν μάχην, 1042. ἰνοστὸς
ἐν μάχαις, 1255. αἰμοφύρ-
τοις ἐστιάμενον μάχαις,
1411.
- Μάφαιρα· κομπάζοντα μαφάυ-
ρας στόβους, 395.
- Μέγας· μέγας ἥρας, 1204.
θάμβος ἐγχώροις μέγα, 509.
καίπερ παναστραῖον μέγαν
ἔχοντα, 526. μέγαν στόρ-
θυγμα δωρεῖται κτίσαι, 305.
σηκὸν μέγαν δειμαντες, 927
et 959. μέγαν πλειῶνα μὴ
πεφειγότα, 1039. ὄρμον
Λιήτην μέγαν, 1274. Superl.
δίσκου μεγίστου τάρβροθος,
400. πένθος μέγιστον ἔσται,
969. ἄλκαρ μέγιστον νύμ-
φευμάτων, 1136. κλέος
μέγιστον κυδανῶσι, 1212.
κλέος μέγιστον αὐξήσουσι,
1227. τιμὰς μεγίστας λα-
χών, 1125.
- Μέγαριος· (πόλις κιλικίας),
444.
- Μέδω· μεδούσης Στρυμῆνος Ζη-
ρυιδίης, 1178.
- Μέζα· μεζέων κρανόμενον, 762.
- Μέθη· καρηβαρεῖνται ἐκ μέθης,
384.
- Μειλίσσω· ὅταν λοιβαῖσι μειλί-
ζωσι (al. μειλίσσωσι) Κράγον,
542.
- Μείρω· ἰαύσει τὸν μεμορμένον
πότμον, 430.
- Μελαγκραῖρα (Sibylla), Με-
λαγκραῖρας κόπις, 1464.
- Μελάθρον· μέλαθρον ἐκ βάθρων
ἀνάστατον, 770. μελάθρων
ἔρμα, 1190.
- Μέλαινα· (Proserpina) 198.

- Μέλαιθος· (Neptunus), μὴ ὕπνος· λάβοι λήθης Μέλαιθον, 767. cf. Eustath. ad Il. α, p. 225.
- Μελιναία· (Αφροδίτη), Μελιναίαν θεὸν δεινύσει, 403.
- Μέλισσα· μέλισσαι συμπεφυρμένοι καπνῷ, 293.
- Μελίτη· Μελίτην νῆσον κατοικήσουσι, 1027.
- Μελλόνυμφος· τὸν μελλόνυμφον εὐνέτην κυταΐκῃς, 174.
- Μέλλω· ἃ νῦν μέλλω θροεῖν, 1373. μέλλων ἐπὶ Τῖτᾶνας περᾶν, 798. πείσεσθαι μέλλοντες, 541. μέλλοντες ἀιστῶσιν, 1282.
- Μέλος· ἐστῆναξε λοίσθιον μέλος, 1463. αἰὼλῳ μέλει πείσει, 671. ἅσιτα φορμίζων μέλη, 140.
- Μελωδός· οἶμας μελωδοῦ μητρὸς ἐκμεμαγμένως, 713.
- Μέμβλη· (ποταμὸς Ἰταλίας), ἀμφὶ Μέμβλητος ῥοάς, 1083.
- Μεμφίτης· πλάτιν πορεύσασθαι Μεμφίτη πρόμῳ, 1294.
- Μέμφομαι· ὧν ἀλήκην ἐνός οὐδ' ὁ Σκιαστὴς ἐμίμψατο, 563.
- Μέν· quidem, 426. 450. 553. 659. 717. 775. 825. 1014. 1236. 1281. 1421. et quidem, ab initio orationis, et connectentis, 16. 716. 1369. μὲν — δέ, 94. 417. 589. 903. 944. 1099. 1414. 1436. καὶ μὲν, si quidem, 32. 180. 280. 544. 564. 567. 584. 642. 812. 1087.
- Μένος· εὐνάζων μένος σχήσει, 510.
- Μένω, poet. μίμνω· μόχθος ἄθλιος μενεῖ, 666. σφραγίς μενεῖ ἐν πλευραῖς, 780. σοὶ μόρος μίμνει δυσαίων, 1076. μίμνειν ἀνώγων, 572. μίμνειν πατέρα, 815. κυνθίαν σκοπὴν μίμνοντες, 575.
- Μέρμερος· τεύζει μέρμερον βλάβην, 949.
- Μεσόδμη· σὺν μεσόδμῃς βαλεῖ πρὸς κύμα, 751.
- Μέσος· ἐν αὐλῷ μέσῳ, 40. ποτῶν μέσῳ, 490. τυπεῖς κόγχων μέσον, 1105. θήσει κοιλὸν ἐν λίσχαις μέσον, al. μέσαις, 543. ἐς μέσην τρόπιν, 747. λίμνην τέμνων μέσην, 1288.
- Μεσσαβώ· κύκλον ὑπὸ ζεύγλῃσι μεσσαβοῦν, 817.
- Μετά· μεθ' ἑκτὴν γένναν, 1446.
- Μεταίχμιος· ἐν μεταίχμῳ ἡρίων σταθήσεται, 445. φόνου μεταίχμιοι ἀνδρῶν, 1435.
- Μεταλλεύ· πᾶν μεταλλεύων γνύθος, 485.
- Μεταξύ· διπλῶν μεταξύ χοιράδων, 389.
- Μετάρσιος· ἀρπάσας μετάρσιον, 265.
- Μετάφρενον· γιγάντων νῆσος μετάφρενον θλάσασα, 688. ῥήξει μετάφρενον, 1112. ἐν μεταφρένοισι βουστρόφοις χθονός, 1438.
- Μετοχλίζω· μετοχλίσας ὀλίζον, 627.
- Μή· σχήσει, τὸ μὴ ἀιστῶσαι στάχυν, 214. ὥς μή σε ὥφελε φυτεῦσαι, 219. μὴ ὥφελε ἀπῶσαι, 224. μέγαν πλειῶνα μὴ (nisi pro ei μή) πεφηνγότα, 1039. ἦν μή τις χέρσον λαχύνῃ, 623. ὥς μή

- βλέπωσι, 445. ὥς μὴ κατα-
βρώξῃ, 742. μὴ ποτε στεί-
λαις, 512. μὴ δὲ εἴψειαν,
514. μὴ λάβοι, 766.
- Μῆδα· φαίνεται Μῆδας δάμαρ-
τος, 1211.
- Μήθυμνα· (πόλις Λέσβου), ἐν
κλήροισι Μηθύμνης, 1098.
- Μηκιστεύς· (Ἡρακλῆς), θανού-
σης ἐκ χειρῶν Μηκιστέως,
651.
- Μηκύνω· ἦν. μηχανυῖ λόγος, 2.
- Μῆλας, sic Stephan. verum
alii μῆλατον, Reich. μῆ-
λαρ, forte errore typogr.
pro μῆλας: μῆλάτων ἀπαρ-
τήματα, 106.
- Μηλιαυθμός, alii minus be-
ne, μῆλιαθμός· ἀντὶ μῆ-
λιαυθμῶν, 96.
- Μῆλον· ἀμφὶ μῆλων τῶν θυρυ-
κτῆτων, 933. δοραῖς μῆλων
ἐγκοιμωμένοις, 1050.
- Μῆν· οὐ μὴν ἀνατεῖ γε, 283.
οὐ μὴν ἔσται, 1126. Do-
ric. οὐ μᾶν ὑπεῖζει γε,
1412.
- Μῆνη· μῆνης ἐλίσσων κύκλον,
306. πρόθε μῆνης, 482.
- Μηνιμα· μῆνιμα δειμαίνων
θεῶς, 1186.
- Μήποτε· μήποτ' ἐς πάτρην
στείλαις, 512. ἀνεῖναι μή-
ποτ' ὄμπιον στάχυν, 621.
- Μῆρινθος· ἄκραν βαλβίδα μη-
ρίνθου σχάσας, 13.
- Μῆτε· μήτε χρυσῷ καλλύνειν
εἶδη, μήθ' ἀβροπῆνους ἀμφι-
βάλλεσθαι πέπλους, 862.
- Μήτηρ· μήτηρ ἢ πάλης ἐμπεί-
ραμος, 1196. μητέρος Ζη-
ρυνθίας σηκὸν δέιμαντο, 958.
μητρὸς θεῶς, 240. μητρὸς
κελαινῆς χέρνιβας μιμούμενος,
325. οἶκας μελαρδοῦ μητρὸς
ἐκμεμαγμένως, 715. μη-
τρὸς ἐντὸς δελφύος, 539.
σὺν μητρὶ τέκνων κρεανόμενος,
203. τί μητρὶ τῇ Προμη-
θεῶς ζυνὸν πέφυκε, 1283.
- Μηχανή· πλασταῖσι λύσεως μη-
χαναῖς οἰστροημένῳ, 818. ἐχῆ-
νος μηχαναῖς οἰκοφθοράν,
1095. ψυδραῖσι ἐχθραν
μηχαναῖς ἀναπλέκων, 1219.
- Μῆχαρ· βαιὸν τι μῆχαρ ἐν
κακοῖς, 568.
- Μῆχος· μῆχος ἀφελεῖν πάτρην,
1459.
- Μικαφόνος· φιτροῦ δέζεται μικαι-
φόνον, 913.
- Μίασμα· κακὸν μίασμα ἀλθαί-
ων κακῶ, 1122.
- Μίγνυμι· σὺν δὲ σφι μίξει στρα-
τὸν, 1242. μίξαντες πά-
λην, 1558. μόροι τῆς λα-
θρονύμφου πόρτιος μεμιγμέ-
νοι σκύμνῳ, 320.
- Μικρός· πένθος οὐχὶ μεῖον οἶστο-
μαι, 502.
- Μιμαλλών, al. Μιμαλάν·
κλάρου Μιμαλλών, 1464.
- Μιμέομαι· μητρὸς κελαινῆς
χέρνιβας μιμούμενος, 325.
- Μίν· μιν παλεῦσει, 405. ὅμη-
ρόν μιν θῆκε, 422. μιν
θανόντα δέζεται, 806.
- Μινύαι· Μινυῶν εὐλιπῇ στελγί-
σματτα, 874.
- Μιζόθηρ· ἀμφὶ μιζόθηρος
(Scyllae) σκοπᾶς, 650.
- Μιζοπάρεθνος· μιζοπάρεθνος κύ-
ων, 669.
- Μισηνός· ὄρμων Μισηνοῦ νάσ-
σονται κλίτη, 737.

Μισόνυμφος· ζηλώμασι τῆς μι-
σοῦμφου λαφρείας, 356.

Μιστύλλω· πάππον Ἑριννὺς
ἄσασκα μιστύλασα, i. e. κα-
τακόφασα εἰς μικρά, 154.

Μίτος· τοῦτα μίτοισι χαλκῶν
στρόμβων ἐπιβροῖζοῦσι γηραιαὶ
κῆραι, 584.

Μιάσμαι· τῆς πρὶν διαίτης με-
μνημένοι, 609.

Μνήμη· ἄσσα διὰ μνήμης ἔχω,
8. μνήμην παλαιῶν τημε-
λοῦσ' ὀδυράτων, 977. μνή-
μην παλαιῶν λήφεται θεσπι-
σμάτων, 1252.

Μνήμων· Μνήμων πρηνὴς θα-
νεῖται, 241.

Μνίον· τάρχχον ἐν μνίοις κρύφει,
398.

Μογοστόκος· μογοστόκους ᾠδῆνας
ἐξέλυσε δεινρώδης κλάδος,
830.

Μοῖρα· πολλά κυλίνδει Μοῖρα
(Parca) παμμήστωρ βροτῶν,
490. μιᾷ κρύφαι τοὺς διπλοῦς
μοῖρα (θανάτω), 226. λοι-
σθίαν μοῖραν δεδορκότες, 82.
ἐταίρων ἐπιτερωμένην ἰδὼν οἰω-
τόμικτον μοῖραν, 595.

Μολέω, vel μόλω· ποίμναισι
πρηνεμεῖ πολεῖν, 1055. ἐς
πάτρην μολῶν, 338. νῆσον
μολῶν, (al. μολῶν) 478.
χέρσον μολῶν, al. μολῶν,
824. πέλας γῆς μολῶν,
1044. Ραίηκλον οἰκῆσει μο-
λῶν, 1236. εἰς κυταίαν
μολῶν, 1312. καταιβάτης
μολῶν, 1370. καταιθαλώ-
σει γαῖαν μολῶν, 1376. εἰς
διαλλαγὰς μολῶν, 1448.
ἐνοικήσουσι χθόνα πλαγκτοὶ
μολόντες, 952. ὅταν μο-

λόντες αἰτίζωσι γαῖαν, 1059.
μολόντες δόμους, 1090. μο-
λόντας εἰς γῆν, 956.

Μόλις· μόλις σωῶσει, 757.

Μολοβρός· πόνους ἰδὼν μολο-
βρός, 775.

Μολοσσός· (Apollo), Μολοσ-
σοῦ κῆνον (i. e. Κάλχαντα),
426.

Μόλις· ἀλετρεύονται Μόλι-
δος πέτραι (h. e. Ἥλιον),
159.

Μομφή· μομφαῖσιν ἡρωαμένη,
59. μομφαῖσιν ἡλαστρημέ-
νος, 450.

Μοναρχία· φύλακα τῆς μοναρ-
χίας, 1218. σῆπτρα τῆς
πάλαι μοναρχίας, 1445. γῆς
καὶ θαλάσσης μοναρχίαν λα-
βόντες, 1229. ὄρειαν στή-
σεται μοναρχίαν, 1583.

Μονήρης· ὡς πῶ μονήρης ἀμφε-
λυτρώτας δέμας, 75.

Μονόγληνος· ὀφθαλμοῦ τοῦ μονο-
γλήνου στέγας χάρωνος, 659.

Μονοκῆτος· φεύγουται μονοκῆ-
τους (al. μονοκῆτ. et μονο-
κῆτ.) ἔδρας, 960.

Μονοκρηπίς, vel μονοκρηπίς·
ταχῶ μονοκρηπίδι κλέφοντας
γάκην, 1310.

Μόνος· μόνος σωθεῖς, 788.
μόνη στενάξεις, 571. μόνῳ
πύρρῳσιν αἵρεσιν, 1268. μόνῃ
ζυγόν ἀμφήρεισαν, 504.
μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα
σποδόν, 179.

Μονόστολος· δέζεται μονόστο-
λον, (i. e. ἐν πλοῖον ἔχοντα),
690.

Μορμωτός· ᾠδίνοντα μορμωτόν
(al. μυρμωτόν) λόχον, 342.

Μόρος· σοὶ μόρος μέμειπε θυε-

- αἰών, 1075. πρὸς αὐτο-
φόντου στρήνον ὤπλισαν μό-
ρου, 438. αὐτὸν ἐκώσσει
μόρον, 613. ἐπεγκαχάζων
τοῦ δεδοπότος μόρω, 285.
ζυγὸν ὀγχήσει μόρον, 64.
μόρον Φυγοῦται, 960. χα-
μεινάδος μόροι μεμιγμένοι
σκύμνω, 319.
- Μορφή· μόρφῃς ἔχοντας σίφλον,
1134.
- Μόρφνος· τὸν χρυσόπατρον μόρ-
φον ἀρπάσας, 858.
- Μορφώ· (Ἀφροδίτη) Μορφῶ
παροικήσουσι τὴν Ζηρυιδίαν,
449.
- Μόσυν 1. Μόσυν· μόσυνα φη-
γότευκτον, 1432. τοῦ μόσ-
συκας δικέλλη βουσκαφήσαν-
τος, 454.
- Μούνιτος· Μουνίτου τοκαῖς (Lao-
dice), 498.
- Μουσόφθατος· Γαύαντος τά-
φον μουσόφθατον, 832.
- Μόχθος· μόχθος ἄθλιος μενεῖ,
666. ἄνευ μόχθων πικρῶν,
283.
- Μοχλός· δυσμενῶν μοχλόν,
527.
- Μόφος· Μόφον τιταιρώνειον ἐν-
θα ταρχύσαντο, 881.
- Μοφόπειος· Μοφοπέιους αἰθα-
λώσασαι γύας, 1340.
- Μόφοπος· Μόφοπος κραίνων
ἀπάσης ναυαρχίας, 733. cf.
Nott.
- Μυδαίνω· ἐνθα μυδαίνει ποτοῖς
ὠκίναρος γῆν, 1008.
- Μίδρος· ἐκχέας παντῶλιον μύ-
δρον (i. e. χρυσόν), cf. Ety-
molog. ad v. 272.
- Μῦθος· ἀγγέλων μῦθον παρθέ-
νου Φοιβαστρίας, 1468. μύ-
- θοισι ἀλλήλους ὁδάξ βρύζου-
σι, 544.
- Μυθοπλάστης· μυθοπλάστην
ἐξυλακτῆσει γόν, 764.
- Μύκλος· μύκλὸν ὑπὸ ζεύγλῃσι
μεσσαβοῦν, 816. μέλαθρον
ἀνάστατον μύκλοις γυναικό-
κλωψιν, (i. e. τοῖς μνηστῆρ-
σι, cf. Etymol.) 771.
- Μύλακες· (ἔθνος Ἰλλυρικόν)
γείτων Μυλάκων ἔθροισ. χῶρος,
1021.
- Μυλεύς· (Ζεὺς), 435.
- Μυλήφατος· μυλήφατου χιλοῦ
δαίδαλευτριάς, 578.
- Μύλος· στερεῶ τυπέντα μύλω
(i. e. λίθω), 233.
- Μυνδία· (Ἀθηνᾶ), ἐργαλιᾶ
καθιερώσει Μυνδίας ἀνακτό-
ροις, 950. δέιμας σηκὸν
Μυνδίᾳ Παλληνίδι, 1261.
- Μύρινα 1. Μύρινα· (oppidu-
lum Lyciae), 248.
- Μυρίος· μυρίων τέκνων τάφους,
365.
- Μύρμηξ· μύρμηκες αἰάζουσιν
ἐκβεβρασμένους (i. e. παρα-
θαλάσσιαι πέτραι), 878.
- Μύρμος· μύρμων τὸν ἐξάπεζον
ἀνδρώσας στρατάν, 176. διὰ
στενῶν μύρμων ἐνήσει σκάφος,
890.
- Μύρρα· Μύρρας ἄστν (i. e.
Βίβλος), 829.
- Μύρω· ἐνθα μύρεται Σίνις,
982.
- Μυσοί· τόκοι Μυσῶν ἀνακτος,
1246.
- Μύστης· σὺν θηρὶ βλώξας μύστη
(τῷ Ἑρακλεῖ), 1328.
- Μυχός· πάντ' ἐρευνήσας μυχὸν
ἄλός καὶ γῆς, 1244. ἐνθα
Τυφῶνος δάμαρ κενθμῶνος

αἰνόμετρον εἰδάνει μυχόν,
1354. πᾶσαι μυχῶν πηγαί,
701. κρείουσα λογγούρου
μυχῶν, 863. ἐν μυχοῖς
Δελφινίου παρ' ἄντρα Θεοῦ,
207. πάντου ἐνσαρούμενος
μυχοῖς, 753. ἐν χθονὸς
νειροῖς (νηροῖς) μυχοῖς, 896.
κόλλοις ἐν μυχοῖς διασφάγος,
1062. θαλάττης Αὐσονίτι-
δος· μυχοὺς στενοῦς, 44.
κευθμῶτος ἐν σήραγγι τετρή-
νας μυχοῦς, 122. θαλάσ-
σης ἐρευνῆσει μυχοῦς, 823.
ῥῆξι λακινίου μυχοῦς, 856.
Μύχουρος· μύχουρε χοιράδων
Ζίραξ, 373.
Μῶλος· μῶλον ὠρόθυται ἐγγό-
νοις Κρόνου, 693.
Μῶλυ· νιν βλάβης μῶλυ σαώσει
ρίξα, 679.
Μῶμαρ· μῶμαρ γένους, 1134.
cf. Eustath. ad Il. α', p.
293.

N.

Ναῖω· πόλιν ναίουσι, 1130.
αἰπὺ ναίων ἐδεθλίον, 800.
ἀμφὶ ρεῖθρα ναίουσα, 1041.
Νάκη· ταγῶ κλέφοντας νάκην,
1310.
Νᾶμα· νᾶμα πολυάνθους, 1046.
νᾶμα λίμνης, 1353. Βωκά-
ρου ναμάτων, 451.
Νάνος· νάνος πάντ' ἐρευνήσας
μυφὸν ἄλός, 1244.
Ναός· ναὸν τεύξουσι, 1128. ἐν
ναῷ Θεῶς, 986. πάντας ἐν
ναῷ κτενεῖ, 1224.
Νάπη· ἐπὶ κοιταίαν νάπην στε-
λοῦνται, 603. Κερκάφου νά-
παι, 424. Πυράνθιοι νάπαι,
1149. πολύρρηγοι νάπαι,

1241. εἰς Κεραυνίων νάπας
ἄξει, 1017. ἀμφὶ Κερκαίου
νάπας, 1273. εἰς νάπας
δυσπλήτιδας (al. δασπλήτι-
δας) βάζω, 1452.
Ναρύκειος· Ναρύκειον ἄστρ (h. e.
Νάρυξ), 1148.
Νασμός· Ζητὸς καχλάζων νασμός,
80. ἀναύρων νασμός, 1424.
λιπῶν στυγὸς κελαϊνῆς νασμόν,
706. λούσει σῆμα βούκερως
νασμοῖς Ἀρης, 750. ἦν ῥόος
νασμοῖς λιπαίνει, 886. βῶλον
ἐμπεφυρμένην νασμοῖς, 1581.
Ναστός· πρὶν ἂν κρατήσῃ ναστὸν
λίθω, i. e. ἄρτον, 640. cf.
Etymolog. ad v.
Ναύαιθος· (ποταμὸς Ἰταλίας),
921.
Ναυαρχία· κραίων ἀπάσης ναυαρ-
χίας, 753.
Ναυάτης· ἐνθα ναυάται (al.
rectius ναυβάται) θάνοντα
ταρχύσαντο, 881.
Ναυβάτης· ναυβάτη (al. ναυάτη
vel ναυνάτη) στόλῳ, 120.
ναυβάται ταρχύσουσι, 727.
ναυβάταις ἡχθημένους ἀκτάς,
827.
Ναυβόλεις· Ναυβολείων ἐγγόγων
ναῦται, 1067.
Ναυκληρία· ναυκληρίας λαῶν
ἀνακτες. 586. στένοντες κε-
νὴν ναυκληρίαν, 194.
Ναύλοχος· ἥξει ναύλοχον ρεῖθρου
σκέπας, 768. ναυλόχων σταθ-
μῶν πρόβλημα, 291.
Ναυμέδων· πάθον φυγόντα Ναυ-
μέδοντος (i. e. Ποσειδῶνος),
157.
Ναυπηγέτης· σηκὸν ἔδειμε πει-
τήκαντα σὺν ναυπηγέταις, 873.

Ναῦς, Ion. νῆς· νῆς ἐκβαλὼν πέτρων, 617.

Ναυσθλώ· γῆ ναυσθλωθήσεται ῥήσονται πηδοῖς χέρσον, 1415. Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλούμενον, 967. Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλάσεται, 1257.

Ναυστολέω· σῆμα ναυστολῶν ἐλξ, 1217.

Ναύτης· ναύτην ξενύσεται, 90. οὔσα ναῦται λίαζον, 21. Ναυβολείων ἐργόνων ναῦται, 1068. ὅλοινο ναῦται, 1291. στρατηλάτην ναύταις συνεκβράσσουνσι πνοαί, 898. ναύταις ἔδωκε κόρας, 955.

Ναυτιλοφθόρος· μιζήθρος ναυτιλοφθόρους σκοπᾶς, 650.

Ναύτιλος· πρὸς οἰκούς ναυτίλων σωθεῖς, 788.

Ναυφάγος· ναυφάγοι φρυκτωρίαί, 1096.

Νάω· τῆλε νάσσεται πάτρας, 947. νάσσεται λέπας, 1045. νησιῶν νάσσονται (al. νάσσονται), 599. νάσσονται κλίτη, 737. πρὸς βαθεῖ νάσαντο Διζήρου πόρῳ, 1026.

Νεάνδρος· ἀλκὴ νεάνδρου, 1345.

Νεαπολίτης· λεῶς Νεαπολιτῶν, 736.

Νέδων· (ποταμὸς Λακωνικὸς), τραχύς Νέδων, 347. cf. Suid. ad v.

Νεῖκος· νεῖκος ὥρινεν διπλοῦν, 1329.

Νειρίτης l. νηρίτης· θαιβοῖσι νεירותαίς φίλος, 258.

Νειρός, vel potius νηρός· ἐν χθονὸς νεироῖς μυχοῖς, 396.

Νεκρόμαντις· νεκρόμαντιν διζήσεται, 682.

Νεκροπέτρης· (Achilles), 276.

Νεκρός· ψυχὴν περισκαίροντι φησὶ νεκρῷ, 68. νεκρὸν στήφει λεῶς, 799. ἐκβεβρασμένων νεκρῶν, 377. χάρυβδις δαίσεται νεκρῶν, 678. σῆμα νεκρῶν στήσουσι, 1063. ἐν νεκροῖς στρωφωμένη, 1372.

Νεκροτάγος· ἀντιπορθήσει χθόνα τοῦ νεκροτάγου (Minois), 1399.

Νέκυς· ἐξηνάριζεν ὃν ἀξίφω δόλω νέκυς (Nellus), 51. πρὸς νεόδημον νέκυν ἐκβράσασα δέμας, 65. ψυχρὸν ἐκβεβρασμένον νέκυν, 396.

Νεογνός· ὅταν βάλῃ νεογνὸν σπύμνον, 505.

Νεόδημος· πρὸς νεόδημον νέκυν ἐκβράσασα δέμας, 65.

Νεοσκαφής· ὃν νεοσκαφὴς κρύψει στέγος, 1097.

Νεπτουνίδες· (Amazones), 1352.

Νέρθε, et νέρθεν· νέρθεν θαλάσσης, 123. κρηπὶδα νέρθε καλ-λυνεῖ πλόκῳ, 536.

Νέρτεροι· νερτέρων ἔδρας δύντες, 445. νερτέρων κειμήλιον, 384. νερτέροις φόβον, 685.

Νευρά· ψαλάξεις νευρᾶς κτύπον, 139.

Νεύω· εἰς Τηδὴν κέρας νένευκε, 1070.

Νέφος· ἄπλαντον κινήσει νέφος, 569.

Νηδύς· ἐπίανεν βορᾶ νηδύν, 1201.

Νῆς· νῆς ἐστὶ καὶ τητῶμενος ἀμφοῖν, 117.

Νήλιπος· ἀμπρεύουσιν νήλιπον βίον, 635. al. νήλιποι.

Νημερτής· χρήσει πᾶσι νημερτῇ φάτιν, 1051. πρὸς τὰ λῆστα νημερτέστατε, 225.

- Νήνεμος· πρὸς αἰθέρος νηέμεους
 ἔδρας, 255.
 Νήπαιστος· νήπαιστον αἰάζουσα,
 972.
 Νήπιος· τέκνων νηπίων κρεανό-
 μου, 203. παιδεύουσι νη-
 πίους γόνους, 638.
 Νηρείς· ἔδωκε Νηρέως πάους,
 164. τῷ Νηρέως γόνῳ Τρί-
 τωνι, 887.
 Νήριθμος· νήριθμος ἱσμός, 415.
 Νήριτον· (ὄρες Ἰθάκης), ἥξει
 Νηρίτου πρηῶνας, 769. Νη-
 ρίτων δρυῶν πέλας, 794.
 Νησαία· (μία-τῶν Νηρηίδων),
 Νησαίης κάσις, 399.
 Νησίς· νησίδα (al. νησίδα) νάσ-
 σονται, 599.
 Νησιωτικός· νησιωτικὸς στόνυξ,
 1181.
 Νῆσος· γιγάντων νῆσος ἢ μετά-
 φρενον θλάσασα, 688. νήσω
 ἐνὶ δράκοντος ἐκχέας πόσον,
 110. ἐν νήσῳ, 571. νῆτον
 μολάν, 478. εἰς νῆσον περά-
 σαις, 761. ἄξει εἰς νῆσον τρί-
 δειρον, 966. Μελίτην νῆσον
 κατοικήσουσι, 1027. νῆσον
 κερνεῖτιν ἐκπεπλακότες, 1084.
 νήσοις μακάρων ἐγκατοικήσεις,
 1204. εἰς πορκέως νήτους
 διπλᾶς, 347.
 Νησά· Νησοῦς θυγατρός, 1465.
 Νητρεκῶς· λέξω τὰ πάντα νητρε-
 κῶς, 1.
 Νήχομαι· τοὶ δὲ νήχοντο, 82.
 ὁποῖα πύρκος Ἰστριεὺς ἐνέζατο,
 76.
 Νιν· νιν βλάβης μᾶλυ σάώσει,
 679. μὴ καταβρώξῃ νιν κλύ-
 δων, 742.
 Νιφάς· ὁμβρία σμήχουσα νιφάς,
 8-6.
 Νόθος· ὅτ' ἐς νόθον ἠνιάσθῃ
 λέχος, 423. νόθον φίτυμα,
 453. ποδηγῶν πτόρθον Ἀγχι-
 σου νόθον, al. γόνον, 965.
 Νόμος· τὸν αἵματηρὲν ἐξάρχων
 νόμον, 250.
 Νόσος· νόσων ἀκέστης, 1052.
 Νόστος· πρὸ νόστου συμφορὰν
 δαρούμενος, 910.
 Νοσφίζω· νοσφιεὶ γάμων, 130.
 πίστιν λόγων ἐνόσφισε, 1454.
 νοσφίσας πάτρας, 894. Θε-
 μισκίρας ὅπο τὴν τοξόδαμον
 νοσφίσας Ὀρθωσίαν, 1331.
 Νότος· ἐν λιβύσσης ἐμπίπτων
 νότος, 1016.
 Νυκτίμος· αὐτόδαιτος Νυκτίμου
 κρεανέμων, 481.
 Νυκτίφοιτος· νυκτίφοιτα δέιμα-
 τα, 225.
 Νυκτωρ· νυκτωρ στελοῦνται, 604.
 νύκταρ ἵζονται, 1161.
 Νυμφαγωγός· τὴν νυμφαγωγὸν
 ἐκκυνηγετῶν τρόπιν, 1025.
 Νυμφεῖα· νυμφεῖα δαΐσασθαι
 γάμων, 146. πρὸς νυμφεῖα
 ἄξει, 323. νυμφεῖα πρὸς
 κηλαστῶν καρβανῶν τελειν,
 1387.
 Νύμφευμα· οὐνεκα νυμφευμά-
 των, 935. ἄλλαρ μέγιστον
 νυμφευμάτων, 1136.
 Νύμφη· δμῶδός νύμφης ἄναξ,
 1123. κεκλαυσμένος νυμφαῖσις,
 274.
 Νυμφίος· ἔρρημος νυμφίου δρό-
 μος, 193. νυμφίου ἀρνούμε-
 μαι, 1132.
 Νυν· ἃ νυν μέλλω θροεῖν, 1373.
 Νύξ· αἱ νυκτὸς κόραι, 437.
 Νύσσα· πρώτην ἀράξας νύσσαν,
 15.

Νουρκιάτης· (Mercurius),
680.

Νάνυμος· ἐμὸν νάνυμον ἀνθρώ-
ποις σέβας ἔσται, 1126

Νῶτον· ἀπειλὰς εὐλόφῳ νῶτῳ
φέρειν, 776. κρατὸς ἄκουρος
νῶτα καλλυνεῖ Φόβῃ, 976.

Ξ.

Ξ et ζ confus. 1094. 1463.

Ξεινοβάκχη· εὐνέτην κυταίνῃς
τῆς ξεινοβάκχης, 175.

Ξεινοτόιος· τέκνων ἀλύξας τὰς
ξεινοτόνους πάλκς, 124. cf.

Eustath. ad Dionys. v.
259.

Ξένος· ἐπὶ ξένης ξένοι, 415.
ἐν ξένῃ ξέναις τάφος, 1155.

κλαυσθέντα Γαύαντος τάφον
ξένη (i. e. Veneri), 832.

ξένην ἐποικῆτοντες κόνιν, 926.
ἔξει κῆμα πρὸς ξένην χθόνα,

998. ξένην ἐπ' ὁστέοισιν
ὀγχήσει κόνιν, 1049. ἐπὶ

ξένης ξένοι, 415. ξέναι μαστί-
γες, 779. δυσμενεστάτου

ξένων ἔτῳφε δῶρῳ σπλάγχνον,
464. τὸν ξένοισι σύνδροπον

Αἰγυῖωνος ἀγνίτην πάγον,
154. ἐν ξένῃ ξέναις τάφος,

1155. δεξιῶσονται ξένους,
565.

Ξενίῳ· κόπρους στείβοντα βου-
στάδμων ξενώσεται, 92.

Ξιφηφόρος· (Ceres), 153.

Ξίφος· εἰς σπλάγχχον ἐχίδνης
αὐτόχειρ βάψει ξίφος, 1121.

ξίφος πατρός, 1323. στέργον
οὐτατθεῖς ξίφει, 242.

Ξουδίδα· τοὺς πρὸς θ' ἑδεθλὸν
Ξουδίδας (al. Ξουτίδος i. e.

Ἀθηνᾶς) ὠκηκότας, 987. cf.
Nott.

Ξυμβουλία· χρήζων πυθίσθαι
πημάτων ξύμβουλίαν, 479.

Ξύναιμος· οὐμός ξύναιμος, 452.
ἢ ξύναιμος πατρός, 468.

ξύναιμε, 280. ᾧ ξύναιμε,
1189. αἱ ξύναιμοι παρθένοι,

1532. ξύναιμους πατρός,
437.

Ξυνενέτης· ἔλκος δρακοῦσα τοῦ
ξυνενέτου, 62. θήσει ξυνε-
νέτη δάνος, 710.

Ξύνευος· ὁ ξύνευος ματεῖων,
186 ξύνευον, al. σύνευον,

Ἰλγέου Τιτηνίδα, 231.

Ξυνουσία· ἀδρῶν γυναικῶν εἰδδ-
τα ξυνουσίας, 685.

Ξυρὸς· πεφῆσεται τοῦ θεριστῆρος
ξυρῶ, 840.

Ο.

O et ω confusa v. 3. 6. 46.
48. 55. 443. 1272.

Ο a littera et vocab. se-
quente disiunctum, ὁπα-
τρίου, al. ὁ πατρίου, 452.

Ο, ἢ, τό· ὁ, ante Substantiu.

38. 39. 115. 186. 210. 240.

276. 284. 462. 522. 536.

562. 725. 781. 930. 1397.

1401. Genitio interposi-
to, ὁ καθμίλου γόνος pro ὁ

τοῦ κ. γόνος, 162. 570. 1234.

1324. Ante Adiect. ὁ

τλήμων, 488. Ante Parti-
cip. ὁ κτανῶν, 44. 118. 166.

337. 450. 472. 478. 800.

939. 1099. 1322. 1574.

Ο μὲν, ὁ δέ, 555. ὁ μὲν,
θάτερος δέ, 589. ὁ δέ ἄτε-
ρος, pro ὁ ἑτέρος, 1047.

A Nomine suo longe le-
paratum: 491. 820. οὐμός,
411. 452 et 1341. χ' ὦ,

pro καὶ ὁ, 180. 200. 812.
 'Ο δ', 476. 556. 592. 820.
 930. 'Η· Ante Substant.
 57. 316. 468. 502. 771.
 1349. 1405. Genitiuo in-
 teriecto: 1412. Ante Ad-
 iect. et post Substant. ar-
 ticulo carens, 786. 1196.
 Ante Particip. 348. 352.
 359. 688. ὧν μία, ἡ δὲ, 962.
 ἡ πικρὴ δέως pro ἡ ἐπικρὴ.
 1412. Τό· Ante Subst.
 204. 329. 1228. Genitiuo
 interpos. 941. Ante Ad-
 iect. τὸ δεύτερον, 813. 1472.
 A Nomine longe positum:
 280. Ante Infinitiu. τὸ μὴ
 αἰστῶσαι, 214. Aduerbiis
 dat vim Adiectiuorum:
 τὸ πρὶν ἀμυδρὸν οὐνομα, 339.
 1363. τοῦ πιδόρπιον ποτὸν,
 661. τοῦ πιδόβητον γένος,
 1173. τοῦ μὸν πῆμα, 1215.
 Genit. Τοῦ· Ante Subst.
 62. 185. 202. 210. 617.
 619. 652. 659. 663. 694.
 765. 840. 901. 1030. 1046.
 1066. 1378. 1399. Ante
 Particip. 67. 160. 285.
 312. 433. 454. 494. 1391.
 Aduerbiis vim dat Ad-
 iectiu. 667. Post Sub-
 stantiu. articulo carens et
 ante Adiect. ταύρου τοῦ
 πεφασμένου, 269. Τοῦ pro
 οὗ, 495. τὰ γαμέμνονος pro
 τοῦ Ἀγαμέμνονος. 335. Τῆς· ante
 Subst. 18. 77. 129. 143.
 170. 175. 320. 337.
 341. 344. 356. 505. 744.
 750. 792. 843. 851. 1004.
 1159. 1234. 1388. 1393.
 Pro ἧς, 829. Cum Aduerb.

τῆς πρὶν διαίτης, 609. 651.
 τῆς πάλαι μοναρχίας, 1445.
 Ante Adiect. et post Subst.
 articulo destitutum: ἐλ-
 φῆς τῆς ἀδελφῆς δίκην, 551.
 Datiu. Τῷ· Ante Subst.
 392. 469. 660. 1265: in-
 terposito Genitiu. τῷ Νη-
 ρέως γόνῳ, 886. Pro ᾧ, 557.
 1404. 1414. Cum Particip.
 473. 1381. Ante Adiect. et
 post Substant. cui deest ar-
 ticul. 963. 1327. 1369. Τῷ,
 qua de causa, 1270. Τῇ·
 Ante Subst. 513. Ante
 Substant. et post Substant.
 articul. carens, μητρὶ τῇ
 Προμηθέως, 1283. Accusat.
 Τόν· Ante Subst. 19. 51.
 93. 154. 155. 163. 168.
 174. 176. 250. 264. 271.
 352. 385. 526. 528. 538.
 571. 613. 764. 816. 838.
 839. 899. 901. 937. 1153.
 1201. 1313. 1314. 1419.
 1444. 1468. τὸν δὲ μῦθον.
 τὸν μὲν — τὸν δὲ, 387. τὸν
 μὲν, 417. τὸν μὲν — τὸν
 δὲ — τρίτον δὲ, 426. 431.
 433. τὸν δὲ, 911. 1011.
 Ante Adiect. et post Sub-
 stant. a quo abest artic.
 58. 429. 1347. A Substant.
 longius remotum, 484.
 1012. Cum Particip. 149.
 310. 342. 421. 492. 502.
 632. 831. 1172. 1411.
 Pro ὅν, 835. 1349. Cum
 Genitiuo: τὸν Αἰάκοῦ τρί-
 τον καὶ Δωρίδος h. e. nepo-
 tem, Achillem. Cum ἀπὸ,
 τὸν ἀπὸ σποράς Περσέως, 803.
 Τῇ· Ante Subst. 102. 112.

166. 167. 286. 403. 637.
 727. 1025. 1282. 1292.
 1318. 1319. 1331. 1379.
 1460. τὴν μὲν — σὲ δ',
 316. 717. Cum Particip.
 1195. 1251. 1271. A Sub-
 stantivo longe distractum,
 44. 195. Aduerbiis vim
 Adiectiui tribuit: πρὶν,
 141. τὴν πρόθ' ἀνάσσαν,
 1197. Pro ἦν, 190. 407.
 Post Subst. artic. destitu-
 tum et ante Adiect. 449.
 722. 936. 1296. 1312.
 1360. Plural. Nominat. οἱ
 ante Subst. 80. 517. οἱ μὲν —
 οἱ δέ, 185. 202. 415. 447.
 633. 903. 904. 1008. 1090.
 1388. 1416. 1436. 1458.
 A Substant. longe separat.
 20. Cum Particip. 540.
 1090. 1282. ἄλλοι — οἱ
 τε, 877. δέ — τε — τε, 1129.
 Pro οὗτοι, 1502. Dorice
 τὰ pro οἱ, 81. Αἱ. Ante
 Subst. 24. 300. 1241. 1332.
 1405. Genitiuo interiecto,
 αἱ νυκτὸς κόραι, 437. αἱ δέ,
 958. A Substant. longe
 separatum, 22. Cum Par-
 ticip. 637. Τὰ. Ante Subst.
 170. 701. 948. 1011. 1373.
 Cum Genitiu. Τὰ πάντα
 πάτρας, 1267. Pro ἃ, 521.
 Τὰ πάντα, 1. 57. Τὰ ἄλλα,
 508. πρὸς τὰ λῶστα, 223.
 τῶν σκότῳ, pro τὰ ἐν σκ.
 ἱ. σκοτεινῇ. Τῶν. Ante Subst.
 60. 222. 265. 482. 559.
 1067. 1249. Genitiuo in-
 terposito, τῶν Ὀφείωνος θρό-
 νων, 1192. τῶν μὲν, ἄλλων δέ,
 567. Pro τοῦτων, 8. Post

Comparat. πλείους τῶν, 774.
 Aduerbiis praepos. vim
 Nominis efficit: τῶν πά-
 ροιθε πημάτων, 206. Ante
 Adiect. et post Substant.
 articulo carens: 933. 967.
 1226. τῶν δέ, 517. Τοῖς. Ante
 Subst. 53. 56. 511. Geni-
 tiuo interiecto: τοῖς (al.
 τῆς) Ἀτλαντίδος γάμοις, 744.
 Pro οἷς, 240. τοὺς δέ — τοῖς
 δέ, 1063. Cum Particip.
 346. 1356. Post Substant.
 artic. destitutum, et ante
 Substant. Genitiui: θρη-
 νοῖσι τοῖς δμευνίδων, 372.
 1338. τοῖσι, 948. Ταῖς. Ante
 Subst. 53. 827. (al. τὰς).
 954. Cum Particip. 1160.
 Ante Subst. cui deest artic.
 et ante Adiect. γλήναις ταῖς
 ἀναιμαίκτοις, 988. ἀλφαῖσι
 ταῖς καθ' ἡμέραν, quotidianis,
 1394. Τοῖς. Ante Subst.
 226. 366. Interiecto Geni-
 tiuo, 131. al. τοῦ. Pro οὖς,
 518. Pro τοῦτους, 1087.
 τοὺς μὲν — τοὺς δέ, 564.
 τοὺς δέ pro ἄλλους δέ, 648.
 Cum Particip. 987. 1061.
 Τὰς. Ante Subst. 124. 125.
 460. 847. 1094. 1099.
 1153. 1199. 1326. 1340.
 1399. Genitiuo interposi-
 to, 855. Pro ἃς, 731. Cum
 Particip. 248. A Substant.
 longe separatum, 827.
 Ante Substant. sine artic.
 et ante seq. Adiect. 1037.
 1450. Τὰς σὰς, 303.
 Ὀβριμῷ. (Περσέφονη), Ὀβρι-
 μοῦς ἄλλος, 698.

- Ὀγκαῖος· ἐν ναῶ· Ὀγκαίου
 βόθρου, 1225.
 Ὀγκῶ· σποραῖς ὠγκωμένους,
 299. ψευδήριον ὠλέναις ὠγκω-
 μένον, 1183.
 Ὀγχέω· *) ξυγὸν ὀγχήσει κό-
 ρον, 64. ξένην ὀγχήσει κόριν,
 1049: cf. Nott.
 Ὀγχηστής· (Ποσειδῶν), Ὀγχη-
 στοῦ ἔδος, 646.
 Ὀδάξ· μύθοισιν ἀλλήλους ὀδάξ
 βρύξουσι, 544. γαῖαν ὀδάξ
 δάφουσι, 1005.
 Ὀδε· ὅδε, 355. ὅδ', 476.
 556. 592. 820. 930. al. ὁ δ'.
 Ὀδοιδόκειος· Ὀδοιδόκειος Ἰλέως
 δῶμος, 1150. cf. Not.
 Ὀδός· πρὸς ἄδην ὁδὸν περᾶ, 809.
 Ὀδοῦς· αἰστώσαι στάχυν κεί-
 ροντ' ὀδόντι, 215. καμπύ-
 λους σχάσας πύκης ὀδόντας,
 100.
 Ὀδυρμα· μνήμην παλαιῶν τη-
 μελοῦσ' ὀδυρμάτων, 977.
 Ὀθεν· Post Substantiu. eis
 πάτραν, ὅθεν, 126. omisso
 Substantiuo: 688. 1042.
 Ὀθνεῖος· αἰμάξουσιν ὀθνεῖαν
 κόριν, 297. ἐποιήσοντας
 ὀθνεῖαν κόριν, 926. γαῖαν
 ὀθνεῖαν μολῶν, 376. εἰς
 ἄρκυν ὀθνεῖαν βρόχων ἐμπε-
 σοῦσαν, 104. βούπειναν ὀθνεῖαν
 κυνῶν, 581. κρωσσοῖσιν ὀθ-
 νείοισι βάφαντας γάνος,
 1365. ὀθνεῖα γατομοῦντος
 Αἰθωνος περᾶ, 1396.
 Ὀθρωνός· Ὀθρωνοῦ πέλας,
 1027. Ὀθρωνὸν εἰκήσει,
 1034.
 Οι· et u confus. 103. 376.
 οι et u, 10. 367. 575. 1149.
 οι et u, 1108.
 Οἶβαλος· τιμὰς Οἶβάλου τέ-
 κνοις λαχῶν, 1125.
 Οἶγω· ὠδῖνας αἰζαντος τύπων,
 842.
 Οἶδ. et ἡδ. confus. 904.
 Οἶμα· κυμαίνουσιν αἶματος
 χύσιν, 696.
 Οἰκέτης· τλήσεται οἰκετῶν
 ἀπειλὰς, 775.
 Οἰκέω· οἰκήσει σπῖλον, 188.
 Ὀθρωνον οἰκήσει, 1034.
 Ῥαίηλλον οἰκήσει, 1236.
 ἄρουραν οἰκήσουσι, 979.
 οἰκήσουσι Λευκανῶν πλακάας,
 1086. Θίγγρον οἰκήσουσι,
 1390. ἔδεθλον ὠκηκότας,
 987. παρ' Ἰοῦς οἰκοῦνται
 πέδον, 651.
 Οἰκτηήριον· Φόρκυνος οἰκτηήριον,
 376. Ἀτλαντος οἰκτηήριον,
 879. Σιβύλλης οἰκτηήριον,
 1279. Βεβρύκων οἰκτηήριον,
 1305.
 Οἰκίζω· ἐν ἧ πιθήκων γένος
 ὤκισε, 692. κτίσει χώραν
 ὤκισμένην, 1254.
 Οἶκος· ἀνέστατος ἔσται στρατη-
 γῶν οἶκος, 1216. οἶκοι ἡθαλω-
 μένοι φλογί, 1417. πρὸς
 οἶκους σωθεῖς, 788. οἶκους
 νάσσειται, 947.
 Οἰκουρέω· Λαίτριναν οἰκουροῦσι,
 54.
 Οἰκουρία· λυγρὰν εἰσιδοῦσ' οἰ-
 κουρίαν, 1107.
 Οἰκουρός· (Διόνυσος), οἰκουρὸς
 θείνος, 1246.
 Οἰκοφθορέω· μηχαναῖς οἰκοφθο-
 ρῶν, 1093.
 Οἰκτρός· οἰκτρὸν ἐπόφομαι Θάος,
 304. bia. οὐνομ' οἰκτρὸν,
 370. οἰκτρὰ πέμφιζ, 1106.
 f

- Superlat. πέδαις οἰκτίστα
ᾠρηγυαίνῃ, 1077.
- Οἶμη· αἰνιγμάτων οἶμας τυλίσ-
σων, 11. οἶμας μελωδοῦ
μητρὸς ἐκμεγαλείας, 713.
- Οἶμοι· οἶμοι δυσαίων, 314.
- Οἶμος· περάσας ἀστίβητον οἶ-
μον, 121. δείξαντι πλωτὴν
οἶμον, 389.
- Οἶμωγῇ· οἶμωγῇ ἐν ᾧ ἰνδάλ-
λεται, 253.
- Οἶνός· οἶνός ἐλκυσθήσομαι, 358.
- Οἶνη· οἶνης σκύφον προτεινών,
660.
- Οἶνοτρόπος· οἶνοτρόπους φάβας,
580.
- Οἶωνη· Οἶωνης φηγός, 175.
- Οἰνώτριος· βραχύπτολις Οἰνώ-
τριάς γῆς, 912.
- Οἶος· οἶον κίον ἀιτῶσαις δόμων,
281. οἶά τις σιφνεύς, 121.
οἶα ρύπτῃν κηρύλον, 387. οἶα
τυτθὸν ἀπτήνῃ σπόρον, 749.
- Οἰστρέω· ὅταν θυράς οἰστρήσῃ
κύνων πρὸς λέκτρα, 612.
αὐτὶς οἰστρήσας ἀντιτίσεται
βλάβας, 1366. πλασταῖσι
λύσεως μηχαναῖς οἰστρημένῳ,
818.
- Οἰς et ais conful. 53. 1080.
- Οἰς et ης, 415. 1062.
- Οἰς et ους, 849.
- Οἶστρος· μιν παλεύσει οἶστρον
βρόχοις, 405.
- Οἶταῖος· φέτῃν ἡνάριζιν Οἶταῖος
στόνουξ, 486.
- Οἰωνόμεικτος· ἰδὼν οἰωνόμεικτον
μοῖραν, 595.
- Οἰωνός· κυδανούσιν οἰωνὸν θεῶν,
721.
- Οἰοιάω (Sebast. ᾠκρυάω), vid.
Nott. κηκασμοῖσιν ᾠκρωμέ-
νοι, 545.
- Ὀλβιος· ὀλβίαν δομῆσεται τύρ-
σιν, 1272.
- Ὀλβος· θοίναισιν ὀλβον ἐκ-
χέασα, 773.
- Ὀλίζον· μετοχλίσας ὀλίζον,
627. al. ὀλίζον.
- Ὀλκαῖος· αὐλακα ἀροτρεύου-
σιν ὀλκαίῳ πτερῶ, 1072.
λεύσσω σπείραν ὀλκαίων κα-
κῶν, 216.
- Ὀλκάς· περωτάς ὀπλίσαντες
ὀλκάδας, 514.
- Ὀλλυμι· ὀλλοινο ναῦται, 1291.
- Ὀλος· ἔρμα πάτρας ὀλης,
1190.
- Ὀλόσσονες· Ὀλοσσόνων γύας,
906. al. dico. Ὀλοσσό-
νιοι, Steph.
- Ὀλύμπιος· Ὀλύμπιοι πλάκες,
564.
- Ὀλυνθος· εἰς Ὀλύνθων δῆριν
ἐλκύσας, 428. Ὀλύνθων
Σισυφεὺς ἀνηρίθμων, 980.
- Ὀμαιμος· ὀμαίμων κυπώσας
δόμον, 1442.
- Ὀμαίμων· πρὸς καλύπτρης τῆς
ὀμαίμονος ἀνητός, 337.
- Ὀμβρέω· πᾶσαν ὀμβρήσας
χθόνα Ζηνὸς νασμός, 79.
- Ὀμβριμος l. ὀβριμος· ὀμβρι-
μοι χέρες, 300.
- Ὀμβριος· ὀμβρία νιφάς, 876.
Ζηνὶ Ὀμβρίῳ, 160.
- Ὀμβροι· Ὀμβρων πέλας, 1360.
- Ὀμευνέτης· ἐκφυγούσ' ὀμευνέ-
του θοίνας, 1199.
- Ὀμευίς· θρήνοισι τοῖς ὀμευνί-
δων, 372.
- Ὀμηρος· ὀμηρον ὅς μιν θῆκε,
422.
- Ὀμμα· προῦμμάτων, 82. 251.
- Ὀμπος· πόλιν ὀμοίαν Ἰλίῳ,
984.

- Ἑομοκλήτειρα· ὁμοκλήτειραν ἰεῖσαι βοήν, 1337.
- Ἑομολῶς· (Ἀθηνᾶ), 520.
- Ἑομῶ· ὁμοῦ χαλκός καὶ κεραῦνιοι βολαί, 560. ὁμῶ στελῶνται, 603.
- Ἑομπνίος· ἀνείναι ὁμπνιον στάχυν, 621. κτῆσιν ὁμπνίαν κειμηλίον, 1264.
- Ἑομῶνυμος· Ζηνὶ τῷ λαπερσίῳ ὁμῶνυμος Ζεὺς, 1370.
- ον et ου confusa, 63. 221. 273. 637. 685. 1448.
- ον et αν, 928. 1182.
- Ἑοίρατα· ἐξ ὀνειράτων, 113. 1182.
- Ἑοιρῶν· τὸν ἐξ ὀνειρῶν ἐστρόβημένον, 172.
- Ἑομομα, vid. ὄνομα.
- Ἑοος· Γαμφηλαῖ ὄνου περιήσεις, 94.
- Ἑοοστός· οὐδ' ὄνοστός ἐν μάχαις, 1235.
- Ἑουξ· ὄνουξαι αἱμάσσαν δέμας, 266.
- Ἑοάξω· Τρίτωνα ὤπασεν δάνος γυνή, 887.
- Ἑοάων· τράπεζαν βρωθεῖσαν ἐξ ὀπαόνων, 1251.
- Ἑοπάτριος· ὀπατρίου Φονεὺς πῶλου, 452. al. ὁ πατρίου.
- Ἑοπιπεύω· ὀπιπτεῦσαν ἀγρίαν κύναι, 45.
- Ἑοπλή· τὴν ὀπλαῖς ἄρπινναν Ἀρπυῖαις ἴσην, 167. cf. Eustath. ad Il. 2, p. 1194. ed. Polit.
- Ἑοπλίξω· ραιβῶ χειρὰς ὤπλισε Σιδύη δακνοντί, 917. πρὸς αὐτοφόντου στρήνον ὤπλισαν μῶρον, 438. πτερωτάς ὀπλίσαντες ὀλκάδας, 514. ἀφενδάναις ὤπλισμέναι, 636.
- Ἑοπλίτης· ὅταν κείνωνσιν ὀπλίτη στρατῷ, 1210. ὀπλίτην ἄλκον, 938.
- Ἑοπλον· μάρψαντος ὄπλα, 495. σὺν ὀπλοῖς φυγών, 794.
- Ἑοπλοσμία· (Ἑρα), αὐτὸν ἐσώσει μῶρον Ὀπλοσμίας, 614. ὄρχατον τεύξει θεᾶ Ὀπλοσμία, 858.
- Ἑοποῖς· ὅποια πόρκος, *instar pueri*, 74. ὅποια κοῦρος, 182. ὅποια ῥόδον, 1429.
- Ἑοπου· ὅπου κλωσῖς ἐλκύσει, 716. ὅπου συνοικεῖ ἐρημία, 957. ὅπου μήτηρ ἐξέλυσε, 1196.
- Ἑοπτομαί· οὐκ ὄφει Κύπριν, 112. αὐθόμαιμον ὄφεται, 168. ὄφεται τοῦ μονογλήνου στέγας χάρωνος, 659. ὄφεται μέλαθρον ἀνάστατον, 769. ὄφεται ἔρυμον ἄστν, 828. τύμβους ὄφεται δεδουπότος, 919. λυπρὸν ὄφονται βίον, 1019.
- Ἑοπας· Cum Coniunctiu. ὅπως παλεύσῃ δυσμενεῖς, al. παλεύσει, 784. Pro ὡς, ὅπως τις ἰλοκουρός, 1111. Κίμμερος ὅπως σκιά, 1427.
- Ἑοργυιόω· ὠργυιωμένη πέδαις, al. ὠργυιωμένη, 1077. φώτσωνας ὠργυιωμένους πνοαῖς πρησῆστος, al. ὠργυιωμένους, 26.
- Ἑορέγω· ὅταν δῶρον ὀρέξῃ, 894. βῶλον ὀρέξει, 1381. σκῆπτρ' ὀρέξει τῆς μοναρχίας, 1445.
- Ἑοριθαλής· ὄρεῦς, ἀγρία ὄρειθαλής, 1423.
- Ἑορειος· ὄρειαν στήσεται μοναρχίαν, 1383.
- Ἑορεὺς· ἐργάτης ὄρεῦς, 1111.

Est i. q. ὄρειος, schol. min.
 ἐν τῷ ὄρει διατρέβων, *).
 Ὀρδαγής· πλανήτην ὀρδαγὴν
 ὅταν δόμοις δέξωνται, 558.
 Ὀρδός· ὀρδῇ κελεύθῳ, 12.
 Ὀρδωσία· (Ἀρτεμίδας), τὴν το-
 ξοδόμνον νοσφίσας Ὀρδωσίαν,
 1331.
 Ὀρίζω· λίμνην Τανάϊς μέσσην
 ὀρίζει, 1289.
 Ὀρίνω· νεῖκος ὠρίνεν διπλοῦν,
 1529.
 Ὀρκιον· πρωτόσφακτον ὄρκιον,
 329.
 Ὀρκος· ὄρκον ἐκτίνων ψευδῶμο-
 τον, 932. ὄρκων ἄρσαντες
 ζυγόν, 204. ὄρκοις κρητή-
 σας, 1243.
 Ὀρκωμοσίη· τὴν κυδωνίαν Θρα-
 σῶ ὄρκωμοτῆσαι, 937.
 Ὀρκώματος· ὄρκωμότους ἐτευξεν
 ἀφθίτοις ἔδρας, 707.
 Ὀρμίζω· ὀρμίτας σκάφος, 872.
 Ὀρμος· ἀμφὶ Ἀργεῦς κλεινὸν
 ὄρμον, 1274. σκέπας ὄρμων
 Μισσηνοῦ, 737.
 Ὀρνις· ἀνεψιᾶς ὄρνισι χραισμῆ-
 σαι γάμους, 547. παρβου-
 κολίζει στεγατόμους ὄρνιδας,
 1095.
 Ὀρνιδοπαῖς· ὄρνιδοπαῖδος ἱῆμα,
 731.
 Ὀροδόνω· μῶλον ὠροδόναν,
 693.
 Ὀρος· Τυρσηνῶν ὄρος, 805.
 Ἀκταίων ὄρος, 1334. Σά-
 τνιον ὄρος, 1390. Καρπά-
 θου ὄρων, 924.
 Ὀρος· ἀντὶ Κρίσσης ὄρων, 1070.
 γείτων Μυλάκων ὄροις χῶρος,
 1021. ὄρους ἐπηγε, 1343.
 Ὀρτυξ· τύμβος γείτων ὄρτυγος

πετρομένης (h. e. Orty-
 giae), 401.
 Ὀρφανίζω· ὠρφανισμένην γονῆς,
 104.
 Ὀρφνη· κατ' ὠρφνην, 583.
 Ὀρχατος· ὄρχατον τεύξει φυ-
 τοῖσιν ἐξησκημένον, 857.
 Ὀρχηστής· Ὀρχηστής Ἀρης,
 249. πλήξας ὄρχηστοῦ σφυ-
 ρὸν (i. e. ταχυτάτου πολεμι-
 στοῦ), 562.
 Ὀρχιεύς (Apollo), 562.
 Ὀς, ἦ, ὁ, Ὀς, qui: 73.
 132. 276. 309. 422. 538.
 659. 844. 916. 946. 965.
 1036. 1184. 1220. 1236.
 1312. 1370. 1401. Ὡ,
 quae: 361. 405. 497.
 1346. 1405. ἦτ' προ ἦτε,
 1394. Ὡ· λαβεῖν ὁ χρήζει,
 1269. Ὡ· 152. 486.
 530. 701. 719. 1246. Ὡς·
 749. 999. 1222. 1259.
 1332. οὔτεκα προ οὔ ἐνεκα
 864. 935. 1187. ὦ, cui,
 116. 207. 211. 236. 532.
 1524. 1446. δορὶ, ὦ οὔτα-
 σας, 593. σὺν ὦ θανοῦμαι,
 1372. Ὡ· cui, 503. οἶ-
 μον, ἦ, quia, 839. μονό-
 στολον, ἐν ἦ, 691. Τραμ-
 πύας, ἐν ἦ, 801. χθονός,
 ἐν ἦ, 897. Ὠν· quem,
 33. 156. 169. 175. 198.
 455. 455. 468. 499. 735.
 786. 867. 872. 933. 1097.
 Ὠν, quam, 47. 88. 186.
 326. 458. 470. 808. 885.
 997. 1028. 1065. Plural. ὦ·
 595. 664. 693. 736. 1026.
 1390. Ἀγ· 274. 581.
 1142. 1406. Ὠ· i. 1373.
 ὦ δὴ, 510. 1263. ὦν·

305. 316. 506. 561. 570.
 589. 637. 903. 1457. ὦν
 δὴ, 961. Οἷς, 411. Αἷς,
 759. 836. 1155. Οὔς,
 512. 923. 1023. Ἄς·
 162. 626. 1285. ἃς δὴ,
 577.
 Ὅσος· ὅσην (γῆν) λειβήθραι
 σφίγγουσι πύλαι, 409. κυν-
 διαν ὅσοι σκοπὴν ἠλιάσκουσι,
 574. ἴσοι παρ' Ἰῦς οἰκοῦν-
 ται πέδον, 631. ὅσοι σέ-
 βουσι, 1178. ὅσων στενα-
 γμῶν — ὅσων φλοίσβων —
 ὅσων θύνων ἀκούσετε, 377.
 579. 381.
 Ὅσπερ· ὅσπερ ὧν προκίθεται
 θρόνων, 1473.
 Ὅσσα· ἀμείψας Ὅσων, 697.
 Ὅστίον· ζήνην ἐπ' ὀστίοισιν
 ἐγχήσει νόνιν, 1049.
 Ὅσταθήκη· τάφους, οὐκ ὀστα-
 θήκαις ἐφειμένους, 367.
 Ὅστρακον· ὡς ὀστράκου στρόβι-
 λος ἐντετρημένος πόρσῃν σκε-
 πάσει, 506. ὑπέκειν βα-
 λαῖσιν ὀστράκων, 778.
 Ὅστρακῶ· καλυφάνῳ στρόβι-
 λῳ ὀστρακωμένῳ, 89.
 Ὅστριμον· ὀστρίμων ἄντι, 94.
 Ὅταν· ὅταν βοιβδήσῃ, al. non
 bene βοιβδήσει, 245. ὅταν
 ἀλλάξῃς, 334. ὅταν ἀνα-
 ψαλάξῃ, 340. ὅταν φαίῃ,
 384. ὅταν ἐξερευγῇται, 474.
 ὅταν δέζωνται, 538. ὅταν
 οἰστρήσῃ, 612. ὅταν ἐκ-
 πνέσῃ, 807. ὅταν ὀρέξῃ,
 893. ὅταν αἰμάξῃ, 991.
 ὅταν αὐδήσωσι, al. αὐδήσουσι,
 male, 1053. ὅταν θίλωσι,
 1132. ὅταν ἐκβράσῃ, 1157.
 ὅταν κάρνωσι, 1210. ὅταν
 κηκάτῃ, 1385.
 Ὅτι· ὅτ' ἡμάθυνε, 79. ὅτ'
 ἐς νότον ἠνέσθη λέχος, 423.
 ὅτ' ἰάσσει, 428. ὅτ' ἔσται,
 1459.
 Ὅτλέω· πεῖραν ὀτλήσαι κακῶν,
 819.
 Ὅτρηρός· ὀτρηρὸς κόρης, 997.
 ου et u confus., 86. ου et
 ον confus. 63. 221. 273.
 637. 685. 1448. ου et ω,
 85. 328. 1164. 1165.
 Ὅτρυνω· ἦν δόρυον ὥτρυνεν κυνὶ
 στειλαί, 471. ἀφ' ὅρου ὅτρυ-
 νας τρώχιν. 1471.
 Οὐ, οὐκ, οὐχ et οὐχί· οὐ,
 3. 49. 91. 240. 312. 586.
 1118. 1126. 1222. 1412.
 οὐ — οὐδέ, 292. οὐ μὲν —
 οὐδέ, 283. οὐ γάρ, 462.
 779. 1058. οὐ γάρ — ἀλ-
 λά, 639. Οὐ ποτε, 463.
 814. Οὐκ, non, 61. 112.
 135. 151. 425. 456. 670.
 673. 804. 823. 824. οὐκ
 — οὐδέ, 367. οὐκ — ἀλλὰ,
 406. Cum Adiect. οὐκ εἰς
 κενόν, 1191. οὐκ ἀσμένως,
 1316. οὐκ ἂν cum Indi-
 cat. οὐκ ἂν τοσῶδε κύμ' ἐπέ-
 κλυσε κακῶν, 228. Cum
 Optatiu. οὐκ ἂν ἀρκέσειε,
 521. Οὐχί, 120. 668.
 οὐχί μείον, 302. οὔτε —
 οὔτε, 290. 1220.
 Οὐδαῖος· ἄλλος οὐδαῖας κόρης,
 698. οὐδαῖαν θείαν, 49.
 Οὐδας· κλινεῖ πρὸς οὐδας, 557.
 Οὐδέ· Neque, 1006. 1095.
 Pro ου, 1174. 1230. οὐ-
 δέ — οὐδέ, 134. 875. οὐ
 — οὐδέ, 283. 292. 368.

- οἶπω — οὐδέ, 942. Ne quidem, 562. 570. 1090. 1200. Cum Adiect. οὐδ' ὄνοστος, 1235.
- Οὐδεῖς· οὐδέν ἔσται μῆχος, 1459.
- Οὐλαμηφόρος· πένκῃσιν οὐλαμηφόροις, 32.
- Οὐλαμῶνυμος· προγεννήτειραν οὐλαμῶνυμον (Neoptolemi), 183. al. οὐλαδωνύμου (Paridis).
- Οὐνομα· οὐνομ' αἰσιτάσας σκότῳ, 539. οὐνομ' οἰκτρόν, 370.
- Οὔπω· οὔπω μάλ', οὔπω, 766. εὔπω αὐγόζων φάος, 941.
- Οὐρανός· ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα, 363.
- Οὔς· ἐν ὥσ' οἰμωγῇ ἐνδάλλεται, 254.
- ous et ois confus. 849.
- Οὔσων· οὔσα χερμάδες ναῦται λιάζον, 20.
- Οὐτάζω· δορί, ᾧ νιν κολαστῆς οὐτάσας, 393. κρανείῳ οὐτάσας στύπος Φηγοῦ, 553. στέρονον οὐτασθεῖς ξίφει, 242.
- Οὔτις· οὔτις ἀνδρῶν, 626.
- Οὔτος· τούτῳ μόνῳ πάρωσιν αἰρεσιν, 1268. ἀντὶ τούτων, 1346. ταῦτα ἐπιβροζοῦσι κόραι, 584. τὰ λοιπ' ἀκούσω ταῦτα, 1373.
- Ὀφείλω· ὥς μὴ σε Κάδμος ἄφελε φυτεῦσαι, 219. μὴ οὐμὰς ὠφελεν πατήρ ἀπῶσαι δειμῆματα, 224.
- Οφέλτης (ὄρος Εὐβοίας)· Ὀφέλτα καὶ Ζάραξ, 373. cf. Eustath. ad Il. λ, p. 845. l. 38.
- Ὀφελτρεῦ· ἕως ἂν θεῶς ὀφελτρεῦσιν πέδον, 1165.
- Ὀφθαλμία l. ὀφθαλμία, αὐ· αὐγᾶσαι τριόρχας αἰετοὺς ὀφθαλμίας, 148.
- Ὀφθαλμός· ἧς ὀφθαλμοὺς τυπεῖς, 999.
- Ὀφίων· ἀνακτι τῶν Ὀφίωνος θρόνων, 1192.
- Ὀφρυεῖος· ἐξ Ὀφρυεῖων ἡρίων, 1208.
- Ὀχέω· τράμπις σ' ὀχήσει ἐπὶ διπλάς σαλάμβας, 97. πέτραν ὀχήσει, 724.
- Ὀχή· πύρρων ὀχήν, 482.
- Ὀχθη· Δύρα παρ' ὀχθαῖς, 916. Σάλης παρ' ὀχθαῖς, 1129.
- Ὀχθηρός· ὀχθηρὰν ἄκραν, 1030. ὀχθηρῶν πάγων, 1361.
- Ὀχθος· Κρόνου παρ' αἰπὸν ὄχθον, 42. βληθεῖς ἀπ' ὄχθων, 392.
- Ὀχλος· λακὼν ὄχλον ἄγων, 589. φεύγοντες κάρβανον ὄχλον, 605.
- Ὀχμάζω· στήλαις ὀχμάσει πέδον, 625. χερσὶν ὀχμάσας δέμας, 41.
- Ὀχμος· ἀλιβρῶς ὄχμος, 445.
- Ὀψ· φοίβαζιν ἐκ λαιμῶν ὅπα, 6. ἀκούσει πεμφίδων ὅπα, 686.
- Ὀψίτεκνοι· πατρὶαν ἐν ὀψιτέκνοις δομήσεται, 1272.

Π.

- Π et φ confusa, 26.
- Πάγη· ἀποφήλασα κηρουλκὸν πάγην, 407.
- Παγκληρία· Ἀργυρείππαν Δαυνίων παγκληρίαν, 592. ἄρδων Χωνίας παγκληρίαν, 983. Βεβρύνκων παγκληρίαν, 1474.

Πάγος· Φηγίου πάγον, 16. Αι-
γαίωτος ἀγνίτην πάγον, 135.
cf. Nott. λίστροις ἤρειψεν
πάγον, 1348. δυνάστην πά-
γων Τυμφρηστίων, 902. βε-
βῶσαν ὀχθηρῶν πάγων Σαλ-
πίων, 1361. καρτεροῖς εἴρ-
γει πάγοις, 1287. λεοντάρ-
της πάγου, 645.

Πάγουρος· κουροτρόφον πάγου-
ρον κεύθει, 419.

Παιδεύειν· παιδεύουσιν νηπίους
γόνους, 638.

Παιδοβρώς· ἐκπεπλευκόσι εἰς
παιδοβρώτος πορκέως ἡήτους,
347.

Παιδόβρωτος· παιδοβρώτους ἐκ-
φυγοῦσ' ὁμιενέτου θοίνας,
1199.

Παῖς· ὁ Φημίου παῖς, 1324.
παιδὸς καταβροχθέντος (κα-
ταβρωθέντος) αἰθάλῳ δέμας,
55. κόρας Τηθύος παιδός,
712. κῆρος παιδὸς στενά-
ζων, 808. τοῦ Σιτυφείου
παιδός, 1030. τοῦ κρότο-
βρώτος παιδὸς κάπρου, 1066.
ἀφ' ἑπτὰ παιδων Φεψάλῳ
σποδομένων, 178. δακρύοις
παίδων, 372. πέμψουσι παῖ-
δας, 1145.

Πακτώλιος· ἐκχέας πακτώλιον
τηλαυγῇ μύδρον, 272.

Πακτωλός· χρυσεργά Πακτω-
λοῦ ποτά, 1352.

Πάλαι· iam pridem, iam diu
antea: τὸν ἄδην δεξιούμενον
πάλαι, 51. λείσω πάλαι
δὴ σπεῖραν κακῶν, 216. ὧ
πάλαι τεύχει τάφους, 532.
καὶ ταῦτα μίτοισι πάλαι
στρόμβων ἐπιβροίζουσι γηραιαί
κόραι, 534. Σκῆρος ὧ τά-

φους πάλαι δοκεῖ, 1326.
cum articul. πηγᾶς ἀνοίξας
τὰς πάλαι κεκρυμμένας, olim,
248. χειρσόνησον τοῦ πάλαι
ληκτηριᾶν, 1391. τῆς πά-
λαι μοναρχίας, imperii pri-
sci, 1445.

Παλαίμων· Παλαίμων· βρεφο-
κτόνος, 228. τοῦ κηραμύντου
Πευκέως Παλαίμονος (Her-
culis), 663.

Παλαιός· Ἀρνης παλαιᾶς γέννα,
644. παλαιὰν Βεβρύκων
παγκληρίαν, 1474. μνήμην
παλαιῶν τημελοῦσ' ὀδυρμά-
των, 977. μνήμην παλαι-
ῶν λήφεται θρασυμάτων,
1252.

Παλαιστής· εἰς τις παλαιστής,
1447. πατὴρ παλαιστοῦ
(Iouis) χειρσὶν ὀχμάσας δέ-
μας, 41.

Παλαίω, et Παλεύω· ὅπως πα-
λαίω δυσμενεῖς, al. παλεύω,
784. ἢ μιν παλεύσει δυσλι-
τοῖς βρόχοις, 405.

Πάλαυθρα· (πόλις Θετταλική),
τὸν ἐκ Παλαύθρων ἔγγονον
Τενθρηδόνο, 899.

Πάλη· δευτερεῖα τῆς δαῦφά-
λου πάλης, 170. ἤξει πά-
λης κονίστραις, 367. μήτηρ
ἢ πάλης ἐμπείραμος, 1196.
λόγχης μίζαντες πάλην,
1358. ἀλύξας τὰς ξινοκτό-
νους πάλας, 124. φόνοι
λύσουσιν πάλας, 1436.

Παλίμπλωτος· παλιμπλώτοις
γύσσεται φυγῆς, 1431.

Παλιμπόρευτος· παλιμπόρευτον
ἔξεται τρίβον, 180. παλιμ-
πόρευτον ἔχονται βάσιν, 628.

Παλίμπους· στήσαι παλίμπουν

- εἰς πατέρα, 126. παλίμ-
πον δῶρον, 893.
Παλίμφορων· ἡ παλίμφορων γο-
γῆς, 1349.
Πάλιν· πάλιν πλανήτην δέζεται,
iterum, nam praemittitur
πρῶτα, 1239. πάλιν ἀνεί-
ρυσας, rursus, 1322. πάλ-
ιν ἀντιπορθήσει χθόνα, vi-
cissim, 1398.
Παλινστροβήτος· παλινστροβή-
τοις πημοναῖς ἀλῶμενος, 739.
Παλιῤῥοιο· ἐκ παλιῤῥοίας κακῆς
σαώσκει, 757.
Παλιῤῥοιος· δίναις παλιῤῥοίητιν
ἐλκοντος σάλου, 380.
Παλίσσυτος· παλίσσυτος ποσὶν
ἐβαινε, 1461.
Παλλάς· Παλλάδος ζηλώμασι,
355.
Παλλήνιος· Παλληνία ἄρουρα,
1407. Παλληνίαν ἐπῆλθε,
127.
Παλληνίς· δέικναι σημεῖν Μυνδία
Παλληνίδι, 1261.
Πάλλω· ἀγαλμα πῆλας τάφων,
559. φασγάνου πρόβλημα
πῆλας, 686.
Πάλμυς· πάλμυς ἀφθίτων,
691.
Πάλος· πάλου βραβεύαις, 1154.
πάντα συλλαφύζαντες πάλω,
1267.
Παμμήτωρ· μοῖρα παμμήτωρ
(al. παμμήτωρ) βροτῶν,
490.
Παμμιγῆς· χέασα παμμιγῆ
βοήν, 5.
Πάμπου· θεῶ πάμπαν ἐστυγη-
μένον, 1392.
Παμφαλῶμαι· ἄγχι παμφα-
λῶμενος, 1433.
Πάμφυλος· Παμφύλου κόρης,
442.
Πανδοκεύς· ἄδης πανδοκεύς,
655.
Πανεχθής· φῶς πανέχθιστον,
1057.
Πάντοθεν· πάντοθεν περιτριβεῖς
κόγχος, 790.
Παντοῖος· λῶβαισι παντοίοισιν
ἐσπαραγμένους, 656.
Παντόμορφος· παντομόρφου βασ-
σάρας τοκῆς, 1393.
Πανύστατος· τὴν πανυστάτην
δρχμῶν βίου βαλβίδα, 185.
Πανώλεθρος· πανώλεθρον κηλῖδα
θωύξας γένει, 165.
Παός· Dor. pro πῆός· παῶν
ἐρημοί, 416.
Παπποκτόνος· παπποκτόνος λυ-
κος, (Elpenor), 1034.
Πάππος· πάππος οὐμός, 1341.
ἄλμα πάππου (Pi), 319.
ἀνκτι πάππου (Po), 364.
οὗ πάππου (Pelopem) Ἐν-
ναία ἐτύμβευσε, 154. πάπ-
πων τῶν ἐμῶν κλέος, 1226.
Παπταλάομαι· λαθραῖα κἀνκέ-
λευθα παπταλῶμεναι, 1162.
Παρά· cum Genit. παρ' ἄλλου
ἄλλος. Cum Dat. apud,
ad, παρ' ἱστοῖς κερκίδος,
278. παρ' ὄχθαις, 916.
1129. παρ' ἀκταῖς, 1184.
In, παρ' ἀγκάλῃσιν βράσας,
461. A, παρ' ἐχθροῖς εὐσε-
βέστατος κριδεῖς, 1270.
Cum Accus. Iuxta, παρ'
αἰπὺν ὄχθον, 42. παρ' ἄν-
τρα, 208. παρὰ ῥηγμῖνα,
411. παρ' Ἀysonίτην φυλα-
μὸν, 593. παρ' Ἰούς γρῶ-
νον, 631. παρ' ἄκλυστον
σέπας, 736. πράκτιν παρ'

- αὐτήν, 1045. παρ' αὐτὸν
 πρῶνα, 1137. *Apud, in,*
 παρ' ἄδην, 404. *Praeter:*
 παρ' ἐλπίδα, 555. παρ'
 ἡμέρας αἰεί, *alternis diebus,*
 565.
- Παραγκάλισμα· ψυχρὸν παραγ-
 κάλισμα, 115.
- Παραιολίζω· παραιολίζει ὄρνι-
 θας, *al. παρβουκολίζει **,
 1094. παρθένον παραιολί-
 ζας, 1580.
- Παραίτιος· ἔται πημάτων πα-
 ραίτιον, 611.
- Παρακτίος· παρακτίαι ἡόνες,
 245. κρόκαισι ἐν παρακτίαις,
 728.
- Παραπλάζω· κύκνον σοὺς παρα-
 πλαγχθέντα τόκων, 427.
- Παρέχειν· τροφὴν παρέξειν,
 574.
- Παρθέμιος· παρθέμιον ζυγόν,
 1131.
- Παρθενοκτόνος· παρθενοκτόνον
 Θέτιν θείνον, 22.
- Παρθενόπη· (μία τῶν Σειρή-
 νων), θύσθλοισι Παρθενόπην
 βοῶν κυδανοῦσι, 720.
- Παρθένος· Περσέως παρθένος,
 (*filia*) 1175. ἱδρυμα παρ-
 θένου λογγάτιδος, 1032.
 παρθένου Σιβύλλης, 1278.
 μῦθον παρθένου Φοιβαστρίας,
 1468. παρθένω Σκυλητρίᾳ
 (*Minervae*), 853. τὴν
 τευχοπλάστιν παρθένον πα-
 ραιολίζας, 1579. ζῖναιμαι
 παρθένοι Νεπτουνίδες, 1332.
 πένθος πολλαῖς παρθένων τη-
 τωμέναις τεύξω γυναίξει,
 1141.
- Παρθενών· ἐν παρθενῶνος λαΐνου
 τυκίσμασι, 349.
- Πάροιθε· σωτήρη τῶν πάροιθε
 πημάτων, 206.
- Παροικίω· παροικίσουσι Ζηρύν-
 θιαν, 449.
- Παράθω 1. παρωθέω· παρώσας
 καὶ δάμαρτα καὶ τέκνα,
 1263.
- Παρωτίς· καλλυνεὶ παρωτίδας,
 1402.
- Πᾶς· πᾶς στόρυγξ, 491.
 λεώς, 973. δόμος, 1150.
 Ἰλεὺς ἀνὴρ, 1167. οἶκος,
 1216. πᾶσα Ἑλλάς, 366.
 αἶα, 1404. δρῦς, 1421.
 πάντα βροτῶν ὄχλον, 604.
 πάντ' ἐρευνησάις μυχόν, 1244.
 πάντα κυπώσας δόμον, 1442.
 πάντα φράζειν λόγον, 1470.
 πᾶσαν χθόνα, 79. 473.
 1360. αἰκτὴν, 1339. πᾶν
 σίδον, 475. γνῖθος, 485.
 μέλαθρον, 769. δέμας,
 1113. πᾶσαι μυχῶν πηγαί,
 701. ἀντὶ πάντων, 1413.
 τροφὴν πᾶσι παρέξειν, 573.
 χρήσει πᾶσι φάτιν, 1051.
 πάντας κτενεῖ, 1224. τὰ
 πάντα, 1. 57. 701. 1267.
 πάντα γωλειά, 375. πάντα
 σκάφη, 664. πάντα τλήσσε-
 ται, 850. πάντα σταθμά,
 1371. πάντα φλέξας, 1430.
- Πάσχω· πείσονται κακῶς, 1281.
 δεινὰ πείσασθαι, 540.
- Παταρεύς· Ἀλαίου Παταρέως,
al. Πατρέως, 920.
- Πατάσσω· πατάξας πτέρυν βί-
 λει, 500.
- Πατέω· πατήσει χώρον, 200.
- Πατήρ· ἦν πατήρ δομήσατο,
 47. Τυφῶνα γεννᾷται πατήρ,
 177. οὐμὸς πατήρ, -224.
 ἢ πατήρ λίχος δρᾶκοντι συγ-

- καταινέσει, 1222. πατρός
 δέμας, 41. πατρός μοι-
 φαῖται, 59. 450. οὐ πατρός
 κόπρου στείβοντα, 91. τρέ-
 φιν πτώου πατρός, 266.
 τύμβον αἰμάξεις πατρός,
 313. ξυναιμούς πατρός,
 437. ξύναιμος πατρός, 468.
 πατρός ἄρταμος, 797. πα-
 τρός κῆρα μαστεύων φόνου,
 1120. ξίφος πατρός, 1523.
 βούπειναν πατρός, 1395.
 πατρί πέμφας λιτάς, 125.
 πατρί ἐστυγημένον, 421.
 πατρί λάσκε λιτάς, 460.
 σὺν πατρί βράζεται τέκνα, 232.
 σὺν τῷ πατρί πρεσβιάσεται,
 1265.
- Πάτρα· λυμεῖν ἐμῆς πάτρας,
 38. ὑπὲρ πάτρας, 226.
 ἐρεῖσμα πάτρας, 282. πά-
 τρας τῆλε, 467. 947. νο-
 σφίσας πάτρας, 894. πέν-
 θος πάτρας, 969. ἀνασχὺν
 τῆς πάτρας, 1004. ἔρμα
 πάτρας, 1190. τὰ πάντα
 πάτρας, 1267. μίμνειν πά-
 τρας, 815. ἐπιβόουζουσιν
 πάτρην ἀπειλάς, 217. στη-
 σαι εἰς πάτραν, 126. πά-
 τραν ἰξῆ, 141. ἐς πάτραν
 μολών, 338. ἐς πάτραν
 στείλαις, 512. πάτραν πο-
 δοῦντες, 903. 1073. πά-
 τραν δομήσεται, 1271. ὠφε-
 λεῖν πάτραν, 1459. στένω
 σε, πάτρα, 72.
- Πατρίς· ἀθλία πατρίς, 1230.
 Πατρομήτωρ· αἰχμάλωτος ἢ
 πατρομήτωρ, 502.
- Πατρώος· χέρσου πατρώας ψαύ-
 σαι, 1038. πατρῶον ὄρον
 ἐπίνων, 932. πατρῶα ῥεῖ-
- θρα ποδῶν, 1035. πατρῶ
 ἀγάλματα, 1262.
- Παῦρος· παῦρον ἀνδήσας, 1429.
- Παφλάζω· παφλάζοντος κρατῆ-
 ρος, 197.
- Πάχυνος· νηπιωτικός στόνουξ Πά-
 χυνος, 1182. ἐμπλην Πα-
 χύνου, 1029.
- Πᾶω· κορείαν ἄφθιτον πεπαμέ-
 νη, 354. μίαν πρὸς ἄδην
 πεπαμένον κέλευθον, 457.
 ῥέθους βαφὰς πεπαμέναι,
 1138.
- Πέδη· γυιούχοις πίδαίς ὠργυω-
 μένη, 1076. ἀμφιδεῖς πέ-
 δαις, 1344.
- Πέδον· σμήριγγας ἐστάλαξε πέ-
 δω, 37. πρὸς πέδω πύργαι
 κατηρεῖπτοντο, 80. κείσο-
 μαι πέδω, 1108. πέδον
 χροῖνι φόνω, 268. σαλεύων
 πᾶν πέδον, 475. στηλῆαις
 ὀχμάσει πέδον, 625. οἰκούν-
 ται πέδον, 631. ἄρσονται
 πέδον, 995. πέδον ποδοῦν-
 τες, 1073. θεῶς κοσμοῦσαι
 πέδον, 1165. αἰστώσας γα-
 λαδραῖον πέδον, 1342.
- Πεζός· τῷ θάλασσα βατὴ πεζῷ
 ἔσται, 1415.
- Πείθω· οὐ γάρ τι πείσει φίτυν,
 462. πείσει τακῆναι σάρκας,
 672. θεσφύτοις πεπεισμέ-
 νους, 572. πεισθεῖς χρη-
 σμοῖς, 1206.
- Πεῖρα· πεῖραν ὀτλήσαι κακῶν,
 819.
- Πελαργοχρῶς· πελαργοχρῶτες,
 αἱ φαλακράται κόραι, 24.
- Πέλας· τῆς Κέρνης πέλας, 18.
 χειρὶ βων πέλας, 196. Ἡ-
 δανῶν πέλας, 419. Ἰνωποῦ
 πέλας, 575. Νηρίτων δρυ-

- μῶν πέλας, 794. Τευχείρων πέλας, 877. Ὀθρωνοῦ πέλας, 1027. πέλας γῆς, 1044. Κράτιδος πέλας, 1079. Ὀμβρων πέλας, 1360.
- Πελασγικός· πελασγικὸν τυφῶνα, 177.
- Πελασγός· ἄλμα πελασγόν (i. e. θετταλικόν), 245. οἱ πελασγῶν ἐκπεπλωκότες, 1083. ἐπεὶ πελασγούς εἶδε, 1364.
- Πέλεια et πελειάς· πελειᾶν ὠφρανισμένην γονῆς, 103. al. πελειάιν. κάσσης ἐμβάλων πελειάδος, 131.
- Πέλλα· ἀφύσσων χρυσέαις πέλλαις γάνος, 708.
- Πελλήνιοι· Ἀύσωνες πελλήνιοι, 922.
- Πέμπελος· νεκρόμαντιν πέμπελον διζήσεται, 682. ἐπόφευται πέμπελον γραῦν, 826.
- Πέμπτος· τὸν πέμπτον προσκαταζανεῖ, 172. πέμπτοι γαῖαν ἴζονται, 588.
- Πέμπω· πέμφει πλάνητας ξένην ἐποικῆσοντας κόνιν, 925. κληῖρον εἰς ἀνάρσιον πέμψουσι παῖδας, 1145. ἔπεμψαν λύκους, 1309. πατρὶ πέμψας λιταῖς, 125.
- Πεμφίζ et πεμφίς· οἰκτρὰ πεμφίζ Ταίναρον πτερύζεται, 1106. ἀκούσει πεμφίδων ὅπα, 686.
- Πενθεροφθόρος· πενθεροφθόροις βουλαῖς, 161.
- Πενθέω· πενθεῖν τὸν Αἰακοῦ τρίτον, 860.
- Πένθος· πένθος μέγιστον ἔσται, 969. ἄνευ πένθους, 284. λήξουσι πένθους φρυγανίαι, 1096. πένθος οἶσμαι, 502.
- πένθος πολλαῖς πεύξω γυναιξί, 1141.
- Πεντάγαμβρος· νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαΐσασθαι γάμων, 146.
- Πεντάλεκτρος· εἰδῶλον τῆς πεντάλεκτρον θυάδος, 143.
- Πέντε· εἰς πέντε πλειῶνας, 201. οἱ πέντε εἰς Κεραστίαν βλάζαντες, 447.
- Πεντήκοντα· ἀνάφος ἔδειμε πεντήκοντα τὸν ναυπηγέταις, 873.
- Πέπλος· θῆλυν ἀμφὶ σῶμα τλήσεται πέπλον, 277. καταβρυγαῖς πέπλων, 256. ἐν γραικίταις πέπλοις, 605. πέπλοις περισχῶν, 1266. ἀβροπήνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους, 863. πέπλων et πέτρων confusa, 845.
- Περάω· πρὸς ἄδην δευτέραν ὁδὸν περᾶ, 809. λῶν περήσεις, 95. ἐπὶ Τιταῖας περᾶν, 708. εἰς χέρσον περάσας, 120. νῆσον εἰς Ἀρπην περάσας, 762.
- Πέργη· (ὄρος Τυρσηνίας), 805.
- Πέρθω· στρατῷ πέρθοντι χώραν, 1211. ἄστρῳ πέρσουσι, 1002.
- Περίχω· πέπλοις περισχῶν, 1266. (i. e. καλύψας).
- Πέριξ· ἦν πέριξ κλύδων προσμάσσεται, 1029.
- Περιπτύσσω· περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας, 1135.
- Περίρρυτος· ἐν περιρρύτῳ Ἰσση, 219.
- Περισπαίρω· ψυχὴν περισπαίροντι φουρήσει νεκρῷ, 68.
- Πετριβίσω· ὡς κόγχος ἄλμη πετριβίς, al. πετριβίης, 790.
- Περκνός· περκνὸς αἰχμητῆς χάρων, 260.

- Πέβρα· σκιά καλύψει πέβραν, 1428.
- Πεβραιβικός· ποθοῦντες πεβραιβικήν Γόνον, 905.
- Πέτευρον· Ἀργῶος δορός κλασθέν πέτευρον, 884.
- Πέτρα· μάρψαντος ἐκ κοίτης πέτρας ὕψλα, 495. ὁ πέτρας ἀσκήρας ἀνειρῦσαι, 1322. ἀλειτουργέοντα Μολπίδος πέτραν, 159. τὴν ἐπώνυμον πέτραν ὀχέει, 724. πέτραι Συμπληγάδες, 1285. γυραῖσι ἐν πέτρῃσι, al. πέτραισι, 390. ἐν πέτραις αἰῶνα κωκύουσιν, 907. σοὶ πρὸς πέτραις μόρος μέμνει, 1075. κραγρῦπτους πέτρας μάρπτων, 759. ἐπόψεται δισσὰς πέτραις, 836. τί εἰς ἀνηκῶους πέτρας βάζω, 1451.
- Πέτρος· τὸν ἐρματίτην νηὸς ἐκβαλὼν πέτρον, 618. πέτρον ἐν χερσὶν ἔχων, 1168. εἰψας πέτρον, 1187. τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρον, 1201. ἀνδρας ἀγαλματώσας ἀμφελυτρίσσει πέτρων, 845. al. πέτροις. πέτρων et πέπλων ibi confusa.
- Πετρώ· τοῦ πετρωθέντος λύκου, 901.
- Πευκεύς· (Ἡρακλῆς) λείψανον ταξευμάτων Πευκέως, 663.
- Πεύκη· pinus, ὡς πύκης κλάδον, 755. πύκης πρέμονον, 1110. ναυὶς· σχάσας πύκης ὀδόντας, 100. πύκησιν οὐλαμνηφόροις τριεσπέρου λείοντος, 32. ἀμφὶ πρύμναις πύκναις, 287.
- Πεφναῖς· (α πύφνω), εἰς ἄρπαγμα πεφναῖας κύνος (Heleneae), 87.
- Πῆ· πῆ μὲν, πῆ δέ, partim, partim, 1014. confusa cum τῇ μὲν, τῇ δέ.
- Πήγασος· ὑπερποτάτο Πηγᾶσου πτεροῖς, 17.
- Πηγῆ· ἐξ αὐτῆς πᾶσαι πηγαὶ κατ' Αὐσοντίτιν ἔλκονται χθόνα, 702. πηγᾶς ἀνοίξας, 248.
- Πήγνυμι· ὄρους ἐπήξει, 1343.
- Πηγός· πηγῶ πλάκω, 536. i. e. λευκῶ. Sic quoque Eustath. ad Il. γ. p. 873.
- Πηδαῖο· ἐξ ἐδωλίων πηδῶντες, 297.
- Πήδημα· ἀρνεύσας πήδημα πρὸς αὐτουργούς σφαγὰς, 466. πήδημα λαιψηρὸν δίκων, 531. ἄρπης Κρόνου πήδημα (Coryra), 869.
- Πηδός· ῥήσσοντι πηδοῖς χέρσον, 1416.
- Πήληξ· πήληκα κόρη κίονος προσαρμόσας, 711.
- Πηλοποιεῖω· πᾶσαν ἄλμην πηλοποιοῦντι χθόνα, 473.
- Πῆμα· ἥζει τοῦμὸν ταλαίνης πῆμα, 1215. ὕψιστον ἡμῖν πῆμ' ἐτέκνωσε, 787. σωτήρα τῶν πάροιθε πημάτων, 206. πημάτων ὑπέρτατον, 259. πημάτων ὕψιστον, 305. πυθέσθαι πημάτων συμβουλίαν, 479. πημάτων περαιτίον, 611. πημάτων λυγρὸν κόπις, 763. θῖνα πημάτων ἰδῶν, 812. πημάτων ἀρχηγέτις, 1350. πολλῶν ἐναλλάξ πημάτων ἀμείψεται, 1409.
- Πημονή· παλινστροβήτοις πημοναῖς ἀλάμενος, 739.

Πήνη· γυναιὶ τριπλαῖς πήναις κατεκλώσαντο, 145.

Πηνειός· ἀμφὶ Πηνειοῦ ποτῆϊς, 1345.

Παίνω· ἐπίαγεν βορᾶ νηδύν, 1200.

Πῖαρ· πῖαρ ἐγκληρον χθονός, 1060.

Πιθή· ᾧ πιθήσας ἄρταμος τέκνων, 236. χρησμοῖς πιθήτας, 735.

Πιθηκόμορφος· πιθηκομόρφῳ πότμον Αἰτωλῷ τεύξει, 1000.

Πιθηκος· πιθήκων γένος δύσμορφον, 691.

Πικρός· κλῶσις ἐλκίσει πικρά, 716. ἄλλῃ κάμνοντες πικρᾶ, 1010. ὅταν σίντην καταβράκτῃρα δέωνται πικρὸν, 539. λείχος πικρὸν, 1223. πικρὰν ἀποψήλασα πάγην, 407. πικρὰν ἐταίρων μοῖραν, 594. ἀνευ μόχθων πικρῶν, 283. κῆρας ἀρκέσαι πικρὰς, 289. πικρὰς στεγανόμους ὄρνιθας, 1094.

Πίνω· πίνοντες ῥοάς, 1020.

Πινύδης· αὐχμῶ πινύδης, 975.

Πίπτω· ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα, 363.

Πιπῶ· ἀγτὶ πιποῦς σκορπίον σπάσας (i. e. Ἡσιόνης), 476.

Πίσσα l. Πίσσα· πλανήτην δέζεται Πίσσ', 1241. εἶλον δὲ Πίσσαν, 1359. al. Πίσσαν.

Πίστις· πίστιν λόγων ἐνόσφισε, 1454.

Πλαγκτός· πλαγκτοὶ μολύντες, al. πλακτοί, cf. Nott. 952. πλαγκτοὶ καταικῆσουσι, 1028.

Πλάζω· ἀραιογύνων κλάμικας ἀηδόνων πλαγχθέντας, 654.

Πλάνη· τρεῦμα φοιτάδος πλάνης ἔσται πυραϊτίον, 610.

πλάναισι πάντ' ἐρευνήσας μυχόν, 1244.

Πλάνης· πλάνης Παλληνίαν ἐπῆλθε, 126. (i. e. πλανώμενος). πλάνητας πέμψει, 925.

Πλανήτης· τὸν πλανήτην ὀρθάγην ὅταν δόμοις δέωνται, 538. πλανήτην λυτρὸν ὄψονται βίον, 1019. πλανήτην δέζεται, 1239.

Πλανῆτις· θῆσαν ὀτρηρῆς κόρης πλανῆτιν ἄξει, 998.

Πλάξ· ἄζεται σε πρὸς γενεθλίαν πλάκα, 1194. Θρηκῆς αἰστώσας πλάκα, 1341. ὀλύμπιοι πλάκες, 564. Σιδῶνων πλάκες, 1406. ἐπὶ Γυθίου πλάκας, 98. ἀμφὶ λιβυστικὰς πλάκας, 648. κάμψας Σικανῶν πλάκας, 870. οἰκήσουσι Λευκανῶν πλάκας, 1086.

Πλαστός· ἐν πλασταῖς γραφαῖς, 432. πλασταῖσι λύσσης μηχαναῖς, 818.

Πλάτη· ἀντὶ χειρταίας πλάτης (pedi pastoralis), 96. ἐναπλίσουσιν ἀλέναις πλάτην, 203.

Πλάτις· ἀρπαγεῖσθαι πλάτιν ματεῖων, 821. πλάτιν πορεῦσαι κῆρα πρόμῳ, 1294.

Πλατίς· ὥπασε πλατὺν κρατῆρα, 888. ῥήξει πλατὺν τέγοντα, 1112.

Πλειών· μέγαν πλειῶνα μὴ πεφενγότα, 1039. εἰς πῆτε πλειῶνας, 201.

Πλεκτανόστολος· ζέουσιν αἰθρῇσι πλεκτατοστόλοις τιτηνίδα (i. e. σχοινίοις), 230.

Πλευρά· μενεῖ σφραγίς ἐν πλευραῖς, 780.

Πλευρόν· σιγίμνῳ πλευρ' ἀναξ-

- ῥίξας, 556. τύφας πλευρά, 795.
 Πλευρώνιος· εἰδῶλον Θυάδος Πλευρωνίας (i. e. Ἀργείας), 143.
 Πληγή· πληγὴν ἐγκορίφεται, 558. χειρῶν πληγαῖς ὑπείκειν, 778.
 Πλήθω· πλήσει γέμοντα θυμὸν χολῆς, 1115.
 Πλημμυρίς· ἑκτόρος πλημμυρίδος, 100. (i. e. κυμάτων).
 Πλήρης· τράπεζαν εἰδῶτων πλήρη, 1250.
 Πλήττω· πλήξας ἀφύκτως ἄκρον σφυρὸν, 493.
 Πλόκος· κρηπίδα πηγῶ καλλυνεῖ πλόκῳ, 356. ἀποφάλλουσα Μαιώτην πλόκον (i. e. νεύραν), 915.
 Πλούτων· Πλούτωνος λάτρειν, 1420.
 Πλύγος· (πόλις Διβύης), ἐκ Πλυνοῦ βλαστόντα ῥίξης, 149.
 Πλωτήρ· πλωτῆρσι λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον, 734.
 Πλώτος· δείξαντι πλωτὴν οἶμον, 889.
 Πλώω· εἰς Ἀβαντίαν πόλιν πλώσει, 1044.
 Πνοή· Βορρᾶϊαι πνοαί, 898. πνοαὶ θρήσσαι, 1014. ἀπαρκτίαις πρηστῆρος πνοαῖς, 27. στροβήσει φελλὸν ἐνθρᾶσκων πνοαῖς, 756.
 Πόδαρχος· τὴν πόδαρχον φύλλαν ἡμιστροφῶν, 166.
 Ποδηγετέω· τρίβος ὀρθῇ κελεύθῳ τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ, 12.
 Ποδηγέτης· δυσμενῶν ποδηγέτην, 220. λαμπτήρα τὸν ποδηγέτην σκότους, 385.
 Ποδηγέω· ποδηγῶν πτόρθον Ἀγχί- σου, 965.
 Ποδηγία· λαμπτηροκλέπτης τρι- πλανοῦς ποδηγίας, 846.
 Ποδῶτος· πνοαὶ ποδαταῖς ἐμφο- ρούμεναι λίνοις, 1015.
 Ποδέω· ποδῶν δάμαρτα, 190. ποδῶν φάσμα πτηνόν, 822. πατρῶα ρεῖθρα ποδῶν, 1035. γραιῶν ποδοῦντες, 645. πά- τραν ποδοῦντες, 904. Ἀγε- μαρείας πέδον ποδοῦντες, 1074.
 Πόθος· πόθῳ τοῦ θανόντος, 67. ἐκχέας πόθον, 110. βαρὺν πόθον φυγόντα Ναυμέδοντος, 156.
 Ποικίλος· ποικίλαι σύμφοραί, 1087.
 Ποιμανδρία· ἐς βαθεῖαν λαιμί- σας ποιμανδρίαν βόυν, 326.
 Ποίμνη· τοῦ λύσσαν ἐν ποίμνη- σιν (al. ποίμναισιν) χέαντος, 454. ποίμναισι πρευμενῇ μο- λεῖν, 1055.
 Ποίμνιον· ποιμνίων ἀλάστορα, 529.
 Παινή· ποινας τίσσει Ἀγρίσκα θεῶ, 1152. ποινας ἀθέλκτους διζήμεναι, 1355.
 Ποῖος· ποῖα Χάρυβδις οὐχὶ δαι- σεται νεκρῶν; ποῖα δ' Ἑριννύς; 668. 669. ποῖαν ἐσέφεται δράκαιναν, 673. ποῖαν χέρ- σον οὐκ ἀνιχνεύσει; 824. ποῖους θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχοῦς; 823.
 Ποιφύσω· ὃν μελαινα ποιφύζει, i. e. φουρήσει, 198. cf. E. f. fath. ad II. α', p. 304.
 Πόλαι· (πόλις Ἡπείρου), συν- οίκους δέζεται Κόλχαν Πό- λαις, 1022.
 Πολιβραίστης· χιλιάρχος τοῦ

- πολιξρραίστου (al. πολυρραί-
στου) στρατοῦ, 210.
- Πόλις· ἥς πόλει δείκηνλον ἀν-
θήσει, 1259. πόλιν δέιμαν-
τες, 984. εἰς Ἀθαντίαν πό-
λιν πλώσει, 1043. οἱ Δάρ-
δανον πόλιν ναίουσι, 1129.
- Πολίτης· ῥήτρας πολίταις τὰς
στρατοπλάτους ἐρεῖ, 1037.
- Πολυάνθης· (Chaoniae flu-
vius), τοῦ χαονίτου νῆμα
Πολυάνθους δρέπων, 1046.
- Πολύγλωσσος· σὺν πολυγλώσσῳ
στρατῶ, 1377.
- Πολυδέγμων· πολυδέγμων λόφος,
700.
- Πολυρραίστης, vid. πολυρραί-
στης.
- Πολύρρηνος· πολυρρήνοι νῆπαι,
1241.
- Πολύς· πολλοὶ Σῖριν ἄμφι οἰκί-
σονται, 978. πολλοὶ γαῖαν
δαφουσι, 1005. πολλοὶ ἁ-
γῶνες, 1435. πολλῶν νή-
ριθμος ἐσμός, 415. πολ-
λῶν ἐναλλάξ πημάτων ἀμεί-
ψεται, 1409. θεὸς πολ-
λοῖς ἀνδρῆσεται, 630. πέν-
θος πολλαῖς τείζω γυναιξί,
1141. πολλοὺς ἀριστεῖς κα-
ταξανούσιν ὄβριμοι χέρες,
300. πολλὰ βέλεμνα κη-
κείων πόρος ἐπέψεται, 550.
ὡς πολλὰ κυλινδεῖ μοῖρα, 489.
πολλὰ ἀρωγὸν ἀνδάσσα, ve-
hementer, 359. πλεῖον ἐξω-
λέστερος, 667. πλείους (al.
πλείω) τῶν ἐπὶ Σκαίαις πόνους
ιδῶν, 776. πατρὶ πλεῖστον
ἐστυγμένον, 421. πλεῖστον
στερχθεῖς, 1189. τὴν πλεῖ-
στον ὑμνηθεῖσαν πάτρην,
1271. πλείστας ἀπαρχὰς
- δωροῖμενος, 1192. καλῶν
πλεῖστα Δία, 288. πλεῖστα
πέχυναις ὠφελήσαντα στρατόν,
945.
- Πολυστιχος· βρωθεῖς πολυστί-
χοισι καμπέων γνάθοις, 414.
- Πόνος· ἄτερ πόνων, 1006.
πλείους πόνους ιδῶν, 774.
- Πόντιος· πόντιον φυγῶν σκέπας,
793.
- Πόντος· πόντος Ἑλλης, 1285.
στάζοντα πόντου πτερά, 391.
πόντου ἐνσαρούμενος μυχοῖς,
754. πόντου καὶ γῆς εἰς
διαλλαγὰς μολῶν, 1448.
σπιλὰς πόντον προσκυγάζουσα,
1082.
- Πόποι· (i. e. θεοί), πόποι Φύ-
ξην ἠνδρῶσαν σπόρον, 943.
- Πορεύω· πλάτιν πορεύσαι Μεμ-
φίτη πρόμῳ, 1294.
- Πορθέω· πορθοῦσα χώρας,
1368. πορθομένοισι κῆρας
ἀρκέται πικράς, 289.
- Πορθητής· πορθηταῖς λύκοις,
524.
- Πορθμός· πορθμοῦ συνδρομὴν
Τυρσηνικοῦ, 649.
- Πόρις, al. πόρρις· Ἰδαία πόρις,
Laodice, 496. βύκταισι
χερνίφουσι πόριν, 184. αἰ-
χμαλῶτον ἤμπευσαν πόριν,
1298.
- Πορκεύς· πορκεύς σέλμα ἐλαῖ,
1217. εἰς παιδοβρωῶτος πορ-
κέως (serpentis) νήσους,
347. πορκέων λιναγρέτης,
237. πορκέων δίκην, 596.
- Πόρκος· πόρκος Ἰστριεύς, 74.
- Πέρος· κηκεῖων πόρος, 550.
πρὸς βαθεῖ νάσαντο Διζηροῦ
πόρῳ, 1026. ὑπὲρ πόρον
Τυρσηνόν, 1085.

- Πόρτις· πόρτις ὄρχαπον τεύξει
 θεῶ, 857. μόροι τῆς λα-
 θρονύμφου πόρτιος, 320.
 τὴν ἀνυμφον πόρτιν ἀρπάσας,
 102.
- Πόρω· τούτῳ μόνῳ πόρωσιν αἵρε-
 σιν, 1268.
- Πόσις· πόσις στυγνὸς Τορώνης,
 115. ἦν κτείνας πόσις αὐ-
 τός, 808. Εἰδυίας πόσις,
 1024. βοῶσα δεσπότην πό-
 σιν, 1118.
- Ποταμός· ἐξευξε λέντροις ποτα-
 μὸς Κριμισσός, 962.
- Ποτέ· *Olim, de tempore prae-*
terito: 50. 73. 175. 190.
 470. 787. 814. 833. 916.
Aliquando, de tempore fut.
 33. 152. 207. 433. 495.
 540. 582. 621. 751. 735.
 801. 1031. 1056. 1098.
 1227. 1246. 1415. *Cum*
 δὴ, δῆποτε, 499. 530. 1401.
Cum οὐ, οὐποτε, 463.
 814.
- Πότμος· *mors*, προσδευμαίνων
 πότμον, 276. πότμον αἰ-
 ᾶζω, 315. πότμον φθόρον
 τεύξει, 1000. *somnus*, ἰαύ-
 σει τὸν μεμαρμένον πότμον,
 (h. e. *mortem*), 430.
- Ποτόν, pl. ποτά, *fluuius*:
 Αἰγύπτιον Τρίτωνος ποτόν,
 576. Ἐλαρος ἐκβάλλει πο-
 τόν, 1033. Ἰς Γεῖτων τε
 ἐξεριύγονται ποτά, 725. Φόρ-
 κης ποτά, 1275. χρυσεργὰ
 Πακτωλοῦ ποτά, 1352. ἀπὸ
 Κυριπῶν ποτῶν, 149. Κελ-
 τοῦ λιμναίων ποτῶν, 189.
 ἑπῶθεν Ἀλέντος ποτῶν, 425.
 ἐκ Λυκορμαίων ποτῶν, 1012.
 λίμνης ἀγχιτέρμονες ποτῶν,
 1130. Λιγνεὺς ῥεῖθρον ἐκ-
 βράσσαν ποτῶν, 1240. Ῥυν-
 δαχεῦ ποτῶν γάνος, 1364.
 Ἄρης ἵσμα Φοιβάζων ποτοῖς,
 731. μυδαίνει ποτοῖς Ὀκίνα-
 ρος γῆν, 1008. ἀμφὶ Πη-
 νειοῦ ποτοῖς, 1343. *Potio*:
 τοῦπιδόρπιον ποτόν, 661. δε-
 παστραίων ποτῶν μέσῳ, 489.
- Που· εἰς πέντε που πλειῶνας,
 201. *confusa* που et ποῦ.
- Ποῦς· ἄλμα λαίψηροῦ ποδός,
 245. λακτίσμαθ' Ἐρμείου
 ποδός, 835. ἐξ ἄκρου ποδός,
 844. εἰς γῆν ῥίψας πόδα,
 279. γυμνὸν αἰψηρὸν πόδα
 ῥίψειαν εἰς ἐκβατηρίαν, 515.
 Φερέκλειοι ποδες, (*naues*)
 97. χίμετλα ποδῶν, 1290.
 χέρσου πατρώας ποσὶ φαῦσαι,
 1038. ποσὶν ἔβαινεν εἰρκτῆς
 ἐντός, 1461.
- Πράκτις· *) πρᾶκτιν παρ' αὐτῇν
 νάσσεται λίπας, 1045. cf.
Nott.
- Πράξανδρος, 586.
- Πρέμνον· πένυκς πρέμνον, 1110.
- Πρεσβεύς· πρεσβεῦσιν Αἰτω-
 λῶν Φάος γοηρὸν Φανέν,
 1056.
- Πρεσβεῖω· *) σὺν τῷ πατρὶ
 πρεσβεῖώσεται, al. πρεσβι-
 σεται, male, 1265 cf. *Nott.*
- Πρέσβυς· *anus*, πρέσβυν δημό-
 λευστον ὠλένη, 331. πρέ-
 βιστος ἐν φίλοισιν ὑμνηθήσε-
 ται, 1449.
- Πρευμένης· ἀρωγὸς πρευμένης
 (i. e. ἄγαν εὐμένης), 536.
 ποίμναίσι πρευμενῇ μολεῖν,
 1055.
- Πρηγής· πρηγῆς θανεῖται, 242.
 πρηγῇ κυπῶσκι δόμον, 1442.

Πηνίζω· ἐκ κείνης πηνιχθέν-
τες, 1006.

Πρηστήρ· ὡς ὁ λήμιος πρηστήρ
Ἐνυός, (Aiax), 462. πρη-
στήρος αἰθωνος πνοαῖς, 27.
βαρεῖ πρηστήρι κυμαίνων ἄλλα,
1018. πρηστήρα δαΐου μάχης,
861.

Πρηάν· ἱππωνίου πρηῶνος κέρας,
1069. ἥξει Νηρίτου πρηῶνας,
769.

Πρὶν· ὡς πρὶν, antea, 4. An-
tequam: cum Infinit. 321.
322. Cum ἂν et Coniunct.
640. Cum articul. πάτραν
τὴν πρὶν ἡθαλωμένην, 141.
τὸ πρὶν ὄνομα, 339. τῆς
πρὶν δαίτης μεμνημένοι, 609.
τῆς πρὶν θανούσης, 651.
πῦρ εὔδον ἤδη τὸ πρὶν, 1363.
πρίνῃ pro πρὶν ἢ: πρίνῃ αὐ-
γάζαι λέπει, 419.

Πρὸ· πρὸ πύργων, 526. πρὸ
νόστου, 910. al. πρὸς νόστον.
προϋμμάτων, 82. 251.

Πρὸ et πρὸς confus. 526, 910.
955.

Πρόβλαστος· (Διώνσος), 577.

Πρόβλημα· ναυλόχων στα-
θμῶν πρόβλημα, 291. Φα-
σγάνου πρόβλημα, 685. σὺν
καλίνοις τειχέων προβλή-
μασι, 1418.

Προβλής· ἐπόφεται· προβλήτας
ἄκτας, 828.

Προγενήτειρα· προγεννήτειραν
χερνίφουσι, i. e. τὴν πρὸ τῆς
θυσίας αὐτῆς προγενήσασαν,
vel πρίγονον, 183.

Προδειμαίνω· προδειμαίνων πό-
τμον, 276.

Προίχω· Μαζουσία προΐχουσα,
534. ἀκτὴν τὴν προΐχουσαν,
722.

Προκήδομαι· ὑπὲρ τῶν προκή-
δεται θρόνων, 1473.

Προμανθεύς· (Zeus), 537.

Πρόμαντις· ἀμφὶ βωμόν, τοῦ
προμάντιος Κρόνου, 202.
θεσφάτων πρόμαντιν ἀφευδῇ
φρόνιν ἐνόσφισε, 1456.

Προμηθεύς· μητρί τοῦ Προμη-
θεύς, 1283.

Πρόμος· Αἰθίων πρόμος, 802.
φειρώνων νησίδα πρόμου,
599. πλάτιν πορεύσαι Μεμ-
φίτη πρόμω, 1294. κλαυ-
θμοῖσι φηλάσαι πρόμον, 785.
Τερμίκων πρόμοι, 644.
Ἐκτῆνων πρόμοι, 1212. ἀνεγ-
κάσει Ἀργείων προμούς σῆναι,
1444.

Πρόπας· πρόπαντας ἔδης ἀγρεύε-
ται, 655.

Πρόβριζος· πρόβριζον αἰστώσαι
στάχυν, 214.

Πρός· Cum Genit. A: τετρα-
μένου πρὸς ἀνθοπλίτου, 64.
πρὸς τοῦ δαμέντος τετραμέ-
νος, 312. πρὸς τῆς Λακαίνης
νικῶν, 792. πρὸς καλύ-
πτρης ὠνητός, 337. Cum
Dat. Ad: πρὸς πίδαρ πύργου
κατηρείποντο, 80. πρὸς
ἐκβολαῖσι ποτῶν, 189. πρὸς
τηγάνοις, 382. πρὸς ἐκβο-
λαῖς ρείθρων, 438. πρὸς
βαθεῖ Διζυροῦ πόρῳ, 1026.
πρὸς πέτραις μέγας μέμνει,
1075. Prope, iuxta: πρὸς
κλίτει γεωλόφῳ, 600. Cum
Accus. Ad: πρὸς νεῖδμητον
νίκυν ἐκβράσασα δέμας, 65.
πρὸς Κόλουρα, 99. πρὸς αἰ-

- ἑξῆς ἑξῆς κυροῦσα, 255.
 πρὸς νυμφεῖα ἄξει, 325. πρὸς
 γῆρας ἄκρον, 355. πρὸς τόρ-
 γου· λέχος ἐλευσθήσομαι,
 357. πρὸς ἄδην κέλουν, 457.
 πρὸς ἀστρῶν κλίμακας
 στήναι δρόμον, 510. αἰσθη-
 ση πρὸς λίκτρα, 613. πρὸς
 οἴκου σωθεῖς, 788. πρὸς
 ἄδην ὁδόν, 809. ἄξει πρὸς
 ξένην χθόνα, 998. ἄζεται σε
 πρὸς γενεθλίαν πλάκα, 1194.
 In: πρὸς Φῶς ἄξει, 57.
 πήδημα πρὸς αὐτουργούς σφα-
 γάς, 466. κλινεῖ πρὸς αὔδας,
 557. πρὸς κῆμα δυπτούσας,
 715. πρὸς κῆμα δύπτην,
 752. νυμφεῖα πρὸς κηλωστά,
 1387. Versus: τείνει πρὸς
 αἰθρα, κρᾶτα λόφος, 700.
 Contra: ἀρχμοῖς πρὸς κα-
 σίγητον χειρῶν, 940. Prae-
 ter: δορὸς πρὸς ἀλκήν, 70.
 Circumferibit: πρὸς τὰ
 λῶστα νημερτέστατε, 223.
 Disiunctum per tmesin a
 verbo: Ναύαιδος ἐνθα πρὸς
 κλύδων ἐρεύγεται, 921. πρὸς
 et πρὸ confusa, 526. 910.
 955.
 Προσάλλομαι· κέπφος αἶς προς-
 ἦλατο, 836.
 Προσαρμόζω· πήληκα κόρη
 κίονος προσαρμόσας, 711.
 Προσανυγάζω· σπιλαῖς πόντον
 προσανυγάζουσα, 1082.
 Πρόσθε, πρόσθεν· Absolute:
 olim, antea, 52. 93. 234.
 987. 1005. Cum Geni-
 tiuo: ante, πρόσθε μήνης,
 482. ῥεῖθρων Ἐλάφου πρόσθεν,
 1185. Cum artic. Τοῦ
 πρόσθεν, fcl. μόχθου, priore,
 ἐξωλέστερος, 667. τὴν πρόσθ'
 ἀνασσαν, superiorem regi-
 nam, 1197.
 Προσκαθήμεναι· ἀγρύπῃ προσκα-
 θήμενος τέχνη, 386. προσκα-
 θήμενος κλάδω, 741.
 Προσκαταζαίνω· τὸν ἐξ ὀνείρων
 ἐστροβημένον προσκαταζαίνει,
 173.
 Προσμάσσω· σμῶδιγμα προσμάσ-
 σων δομῇ, 783. ἣν κλύδων
 Σικανὸς προσμάσσεται, alluit,
 1029.
 Πρόσπαιος· πρόσπαιον ἐκτίνων
 χάριν, 211.
 Προσραῖνω· ψυχαῖς αἶμα πρὸς-
 ράνας, 684.
 Προσαίρω· θρυλλιγμάτων δερ-
 τροισι προσεσηρότας, 880.
 cf. Nott.
 Προσαργανῶ, attic. προσαρ-
 γανῶ· τρόπιν γόμφους προ-
 τεταργανωμένην, 748.
 Προστρόπαιος· ἐσθῆτα προστρό-
 παιον ἐγχλαινούμενος, 974.
 Πρόσφθεγμα· ἀμυδρῶ μάλιστα
 προςφθίγματος, 687.
 Προσφιλής· προσφιλες κυζούμε-
 νον, 608. προσφιλεστάτην
 βροτῶν, 1289.
 Προτείνω· σκύφον χερσὶ προτεί-
 νων, 661.
 Προτίθημι· προτείνει θεοσίν
 βοράν, 955. λαιμόν προτεί-
 σα, 191.
 Πρόφαντος· (Ποσειδῶν), 522.
 Πρύλις· (μάντις) πρύλι, τό-
 μουρε, 223.
 Πρύμνα· πρύμνης ἀπ' ἄκρας,
 515. ἀμφὶ πρύμναις (i. e.
 ναυσὶ), 286.

Πρών· κισσοῦ παρ' αἰπὺν πρῶνα,
1237. πρῶνας δυσβάτους
ἄρσονται, 995.

Πρώνιοι· κτήσιν θόιναις Πρωνίων
λαφυστίαν, 791.

Πρωταίχμια· δοθεῖσα πρωταί-
χμια, al. πρωταίχμια, 469.

Πρωτόλειον· τὸ πρωτόλειον ἄραν-
τες στέφος, 1228. πρωτό-
λεια αἰχμῇ φέροντας, 299.

Πρωτόμισθος· τὸν πρωτόμισθον
δηώσας στρατόν, 1384.

Πρῶτος· πρῶτος βαμὴν αἰμαῖξή
βρίτῃ, 992. πρῶτος ἥξει,
1369. πρώτη συγγόνων θεῶ
ἐντυγνὲ δρόμον, 732. πρώτην
ἀράξας νύσαν, 15 Primum,
ante omnia, πρῶτον, 528.
1187. πρῶτα, 530. 544.
825. 1236. 1291.

Πτέλας· κραντῆρι τὸν ποτ'
ἔκτανε πτέλας, 833.

Πτέρνα· πατάξας πτέρναν βέλει,
500. πύργων ὑπὸ πτέρνησι,
442.

Πτερόν· ala, Πηγάτου πτεροῖν,
17. πτεροῖσι χέρσιν αἰτὶς
διαγράφαν, 261. πρὸς κῦμα
δυπούσας πτεροῖς, 715.
ἡνεμωμένη πτεροῖς, 1119. ἐν
πτέρησι τερσαίων πτερᾶ, 390.
Penna, laqueus, ἐμπταίσα-
σαν ἰξευτοῦ πτεροῦ, 105.
Aratrum, αἰλακα βοῶν ἀρο-
τρεύουσιν ὀλκιάῳ πτεροῦ,
1072. Ora extrema regio-
nis, ὁθνεῖα γατοιούντες αἰσώ-
νος πτερᾶ, 1396.

Πτερώ· γείτων ὄρνυος πτερου-
μίνης, 401. λεύσσω θέοντα
γρονθὸν ἐπτερωμένον, 85.
ἐταίρων ἐπτερωμένην ἰδὼν αἰά-

νόμικτον μοῖραν, 594. cf.
Eustath. ad Dionys. 483.

Πτέρυξ· σταυροῖσι κορσῶτῃ πτέ-
ρυξ, 291.

Πτερύσσομαι· πέμφιξ Ταίναρον
πτερύσσεται, 1106.

Πτέρωμι· τοῖς τευταρείοις βου-
κόλου πτερώμασι, (telis), 56.

Πτερωτός· πτερωτὰς ὀπλίσαντες
ὀλκιάδας, 514.

Πτηνός· ὡς πτηνὸς δρομεύς, 15.
φάσμα πτηνόν, 822. πτη-
νοὺς αἰετοὺς, 148.

Πτήσσω· κὰν ὑπὸ πτήσσαν δόρυ,
280. πτήξαντας Ἀργείων
πρόμους, 1443.

Πτίλον· λιυκὰ φαίνονται πτίλα,
25.

Πτόρδος· πτόρδου διαδύμισθέν-
τος, (Palamedis), 1097.
ποσηγῶν πτόρδον Ἀρχίτου
νέθον, 965.

Πτυχή· ἐν πτυχαῖσιν Αἰσάων
σταθεῖς, 615.

Πτώξ, vel πτώξ· πτώκα ἐν
κλάνῳ δορός, 944.

Πτῶς· Πτῶου (i. e. Ἀπόλλω-
ιος) πατρός, 265. cf. Eu-
stath. ad H. z. p. 789, 3.
Πτῶον ἐκβαλόντα δερνίων,
352.

Πύγαργος· ναύτην πύγαργον ξε-
νιώτεται, 91.

Πυκνός· Φρονί πυκνή, 10. πυκνοὶ
κυβιστητῆρες, 296. ἀγνιο-
πλαστήσαντες πυκνὰς κελιάς,
602.

Πύκτης· πύκτην ἐσθλόν, 944.

Πυλαῖτις· (Ἀθηνᾶ), Παλλὰδος

ζηλωμάσι πυλαῖτιδος, 356.

Πύλη· ἄγχι Τυρρησσοῦ πύλης,
615. δίσβατοι λειβήθριαι
Δωτίου πύλαι, 410.

Πυθάνομαι· πυθέσθαι πημάτων ξυμβουλίαν, 479. κληδόνων πέπυσμένοις, 821.

Πῦρ· πῦρ αἰστώτηριον, 71. πῦρ εἶδον, 1363. λειψάνοις πυρός, 54. ὑστάτην ἐν πυρὸς τέφρην, 368. τῶν πύργων ὅχην σποδῷ θαλψάντων πυρός, 483. πάτρας πυρός ῥιπαῖσιν ἠθαλωμένης, 970. τεφρώσας γῆτα ληηναίῳ πυρί, 227. πυρὶ φλέξουσα στόλον, 1073.

Πύραμος· (ποταμὸς Κιλικίας) ῥεῖθρον Πυράμου πρὸς ἐκβολαῖς, 439.

Πυράνδιαι· πυράνδιοι γάμαι, 1149.

Πύργος· πύργοι κατηρέπτοντο, 81. πύργων ἀπ' ἄκρων, 65. πύργων ἐξ ἄκρων, 254. πύργων ὑπὸ πτέρησι, 442. πρὸ πύργων ἐγχώριον γίγαντα ἔχοντα, 526. πύργων Κομαιδοῦς συμπεφυγμένων στρατῶ, 934. πύργων κατασκευαῖς ἀνίστα, 971. πύργους διαθράισουσι, 1007. κτίσει πύργους τριάνοντα, 1255.

Πυργοσκάφος· δοθῆναι προαίχμεια τῷ πυργοσκάφῳ, 469.

Πυρίπτερος· γυνὴ ταύρων βαστάσας πυρίπτερον, 1314.

Πυριφλεγής· πυριφλεγὲς ῥεῖθρον, 699.

Πυρίφλεκτος· πυριφλέκτους βλάβας, 218.

Πύργος· ψίσεται πύργον, 639. Φηγίων πύργων ὅχην, 482.

Πυρώ· πυρώσει σκηπτῷ πάντα δυσμενῶν σταθμά, 1371. δεύτερον πυρρυσμένην, 52.

Πυρσόν· πυρσὸν βαρύν φλέξας, 340. ἔχθρας πυρσὸν ἦσαν, 1295.

Πυρφόρος· δαίκεται πυρφόρῳ βαλὼν ἴνγι τόξων, 309.

Πῶλος· πατρίου φονεὺς πῶλου (Αἰάντος), 453.

P.

ρ et λ. confusa, 264. 301. 1109.

Ραβδοφόρος· Ἰσὶ ῥαβδοφόροις γυναιξίν αὐθηθήσομαι, 1140.

Ραιβός· ραιβῶ τυπωτὴν τόρμων ἀγκύλιον βάσει, 262. ραιβῶ χεῖρας ὥπλισε Σκύθη δρᾶνοντι, 917. ραιβοῖσι νειρίταις φίλος, 253.

Ραιβῶν· ραιβῶσαις χεῖραις, 565.

Ραίκελος· (Μαιεδόνων πόλις), Ραίκελὸν οἰκήσει, 1236.

Ραῖνω· κύπελλον ἐγκάρῳ ῥανεῖ, 1104. ῥαῖνός, 1184.

Ραιστήριος· στρέφει ἐμβολὴν ῥαιστήριον, 525.

Ραῖω· βόον ραῖσει Φασγάνῳ, 328. γαμβροτόνον ραῖοντα βουλαῖς ἀνάνοις, 161. ῥαῖται τέσσα, 232.

Ρακτός· κέπρους στείβοντα ῥακτῶν βουττάθμων, 92.

Ράμφος· ῥάμφεσσι ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θορούς, 589.

Ράπτός· ἐν ραπτῷ κύτει, 73.

Ραφή· ἡλοισμένων ῥαφᾶς πρὸς τηγάνοις κρατός, 381. ματεύσει χερσὶ χρυσσωτοὺς ῥαφᾶς, 1102.

Ραχία· φλοίσβων ραχίας ἀνεκβάτου σάλου ἔλκοντος, 379.

Ρέζω· ἔρπον ῥέζειν, 579.

Ρέδος· ῥέδους βαφὰς πεπαμέναι, 1137. εἰδωλοπλάστῳ ῥέδει, 173. χρυσῷ φαιδρὰ καλλύνειν ῥέδη, 862.

- 'Ρεῖθρον· πυριφλογὲς ρεῖθρον,
 699. ρεῖθρον Ἀσβέστας,
 848. Σεμεὺν ρεῖθρον ἐκ-
 βράστων πότων, 1240. ρεῖ-
 θρων Πυράμου πρὸς ἐκβολαῖς,
 459. ρεῖθρων Ἐλῶρου προ-
 αὐταῖς, 1185. ἐκβεβοασμέ-
 νην Γλάνις ρεῖθροισι δέξεται,
 718. λίμνην τέμνων Τάναις
 μέσσην ρεῖθροισι ὁρίζει, 1289.
 Αἰσάρου ρεῖθρα, 911. ρεῖθρα
 Κοτεινίδου, 1035. Λαδῶνος
 ἀμφὶ ρεῖθρα, 1041.
 'Ρεῖθρος· ἦξει καίλοχον 'Ρεῖθρου
 σκέπας, 768.
 'Ρεῖθυμιᾶτις· (i. e. Καρτινός)
 'Ρεῖθυμιᾶτις κέπας ὥς, 76.
 'Ρήγμιν· ἔσω ρηγμίνος, 192.
 ἀχερουσίαν πύρα ρηγμῖνα,
 412.
 'Ρήσσω· ῥήξει πλατὺν τένοντα,
 1112. ῥήσσοντι πηδοῖς χέ-
 σον, 1416.
 'Ρήτρα· ἐν ῥήτρῃσι δημότων στα-
 θεῖς, 420. ῥήτρας πολιταῖς
 ταῖς στρατοπλάτους ἐρεῖ,
 1037.
 'Ρητρεῖω· δῖκος Ῥητρεῖω ῥητρεῖον-
 τος, 1400.
 'Ρῖγος, vel ῥίγος; Positiv. an-
 tiqu. Superlat. ῥίγιστος·
 κλάζων στόματι ῥιγίστην
 βοήν, 264.
 'Ρίζα· νιν βλάβης μόλῳ σώσει
 ῥίζα, 679. ἀπὸ καρκινῶν
 ποτῶν βλαστόντα ῥίζη, 150.
 τίς αὐτοῦ ῥίζην Αἰτωλῶν στά-
 σας, 623. ἀφ' αἵματος ῥίζαν
 γιγνύτων κεντημένους, 1557.
 'Ριπή· μέλισσαι συμπεφυμέναι
 λιγνύος ῥιπαῖσι, 294. πάτρας
 πρὸς ῥιπαῖσιν ἡθαλωμένης,
 970.
 'Ρίπτω· μήποτε πόδα εἰς Περβεί-
 κων ῥίψειν ἐμβατηρίαν, 5·6.
 εἰς γῆν δυσμενῶν ῥίψας πόδα,
 279. αἰ. ῥίψαι. ῥίψας πέτρον,
 1187. ἀκτὴν εἰς Ἐπιπέως
 ῥιπῆσα, 723. βέλεμενα ῥι-
 φέντα τόλμας αἰετῶν, 551.
 'Ροή· Ἀλφειοῦ ῥοαῖς, 1053.
 πίνοντες Αἰάντος ῥοαῖς, 1020.
 ἀμφὶ Μένεβλητος ῥοαῖς, 1088.
 'Ρόδον· λοκρὸν ῥόδον, 1429.
 'Ροιβδέω· κρηναῶν ἐξ ἑμμοιο
 ῥοιβδήσει γένος, 247.
 'Ροιζήδην· ροιζήδην ἐκβλάσασα
 δέμας, 66.
 'Ροιζῶ· κρηναῶν ἐκρθεὶν αἰγίλῳ
 ῥοιζομένῳ, 1325. κίφ' ἄλλα
 ἱὼν τηλόθεν ροιζομένῳ,
 1426.
 'Ροιῶ· 'Ροιῶς ἱνις, 570.
 'Ρόος· κιννύφειος ῥόος, 885.
 'Ρόχθος· ῥόχθον αἰγυαῖας ἄλῃς,
 402. Αχχερουσίαν ῥόχθοισι
 κυμαίνουσας, 696. ὥς μὴ
 καταβράξῃ νιν ἐν ῥόχθοις
 κλύδων, 742.
 'Ρῶμα· ῥῶμα Φοινίου δαρός, 507.
 'Ρυνδακός· (ποταμὸς Μισίας),
 'Ρυνδακοῦ ποτῶν κρωσσούσιν
 βάψαντας γένος, 1364.
 'Ρίσταγμα· ἑκατι δυσγῶμων ῥυ-
 σταγμάτων, 1089.
 'Ρώμη· (vrbs) vel ῥώμη, robur.
 ἔζοχον Ῥώμης l. ῥώμης γένος,
 1233.
 Σ.
 Σαθρός· τάριχον ἐν μνίοις σα-
 θρὸν κρύψει, 398.
 Σαίνειν· σῶναι χαράδρης τὸν
 στρατηλάτην λύκον, 1444.
 Σάλαγγοι· (ἔστος Ἰταλίας), Σα-
 λάγγων γαῖαν μολόντες, 1058.

- Σαλάμβη· σ' ὀχήσει ἐπὶ δισσις
 σαλάμβας, (i. e. θύρας),
 98.
 Σαλεύω· σαλεύων πᾶν τρικυμῶ
 πέδον, 475.
 Σαλμυδήσιος, vel, vt Stephan.
 σαλμυδήσιος· σαλμυδησίας
 ἄλος ἐντός, 186.
 Σαλμυδησιός· (ποταμός Θρα-
 κης), 1286.
 Σάλος· ἀνεβέβατον σάλου, 380.
 Σάλπη· (λίμνη) Σάλπης παρ'
 ὄχθαις, 1129.
 Σάλπις· πέλας Σαλπίων ὄχθη-
 ρῶν πάγων, 1361. cf. Nott.
 Σάλπιγξ· (Ἀθηνᾶ), 915. ἀλ-
 γυνούσι λαφύριαν πόρην σάλ-
 πιγγα, 986.
 Σάον· (ὄνομα ὄρους Θρακικοῦ),
 78.
 Σαραπία· (πόλις Φοινίκης),
 αἰχμαλωτον ἡμπρευσαν πόριν
 Σαραπίαν, 1300.
 Σαρδανικός· κέντρω δυσαλγῆς
 ἑλλοπος Σαρδανικῆς, 796.
 Σάρξ· σάρκας καταίθων λοφόνις,
 48. σάρκας λεβητίζουσα,
 199· πείσει τακῆναι σάρκας,
 672.
 Σαρῶ· μεταξὺ χοιράδων σαρού-
 μενον, 389.
 Σαρπηδών· τροφῷ Σαρπηδόος,
 1284.
 Σάτνιον· Σάτνιον ὄρος, 1390.
 Σάτραχος· (πόλις, καὶ ποταμός
 Κύπρου), Σάτραχον βλάζαν-
 τες, 448.
 Σαῶ· νιν βλάβης σαῶσει ῥίξαι,
 679. μάλιστα ἐκ παλιθρόσιας
 ἀμπτυ σαῶσει, 758.
 Σέβας· οὐ μὴν ἐμὸν νῦν, μὲν
 ἀνθρώποις σέβας ἔσται,
 1126.
 Σέβω· δείηλα μὴ σέβουσι λαμ-
 παδουχίαις, 1179.
 Σειρήν· Σειρήνος ἐστέναζε μέλος,
 1463.
 Σείριος· Δελφίνος ἀπὲς Σειρίου,
 397. (i. e. ἡλίου).
 Σέλας· θυμάτων σέλας, 1091.
 ἀμβλύτων σέλας, 1428.
 Σέλημα· δίκωπον σέλημα ἔλαξ,
 1217.
 Σεμνός· ψευδῆριον σεμνόν, 1182.
 Σεμνῶς· σεμνῶς (αἰσχροῦς) κα-
 σωρέουσα, 772. cf. Etymol.
 ad σεμνός.
 Σηκός· σηκὸν θηροχλαίνου λύ-
 κου, 871. σηκὸν μέγαν ὑπὲρ
 τάφων δειμαντες, 927. σηκὸν
 μέγαν δείμαντο, 959. δειμας
 σηκον Παλληνίδι Μυνδία, 1261.
 Σῆμα· σῆμα κείμενον, 641.
 σῆμα δωμήσαντες, templum,
 719. λούσει σῆμα νάσμοις
 Ἄρης, sepulchrum, 750.
 ἀκτέριστον σῆμα νεκρῶν στή-
 σουσι, 1063.
 Σήραγξ· κευθμῶνος ἐν σήραγγῃ,
 122.
 Σήταια· (μία τῶν τροάδων γυ-
 ναικῶν), 1075.
 Σθένεια· (Minerva), λιταῖς
 Σθένειαν ἐκτίδες γουνοῦμεναι,
 1164.
 Σιβύλλα· παρθένου Σιβύλλης
 οἰκητήριον, 1279.
 Σίγυμος· σιγύμῳ πλευρ' ἀναβ-
 ῖνξαι βίος, 556.
 Σιδῶν· ἐλθοῦσαι Σιδῶνος εἰς θυ-
 γατρός εὐναστήριον, 583.
 Σιδῶνος εἰς θυγάτηρ ἔχονται
 γύας, 1161. τοῖς ἀφ' αἵμα-
 τος ῥίξαν γιγάντων Σιδόνων
 (Θρακικῶν) κεκτημένους, 1357.
 αἱ Σιδόνων πλάκες, 1406.

Σικανός· κλύδων Σικανός, 1329.
 κλίμας Σικανῶν πλάκας,
 870. ἐνοικήσουσι Σικανῶν
 χθόνα, 951.
 Σίντης· σίντης ἀγρύπνῳ προς-
 κειθόμενος τέχνη, (Nau-
 plius) 386. ὅταν δόμοις
 σίντην καταβράκτῃρα δέξων-
 ται, 559.
 Σίρις· βεΐθροισιν ἔνθα μύρεται
 Σίρις, al. Σίρις, 982.
 ἤξει Σίριν, 856. Σίριν ἀμφι-
 οικήσουσι, 978.
 Σισυροδύτης· σισυροδύται καρ-
 κίνοι πεπλευκότες, 654.
 Σισυφείος· τοῦ Σισυφείου παιδός,
 (τοῦ Ὀδυσσεως), 1030. τῆς
 Σισυφείας λαμπουρίδος λάμ-
 ψη κακὸν φρίκτωρον αὐτανέ-
 ψιος, 344.
 Σισυφεύς· ὁλύθων Σισυφεύς ἀν-
 ηρίθμων, 980.
 Σίβλος· μορφῆς ἔχοντας σίβλον,
 1134. cf. Eustath. ad Il.
 ζ. p. 972, 30.
 Σιφνεύς· οἳά τις σιφνεύς, 121.
 σκ et κ confus. 73.
 Σκαιαί· (πύλαι Τροίας), πλείω
 τῶν ἐπὶ Σκαιαῖς πόρους ἰδῶν,
 774.
 Σκαμάνδρος· σὺν Σκαμάνδρῳ
 Δρακύνῳ, 1304.
 Σκαάνδεια· (πόλις Κυθέρων) θρέ-
 ξεις ὑπὲρ Σκαάνδειαν, 108.
 Σκαπανεύς· (Hercules), τοῦ
 στερεοπέπλου Σκαπανεύς,
 652.
 Σκαρθμός· σκαρθμῶν ἐκύσει
 εἰναφώσσονα στόλον, 101.
 Σκάρφεια· (πόλις Λακείδος),
 1147.
 Σκάφος· αὐτοκάνδαλον σκάφος,
 745. ὁρμίσας σκάφος, 872.

ἐνήσει ἀνθραυστον σκάφος,
 890. πάντα θρανύξαντες
 σκάφη, 664. al. σκάφει.
 Σκεθρός· σκεθρῶν ταλάντῳ τρυ-
 τάνης ἡρημένον, 270.
 Σκεπάζω· ὁστράκου στρόβιλος
 ἐντετμημένος κόρσην σκεπάσει,
 507. νάκην, δρακοντοφρού-
 ροις· ἐσκεπασμένην σκοπαῖς,
 1311.
 Σκέπαρον· τυκεῖς σκεπάσῃ νόγ-
 χον εὐθῆκτω, 1105.
 Σκέπας· παρ' ἀκλυστον σκέπας
 ὄρμων Μισσηνοῦ, 736. ἤξει
 ναύλοχον βεΐθρου σκέπας, 768.
 πόντιον φυγῶν σκέπας, 795.
 Σκῆπη· Φλωιδῶν ἐκδύουσα δι-
 πλάκῃ σκῆπην, 1422.
 Σκηπτός· ὢν καταιβάτης σκη-
 πτὸς γεύσεται, 385. σκη-
 πτῷ πυρώτει πάντα δυσμενῶν
 σταθμῷ, 1371.
 Σκηπτουχία· διμύρφου γηγενεὺς
 σκηπτουχίας, 111.
 Σκηπτούχος· Ἀφρουσίαν σκη-
 πτούχον, 900.
 Σκῆπτρον· γῆς καὶ θαλάσσης
 σκῆπτρα, 1229. σκῆπτρ' ὀρέ-
 ξαι τῆς πάλαι μοναρχίας,
 1445.
 Σκιά· κίμμερος· ὅπως σκιά,
 1428.
 Σκιαστής· (Apollo), 562.
 Σκληρός· Ἰππωνίου πρῆντος κέρας
 σκληρόν, 1070.
 Σκοπή· ἐξ ἄκρας σκοπῆς πρὸς
 κύμα δυπτούσας, 715. Φί-
 λαντο λειβηθρίην σκοπήν, 275.
 Κυθίαν σκοπήν ἡλάσσουσιν,
 574. νάκην δρακοντοφρούροισι
 ἐσκεπασμένην σκοπαῖς, 1311.
 ἀμφὶ μιζέθης νυκτιλαφθῆ-

- ρους σκοπᾶς, 650. ἐπόφε-
ται Τυφᾶνος σκοπᾶς, 825.
- Σκοπός· ὑπὲρ τράφηκος σῆμα
κείμενον σκοποῦ, 641.
- Σκορπίος· σκορπίον λαίμῳ σπάσας
Φόρκῳ, 476.
- Σκύτος, ὁ, et τό· λαμπτήρα
τὸν ποδηγέτην σκότους, al.
σκότου, 385. τρίβος ὀρθῇ
κελεύθῳ τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ,
al. σκότει, cf. Nott. 12.
τὸ πρὶν ἀμυδρὸν οὖνον ἀίστώ-
σας σκότῳ, 359. χεῦμα
κωκυτοῦ λαβρωθὲν σκότῳ,
705. μαραινδὲν ληθαίῳ σκό-
τῳ, 1127.
- Σκύθης· γωρυτὸς Σκύθης, 458.
βαίβῳ χεῖρας ὥπλισε Σκύθῃ
δράκοντ', 917. πατήσσει χῶ-
ρον Σκύθην, 200. κλύδων,
Σκύθαισι γέτω, 1287. ὑπὲρ
Ἰστρον ἤλασαν Σκύθας ἵππους,
1536.
- Σκύλαξ· τάλαινα σκύλαξ, (He-
cuba), 515. θανὼν λήταρ-
χος ἱερείας σκύλαξ, 991.
Λάδωνος ἀμφὶ βρέθρα ναίου-
σα σκύλαξ, 1041. τῷ θη-
ρομίκῳ σκύλακα γενναῖον τε-
κνοῖ, 963.
- Σκυλητρία· δῶρ' ἀνάψει παρθέ-
νῳ Σκυλητρίᾳ (Ἀθηνᾶ), 853.
cf. Eustath. ad Il. κ, p.
818, 27.
- Σκύλον· σκύλων ἀπαρχὰς λα-
βῶν, 1450.
- Σκύμνος· σκύμνος (Orestes)
πατὴρ κῆρα μαστεύων Φόνου,
1120. χαμεινάδος μόροι με-
μιγμένοι σκύμνῳ, 321. σκύ-
μνον παρ' ἀγκάλησιν αἰείτου
βράσας, 461. νεογνὸν σκύ-
μνον, 503. ὦ σκύμνε, 308.
- λείψει σκύμνους λέοντας,
1233.
- Σκύριος· τοῦ Σκυρίου δράκοντος
ἐντοκεν λεχῶ, 185.
- Σκύρος· (νῆσος μία τῶν Κυκλά-
δων), 1324.
- Σκύτος· ἐμαρψεν ἐρῶν σκύτος,
1316. ἐν ῥαπτῷ σκύτει,
(al. κύτει), 73.
- Σκύφος· τὸν λοῖσθον ἐκπιὼν σκύ-
φον, 163. οἴης σκύφον χει-
σὶ προτείνων, 660.
- Σκύλλος· (πόλις Βοιωτίας), πο-
δοῦντες Σκύλλον, 646.
- Σμήριγξ· σμήριγξας ἐστάλαξε
κωδείας, 37. cf. Etymol.
ad v.
- Σμήχων· ὀμβρία σμήχουσα νι-
φάς, 876.
- Σμίνθος· εἰς Βεβρύκων ἐστειλαν
οἰκητήριον σμίνθοισι θηρίσιν-
τας, 1306.
- Σμώδιγξ· σμώδιγγα προσμάσ-
σων δομῇ, 783.
- Σός· σῆς φεράνυμος τύχης,
1081. σὸν κῆριν, 19. σὸν
δόρυ, 280. σὸν θάλος, 307.
σὸν πότμον, 315. σὸν κλέος,
1174. 1212. σαὶ χεῖρες,
300. ὅπερ σῶν προκίθεται
θρόνον, 1473. σὰς ταφάς,
303.
- Σοφός· εἰς ὀλύνθων δῆριν ἐλκύ-
σας σοφῆν, 428.
- Σπάθη· Θέτιν θεῖον σπάθαις,
23.
- Σπαράττω· λῶβαισι παντοίοιςιν
ἐσπαρχαμένους, 656.
- Σπάργανον· ἐν γυιοκόλλοις σπαρ-
γάνοις εἰλιγμένον, 1202.
- Σπαρτιάτης· Ζεὺς Σπαρτιάταις
αἰμύλοισι κληθήσεται, 1124.

Σπορτός· ὠγύγου σπορτός λεώς,
1106.

Σπάω· δευτέραν ἄλλην σπάσει,
391. τὸν ἐκ βόδρου σπάσει
βῶλον, 484. σκορπίον σπά-
σας λαιμῷ φόρῳ, 476. τὶς
αὐτοῦ ρίζαν Αἰτωλῶν σπάσας,
623. τῷ σπάσαντι μαστὸν
θεῶς, 1327. κρίμνα χειρῶν
σπάσονται, 608.

Σπείρα· λείσσω σπείραν ὀλκαίων
κακῶν, 216.

Σπείρω· τριπλᾶς θύγατρας ὁ
σπείρας, 472.

Σπερχειός· (ποταμὸς Θεσσα-
λίας), 1146.

Σπήλυγξ· ὑπὲρ σπήλυγγος ἰχθυ-
ωμένην, 46.

Σπιλάς· σπιλάς πόντον προς-
αυγάζουσα, 1081.

Σπῖλος l. σπίλος· φαληριῶσαν
οἰκήσει σπῖλον, al. σπῖλον,
188. σπῖλοι Τρύχατα καὶ
Νέδων (i. e. ὄρη), 374.

Σπλάγχχον· ἔτυψε δάρυ σπλάγ-
χον, 465. ἐν σπλάγχχοις
τυμβευθήσεται, 413. εἰς
σπλάγχχ' ἐχιδνῆς βάψει ζί-
φος, 1121.

Σπληνός· πύρνον ὀχλὴν σπληνῷ
(al. σποδῷ) θαλψάντων πυρός,
483.

Σποδός· φλέγουσαν ἐξελίζαντα
σποδόν, 179. εἰς θάλασσαν
ἐκβράσθη σποδόν, 1158.

Σποδίω· παίδων φειφάλῳ σπο-
δουμένων, 178.

Σπορά· ἀπὸ Περσέως σποράς,
803. τύμβος γεγώς κένταυ-
ρος ὠμόφρων σποράς, 1203.
ἂν ἀπὸ σποράς γενάρχης ἐξ-
έφυσε, 1306. τῆς Δυμαν-
τείου σποράς, 1588. Περ-

σέως ἓνα σποράς στελεῖ γίγνι-
τα, 1113. ἀνώνυμοι σπο-
ραί, 587. σποραῖς ὠγκωμέ-
νους, 299.

Σπόρος· ἐξ Ἀτλαντος σπόρου,
221. τῆς Κηρύλου δάμαρτος
ἀπτήνα σπόρον, 750. Φύξη-
λιν ἠνδρωσαν σπόρον, 943.

Στάζω· πτερά στάζοντα πόντου,
391.

Σταδμά· πυρᾶσει πάντα δυσμε-
νῶν σταδμά, 1571. ναυ-
λόχων σταδμῶν πρόβλημα,
290.

Σταδμός· ἐκχέας ἴσον πακτώ-
λιον σταδμοῖσι μέτρον, 272.

Σταλάζω· σμήρυγγας ἐστάλαξε
καδείας, 37.

Σταυρός· σταυροῖσι κερσωτῇ πτέ-
ρυξ, 291.

Στάχυς· ἀιστῶσαι στάχυν, 214.
ἀνείναι ὄμπνιον στάχυν, 621.
ἄστε κάρνιαν στάχυν, 1430.

Στεγανόμος· παραιολίζει στεγα-
νόμους ὄρνιθας, 1095.

Στέγη· εἰς τέταρτα δουρατο-
γλήφου στέγης, 361. οἰκη-
τήριον γρώνῳ βερέδρῳ συγκα-
τηρεφές στέγης, 1280. ἔτα-
ξας Φύλακα λαίου στέγης,
1469. εἰς ἀνδρόφον στέ-
γην ἀλιβδήσασα δέμας, 350.
ὑπαὶ λουτρῶνος ἀρνεύων στέ-
γην, 1103. ὕφεται στέγας
Χάρωνος, 659.

Στέγας· ὃν νεοσκαφές κρύψει
στέγας, 1098.

Στείβω· κόπρους στείβοντα βου-
στάδμων, 92.

Στείρος· ἀηδὼν στείρα κενταυ-
ροκτόνος, 670.

Στέλγισμα l. στέλγισμα· κρύ-

- και Μινυῶν εὐλιπῇ στελγίσματα τηροῦσι, 874.
- Στέλλω· στελεῖ γίγαντα, 1414. ἔσται Ἐρεχθεὺς ἐς γῆρας, 158. μαστῆρας οὗς θυγατρὸς ἔστειλε Αἴας, 1023. εἰς Βεβρύκων ἔστειλαν οἰκητήριον, 1305. ἐς ἄγρην νύκτωρ στελοῦνται, 604.
- Στέμφυλον· στέμφυλα βρώζουσι, 678.
- Στεναγμα· λεύσουσιν ἄτην ἀγχείπουν στεναγμάτων, 318.
- Στεναγμός· ὅσαν στεναγμῶν νεφρῶν, 377.
- Στενάζω· στενάζω σὸν θάλας, 307. δαρὸν στενάξεις, 973. Ἑλλὰς στενάξει τοὺς κειοὺς τάφους, 366. ἐστενάξε λοίσθιον μέλος, 1465. στενάζων κῆρας, 807.
- Στενός· εἰς στενὴν λεύκοφρον ἐκπεπλευκότη, 346. ἀμφὶ στενὴν πορθμοῦ σύνδρομον τυρσηνικοῦ, 649. διὰ στενῶν μύρμων, 889. μυχοὺς στενοὺς ὀπιπτεύουσιν κύνες, 45.
- Στένω· στένω, στένω σε, 69 et 72. στένει Μύρινα, 243. τὰς αἰς στένουσα ταφάς, 303. στένοντος ἄτας, 194. στένοντες ἄτας, 676. δαρὸν στένουσαι, 1144.
- Στεργοζυεύου· στεργοζυεύων ἀντα νυμφευμάτων, 955.
- Στέργω· στέρξαι ἐμβολὴν θραυστηρίαν, 525. πλεῖστον ἐξ ἐμῆς φρενὸς στερχθεῖς, 1190.
- Στερῶ· πέμψουσι παῖδας ἐστερημένους γάμων, 1145. λέκτρων στερηθεῖς, 1457.
- Στέρνον· τύφας ἀτράκτω στέρνον, 40. στέρνον οὐκασθεῖς ξίφει, 243. στέρνα δεδρυφαγμένον, 758.
- Στερρός· στερρῶ τυτῆντα κλειδάς εὐάρχου μύλων, 233. στερρῶ δικάλλη βουσαφήσαντος γόνον, 434. στερρῶν ἐνοπλίσουσιν ὠλέαις πλάτην, 205. ἔχων στερρῶν κύβηλιν, 1170. στερρῶν τραχήλων ζεύγλαν ἀμφιθεῖς πέδαις, 1344.
- Στερφόπεπλος· τοῦ στερφοπέπλου Σκαπανέως Βοαρίδα, 652. cf. Etymolog. ad στέρφος.
- Στέρφος· στέρφος ἐγγχλαινοῦμενον, 1347.
- Στεφηφόρος· λαίμίσας στεφηφόρον βῦν, 327.
- Στέφος· τὸ πρῶτόλειον ἄραντες στέφος, 1228.
- Στέφω· νεκρὸν στέφει λείως, 799.
- Στήλη· στήλαις ἀκινήτοιςιν ὀχμαῶσι πέδον, 625.
- Στόλος· χέρσον περάσας, οὐχὶ ναυάτῃ στόλῳ, 120. σκαρθμῶν ἰαύσεις εἰναφώσσανα στόλον, 101. πυρὶ φλέξασα δεσποτῶν στέλον, 1078.
- Στόμα· κλάζων στόματι ριγίστην βοὴν, 264. αἰόλον στόμα, 4. σχάσασα βακχεῖον στόμα, 28.
- Στόμος 1. στόβος· κόκκυγα κομπάζοντα μαψάρκας στόβους, al. στόμους, 395.
- Στόνυξ· οὗ φίτυν ἡνάρειεν Οἰταῖος στόνυξ, 486. τύφας πλευρὰ λοίγιος στόνυξ, 795. νησιωτικὸς στόνυξ Πάχυνος, 1181.
- Στόρδυγξ· αὐτὸς ἀργῶ Φαληγῶν λύθρῳ στόρδυγξ, 492.

- ἐπ' αὐτῷ στόρυγξ Τίτωνος, 1406. χέρσου μέγαν στόρυγγα κτίσαι, 865. ἀλιβρώτοιςιν αἵμαχθῆσεται στόρυγξι, 761.
- Στόρνη· στόρνην ἀμέρσας, 1550.
- Στρατηγός· ἀνάστατος ἔσται στρατηγῶν οἶκος, 1216.
- Στρατηλάτης· ἡμπερυσαν πόριν Ἀστέρω στρατηλάτη, 1301.
- Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην, 897. τὸν ἐν Λυκορμαίων ποτῶν στρατηλάτην σὺν, 1013. στρατηλάτην ἀθεσμολεκτρον στένουσαι, 1142. εἶναι χαράδρης τὸν στρατηλάτην λύκον, 1444. βοηδρομοῦντα Ληδίων στρατηλάταις, 923.
- Στρατόπλωτος· ῥήτρας πολίταις τὰς στρατοπλωτοὺς ἐρεῖ, 1037.
- Στρατός· Δωριεὺς στρατός, 284. χιλιάρχος τοῦ πολιδρῶιστου στρατοῦ, 210. στρατοῦ βούπειναν ἀλθανῶσι, 581. ἡγεμὼν στρατοῦ, 591. χῶσεται στρατῷ, 362. πύργων Κομαιθοῦς συμπεφυρμένων στρατῷ, 934. ὅταν κάμνωσιν ὀπλίτη στρατῷ, 1210. σὺν πολυγλώσσῳ στρατῷ, 1377. στρατῷ ἀμίκτῳ, 1421. μύρμων τὸν ἐξάπερον στρατὸν, 176. ἥξει εἰς Ἰαπυγῶν στρατὸν, 852. τέχναις ὠφελήσαντα στρατὸν, 945. μίξει φίλιον στρατὸν, 1242. κλῶπα στρατὸν ἔστειλαν, 1305. δηῶσας στρατὸν, 1384.
- Στρέφω· γλήνας ἄνω στρέψατα, al. ἀνάστρέψατα, 362.
- Στρέψω· πρὸς αὐτοφόντου στρέψιον ὠπλίσαν μῆρεν, 438.
- Στροβίω· βύκτης στροβίσει Φελλὸν, 756. λευκὸν στροβήσων, 1218. ἐξ ὀνείρων ἐστροβημένον εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξαναῖ ῥέθει, 172.
- Στρόβιλος· ὧν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος κόρησιν σκεπάσει, 506. κελυφάνῳ στρόβιλον ὠστρακωμένην, 89.
- Στρόμβος· στρόμβῳ τὸν αἵματηρὸν ἐξάρχων νόμον, 250. ταῦτα μίτοισι στρόμβων ἐπιβροῖζουσι γηραιαὶ κόραι, 585.
- Στρυμῶν· (ποταμὸς Θράκης), ἧν Στρυμόνος Βισαλτία, 417. μεδούσης Στρυμόνος Ζήρυνθίος, 1178.
- Στραφῶ· ἐν νεκροῖς στραφωμένη, 1572.
- Στυγέω· νῆσον Κρόνῳ στυγουμενῇ, 761. θεῶν Κροῖτῳ πάπαν ἐστυγημένου, 1392. τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βοστών, 421.
- Στυγνός· πόσις στυγνὸς Τορῆνης, 116. στυγνὸς ἄρχικος τέκνον, 256. στυγνὸς Ἰφιδὸς λέων, 324. στυγνὸν Σιβύλλης οἰκητήριον, 1279. στυγνὴν μάχην στήσας, 940. στυγνὴν Ἀχαιῶν εἰς Ἰάονας βλάβην, 939. στυγνὰς ἀπειλὰς φέρειν, 776.
- Στύξ· Στυγὸς κελαινῆς ναυμὸν, 706.
- Στύπος· στύπος Φηγοῦ κελαινῆς, 555. στύπος δρυὸς, 1110.
- Στυφλός· ὄρκων Μίσσηοῦ στυφλὰ κλίτη, 757.
- Σύ· σὺ, ᾧ ζῖναιμι, 1189. τὸν φίλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων τρώφω, 265. σοὶ κρεῖσσον ἦν, 815. σοὶ κρείσσοντα,

968. σοὶ μέρος μίμνει δυσ-
αίων, 1075. ἦλθον ἀγγε-
λῶν σοὶ μῦθον, 1468. στένω
σε, 72. σὲ ξενώσεται, 90.
τράμπις σ' ὀχῆσει, 97. σὲ
— σὲ νόσφει γάμων, 115.
128. μὴ σε φυτεύσαι, 219.
ἐκεῖνό σε κακὸν δάφει, 257.
σὲ ἄξει, 323. σὲ κρύψει, 350.
βριμῶ θήσεται σ' ἐπωπίδα,
1176. ἄζεται σε, 1194.
σὲ ἄξει, 1206. ὑμεῖς ποινὰς
τίσετε, 1151.
- Σύγγαμος· φείσεται εὐτε συγγά-
μου δώματος, 1220.
- Συγγενής· συγγενῶν βλάβη, 453.
- Συγγινώσκω· σύγγινωδι, δέ-
σποτ', 3.
- Σύγγονος· ἐμός τις σύγγονος, 1232.
ὁν συγγόνων κηρύξουσιν, 169.
τερπνὸν ἀγκάλισμα συγγόνων,
309. ἀρπαγὰς συγγόνων κρή-
ζοντες, 548. πρώτη συγγόνων
θεᾷ ἐντύνει δρόμον, 732.
- Συγκαταίνεω· ἥς πατήρ λέχος
δράκοντι συγκαταίνεσαι, 1223.
- Συγκατακτείνω· βύντας ἐν ἀσκή
συγκατακτείνσας βοῶς, 738.
- Συγκατασκάπτῃς· τῶν εὐδομαί-
μων συγκατασκάπτῃν, 222.
- Συγκατηρεφής· οἰκητήριον γράνων
βερέθρων συγκατηρεφές στέγης,
1280.
- Σύγκληρος· Ἀμαζόνος σύγκληρον
ἄρσονται πέδον, 995.
- Συγκοιμῶ· θηρσί συγκοιμώμε-
νος, 849.
- Συλλαφύσσω· τὰ πάντα πάτρας
συλλαφύζαντες, 1267.
- Σύλλεκτρος· συλλέκτροιο πόσις
Τορώνης, 115.
- Συμβάλλω· συμβαλὼν ἀλκὴν
δορός, 1447.
- λέοντα ταύρω συμβαλόντα
φύλοπιν, 555.
- Συμκίγνυμι· σὺν σφι μίξει φί-
λον ἐχθρὸς ὢν στρατὸν, 1242.
γίγαρτα χιλῶ. συμμειγμένα
τρυγὸς, 677.
- Συμπληγάδες· πέτραι συμπλη-
γάδες, 1285.
- Συμφλέγω· γυῖα συμφλέξας φυ-
τοῖς, 1157. πύκαις συμ-
φλεχθήσεται, 287. κεραυνὴ
μάστιγι συμφλεχθήσεται, α.
μαστιχθήσεται, 740.
- Συμφορά· ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ συμ-
φορὰν δεδιγμένων, 257. ποι-
κίλαι συμφοραί, 1087. ταῖς
κητοδόρποις συμφοραῖς δεδιγ-
μένος, 954.
- Συμφύρω· μέλισσαι συμπεφυρ-
μέναι καπνῷ, 293. πύγων
συμπεφυρμένων στρατῷ, 954.
- Σύν· μετὰ, una cum, σὺν μητρὶ,
203. σὺν πατρὶ, 232. σὺν
τοῖς θανεῖται, 240. σὺν
ἱερίοις βαλεῖ, 751. σὺν ναυ-
πηγέταις, 873. σὺν τῷ γε-
ραιῷ πατρὶ, 1265. σὺν Τεύ-
κρῳ καὶ σὺν Σκαμάνδρῳ ἔστει-
λαν, 1303 et 1304. σὺν ᾧ
θανοῦμαι, 1372. σὺν πο-
λυγλώσσῳ στρατῷ, 1377.
σὺν καλίνοις τειχεῶν προβλή-
μασι, 1418. Pro eis, et
euentum indicat: σὺν κα-
κῷ, cum damno, κακῶς,
488. Aduersus, eis· σὺν
θηρὶ νεῖκος ἄρσιν διπλοῦν,
1327. Instructus, indutus,
σὺν ὅπλοις, eisi armatus,
794. Absolute: simul, σὺν
δὲ διπτυχοὶ τόκοι, 1245.
- Συνδέω· γυῖα συνδέσας λυγοῖς,
1247.

Σύνδροπος· σύνδροπον ἀγρίτην
πάγον, 155.

Συνδρομή· ἀμφὶ στενὴν πορθμοῦ
συνδρομήν Τυρσηνικοῦ, 649.

Συνεκβράσσω· στρατηλατὴν ναύ-
ταις συνεκβράσσουσι πνοαί,
898.

Σύνευκος· σύνευτον, al. ζύνευον,
ᾠγένου Τιτηνίδα, 231.

Συνθραύω· μάστιγι συνθραύσας
κάραν, 436. χαλυβδιῶ κνώ-
δοντι συνθεθραυσμένη, 1109.

Συνοικίω· ὅπου συνοικεῖ ἐρημία,
957.

Σύνοικος· ἀστὴρ σύνοικος Θερσείας
Ἀιθιοῦδος, 754. συνοίκους
δέξεται Κόλχων Πόλαις, 1022.

Συνταργανώ· ἐν ἀμφιβληστροῦ
συντεταργανωμένος, 1101.

Σύρω· λείσσω σπείραν ὀλκιδίων
κακῶν σύρουσαν ἄλμη, 217.

Σύρτις· ἀμφὶ Σύρτιν, 648.

Σὺς· σὺς παραπληρχθέντα θη-
λείας τόκων, 427. γονῶς
σὺς κελαινῆς, 1256. στρα-
τηλάτην σὺν, 1013.

Σίφαρ· σύφαρ θανεῖται (i. e.
γηραιός), 793.

Συφός· στένοντες ἄτας ἐν συφοῖσι
φασβιάει, 676.

Σφαγή· ἐν σφαγαῖς κεμῖς λαι-
μὸν προθεῖσαι, 190. αὐτοκτό-
νοισι σφαγαῖσι δηθέντες, 440.
σφαγαῖσιν ὑπὸ τρεπισμένον, 614.
σφαγαῖς ἀσέλφης ἠλωμισμένος
δέρην, 810. πρὸς αὐτουργούς
σφαγαί, 466.

Σφαγιόν l. σφαγεῖον· σφαγείων,
al. σφαγίων, πέλας, 196.

Σφάλλω· ληθέρω σφαλεῖς,
241. ἐκ μαντευμάτων σφα-
λεῖς, 430. κρίσει Ἀλκίονου
σφαλεῖς, 619.

Σφάλτης· σφάλτην ἀνευάζοντες,
207.

Σφί, i. e. αὐτὴν, 1196. cf. Nott.

Σφειάλη· τριπλάσις διπύλοις
σφειδόναις ἀπλισμένοι, 636.

Σφήκεια (ἡ Κύπρος, cf. Eustath.
ad Dionysf. 508.) Σφήκειαν
εἰς Κέραστιαν βλάζκιντες, 447.

Σφήξ· σφήκας διαφουρὸς χηρέ-
μαν ἀπειράσας, 181.

Σφίγγω· ὅσσην λειβήθραι σφίγ-
γουσι Δατίου πύλαι, 410.

Σφίγξ· σφίγγος κελαινῆς γῆρον
ἐκμιμουμένη, 7.

Σφίκειος· σφίκειον τέρας, al.
φίκειον, 1465.

Σφραγίς· τὰ δ' ἄλλα θριπό-
βρωτος σφραγίς δοκεύσει, 509.
δαφιλὴς σφραγίς μένει ἐν
πλευραῖς ἐτι, 780. σφραγι-
δα δέλτω δακτύλων ἐφαρμόσαι,
1382.

Σφυρόν· πληξας ἄκρον ὀρχηστοῦ
σφυρόν, 492.

Σφῶ· σφῶ πατρὶ λάσκε λιταῖς,
460.

Σχάζω· ἀπὸ γῆς ἐσχάζουαν
ὑπὸ πληγῆς, 21. ἄκρον βαλ-
βίδα μηρίνου σχάσας, 15.
πρὸς Κύνεον καμπύλους σχά-
σας πύκνης ὀδόντας (i. e. κα-
ταβαλόν), 99. τὸ πρῶτόσφα-
κτον ὄρμιον σχάσας, 329. σχά-
σασα βακχεῖον στόμα, 29.

Σχέτλιος· ὡ σχέτλι' ὥς, 815.

Σχοινίς· (Ἀφροδίτη), θεῶ
κλαυσθέντα Γαῖαντος τάφον
Σχοινίδι, 832.

Σχοῖνος· εὐτόρνω σχοίνῳ κνήν
τρήσουσι κιστρίων ἄγρην, 665.

Σάζω· σάζων παλαιὰν παγκλη-
ρίαν, 1474. μόνος πρὸς οἴ-
κους ναυτίλων σωθεῖς, 788.

Σῶμα· Σῆλυν ἀμφὶ σῶμα τλή-
σεται πέπλον δύναμι, 277.
Σωτήρ· σωτήρα Βάκχον ἀνευά-
ζοντες, 206. ἄξει Ἀδόνων
γῆν σωτήρ, 1210. ὦ Ζεῦ
σῶτερ, 512.

T.

Ταγός· ταγῶ μονοκρήπιδι κλέ-
φοντας νάκην, 1310.
Ταίναρον· πέμφιζ Ταίναρον πτε-
ρίζεται, 1106.
Ταλάντον· δάνος σκεδρῶ ταλάν-
τω τρυτάνης ἠρτημένον, 270.
cf. Eustath. ad Il. i, p.
740, 26.
Τάλας· πρὸς καλύπτρης τῆς
δραϊμόνος τάλας ὠνής, 557.
κυβερήσει τάλας βύριν, 747.
σαθεὶς τάλας, 788. τάλας
Ἀλοίτην ὀρωμοτῆσαι, 933.
τάλαινα δηλαμὴν κεκαυμένη,
31. ὦ τάλαινα καρδία, 258.
τάλαινα σκύλαξ, 315. τοῦ-
μόν ταλαίνης πῆμα, 1215.
ταλαίην μητρί τῇ Προμηθέως,
1283.
Ταλάω· σκάφος βῆναι ταλάσσει,
746.
Ταμάσιος· ταμάσιον κρατῆρα,
al. τεμέσιον, 854.
Τάναις· λίμνην τέμνων Τάναις
μέσσην, 1288.
Τάνταλος· τοῖς Ταντάλου λει-
ψάνοις πυρὸς, 53.
Τερακτής· ἱππῶν τερακτῆς
Ἰσχείου τάφος, 43. Eustath.
ad Il. λ, p. 873, 16.
Ταρβέω· ἐπαπίδα κλαγγαῖσι
ταρβήσουσιν ἐννύχοις βροτοῖς,
1177.
Τάριχος· τάριχον ἐν μύοις σα-
δρὸν κρύψει, 598.

Τάρβροθος· δίσκου μεγίστου τάρ-
βοθος Κυναίδως, 400. δίκης
τάρβροθος, 1040. τάρβροθον
γάμων, 360. τάρβροθον βρη-
λάτην, 1346.

Τάρταρος· ἀνάσσαν ἐμβαλοῦσα
Ταρτάρῳ, 1197.

Ταρτησσός· ἄγχι Ταρτησσοῦ
πύλης, 643.

Ταρχύω· τρισσοὺς ταρχίσουσι
νάπαι καυήκας, 424. τὴν
ναυκῆται κροκαῖσι ταρχύουσιν
ἐν παρακτίαις, 728. εἶδα
ναυάται Ἰανόιτα ταρχύσαντο,
382. τέφρην κρωσσούσι ταρ-
χυδεῖσαν, 369.

Τάρχων· (Τηλέφου υἱός), 1248.

Τάττω· μὲ ἐταζας φύλακα ἐτέ-
γης, 1469.

Ταυροκτόνος· ταυροκτόνον Κυβη-
λιν, 1169.

Ταυρομόρφος· ἐν ταυρομόρφῳ
Τραμίπιδος τυπάματι, 1299.

Ταυροπάρθενος· ταυροπάρθενον
κόρην (Ionem), 1292.

Ταῦρος· ταῦρος βαρίφρων, 464.
ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνος,
269. ἥξει ταύρου κονίστρας,
866. τάνῳ χέρονιβας κα-
τάρζεται, 209. λέοντα ταῦρον
συμβέλοντα φύλοπιν, 553.
κρηπίδα φοινίξεις Φοῖν ταύ-
ρων, 1192. ταύρων βαστά-
σας πυριπνέων ἄστρον, 1314.
κεράνιοι βοδάϊ ταύρους κατα-
ξάνουσι, 561.

Ταυροσφαγός· κταίων ταυροσφα-
γὸν λειαινάν, 47.

Ταφή· τὰς σὰς στέγουσα ταφὰς,
505.

Τάφος· Ἰσχείου τάφος, 43.
ἀκτέριστος τάφος, 1155. οὐ
πάππον ἐτύμβευσεν τάφῳ, 154.

Βαίου ἀμείψας τάφον, 694.
 θεῶ κλαυθύντα Γαύαντος τά-
 φον, 831. εἰς ἐρεμὸν τάφον
 κεύθουσι, 1061. ἄγαλμα
 πῆλας τῶν Ἀμυκλαίων τάφων,
 559. σηκὸν ὑπὲρ τάφων δει-
 μαντες, 928. ἄγχι Κάλ-
 χαντος τάφων, 1047. στένω
 τάφους Ἀτλαντίδος κέλωτος,
 72. λίκου καὶ Χιμαιρέως
 τάφους, 132. ἐδυψε Νηρέως
 τάφους, 164. στενάζει τοὺς
 κενοὺς τάφους, 566. ξένοι
 δεικνύσονται τάφους, 416.
 φόνω λουθύντες ἀλλήλων τά-
 φους, 446. τεύχει τάφους,
 532. λυγροὺς τάφους δο-
 κεύει, 1524.

Τάφος· οὔτε τάφος, οὔτε νυ-
 λῶν σταθμῶν πρόβλημα
 χραισμήσουσι, 290.

Τε, τ, θ· semel pro καί,
 40. 108. 129. 197. 263.
 265. 275. 451. 548. 573.
 591. 611. 653. 718. 725.
 791. 811. 822. 882. 937.
 990. 994. 1024. 1032.
 1058. 1084. 1129. 1166.
 1219. 1254. 1338. 1356.
 1423. 1427. 1442. bis,
 τε — τε, 53. 60. 266. 924.
 1209. 1234. quater, τε —
 τε — τε — τε, 1274. τε —
 καί, 84. 298. 372. 522.
 541. 566. 646. 709. 808.
 899. 905. 911. 1074. 1245.
 1248. 1330. 1334. 1342.
 1389. 1390. 1440. 1448.
 τε — καί — καί, 649. 803.
 1352. τε — καί, quin-
 quies, 574. τε — καί —
 δε, 1240. τε — καί — οὐδε
 — οὐδε, 132. τε — καί —

τε — τε, 697. τε — ἡδε —
 καί, 906. καί — τε, 448.
 647. 1087. 1241. καί —
 καί — τε, 1285. 1405.
 δε — τε, ἄλλους δε, οἱ τε,
 877. οὐ — αἶδε — τε, 284.
 Quidem vel ὅν τε, ἢ τε more
 Homericum, quem, quae eic.
 169. 309. 367. 1594. Abun-
 dat ap. Reichard. 634.

Τέγγω· Γλάις τέγγων χθόνα,
 718. ἦν τέγγων ῥόος λιπαί-
 νει, 885.

Τέγγυρα· (πόλις Βοιωτίας),
 πιθάρτες Τέγγυραν, 646.

Τεθμός· γυναῖξί ἐστὶν τεθμός,
 859. τεθμῶ χαράξας γένος,
 1173.

Τείνω· τείνει πρὸς αἴθραν κρᾶτα
 λόφος, 700.

Τειχοποιός· ἐπὶ τοῦ τειχοποιοῦ
 διπλόων Ἀμοιβέας (Neptu-
 ni), 617.

Τεῖχος· σὺν τειχεῶν προβλήμασι,
 1418.

Τέκνον· σὺν πατρὶ θάϊεται τέκνα,
 232. παράσας τέκνα, 1263.
 τέκνων ἀλίζας πάλας, 124.
 σὺν μητρὶ τέκνων νηπίων κρεα-
 νόμου, 203. ἄρταμος τέκνων,
 256. μυρίων τέκνων στενάζει
 τοὺς κενοὺς τάφους, 565. οὐ
 τέκνων φύσεται, 1220. δει-
 κηλον ἀνθήσει τέκνων γλαγο-
 τρόφων, 1260. ἀρπάσας
 τέκνων ἀλάττορα, 1318.
 τιμᾶς Οἰβάλου τέκνοις λαχὼν,
 1125.

Τεκνοραΐσθης· 38.

Τεκνόω· ὃν Κολῶτις τεκνοῖ, 867.
 σκύλακα γενναῖον τεκνοῖ, 963.
 ἵψιστον ἡμῖν πῆμ' ἐτέκνωσε,
 787.

- Τελίω· γάμους τελεῖν, 1587.
 Τελφούσιος· ὄρχιεύς· τελφούσιος
 (Apollo), 562. δίκης τάρ-
 ξος· τελφουσία, 1040.
 Τέμεσσα· (πόλις Καλαβρίας),
 εἰς Τέμεσσαν ναῦται καταβλώ-
 ζουσι, 1068.
 Τεμνίκιος· κλιτύς ἡ τεμνικία,
 786.
 Τέμμιξ· Τεμνίκων πρόμοι
 (Boeotorum), 644.
 Τέμνω· λίμνην τέμνων Τάναϊς
 μέσην, 1288. βουσὶν αὐλα-
 κας τεμνῶν, 624. τράφηνι
 Φοινίῳ τεμμημένῳ, 1001.
 Τενδρηδών· ἔγγονον Τενδρηδόνος,
 899.
 Τένων· ῥήξει πλατὺν τένοντα,
 1112.
 Τέραμενον· ἄνις τεράμνων, 550.
 εἰς τέραμνα δουρατογλίφου
 στήγης, 361. cf. Eustath.
 ad Odyss. ψ, p. 1943, 5.
 Τέρας· Φίκειον τέρας, 1465.
 Τέρεινα· εἰς Τέρειναν ἔκναυσθλώ-
 σεται, 726. Τέρειναν κατοι-
 κήσουσι, 1098.
 Τερμινεύς· (Ζεύς), 706.
 Τερμινθεύς· (Απόλλων), πεισθεῖς
 χρησμοῖς Τερμινθέως, 1207.
 Τερπνός· τερπνὸν ἀγκάλισμα
 συγγόνων, 508.
 Τέρπω· τερφθεῖς τῆς Ἀτλαντί-
 δος γάμοις, 744.
 Τερσακίω· ἐν πέτρῃσι τερσακίων
 πετρά, 390.
 Τέταρτος· τέταρτον αὐθόμαιμον
 ὄψεται, 168. τέταρτον ἐξ
 Ἀτλαντος σπάρου, 221. τέ-
 παρτον ἐγγόνων Ἐρεχθίδεω, 451.
 τέταρτοι γαῖαν ἔχονται, 588.
 τέταρτοι τῆς Δυμαντείου σπο-
 ρᾶς, 1388.
 Τετραῖνω, τιτραῖνω, τιτράω·
 τετρήνας μυχούς, 122. τε-
 τρήνας λύχνους, 422. τετρή-
 νας βρέτας, 948. σφραγὶς
 λόγοις τετρανδεῖσα, 781.
 Τετραπλοῦς· τετραπλᾶς ἀντιτί-
 σεται βλάβας, 1567.
 Τετράπνης· τὸν τετράπνην ὕδρον
 εὐνάσας θρόνους, 1513.
 Τετρασκελής· πόρκος Ἰστριεύς
 τετρασκελής, 74.
 Τεῦκρος· σὺν Τεύκρῳ στρατὸν
 ἔστειλαν, 1303.
 Τευτάρειος· τοῖς Τευταρείοις βου-
 κολου πτερώμασι, 56.
 Τεύχειρα· (Κυρήνης πόλις),
 Τευχείρων πέλας, 877.
 Τευχόπλαστις· τὴν τευχόπλα-
 στιν παρθένον παραιολίζας,
 1579.
 Τεύχω· τεύχει τάφους, 532.
 πένθος τεύξω γυναιξί, 1142.
 ὄρχατον τεύξει, 857. τεύξει
 ἐγκύροισι βλάβην, 949.
 πότμον Αἰτωλῶ Φθόρον τεύ-
 ξει, 1001. ναὸν μοι τεύ-
 ζουσι, 1128. χαλκῇ τορη-
 τὸν οὐκ ἔτευξεν ἐν μάχῃ, 456.
 ἔτευξεν ἀφθίτοις ἔδρας, 707.
 δόλιμων φήμας ἐς τὸ λῶον ἐκ-
 δραμεῖν τεύξειεν, 1473.
 Τέφρα, Ion. τέφρη· τέφρην
 κρυσσοῖσι ταρχυθεῖσαν, 368.
 Τεφρώ· τεφρώσας γυῖα πυρὶ,
 227.
 Τέχνη· ἀγρύπνῳ προσκαθήμενος
 τέχνη, 586. τὴν ἐκκρίβλον
 τέχνην παιδεύουσιν γόνους,
 637. τέχναις ὠφελήσαντα
 στρατὸν, 945.
 Τήγανον· ἡλεκτισμένων ῥαφαῖς
 πρὸς τηγάνοις κρατὸς, 382.
 i. e. πέτραις, vid. Τήγανον.

Τηθύς· κτενεῖ κοῦρας Τηθύος παι-
δός, 712. εἰς Τηθύν κέρας
γένευσεν, 1069.

Τήκω· πείσει τακῆναι σάρκας,
672.

Τήλαμος· (ποταμός Σκυθίας),
λιποῦσαι Τήλαμον, 1555.

Τηλαυγής· Παντώλιον τηλαυγῇ
μύδρον, 272.

Τήλε· πάτρας τήλε, 467. 947.
τήλε Θερμύδρον, 924.

Τηλικός, τηλικόςδε· τηλικῶνδε
πεῖραν ὀτλήσαι κακῶν, 819.

Τηλόθεν· ἰὼν τηλόθεν βοιζοιμέ-
νων, 1426.

Τηλοῦ· τηλοῦ προθεῖναι θηροί,
955. τηλοῦ πατρῶα βεῖθρα
ποθῶν, 1055.

Τημελέω· μνήμην τημελοῦσ' ὀδυρμάτων, 977.

Τημένειος· τημενείων οὐκ ἄπω-
θεν αἱμάτων, 804.

Τήμος· τήμος φάσσα ἐλκυσθή-
σμαι, 357.

Τήνερος· Τηνέρου ἀνάκτορα,
1211.

Τηρέω· κρόκκι Μινυῶν στελγί-
σματα τηρεῦσι, 875.

Τητάω· τητῶμενος ἀμφοῖν, 117.
παρθένων τητωμέναις, 1141.

Τιβῆν· τιβῆνα ἐγκάρῳ βανεῖ,
1104.

Τιθαιβώσω· γυίας τιθαιβώσ-
οντος ἀρδήθμῳ Διός, 622.
cf. Etymol. ad v.

Τιθήμι· θήσει βαρὺν κολῳόν,
543. θήσει Δαείρα δάνος,
710. θήσει ἀλγηθῇ, 1458.
ὄμηρον ὅς μιν θῆκε, 422.
Βριμὼ θήσεται σ' ἐπωπίδα,
1176.

Τιθήνη· ἄρκτου τιθήνης ἐκμε-
μαγμένος τρόπου, 138.

Τιθηνός· τιθηνὸν ἀντιπορθήσει
χθόνα, 1598.

Τιθωνός· Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι
λιποῦσα, 19

Τίκτω· ὅταν τεκόντος ἐς χεῖρας
βάλλῃ νεογνὸν σκύμνον, 50
δευτέραν τεκοῦσαν τύψας
τράκτω στέρον, 59. ὡν
τεκοῦσαι τὴν ἐκηβόλον τέχνη
παιδεύουσι γόνους, 637.
γραφαὶς τεκόντων δακτύλοις λε-
λουμένας, 371.

Τιμαλφής· πάπῳ χρῆμα τι-
μαλφέστατον, 564.

Τιμή· τιμὰς μεγίστας λαχών,
1125.

Τιμαρέω· ἀδελφῆς αἷμα τιμα-
ρούμενος, 1397. καὶ δορύ-
κτητον γέρας δύσζηλος τιμα-
ρούμένη, 1117. οἰστέθησκα
τιμαρουμένη, 1366.

Τινθός· τινθῶ λέβητος, 36.

Τίνω· χάριν τίνοντες κερδύλω,
1092.

Tis et τίς· τίς, quidam, ali-
quis, 121. 535. 623. 1111.
1252. Quilibet, vel, vt
nostri dicunt: man. 1458.
οὗ τίς, 639. εἰς τίς,
1447. Intendit Substant.
additum: κυπὰς τίς χερμά-
δων, 333. τίς, 670. τί,
aliquid, 568. τι φέκειον τέ-
ρας, 465. οὐ γάρ τι, 462.
βαῖον τι μῆχαρ, h. e. mini-
mum. τί, quid? 1283.
1410. 1451.

Τιταιρώνειος· Μόψον τιταιρώνειον
ταρχύσαντο, 381.

Τίταρος· (πόλις Μηλίων), πο-
θοῦντες Τίταρον, 904.

Τιτῆνες, Ionic. pro τιτᾶνες·
ἐπὶ τιτῆνας περῶν, 709.

- Τιτηνίς· *ῥαϊαν*, ξένονον Ὀγί-
νου, Τιτηνίδα, 231.
- Τιτρώσκω· αὐτὸς οὐ τιτρωμένος,
312. ἀρδισι τιτρωμένον πρὸς
ἀνδοπλίτου, 63.
- Τιτύσκω· δάπταις· τιτύσκων φό-
βον, 1403.
- Τίτω· ἐπάκτιος στόρυγξ Τίτω-
νος, 1406.
- Τιτώνιος· τιτώνιον χεῦμα, 1276.
- Τίφος· ἐγχωρε τίφη κραίνη φό-
νῳ, 267.
- Τίφος· 890.
- Τίω· ποινὰς τίσσει Ἀγρίσκα
θεῶν, 1152. ἀρὰς τετικῶς
τοῦ τυφλωθέντος δίκου, 765.
- Τλήμι· ἐτλης θεῶν ἐκβῆναι δι-
κην, 136. ἐτλη τὴν κυδω-
νίαν ὀρκωμοτῆσαι, 936. ἀμ-
φι σῶμα τλήσεται πέπλον δύ-
ναι, 277. τλήσεται ἀπειλαῖς
νότῳ φέρειν, 775. τλήσεται
χερῶν πληγαῖς ὑπέκειν, 777.
πάντα τλήσειδ' εἴνεκα κυνός,
850.
- Τλήμων· ὁ τλήμων θανεῖται,
240. ἐγὼ τλήμων γάμους
ἀρνούμεν, 348. ἐγὼ ὁ
τλήμων, 488. τί τλήμων
βάζω, 1451. ὄλβον ἐκ-
χέασα τλήμονος, 773. τλή-
μονος Μυρτιάς ἄστῃ, 828.
τλήμονος (al. τλήμονι) θανεῖ
χοάς, 1184. λεύσω σε,
τλήμον, 52. Αἰγίστα τλή-
μον, 968. Σηταία τλήμον,
1075. τῆς πρὶν διαίτης τλή-
μονες μεμνημένοι, 609.
- Τμῶλος· Τμῶλον ἐκλελοιπότες,
1551.
- Τοί· ψευδῆρόν τοι στόνυξ ἔξει,
1181. τοιγάρ, 139. 943.
- Τοῖς, τοῖσδε· τοιαῖςδε μηχαν-
αῖς, 1093. τοιοῖσδε λέον-
τας, 1252. τοιῶνδε λόγων,
30.
- Τοπᾶς· ἡ τοπᾶς κόνις, patria,
316. Μουνίτου τοπᾶς, ma-
ter, 498. ἡ πικμηθέως το-
πᾶς, 1412. Affa, cf. Eu-
stath. ad Dionys. 327 et
620.
- Τοκεύς· τῆς παντομέφου βασ-
σάραις τοπιῶς, 1594.
- Τόκος· καρτερόν Γόγγης τόκον,
1013. τόκοι Μινσῶν ἀνακτος,
1245. σὺς τόκων, 427.
ᾠδῖνας οἰζαντος τόκων, 842.
ἐκφυγῶν ᾠδῖνας ἀλγεινῶν τό-
κων, 942. θρέπτειραν ἐν
τόκοις κᾶπρων, 1258.
- Τόλμα· βέλεμνα ριφέντα τόλ-
μαῖς αἰετῶν, 551.
- Τομή· ἀγροικαστήσαντες ἐμ-
πέδοις τομαῖς καλῖας, 601.
cf. Nott.
- Τόμουρος· Τήμου, 225.
- Τόξευμα· λείψανον τοξευμάτων,
662. ἀρωγὸς λοιμικῶν το-
ξευμάτων, 1205.
- Τοξόδαμνος· τὴν τοξόδαμνον νο-
σφίσας Ὀρθωσίαν, 1331.
- Τόξιν· βαλὼν ἔγγι τόξιν,
310.
- Τόπος· κτίστην τόπων, 964.
Δαρδανείαν ἐκ τόπων ναυσθλού-
μεναν, 967. 1257. κτίσει
χώραν ἐν τόποις Βορειγούων,
1253.
- Τόργος· ἦν τόργος ὑγρόφοιτος
ἐκλοχεύεται (i. e. κύννος,
cf. Suid. ad v.) πρὸς τόρ-
γου λέχος, 357. τόργοισιν
αἰσθήματα φοινίκοις δέμας, 1080.
- Τορητός· χαλκῷ τορητὸν οὐκ
ἔτευξεν ἐν μάχῃ, 456.

Τόρμη· ξαιβῶ τυπωτὴν τόρμαν
ἀγκύλῳ βάσει, 262. βου-
βῶνος ἐν τόρμασι θρυλλίζας
δέμας, 487.

Τορώνη· (γυνὴ Πρωτέως) φλι-
γραίης πότις Τορώνης, 116.
cf. Eustath. ad Dionys. 527.

Τόσος· εἰς κηκισμὸν τόσον,
692. τόσ' l. τόσσ' ἠγόρευε,
1461. μὴ τοσόςδ' ὕπνος λά-
βοι, 766. al. τόσος δ'. οὐκ
ἂν τοσῶνδε κῆμ' ἐπέκλυσε κα-
κῶν, 228.

Τοσοῦτοι· τοσοῦτον θῖνα πημά-
των ἰδῶν, 812. τοσαῦτα
δίστλητα πείσονται κακά,
1281.

Τότε· τότε οὔτε τάφρος, οὔτε
πρόβλημα χραισμήσουσι, 290.

Τουτάκις· χώρας τουτάκις λα-
βεῖν κράτη, 891.

Τράμβηλος· ἱλαῖ τραμβήλου
κάστιν (Τεῦκρον), 467.

Τράμπις· τράμπις σ' ὀχήσει,
97. ἐν ταυρομόρφῳ τράμ-
πιδος τυπώματι, 1299.

Τράμπυια· (πόλις Ἡπείρου)
ναίων Τραμπυίας ἐδέθλιον,
500.

Τράπεζα· λαΐας τράπεζαν, 137.
τράπεζαν εἰδῶτων πληρὴ κι-
χῶν, 1250.

Τράρων· τῆς ἐκ λόφων τράρωνος
ἐφθιτωμένης, 1159. τρή-
ρωνος εἰς ἀσπαγμα, 87. ὅτ'
ἐς νότον τρήρωνος ἠνύασθη
λέχος, 423.

Τραῦμα· τροιζηνίας τραῦμα φοι-
τάδος πλάνης, 610.

Τράφηξ· ὑπὲρ τράφηκος σῆμα
κειμένον σκοποῦ, 641. τρά-
φηκι φοινίῳ τετμημένῳ, 1001.

Τραχήλοι· τραχήλῳ ζεύγλαν
ἀμφιθεῖς πέδαις, 1514.

Τραχίν· (πόλις Θεσσαλίας),
ποθοῦντες Τραχίνα, 905.
al. Τρηχίνα.

Τραχὺς· τραχὺς Νέδων, 374.

Τράω· σχοίνῳ τρήσουσι κεστρέ-
ων ἄγρον, 665.

Τρέμω· εὐ τρέμουσαν οὐδαίαν
θεῖαν, 49.

Τρέμων· (χωρίον παρὰ τῇ Δή-
λῳ), Τρέμων φυλάζει ῥόχθον
Αἰθαίας ἁλός, 402.

Τρέπω· εἰς φύζαν τραπέις, 465.

Τρέφω· τὸν δνόφῳ τετραμμέ-
νον, 502.

Τρέχω· θρέξεις ὑπὲρ Σάνδειαν,
108. ἀμφὶ πρύμναις δρα-
μῶν, 286.

Τριάκοντα· τριάκοντ' ἐξαρι-
θμήσας γονάς σὺός, 1255.

Τριάντωρ· τριάντορος κόρης, 852.

Τριαύχην· τριαύχεος μῆνιμα
δειμαίνων θεῶς, 1185.

Τρίβος· εὐμαθῆς τρίβος, 11.
Ἀχερουσία τρίβος καταιβάτις,
90. περικμπόρευτον ἱζεται
τρίβον, 180.

Τριγένητος· τριγένητος θεῶ,
519.

Τρίδειρος· ἄξει τρίδειρον νῆσον
εἰς ληκτηρίαν, 966. cf. Eu-
stath. ad Dionys. 467.

Τριέσπερος· τριεσπέρου λέοντός
(Herculis), 33.

Τρικυμία· σαλεύων πᾶν τρικυ-
μία πέδον, 475.

Τρίμορφος· Βριμῷ τρίμορφος,
1176.

Τριόρχης· ἀντάσαι τριόρχας
αἰετοῦς, 148.

Τρίπατρος· τριπάτρῳ Φασγάνῳ
Κανδάριος, 328.

- Τριπλανής· λαμπτηροζλέπτῆς
τριπλανοῦς ποδηγίας, 846.
- Τριπλοῦς· στένω σε δισσὰ καὶ
τριπλᾶ (τριπλῶς), 69. κάλ-
λους τὸν θυωρίτην τριπλαῖς,
95. γυναιὶ τριπλαῖς πῆναις
κατεκλάσαντο, 145. τρι-
πλαῖς σφενδόνας ὠπλισμέ-
νοι, 656. τριπλᾶς θύγα-
τραὶ ὁ σπείρας, 472. κτε-
νεῖ κούρας τριπλᾶς, 712.
τριπλᾶς ἀντιτίσεται βλάβαις,
1367.
- Τρίπτυχος· τροφὴν πᾶσι τρι-
πτύχους κόρας ἴσκαν παρίζειν,
573.
- Τρισσός· τρισσῶν κτίστην τόπων,
964. τρισσοὺς ταρχύσουσι
καύηκας, 424.
- Τρίτος· τρίτος κέλωρ, 494.
τρίτος στήσεται μοναρχίαν,
1378. τρίτον, 435. πεν-
θεῖν Αἰακοῦ τρίτον, 860.
- Τρίτων· Τρίτωνος κύων, 54.
Τρίτωνος ἐκβελαῖσιν ἡλοκι-
σμένην χέρσον, 119. Αἰγύ-
πτιον Τρίτωνος ἔλκοντος πο-
τόν, 576. Νηρέως γόνυ
Τρίτωνι, 886.
- Τριώνυχος· τῷ τριωνύχῳ δορί,
392.
- Τροισζήνιος· τροισζηνίας (Ἀφροδί-
της) τραῦμα, 610.
- Τροπαία· (Ἑρῆ) σπάσαντι τρο-
παίας μαστὸν θεᾶς, 1328.
- Τρόπις· ἐς μέσσην τροπίην γόμοις
προστεταργανωμένην, 747.
τὴν νυμφαγωγὸν ἐκκυνηγετῶν
τροπίην, 1025.
- Τρόπος· δίκως φθιτοῖσι ρητρεύ-
οντος ἀστεργεῖ τρόπῳ, 1400.
ἄρκτου τιθήνης ἐκμεμαγμένος
τρόπους, 158.
- Τροφή· τροφὴν ἀμεμφῇ παρ-
έξειν, 573.
- Τρόφισ· τρόφιν Πτώου πατρὸς,
265.
- Τροφός· τροφῷ Σαρπηδόνας,
1284. γηγενῶν τροφόν,
127.
- Τρόχμαλος, vel τρόχμαλον·
σημα χωστῷ τροχμάλῳ κα-
τηρεφές, 1064. al. τρόχά-
λῳ.
- Τρόχισ· ἄφοδρον ἄτρυνος τρό-
χιν, 1471.
- Τρύξ· γίγαρτα τρυγός, 677.
- Τρυτάνη· σκεδρῷ ταλάντῳ τρυ-
ταίνης ἡρτημένον, 270.
- Τρύφος· κἀπιδόριον τρύφος,
607.
- Τρύχατα l. Τρύχαντα· (πόλις
l. ἄρη Εὐβοίας), 374.
- Τρύχω· βούπειαν τρύχουσαν,
582.
- Τυγχάνω· ὣν ἐκάλχαιεν τυ-
χεῖν, 1457.
- Τύπισμα· ἐν παρθενῶνος λαΐνου
τυπίσμασι, 349.
- Τυλίσσω· διοίχκει δυσφάτους
αἰνιγμάτων οἶμας τυλίσσων,
11.
- Τυλλήσιος· πρῶνας δυσβάτους
τυλλησιούς ἄφρονται, 993.
- Τυμβεῖος· τυμβεῖαν ὑπὲρ κρη-
πιδ' ἀνестήλωσαν πέτευρον,
882.
- Τυμβεύω· πάππον ἐτύμβευσε
τάφῳ, 154. ἐν σπλάγχνοι-
σι τυμβευθήσεται καμπέων,
413.
- Τύμβος· τύμβος φυλάζει ρό-
χθον ἄλός, 401. τύμβος
αὐτὸν ἐκώσσει μόρου, 613.
τύμβος γεγώς κένταυρος σπο-
ρεᾶς, 1205. ἀμφὶ τύμβῳ

- τ' Ἀγαμέμνωνος δάμεις, 555.
(i. e. βαμῶν). τύμβον αἰ-
μάξεις πατρὸς i. e. ναόν,
515. cf. Nott. τύμβον ἐγκοι-
μαιμένους, 1050.
- Τυμφαῖος· τυμφαῖος δράκων
Αἰθίων πρόμος, 302.
- Τυμφρήστιος· δυνάστην πάγων
τυμφρηστίων, 902.
- Τύμφρηστος· πρηνὴ Τύμφρηστον
αὐγάσαι λέπας, 420.
- Τυπῶ· δεικνὺλον χαλκῷ τυπῶ-
σας, 1260.
- Τύπτω· ἐτύψε δάρυ σπλάγχχνον,
465. μαιμῶντα τύφαι ποι-
μινίων ἀλάστορα, 529. τύ-
φας ἀτράκτω στέρον, 40.
τύφας πλευρά, 795. κάρα
μάστιγι γογγύλῃ τυπεῖς,
981. ἐκπνεύσης ὀφθαλμοὺς
τυπεῖς, 999. τυπεῖς σκε-
πάρῃ νόγχνον, 1105. τυ-
πέντα κλειῖδας εὐάρχου μύλῃ,
233. τυπέντα ἐν βρόχοις
μάρφας ἀφύκτοις, 310.
- Τύπωμα· ἐν ταυρομόρφῳ τράμ-
πιδος τυπώματι, 1299.
- Τυπωτὴς· τυπωτὴν τόρμαν ἀγκύ-
λῃ βάσει, 262.
- Τυρσηνία· πλανήτην δέζεται
Τυρσηνία, 1259.
- Τυρσηνικός· στενὴν πορθμοῦ συν-
δρομὴν τυρσηνικοῦ, 649. τυρ-
σηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτούσας
πετροῖς, 715.
- Τυρσηνός· (παῖς Τηλέφου),
1248. ὑπὲρ Τυρσηνὸν πόρον,
1085. Πέρην, Τυρσηνῶν ὄρος,
805.
- Τύρσις· Φαλήρου τύρσις (Nea-
polis), 717. ἄξει Καλύδνου
τύρσιν (Thebas), 1209.
ὀλβίαν δομήσεται τύρσιν,
1273. ἐπόφεται τύρσις
(Accus. Ion.) Κηφιδας,
834. cf. Nott.
- Τυτθός· τυτθὸν τῆς Κηρύλου
δάμαρτος σπόρον, 749.
- Τυφλός· τυφλαῖς ματεύσει χερ-
σὶ βραχίονας, 1102.
- Τυφλῶ· ἀράς τετικῶς τοῦ τυ-
φλωθέντος δάκου, 765.
- Τυφῶν· Τυφῶνος ἀγρίου δέμας,
689. ἐπόφεται Τυφῶνος σκά-
πας, 825. Τυφῶνος δάμαρ,
1355. πελασγικὸν Τυφῶνα
γεννᾶται πατήρ, 177.
- Τύχη· σπιλάς σῆς Φερώνυμος
τύχης, 1081.

T.

T et e confusa, 46. 54. 76.
77. 210. 244. 418. 545.
608. 677.

υ. et ου, 86.

υ et ει, 76. 98. 786.

υ et β, 120. 475. 724. 741.
827. et al. locc.

υ et οι, 1108.

Τύβρις· ὕβριν τὴν βαρεῖαν ἀρ-
παγῆς ἀντίποινον ζητοῦντες,
1296.

Τυρόφοιτος· τόργος ὑγρόφοιτος,
88.

Τύδρος· τὸν τετράπην ὕδρον εὐ-
νάτας θρόνοις, 1513.

Τύδωρ· Τυφάρου ὕδωρ, 647.
Κορχείας ὕδωρ, 869. Ωκίνα-
ρος Φοῖβον ἐκβράσσαν ὕδωρ,
1009.

Τυλακτιῶ· εἰς ἐπίσιον χλεῦν
ὕλακτῆσας, 1386.

Τυλάτης· (Apollo) βλώξαντες
Τυλάτου γῆν, 448.

Τυλόκουρος· ὑλόκουρος ἐργάτης
ὀρεῦς, 1111.

Ἑμνέω· πρέσβιστος ἐν φίλοις
ὑμνηθήσεται, 1449. τὴν
πλεῖστον ὑμνηθεῖσαν ἐν χά-
μαις πάτρην, 1271.
Ἑπείκω· οὐ μὴν ὑπέξει ἡ πει-
θέως τοκάς, 1412. χειρῶν
πληγαῖς ὑπέκιν, 778.
Ἑπέρ· cum Genit. super, ul-
tra: ὑπὲρ Καλύδνῶν, 25.
ὑπὲρ σπήλυγγοις, 46. Ἐπὶ,
ἐπὶ, ὑπὲρ Τροάκης σῆμα
κείμενον σκοποῦ, 641. ση-
κὸν ὑπὲρ τάφων δέιμαντες,
928. Pro, in salutem, ὑπὲρ
πάτρης, 226. Cum Accusf.
Ultra, supra, de loco,
ὑπὲρ Σικάνδειαν, 108. ὑπὲρ
πόρον Τυρσηνόν, 1085. ὑπὲρ
Λατίνους, 1254. ὑπὲρ Ἰστρον,
1336. Supra, ὑπὲρ κῆρα
στήσουσι, 1427. Supra,
ἐπὶ, τυμβεῖαν ὑπὲρ κρητὶδ'
ἀνεστήλωσαν, 882.
Ἑπερθε· ὑπερθε Πιμπλείας,
275.
Ἑπερποτάσμαι· Φηγίου πᾶγον
Πηγιάσου περὶ ὑπερποτάτο,
17.
Ἑπέρτατος· πημάτων ὑπέρτατον,
259.
Ἑπηρέτης· γηγενῶν ὑπηρέτης,
1408.
Ἑπνος· μὴ τόσος ἕπνος λάβοι
λήθης Μέλανδρον, 766. καὶ
ἕπνω πτήσων δόρυ, 280.
χρήσει καὶ ἕπνον πᾶσι φαίν,
1051.
Ἑσμίνῃ· λόγχης ἐν ὑσμίνῃσι
μίζαντες πάλῃ, 1358.
Ἑσπληγῆ· ἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν
ἑσπληγγας, 22.
Ἑστέρας· ἐστέρω χρόνῳ, 1031.
τὴν ἑστέρον βρωθεῖσαν, 1251.

ἑστέτην ἐκ πυρὸς τέφρην
κρῶσσοις ταρχυθεῖσαν, 368.
Ἑφαιρος· (ποταμὸς Βοιωτίας),
Ἑφαιρου ὕδωρ, 647.
Ἑφελός· Ἀθηναῖος ἐφελὸν κλέ-
τας, 703.
Ἑψος l. ὑψί, Superlat. πημά-
των ὑψιστον, 305. ὑψιστον
πῆμα, 787.

Φ.

Φ et π confusa, 26.
Φάγρος· οἷσι κῆμα γυμνίτην
φαῖρον, 388.
Φαίανες· δράκοντα τὸν φθιέρον-
τα Φαίαντας, 632.
Φαιδρός· Φαιδρὸς θεός, (Ερμῆς)
680. χρυσῷ Φαιδρὰ καλλύ-
νειν ῥέθῃ, 862.
Φαίω ὅταν λαμπτήρα φαίῃ,
385. κέρα λευκὰ φαίνου-
σαι πτῖλα, 25. κτάρος φα-
νείς, 679. πρεσβεῦσιν Αἰ-
τωλῶν φάος γοητὸν φαίν,
1057.
Φαιουρός· ὅταν Φαιουρὸν ἀλλά-
ξης δομήν, 335.
Φάλαγξ· πεφρικῶς Φάλαγγα
θουρίαν, 931.
Φάλανα· Φάλανα δυσμίσσητος,
841.
Φαλακραῖος· ἐν χειρὶν ἔχων
Φαλακραῖον κλάδον, 1170.
Φαλακραῖαι κοραι (i. e. Ἰδιαι-
ται), 24.
Φάλανος· ποθοῦντες Φάλανον,
906.
Φάλη· Φάλα καὶ δελφῖς, 84.
Φάλασι κοινωνεῖν δρόμον,
394.
Φαληριά· πᾶς Φαληριῶν λύ-
θρῳ στόρυγξ, 491. Φα-
ληριῶσαν οἰκῆσαι σπῖλον, cf.

Eustath. ad Il. v. p. 962,
58, ed. Rom.

Φάληρος· Φαλήρου τύρτις, 717.

Φαλιωρίς· (πόλις Λοκρίδος),
1147.

Φάος· οἰκτρὸν ἐπόφμαι Φάος,
304. λαμπρὸν αὐγάζων Φάος,
941. Φάος γοηρὸν καὶ παν-
έχθιστον Φανέν, 1056.

Φαρμακουργός· αὐτὴ Φαρμα-
κευγός, 61.

Φαρμακτήριος· ῥέθους βαφὰς
πεπαρμέναι θρόνοισι Φαρμα-
κτηρίαι, 1158.

Φάσγανον· Φασγάνου πρόβλημα
πήλας, 685. ἀνειγίσας φα-
σγάνου ζωστήρα, 1323. ῥαίσει
τριπάρτῳ Φασγάνῳ Κυνδάονος,
328. ἐν χερσὶν ἔχων Φά-
σγανον κελαινόν, 1169. τὴν
κεμὰς Φασγάνων ἐκρύσσεται,
191.

Φάσμα· ποδῶν φάσμα πτηνόν,
822.

Φάσσα· Φάσσα πρὸς τόργον
λέχος ἐλκυσθήσομαι, 358.

Φάτις· χρήτει πᾶσι νημερτῇ
Φάτιν, 1051.

Φαυστήριος· (Βάκχος), 212.

Φάψ· οἰνοτρόπους Ζάφης ἐκ-
γόνους Φάβας, 580.

Φάω· πεφύσεται τοῦ θειοστῆρος
ξυρῶ, 840. λαβὼν ταύρου
τοῦ πεφασμένου δάνος, 269.
τοῦ πεφασμένου κέλαρ, 1374.

Φεῖδομαι· ὅς οὔτε τέκνων φείσε-
ται, 1220.

Φελλός· βύκτης στροβήσει Φελ-
λόν, 756.

Φεραίος· θύοθλοισ Φεραίαν ἐξα-
κεύμενοι θεάν (Ἐκάτην),
1180.

Φέρβωμαι· γλυκύν βότρυν φέ-
ροντο Φῶκαι, 85.

Φέρω· οἶσει κύμα Φάγγρον, 308.
πένθος οὐχὶ μετὼν οἶσομαι,
302. ἀπειλὰς νῶτῳ φέρειν,
776. πρωτόλεια αἰχμῇ φέ-
ροντας, 299.

Φερέκλειος· Φερέκλειοι πόδες,
97.

Φερώνυμος· σπιλὰς σῆς Φερώνυ-
μος τύχης Φημισθήσεται,
1081. Φερώνυμον νηστὰ νά-
σσονται πρόμου, 599. Φερ-
νύμου ἐδύψε Νηρέως τάφους,
164.

Φεύγω· πάντα φεύγοντες βροτῶν
ὄχλον, 604. πόντων φυγῶν
σκέπας, 793. πόθον φυ-
γόντα Ναυμίδοντος, 157.
ποδῶν φάσμα εἰς αἶθρα φυ-
γόν, 822. μόρον φυγοῦσαι,
960. ἀστεργῇ χόλον φυ-
γοῦσαι, 1167. πεφευγὼς
ἐρπετῶν μάχην, 1042. μέ-
γαν πλειῶνα μὴ πεφευγότα,
1039.

Φεψάλος· παίδων Φεψάλῳ σπο-
δουμένων, 178. v. Eustath.
ad Odyss. π. p. 1802,
62, ed. Rom.

Φηγαλεύς Γ. Φιγαλεύς· (Βάκ-
χος), 212.

Φήγινος· Φηγίνων πύργων ὄχλιν,
482.

Φήγιον· αἰκὴν Φηγίου πάγον,
16.

Φηγός· στύπος Φηγού κελαινῆς,
554. Φηγὸν φέροντο Φῶ-
και, 83.

Φηγότευκτος· μύστυνα Φηγότευ-
κτον παμφαλάμενος, 1432.

Φηλώω· κλειθμῶτι φηλώσας

- πρόμον, 785. v. Eufath.
 ad ll. 4, p. 781, 11.
 Φήμη· αὐλητῆρος ἐμπεφηνότα
 ψυδραῖτι Φήμαις ριφαῖς, 235.
 εὐσθρίοις Φήμαισιν ἐγχεῖσαις
 ἐπη, 1455. δαίμων Φήμας
 ἐς τὸ λῶον ἐνδραμεῖν τεύζειν,
 1472.
 Φήμιος· ὁ Φημίου παῖς, 1324.
 Φημίω· σπιλὸς σῆς φερώνυμος
 τύχης Φημισθήσεται, 1082.
 Φηραῖ· δαμβητὰ Φηραίοις
 κλύειν, 552.
 Φθίρες, al. Φθῖρες· Φθιρῶν
 ὀρεῖαν στήσεται μοναρχίαν,
 1383.
 Φθείρω· διπτύχων ἕνα Φθερῶ,
 554. τὸν Φθείροντα Φαίαντας,
 632. Φθέρσαις (Aeolic.)
 κίφελλα, 1402. Φθέρσαν-
 σες ἄτρομον κόρην, 1003.
 ἕνα Φθαρέντων ἄγγελον λιπὼν
 Φίλων, 657.
 Φθιτώ· τῆς ἐν λόφῳ Τράρωνος
 ἐΦθιτωμένης, 1159.
 Φθιτός· μέλαινα ποιφύζει Φθι-
 τῶν (mortuorum) σάρκας,
 198. ἔξει ἐρεμνὸν εἰς ἀλί-
 πεδον Φθιτῶν (mortuorum),
 681. ὡς Φθιτῶν θέμις (i. e.
 ἐνδρώπων, mortalium) 369.
 αἰΦθίτους καὶ Φθιτούς (mor-
 tales), 566. δίκας Φθιτοῦσι
 ἡτρεύνοντες, (vmbri), 1400.
 μίαν πρὸς ἄδην καὶ Φθιτούς
 πεπαμένον κέλευθον (manes),
 457.
 Φθίω· Ἡρακλῆ Φθίσει δράκων,
 801.
 Φθογγή· Φθογγὴν βροτησίαν
 ἔειπεν, 1320.
 Φθόρος· πότμον Αἰτωλῶ Φθόρον
 τεύζει, 1000.
 Φιλανθομαίμος· δεξιῶσονται Φι-
 λανθομαίμους, 566.
 Φίλημι· τοὺς Ἄρης ἐφίλειτο,
 518. αἱ Φίλαντο Βηφύρου
 γάνος, 276.
 Φίλιος· μίξει Φίλιον στρατόν,
 1242.
 Φίλος· νειρόταις Φίλος, 238.
 (i. e. ἡγαπημένος). ἕνα Φθα-
 ρέντων λιπὼν Φίλων, 657.
 πρέσβιστος ἐν Φίλοιτιν ἱμνη-
 θήσεται, 1449. τὸν Φίλτα-
 τὸν σου τῶν ἀγαπτόρων, 265.
 Φιτρός· Φιτροῦ δέξεται μαιφό-
 νον, 913.
 Φίτυμα· νόθον Φίτυμα, 455.
 Φῖτυς· οἱ γὰρ τι πείσει Φῖτυν,
 463. οὗ Φῖτυν ἠνέριζεν Οἰ-
 ταῖος στόνουξ, 486. v. Eu-
 fath. ad ll. 4, p. 773 —
 774. ed. Rom.
 Φλέγμα· τῷ πᾶσι Φλέγματος αἵα
 δουλαθήσεται, 1404.
 Φλεγραιός· συλλέκτροισι Φλε-
 γραῖας πόσις Τρωάνης, 115.
 Φλέγω· μηλιάτων ἀπὸρρηματα
 Φλέγουσαν, 107. Φλέγουσαν
 ἐξαλύζατα σποδόν, 179.
 πυρσὸν Φλέζας, 342. Φλέ-
 ζας θρασὺν λείοντα, 916.
 πάντα Φλέζας, 1430. πυρὶ
 Φλέζασα δεσποτῶν στόλον,
 1078. δέξεται πεΦλεγμένον,
 806.
 Φλογμός· δέμας Φλογμῶ ζέουσα,
 690.
 Φλοιδέω· ἔμπνους Φλοιδούμενος,
 35.
 Φλοίσβος· ὅσων Φλοίσβων ῥα-
 χίας, 379.
 Φλοιῶτις· Φλοιῶτιν ἐκδύοντες
 δίπλακα σπέπην, 1422.

Φλόξ· ἄδου παφλάζοντος φλογὶ
κρετῆρος, 197. πῖρ εὐδον
ἐξάπτων φλογὶ, 1363. οἶκοι
ῥθαλωμένοι φλογὶ, 1417.
Φόβη· ἄκουρος νῶτα καλλυνεῖ
φόβη, 976.
Φόβος· νερτέροισι φόβον, 685.
δάπταις τιτύσκων φόβον,
1403.
Φοιβάζω· στελγίσματα ἄλμης
οὐδὲ φοιβάζει κλύδων (i. e.
πλύνει), 375. ἕως ἂν πέδον
δρόσῳ φοιβάτωσιν (i. e. πλύ-
γῳσι), 1166. ἱσμὰ φοιβά-
ζων ποτοῖς, 731. (i. e. κα-
θαίρων). Φοίβαζεν ἐν λαιμῶν
ὑπᾶ (i. e. ἐμάντευτο), 6.
Φοιβάστριος· μῦθον παρθένου
φοιβαστρίαι, 1468.
Φοιβόληπτος· τὴν φοιβόληπτον
αἰνέσει χελιδόνα, 1460.
Φοῖβος· φοῖβον ἐκβράστων ὕδωρ,
1009.
Φοινίκη· κλῶτα φοινίκης θεᾶς
(Palladis), 658.
Φοίνιος· ρῦμα φοίνιου δорός, 507.
τράφηκε φοινῶ τετρημένῳ,
1001. τόρροισιν αἰώρημα
φοίνιαις δέμας, 1080.
Φοινίσσω· κρηπίδα φοινίξει
φόνῳ ταύρων, 1191.
Φοινωδάμας· ναύταις ἔδωκε Φοι-
νωδάμαντος νόρας, 953.
Φοιτάς· φοιτάδος πλάγης παραί-
τιον, 610.
Φονεύς· φονεύς πύλου, 453.
χέρτου πατράας οὐ γὰρ φονῇ
ποσὶ φαῦται ἑάσει.
Φονή· πᾶν λαλίζουσ' ἐν φοναῖς
δέμας, 1113.
Φόνος· πατρὸς κῆρα μαστεύων
φόνου, 1120. χεῖρα διψῶ-
σαν φόνου, 1171. πέδον

χραίνῃ φόνῳ, 268. φόνῳ
βλίσουσαι χέρες, 501. φόνῳ
λουσθέντες ἀλλήλων τάφους,
446. κρηπίδα φοινίξεις φόνῳ,
1191. λεῦσσον φόνον ἐμφυ-
λον λίκων, 990. ἀγῶνες καὶ
φόνου ἀνδρῶν, 1435.
Φορβάς· ἐν συφοῖσι φορβάδες,
676.
Φόρκη· λίμνης Φόρκης ποτά,
1275.
Φόρμος· σκορπίον λαίμῳ σπάσας
φόρκῳ, 477.
Φόρκυν· Φόρκυνος οἰκητήριον,
376.
Φορμίζω· ἀδάρητα φορμίζων
μέλη, 140.
Φορυκτός· πέπλους κάλχη φο-
ρυκτοῖς, 864.
Φορτηγός· φορτηγοὶ λῆκοι, 1293.
Φραδί· δαιμόνων φραδαῖς πένθος
ἔσται, 968.
Φράζω· πάντα φράζειν λόγον,
1470. οὐ φράσας θεᾶς.
ἑφετμάς, 240.
Φρήν· πλείστον ἐξ ἐμῆς φρενὸς
στερχθεῖς, 1189. ἀναπεμπά-
ζων φρενὶ πυκνῇ, 9. ἡγριωμέ-
νος φρένας, 1221.
Φριμαγμός· ἵππων φριμαγμόν,
244.
Φρίσσω· πέφρικαν ὥττε λήθου
γύαι λόγχαις ἀποστίλβοντες,
252. ἔγχος πεφρικῶς καὶ
φάλαγγα, 931.
Φρόνις· θεσφάτων ἀφευδῇ φρόνιν,
1456.
Φρυκτωρία· λήζουσι πένθους
δυσμενεῖς φρυκτωρίαί, 1096.
Φρυκτωρός· λαίμφει κακὸν φρυ-
κτωρόν, 545.
Φρύξ· ὁ Φρύξ (Midas), 1397.
Φυγαλαίς· (Βύκαρος), 212.

Φυγάς· Οινάνης Φυγάς, 175.
 Φυγή· παλιμπλάτοιο γεύεται
 Φυγής, 1431.
 Φύζα· ἐς Φύζαν τράπεις, 463.
 Φυλαμὶς· παρ' Αὐσονίτην φυλα-
 μόν, 595. v. Nott.
 Φύλαξ· Φύλακα τῆς μοναρχίας,
 1218. Φύλακα λαΐου στέ-
 γης, 1469.
 Φυλάττω· φυλάζει ῥόχθον αἰ-
 γαίης ἁλός, 402.
 Φύξιλι· πόποι Φύξηλιν ἡδρω-
 σάν σπόρον, 943.
 Φύξιος· Φύξιον Δία καλῶν, 288.
 Φυσάω· φυκὴν Φυσήσει, 68.
 Φυτάλμιος· τῆς Φυταλμίας
 χθονός, 541.
 Φυτεύω· ὡς μὴ σε Κάδμος ὤφελε
 φυτεῦσαι, 220.
 Φυτὴν· ἀκάρποις Φυτοῖς γυῖα
 συμπλέξας, 1157. ὄρχατον
 Φυτοῖσιν ἐξησηκήμενον, 858.
 Φυτοσπόρος· σὺν Σκαμάνδρῳ φυ-
 τοσπόρῳ, 1304.
 Φῶ· τί μητρὶ τῇ Προμηθεῖως
 ζυνὸν πέφυκε, 1284.
 Φῶκη· δελφῖνες καὶ Φῶκαι, 85.
 Φῶς· πάντα πρὸς Φῶς ἄξει, 57.
 Φώσσω· φαίνουσαι ἄφλεκτα
 καὶ φώσσανας, 26.

X.

X et γ confusa, 1342. 1344.
 1444.

X et x, 45. 418. 533.

Χαίνω· κόπης χανοῦσα κευθμῶ,
 317.

Χαλαδραῖος, cf. γαλαδραῖος,
 1342.

Χάλαδρα· σᾶναι Χαλάδρης λυ-
 κον, al. Γαλάδρης, vid. Γά-
 λαδρα, 1444.

Χαλαστραῖος· χαλαστραῖος (al.
 χαραδραῖος) λύκων, 1441.

Χάλκειος· πέδαις χαλκείῃσιν
 ὠργυιωμένη, 1077.

Χάλκεος· μίτοις χαλκῶν
 στρόμβων ἐπιβροζύουσι γηραιαὶ
 κόραι, 585.

Χαλκήλατος· χαλκηλάτῳ κνώ-
 δοντι δειματομένη, 1434.

Χαλκόμετρος· χαλκομέτρου θῆσ-
 σαν ὀτρυνῆς κόρης ἄξει, 997.

Χαλκός· χαλκὸς καὶ περαίνιοι
 βολαὶ ταίρους καταξυνούσι,
 560. χαλκῷ τρητὸν οὐκ
 ἔτιυξεν ἐν μάχῃ, 456. δαίκη-
 λον χαλκῷ τυπώσας, 1260.

Χαλκωρυχέω· χαλκωρυχήσει,
 484.

Χαλυβδικός· χαλυβδικῷ κνώ-
 δοντι συντετραυμένη, 1109.
 cf. Eustath. ad Dionys.
 767. et Suid. ad v.

Χαμεινᾶς· χαμεινάδος μόροι
 μεμιγμένοι σκύμῳ, 519.
 ἐπόφεται χαμεινάδας εὐνᾶς,
 843.

Χανδόν· χανδὸν δίψαν ἀνάντων
 αἰονομένων, 1425.

Χανόντης· τοῦ χανόντου νᾶμα
 Πολυνέου, 1046. cf. Steph.
 ad Χανόν.

Χανοντικός· φθογγὴν ἐδωλίων
 χανοντικῶν (al. χανωνικῶν)
 ἀπο εἶσαν, 1320.

Χαράσσω· τεθμῶ χαράζας τα-
 πιλώβητον γένος, 1173.

Χάρις· θυμάτων ἐκτίγων χάριν,
 211. χάριν τίνοντες Κερδύλῳ,
 1092.

Χάρμη· ἐν χάρμασι βριβώσας
 κέρως, 565. ὑμνηθεῖσαν ἐν
 χάρμασι πατρὸν ἐλβίαν δο-
 μήσεται, 1271.

- Χάρυβδις· ποταὶ χάρυβδις οὐχὶ
δαίεται νεκρῶν; 668. χάρυ-
βδιν ἐκφυσῶσαν ἐλκύσας βυθῶν,
745.
- Χάρων· περικνός ἀχιμητῆς χάρων,
260. (i. e. χαροπός). χάρ-
ωνος ὠμηστοῦ δαρά, 455.
τοῦ μονογλήνου στέγας χάρω-
νος, 660.
- Χατίζω· κέφρος δαιτός χατί-
ζων, 837.
- Χαυνικός, vid. χαυντικός.
- Χείλος· πολλά χείλους (pro
χείλεος) καὶ δεπαστραίων
ποτῶν μέσῳ κυλίνδει μῆτρα,
489.
- Χεῖμα· κατ' ἄκρον χεῖμα, 483.
- Χεῖρ· ἄπλατον χειρὶ κινήσει νέ-
φος, 569. κορέσσαι χεῖρα
διψῶσαν φόνου, 1171. χερσὶν
εἰδῶλον ἠγκαλισμένος, 142.
ἄρδιν εὐθυνεῖ χερσὶν, 914.
μάχην στήσας ἀργαμοῖς χε-
ρσὶν, 940. πέτρον ἐν χερσὶν
ἔχων, 1168. ὄβριμοι χέρες,
300. κρέμνα χειρῶν σπᾶσυν-
ται, 607. θανούσης ἐκ
χειρῶν Μηκιστέως, 651.
χερῶν πληγαῖς ὑπείκειν, 777.
χερσὶν ὀχμαῖσας δέμας, 41.
ταῖς Αἰακείοις χερσὶ, 53.
σκόφον χερσὶ προτεινών, 661.
τυφλαῖς ματεῖσει χερσὶ
ράχαις, 1102. πάντας ἀνέ-
γνωι χερσὶν ἐν ναῶ κτενεῖ,
1224. ὅταν τε πόντος ἐς
χέρας βάλλῃ σκύμνον, 501.
δεσφωγαγμένον χεῖρας ἄκρας,
759. βαιβῶ χεῖρας ὥπλισε
Σκύθη, 917.
- Χεῖρας· χειράδος (i. e. Ἀφροδί-
της) γόνος, 1134. al. χοιρά-
δος.
- Χειράναξ· χειρώναντες ἐργάται,
521.
- Χεῖω· ὦν τὴν ἢ τοκάς κόνις
χανοῦσα κευθμῶ χεῖσεται,
517.
- Χελιδάν· Φοιβόληπτον αἰετοῖ
χελιδόνα, 1460.
- Χέλιδρος· χέλιδρος ὠμόθριξ,
(Antenor), 340.
- Χελύττω· κλύδωνα, χελλύσσου-
σα, 727.
- Χερμαῖς· οὔσα γρώνης χερμαῖδος
ναῦται λιάζον, 20. κούφας
κύπας τις χερμαῖδων ἐπομβρίη,
335. ἐρεῖσει κῶλα χερμαῖδων
ἐπι, 616.
- Χερνίπτω· βύκταισι χερνίψουσι
πόριν, 184.
- Χερνίψ· σφαγείων ἠδὲ χερνίβων
πέλαι, 196. ταύρω κρυφαίας
χέρνιβας καταρξέται, 209.
μητρὸς κελαινῆς χέρνιβας μι-
μούμενος, 325.
- Χερσαῖος· χερσαῖος αὐτόδαίτης,
480. χερσαίου (Cherfonefi)
κέρως, 534. ἀντὶ χερσαίας
πλάτης, 96.
- Χερσάνησος· οἰκήσουσι χερσάνη-
σον ληκτηρίαν, 1591.
- Χέρσος· χέρσου στόρυγμα κτί-
σαι, 865. χέρσου πατρίδας
ποσὶ φαῦσαι, 1038. εἰς
ἐπακτίαν χέρσον περύσας,
120. πεπεροῖσι χέρσον αἰετὸς
διαγρόφων, 261. ἢ μὴ τις
χέρσου λαχύνῃ, 624. ποῖον
χέρσον ἀνιχνεύσει; 824. γῇ
ναυσθλαθήσεται ῥήσσοντι πη-
δοῖς χέρσον, 1416.
- Χεῖμα· χεῖμα Θερμώδοτος,
647. 1334. χεῖμα Κωκυ-
τοῖο, 705. Τιτάιον χεῖμα,
1276.

- Χέω· ἄσπετον χέετα βοήν, -5.
 τοῦ λυσσάν ἐν παίμνησιν χέαν-
 τος, 454.
 Χηλός· χηλῶ κατεδρεύφαζε γο-
 νάς, 239.
 Χηραμός· σφῆκας χηραμῶν
 ἀνειράσας, 181.
 Χθών· ἅπαντα χθὼν θρουμένη
 κῆται, 251. στείλασα κοῦ-
 ρον τὸν κατηγορον χθονός, 58.
 ἀπεμπολητῆς τῆς φυταλμίας
 χθονός, 341. ἐν χθονός
 μυχοῖς, 896. πῖαρ ἐγκλη-
 ρον χθονός, 1060. κατὰ
 χθονός δύνοντας, 1276. ἐν
 μεταφρέουσι βουστρόφει
 χθονός, 1438. πᾶσαν ὁμ-
 βήσας χθόνα, 79. ἄλμη
 πηλαποιῶντε χθόνα, 473.
 πηγαὶ κατ' Αὐσοῦντιν ἔλκονται
 χθόνα, 702. τέγγων χθόνα,
 718. ἐνοικήσουσι Σικανῶν
 χθόνα, 951. ἄξει πρὸς ξένην
 χθόνα, 998. δορύκτητον
 χθόνα κατειργάσαντο, 1359.
 τιθηνὸν ἀντιπορθήσει χθόνα,
 1398.
 Χιλιάρχος· χιλιάρχος τοῦ στρα-
 τοῦ, 210.
 Χιλιῶρος· χιλιῶρον χρόνον,
 1155.
 Χιλός· μυληφάτου χιλοῖο δαιδα-
 λευτίας, 578. γίγαρτα
 χιλῶ συμμεμιγμένα τρυγός,
 677.
 Χιμαιρεὺς· χιμαιρεὺς τάφους
 κυδαίνοντας, 132.
 Χίμαιριλον· χίμαιρην· χίμαιρτα
 θρηνοῦσι πόδων, 1290.
 Χλειή· εἰς ἐπίεσιον χλειήν ὑλα-
 κτήσασα, 1386.
 Χοή· ῥανεῖ χοάς, 1184.
 Χοῖράς· χοιράδων ἐφειμένους,
 367. μύχουρε χοιράδων
 Ζάραξ, 373. διπλῶν μεταξὺ
 χοιράδων σαρούμενον, 389.
 χοιράδων βεβῶς ἐπι, 1036.
 ἀμφικλύστους χοιράδας Γυ-
 μνασίας, 633.
 Χολή· γέμοντα θυμὸν ἀγρίως
 χολῆς, 1115.
 Χόλος· ἀστεργῇ χόλον φυγοῦσαι,
 1163.
 Χόνδρος· τὸν ὠλενίτην χόνδρον
 ἐνδατουμένην, 155.
 Χραίνω· πέδον χραίνῃ φόνῃ,
 268.
 Χραιομῆ· οὐ^α γεῖτσα χραιομή-
 σουσιν, 292. ἀνέψιαῖς ὄρνισι
 χραιομῆσαι γάμους, 547.
 Χράσμαι· ὀρέξει τῷ κεχρημένῳ
 δάνος, 1381.
 Χρή· τί χρή καλεῖν; 1410.
 Χρήζω· δόμων λαβεῖν ὃ χρήζει,
 1269. χώραν, ἣν περ ἐκρη-
 ζον λαβεῖν, 1065. χρήσει
 πᾶσι νημερτῇ φάτιν, 1051.
 χρήζων πυθέσθαι, 479.
 χραιομῆσαι χρήζοντες, 549.
 Χρήμα· πάππῳ χρήμα τιμαλ-
 φίστατον, 364. Confus.
 cum κτήμα, 364.
 Χρησμολέσχης· τὸν χρησμολέ-
 σχην αἰτιάσονται βλάβης,
 1419.
 Χρητός· ἔλυσε χρησμῶν κίολον
 στόμα, 4. χρησμῶν ἀπῶται
 νυκτίφοιτα δέικματα, 225.
 τάφους χρησμοῖσι κυδαίνον-
 τας, 153. χρησμοῖς πιθή-
 σας, 735. πεισθεῖς χρη-
 σμοῖς, 1207. χρησμοῖς Ἰα-
 τρου, 1577.
 Χρόνος· ὣν κρᾶντης χρόνος, 305.
 ὑστέρῳ χρόνῳ, 1031. χρόνῳ

μελόντες δόμους, 1090. βαιὸν

ἀστεργῇ χρόνον, 311. τὸν

ἐνέωρον ἐν νήσῳ χρόνον μί-

μνειν, 571. τὸν χιλίωρον

χρόνον, 1163.

Χρυσέος· ἀφύσσω χρυσέαις πέλ-

λαις γάνος, 708.

Χρυσεργός· χρυσεργὰ Πακτωλοῦ

ποτά, 1352.

Χρυσόπατρις· τὸν χρυσόπατρον

μόρφον ἀρπάσας γνάθοις,

838.

Χρυσός· χρυσῷ καλλύνειν ῥέει,

862. χρυσῷ κρατῆρα κέκροτη-

μένον, 888.

Χύσις· ἀχερουσίαν κυμαίνουσιν

οἰδματος χύσιν, 696.

Χύτλον· ἐξ οὗ τὰ πάντα χύτλα

ἐλκονται, 701. ἀμφὶ χύτλα,

1099.

Χυτλώω· γυῖα χυτλῶσαι δρόσῳ,

322.

Χιών· χαμευνάδος μύροι μεμί-

γμένοι σκύμῳ νέχονται, 321.

Χωνία· Σίρις ἄρθων Χωνίας

παγκληθείαν, 983.

Χώρα· χώρας λαβεῖν κράτη,

891. πορθοῦσε χώρας ἀντί-

πορθμον ἥονα, 1368. χώραν

διδόντες, 1065. στρατῷ

πέριοντι χώραν, 1211. κτίσει

χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων,

1253. αἰστώσας χώραν

Ἐρωδῶν, 1542.

Χῶρος· γείτων Μυλάκων ὄροις

χῶρος, 1022. πατήσῃ χῶρον

Σκύθην, 200.

Χῶμαι· χῶσεται στρατῷ,

362.

Χωστός· σῆμα στήσουσι χωστῶ

τροχμαῶ κατηρεφές, 1064.

ἀμείψας λέντος ἀτραπούς

βοῶν χωστάς, 698.

Ψ.

Ψαίνυθος· ψαίνυθα θεσπέζοντα

Πλούτανος λάτρην, 1420.

Ψαλάσσω· ψαλάξεις εἰς κενὸν

νευρᾶς κτύπον, 139.

Ψάλλω· κενὸν ψάλλουσα μάλιστα

κος κρότον, 1453.

Ψάμμος· τάφος ψάμμῳ κλίδω-

νος ἐκλυθῆται, 1156. λί-

βυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαί,

1014.

Ψαῦ· κερκίδος ψαῦσαι κρότων,

278. χέρσου πατρώας ποσὶ

ψαῦσαι, 1039.

Ψευδηγόρος· ψευδηγόροις (al. ψευ-

δηρίοι) φήμαισιν ἐγχερίσας ἐπη,

1455.

Ψευδήριον· ψευδήριον νησιωτικὸς

στένυξ ἔξει, 1181. ἄγχι

Κάλχαντος τάφων ψευδηρίων,

1048.

Ψευδωμότης· κοιράνῳ ψευδωμότῃ,

523.

Ψευδωμότος· ὄρκον ἐπίνων ψευ-

δώμοτον, 932.

Ψίω· ψίσεται πύρρον γνάθῳ, 659.

Ψυδρός· ψυδραῖσι φήμαις, 235.

ψυδραῖσι ἐχθραν μηχαναῖς ἀνα-

πλέκων, 1219.

Ψύλλα· τὴν πόδαργον ψύλλαν

ἡνιοστροφῶν, 166.

Ψυχὴ· ψυχὴν φυσῆται σου. ψυχαῖ-

σι αἷμα προσράνας βόθρῳ, 684.

Ψυχρός· ψυχρὴν παραγκάλισμα,

113. ψυχρὸν νέκυν, 396.

Ἐλωρος ψυχρὸν ἐκβάλλει πο-

τὸν, 1033. ψυχρὸν δέμας,

1113.

Ω.

Ω et o confusa, 5. 6. 46.

48. 55. 443. 1272.

Ω et ου, 85. 528. 1165.

Ω εἰ ἐν, 121.

Ω· ὦ'ναζ, 9. ὦ τάλαινα καρ-
δια, 258. ὦ δαίμων, 281.
ὦ σκύμει, 308. ὦ Ζεῦ σῶτερ,
512. ὦ σχέτιλι, 815. ὦ
μῆτερ, ὦ δύσμητερ, 1174.
ὦ ζύναιμε, 1189.

Ωγενος· ξένουον Ωγένου Τιτη-
νίδα, 231.

Ωγυγος· ὠγύγου σπαρτὸς λεώς,
1206.

Ωδίν· κακῆς ὠδίνος ἐκλαυσε βά-
ρος, 477. τῆς μογοττόκου
ὠδίνας ἐξέλυσε δεινῶδης κλά-
δος, 850. ἱπποβρότους ὠδίνας
οἶζαντος τῆς γαλῆς, 842. οὐδ'
ἐκφυγῶν ὠδίνας ἀλγειῶν τό-
κων, 942. ὠδίνας ἐξέλυσε
λαθραίας γονῆς, 1198.

Ωδίω· τὸν ὠδίνοντα μύρμολον
λόχον ἀναφαλάξῃ, 342.

Ωκινάρος· ἐῖθα μυδαίνει ποτεῖς
Ωκινάρος γῆν, 1009. Ωκινά-
ρου δίναισιν ἀγχιτέρμονα, 729.

Ωκός· ὡκὸς Σίρις, 982.

Ωλένη· πρέσβυν δημόλευστον
ᾠλένη, 831. κενᾷς ἀφάσσω
ᾠλέναισι δέμναι, 114. ἐνοπλί-
σουσιν ᾠλέναις πλατήν, 205.
περιπτύζουσιν ᾠλέναις βρέτας,
1135. ταῖς δεσποτείαις ᾠλέ-
ναις ὠγκωμένον, 1183.

Ωλενίτης· τὸν ᾠλενίτην χόνδρον
ἐνδατουμένη, 155.

Ωλενος· (πόλις Ἀχαΐας), ἀπ'
Ωλένου, 590.

Ωμός· ὠμά πρὸς ὑμιφεῖα ἄζει,
325.

Ωμηστής· χάρωνος ὠμηστοῦ δορά,
455. βύκταισι χερνίφουσιν

ὠμησταὶ πόριν, 184. προ-
δεῖναι θηροῖν ὠμησταῖς βοράν,
955.

Ωμόθριξ· χέλυδος ὠμόθριξ,
340.

Ωμόσιτος· ὠμόσιτα δαιταλωμέ-
νους, 654.

Ωμόφρων· κένταυρος ὠμόφρων,
1203.

Ων et on confus. 928. 1182.

Ωνητός· πρὸς καλύπτρης τῆς
ἐμαίμονος ὠνητός, 358.

Ωρίτης· (Ἀπόλλων), ὠρίτην
θεὸν ἐκβαλοῦσα, 352.

Ως· ut, sicut, 4. 95. 396.
Quasiadmodum, similiter,
15. 76. 293. 755. 790.
1452. Tanquam, 354. 452.
1116. ὡς μὴ ὦφελε φυτεῦ-
σαι, utinam, 219. Ex-
clamantis, ὡς σοι κρεῖσσον
ἦν, 815. Cum Praef. In-
dicat. pro Accus. et Infinit.
ὡς κυλινδεῖ, 489. cum
Aor. 1. Ind. πείσει, ὡς ἔτυψε,
percussisse, 462. Pro ἴνα,
cum Coniunct. Praef. ὡς
μὴ βλέπωσι, 445. cum Aorist.
1. Coniunct. ὡς μὴ
καταβρώξῃ, 742.

Ὡσπερ· Γουνεύς ὥσπερ ἐργάτης
δίκης, 128.

Ὡστε· sicut, πέφρικαν ὥστε
γῆναι λόγχαις ἀποστίλβοντες,
252. καὶ ὥστε κυμάτων
δρομεῖς, 789. ὥστε κάγκα-
νον στάχυν, 1430.

Ὡφελέω· ὠφελεῖν πάτραν, 1459.
πλεῖστα τέχναις ὠφελήσαντα
στρατὸν, 945.

INDEX VOCABVLORVM GRAECORVM,

QVIBVS

TZETZAE IN SCHOLIIS SVNT VSI, CVM BARBARORVM,
TVM IN LEXICIS VEL PLANE NON, VEL ALIA
SALTEM POTESTATE OBVIORVM.

A.

- Ἀγρήτης, i. q. ἀγρευτής, vt
Codd. Vit. 1. et Ciz., vel
ἀγρευτήρ, quod voc. Vitt.
2. et 3. pro ἀγροτικός ex-
hibent, ad v. 399.
- Ἀδελμιτομιζία, illegitimus
concubitus, vt ἀδελμιτο-
γαμία, 1162.
- Αἰμάω, i. q. αἵματος διψάω,
529.
- Ἀκέραιος, i. q. ἀκαρτος, in-
tonsus, quod voc. Vitt.
2. et 3. v. 1133. habent.
- Ἀκούω, intelligo: ἕτεροι Γι-
γάντων νήσους τὰς Πιθηκούσας
ἤκουσαν, 688.
- Ἀναπνέω, iterum flo, 738.
- Ἀνάσσωμα, ultio, mulcta,
1297. εἰς ἀντέκτισιν καὶ (h.
e.) ἀνάτωσμα.
- Ἀνδρόθηλος l. ἀνδρόθηλος, ἀνδρό-
θηλος στολισμός, 212, 40.
- Ἀνηθίκευτος, dic. de Tragico,
qui τὰ ἥθη τῶν προκειμένων
προσώπων οὐκ ἀπομιμεῖται,
14. Schneid. putat esse
voc. dubium.
- Ἀπομαιοῦμαι· Μαιῶτις λέγεται
ἡ λίμνη, ἐν ᾗ ἰχθύες ἀπο-
μαιοῦνται; v. 1290. Sic
Io. Tzetzes in Chil. VIII,
v. 772.: Μαιῶτις δὲ παρ'
Ἑλλήσιν αὕτη πλουτεῖ τὴν κλη-
σιν, ὧς μήτηρ καὶ μαιεύτρια
γένους παντὸς ἰχθύων.
- Ἀρδαινός· συντάζεις περιγενομέ-
νος καὶ ἀρδαινός, sic Vit. 3.
reliqui δεινός, 52, 16.
- Ἀρκοζιανός, genus simiarum,
688. et 1000. cf. Nott.
- Ἀρρήτουργικός· οἱ τὰ ἀρρήτουρ-
γικά γράφοντες, scriptores
arcanorum naturae, 738.
- Ἀρτεμώνιος, ab ἀρτέμων, ve-
lum navis maius, Bram-
segel; ἐξαρτῶσαι ἀρτεμώνιον
ιστίον, sic Vitt. 2. et 3.
verum reliqui τε μέλαν.
- Ἀρτοδότης, qui panes distri-
buit, vel ἀρτοδόντης, qui
panes dentibus macerat,
435.
- Ἀρταζήτης, mendiculus, quod
voc. neque Steph. neque

Schneid. sed Ernesti in Lex. Hederic. exhibet, 775.

Ἀσκειδής· ὁ Φυσώμενον γίνεται ἀσκειδής, sic Vit. 1. et Ciz. reliqui ὡς ἀσκός, 74. schlauchartig.

Ἀφειψάω, i. q. ἀφειψέω, 152.

B.

Βαθυαἰδοῖος, bene vasatus.

Ἀφροδίτη γεννᾷ Πρίαπον δυσειδή καὶ βαθυαἰδοῖον l. βαθυαἰδοῖον, 851. Eudocia περὶ Ἀδωνίδος p. 24. eodem voc. vtitur.

Βάκις, vates τρεῖς Βάκιδες χρησμολόγοι, al. Βάκχιδες, 1278.

Βρούλον, iuncus, σχοῖνος εἶδος φυτοῦ, ἦται τὸ βρούλον, 664. cf. Du Fresne Glossar.

Γ.

Γούνα, vestis pellicea, σισύρα, τὸ ἐκ δέρματος ἐντρίχου, ὅπερ καὶ γούναν καλοῦσι, 634. vid. Gloss. gr.

Γρόνθος, i. e. κόνδυλος· κονδύλω ἦται γρόνθω, 999. cf. Eustath. ad Il. φ. p. 1444, 4.

Δ.

Δαλός, i. q. δασύς vel θαλάσσιος et ὑδαής, Phauor. ὑδαίριος· καιμῶσθαι ἐν τοῖς δαλοῖς καὶ δασέσι τόποις, 676. Ductum est hoc voc. a κνώδαλον, ὃ λέγεται παρὰ τὸ καιεῖσθαι αὐτὸ δι' ἁλός. Tzetz. finxit e δι' ἁλός suum δαλός.

Δευτερόγονος· Αἰακοῦ δευτερόγονοι ὁ Νεοπτόλεμος καὶ ὁ Ἐπειός, 52, pronepotes.

Διαπενταθλέω· διαπενταθλήσας

αὐτὸν, sic Vit. 1. et Ciz. reliqui πενταθλήσας, 866.

Διπλασιέω· τοῦτο οἱ Αἰολεῖς διπλασιοῦσι, sic Godd. postri, alii διπλασιάζουσι, 79. dubium voc.

Διφρουλκία, 261. a διφρουλκίω, quod Lexica exhibent, sed illud adhuc ignorant.

Δρακοντοφολίς· αἵτινες δρακοντοφολίδας εἶχον κεφαλὰς, 838. vid. Nott.

Ε.

Ἐγγάμια, i. q. ἐπιθαλάμια. ἐπιθαλαμιογράφοι πρὸς τοὺς νυμφίους Ἐγγάμια ἔγραφον, sic Vit. 2. al. ἐγκάμια, Prolegg. n. 99.

Ἐγκυος· voc. notum, sed formulae dicendi prorsus incognitae: συγγενομένου τοῦ Διὸς τῇ Ἀητοῖ, καὶ ποιήσαντος αὐτὴν ἔγκυον Ἀρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα, 401, 7. ἐγκύου οὔσης τῆς Αἰνείου γυναικὸς Λαβινίας τὸν Σίλβιον, 1232.

Ἐδνα pro ἔδνον l. ἔδνόν· ὡς ἔδνην χρειαν ἔχει, sic Vitt. 2. et 3. cum Eudocia: reliqui ἔδνων, 838.

Ἐκξέω, abrado, στελγίδες τὸν εὔπον ἐκξέουσιν, 874.

Ἐκτέμνω· τοὺς ἀγροὺς διὰ πενίαν ἐκτέμνων l. ἐκτεμῶν, h. e. vt Tzetz. ipse explicat, παλήσας, a παλέω l. παλάω. Ennius Fragm. p. 84. polare agros.

Ἐνθάς, i. q. ἐνθάδιος, ἐντόπιος· οἱ ἐνθάδεις, sic Vit. 1. et Ciz. al. ἐθάδες, 440.

Ἐπαφείω· ἐκ τῆς τῶν Περσικῶν
βελῶν ἐπαφείσεως ἐκρύβη ὁ
ἥλιος, 1452.

Ἐπιγραμματογράφος, i. q. ἐπι-
γραμματογράφος, Vit. 2. in
Prolegg. 12. et v. 1195.

Ἐπιλάρικον, tunica loricae
superiniecta, 855.

Ἐπιφάνεια, i. q. ἐπίφασις, ex-
terna oris et corporis
species, οἱ πάγουροι σκλη-
ρῶν ἔχουσι τὴν ἐπιφάνειαν,
419.

Ἐπορθῶ· "Αγεμεις dic. ὁρθωσία,
ὡς ἐπορθοῦσα τὰς τικτούσας,
1551.

Ἐτερογαμία, de Iafone dic.
quum, Medea repudiata,
aliam, scil. Glaucon, duxisset uxorem, v. 1317.

Εὐκρατώ, ab εὐκρατος fictum:
μετὰ τὸ εὐκρατωθῆναι καὶ
συστῆναι τὸν οὐρανὸν εὐρυθμον,
177.

Εὐπόδητος· εὐπόδητα πῆδιλα
f. ὑπόδηματα, sic Codd.
Vitt. et Giz. reliqui minus
recte εὐπόδητα, 555.

Ἐψιδρίω f. ἐψιδρίνω, infideo,
1352.

Z.

Ζυγοστάθμησις f. ζυγοστάτημα·
ἀκριβεὺς ζυγοσταθμήσει, 270.
cf. Nott.

Θ.

Θεῦσις, cursus, ἐν θεύσεισι
κυνῶν, 399, 15. cf. Nott.

Θύαιμος· θυμῶ· παρὰ τὸ θύειν
τὸ αἶμα, θύαιμος καὶ θυμὸς,
8.

K.

Κάγκελλον f. κάγκελον· κάγκε-
λον σχάσας, cancellos, 13.

Κάθημι, Active, ἔζω, 23, 13.

Κακότροπος· σχῆμα κακότροπον,
a propria significatione in
alienam male mutatum,
440, 10.

Κάπτρον dic. de colore, θρό-
νοις· τοῖς κάπτροις, 1153.
verbum dubium.

Κατακρύφιος f. κατάκρυφος·
κατακρυφίας (al. κατακρύ-
φους) ὁδὸς περιβλέπουσαι,
1162.

Κατάλευσμα, lapidatio, διὰ τὸ
κατάρξαι αὐτὸν τοῦ καταλεύ-
σματος, 1181.

Καταλίθωσις f. καταλιθοβολή-
σις, lapidatio, 539, 8.

Καταπηγάζω· πάλιν καταπηγά-
ζειν καὶ χέεσθαι, sic Vit. 1.
et Giz. reliqui κάτω πηγά-
ζειν, cf. Nott. 17, 75.

Κατασφάλλω· πότε κατασφα-
λεῖς, sic Vit. 3. reliqui
παρασφαλεῖς, 879.

Κόπτω· βατταρίζειν καὶ κεκομ-
μένην ἔχειν τὴν φωνήν, bal-
butire, 886.

Κοσμίτης· οὔτε τὰ γεῖσα καὶ
αἱ στεφάναι, ἥτρι οἱ κοσμί-
ται, 290. cf. Du Fresne
Glossar.

Κοῖνιον, cunae, 18.

Κουτρούβιον f. κουτρούκιον, ge-
nus potionis, 786. cf. Du
Fresne Glossar.

Κράς· κρατός, in Gener.
Femin. τῆς κρατός, sic
Vitt. et Giz. reliqui τοῦ
κρατός, 381, 4.

Λ.

Λάθησις, obliuio, 766.

Λιβυανῶς · βάττος Λιβυανῶς
Βασιλεὺς λέγεται, 886.

Μ.

Μαρμαρώ · ἦν Ἀφροδίτη ἐμαρ-
μάρωσε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν
ἴστανται ἡ στήλη αὐτῆς ἐκείσε,
826.

Μεγάνκροτος, i. q. πολύκροτος ·
εἰπὼν σαῖς γραφαῖς μεγακρό-
τοις, 497.

Μήριγξ, i. q. μήριγξ l. σμή-
ριγξ, feta, 57, 3.

Μιτεώροφος · ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ μι-
τεωρόφου (al. πετρωρόφου l.
ἀνωρόφου) αὐτῆς θαλάμου,
in Argument. poemat. 45.

Μυθουργεῖν · ταῦτα εἰσι τὰ λη-
ράδη καὶ μυθουργούμενα, al.
μυθολογούμενα, 17, 51. cf.
Nott.

Ο.

Ὀλονυκτίας, 818.

Ὀπισθάγκωνα, Adverbial. re-
vinctis post terga mani-
bus, 704.

Ὀρτάρια, alias ἀρτάρια, fa-
sciae, 855. cf. Nott.

Ὀρυγή, ab ὀρύττω · τῆς ὀρυγῆς
τοῦ Ἀθω ἐπεστάτου, 1432.
cf. Nott.

Ὀφειος · ἀπὸ τοῦ ὀφείου δέρμα-
τος, 793.

Ὀφειώδης f. ὀφειώδης · οὕσα ὀφειώδης
καὶ τετρατῶδης, 1039.

Π.

Παραδοξολόγημα · ἔστι τὸ σχῆ-
μα παραδοξολόγημα, sic

Vitt. 2. et 3. reliqui παρα-
δοξολογία.

Παρακῶτειμι · καὶ παρακατιόν,
id, quod postea additur,
845, 15.

Περιεπιχέω · ἄνω περιεποχεῖτο
καὶ κάτω, sic Vitt. 2. et 3.
reliqui περιεπολεῖτο. Voc.
suspectum, 17, 49.

Πέτρον, al. πέσον, pro πέδον l.
χωρίον · θηρία ἐν τῷ πέτρῳ
καὶ (h. e.) πέδῳ κινούμενα,
676.

Πλουμαρικός, variegatus, 864.
cf. Du Fresne Gloss.

Πλουσιούφης, reich gewiſſe
πέπλους πλουσιούφης, sic Vit.
1. et Ciz. reliqui πλου-
σίους, 863.

Πολυστρόφος · πολυστρόφος πλέ-
κειν τοῖς ὕμνοισι, sic Vit. 3.
cum Phauor. reliqui πολυ-
στροφους, Prolegg. 36.

Πολύφθαρτος l. πολύφθαρτος ·
πολι- vel πολυφάρτου
στρατοῦ, 207, 5.

Πορφυροβάπτω · πέπλους πορφυ-
ροβεβηκμμένους, sic Vitt. 2.
et 3. reliqui πορφύρε βεβηκμ.
864.

Πραγματικῶς, oppon. συμβο-
λικῶς, revera, reapse, ἐργῶ,
ἀληθῶς, 421, 16.

Πρεσβεῖω, i. q. πρεσβεύω, ho-
noro, 1263.

Πρόκουρσον, πρόκουρσα ἐκ τῆς
Ἑλλάδος φέροντας, 298.

Πρωρήσια, i. q. κόρυμβα, iun-
gitur hoc voc. cum πρωμνή-
σια, v. 296.

Πυραυστούμορος, pro πυραύστου
μόρος, 34. cf. Nott.

Πυρίσσης, dic. Achilles, 178, 30.

P.

Ρόμβα et στρόμβος, pro ρόμβος et στρόμβος, 786.

Σ.

Σειρά, i. q. γένος· ἐκ ταύτης τῆς σειρᾶς κατὰγεται ὁ Ἀγαπήνωρ, h. e. cognatione, familia, 481, 47. Ad v. 480. dic. ἔσχε τὸ γένος.

Σειριάζω, pro σειριᾶω, Vit. 1. et Ciz. 396, 9.

Σκοῦπα, scopa, 1165.

Σκυλευτικός· σκυλευτικῇ Ἀθηνᾶ δῶρα δώσει, 855. al. σκυλατικῇ.

Σκύλλα, i. q. σκύλαξ· ὡς τάλαινα σκύλλα Ἐκάβη, 314, 2. sic Vit. 1. et Ciz. al. σκύλαξ.

Σταύρα l. σταύρα, valli, ἐν σταβροῖς καὶ σταβύροις, Vit. 1. et Ciz. al. σταύροις καὶ σταυάροις, 290.

Στιχίτης, al. στιχιστής, Vitt. 2. et 3. 425, 14.

Στρόβιλον, al. στρόβιλος, pux pinea, οἱ καρποὶ τῶν πετύων, ἦτοι τὰ λεγόμενα στρόβιλα, 1383.

Στροβιλοειδῶς, sic Codd. nostri, al. στρογγυλοειδῶς, 89.

Σύνδεσμος l. σύνδεσμον· ὅτι ἐν ἑξ αὐτῆς σύνδεσμον ἐγενήθη, 88. Dic. de Castore, Polluce et Helena vna testa l. membrana (δέρμα) involutis.

Συνεχαστέρως· τῶν κυμάτων ἐπερχομένων συνεχαστέρως, 366.

Συνταράττω, commisceo, τυρόν, ἄφιστα, μέλι καὶ οἶνον συνετάραξε, 674.

Σφικτεύριον· παχὺ ἱμάτιον, 855.

Σχολύδριον, scholion paruum, 1414.

T.

Τήγανος, petra, χοιράδες, σπῆλοι, μύρμηκες, τήγανοι, ῥαχίαι, 367. Haud dubie legendum θηγάναι, vel, vt in Lycophr. 382. θήγανα.

Τινωθός, al. τινθός, 36.

Τρωκτικός· τρωκτικαῖς σιαγρόσι, al. τρώπταις, 213.

Φ.

Φλυάριος pro φλύαρος· διὰ τὸ φλυάριον, Vit. 1. vero et Ciz. φλύαρον, 395, 13.

Φοίβη· φοιβάζων, ὅθεν φοίβη, τὸ ὕδωρ καὶ πᾶν καθαρόν, 731.

Φοιβόπληκτος pro φοιβόκλητος, 1460. vt χειρόπληκτος, 981. quod ignorat quoque Lex. Schneideri.

X.

Χύτλος, al. χύτλον, vas, in quo seruabatur oleum aqua mixtum, 322.

Ψ.

Ψηλαφητής· οὗς ψηλαφητάς (investigatores) ἔστειλε τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Μηδείας ὁ Λιήτης, 1011.

INDEX SCRIPTORUM,

A TZETZIS IN SCHOLIIS AD LYCOPHRONEM
LAUDATORUM. ^{a)}

A.

^{a)} *Ἀγαθίας ἐπιγραμματογράφος*, in Prolegg. p. 258. cuius 95 epigrammata exhibet Antholog. gr. ed. Jacobs, T. IV, p. 1. fqq. cff. Voss. de Hist. Gr. p. 215, et Fabric. Bibl. Gr. Vol. IV. p. 414. fqq. et 459. ed. Harl. quibus add. Zonaras ad ἀδήλητος et ἐπίκλημα, Villosion, in Anecdott. Vol. II. p. 242. et Eudocia p. 59. ubi nominatur σχολαστικός Σμυρναῖος, cum Salmas. ad Solin. p. 849. male, ut putat Fabric. l. l. nam aliis dic. Μυρναῖος. Reinellius margini Voss. de Hist. gr. haec addidit: *Smyrnam Eusebius etiam*

Μύριναν dictam esse ostendit: Μύριναι, ἢ παρὰ τισὶ Σμύρνα λεγομένη, ἐκτίσθη ἐν Ἀσίᾳ: quod mirum. Duce omnino urbes hoc nomine, altera in Aeolide Asiae, altera in insula Lemno. An igitur hoc potius vult, Μύριναν illam Asianam dictam esse Smyrnam? Sed nemo veterum meminit Myrinam illam Aeolicam appellatam fuisse Smyrnam. Verius fortasse sit, τὴν Σμύρναν recentioribus Graecis κατὰ παραφθορὰν nominatam esse Σμύρναν, et inde Μύριναν l. Μύρριναν. Certe Agathias, qui Smyrnaeus fuit, in gr. Codd.

a) Cff. quae Harles. ad Fabr. Bibl. Gr. Vol. IV. p. 760. not. q. observavit. Nos totum hunc refinximus indicem, omisis quibusdam auctoribus, qui nulli sunt, et additis, qui a superioribus editoribus erant praetermissi, praecunte Thyrillitzschio, qui plura adscripsit exemplari suo ad has emendationes pertinentia. Sunt vero etiam quaedam ab Harlesio iam occupata. Notis subiecta in scholiis, ne res eadem male repeterentur, in indice omittenda putauimus.

Μυρτιάδης, et in Epigram.
Meleagri I, 29. ubi debuit
esse:

Σμυρναίους τε κλάδους —

libri habent μυρτιάδους τε
κλάδους (cf. ibi Iacobs).
Apud Io. Scholasticum
Epiphaniensem Ἀγαθίας
Μυρτιάδης nominatur. Tu-
tani aliquando reuera My-
rinaeum fuisse, nam Μυρ-
τιάδης Ἀσιαῶς dic. in Epi-
gramm. Collectione, quod
ad distinctionem Μυρτιάδης Eu-
ropaeae dictum arbitror,
nam Smyrna in Europa
nulla. An Myrina quo-
que dicta fuerit Smyrna,
vid. Tzschucke ad Pomp.
Mel. Vol. III. P. 1. p.
516. Quod ad nomen
scholastici attinet, Rei-
nes. l. l. scripsit: Schola-
stici dicti sunt eruditi ac
politi homines, qui in Mu-
seo Alexandrino vacabant
litteris, a Synesio ep. 105.
f. 250. Alias, qui erant
ingenio eleganti, et bonis
artibus exercitati, Hiero-
nym. L. de scriptt. Eccl.
in Serapione, quare ob
elegantiam ingenii cogno-
men scholastici meruit A-
gathias. Caeterum Har-
les. nondum meminit A-
gathiae.

Ἀγροσθίας. Auernum dicit
704. neque paludem, ne-
que petram, sed hiatus
quendam esse ad Adia-
benen. Φιλόσοφος, 1021.
de vi fluminis Italiae, qui

Κροῖdis nominatur: cf.
Nott. ad 704, 21.

Ἀγαμήτωρ I. Ἀγαμήτωρ ὁ Φαρ-
σάλιος, in Prolegg. ἐπι-
θαλαμιογράφος, 100. ἐν
τῷ τῆς Θιτιδος ἐπιθαλαμίῳ
Achillem prius Ηυρίστον
nominatum fuisse tradit,
additis quatuor eius ver-
siculis, 178, 29. cf. Nott.

Ἀθήναιος, forte Ἀθηναῖος, ἐπι-
γραμματογράφος, in Pro-
legg. p. 258. cf. Fabric.
Bibl. Gr. T. IV, p. 466.

Αἰαντίδης, vnus e Pleiade
poetarum, in Vit. Lycop-
hronis p. 263. cf. Fa-
brie. Bibl. Gr. Vol. II,
p. 281 et 318.

Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ, meminit
trium epigrammatum,
quae Athenienses in me-
moriā victoriae de Me-
dis ad Eonem reportatae
tribus inscripserunt co-
lumnis, v. 417, 20.

Αἰσχρίων. ἐν ἐβδομῷ Ἐφεσίδος
meminit insularum Pithe-
cularum v. 683. cf. Nott.
et Varr. de Re Rust. I,
1. Fabric. Bibl. Gr. L.
III, c. 5. et Villois. in
schol. Homer. Il. X, 155.

Αἰσχύλος, τραγῳδός, in Pro-
legg. p. 256. Columbā
v. 87, 7, nominat. παν-
τρόπον. De voc. ἄρμῳ, ἐν
Προμηθεῖ, v. 106. De
Typhone v. 177, 9.
A Prometheo Neptunum,
Apollinem et Iouem co-
hibitos esse tradit, quo-
minus de Thetidis nuptiis

- contenderent, v. 178, 6. Erinyes nominat filias Noctis, 406, 11. De cantu cygnorum, 426, 8. De Τριτογενείᾳ, 519, 7. Ἐν Προμηθεῖ Ionium sinum nominatum esse ab Io canit, 630, 7. Vlysses testa verberatus dicitur, 778. Lycophron dicitur Aeschyleorum verborum plagiarius, 855. Dionysus dic. Θέσιος, 1247, 3. Pontum Euxinum nominat ἐχθρόζενον, 1286, 7. De voc. ἀνδρόπαις, ad quod Lycophron formavit νέανδρος, 1345, 8.
- Ἀπίσανδρος. Eurypylum et Tritonem fuisse filios Neptuni et Celaenus tradit, v. 386, 7. vid. Nott.
- Ἀκουσίλαος, de Argo et Pelasgo, filiis Niobes et Iovis, 177. cf. de Acusilao Voss. de Hist. Gr. p. 4 et 350. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I, p. 584. Not. 22, ed. Harl. Eudocia p. 49. et Heyn. in Obseruatt. ad Apollod. p. 94. 111 et 351. Fragmenta eius collegit Sturz ad calcem Fragment. Pherecyd. p. 229 sqq. loco autem nostro, quem Tzetzes debet Apollodoro 2, 1, 1. non laudato.
- Ἀλέξανδρος, ὁ Αἰτωλὸς ποιητής, Hectorem filium Apollinis nominat, 266. vid. Eustath. ad Il. 7, 314. cf. Voss. de Poet. Gr. p. 65. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 283. ed. Harl. Forte etiam innuit eum, quum fuerit ipse Grammaticus, Zonar. in Lex. ad ὅλος. cf. Villos. in Anecd. Gr. Tom. II. p. 184. Schweighäuf. Ind. auctorum ad Athen. T. IX. p. 16. et Leopard. Emen-datt. XIII, 10. Alexander Actolus, inquit Macro-b. Saturn. V, 22. ποῦτα egregius in libro, qui inscribitur Musae, refert. Ἀλέξανδρος, ὁ πολύνυμφος, v. 177. p. 455. cf. Voss. de Hist. Gr. p. 114. scholiast. Apollonii I, 551 et 923. et auctor Scholiorum minor. in Hom. Il. π, 235. Οἱ τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις συγγραψάμενοι petram fuisse τὴν Ἀργεον tradunt, ad v. 704, 16.
- Ἀλκαῖος, λυρικός, in Prolegg. p. 252. et v. 212. dicit: οἶνος ἀνδράποις διόπτρον.
- Ἀλκαῖος ὁ νέος, ἐπιγραμματογράφος, in Prolegg. p. 258. cf. Fabr. Bibl. Gr. Vol. II. p. 38. ed. Harl. Laudatur quoque in Homericis scholl. Marcianis, IX, 378.
- Ἀλκαῖος, λυρικός, in Prolegg. p. 252. cf. Voss. de Poet. Gr. p. 13. Fabr. Bibl. Gr. Vol. II. p. 38.
- Ἀνακρέων, λυρικός, in Prolegg. p. 252.
- Ἀνανίας, ἱεροβογράφος, Prolegg. p. 254. Aliis dic. Ananias, cf. Voss. de

Poet. Gr. p. 85. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 104. Add. locis a Fabric. allatis Athen. XIV, 625. c. Ἀνάσιος ἢ Ἰππώνας ἐν τοῖς ἱάμβοις.

Ἀνδρονλῆς, ἐν τῷ περὶ Κύπρου, 447. delendus, et leg. Μένανδρος, vid. infra ad h. v.

Ἀνδροτίων, Aegeum fuisse tradit vnum ex iis, qui e seminatis in agro Thebano draconis dentibus proflirent, 495. ὁ ἱστορικὸς, de Cadmo, 1206. p. 961. vid. ibi Nott. et Siebelis ad Philochori Fragm. in epist. ad Lenzinum p. XVIII. quibus adiunxit quoque Fragm. Androtionis.

Ἀνδρων, ὁ Ἀλικαρναστεύς, a filibus Oceani Asia, Libya, Europe et Thrace nominatas esse terras eiusdem nominis narrat, 894 et 1283, 10. cf. Nott.

Ἀντίγονος (alii Ἀντίωνος, male) Carystius, de cerylis, 387.

Ἀντικλειδής, Aiaceum a Paride sagitta confixum esse tradit, 464. cf. Nott. Laudatur in schol. Homeri Marcianis VII, 44.

Ἀντίμαχος, ἐποποιός, in Prolegg. p. 251. Achillem nouissimum omnium e naui exilientem terram pedibus ita feruisse tradit v. 245. vt inde aquam

excitaret. Ἐν Θηβαίῃ de vrbe Dyme, 591. cf. Reines. Varr. Lectt. p. 37. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 104. ed. Harl.

Ἀπολλόδοτος, 177. Iouem et Neptunum tradit contendisse de nuptiis Thetidos, 178, 7. De Palladio, 355. (361?). De Mopso et Amphilocho de regno depugnantibus ac se interficientibus, 440, 38. Filii Lycæonis non fratrem Nyctimum, sed alium puerum dissectum apposuerunt Diis, 481, 49. Ὁ Ἀδινάτος ἱστορικὸς Ancaëum filium Neptuni nominat, 890, 13. Guneum nauibus in Libya relictis ad Cinyphum amnem tradit confedissee, 902, 3. Vnde fluius Nauaethus sit nominatus, 921, 2. Aethyllam, Astyochen et Medelicaften suasisse narrat reliquis mulieribus Troianis, vt minorum classem comburerent, 1075, 12. Ab Hercule interempta est Hippolyte, 1327, 10.

Ἀπολλώνιος, ὁ τὰ Ἀργοναυτικά γράψας, in vit. Lycophronis, p. 265. Ὁ Ρόδιος de ratione cursus Pelopis, 156, 42. De Medea et Iasone, 175, 3. Iason ad fluium Anaurum agriculturam exercebat, 175,

33. Iason *μονοπέδιλος*, 175, 39. De Delphino dracone interemto ab Apolline, 208, 3. Male olim hic legebatur Heliodorus, cf. Nott. De Minerua Ionide, 355, 7. cf. Nott. De Orpheo Bistonio, 417, 23. De Arcade et nymphâ Hamadryade, 480, 12. Vnde Dryops appellatus fuerit, 480, 23. inepte olim hic *Ἥλιος*, vid. Not. Argo navis dicta est ab Argo, 883, 3. *ὁ Ῥόδιος*, *ὁ τὰ Ἀργοναυτικά γράφας*, Ancaeum filium Neptuni nominat, 890, 12. De petris Symplegadibus, 1285, 10. Tzetzes iactat; se de Argonautis exposuisse accuratius, quam quinquaginta Apollonios, 1309. De Hippolyte, 1327, 11.
- * *Ἄριστος*, *ὁ τὰ Φαινόμενα καὶ ἕτερα γράφας*, in Vit. Lycophronis, p. 263. Pleioni erant ex Atlante septem filiae, 219, 13 et 16. *Ἐν τοῖς Φαινόμενοις* de Sirio sidere, 396, 7. De monte Ida, 1300.
- * *Ἀριστείδης*, de Andromeda, 836, 26. *ὁ ῥήτωρ* de Nileo, Codri filio, 1378, 35. Hippias Dario suavit, ut Atheniensibus bellum inferret, 1432, 15. cf. Not.
- * *Ἀριτοτέλης*, in aëre nubes, tempestates, et ventos oriri docet, 255, 8. *Ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ* Eurytanes ab Euryto esse nominatos auctor est, 799. De acuto asini auditu, 1401, 6. Diuersus traditur ab Aristotele philosopho *ὁ τοῖς πέπλους συντάξας*, 488, 11. cf. Harl. ad Fabric. Bibl. Gr. Vol. III, p. 276.
- * *Ἀριστοφάνης*, *κωμωδός*, in Prolegg. p. 256.
- * *Ἀρίων*, *ὁ Μηθύμναϊος*, primus fuit, qui Corinthi doceret dithyrambum, Prolegg. p. 252.
- * *Ἀρίων*, *τραγῳδὸς ποιητής*, in Prolegg. p. 256.
- * *Ἀρτεμίδωρος*, meminit insularum Gymnesiarum, 635. 9. cf. Not.
- * *Ἀρτέμων*, *ὁ ἱστορικός*, omnis mons, qui ignem eiacular, a Typhone oritur, 177, 33. *Περγαμηνός*, ibid. 37. Sic schol. Pindar. Ol. II, 16, *ὁ ἀπὸ Περγάμου*. vid. Voss. de Hist. Gr. p. 255 sq. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 113.
- * *Ἀρχίλοχος*, *Ἰαμβογράφος*, Prolegg. p. 254. *μελαμπίγους πυγαργούς* dicit esse genus aquilarum, 91, 2. Alii non male hic legunt *Ἀρχέλαος*, cf. Not. sed nil est mutandum, nam schol. Hom. a Villois. ed. ω, 315. idem tradunt Archilochi laudato. De tibi-cine Myclo, 771, 14. vid. Not.

Ἀσκληπιάδης, ὁμολογῶν, Prolegg. p. 258. Hecuba dicta est κύων a loco, ubi est interfecta, 315, 3. Ope Neptuni Euphemum per mare tuto ambulare potuisse narrat, 386, 23. vid. schol. Hom. a Villois. ed. VII, 467.

Ἀντομήδης, Κερκυραῖος, ἄσματογράφος, Prolegg. p. 260, 93.

Ἀχαιοί, τραγῶδες, Prolegg. p. 256, 66. vid. Schweigh. Ind. auctorum ab Athenaeo citatorum: *Achaeus Eretrienſis*, et Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 279, 19.

B.

Βακχολίδης, λυρικός, Prolegg. p. 252.

Βιγρίδιος, alii Βίγριος, Βιβρίγριος, Βιγρίνιος, h. e. Βιτρούνιος, Vitruvius, fluvium Cydnum fanare tradit podagricos, 1050, 10. cf. Not.

Γ.

Γραφαὶ ἄγιοι. Pro Isaaco aries est mactatus, 183, 47. De Phare et Saracho in utero materno decertantibus, 939. vid. Not.

Δ.

Δημήτριος, ὁ τὰ Παμφυλιακὰ συγγράψας, Μέγαςτος erat filia Pamphyli, a qua di-

cta est vrbs Megarus, 440, 15, cf. Not.

Δημήτριος, ὁ Σαήσιος, (al. Δημόκριτος, inepte) Protefilaum tradit esse occisum ab Hectore, 530, 3. cf. Not.

Δημήτριος, ὁ Φαληρεὺς, Prolegg. p. 259 et 260.

Δημόδοκος, ἄσματογράφος, Prolegg. p. 260. In Photii Bibl. C. 190, p. 489. tribuitur ei poema de Troiae excidio.

Δημόκριτος, vnde Minerva dicta Tritogenia, 519, 25. vid. Eustath. ad Homer. II. p. 280, 370, et p. 690, 696. ed. Rom. et schol. Hom. a Villois. ed. VIII, 39. vnde haec ducta videntur, quae Tzetzes interpretatur.

Δημοσθένης, Cecropem robore draconem, prudentia hominem retulisse allegorice dicit, 111, 13.

Δίκτυος, Oenonem laqueo mortem sibi consciuisse tradit, 61, 13. cf. Voss. de Hist. Gr. p. 342. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. I, p. 25.

Διόδωρος, Aegyptum fuisse mare tradit, 119, 12. Ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν πρῶτον κατὰ παραδρομὴν ἀρξάμενος γράφειν; ἐν δὲ τοῖς ἑλληνικοῖς ὕστερον τὴν ἱστορίαν πλατύνων, 148, 21. Palladium de coelo delapsum Pessinunte dedisse huic loco nomen suum, 355,

20. Ὁ Σικελὸς Neapolin ab Hercule conditam narrat, 717, 5. De Troglodytis et Ichthyophagis, 827, 2. A Romanis Mamerti nominati sunt viri bellicosi, 938, 15. Συγγραφεὺς ortus est in vrbe Siciliae Argurio, 1017, 9. De Decio pro patria se devovente, 1378, 16.
- Διονύσιος, Philoctetem a Machaone esse sanatum, 911, 4. et Philoctetem post Troiam captam confedis- se in vrbe Chone narrat, 912, 4. Thryllitzschius in Indice addidit ὁ Ἀλικαρνακσεύς; verum an hic sit intelligendus, nec ne, vid. Nott. Milesium malim intelligi, de quo egit Hayne in Indice scriptt. ad Apollodorum p. 354.
- Διονύσιος, ὁ περιηγητής, insulam Φαληγεῖωσαν s. λευκὴν Ponti Euxini nominatam esse tradit, quia multa in ea reperirentur animalia alba, 188. De Cimмериis ad Taurum habitantibus, 695, 13. Ἐν τῇ περιηγήσει Asbyllas Libyae esse populos narrat, 848, 1. De Borea, vento Thracico, 925, 7. Aegyptias Thebas nominari Ogygias testatur, 1206, 19. Tanais determinat Europam ab Asia, 1288, 12.
- Διονύσιος, ὁ Συρμαῖος l. Σικωναῖος, de Dionysio *Ἰερόν*, 1247, 4. vid. Nott. Forſitan intelligitur Dionys. Sidonius, quem laudant Eustath. Odyss. 1410. et schol. Villois. ad Ilom. II, 262.
- Δίων, ὁ Κοκκειανός, Aufoniam scribit modo dici terram Auruncorum, 44, 6. Palladium Pessinunte coelo delapsum loco dedisse nomen, 355, 21. Ὁ Κοκκειανός Narbonenses vocat Bebryces, 516, 5. Populi Apuliae sunt Peuce- tii, Pediculi, Daunii et Tarentini, 603, 28. Ὁ Κοκκειανός Gymneas insulas ad Iberum et Herculis columnas esse tradit, 633, 20. Ἄστρον esse hiatum quendam narrat iuxta Adiabenen, 704, 22. Ἰστορικὸς, ὁ τὰς Ῥωμαίων πράξεις συντάξας, Messapiam quoque Iapygiam, posthaec Salentiam, denique Calabriam esse nominatam tradit, 852, 5. Philoctetes post Troiam captam confedit in vrbe Chone, 912, 5. Mamertos a Romanis dictos esse viros bellicosos narrat, 938, 16. Insulas fortunatas sitas fuisse in Oceano Atlantico dicit, 1204, 7. Ligures oram maritimam inde a Tyrrenia vsque ad Gallos incolunt, 1312. Decius

pro patria se deuouet,
1378, 17.

Δομνῖνος. Tzetzes iactat, se-
se scire melius tractare
allegorias, quam Domini-
num, 177, 59. Sine dubio
hic Dominus, quum My-
thographis adnumeretur,
ipse fuit Mythographus,
sed Fabricio, qui laudat
Dominos Laodicenum
et Chronographum Vol.
III, p. 171, ed. Harl. aliis-
que adhuc incognitus.
Forte, si a Tzetza vere est
tractatus, latet adhuc in
bibliothecis nondum ty-
pis excusus.

Δούρις, ὁ Σάμιος, Iphigenia
fuit filia Thesei et Hela-
nae, 103, 2. et 851. ὁ Σά-
μιος, Theseus rapuit pri-
mum Helenam septen-
nem, 143. Iphigeniam,
non Agamemnonis, sed
Thesei ex Helena fuisse
filiam, 183, 30. A Theseo
redditam esse Helenam,
cum peperisset Iphige-
niam, tradit, 513, 4. Ἐν τῷ
περὶ ἀγώνων altaria dicit
appellari τάφους, 613. cf.
Not. Ὁ Σάμιος ἐν τῷ περὶ
Ἀγαθοκλέους de Penelope
cum omnibus procis rem
habente, 772, 2. Nili fon-
tes male aperit in Libya,
847, 9. Decius pro patria
moritur, 1378, 15. cf. Voss.
de Hist. Gr. p. 79. et Fabr.
Bibl. Gr. Vol. II, p. 297,
ed. Harl. Quibus addas,
qui eius meminerunt,

scholiast. Aristoph. Σ.
1030. et N. 397. schol. Eu-
ripid. Hecub. 954. et Alc.
253. schol. Apoll. Rhod. I,
211. 498. II, 1255. IV,
264. Photius in Lex. p. 12.
Ἀγών. p. 150. Λαμία, p. 369.
Σαμίων ὁ δῆμος. p. 374.
Σελίνου πτέφανος. Libro3
eius ab Athenaeo lauda-
tos attulit Schweigh. in
Indic. Auctt. p. 99. sq.

E.

Ἑλλάδιος, in Lemno insula
ignem esse inuentum, 214.
tradit, et eod. vers. repe-
tuntur eadem ἐν τῷ περὶ
Χίου κτίσεως. Lemnii artem
armorum fabricandorum
inuenerunt, 462, 7. Ante
Herculem Troia a Tela-
mone capta et diruta est,
469, 2. Helena septen-
nis primum a Theseo est
abducta, 513, 3. Erembos
ad Nili ostia habitare nar-
rat, 827. Ὁ Λέσβιος, Ama-
zones in Atticam irupe-
runt, 1352, 6. Ὁ Λέσβιος
ἐν πρώτῃ Αἰολικῶν de colo-
nia ab Oreste Lesbum de-
ducta, 1374, 20. Loca
in Photii Lex. ex eo ci-
tata vid. Ind. scriptorum,
Zonaras in Lex. laudat
eum ad ἀμφίσβατα.

Ἐμπεδοκλῆς, ἐν τῷ περὶ νείκους,
docet νόσον significare
caput, 507 et 711.

Ἐπιγράμματα, 417.

Ἐπιμενίδης, Eumenidas dicit
e Saturno esse natus, 406.

cf. Heyne in *Obſervatt.* ad Apollod. p. 6. Laudatur quoque a Schol. Pindari Ol. VII, 24. vid. Voff. de H. Gr. p. 345. Harlef. Litterat. Gr. Supplem. T. I, p. 77. et Groddeck in: *Bibliothek d. alt. Litterat. u. Kunſt*, II, 78. Adſcribitur ei a nonnullis ἡ Τελχινικὴ ἱστορία, Athen. VII, 282, e. cf. Schweigh.

Ἐπίχρμος, de Bellerophonte, 17, 115. vid. Voff. de Poet. Gr. p. 35. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 298 ſqq. Laudatur a Zonar. et Phot. in Lex. locis pluribus, quae exhibent Indices, Eudoc. p. 66. Schol. Pind. Ol. IX, 68. Pyth. I, 98. et II, 127. et Schol. Hom. a Villois. ed. VII, 93. et XIII, 288. Dramata eius ab Athenaeo laudata vid. in Ind. auctorum edit. Schweigh.

Ἐρατοσθένης, ἐν Ἐρμῇ, "Ιουλον esse hymnum, 23, 8. De cataclysmo Deucalioneo, 539, 16. Symplegadas nominat συνορμίδας, 1285, 7. cf. ibi Not. Fragmentum eius extat in Villois. Anecd. Gr. T. II. p. 172, not. 4. Loca et libri eius quidam nominantur in Phot. Lex. vid. Ind. ſcriptorum.

Ἐρμῆδας, ὁ τῆς Κορίνθου ἱστορίας ποιητής, cuius meminit Theopompus, 174, 18.

vid. Not. De Nympha Chryſopelia, 480, 10. Ὁ ποιητής, Aeëtam fuiſſe dominum Aeae et Corinthi narrat, 1024, 11. cf. Voff. de Poet. Gr. p. 12 ſq. et Groddeck in: *Bibliothek der alten Litteratur und Kunſt*, II, p. 94. et Heyne in *Obſervatt.* ad Apollod. p. 356.

Εὐπολις, κωμῳδός, Prolegg. p. 256. Apollon. Dyſcol. de Pronomine laudat eius fabulas Μαρικᾶς p. 369, et Φίλοι p. 370. ed. Bekker. in Museo Antiquitatis ſtudiorum Vol. I. Faſc. II. Phot. in Lexic. I) Αἶγες, quinquies. II) Αὐτόλυκος, ſemel. III) Δῆμοι, quinquies. IV) Κόλακας, bis. V) Μαρυκᾶς (ſic, Fabric. Μαρικᾶς) bis. VI) Πόλεις, ſemel. VII) Σφίγγες, ſemel. VIII) Ταξιάρχαι et Ταξίαρχοι, bis. IX) Φίλοι, bis. X) Χρυσογίνης, ſemel. Zonaras in Lex. Αὐτόλυκος, p. 543. ad διέφθορες, cf. Indices. Eudoc. p. 167. exhibet Αἶγες et Ἀστράτευτος (lege Ἀστράτευτοι) ἢ Ἀνδρόγυναι.

Εὐριπίδης, τραγῳδός, Prolegg. p. 256. Οὐκ ἀπομιμούμενος τὰ ἥθη τῶν προκειμένων προσώπων, καὶ ἀνυθικνέυτος, καὶ μὴ τηρῶν ἡθῶν τὴν κατὰστασιν, 14. Deiphobus vi duxit Helenam mortuo Alexandro, 143, 8. et 168, 17. ἐν Τρωάδι. The-

tis, quum Peleus eam persequeretur, varias induit formas, 175, 138. Peleus semel concubuit cum Thetide in Sepiade, 178, 41. *Ἐν Βάνχαις* Dionysum nominat taurum, quia cornigerum eum fingunt, 209, 1. Neoptolemus quum terram pedibus ferisset, aqua profiluit, 245, 14. *Σκύλακα* nominat Hecubam, quia canis erat facta, 315, 2. *Ἐν Ἐκάβῃ* dicit Polyxenam a Neoptolemo in tumulo Achillis esse mactatam, 323, 18. *Ἐν ταῖς Τρώασι* narrat, Graecos Ilio capto profectos ventis et fulminibus periisse, 382, 8, et ibid. 13, impetu Neptuni. *Ἐν τῷ δράματι Παλαμήδους* de Palamede, 384, 26. *Ἐν Φοινίσσαις* de Capanei audacia et morte, 436, 4. *Ἐν Ὀρέστη* de Dioscuris, 510, 3. Phaedram, inquit, Veneri templum in memoriam amoris Hippolyti dedicasse, 610, 6. *Ἐν Ὀρέστη* de Helena ab Apolline rapta et ad Iouem adducta, 822, 13. *Ὁ τεργικὸς* de Crathide, fluuio Italiae, 1021, 7. Laconas appellat fraudulentos, 1124, 11. *Ἐν Τρώασι* de Hecuba, ancilla Vlyssis, 1183. Insulas fortunatas tradit esse sitas in Oceano Atlantico, 1204, 5. De

Dionysio *κεκοιφόμενος*, 1236, 11. Orestem deduxisse prodit coloniam Lesbum, 1374, 311. Cassandram comparat Sphingi, 1465, 8. *Εὐφορίων*. Cynchreus Dracone interfecto regnum Salaminis occupauit, 110, 5. Titanes Bacchi, quae discerpserant, membra in lebetem immissa Apollini apposuerunt, 208, 20. Hectorem fuisse filium Apollinis tradit, 266, 11. *Διερφώσσον* nominat *Διερφον*, 374, 2. De vrbe Tymphresio, 420. De Mopso et Amphilocho fratribus semet interficientibus, 440, 29. *Ἐν Ἰππομέδοντι*, Cenchreum, inquit, fuisse regem Salaminis, 451, 5. Munitus anguis morfu periit, 495, 11. vid. Not. *Ἐν Ἀπολλοδώρῳ* auem, quae dicitur *κρέξ*, nuptias celebrantibus malo fuisse omini, prodit, 513, 11. cf. Not. Vlyssi fuit imago delphinis in clypeo, 658, 5. A Philoctete arcum suspensum esse in templo Apollinis Alaei tradit, 911, 33. si lectio est genuina, nam alii legunt *ᾠρίων* et *Ἀρίων*. vid. de Euphorione Voss. de Pœt. Gr. p. 66 sq. de Hist. Gr. p. 86. et Fabric. Bibl. Vol. II, p. 304. ed. Harl. quibus addi possunt Heyne ad Apollod. p. 459, et Virgil. Tom. II, p. 241.

Aelian. de Nat. Animal. XVII, 28. Phot. in Lex. 312. ad περιφοριῶσθαι, et 237. ad ὁ καίτωθεν νόμος, et Zonar. in Lex. ad ἀπόνειτον, ἀνδρεῶν, ἀτάρμυκτον, εὐωροι, καύηξ. Euphorionis fragmenta Lobeckius, Profess. Viteb. breui editurus est.

Εὐφρόνιος. κείρυλος cum diphthongo et proparoxytono dicitur Ἀττικῶς, 387, 10. cf. Not. et Voss. de Poet. Gr. p. 89. Photii Lex. ad κίλλεια, p. 122, et παραιξορῶσιν p. 280. et Etymolog. M. ad ἐνεργμός. Saepius eius fit mentio in scholiis Aristophanis.

Ἐφροῦς, ὁ ἱστορικὸς, ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν πρῶτον κατὰ παραδρομὴν ἀρξάμενος γράφει, ἐν δὲ τοῖς Ἑλληνικοῖς ὕστερον τὴν ἱστορίαν πλάτυνων, 148, 21. Ioan. Tzetzes in Chiliad. XII, 260, nominat χρονογράφον. cf. Voss. de Hist. Gr. p. 31 sq. Scripta eius ab Athenaeo laudata vid. Schweigh. Ind. auctorum p. 102. Phot. in Lex. citat eum ad καινός, p. 94. ἐν τρίτῳ p. 146, κωρυκαῖος, et ad περιτοῦμαι p. 306. Eudoc. p. 164. Schol. Hom. a Villosif. ed. VII, 185. Plutarchus laudat eum de Herodot. malign. Vol. IX, p. 447, ad extr. et de Placit. Philosoph. Vol. IX, p. 557, ed. Reiske, vbi dic. ἱστοριογράφος, et Strabo pluribus locis. Lyfimachus

duos libros scripsit de furtis Ephori, Euseb. Praeparat. Euang. X, 5.

H.

Ἠγήσανδρος, ὁ Σαλαμίνιος, navenem Argo nominatam inde tradit, quia Argis exstructa fuerit, 383, 5. Harles. in Ind. auctorum a Tzetzis laudatorum ad Fabric. Bibl. Gr. Vol. III, p. 761, not. t) dicit, Thryllitzschium verba Ἠγῆς. ὁ Σαλαμίνιος reformasse in: Ἠγησίας Σαλαμίνιος. Mirum sane, nam in editione Potteri priori, qua Thryllit. est vsus, et obseruationibus ornauit suis, ne verbum quidem de his verbis refingendis addidit. Est autem haec emendatio vere Thryllitzschii, vt ex eius epistola an. 1714 scripta, et in libro, qui inscribitur: *Neuer Büchersaal, Oeffnung LVIII*, p. 738 sq. seruata, patet. Verba eius sic se habent: Ἠγήσανδρον reformo in Ἠγησίαν Σαλαμίνιον. Proclus in *Chrestomathia* me docuit apud Photium (Cod. CCXXXIX, p. 982, vel in edit. huius Chrestomathiae a Ludou. Carrione curata p. 6.). Plurima sane debet Tzetzes huic Chrestomathiae, quae in Prolegg. de Poëtis attulit, vnde quoque sit verisimile, eum huius scriptoris,

Ἡγησίου Σαλ., mentionem fecisse, quem quoque citant Athen. XV, 682, et Longinus de Sublim. III, 2. vid. ibi Morus, Dubius praeterea est Hegesander, Delphensis quidem, sed nunquam ab aliis Salaminius nominatus. Coniectura itaque Thryllit. hactenus admittenda videtur, vti quoque ea, qua Cassandrum Salaminium, a nullo scriptorum vett. commemoratum, et ad v. 177, 138, laudatum, eundem esse existimat. Videtur Tzetzes vel ipse nomina confudisse, vel a librariis sunt confusa. Attamen, quum ab Hegesia carmina Cypria conscripta fuisse, et ap. Athen. et in Procli Chrestomath. quam Tychsen in: *Biblioth. d. alt. Literat. und Kunst*, I, Anecd. I. auctam e Codd. Mss. edidit, tradatur, Tzetzarum vero Hegesander, iuprimis Cassander Salam. in numero historicorum, e. g. Artemonis, ponatur, dubitandum saltem videtur, an Hegesias iis sit substituendus. Hegesiam autem et Cassandrum Salam. vnum eundemque esse, et haec nomina a Tzetzis esse confusa, facile concesserim.

Ἡλίοδωρος, delendum est et legend. Ἀπολλώνιος,

ad v. 208. vid. Ἀπολλώνιος.

Ἥλως, ad v. 480. quoque tollendum et Ἀπολλώνιος, sicut antea iam dictum ad Ἡλίοδωρος, legendum est.

Ἡράκλειτος. Tzetzes iactat, se melius Heraclito scire allegoriis vti, 177, 39. Scripsit hic Heraclitus περὶ ἀπίστων, vid. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I, p. 192. ed. Harl. et Eustath. ad Odyss. 1504, 55, ed. Rom. Ἡράκλειτος ὁ τοῖς ἀπίστοις προθέμενος ἐμφῆνοι πίστιν.

Ἡρόδωρος, ὁ Πορτικὸς, Herculem memorat fuisse quatuor cubitorum et vnus pedis, 662, 3. In libro de rebus Herculis, cuius meminit Athen. IX, 410, f. cf. Heyn. in Obseruatt. ad Apollod. p. 135. et Not. ad h. l. De Theseo Antiopae in matrimonium ducente, 1332, 12. Male Codd. nostri h. l. legunt Ἡρόδοτος. Nec repugnem, si quis, vt Heyne in Obseruatt. ad Apollod. p. 76. intelligi velit Herodorum v. 522, vbi in Codd. Mss. et edd. citatur Herodotus, quum nullus in hoc locus extet, qui moenia Troiana non ab Apolline et Neptuno, sed a Laomedonte esse exstructa prodatur. cf. Not. ad h. l.

Ἡρόδοτος, in Prolegg. p. 258, vbi (VII, 228.) mentionem

facit Simonidis *ἐπιγραμματογράφου*. Aegyptus olim fuit mare, 119, 12. Quod ad loc. v. 522. attinet, quo Herodotus narrasse traditur, moenia Troiae a Laomedonte fuisse exstructa, Herodorus videtur substituendus, vid. ad *Ἡρόδωρος*. Arganthonium octoginta annos Tartessi regnasse narrat, 643, 6. Helenam venisse Troiam negat, 320, 6. Cephenas et Artaeos esse populos Persarum tradit, 334, 10. Io e nauclero grauidam factam metu patris orasse Phoenices narrat, vt secum in Aegyptum abducerent, 1291. De monte Athone a Xerxe perfollo, 1414. De fluuio Ilisso, qui in Thessalia Onochonus dicitur, 1424. Platanum ab pulchritudinem a Xerxe esse deauratam tradit, 1432.

Ἡσίγανος, deleas et vid. *Ἰσίγανος*.

Ἡσιόδος, *ἐποποιός*, in Prolegg. p. 251. *ὑμνογράφος*, Prolegg. p. 253. *ἐπιθαλαμιογράφος*, Prolegg. p. 261. scripsit enim Epithalamium in Peleum et Thetin. *Μοίρας* Noctis esse filias tradit, 144, 5. *Ἐν τῇ ἡρώϊκῃ γενεαλογίᾳ* Aeacus rogat Iouem, vt homines mutet in formicas, 176, 6. *Ἐν τῇ ἡρώϊκῃ γενεαλογίᾳ*, Graecum exercitum, in-

quit, Dorientem nominari a Doro, 284, 11. De Autolyce arte furta celandi, 344, 4. *Ἐν τῇ ἡρώϊκῃ γενεαλογίᾳ* narrat, Neptunum adiunxisse Laomedontem in condenda Troia, 393, 9. *Ἐν τῇ θεογονίᾳ*, τὴν Ὀρφίως ὑποκλίσας καὶ παραφθείρας θεογονίαν, de lapide a Rheā pro Ioue nato exhibito Saturno, 399, 5. Erinnyes e guttis sanguinis, quae ex Saturni pudendis defluxerunt, sunt progenitae, 406, 3, et mox eod. vers. nominat filias Κρόνου, 13. Hirundinem nominat Pandionidem, 440, 16. *Ἐν θεογονίᾳ* de bobus Geryonis ab Hercule abactis, 651, 10. De Typhone in Sicilia Iouis fulmine occiso, 688, 10. *Ἐν θεογονίᾳ* de Styge, quare Dii per eam iurauerint, 707, 11. Coruum centum et octo γενεὰς vivere narrat, 794, 3. Ampycus fuit filius Titaerōnis, 881, 16. De voc. *μῆλον* pro omni possessione et diuitiis, 933, 2. Lacedaemonios nominari Oebali filios tradit, 1125, 14. Hecaten prodit fuisse filiam Persae et Asteriae, non autem Persei, 1175, 5. Insulas fortunatas in Oceano Atlantico sitas esse canit, 1204, 4. De montibus Arimis et Echidna, 1354, 2. De

Erisichthone ob esuriem
rabidam dicto Aethone,
1393, 14.

Θ.

Θάλης, nominat mare anti-
quum, quia primum sit
elementum, 145, 2. cf.
Sturz ad Hellanic. Fragm.
p. 43.

Θεαγένης, ὁ ἱστορικός, ἐν τῷ
περὶ Αἰγίνης, memoriae
prodidit, quum insula
Aegina penuria hominum
laborasset, incolas eius
agrestes in speluncis habi-
tasse, 176, 16. Idem tra-
dit Ioan. Tzetz. in Chil.
VII, 133. De Theagene
Rhegino vid. Voss. de Hist.
Gr. 6. 331. et 350. et Fabr.
Bibl. Gr. Vol. I, p. 3. Lau-
datur quoque in scholl.
Homeri Marcianis I, 381.
Macedonica eius laudat
Phot. Bibl. Cod. CLXI.

Θεόκριτος, ὁ τὰ βουκολικά γρά-
ψας, in Vit. Lycophron.
p. 263. De voc. κορύττειν,
558, 6. Lacinium esse
promontorium Crotonis,
856, 25.

Θεόπομπος, ὁ Χῖος, meminit
Eumeli historici, 174, 17.
Mare Ionium accepit no-
men ab Ionio, rege Illy-
rici, 630, 11. Male alii
hic legunt: Ἀντόδεκος, cf.
Not. Vlysses, cognita post
reditum vita Penelopae,
in Tyrrheniam discessisse
tradit, 806. Olympiadem,
matrem Alexandri, ortam

fuisse testatur a Pyrrho et
Heleno, 1439, 4. cf.
Schweighäuf. Index au-
ctorum ad Athen. p. 208.
Loca et scripta eius a
Photio in Lex. collecta
exhibet Index scriptorum
p. 516. Zonaras in Lex.
quoque eius meminit ad
ἀνθήλιος, ἀνεχε, βιβλιοπά-
λην, et εὐδοτεῖν, et Eudoc.
p. 230.

Θέσπις, τραγῳδός, Prolegg.
p. 256.

Θησεύς, ἐν τῇ τρίτῃ Κορινθια-
κῶν, vnde dicta sit vrbs
Boeotiae Arne, 644, 13.

Θουκυδίδης, Cephaleniam in
quatuor tribus diuidit,
791, 7.

I.

Ἰβυκος, λυρικός, Prolegg. p. 252.
Phot. in Lex. citat eum
ad Σείριον.

Ἰλιάδης, ὁ γράψας τὴν μικράν,
783. vid. Λέσχης.

Ἰππώναξ, ἰαμβιογράφος, Pro-
legg. p. 254. Ἐν τῷ κατὰ Βου-
πάλου πρώτῳ ἰάμβῳ, addito
versiculo, 219, 33. In
voc. ὄφισ τὸ ο productur,
234, 12. καύηξ significat
lerum, 424, 7. Choliambi
Hippon. κατὰ Μιμνῇ τοῦ
ζωγράφου, additis vers.
424, 18. Bupalus dic. ἀγῆς,
436, 3. Vocc. χάλις et
ἐρπῖς sunt Hipponactis,
579, 5. Vtitur voc. πάλ-
μυς pro rege, 690, 3.
καύηξ ab eo dic. καίης,
741, 6. De voc. ἀσπέρα,
k

855. *παπταλώμεναι* pro *περιβλέπουσai* est voc. *Hipponactis*, 1162, 6. *Vfus* est voc. *ὄφελμα* pro *σκόπα*, 1165, 15. *Κύβηλιν* nominat Rheam, 1170, 7. cf. *Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 122*, ed. *Harl. Phot.* in *Lex. ad ἑπιούσai, πασπάλη*, et *ὑφεῖν*, et *Zonar.* in *Lex. ad βόλτιον*, *ἐμβιβάζαντες*, *μεμετρεῖσται*, *ὀμιχεῖν*. *Loca Hipponactis ἰαμβοποιού* et *Grammatici* ab *Athenaeo* laudata vid. in *Schweighäuf. Indice auctorum* pag. 130. seq.
- Ἰσίγονος*, ὁ *ἱστορικός*, de fluuio *Crathide* flauam reddente lauantium comam, 1021, 4. Alii male eum nominant *Ἡσίγονον*, vt *Ioan. Tzetz.* in *Cbil. VII, 645*. cf. *Not.* cui add. *Plin. VII, 2*.
- Ἱστορικός* (*Hecataeus Milesius*), de *Hyantibus*, gente barbara, 433, 17.
- Ἰστρος*, ἐν *σὺμμίκτοις*, *Hesioden* tradit accepisse *Telamonem*, 467, 4. De *Eumolpo Eleusinia* mysteria instituyente, 1327, 25. *Libri eius* et *loci* ex iis a *Photio* laud. vid. in *Indice Lexici eius*.
- Ἰωάννης*, ὁ *Ἀντισχεύς*, cur *Cecrops* dictus fuerit *διφυής*, 111, 19. *Palladium* ab *Asio* quodam mathematico esse fabrefactum tradit, 355, 26. vid. *Voss. de Hist. Gr. p. 297*. *Io. Antiochenum* περὶ *Ἀρχαιολογίας* laudat *Salmast. Plin. Exercit. f. 575* et 577. vid. *Gothofred. in Prolegg. ad Philostorg. p. 2*. et *Philip. Labbaeus* in delineatione apparatus ad *Hist. Byzant. scriptt. p. 43*.
- Ἰωάννης Φιλόπενος*, *Callandram* non esse tragoedi *Lycophronis* putat, 1226, 14. vid. *Not.*
- Ἰων*, τραγῳδός, *Prolegg. p. 256*. vid. *Voss. de Poet. Gr. p. 27*. et *Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 307*. ed. *Harl.* quibus add. *Schweighäuf.* in *Ind. auctorum* ab *Athenaeo* allatorum p. 136. et qui eius faciunt mentionem, *Hesych. ad μαγάδεις*, *Suid.* et *Harpocrat.* ad verb. *Zonar. Lex. ad θίασος*, *Photii Lex. locis quinque* in *Indice citatis*, et *Clem. Alex. Strom. 1, fol. 244*.
- Ἰώσηπος*, de lacu *Asphaltite*, 704, 51. urbem *Agrippiadem* olim *Anthedonem* esse vocatam tradit, 754, 10. De *Andromeda* et *Ioppe*, 836, 23. ὁ *Ἑρβαῖος*, *Alanos* testatur fuisse e genere *Scytharum Europaeorum*, 887, 4.
- K.
- Καλλιμάχος*, ἐλεγειογράφος, *Prolegg. p. 257*. *Rhégium* condidisse prodit *Iocastum*, 45, 20. et 738, 18. solebant veteres vbique

cum cithara obire et laudes decantare, 139, 7. Ἐριννῶν vocat τὴν Δήμητραν, 152, 33. Bacchi membra a Titanibus discerpta Apollo apposuit tripodi, 208, 23. Ἐν ὕμνοις de Pimplea vrbe, fonte et monte Macedoniae, 275, 6. Voc. ἀλιβδέειν proprie dici de nauibus, 351, 13. Meminit fluvii Epiri, qui dic. Ἀραιῶς, 409, 7. Aegeus, vt cognouit Aethram grauidam, ense et calceos sub rupe cava abdidit, 494, 19. Ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων dicit, κρέκα esse nuptias celebrantibus omen sinistrum, 513, 9. De vrbe Bura, 591, 17. Ῥάμφος dicitur rostrum auium, 598, 4. κρέμνον esse ἀπόσταγμα τοῦ κυκῶνος tradit, 607, 3. Neptunum cum Apolline Delphos permutasse, 617, 9. De Thermodonte fluuio, 647, 9. Meminit Phalari l. Phalaridis, tyranni Siciliae, 717, 8. De voc. κύκλος, 771, 12. De voc. μέταβον, 817, 3. Ἐν δευτέρῳ Αἰτίων falcem, inquit, Siculis dici ζάγκλον, 869, 12. τιτῶ dic. ἡμέρα, 941, 6. πόλαι significat φυγάδα, 1022, 8. Ὁ Κυρηναῖος de virginibus Locrensisbus Mineruae pro iniuria ab Aiace Cassandrae illata oblatis, 1041, 31. Pheraeam nominat Dianam,

1180, 7. Ἐριννῶς dic. Ceres, 1225, 2. Troianos dictos esse Teucros tradit a rege Teucro, 1302, 20. De voc. ἔρβας, 1316, 5. De petra Coluraea, 1322, 3. De fluuio Ilisso, qui in Thessalia vocatur Onochonus, 1424, 9.

Καλλισθένης, vnde dicta Tritogenia, 519, 12. Phauor. Ἐρατοσθένης. cf. Not. Minerunt quoque Callisthenis Phot. in Lex. ad Σαρδαναπάλους ἐν β' Περσικῶν, et Zonar. in Lex. ad βόθρους.

Κάτισανδρος ὁ Σαλαμῖνος, 177, 138. vid. Ἠγήσανδρος.

Κεδρηνός, Γεώργιος, Leda e iuvene Cycno peperit Castorem, Pollucem et Helenam, 506, 3.

Κεφαλίων, Tzetzes iactat, se allegoriis vti melius scire Cephalione, 177, 39. vid. Voss. de Hist. Gr. p. 15. et 178. Fabric. Bibl. Gr. III, 8, 2. Eudoc. p. 268. Athen. IX, 393, d.

Κλέαρχος, columnas Gaditanas esse Herculis, filii Briarei, non Tyrii, 649, 18. Phot. in Lex. ad Νεοττός, ἐν τῷ περὶ οἴων. In Scholl. Hom. Marcianis, XXIII, 18. ἐν ταῖς γλώτταις.

Κόιντος, Oenonen se ipsam in rogam Alexandri immisisse canit, 61, 11. De Heleno, 911, 14. sed alii rectius legunt ibi Ὀρφεύς,

- cf. Not. Mächaon ab Eurypylo interficitur, 1048, 2.
- Κόριννα**, λυρική, Prolegg. p. 252.
- Κορνοῦτος**, Tzetzes iactat, se melius scire allegorias tractare, quam Cornutum, 177, 39.
- Κρατῖνος**, κωμῶδης, Prolegg. p. 256. cf. Voss. de Poet. Gr. p. 30. et Fabr. Bibl. Gr. Vol. II. p. 430. edit. Harl. Eudoc. p. 271. Indices in Phot. et Zonar. Lex. ubi dramata eius et loca plura laudantur.
- Κράτων** (Sebast. Κρίτων, Thryll. Κράτης), Arnen oppidum esse nominatum, quia multas habuisset ἄρνας, 644, 14. vid. Not. Κράτης saepius laudatur in scholl. Hom. Marcianis, vt I, 591. XV, 139. ἐν δευτέρῳ Ὀμηρικῶν et all. et in Eustath. ad Hom.
- Κυπριακά**, ὁ συγγραφεύμενος τὰ, vid. Στατῖνος.
- Λ.
- Λάκος** f. Λάσσης Χαβρίνου (υἱός) Ἑρμιονεύς, διθυραμβικός, Prolegg. p. 252. cf. Not. Auctore Larchero in Chronologia Herodoti floruit ante Christ. nat. 508.
- Λίσχης**, Sinonem media nocte sublata face Graecos aduocasse Troiam canit, 344, 19. ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας, Vlysem a Thoante esse vulneratum, 783, 3. ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιοηκώς Aeneam canit captiuum abductum a Neoptolemo, 1232, 11. ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιοηκώς, Andromachen et Aeneam captiuos esse datos Neoptolemo, 1263, 19. cum vndecim vers. v. Not. cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 376. ed. Harl.
- Λεωνίδης**, ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας, de monte, qui protulerit πένκτας eximiae magnitudinis, 754, 15.
- Λήσσης**, ὁ Λαμφακηνός, de illo in Mysia boues pascente, 30, 30. al. Λυσίας, cf. Not.
- Λιβάνιος**, de Andromeda, 836, 21.
- Λύκος**, ἱστοριογράφος, in Vit. Lycophr. p. 263. De statuis a Diomede positis, a Dauno verò in mare praecipitatis, et inde regressis in locum suum, 615, 16. ἐν τῷ περὶ Θηβῶν, vnde Thebae sint dictae Ogygiae, 1206, 5. vid. Not.
- Λυκόφρων**, μονῶδης et τραγικός, ἐξδ' ἢ μὲν τραγωδιῶν δράματα γεγραφώς, Prolegg. p. 262. et in Hypothef. p. 270. Filius Soclei vel Lyci, vnus e poetis, qui dicuntur Pleias Tragicorum, in Vit. Lycophr. p. 263. Anagrammata scripsit, in Vit. Lycophr. p. 264. Vnde nomen Λυκόφρων sit deductum, in Hypothef. p. 271. Ἑμίξαν

Pegaso insidentem fingit, 17, 6. Βάτειαν nominat Arisben, 29, 16. et Herculem τριόπερον, 33, 11. ἰχθυομένην λείαναν μυθικῶς interpretatur, 46, 7. Hercules a Teutaro accepit sagittas, 50, 34. Oenonen se demisisse de turri tradit, 61, 14. Helenam nominat Πλευρωϊάν, 143, 19. Eum ψευδογραφεῖν dicit Tzetzes, 178, 1. Ἀδεία non poetica, sed stultitia agere notat Tzetzes, 184, 6. Mare Salmydesium s. Euxinum nominatur a Salmydeso fluuio, 186, 15. Mentitur, 232, 23. Metri leges ignorat, 234, 7. κακόπλουστον τι scripsit, 250, 10. Pro cadauere Hectoris aequilibre aurum esse datum, 270 et 275, 15. βαρβαρογλωσσος ἐν οὐκ ἀλληγορουμένοις ἀλληγορεῖ, 276, 25. ὁ βάρβαρος et ἀπρόσεκτος dicit Ilio capto Laodicen periisse, 314, 10. Neoptolemum Iphigeniae, matris suae, sacrificia in Tauris hospitibus caesis imitatum esse canit, 323, 5. Part. ὡς solet ἔρωθεν accipere, 357. κενήρια s. ψευδήρια nominat sepulchra eorum, qui peregre moriuntur, 365, 7. Graeci ossa eorum, qui in terra peregrina moriuntur, in urnis recondita in patriam deportant, 367, 7. ὁ φλύαρος

Ilio diruto Laedicen terrae hiatu periisse prodit, 447. p. 614. Filios Lycaonis male nominat λυκαينوμόρφους, 481, 42. Ineptit tradens, Nyctimum fratrem dissectum apposuisse Diis filios Lycaonis, 481, 48. Reprehenditur, vt βαρβαρίζων, ob voc. βουβάν, 487, 1. De Agapenore et Calydonio apro, 488, 19. Aegeum Phemii filium a Pandione adoptatum esse canit, 494, 3. Artis grammaticae et metricae dic. imperitus, 495, 31. ἀνακόλουθα scribit, 497. Discordia orta inter Dioscuros et Apharei filios, Alexander Helenam abduxit Troiam, 540, et 546, 13. De voc. ἰσχω, h. e. λέγω, 574. Perperam Aufonios nominat Phaeaces et Daunios, 615, 32. Sinum Ionium nominatum esse tradit ab Io, 630, 5. Pisces crudos esse comestos a sociis Vlyssis inepte narrat, 654. Ab eo μύθους esse male confusos, 673, 5. Male imitando exprimere Homerum, 677, 6. Vbi fluuius Acheron fuerit, 695, 15. De palude Auerno, 704, 10. Vlyssis historiam perperam narrat, 740. p. 764. Reprehenditur eius κακοζήλια, 775, 11. De Vlysse in Boeotia nato, 786. p.

783. *κακοπλάστως* scribit, et aduersatur aliis, 805, 5. Quamuis sit Chalcidensis vel Atticus, tamen vititur dialecto Aeolica, 817, 13. Sequitur Herodotum, 820, 6. Obscurus est, quia ordinem historiae turbat, 822, 22. Nugatur *οἰνοβαρῶν ἐκ τῶν Προλεμαίου τρυφῶν καὶ δωρημάτων* de Perseo, 838, 90. Locum de Medusa, Gorgone, Perseo et Andromeda *ἀνοήτως* peruertit, 843. p. 832. et 846, 1. Urbem Temesam male nominat Tamasam, 854, 7. Aeschyleis et Hipponacteis verbis inepte vititur, 855, 5. De drepano *χρονοτόμῳ*, 869, 9. Nullam Antenor's filiorum mentionem facit, 874, 27. Tritonem filium Nerei esse dicit, 886, 39. Guneum, Prothoum et Eurypylum in Libyam venisse narrat, 902, 2. *κεγχρῆνος* ab eo dicitur *κεγχρῆνη*, 912, 8. Teutarus docuit Herculem artem iaculandi, 914, 5. Sitaeam prodit fuisse, quae suaderet Troianis mulieribus in Italiam ap-pulsis, ut naues domino-rum comburerent, 921, 8. et 1075. p. 925. Amphitryo bellum infert Taphiis, 932, 29. *ὁ βάρβαρος Παμκίπῳς* scribit, 938, 13. De Sicania, 951, 15. Nugari ac sibi non con-

stare dic. a Tzetza, 980, 1. et 8. De Amphilocho, 980, 23. Veritatis non est amans, 980, 31. Penthefileam nominat *ὀτρηνήν* ob animialacritatem, candorem et constantiam, 997, 12. Elphenoris socios post Ilium excisum narrat Apolloniam incoluisse, 1034, 14. Elphenor a dracone quodam vexatus Othrono aufugit Abantiam, 1034, 19. et 1042, 6. Podalirium in Italia obiisse male opina-natur, 1047. p. 917. et 1048, 5. De Aetolis in Calabria viuis defossis, 1056, 3. Temesam nomi-nat modo Temessam, mo-do Tamassam, 1067, 11. De Hectoris coma, 1133, 10. Dic. voc. Hipponactis *παμφαλῆσαι* mutasse in *παπταλῆσαι*, 1162, 4. Me-tri causa dixit Perseum pro: Persam, 1175, 1. Iu-piter Thebis in Boeotia est natus, 1194, 10. De Thebis Ogygiis, 1206, 22. Aborigenes nominat Borigenes, 1253, 19. Aeneam solum euerfa Troia a Graecis dimissum esse narrat, 1263, 14. De Sibylla Cumana, 1278, 6. Ab Asia, matre Promethei, nominata est terra, Asia, 1283, 5. De Symplegadibus, 1285. p. 989. Pontus Euxinus ei dicitur *κακόζηνος*, Aeschylum se-

cuto, 1286, 5. A Phoenicibus Io raptam et ad Ofridem in Aegyptum abductam esse tradit, 1291, 4. et 1299, 10. Rei metricae rationem non omnino videtur habuisse, 1298. p. 995. Iouem Asterium patrem fuisse testatur Sarpedonis, Minois et Rhadamanthi, 1301. p. 996. De colonia a Cretenfibus missa Troiam, 1302. p. 997. Terram Colchicam noue nominat Ligusticam, 1312, 17. Ἀσκήρας nominat calceos, 1322, 6. De Theseo et Phaedra, 1329, 1. *Λυκόφρονος σχόλια. σχολιογράφοι τινές*, 980. p. 898. *σχολιασταί*, 1017, 6. τὰ λοιπὰ τοῦ Σχολαίου γελοῖα, 1226, 8. οἱ τὰ τοῦ Λυκόφρονος πρὸ ἡμῶν σχολιάσαντες, 1446, 4. *Λυσίας, ὁ ῥήτωρ*. De Chimaera, 17, 33. Amazones primas fuisse tradit, quae equos conscendere audent, 1332, 7. *Λυσίμαχος* (al. male Σύμμαχος), ἐν πρώτῳ τῶν Νόστων, de Menelai focis, Glaucō, Acamante et Hippolocho, 874, 31. vid. Not. Schol. Pind. Pyth. V. 108, ἐν πρώτῳ τῶν Νόστων, et Isthm. IV, 104. Athenaeo IV, 158, d. et aliis dic. Alexandrinus. sed Ioan. Tzetz. in Chil. VI, v. 921. Cyrenaëus, haud dubie male, nam. Lysanias dic. Cyre-

naeus Athenaeo, XI, 504, b. et schol. Homeri Marcian. I, 378. Forte l. *Λυσίμαχος* ap. Io. Tzetz. est mutandum in *Λυσανίας*, l. Tzetzes ipse errauit.

M.

Μεθόδιος, ὁ ἰατρός, Alpheum fluuium sanare τοὺς ἀλφούς docet, 1050, 9. vid. Not. Laudatur a Zonar. in Lex. ad ἄατος.

Μελάμπος, τὸ αἶ' circumflectit, αἶ, 31, 2. cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 155. sqq. ed. Harl. Eius commentarii in Dionysii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν laudantur in Villois. Anecd. Gr. T. II. p. 98.

Μελαμποδίας ποίησις (al. ποιητής), de Tirefia, 682, 4. et 683, 14. cf. Not.

Μένανδρος, κωμῳδὸς νέος, Prolegg. p. 257. Taenarum est descensus ad inferos, 90, 8.

Μένανδρος, ὁ ἱστορικός (al. male Ἀνδροκλῆς), ἐν τῷ περὶ Κύπρου tradit, hanc insulam quoque dici Ceraftiam, 447, 32. cf. Not. Eudociae p. 299. dic. Μένανδρος Προκτίκτωρ (leg. Προτίκτωρ) ἱστορικός, vid. Voss. de Hist. Gr. p. 218. Meminerunt quoque eius Phot. in Lex. ἐν τῇ πρώτῃ, Θράκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται, p. 73. cf. Herman. in Indice, et Zonar. in Lex. ad ἐπεθείαζε. Doctissimus vero Bast. in Comment.

Palaeograph. Gregorio Corinth. adiecta p. 839. servat lectionem veterem Ἀνδρονλῆς, vid. Addenda. Μενεκλῆς, Triton, sumta Eurypyli forma, viam ostendit Argonautis, 886, 17. Battus condidit Cyrenas, 886. p. 860. vid. Not. Athen. IV, 184, b. dic. Barcaeus συγγραφεὺς, i. e. historiarum scriptor.

Μενεκράτης, ὁ περὶ Νικαίας συγγραφεὺς, Herculem primo nominatum fuisse Alcaeum narrat, 662, 14. cf. Not.

Μητροδώρος, Cumam et Ofsam tradit esse montes Italiae maximos, 697, 2. vid. Not. et Heyne ad Virg. Tom. II. p. 231.

Μίμνερμος, ἐλεγειογράφος, Prolegg. p. 257. Venus a Diomedea est vulnerata, 610. p. 697.

N.

Νικάνδρος. In vit. Lycophr. additur iis, οἱ τῆς Πλειάδος ἐλέγοντο, p. 263. Ἐν Θηριακοῖς meminit montis Thracici Sai, 78, 16. A Diana Iphigenia mutata est in iuuenecam, 183, 22. Haud dubie in poemate, quod dic. Ἐτεροιοῦμένα, et laudatur ab Athenaeo III, 32, a. VII, 305, d. et Schol. Apollon. Rh. I, 1236. κνώπες ab eo dicit. τὰ Θηρία, 675, 9. Ἐν Αἰτωλικοῖς, oraculum Vlyssis

fuit apud Eurytanes, 799, 4. Meminit huius libri quoque Phot. in Lex. p. 434. τιτανίδα γῆν, ἐν ἁ Αἰτωλικῶν. De Hydra et Cenchrino, 912, 9. De echidnis, 1114, 13. Per nionem sanari tradit pelle amphisbaenae, 1290, 18.

Ξ.

Ξεναγόρας, ἐν τῷ περὶ νήσων, prodit, Cyprum primo nominatam esse ob plura promontoria (κέρατα) Cerastiam, 447, 34. cf. Not.

Ξενίων, ἐν τῷ περὶ Κρήτης, centum oppida Getae nominatim commemorat, 1214. p. 964. cf. Voss. de Hist. Gr. p. 336. et Etymolog. M. ad Ἀρκέσιον.

Ξενοφῶν, de lacu Auerno et Asphaltite, 704, 34.

Ο.

Ὅμηρος, ὁ παλαιός, Prolegg. p. 251. Ὀμνογράφος, Prolegg. p. 258. et 259. De phiala Delphis dedicata Prolegg. p. 258. Auro-ram nominat Deam σωματοειδῆ, 16, 11. Ἡμέρας equos appellat Λάμπον et Φαίδοντα, 17, 5. et 52. De Solymis, et Chimaera, 17, 102. Εἰκαρμένην dicit Δία, 17, 109. De Hercule Iunonem, nouercam vel altricem, vulnerante, 39, 3. Nefus iam mortuus interfecit Herculem veneno, 51, 48. Ἐν τῇ γάμμια,

ab Amazonibus, inquit, Troiam secundo esse vastatam; 69, 6. γρουνός dic. ὁ κορυμνός, 86, 5. Helenam nominat canem, 87, 9. Urbem Ἀἶν dicit Ἀἶαν, 95, 4. Helenam appellat Ἀργείαν, 143, 19. De vrbe Myrina 243, 11. Martem nominat ἄρχιστην, 249, 4. Graecos iam vfos esse tuba canit, 250, 16. Hector interfectus curru est tractus, 261, 1. Achilles seorsim a Graecis pugnat, 264. p. 514. Dona sunt data Achilli pro Hectoris cadavere, 270, 8. Vrba aurea, in qua recondita sunt ossa Achillis, a Vulcano erat facta, 273, 5. De pecunia Achilli data pro Hectore, 275, 16. Achillem mortuum a Musis et Nereidibus esse deploratum, 275, 19. Ἐν τῇ λ' ῥαψωδίᾳ testatur, sponte sua Achillem se ad bellum contulisse, 276, 19. Hector combussit nauem Protefilai, 287, 6. Ἐν τῇ 9' ῥαψωδίᾳ muri et aggeris exstructionem narrat, 290, 12. Ἐν δὲ τῇ μ' ναυμαχίᾳ, et muri destructionem, 290, 13. De voc. οἶμοι, 314, 16. Lycophron repugnat Homero, 350, 8. τεγέους εὐπαγεῖς et εὐρόφους nominat θαλάμους λιθοστεγεῖς, 350, 10. Mineruam iratam nominat αἶτρα, 361. p. 563.

Ἐν τῇ η' ῥαψωδίᾳ τῆς Ἰλιάδος narrat, morem fuisse, peregre mortuos comburendi, et cineres in vrba reconditos in patriam deportandi, 367, 6. Ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, Achivos, inquit, vino fuisse grauatos, 384, 5. De petris γυναικίς, 389, 5. Ob loquacitatem comparauit Aiace[m] coccygi, 395, 14. Thetis est adiutrix Iouis, 396, 15. et 399, 8. De Phoenice, Amyntoris filio, 421, 17. Ἐν Ὀδυσσεΐᾳ de Idomeneo socios in insulam Cretam deducente, 431, 14. Ἐν Ὀδυσσεΐᾳ aduenisse narrat Diomedem cum sociis Argos, 433, 7. Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ de Oedipō, interfecto patre, matrem in matrimonium ducente, 437, 11. De Iocaste vitam laqueo finiente, 437, 16. Ἐν τῇ δ' et ἐν ζ' τῆς Ἰλιάδος meminit belli Eteoclem inter et Polynicem gesti, 437, 20. De Teucro, multorum Troianorum occisore, 453, 4. Aiace[m] se occidisse gladio ab Hectore accepto canit, 454, 8. Ajax nemini cessit, 462, 13. Ajax baltheum donat Hectori, 464, 3. Arcades longe a mari remoti nullas habent naues, 480, 3. De Calydonio apro, 486, 10. Helenam ab Alexandro raptam secutae sunt famu-

- lae Aethra et Clymene, 503, 9. De Dioscuris alternis diebus vivis et mortuis, 511, 33. De Tritogenia, 519, 5. Protefilaus primum e naui egressus occiditur ab Hectore, 530, 4. De pugna Apollinis cum Ida, 561, 8. De Dioscuris per fatum Troia retentis, 567, 15. De usu voc. *ἥκω*, 574. Mentio fit catalogi navium, 586, 14. De voc. *τιθαίβωσσα*, 622, 10. De Onchesto nemore, 646, 6. De voc. *σκόπελος*, 650, 13. Vlyssis oratio ad Cyclopem, 659, 11. De sociis Vlyssis piscibus assimilatis, 664, 11. Male imitatur Lycophron Homerum, 677, 6. De Vlysse Tireciam de reditu suo consulente, 684. p. 739. De Cimмериis ad Oceanum occidentalem habitantibus, 695, 11. De Olympo et Ossa, 697, 2. De Acheronte, Pyriphlegethonte, Coccyto et Styge, 699, 9. Expressit Lycophron Homerum, 705, 1. De Coccyto et Styge, 705, 2. De Aeolo, Vlyssi ventos vtre inclusos dante, 738, 14. De Aeolo Vlysslem a patria reiiciente, 739, 10. De Sole Vlysslem accusante mactatorum bonum suorum ad Iovem, 740, 1. De Calypso et Vlysse, 744, 3. De Proteo vate, 754, 6. De voc. *φυλία*, 754, 17. *Ἀμυζ* est frontale muliebre, 757, 2. De Vlysslead portas Scaeeas Ilii pugnante, 774, 12. De Vlysse forma mendici in patriam redeunte, 775, 9. Vlysses a Ctesippo et Antinoo verberatur, 778, 2. De Thoante Vlysslem verberante, 780, 8. Vnde Vlysses nominatus fuerit *Ὀδυσσεύς*, 786, 20. Vlysses natus est in Ithaca, 786, 22. De Vlysse ad Epirotas veniente, 800, 7. Meminit Aethicum Epirotarum, 802, 2. De petris Cyaneis, 818, 80. De montibus Arimis, 825, 4. Helenam non filium, sed filiam Hermionen peperisse canit, 851, 8. *) vid. Not. De Temesa, vrbe Calabriae, 854, 2. Gunei patria fuit Cyphus, 897, 8. De Prothoo, filio Tenthredonis, 899, 18. De Borea, vento Thracico, 925, 6. De formula exclamandi *ὦ πόποι*, 943, 7. *Ἐν τῇ Βοιωτίᾳ* de Nireo formoso, 1011, 21. *Ἐν τῇ δ' τῆς Ἰλιάδος* Elphenorem ab Agenore esse occisum canit, 1034, 20. *γυῖα* proprie sunt τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, 1076, 2. De anima e corpore auolante, 1106, 6. De caede Agomemnonis, 1108, 9. Abantes *ὀπισθεν* comati, 1133, 14. De

voc. προσάπατον, 1182,
 17. Insulas fortunatas
 in Oceano Atlantico fitas
 esse tradit, 1204, 4. De
 Zetho et Amphione, The-
 barum conditoribus, 1209,
 8. Vrbs Cretae Gortyna,
 1214, 16. Symplegades
 νομήματ Πλαγκτάς, 1235,
 6. Hercules cum sex na-
 vibus Troiam venit, 1347,
 14. Troiam esse vento-
 sam canit, 1348, 17.
 De Agamemnone ab Ae-
 gistho interfecto, 1375, 3.
 Ὅμηρος, ὁ νέος, τραγικός, ex
 iis, οἱ Πλειάδος ἐλέγοντο,
 in Vit. Lycophr. p. 263.
 Ὀππιανός, Delphin, cum
 moriturum se esse intel-
 ligit, in terram egredi-
 tur, 396, 3. De pagu-
 ro, cancri genere, 419,
 5. De caritate parentum
 erga liberos, 421, 13.
 Ἐν τοῖς Κυνηγετικοῖς, ab Her-
 cule abactos esse boues
 Geryonis ex Erythea,
 Oceani insula, canit,
 651, 8. Ἐν τοῖς Κυνηγετι-
 κοῖς Neapolin ab Hercule
 conditam prodit, 717, 7.
 De Telegono patrem V-
 lylsem occidente, 794, 6.
 Ὁρφεύς, ὕμνογράφος, ὁ πα-
 λαιός, scripsit χωρὶς τῶν
 ἀστρολογικῶν, καὶ ἐπωδικῶν,
 καὶ μαγικῶν, καὶ ὕμνους εἰς
 Δία καὶ τοὺς λοιποὺς, in
 Prolegg. p. 258. Ἐν Δωδε-
 καετηρίῃ dicit δρύνκαρπα πᾶ-
 σαν ὁπίωραν, 83, 8. He-
 lenam nominat Thera-

pnaeam, 143, 18. Ἐν
 τῇ ἀρχῇ τῶν Λιθιακῶν, al. Λι-
 θικῶν, dic. Mercurius Ma-
 iae et Iouis filius, 219,
 26. De Musa Pimpleia
 virgine, 275, 7. et eod.
 vers. n, 31. Orpheus no-
 minatur ἀρχὴ καὶ πατὴρ τῶν
 ποιητῶν. Hesiodus in Theo-
 gonía dic. clam expilasse
 et corrupisse Theogoniam
 Orphei, 399, 5. Libe-
 thria patria Orphei, 410,
 11. Ἐν ταῖς Δωδεκαετηρίῃσι
 docet, quomodo differant
 κοίρανος, τύραννος et βασι-
 λεύς, 523, 15. Amacli-
 den, Protoclem, et Pro-
 tocleonta nominat domi-
 nos ventorum, 738, 9.
 Philoctetem a Machaone
 sanatum esse canit lapide
 ophiitide, 911, 2. De
 Heleno vate, Priami fi-
 lio, 911, 14. vid. Not.
 nam Sebast. legit Κόιντος.
 Ὁ παλαιός Machaonem
 Philoctetae medentem
 post Eurypyli mortem in-
 ducit, 1048, 4.

Π.

Παλαίφατος, Tzetzes iactat,
 se melius scire artem al-
 legoriarum tractandarum,
 quam Palaephatum, 177,
 p. 1455. Ἱστορικός, al. re-
 ctius Στωικός, de Cadmo,
 1206, 29. vid. Not.
 Παλλαδάς l. Παλλαδᾶς, ἐπι-
 γραμματογράφος, Prolegg.
 p. 258. cf. Voss. de Poët.
 Gr. p. 93. et Fabr. Bibl.

Gr. Vol. IV. p. 485 sq. Nominatur quoque Palladius in Antholog. T. III, 250. CDLXVIII. cf. ibi Iacobs. Epigrammata eius 147. vid. in Antholog. T. II. 406 sqq. Reines. in Nott. margini adscriptis putat, eum Iulianiani Imper. temporibus vixisse priorem, et Christianum fuisse, allatis epigramm. XXXI. CIII. quod ex Iobo petatum videtur, cf. Iacobs, CXX et CXL. quae etiam Reinesio e scriptt. sacris hausta videntur. Weiz. in not. ad Ouid. Libb. Trist. II, 371. *Ilias ipsa, quid est* sqq. putat, eum esse priorem Ouidio, et hunc imitatum esse istum carmine de mulierum malitia, XII, Πᾶσαν Ὀμηρος ἐδείξε sqq. sed Reines. addit, Palladam potius Ouidium esse secutum, vid. Iacobs ad h. l., et aetatem Palladae constituit ex Epigram. eius in Gessium s. Gessum, LXI. qui medicus, auctore Suida, tempore Zenonis Isaurici floruit, vid. Gronou. de Pecun. vet. c. 13. p. 775. sed cf. Fabric. et Harles. in Bibl. Gr. et Iacobs ad h. Epigram. Stobaeus citat Palladium C. de Invidia 139. Vinetus Aufonii epigramma 84. esse opi-

natur Palladae graecum, in ineptum saltatorem, sed Reinesius contra existimat, Palladam id traxisse ex Aufonio.

Πανύσις, ἑποποιός, Prolegg. p. 251. cf. Voss. de Poët. Gr. p. 27. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. I, p. 734. ed. Harl. Scripsit Ἡρακλείαν, quam citant schol. Pindari Pyth. 177. ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας, et Athen. XI, 469, d, et 498, c. Eudocia p. 357. vbi eius meminit, nominat hoc carmen Ἡρακλείαδα ἐν βιβλίῳ 18. A Macrobio V, 21. dic. egregius scriptor Graecorum. Laudatur quoque in scholl. Homeri Marcianis, α, 591. in Indice vero auctorum, qui in his scholl. occurrunt, Fabric. Bibl. Gr. Vol. I, p. 444. inserto, est praetermissus, et in scholl. ad Iliad. α et β Wassenbergii α, 591. vid. Heyne in Obseruatt. ad Apollod. p. 360.

Πείσανδρος, ἑποποιός, Prolegg. p. 251. vid. Voss. de Poët. Gr. p. 15. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I, p. 215. ed. Harl. Groddeck in: *Biblioth. der alten Literat. und Kunst*, II, p. 104. Heyne in Obseruatt. ad Apollod. p. 162 et 363. et Iacobs Animaduerff. in Antholog. gr. Tom. VII, p. 206. Scripsit

Heracleam, quae a Theocrito Epigram. XX. in primis laudatur. cf. Stephanus ad Κάμριος; Strab. XIV, p. 655 et 688, schol. Euripid. Phoeniss. 1748. Macrobi. V, 2. qui tradit: Virgilium euersionem Troiae cum Sinone suo et equo ligneo, caeterisque omnibus, quae librum secundum faciant, a Pisandro paene ad verbum transcripssisse, et Io. Tzetz. ad Hesiod. p. 2. ed. Heinf. ubi dic. Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς, sed Καμειρεὺς ap. Pausan. II, 27, 4, cf. ibi Facius, et Steph. a Κάμριος. Alias dic. Καμαριεὺς, Καμαρεὺς; in Antholog. II, 381, XIX, v. 4. κάμριος, et in Eudoc. p. 357. Καμειρεῖος, vid. Tzschucke ad Strab. XIV, 655. Tom. V, p. 609.

Πίνδαρος, λυρικός, Prolegg. p. 252. Octo filii Megarae et Herculis a patre sunt occisi, 38, 13. et 662, 16. Castor precibus fratris immortalis est factus, 88, 12, in Nem. X, 107 — 109. Pelopem decoctum a Neptuno esse amatum, μυθικῶς tradit, 156, 31 sqq. In fatis erat, Peliam ab Aeolidis interfici, 175, 4. Vt caueret μονοπέδιλον, monitus est diuinitus Pe-

lias, 175, 14. Aureum vellus Ieruabat draco, 175, 45. Iasonem egressum ex antro Chironis, agnitumque a patre et propinquis cum iis epulatum esse tradit, 175, 106. Pelias misit Iasonem Colchidem, vt a dracone necaretur, 175, 113 et 116. Typhon ἐκατογνέφαλος, 177, 7. Neptunus, Apollo et Iupiter de nuptiis Thetidis contenderunt, 178, 3. Postquam mactata fuerat Iphigenia, Achilles filium ex ea susceptum Deidamiae tradidit, 183, 9. Telephus vulneratur ab Achille ad Caicum fluvium, 206, 10. Ἐργήμος dic. αἰθήρ, 255, 6. Hectorem nominat κίονα, 281, 7. De veteri convicio: Boeotia lus, 433, 15. Ἐν Παιῶσι de Deraenis, loco Abderitarum, 440, 8. Triton vaticinatur Argonautis, 754, 7. De montibus Arimis, 825, 3. De Mineruae πολυκεφάλῳ νόμῳ, 838, 51. De Argonautis per Libyae deserta nauem Argo portantibus, 871, 7. Triton, sumta Eurypyli forma, Argonautis viam monstrat, 886, 17. Tritonem tradit esse filium Neptuni, 886, 37. De Euphemo, 890, 14. Ἐν ἱστορίαις de Tlepolemi

- filiis et vxore Philozoë, 911, 24. cf. Not.
- Πισίδης, de Apolline Loxia, 1467, 12. Georg. Pisides, vid. Fabric. Bibl. Gr. Vol. VIII, p. 612, ed. Harl. Salmas. in Exercitatt. Plin. f. 446. duos eius versus de ichneumonis astu in crocodilum affert. Zonar. in Lex. laudat eum ad: ἀγωνόν. βίουσι. δίοπτρα. διπλόη. ἐγγυωμένη. ἐνθουσιώσας.
- Πλάτων, κωμικός, Prolegg. p. 256. vid. Voll. de Poët. Gr. p. 30. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 485 sqq. Saepe citatur in Photii et Zonarae Lex. vid. Indices.
- Πλάτων, φιλόσοφος, eius Πολιτεία, 699, 7.
- Πλούταρχος. Aegeus, vt Aethram cognouit grauidam, ense et calceos sub cauo saxo abdidit, 494, 18. Romam prodit fuisse captiuam, quae suaderet mulieribus Troianis, vt naues dominorum comburerent, 921, 7, et 1075, 13. Quirinus nominatur a Romanis Mars, 938, 21. Theseus primitias comae suae Apollini Delphico consecrat, 1133, 11. Insulas fortunatas in Oceano Atlantico esse sitas narrat, 1204, 6. De Theseo in insula Scyro agros possidente, 1324, 14.
- Πλούταρχος, ὁ νεώτερος, Sirenes fuisse narrat meretrices, 653, 29. vid. Not. et Voll. de Hist. Gr. p. 170.
- Πολύιδος, ὁ διθυραμβοποιός, Atlantem non mathematicum, sed pastorem Libycum fuisse commemorat, 879, 10. vid. Not. Fabric. in Bibl. Gr. ignorat hunc Polyidum, sed meminit Polyidi mechanici, auctore Vitruuio in Praefat. L. VII. Vol. IV, p. 181. ed. Harl. Forte voc. διθυραμβοποιός ap. Tzetz. vel adeo in Etymologo M. vnde haec ducta sunt, est corruptum, atque Polyidus mechanicus, vt contextus paene suadet, est intelligendus. In Prolegg. vbi Dithyrambici enarrantur, eius non fit mentio.
- Πρατίνος, σατυρικός, Prolegg. p. 257. vid. Not. Ab Athenaeo XI, 461, e, et XIV, 624, f. 633, a. dic. dithyrambicus: vid. quoque Aristotel. Rhetor. II, 23.
- Πρόκλος, ἐπιγραμματογράφος, Prolegg. p. 258. cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. IV, p. 493, et Vol. IX, p. 428. ed. Harl.
- Πρόκπιος, ὁ Καισαρεύς, Damascum dicit fuisse Iouis tropaeum aduersus gigantes, 688, 9. De Andromeda, 836, 22. In-

fulas fortunatas in Oceano Atlantico esse sitas tradit, 1204, 8.

Πύσανδρος, Olympias, mater Alexandri, a Pyrrho et Heleno originem traxit, 1439, 5. vid. Not. Forte est Πείσανδρος, quem conferas.

Πυθαίνετος, ἐν πρώτῳ τῶν Αἰγυπτιακῶν, Aeginam prius Oenonen esse dictam ab Oenone, Budionis filia, 175, 142. cf. Not.

P.

Ῥήγιος, vel Ῥηγῖνος ὁ Πολυμνήμων Γ. ἐν Πολυμνήμονι, Tzetzes se cum Rhegino veras sequi historias iactat, 177, p. 455. vid. Voss. de Hist. Gr. p. 420. qui vero dubius haeret. Audiamus vero Thryllitzschium nostrum: Varii fuerunt Rhegini, vt: Ibycus Rheginus, Lycus Rheginus, Theagenes Rheginus (vid. supra) et Hipys I. Hippys Rheginus, qui ap. Steph. citatur in Ἀρκὰς, et ap. Suid. γ. vbi pro Ἀργολογικῶν leg. Ἀρχαιολογικῶν (quam coniecturam nuper firmavit auctoritate Eudociae p. 245. Excell. Bast. in Comment. Palaeogr. Greg. Corinth. subiecta, p. 754. al. Ἀργολικῶν vel Ἀστρολογικῶν) et qui bene in locum Tzetzae cadit, vel legendum Ῥήγιος, qui no-

minatur Polyhistor, vel potius retinenda lectio Ῥηγῖνος, quem exhibent Suid. Ῥηγῖνος γεωματικός· ἔγραψε τὸν λεγόμενον Πολυμνήμονα, (idem habet Eudocia p. 371. sed male Πολύμνονα pro Πολυμνήμονα) et Nicephor. Callistus (in Hist. Eccl. X, 36. Tom. II, p. 89. ed. Paris. 1630. quem quoque Reines. in Voss. de Hist. Gr. Rhegino adscripsit), vbi etiam laudatur Rhegini ὁ Πολυμνήμων. Hactenus Thryllit. Supine itaque vel scripsit Tzetzes Rheginus Πολυμνήμων pro ἐν Πολυμνήμονι, vel Rheginus iste a libro suo cognominatus est Πολυμνήμων.

Σ.

Σαπφώ, λυρική, Prolegg. p. 252.

Σειληνός I. Σιληνός, ὁ Χῖος, ἐν δευτέρῳ μυθικῶν ἱστοριῶν (δύο δὲ γέγραφε βιβλία) Anticleam esse matrem Vlyssis tradit, 786, 16 et 22. vid. Not. Photius in Lexico, qui eum nominat Σέλινον, laudat ad σαρδάνιος γέλως, p. 371. ἐν δ' τῶν περὶ Συρακόσας,

Σιμωνίδης, ὁ λυρικός, Prolegg. p. 252. ὁ παλαιὸς ἐπιγραμματογράφος, οὗ Ἡρόδοτος μίμνηται, (VII, 228.) Prolegg. p. 258. vid. Fa-

- bric. Bibl.¹ Gr. Vol. II, p. 142 et 149. ed. Harl.
- Σιμωνίδης, ὁ γενεαλόγος, Iodamam ab Athene sorore esse occisam narrat, 355, 7. vid. Nott. et add. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 150 sq. inprimis not. iiii. et Groddeck in: *Biblioth. der alten Litterat. und Kunst*, II, p. 100 sqq. Ad eundem Simonidem, nepotem Lyrici, pertinet quoque locus, 219, 34. qui Mercurium ostendit esse filium Iouis et Maiaie, etsi voc. γενεαλόγος sit omissum. Scripsisse autem hunc Simonidem orat. profaica, locus in Photii Lex. ad Περιαγειρόμενοι, p. 305. allatus, ostendit.
- Σοφοκλῆς, τραγῳδός, Prolegg. p. 256. Tacere conuenit mulieribus, 3, 3. Solem omnia nutrire, 352, 3. dicit. Ajax sese confodit gladio ab Hectore accepto, 464, 7. Ἐν Ποιμείσι Protefilaum ab Hectore interfectum canit, 530, 2. Heleni vaticinium de Philoctetis l. Herculis sagittis, 911, 15.
- Στασίως, ὁ τὰ Κύπρια πεποιηκώς, sic quoque scholl. Homeri Marciana, I, 5. de Dioscuris, 511, 35. cf. Not. ὁ τὰ Κύπρια συγγραφέας, omisso nomine Στασίως, de Ilii excidio, 570, 19. cf. Tychsen in: *Bibliothek der alten Litterat. und Kunst*, I, Anecd. p. 27. et Io. Tzetz. in Chil. XIII, 658.
- Στέφανος, scil. Grammaticus, τὸ αἴ περισπῆ, 31, 2. Fragmenta eius vid. in Villois. Anecd. Gr. T. II, p. 125, 141, 142.
- Στησίμβροτος, Διόνυσον nominat Διόνυζον, ὅτι κερατοφόρος ἐξελθὼν τὸν Διὸς μηρὶν ἔνυξε, 209, 2. cf. Voss. de Hist. Gr. p. 370. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. I, p. 524. ed. Harl. Citatur quoque in Lex. Photii, p. 449. ad τυφλότερος σπάλλακος, et in scholl. Homeri Marcianis XV, 193.
- Στησίχορος, λυρικός, Prolegg. p. 252. Troianos cum simulacro Helenae ex Aegypto Troiam venisse tradit, 113, 6. Hector fuit filius Apollinis, 266, 10. Tyndareus, Icarus, Aphareus, et Lencippus filii Perieris ex Gorgone, 511, 6. Vlyss in clypeo delphinis imaginem fuisse caelatam, 658, 4. cf. Heyne ad Virgil. T. II, p. 230. de Ilii πέρσει.
- Σύμμαχος, vid. Λυσίμαχος.
- Σώτας, al. Σάσας, Σωσίας, Σωτάδης, ὁ Βυζάντιος, ἐν θεῶν λόγοις, Herculem Deum esse factum narrat, quum Pronomum gigan-

tem, Iunoni vim illaturum, interemisset, 1350, 5, b. vid. Not. Est scriptor dubius. Suidas exhibet: Σωτάδης, Βυζάντιος, φιλόσοφος, quem, si cui videatur, substituat τῷ Σώτας.

Σωτήριχος, ἐν τοῖς Καλυδωνιακοῖς de apro Calydonio, 486, 11. Eudocia p. 384. vt Suidas, nominat eum Ἀσίτην corrupte pro Ὀασίτην, cf. interptt. ad Suid.

Σωτίων. Ἄσπον tradit fuisse hiatum iuxta Adiabenen, 704, 21. φιλόσοφος, de Crathide, fluuio Italiae, 1021, 6. vid. Not.

Σώφρων, ἐν Μίμοις, Hecatae et Rheae offerri canes docet, 77, 9. vid. Not. et add. Eudoc. p. 389. et loca eius citata in Lex. Phot. et Zonarae Indicibus, vti etiam in Indice Apollonii Dyscoli de Pronomine ab Emanuel. Bekkero editi in Museo Antiquitatis Studiorum Vol. I. Fasc. II.

T.

Τζιτζής. οὕτως ἡμῖν δοκεῖ τοῖς Τζιτζίσις dicere de Pegaso, 17, 85. Docet, qua ratione velit explicare Lycophronem, 53, 14. Nolle se omnia πλατυτέγως explicare dicit, 156, 56. et 177, p. 454. Syllabam primam voc. δομή-

σαντες corripit, longa super ipsam posita, 719, 4. Κέκος voc. χελύσσουσαι vno tantum λ, caeteri duplici λλ scribunt, 727, 2. Alteram ab initio syllabam δο in voc. σαρδοιῆς corripit, 796. Voc. Ἀχιλλεύς per vnum λ effert, 798, 3. Lycophronem sibi et aliis repugnare, 805, 5. ter ibi nomen eius repetitur.

Τίμαιος, ὁ Σικελός, de statuis a Diomede positis, a Dauno vero in mare abiectis, et inde redeuntibus, 615, 15. cf. Not. Insulas Gymnesias nominat χοῖράδας, 633, 10. ὁ Σικελός Diotimum oraculo monitum Parthenopae sacrificasse, et ἀγῶνα λαμπαδικὸν instituisse tradit, 732, 9. Incolae Sardiniae parentes septuagesimum aetatis annum supergressos immolant Saturno, 796, 12. Fluuius Althaenus habet vim sanandi vulnera animalium in eo lauantium, 1050, 8. Mulieres Dauniorum nigras gestare vestes, et faciem rubro colore inficere narrat, 1137, 5. ὁ Σικελός Locrenses mille post bellum Troianum annis transactis desisse virgines offerre tradit Minervae, 1141, 30. Τρυφιδώτης, Helenam nominat Θεραπναίαν, 143, 18.

Neoptolemus est ei filius
Deidamiae et Achillis,
183, 11. Graecos ait ad
Tenedum appulisse πῦρ
ἐν κλισίῃσι βαλόντας; 344,
11. De Heleno vate,
Priami filio, 911, 14.

Τρίτων, de monte Italiae, qui
sit ὀμφαλὸς τοῦ ἔθνους, 706, 5.
vid. Not. Hic scriptor a
nobis primum in lucem
est prolatus e Codd. Vit. 1.
et Ciz. Laudatur saepius
in Athenaeo, cf. Ind.
auctorum Schweighäuf.
et in Apollonii Dyscoli
Libr. de Pronomine, vid.
Ind. Bekkeri.

Φ.

Φάλαρις (al. Φίλωσις), Caphe-
reus ei dicitur Ζάραξ, 373,
10. cf. Not. Codd. Vit. 2.
legit Φοίλωρις, Baroc. Φί-
λωσις. Thryllit. addit: an
Φιλόστρατος, vid. Brod. ad
Antholog. p. 108.

Φανόδημος, ὁ ἱστορικὸς, Diana
miserata Iphigeniam mu-
tauit in vrfam, 183, 21.
cf. Not. sed dele ibi:
Phot. Cod. 190, alieno loco
positum. Add. Etymolog.
M. ad Ταυροπόλον, unde
hausit haec Tzetzes, et
repetiit Natal. Com. I, 13.
atque, quod debemus
Reinesio, Mich. Apostol.
in: ἐπὶ Παλλαδίῃ: Ioan.
Tzetz. ad Hesiod. p. 267.
Laudatur quoque in Lex.
Photii p. 290. Παρθένοι, ἐν

τῇ ἐ' Ἀρθίδι, et p. 445,
Τριτοπάτορες, ἐν ἔκτῳ.
Φερεκράτης, κωμωδός, Prolegg.
p. 256. cf. Voss. de Poët.
Gr. 38, 1q. et Fabric. Bibl.
Gr. Vol. II, p. 473 1qq.
Saepius laudatur in
Lexic. Photii et Zonar.
vid. Indices. Apollon. Dys-
colus de Pronomine p.
404. ex edit. Bekkeri ex-
hibet fabulam eius ἐν
Μετοίκους adhuc incogni-
tam, nisi sit, quam alii, vt
Athen. III, 96, a, nominant
Μεταλλεῖς. Eudocia modo
dramata ἰζ' ab eo con-
scripta esse docet, p. 426,
sed Fabric. l.l. habet XXV.

Φερεκίδης, mare dicit παλαιόν,
διὰ τὸ πρῶτον εἶναι στοιχεῖον,
145, 2. vid. Sturz. p. 43.
Historiam Medae pro-
lixè narrat, 175, 7. Peleus
ab Euryto l. Eurytione
expiatur, 175, 124. Nomi-
nat παλλάδια πᾶν τὸ ἐξ
οὐρανοῦ πρὸς γῆν παλλόμενον,
355, 14. Anium tradit
suavisse Graecis ad infu-
lam suam appulsis, vt
apud se manerent nouem
annos, 570, 13. De Palae-
mone, 663, 7.

Φήμιος, ὁ Ἰθακήσιος, ἄσματο-
γράφος, Prolegg. p. 260. cf.
Fabric. Bibl. Gr. Vol. I,
p. 209, ed. Harl.

Φικούλης, ὁ Κορίνθιος, ἀσύμφορα,
ἢ παντελῶς ὀλίγα ἀλληγορῶν,
177, 11. Haud dubie est
nomen corruptum, nec
Codd. Mss. habent, quod

emendando ei inferuiat. E vicinia reliquorum scriptorum, quorum in numero ponitur, fuisse videtur Mythographus. Forte est i. q. 673 dic. Φιλάλιος, ὁ Κορίνθιος.

Φιλάλιος, ὁ Κορίνθιος, de Circe, socios Ulyssis in porcos mutante, 673, 4. vid. Not. Voss. de Hist. Gr. ad Φιλόλλιος, pro Φιλάλιος vult legi Φιλόλλιος, quia hoc voc. alibi quoque corruptum, e. g. Athen. I, 31, a, ubi quidam legunt Φιλίνος, emendat cum Salmasio Holsten. ad Stephan. p. 80. Add. quoque Reines. Varr. Lectt. p. 382. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 484; ed. Harl. sed Φιλόλλιος, vt tradit Eudocia p. 420, erat non Corinthius, verum Atheniensis.

Φιλίμων, κωμωδὸς νέος, Prolegg. p. 257.

Φιλητᾶς, ἐλεγειογράφος, Prolegg. p. 257. cf. Schweighäuf. Index auctorum in Athen. p. 166. Ἐν τρίτῃ Ναξιακῶν, insulas, inquit, Gymneas postea esse dictas Baleares, 633, 12. Sic omnino Φιλητᾶς pro Φιλτίας h. l. legendum esse, ostendimus in nota huic loco subiecta.

Φίλικος, εἰς τῶν ἐπτὰ ποιητῶν, οἵτινες τῆς Πλειάδος ἐλέγοντο, in Vit. Lycophr. p. 263. cf. Voss. de Poet. Gr. p. 65, et Fabric. Bibl. Gr.

Vol. II, p. 313. ed. Harl. Forte legendum Φιλίσκος, qui ab Eudoc. p. 427 iis adnumeratur, qui dicebantur τῆς Πλειάδος.

Φιλιστίων, κωμωδὸς νέος, Prolegg. p. 257. cf. Voss. de Poet. Gr. p. 40.

Φιλογένης, Lametum esse fluvium Italiae prodit, 1085. vid. Not.

Φιλόζενος, ὁ Κυθήριος, διθυραμβικός, Prolegg. p. 252. Ioan. Tzetz. in Chiliad. X, v. 840. Φιλόζενος, ὁ διθυραμβογράφος, ἣν γένει Κυθήριος. cf. Voss. de Poet. Gr. p. 47. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 314, ed. Harl. et Eudocia p. 428. Wytttenbachius docte et diligenter, vt solet, nuper de Philoxenis egit in: Diatribe de Philoxenis, inserta Philomathiae L. II, pag. 64 sqq. nec tamen laudauit, quae habet Eudocia p. 428. Φιλόζενος Εὐλητίδου, Κυθήριος, λυρικός· ἔγραψε διθυράμβους καὶ, καὶ γενεαλογίαν τῶν Αἰακιδῶν, μελικῶς. cf. quoque Hemsterhus. ad schol. Aristoph. Plut. v. 290 sqq. Fabric. in Bibl. Gr. Vol. II, p. 315. ed. Harl. vt e quibusdam patet ibi allatis locis, confundit Philoxenum Dithyrambicum et Grammaticum.

Φιλοστέφανος, ἐν τῷ περὶ Κύπρου, Cyprum; inquit, primo dictam fuisse Spheciam, 447, 30. vid. Not. De ad-

ventu Cephei et Praxandri
in Cyprum, 586, 16. Titon
fluvius non in mare exit,
sed a terra absorbetur,
1276, 10.

Φιλόστρατος, infulas fortuna-
tas narrat fuisse in Oce-
ano Atlantico, 1204, 9.
ὁ Φλάυιος, de Polyxena,
325, 19.

Φρύνιχος, τραγῳδός, Prolegg.
p. 256. ὁ τραγικός ἐν δρά-
ματι Πλευρωνίαις. f. Πλευρω-
νίαις, 435, 20. vid. Not. et
Fabric. Bibl. Gr. Vol. II,
p. 316.

Φύλαρχος. Thetis, etsi armata,
fugit Vulcanum vim illa-
turum, 175, 131. Φύλαρ-
χος omnino esse scriben-
dum, non vero Φίλαρχος,
docet Heyne in Obseruat.
ad Apollod. p. 315. Sic
quoque Eudocia p. 422.
Sunt tamen, qui quoque
scribant Φίλαρχος, quibus

Tzetzes accessisse videtur,
vt Phot. in Lex. p. 431,
ad τιάρα, vid. Herman. in
Indice.

X.

Χαΐρις (Sebast. male Λαΐρις),
Κερκυραῖος, ἀσματογράφος,
Prolegg. p. 260. vid. Not.

Χάραξ, Minerva apud Aegy-
ptios nominatur Σάις, 111,
8. cf. Voss. de Hist. Gr. p.
261, et Eudoc. p. 437.

Χάρων, ὁ Λαμψακηνός, Arcadem
fuisse tradit filium Iouis
vel Apollinis ex Callisto,
480, 7. vid. Not.

Χρησμοί, 478. 488. 494. 662.
811. 1378. 1379. 1385.
1419. τῆς Πυθίας, 482.
1378 et 1432.

Ω.

ᾠδῶν, al. Ἀγίων et Εὐφορίων,
ad quem vid. v. 911, 33.

I N D E X

RERUM, NOMINUM ET FABULARUM, QUARUM FIT
MENTIO IN TZETZARUM SCHOLIIS.

A.

- Abae, vrbs Phocidis, vnde dicta, 1074.
- Abantia, vrbs Epiri, al. Amantis, 1043.
- Abantes, al. Amantes, 1043.
- Abas, Proeti et Acrisii pater, 939. auus Elphenoris, et coniux Aglaiae (Apollod. II, 1, 1, Ocaleae, vid. Heyne) 1034.
- Abasgi, l. Abasgae, 174, et 887, 1312. al. Augasii, l. Attasii, l. Abasini, cf. Nott. Io. Tzetz. in Chil. XII, v. 904. Ἀβασγοί, leg. Ἀβασγοί.
- Abdera, 440.
- Aborigines, Itali, a Latino appellati Latini, 1254. Borigenes dicitur. 1255.
- Ablynthii, l. Aplynthii, Thraciae populi, 417.
- Ablyrtus, l. Aplyrtus, a furore Medea interficitur, 175 et 1318. Aeetae ex Idyia fil. 797.
- Ablyrtides, al. Syrtides insulae, 175.
- Abydus, 1432.
- Acamas, Thesei filius, quum de Helena reddenda cum Diomede legationem obiret, Laodice eius amore capta concumbit cum eo et Munitum parit, 447. Post Troiam captam Aethram auiam cum filio secum-abducit. Arma ab Aegeo in petra occultata sumit. In Thracia Phyllis, regis filia, eius amore incenditur, ad quam cum redire iure iurando promississet, nec rediisset statuto tempore, Phyllis mortem sibi consciscit, ipse vero equo delapsus perit: id quod alii de Demophoonte narrant, 495.
- Acamas, Antenoris filius, 447. 874.
- Acamas, mons Cypri, ab Acamante vocatus, 495.
- Acamnaces, l. Amnaces, rex Libyae, 874.
- Acarnanes, antea dicti Curetes, 671.
- Acarnania, quam seiungit fluuius Achelous ab Aetolia, 653. et 671.

Acastus, Peliae fil. ex Anaxibia l. Philomache Iasonem cum Medea expellit Iolco, 175. Eurythemidis pater, 488. Actoris pater, 901.

Achelous, in fluuio Acheloo ab ipso dicto perit, 671.

Achelous, Oceani et Tethyos filius, 712. fluuius Aetoliam inter et Acarniam fluens, et Sirenum et Terpsichore pater, 653. cum Hercule ob Deianiram luctatur, 662. Dulcedine aquarum omnes superat fluuios, et vnde dictus sit, 671.

Acheron, fluuius Heracleae Ponti, tempore Tzetzae Saonautes l. Soonantes dictus, fluuiusque inferorum, 411 et 695. vnde dictus, 705.

Acherusia, via, quae, 91.

Acherusia palus est Heracleae Ponti, et inferorum, 411 et 695.

Achilles, fil. Pelei et Thetidis, et pater Pyrrhi ex Deidamia, 53. in somnis rem habet cum Helena, 143, et 171. In insulis beatorum Medeam ducit vxorem, 174 et 798. Nominatur Pelasgicus Typhon, 177. Ligyron antea et Pyrisous dictus, 178 et 1244. Varia eius nominis etymologia, 178. mater ei parat immortalitatem: traditur a patre educandus Chironi, 178. Iphigeniam a Diana ra-

tam quaerit, 186. In insula Euxini, Leuce, confidit, 186. In insula Tenedo Cygnum cum filio Tenne, et comitem a matre ipsi datum Mnemonem occidit, 232. Fontem quomodo in Troiano litore aperuerit, 243. 245 et 279. Pelasgus et Thessalus vnde dictus, 245. Amore Polyxenae captus, Priamo patri, se, si puella sibi data esset, pro eo pugnaturum, promittit: in templo Apollinis Thymbraei a Paride transfigitur: corpus eius Graecis redditur, restitutis Priami muneribus pro Hectore datis, 269. Ossa eius recondita sunt in urna aurea Thetidi a Baccho data, 273. Propter eius cadauer grauitur est pugnatum, 774. Eius mortem deplorant Musae et Nereides, 275, et Crotoniatae, 857. Eius Manes Polyxenam poscunt inferias, 523. Apud Lycomedem in Scyro versans cum Deidamia rem habet, et ab Ulyssae agnitus ad Graecos abducitur, 276. An militiam aduersus Troianos detrectauerit, 276. Troilum in Apollinis templo cur interfecerit, 307. Trambelum, Telamonis et Hesiones fil., occidit, 407. Penthesileam interficit, quam lacrymis pro-

- sequitur, efficitque, vt se-
peliatur, 999. Therfitem
interficit, 999. Cur Si-
syphi filius appelletur,
334. Vtrum simplici λ,
an duplici λλ scribatur,
798. Eius magnitudo
quae, 857. 860. Eius
genealogia, 860.
- Ἀχιλλεύς δῆμος in Scythia
est, 192.
- Achiroë, Nili vel Protei
filia, Sithonis e Marte
mater, 583, sed v. 1161
dic. vxor Sithonis, et
mater Pallenēs et Rhoe-
tiae.
- Acilius, f. Aquilius, cur culei
supplicio affectus fuerit;
1278.
- Acragas, f. Agragas, vrbs Si-
ciliae, nominatur quoque
Aegesta f. Segesta, 968.
- Acriſius, Abantis filius, 893.
939. Argiuorum rex,
oraculum accipit de ne-
pote ipſum interemturo:
Danaën filiam includit
turri, cum Perſeo ex ea
nato in mare proicit, et
a Perſeo inuito interfici-
tur, 838.
- Actaeon l. Actaeus rex, a
quo nomen habet Acte,
503. Acteus v. 111.
- Actaeon l. Actaeus, Scythiae
mons, 1334.
- Acte, Attica, vnde dicta,
111 et 503.
- Actor, Acaſti filius, a Peleo
imprudenter in venatione
necatur, 175 et 901. Pater
Agapenoris, et coniux Eu-
rythemidis, filiae Acaſti,
488.
- Adiabene, Meſopotamiae et
Syriae regio, 704.
- Admete, Euryſthei filia,
Hippolytes balteum ha-
bere cupit: ab Hercule,
Hippolyta occiſa, accipit,
1327.
- Admetus, maritus Eriboeae
f. Alceſtidis, Herculem ex-
cipit hoſpitio, 50.
- Adonis, Thiantis e Myrrha,
vel, vt alii tradunt, Ci-
nyrae fil., a Venere amatur,
et a Muſis vel a Marte
interficitur, immiſſo apro,
829. Alius eſt Byblius,
alius Cyprius, 832. A Cy-
priis dic. Gauas, 831.
- Adrastus, Argiuorum rex,
filiam Polynici locat, 457.
Eriphyles frater, 439.
645.
- Adrias, f. Adria, fluuius in
ſinum Ionium influens,
648.
- Adrius, condidit urbem
Adriam, 630.
- Aea, vrbs Colchidis, 1011.
1024.
- Aeacus, Iouis ex Aegina
filius, 176. maritus En-
deïdis, ex ea et ex Pſa-
mathe liberi, 55 et 175.
Peleum et Telamonem
filios, Phoco fratre ab iis
occiſo, pellit Aegina, 175.
Eius precibus Iupiter
formicas mutat in homi-
nes, 176. Occupat cum
Lacedaemonum manu Ae-
ginam, 176. Nominatur

- infernī ianitor, vnde, 705.
 Apollodor. III, 12, 6. τὰς
 κλεῖς τοῦ Ἰδίου φυλάττει.
 Aëas, fluuius, e monte Pindo
 defluit, 1011 et 1020.
 Aëetes, Italiae palus, 1274.
 Aëetes, a quo dicta est palus
 Italiae, 1274.
 Aëetes, Solis et Perseidis, al.
 Antiopes fil. 174 et 798.
 pater Medee et Absyrti
 et coniux Idyiae, 798.
 Corinthi regnum a patre
 acceptum relinquit, et in
 Colchidem transit, 174 et
 1024. Ab Iasone rogatur,
 vt sibi det aureum vel-
 lus: dolose agit: perse-
 quens Argonautas dolo
 Medee retinetur: regno
 priuatur a fratre Persa et
 restituitur a Medea, 175.
 Aegae, vrbs Achaiae, 135.
 Aegaeon, Neptunus, 135.
 Aegaeum mare dic. quia flu-
 ctuat δίκην αἰγός, 135. 402.
 Aegaleus s. Aegaleon, mons
 iuxta Salamina, 1432.
 Aegesta, vrbs ab Aegeste
 condita, 471 et 953. dic.
 quoque Segesta, et Acra-
 gas, 968.
 Aegestes l. Aegestus, Cri-
 missi fluuii e filia Phoe-
 nodamantis fil., condit
 tres vrbes in Sicilia, Ae-
 gestam, Entellam et Ery-
 cem, 471. 953. 964. Ely-
 mum ducit in Siciliam,
 965.
 Aegestes, Numitoris filius,
 ab Amulio in venatione
 occiditur, 1232.
 Aegeus, Pandionis fil. con-
 iux Medee (Metae) et
 pater Medi, 175. Pan-
 dionis l. Scyrii l. Phemii
 filius; a Pandione ado-
 ptatus Athenarum rex:
 ducit Medeam (Metam),
 deinde Chalciopen, al.
 Autochten: ἄποις, timens
 fratres, adit Pythiam sci-
 scitatum de prole: ora-
 culo accepto dubius Troe-
 zenem abijt ad vatem Pit-
 theum, et ex eius filia
 Aethra filium suscipit:
 inde, ense et calceis in
 saxo cauo abditis, quos
 afferret filius adultus,
 Athenas redit, 494. 1324.
 Atheniensis, terrigena.
 Androtion dicit fuisse
 vnum ex iis, qui dentibus
 draconis in agro Thebano
 sparsis prognati essent,
 498. Pater Thesei, 1324.
 Aegialea s. Aegialia, regio
 ab Aegialeo dicta, 177.
 Aegialeus, Inachi e Melia
 fil. dat nomen regioni Ae-
 gialeae, rex Peloponnesi,
 177.
 Aegialia, Diomedis vxor,
 absente marito cum Co-
 meta, filio Stheneli, et
 Hippolyto rem habet,
 384. 1093. e bello Troiano
 reuerso Diomedi insidias
 struit, 432. 603 et 610.
 Aegilus, promontorium Pelo-
 ponnesi, 108.
 Aegina, insula, ab Aegina no-
 minata, primum Oenone
 ab Oenone, Budionis filia,

- dicta, 175. Vna e Sporadibus (male) e regione Atticae sita, Argiuorum colonia, 176. Aeginae incolae feri et agrestes, in speluncis habitant, 176.
- Aegina, Alope filia, 175. a Ioue raptam esse Sisyphus indicat patri: a Ioue in insulam, cognominatam Aeginam, mutatur: Aecum parit, 176.
- Aegisthus, cum Clytaemnestra, absente Agamemnone, rem habet, 384. 1093. et freuerfus Agamemnon ab eo occiditur, 1108. Orestes eum interficit, 1374.
- Aegonea, vrbs Maliensium, 903.
- Aegyptus, Beli filius, 630.
- Aegyptus Iouis e Thebe filius, et pater filiae Carches, a quibus vrbs Aegypti Thebae, et insula Carchedon nomen acceperunt, 1206.
- Aegyptus, Nili limo fecundatur, 118. Erat olim mare, 119.
- Aeneas, chorodidasalus, 434.
- Aeneas, Castniae s. Veneris filius, 1230. Troiam a Graecis dirutam restituit, 970. Eius genealogia: coniux Creusae, Priami filiae: eius errores et historia late exposita, 1232. 1263. Ascanii e Creusa pater, 1232. Perit in bello contra Mezentium, 1232. Post euerfam Troiam abiit in montem Atho, ibique condit urbem Aenean, ubi pater eius narratur mortuus esse, 1263.
- Aenea (Αἰνεία) vrbs ab Aenea condita iuxta montem Atho, 1263.
- Aeneas, Siluii filius et pater Latini, 1232.
- Aenianes, quibus vox καίης erat propria, 424.
- Aenus (fort. Αἰνείας), vrbs, olim Rhaecelus, ab Aenea postea dicta Aenos, 410. 1232. 1236. cf. Heyne Obseruat. ad Apollod. 158.
- Aeolia, 313.
- Aeolici, vnde dicti, 1374. Eorum dialecti proprietates quae, 247. 387. 850.
- Aeolus, Hippotae filius, Rhegii rex; astronomiae peritus, et ventorum navigationi aptorum observator: hinc dic. ventos vtre inclusos habuisse, eisque imperasse: artium quoque magicarum peritus, 738. Pater Arnes, 511. et Iocasti, 738. et Trigoniae, 874. Dat Vlyssi saccum ventis repletum, 318.
- Aëria regio, quae, 255.
- Aerope, mater Agamemnonis et Menelai e Marte, filia Catrei, 149.
- Aefacus, Priami ex Arisbe fil. vates, Meropen vxor.

- rem lugens in auem mutatur: monet Priamum, vt Hecubam tollat cum filio Alexandro, 224.
- Aefarus, Crotonis fluuius et oppidulum Oenotriae, 911.
- Aesculapius s. Asclepius, primum Epius, deinde Asclepius appellatus est, quum Asclepien oculis laborantem sanasset, 1054.
- Aesimus, Autolyce ex Amphithea fil. pater Sinonis, 344.
- Aeson, Crethei et Tyro filius, pater Iasonis, sibi ipse, ne a Pelia occidatur, mortem consciscit, 175. Coniux Polymedes, al. Arnes l. Scarphae, 872.
- Aetheria regio, quae, 255.
- Aethiola, Menelai ex Helena filia, 851. rectius legitur Hermione, vid. Not.
- Aethiopia, ibi Perseus liberat Andromedam, 838.
- Aethon. Simulauit Vlysses reuersus in patriam, se nominari Aethonem, 432.
- Aethon, dic. quoque Erychthon, 1396.
- Aethra, Thesei mater, famula Helenae, 132. 1324.
- Pitthei filia, nocte eadem cum Aegeo et Neptuno congressa filium (Theseum) parit, 494. A Dioscuris captiua abducta cum Helena rapta versatur Troiae: ei a Laodice traditur filius Munitus educandus, 447. 495. 505.
- Aethylla, al. Aethilla, Priami soror, 921. Laomedontis filia, 1075.
- Aetnae descriptio, 177.
- Aetolia, cuius fluuius est Achelous, 653.
- Aetoli quidam viui a Daunii defodiuntur, 1056.
- Agamemnon, Atrei ex Aerope fil. 149. eius sacrificium Baccho oblatum, 206. Eius astus, 276. Aiace eripit Cassandrae et templo Mineruae ablatam, 363. Et bello Troiano reuersus a Clytaemnestra accipit vestem, cui neque colli, neque manuum esset exitus, 1099. Occiditur l. in lauacro l. in conuiuio mensae accumbens ab Aegistho, 1108. 1375.
- Agauus, Paridis ex Helena fil. 851.
- Agapenor, Arcas, 478. a Dryope originem trahit, 480. Filius Ancaei, qui a Calydonio apro obruncatur, 486. In insula Cypro aerariam artem exercuisse traditur, 484. Sed v. 488. dic. pater Ancaei, et filius Actoris ex Eurythemide, Acasti filia.
- Agathocles, de quo Duris Samius librum composuit sic inscriptum: *ἐν τῷ περὶ Ἀγαθοκλέους*, 772.
- Agenor, occidit Elphenorem, 1034.

- Aglaia**, nympha, vxor Charopi et mater Nirei, 1011. cf. Diod. Sic. V, 53.
- Aglaia**, mater Thestoris ex Apolline, 427.
- Aglaia**, vxor Abantis, 1034. al. Ocalea dicta.
- Agnius** f. Hagnius, pater Tiphysos, 890.
- Agrippias**, vrbs Palaestinae, 754.
- Agylla**, vrbs Tyrrheniae, 1241. 1355.
- Ajax**, fluuis, 1011. et 1020.
- Ajax**, Locrus, abstractam e templo Mineruae Cassandram viuat, quam ei eripit Agamemnon: metu, ne occidatur, committit se mari procellis turbato, et naufragio facto perit prope petras Gyraeas, 365. a Thetide in insula Delo sepelitur, 387. 389. et 1141. Cuculo comparatur, 395.
- Ajax**, Telamonius, fil. Telamonis ex Eriboea l. Periboea; eius liberi, 55. 452. ad infaniam redactus sibi mortem consciscit, 454. Ab Hercule, sacrificiis Ioui oblati et precibus ad eum missis, Telamoni donatur: nominatur Aëtus, qua de causa? munitus leonina pelle ab Hercule fit invulnerabilis: interpretatio fabulae, 455. Cum Hectore congressus gladium ab eo accipit, quo se confodit: alii tradunt, a Paride sagitta confixum periisse, 464.
- Alaenus**, nothus frater Diomedis, a Dauno, cuius filiam Enippen amat, inter se et Diomedem constituitur arbiter, 603. 619.
- Alani**, genus Scytharum Europaeor. 887.
- Alba Longa**, vrbs Italiae ab Ascanio condita, 1232. et 1255.
- Albanus mons**, 1252.
- Albanorum regum series**, 1446.
- Alcaeus**, Persei ex Andromeda fil. 838. Amphitryonis pater, 839.
- Alcedinum mares senes a feminis vehuntur**, 387.
- Alcestis**, Peliae fil. ex Anaxibia l. Philomache, 175. ab Hercule in vitam revocatur, 51.
- Alcidice**, vxor Salmonei et mater Tyrus, 175. 872.
- Alcimenēs**, a Bellerophonte occiditur, 17.
- Alcinous**, rex Phaeacum l. Corcyraeorum, 175. 764. pater Leucotheae, 818.
- Alcmaeon**, Amphiarai ex Eriphyle filius, 439.
- Alcmene**, Electryonis filia, 839. 932. vxor Amphitryonis a Ioue grauida facta gignit Herculem, 33.
- Alcyonides dies**, quales, 750.
- Alcyoneus**, gigas, ab Hercule occiditur, 63.
- Alebiō**, Ligysis frater, ab Hercule interficitur, 649. 1312.

- Alecto, Erinnyes, 406.
 Aleius campus Lyciae, in quem Bellerophon de coelo cum Pegaso deturbatus est, 17. vnde dictus, ibid. n. 112.
 Ales l. Alens, fluuius Colophonis, h. e. iuxta Colophonem Valkenario, Siciliae, 424. 868. vid. not. Plinio dicitur Aleon.
 Aletes, filius Hippotae, 1388.
 Alexander, h. e. Paris, ad quem vid.
 Alexander, Macedo, Herculis pater ex Barsine, 801. paternum genus refert ad Herculem et Perseum, maternum ad Aeaecum, 805. 1459. 1442. Hyrcaniorum Caspiorumque transitum ferreis portis intercludit, 886.
 Alexandra, cur inscriptum hoc poema, in Argum. p. 270.
 Alexandra, filia Priami, in Argum. p. 266. cur sic dicta, p. 271. vid. Calpandria.
 Alexandria, 1312.
 Aleus, Tegeatae ex Neaera filius, infantem e filia Auge natum et expositum inuenit, et in montem Parthenium abiicit, et filiam vendere iubet Nauplium Teuthranti, 206. Pater Auges, 1249.
 Alifstra, coniux Neptuni, et mater Ogygi, 1206.
 Allegoria physica de Perseo, Gorgonibus et Pegalo equo, 17.
 Allegoria rhetorica de Bellerophonte, Chimaera, Amazonibus, et Solymis ab eo deuictis, 17.
 Allegoria de casu Bellerophontis e Pegaso, 17.
 Allegoria rhetorica et physica de Tithono rapto ab Aurora, 18.
 Allegoria Demosthenis et Tzetzae de gemina Cecropis natura, 111.
 Allegoria de Neptuni amoribus in Pelopem, et de equis ab eodem datis Pelopi, 156.
 Allegoria de Musarum Nereidumque lacrymis in Achillis funere, 275.
 Allegoria de Apollinis et Neptuni exstrukione vrbis Troiae, 521.
 Allegoria de Coccyto et Acheronte, inferorum fluuiis, 705.
 Allegoria de Aeaci, Minois, et Rhadamanthi apud inferos potestate, 705.
 Allegoria fabulae de Thebis a Cadmo conditis, 1206.
 Allegoria de Erychthonis filiae Maestrae in varias formas mutatione ad patrem alendum, 1393.
 Allegorica Erinnyum interpretatio, earumque nominum etymologia, 1137.
 Allegorica Scyllae fabulae explicatio, 45.
 Almonia, al. Halmonia l. Almopia, Macedoniae

- vrbs ad montem Cissum, 1232. et 1236.
- Aloëus, filius Solis et Perfae f. Perfeidis l. Antiope, rex Arcadiae, 174. 1024. pater Oti et Ephialtis, 697.
- Alpes, montes Italiae, ab Alpide quodam ibi interemto nomen acceperunt, 1361.
- Alpheus, Arcadiae fluuius, sanat alphas, 651. et 1050.
- Althaea, Meleagri mater, torre in ignem coniecto fatali, filio mortem affert, et se ipsa interficit, 492. et 493.
- Althaenus fluuius iuxta Podalirii sepulchrum sanat vulnera eorum, qui in eo lauantur, 1050.
- Amaclides, dominus ventorum dicitur, 738.
- Amalthea, Haemonii l. Harmonii filia; ab Acheloo datur Herculi eius cornu, 50.
- Amanus, mons, antea Melantius, nomen accipit inde, quia Orestes ibi furere desit, 1374.
- Amazones, a Bellerophonte vincuntur, 17. Themiscyrae appellantur, 1330. et Neptunides, 1332. In Atticam irruunt, sed victae in Scythiam redeunt: principes conscendunt equos, 1332.
- Ambracia, nunc Neapolis, 653. 671.
- Amisodarus, al. Amisodorus, pater Chimaerae, rex Lyciae, 17. p. 300. n. 91.
- "Amuōs, cuius dialecti sit, 247.
- "Amuamoi, quid proprie, 144.
- Amphiaraus, vates, Alcmaeonis et Amphilocho ex Eriphyle pater, 439. 440. Melanippi interfecti caput offert Tydeo, 1066.
- Amphictyon, Itoni pater, 1206.
- Amphilochus, filius Amphiarai, quum Troia capta in Ciliciam venisset cum Mopso, ille Argos discessurus tradit huic regnum in annum seruandum; elapso vero anno quum Mopsus reddere nollet regnum, res redit ad arma, et se mutuo interficiunt, 440.
- Amphilochus, fil. Alcmaeonis, dic. cum Mopso de regno et arte diuinandi decertasse singulari pugna, et periisse, 440. et 980. Argos prope Acarnaniam condit, 440. 980. 1047.
- Amphimachus, cadauera Inus et Palaemonis Corinthum desert, 107. et Sisypho tradit, 229.
- Amphion, Iouis ex Antiope fil. moenia Thebarum exstruit, 436. 598. 1209.
- Amphipolis, 417. vid. Eon.
- Amphissa, vrbs Phocidis, 1074.
- Amphithea, vxor Autolyci,

- mater Aesimi et Anticleae, 344.
- Amphitrite, cum cognouisset, Scyllam cum Neptuno rem habuisse, mutavit eam in bestiam sex capitibus et pedibus duodecim instructam, 650.
- Amphitryo, Electryoni boves a filiis Pherelai abactos restituit: hunc imprudens necat: a Sthenelo pellitur Mycenis, Thebas profectus a Creonte purgatur: insulas Echinades captas tradit Cephalo, 932.
- Amphora Thetidi a Baccho data: Achillis, Patrocli et Antilochi conditorium, 273.
- Amphryfus, Magnesia fluvius, 900.
- Ampycus f. Ampyx, Mopsi e Chloride pater et Titaeonis filius, 881. 980.
- Amulius, fil. Tiberini, et pater Auentini, 1232.
- Amulius, fil. Auentini l. Procae, fratrem Numitorem regno priuat, eius filium Aegesten occidit, et filiam Rheam Iliam f. Silviam virginitati perpetuae consecrat: a Romulo et Remo necatur, 1232.
- Amyclus, Pherarum rex, monumentum sibi erigit, 560.
- Amycus, Bebrycum rex, ab Argonautis vincitur, 516.
- Amycus, Tali fil. al. Amyclus, 451.
- Amyntor, coniux Cleobulae, et pater Phoenicis, quem ut corruptorem pellicis suae excoecat, 421.
- Amythaon, Crethei e Tyro filius, 175. 872.
- Anagon l. Anaxis, filius Castoris et Ilariae, 511. cf. Heyne Obseru. ad Apollod. p. 690.
- Anathematici poetae, qui, Prolegg. p. 258.
- Anaurus fluvius, 175. 1424.
- Anaxibia, Biantis filia, Peliae vxor, 175.
- Anaxiphus, nominatur Cenchreus, quare, 451.
- Anaxo, vxor Electryonis, 932.
- Ancaeus, filius Agapenoris, 488.
- Ancaeus, Neptuni filius, Agapenoris pater, ab apro Calydonio interimitur, 486. Eius historia, 488.
- Ancaeus, Lycurgi vel Neptuni filius, Argus naui gubernator, 890.
- Anchises, Capios fil. et pater Aeneae, 1252.
- Anchorae proprietas, 100.
- Andraemon, coniux Gorges et pater Thoantis, 780. 1011.
- Andromache capta et tradita Neoptolemo abducitur in Pharsaliam, 1263.
- Andromeda, Cephei filia e Cassiopea f. Calthepea, ut a ceto Aethiopiam patriam deuastante liberaret, ex-

- posita ei est, sed a Perseo liberata, 836.
- Andrus, 365.
- Anemone, vnde rubrum colorem induerit, 831.
- Anemoria, vrbs Phocidis, vnde dicta, 1073.
- Angaesi l. Ancaesi, populi Italiae, 1058.
- Anius, Apollinis e Rhoeone fil. e Dorippe procreat in insula Delo Oeno, Spermio et Elaidem: Graecis ad Delum appulsis suadet, vt apud se manerent novem annos, iisque pollicetur commeatum ope filiarum, 570.
- Anni tempora antiquitustria, 519.
- Antaeus, Neptuni fil. Libya rex, vir sexaginta cubitorum, ab Hercule caeditur, 662. 156.
- Antia l. Steneboea, vxor Proeti, sollicitat Bellerophontis pudicitiam, et lpreta tentatae pudicitiae iuuenem insinuat, 17.
- Antenor, pater Anthei, coniux Theanus, sororis He-cubae, aperto equo et patefactis illi portis, Graecos in urbem introducit, 340. Ope eius Vlysses Palladium rapit, 658. Filii eius Glaucus et Erymanthus, 874.
- Antenoridarum historia, 874.
- Anthedon, vrbs Boeotiae, quam Thraces incolunt: Anthedon quoque in Pa-laestina, postea Agrippias dicta, 754.
- Anthemus, fluuius Erythiae, ad quem Hercules interfecit Geryonem, 651.
- Anthesteria, dies festi Atheniensium, 1374.
- Antheus, Antenor fil. a Paride imprudenter occiditur, 152.
- Anticlea, l. Anticlia, Autolyci et Amphitheae filia, a Silypho compressa et in vtero gestans Vlysses nubit Laertae, 344. in Boeotia parit Vlysses, 786. Incidit in eam Vlysses in orco, 818.
- Antigone, Oedipi ex Iocasta matre filia, 437.
- Antigone, filia Euryti (Apol-lod. Eurytionis) et vxor Pelei vitam laqueo finit, 175.
- Antilochus. Ossa eius in vrna aurea a Baccho donata Thetidi sunt recon-dita, 275.
- Antinous, Penelopes pro-cus, 777.
- Antiochia, 1374.
- Antiope, Asopi filia, Am-phionis et Zethi e Ioue mater, 436.
- Antiope, Amazo, Melanip-pes soror, Hippolyti e Theseo mater a quibus-dam traditur, 1529.
- Antiphus, Thessali filius, in Pelasgia regionem occu-pat ab eo Thessaliam dictam, 911.
- Antissa, Lesbi vrbs, 1098.

- Aones, populus Boeotiae, 1209.
- Aornos, Aornis, Auernus, palus, vbi sita, et cur sic dicta sit, 704.
- Aphareus, Cynortae et Gorgophones filius, pater Lyncei et Idae ex Arene l. Arne, 511.
- Apharidae, Dioscurorum patruales, 546. Eorum genealogia, 511. Pugna cum Dioscuris, 447. et 511.
- Aphidas, Arcadis e nymphea Chrysopelea filius, conditor Arcadum, 481.
- Aphidnae, vicus Atticae, 503.
- Apia, dicta Peloponnesus ab Apide, 156. 177.
- Apis, Phoronei filius: ab eo Peloponnesus nominatur Apia; tyrannus occiditur a Thelxione et Telchine, 177.
- Apollo, dic. in Argum. Lycophr. χρησμολόγος et μάντις p. 267. vid. Not. Amore Daphnes ductus corona ex eius arbore connexa redimitur, 6. Quum contra Iouem cum reliquis Diis conspirasset, haec poena ei iniungitur, vt Laomedonti feruiat, murosque Ilii exstruat, 34. Cum Ioue et Neptuno certat de nuptiis Thetidis, 175. Delphinum draconem sagittis conficit, 208. Castalio Cretensi dux fit itineris, 208. Natus in Lyciam discedit, 401. Pater Thestoris ex Aglaia, 427. Pater Mopli vatis ex Manto, ibid. Raptit Marpessam, Idae sponsam, quae vero Idam praefert Apollini, 561. Teneri e Melia pater, 1211. An per se oracula Delphis ederet, 1420. Cognominatur: Priepaeus l. Priapaeus, 29. Delphinus, 208. Ptous, 258. Thymbraeus, 269. Ptous, Genitalius, Ὠρίων, 352. Molossus, Μολύβδης, Κοῖτος, 426. Hylates, 448. Drymas l. Drymaeus, 522. A Laconibus Sciaestes et Orchicus, a Boeotiis Telphusius, 561. Cynthius, 574. Alaeus, 911. Patareus, 920. Medicus, Lepsius, Termintheus, 1206. Zosterius, 1278. Sminthius, 1302. Clarus, 1464. Loxias, 1465.
- Apollonia, vrbs Epiri, 911. 1034.
- Apollonia, vrbs Cyrenarum, 877.
- Aptera, Cretae vrbs, vnde dicta, 653.
- Apuli, quinam populi, 603.
- Aqua, primum elementorum quidam esse produnt, 145. qualis ex siccis erumpat locis, 177. falsa magis purgat, quam dulcis, 135. Primum aquae vniuersam terram obruebant, 22.
- Aquila. Acies eius oculo-

- rum: varia genera: cur ὀφθαλμοὶ vocentur, et quomodo pullos probent, 148.
- Araethus**, fluvius Epiri, 409.
- Arcades**, rustici et venatores, 399. vnde orti, 480. Profeleni cur dicti: primi dicc. fuisse, qui Diis sacrificia offerre docerent, 483. **Arcades Azanes**, 1374.
- Arcadia**, 174. 480. 706.
- Arcas**, Iouis l. Apollinis filius ex Callisto, Lycæonis filia, incidit inter venandum in Hamadryadem Chrysopeleam, e qua Elatum et Aphidantem, qui sunt auctores Arcadum, suscipit, 480.
- Archelaus**, al. Agelaus, servus Priami, quem hic iussit Alexandrum natum exponere, 158.
- Archemorus**, filius Lycargi, sacerdotis Iouis Nemei, 373.
- Architeles**, Ennomi f. Ennomi ab Hercule inuito interfecti pater, 50.
- Arminius Zelita** infamia notatus, 1432.
- Arene**, Oebali filia, Apharei vxor, et Lyncei Idaeque mater, 511.
- Arete**, Alcinoi vxor, Iasonem et Medeam matrimonio iungit, 175. 813.
- Arganthonius**, rex Tarenti, vbi octoginta annos regnavit, 643.
- Argella** dic. primum Italia, 1232.
- Argini** sunt Dores, 176.
- Argô**, Iasonis navis, 175. a quonam exstructa, et vnde dicta, 883. Locuta esse narratur, 1319.
- Argonautae**. Eorum numerus, nomina, historia et navigatio, 175. Cum Iasone petunt Colchidem; in reditu transmittunt Eridanum, et insulas Syrtides (Apfyrtydes), Sirenes, Charybdi, Scyllam, Cyaneas: Trinacriam praeteruecti in Phaeaciam veniunt: hinc Cretam, Euboeam Locridemque praeternaugantes redeunt Iolcum, 175. 886.
- Argo** navem per Libyæ deserta per plures dies trahunt; templum Herculi dedicant, 871. 872. 886. Minyæ appellantur, 874. Mopsium, vnum e sociis, sepeliunt, 874.
- Argos**, regio dicta ab Argô, 177.
- Argos**, Amphiloichium, prope Acarnanes ab Amphilocho conditum, 440 et 980.
- Argos**, Hippium, a Diomede in Italia exstructum, 592.
- Argus**, Iouis et Niobes fil. a quo Argos regio dicta, 177.
- Argus** (Panoptes) ab Ione trucidatur, 836.

- Argus, filius Phrixi e Chalciope filia Aeëtae, 22.
- Argyrippa, Argos Hippium, vrbs a Diomede in Italia condita, 592. et ab Apulis dicta Arpi, 603.
- Argyrium, oppidulum Siciliae, et patria Diodori historici, 1017. Vnde dicti Argyrini, 1011 et 1017.
- Ariadne, Minois e Pasiphaë filia, 798.
- Arimi, montes Ciliciae prope Lydiam, sedes Typhonis, 825. 1354.
- Arion, rex Mileti, a Priamo emit Hesionem, eiusque filium Trambelum, uti suum, educat, 467.
- Arion, equus, Neptuni e Cerere progenies, 152. 766.
- Arisbe, Meropis filia, Priami vxor, Hyrtaco datur, 224.
- Arisbe, Teucris filia, Dardani vxor, et Erichthonii mater, 1306. vid. Batia.
- Aristagoras auctor fuit, vt Athenienses complures Dario subiectas vrbes popularentur, 1432.
- Aristoteles, vid. Battus, qui quoque sic est nominatus, 886.
- Armorum fabricandorum ratio in Lemno primum inventa, 224. 462.
- Arne, prius Sinoëssa dicta, vrbs Boeotiae, ab Arne, Neptuni nutrice, appellata, vel, vt alii tradunt, a multitudine agnorum, 644.
- Arne, Aeolis filia, Aphareii vxor, mater Lyncei et Idaei, 511.
- Arne, coniux Aesonis, et mater Iasonis, 872.
- Arfinoë, quae per anagramma, in Vit. Lycophr. p. 264.
- Artabanus, Persa, 1432.
- Artachaeus, Persa, 1432.
- Artaci, quae gens secundum Herodotum, 835.
- Artaphernes, mittitur a Dario in Graeciam, 1432.
- Artemisium, Leonidas ibi occurrit Xerxi, 1432.
- Arthmius Zelita, legatus Darii, ab Atheniensibus punitur, quia aurum Persicum attulerat, 1432.
- Asbyliae, gens Libyae, 848 et 895.
- Ascanius, Aeneae e Creusa filius, patre mortuo fit rex Latinorum: vincit Mezentium, 1232.
- Ascanius, lacus in Lydia, 1353.
- Ascles, Epidauri tyrannus, ab Aesculapio sanatur, 1055.
- Asia, Oceani e Pompholyge filia, 894. 1283.
- Asia, terra, nomen accepit vel ab Asia, Promethei matre, vel ab Asio quodam, vel ab Asia, Oceani et Pompholyges filia, 894. 1283. Asia eadem erat mater Atlantis, et vxor Iapeti, 219.

Afíneus, filius Pollucis et Phoebes, 511.

Afinus, acuti auditus animal, 1401.

Afíus, nomen Asiae dedisse traditur, 1283.

Afmatographi, poëtae, qui, Prolegg. p. 259.

Alópus, rex insulae Salaminis, 110. pater Aeginae, 176. et Antiopes, 436.

Asphaltites, lacus, 704.

Allaracus, Trois filius et pater Cappyos, 1232. 1306.

Astacus, Melanippi pater, 1066.

Asteifanus, quale schema, 163.

Aster marinus contra artes magicas efficax, 630.

Asteria, Coei e Phoebe filia, Persae coniux, 1175. Soror Latonae, Iouis concubitum fugiens in coturnicem se mutat, et cum in mare deuolasset, in insulam vertitur, Ortygiam et Asteriam vocatam, 401.

Asteria, filia Teucris et Eunes, filiae Cypri, 450.

Asteria, insula ab Alteria nominata: dic. quoque Ortygia, et deinde Delus, 401.

Asterodia f. Asteria, mater Crissi et Panopei e Phoco, 53. 939.

Asterius, alias Minotaurus, eius forma, 653. Pasiphaë filius, rex Cretae, iubet Taurum rapere Europam, 1299. A Minoë

et tauro, a Daedalo facto, vel a Teucro genitus, 1301.

Astyanax, filius Hectoris, 1216.

Astynome, Chrysaë fil. Agamemnonis vxor, 183. 298.

Astyoche, Simoentis filia, Erichthonii vxor, et Trois mater, 29.

Astyoche, Priami soror, 921. Laomedontis filia, 1075.

Astypalaea, Phoenicis filia, Ancaei e Neptuno mater, 488.

Atalanta, aprum Calydonium primo vulnerat, cuius caput et pellem a Meleagro accipit, 492.

Ates, Phrygiae mons, 29.

Athamantia, ager in Boeotia, 22.

Athamas, Aeoli fil. ac Thebanorum rex: vxores eius Nephele et Ino: liberi e Nephele Phrixus et Helle, Clearchus f. Learchus, et Palaemon l. Melicertes ex Inone: Dionysum educat, ideo a Iunone in furorem coniectus Learchum configit: Boeotia relicta Themistonem, filiam Hypsaei, tertiam ducit vxorem, e qua Leuconem, Erythrum, Schoeneum Ptoomque suscipit, 21. Palaemonem in lebetem cum vellet immittere, is servatur a matre, 229. O-

- raculum quare consuluerit, et quodnam responsum tulerit, 21.
- Athenae, vnde dictae Actae, 111.
- Athene, Aegyptiis dic. Saïs, 111. vid. Minerua.
- Athenienses, vnde dicti terrigenae, 111. Eri-gunt victoribus columnas, 417. Codri appellati, 1389. Apollinis oraculum de classe instruenda perperam sunt interpreta-ti; Xerxem nauali proe-lío deuincunt, 1419. Vr-bes Darii populantur complures; legatos viuos sepeliunt: vnum e sena-toribus suis obruunt lapi-dibus, 1432.
- Atho, mons, 1263. Xer-xes eum perfodit, 1414.
- Atintanes, populi Epirotici, 1044.
- Atlas, ortus ex vrbe Liby-ae Plyno: maritus Pleio-nis et pater septem filia-rum, Iapeti et Asiae fi-lius, 149 et 219. Liby-cus, astronomiam inue-nit, 482. Poenus, astro-nomus, qui cum astra in monte alto obseruaret, lapsus in mare decidit et perit; hinc mons Atlas, et mare Atlanticum di-ctum. Alii tradunt, eum fuisse pastorem, et a Per-seo Gorgonis capite in lapidem conuersum, 879.
- Atreus, Pelopis et Hippo-damiae fil, 149.
- Attalla, vel Entella, vrbs Siciliae, 953.
- Attica, regio sterilis, 111. Mineruae sedes dicta, 1406. A quo Acte ap-pellata, 504.
- Atys, rex Lydorum, pater Lydi et Tyrrheni, 1551.
- Auentinus, Amulii filius, et pater Numitoris et Amulii, al. Procae, 1232.
- Aues Diomedae, quae-nam, 603.
- Auge, Alei filia, ab Her-oule compressa fil. Tele-phum parit, et in lucum Mineruae exponit: iussu patris a Nauplio vendi-tur Teuthranti, eique nubit, 206. 1249.
- Augeas, rex Elidis, Solis et Iphiboës l. Iphinoës l. Phoeboës l. Telebiae fi-lius, ob mercedem pro purgato stabulo denega-tam ab Hercule bello in-festatur, 41. 751.
- Aulis, 202. 329.
- Aulothus, fil. Castoris et Hilairae, 511.
- Aurora, mythographis Dea corpore induta, 16. Pe-gaso vehitur, 17. Ti-thoni coniux: immorta-lem eum reddit: quomo-do haec physice et alle-gorice explicentur, 18.
- Ausigda, vrbs Libyae ad flumini Cinyphum, 885.
- Auson, Vlyssis et Circes fi-lius, 44. 702.
- Auson, Itali et Leutariae l. Leucariae filius, 702.

Occurrit ibi etiam alius
Aufon, parentibus eius
non nominatis.

Aufones proprie dicc. Au-
runci, et nominati ab
Aufone, Itali et Leuca-
riae f. Leutariae filio,
615. 702. 872. E Pel-
lene transferunt in Ita-
liam, ibique confederunt,
922.

Aufonia, Italia dicta, ab
Aufone, Vlyssis et Circes
filio, 44. Eius fines, 44.
615.

Autochthe, Persei filia, Ae-
gei vxor, 494.

Autolycus, Anticleae pater,
786. ex Amphithea susci-
pit Aesimum et Anticle-
am: arte furandi excel-
lit: abigit e grege Sisy-
phi pecora, et furto de-
tecto offert Sisypho stu-
prum filiae Anticleae,
344.

Autolycus, pater Polyme-
des, quae erat vxor Ae-
sonis, et mater Iasonis,
175.

Axiothea, coniux Prome-
thei et Deucalionis ma-
ter, 1283.

B.

Bacchae, quatenam fuerint,
143. Laphystiae et Ma-
millones nominantur,
1236.

Bacchus, Dithyrambi ab
eo dicti, vnde, Prolegg.
p. 252. Iouis et Seme-
les fil. 273. Delphis cum

Apolline colitur, 208.
Agamemnoni pro sacrifi-
ciq Delphis oblato gra-
tias relaturus Telephum
Graecos instantem co-
hibet, 211. Descendit
in Orcum et matrem edu-
cit, 212. Idem cum O-
siride, 212. A Lycurgo
e Thracia expulsus a The-
tide excipitur, eique do-
nat urnam auream, in
qua postea Achillis, Pa-
trocli et Antilochi ossa
sunt recondita, 273. Iu-
venis et senex fingitur,
212. a Rhea expiatur,
273. Cornutus fingitur,
209 et 1236. Cognomi-
na ei sunt: Supplanta-
tor, 206. Taurus, 209.
Enorches, Dionyxus,
Iphausterius, 212. Pro-
blastus, 577. Laphy-
stias, a monte Boeotiae
Laphystio, 1236. Οἰζου-
ρός, 1246. Θέαιρος, 1247.
Zagreus quoque dic. Dic-
nylus f. Bacchus, Iouis
et Proserpinae filius,
quem Titanes discerpunt,
et Minerua eius cor pal-
pitans adhuc ad patrem
desert, 555. v. Hesych.
et Suid. ad Ζεγυρεύς.

Bacides, tres erant vates,
Boeotius, Atheniensis et
Arcas, 1278.

Baeus f. Baius, gubernator
Vlyssis vita defunctus in
Sicilia sepelitur, a quo
Baiae insulae et vrbes, et

- Baii portus nomen acceperunt, 694.
- Baetes, fluvius Gaditanus, 649.
- Baleares f. Baliares insulae Gymnesiae dictae, 633.
- Balius, equus, a Neptuno dono datus Peleo, 178.
- Barbine mater Herculis ex Alexandro Magno, 801.
- Batia, Teucris filia, Dardani vxor et Erichthonii mater, 1306.
- Batia, a Lycophrone dicta Arisbe, filia Scamandri et soror Teucris, 29. 1306.
- Battus, etiam Aristoteles dictus, e posteris Euphemi, Argonautae, e Thera migrat in Libyam et Cyrenas condit, 886.
- Battus, quid dialecto Libyca, 886.
- Beatorum insulae, ubi sitae, 1204. vid. Insulae.
- Bebryces, priscis temporibus terram Troianam inhabitabant, vnde quoque nominata Bebrycia, 516.
- Myfi sic dicc. vti etiam Galliae Narbonensis populi, 1305, et 516.
- Bellerophon, Hipponus quoque dicc.: fratrem in Phrygia inuitus interficit: Argos profugit, et a rege Proeto hospitio exceptus expiatur: Antaeae f. Stenoboeae amorem reiecit: Proetus ab vxore pudicitiae tentatae insinulatum ad Iobatem mittit necandum, cuius iussu Chimaeram Pegasus vectus occidit: Solyinos et Amazones vincit: Lycios ipsum per insidias aggressos conficit: Iobates ei filiam Philonoën in matrimonium dat, et heredem regni facit: Pegasus, quo coelum petere tentat, eum in terram excutit: allegoria, 17.
- Belli causa et origo inter barbaros et Graecos, in argument. poematis p. 276 sqq.
- Belonice f. Belenice, Brontei filia, et mater Erichthonii e Vulcano, 111.
- Belus, Libyes filius, Aegypti et Danaï pater, 630.
- Bephyrus, Macedoniae fluvius, 273.
- Bias, pater Anaxibiae, 175.
- Bisaltae, populi Thraciae, 417. 425.
- Bistones, populi Thraciae a Bistono Martis aut Terpsichores filio dicti, 417.
- Bithynia, 1305.
- Boagrius, Locridis fluvius, 1146.
- Boeoti. Eorum vitae genus, 633. Dicc. Temmices a monte Temmico, 644.
- Bocum, Doridis oppidum, 980.
- Bombylia f. Bombylium, oppidum et mons Boeotiae, 786.
- Bombylius, animalculum api simile, vnde dictum, 786.

- Borigines** l. **Borigini** i. q. **Aborigines**, 1253.
- Bosporus**, a **Dario** ponte stratus, 1285. **Cimmericus**, 1332.
- Branchidarum** oraculum in regione **Milesia** a **Brancho** constitutum, 1379.
- Bpétas**, quid proprie significet, 948. 1135.
- Brimo** dic. **Hecate** et **Proserpina**, 698. 1176.
- Briseis**, **Hippodamia**, vid. **Hippodamia**.
- Britannia**, insula in Oceano sita, media inter occidentalem **Britanniam** et orientalem **Thulen**: illuc animas defunctorum transvehi tradunt, 1204.
- Bronteus** f. **Brontaeus**, pater **Minervae** cuiusdam reginae, **Belonice** dictae, 111.
- Bubaris**, **Perfarum** dux militaris, 1432.
- Bunicus**, **Alexandri** ex **Helena** filius, 851.
- Bunus**, **Mercurii** e **Nympha** fil. regnum **Corinthis** ab **Aeëta** in **Colchidem** abeunte accipit administrandum, 174. 1024.
- Bura**, vrbs **Achaiae**, 72. 589.
- Butes**, **Argonauta**, ad **Sirenas** exit, 175.
- Byblus**, vrbs **Phoenices**, 829.
- Byzantium**, 410. 1285.
- C.
- Cadmilus**, **Boeotiis** est **Mercurius**, 162.
- Cadmus**, e dentibus draconis **Martis** ab eo sparsis nascuntur **Erechthidae**, 111. a quibus **Thebani** sunt orti, 1206. Venit ex **Aegypto** in **Graeciam**: condit **Thebas**: historica allegoria, 1206.
- Caïcus**, fluvius **Myfiae**, 206.
- Caira**, figuli filia, **Neleo** dat argillam, 1379.
- Calabria**, quomodo primum dicta, 433. 603. Circa sinum **Ionium** et **Adriam** iacet, 852.
- Calchas**, **Thestoris** filius, vates, a **Mopso** arte vaticinandi victus prae moerore vitam finit **Colophone**, 427. 980. Vbi tumultatus fuerit, 1047.
- Calchas**, vates, non **Thestoris** filius, 978.
- Callimachus**, dux, 1432.
- Calliope**, **Musa**, **Orphei** et **Cymothonis** ex **Oeagro** mater, 831.
- Callirrhoe**, Oceani filia, **Geryonis** mater, 751, et **Minyae**, 874.
- Callisto**, **Lycaonis** filia, et **Arcadis** ex **Ioue** l. **Apol-line** mater, 480. **Dianae** comes, a **Ioue** in vrsam mutatur, 481.
- Calydnae**, insulae duae iuxta **Troiam**, a quodam **Calydno** dictae, 25. 344.
- Tenus** et **Myconus**, 389.
- Calydnus**, ante **Ogygum** **Thebis** imperat, easque muris cinxisse traditur, 1209.

Calydon, 50.

Calydonius aper dic. quoque Oetaeus, 486. necatur a Meleagro, 492.

Calypso, Solis e Perfide filia, 174. Vlysem iubet naviculam struere, moxque muneribus onustum dimittit, 757.

Camarinaei dicuntur quoque Lotophagi, 318.

Camirus, vrbs Rhodi, 923.

Canastra, Canastraeum promontorium in confinio Macedoniae et Thraciae, 526. Canastra f. Canastrum quoque vrbs Macedoniae, 1441.

Canobus, mons, 630.

Candaon, Boeotiis est idem, qui Orion, 323. v. Orion.

Canes, Rheae et Hecatae immolari soliti, 77. Apollini sacri, 440.

Canon Grammaticus, 252.

Capaneus, moenia Thebarum diruturus a Ioue Gongylate necatur, 455. 437.

Caphereus, mons f. promontorium Euboeae, 373. 384. 902. 1093. vid. Zarax.

Capys, Assaraci filius, et Anchisae pater, 1232.

Capys, Catini filius, et pater Tiberini, 1252.

Carcer Cassandrae, 349.

Cares primi, qui mercede arma auxiliaria sumerent, 1584.

Carche, Aegypti filia, a qua insula Carchedon dicta, 1206.

Carchedon, 1206. 1312.

Caria, 1578.

Caricus, fluvius et locus Laconicae, 149. Chersoneus Carica, 1048.

Carius, Cypri locus, 448.

Carne l. Carnis, vrbs Phoeniciae, 1291.

Carpathus, - Rhodi vrbs, 924.

Carphaeum l. Carphaea, vrbs Doridis, 980.

Cartilago, quae, 155.

Carystus l. Caristus, l. Carycus, pater Zaracis l. Zarecis, Chironis filius, 373. 580.

Callandra l. Alexandra, et Helenus, gemelli: eorum natalicia in Thymbraei Apollinis templo celebrata: quare in eo fano a parentibus relictis infantes: vnde dicta sit: pollicitatio ab Apollinis sacerdote ei facta: cur demens habita: cur et quomodo a patre Priamo in carcerem detrusa: quae dialecto per duplic. ss scribatur, in Argument. Lycophr. p. 266 lqq. A patre Priamo, cum insanire videretur, detinebatur inclusa in domo ad modum pyramidis exstructa, 350. Apollo ab ea reiectus efficit, vt vaticinanti nulla habeatur fides, 353. 1457. Ab Aiace e templo Mineruae vi abstracta et compressa, ei ab Agamemnone eripi-

- tur, 565. Dauni in eius honorem templum in Italia apud paludem Salpen exstruunt, 1128. Eius genealogia, 1306.
- Κασσάρα* f. *Βασσάρα*, quid significet, 771.
- Κασσιόπεια* f. *Cassiopea*, *Cephei* vxor cum *Iunone* vel cum *Nereidibus* de formae pulchritudine certans: *Neptunus* harum rogatu immisit cetum, qui *Aethiopiam* vastaret, 836.
- Cassiphone*, *Vlyssis* e *Circe* filia, 797. nubit *Telemacho*, eumque mortem matris ab ipso interfectae vltura occidit, 808.
- Castalius*, *Cretensis*, 208.
- Castanaea*, *Magnesiae* et *Thessaliae* vrbs, 907.
- Castor*, ducit *Ilairam*, et ex ea suscipit *Anagonen* f. *Anaxin* et *Aulothum*, 511. vid. *Dioscuri*.
- Cataclysmi Deucalionis* vis, 72. quo tempore, et quare euenerit, 72. 481. 589.
- Catana*, 688.
- Catreus*, *Cretensis*, pater *Aeropes*, 149. et *Clymenes*, 384.
- Caucasus*, 826.
- Cebren*, fluius, pater *Oenonae*, 57. et *Meropes*, 224.
- Cecrops*, rex *Atticae*, ex vrbe *Aegypti*, *Saide*, huc profectus, qua de causa dic. biformis: primus in *Graecia* matrimonium instituit legitimum, 111.
- Celaeno*, filia *Atlantis*, vxor *Promethei*, mater *Lyci* et *Chimaerei*, 17. 132. 219.
- Celaeno*, mater *Eurypyli* et *Tritonis* e *Neptuno*, 886.
- Celenae*, vrbs *Phrygiae*, 1432.
- Celtus*, al. *Celtrus*, lacus in *Pontum Euxinum* influens, 189.
- Cenaeum*, *Euboeae* promontorium, in quo *Hercules* *Ioui* sacrificaturus venenata veste amicitur, 50.
- Cenchreus*, al. *Cynchreus*, l. *Cychreus*, *Neptuni* filius e *Salamine*, *Asopi* filia, rex *Salaminis*, relinquit *Telamoni* regnum, 175. Ei paret insula *Salamis*, 110. *Neptuni* et *Salaminis* filius, *Anaxiphus* quoque dictus. *Variae* de eo opiniones, 451.
- Cenotaphiorum* mos apud antiquos, 362.
- Centaury* *Ixionis* et *Nepheles* liberi, excepto *Chirone*, qui fuit filius *Saturni*, 1200. ab *Hercule* partim occiduntur, partim e *Thessalia* eiecti ad insulam *Sirenum* aufugiunt, ibique pereunt, 670.
- Cephalenia* f. *Cephalenia* incolitur quatuor gentibus, *Pronis*, *Samis* (*Samaeis*), *Pallensibus* et *Cranis*, 791. Nomen habet a *Cephalo*, 932.

- Cephalus, amatur a Comaethone: accipit ab Amphitryone insulas Echinades, quas a se appellat Cephaleniam, 932.
- Cepheides, a quo dicti Aethiopes, 834.
- Cephenes, qui populi iuxta Herodotum, 835.
- Cepheus, ex Achaia oriundus in Cyprum appellit, 447. 586.
- Cepheus, Aethiopum, al. Persarum rex, Andromedae pater, 834. oraculo monitus filiam Andromedam ceto deuorandam exponit, 836.
- Cepphus, animal marinum, 837.
- Cérais, auicula salax, 1317.
- Ceraestia, Cyprus, vnde dicta, 447.
- Ceraunii montes, 175. 1011. Siciliae, vel, vt alii tradunt, Italiae, 1017. 1305.
- Cerberus, centiceps Orci canis, 699.
- Cercaphus, mons Colophonis, h. e. Colophoni imminens, 424.
- Cerebia, Polydectis e Neptuno mater, 838.
- Ceres, scapulam Pelopis comedit, 152. 155. Cognominatur Ennaea, Erinnyes, Hercynna, Duria, Ensi-fera, 153. *Δηώ*, 621. Curita, 1390. Eadem est, quae Isis, Osiridis vxor, 212. Forma Erinnyos cum Neptuno congressa parit Arionem equum, 152. 766.
- Cérne, Oceani insula, 16. vnde sol oriri videtur, 18. 1084.
- Cetus Neptuni ira in Troianam regionem immissus, 34.
- Ceyx, Herculem exulantem Trachinem excipit, 50.
- Ceyx, Hylli ex Iola filius, 804.
- Chaladrus, vrbs Macedoniae, 1342. Sed v. 1441. dic. Chaiadra f. Chalastra, Canastra, vrbs et palus Macedoniae.
- Chalcedon, vrbs Asiae, ad Symplegades sita, 1285.
- Chalcidia dialectus, quae, 252.
- Chalciope, Rhexenoris fil. Aegei vxor, 494.
- Chalciope, filia Aeëtae, Phrixi vxor, 22.
- Chalcodon, Elphenoris ex Melanippe pater, 1034.
- Chalybes, Scythiae populi, apud quos optimum est ferrum, 1109.
- Chaos, 177.
- Chariboea, vna ex anguibus, quae filium Laocoontis interimit, 344.
- Charientismus, quale schema, 163. 402. 440.
- Charopus, pater Nirei, et coniux Aglaiae, 1011.
- Charybdis, vbi sit, 45. Ter in diem sorbet aquam, terque eructat, 745. 818.
- Chiraera, monstrum, eius forma, pater, et fratres, a

- Bellerophonte occiditur.
Explicatio fabulae, 17.
- Chimæreus, Celaenus et
Promethei fil. Troiae se-
pultus iacet, 17. 152. 219.
- Chiron, hippocentaurus,
educat Achillem, 178.
Phoenicem oculis priu-
atum sanat, 421. Carysti
pater, 580. ab Hercule
ei vulnus infligitur, 670.
Saturni e Philyra filius,
1200.
- Chloris, Orchomeni filia,
Ampyci coniux, et Mopsi
mater, 881.
- Chone, vrbs Oenotriae, 912.
- Chrysaor, e collo truncato
Medusæ ortus, 17. 842.
Geryonis pater, 751.
- Chryse, insula, 911, et 912.
- Chryse, nympa amat Phi-
loctetem in insula
Lemno, 911.
- Chryses, Agamemnonis ex
Astynome filius, 183.
- Chrysopolea, nympa, rem
habet cum Arcade, et gi-
gnit Elatum et Aphidan-
tem, 480.
- Chrysopolis, vrbs ad Pon-
tum Euxinum sita, vnde
nominata, 183. 417. cf.
Eon.
- Chrysothemis, Aegisthi pri-
vigna, 200.
- Cicadae, senescentes re-
puerascunt, 18.
- Cicones, ad quos appellit
Vlysses, eosque vincit,
818. Hom. Odyss. 4,
39.
- Cilicia, 177.
- Cilla, soror Hecubæ, vxor
Themisti l. Thymoeti, et
mâter Muniti e Priamo:
ab hoc occiditur, 224.
315.
- Cimmerii, ad Oceanum occi-
dentalem habitant, 695.
vid. Io. Tzetz. Chil. XII,
448. Tenebris sunt in-
voluti, 1427. Mare Cim-
merium, 818.
- Cimphus, Lydiae vicus,
1352.
- Cinyphus, fluius Libyaæ,
885.
- Cinyras, rex Cypriorum,
pater Adonidis, 831.
- Circaëum, Italiae mons,
1273. a Circe dictus,
1276.
- Circe, Solis e Perseide filia,
soror Aëtae, 174. Vlyssis
socios in porcos mutat,
673. mater Aufonis ex
Vlysse, 702. mater Tele-
goni et Cassiphones ex
Vlysse, 794. 797. a Tele-
macho occiditur, 808.
- Ciris, Italiae fluius, 930.
946.
- Cissus, mons Macedoniae,
1232. 1236.
- Cithæron, 683.
- Clarius, vnde dictus Apollo,
1464.
- Clarus, mons et oppidum
Asiae ad Colophonem,
1464.
- Clearchus, fil. Athamantis
ex Ino, 21. al. Learchus.
vid. L.
- Cleobule, vxor Amyntoris et
mater Phoenicis, 421.

- Cleobule, Aeoli l. Aepoli filia, vxor Mercurii et mater Myrtili, 156.
- Cleodaeus (Cleodotus) Hylli ex Iola filius, et pater Temeni ex Peridea, 304.
- Cleopatra, Deucalionis vxor, et mater Idomenei, 451.
- Cleopatra, soror Midae, 1397.
- Cleopatra, virgo primum lecta a Liocris ad Miner-
vam placandam, 1141.
- Cleſithera l. Cleſythera, filia Idomenei a Leuco ſponſo necatur, 584. 1218.
- Clete, Amazo, nutritrix Pen-
theſileae, quae cum Pen-
theſileam per mare quae-
reret, in Italiam delata
condidit Cletam urbem,
cuius reginae deinceps
omnes Cletarum nomen
tenuerunt, 995.
- Clete, vrbs, 995. 1000.
- Clio, Muſa, Lini e Magnete
mater, 831.
- Clonia l. Colonia, vxor
Hyerei ſterilis accipit a
Neptuno, Ioue et Apol-
line hoſpitio exceptis
filium Orionem, 223.
- Clymene, filia Catrei, vxor
Nauplii, mater Palamedis,
384. 1512.
- Clytaemneſtra, vxor Aga-
memnonis abſente marito
cum Aegithio rem habet,
384. 1093. filia Tyndarei
et Ledaе, 511. Praebet
marito Agamemnoni tu-
nicam exitu carentem,
1099. Echidnae compa-
ratur, 1114. Agamemno-
nem occidit, 1375.
- Clytia, pellex Amyntoris,
421.
- Cneceorum fluuius in La-
conica, poſtea dictus
Oenus, 550.
- Cnidus, 1388.
- Coccyx, auis, a Romanis cu-
culus dic. cui Ajax com-
paratur, 395.
- Cochlearum vſus in com-
mittendis proeliis, 250.
- Cocytus, fluuius inferorum,
699. 705.
- Codri, vocati Athenienſes,
1389.
- Codrus, rex Athenienſium
pro patria ſe deuouet
ſumta lignatoris veſte,
1378.
- Coeus, fil. Coeli, 1175.
- Coeli figura et motus, 17.
- Coelum, Οὐρανός, pater Eury-
biae, Phoebes, Coei et
Crii, 1175.
- Coeranus, pater Polyidi,
811.
- Coeus, Coeli filius, Aſteriae
e Phoebe pater, 1175.
- Colchi, dicc. Indicoſcythae,
Leucoſyri, Scythae Aſia-
tici, Lazi, et habitant
prope Maſſagetar. iuxta
Phaſin, 174. 887. 1312. Ad
perſequendos Argonautas
miſſi, quorum alii in
montibus Ceraūniis, alii
in ſinu Illyrico et inſulis
Abſyrtidibus, alii denique
in Phaeacia conſidunt,

175. Habitant iuxta fluvium Dizerum et con-
dunt Polas, 1011.
- Colonos, ager Athenarum,
766.
- Colophon, vrbs Asiae, aliis
Ciliciae, 881.
- Columba, Veneri sacra, et
avium salacissima, 87.
- Columnae Herculis, quae,
et vbi sitae, 649.
- Coma Hectorea, quae, 1133.
- Comaetho, Pterelai filia,
Cephalis, socii Amphitryonis, amore capta, vr-
bem et genitorem capillo
aureo priuatum hostibus
prodit, 932. 934.
- Cometes, Stheneli filius,
Aegialiae, vxoris Dio-
medis, corruptor, 603.
1095.
- Comici, poetae, qui, Pro-
legg. p. 254.
- Comoedia, quae, et vnde
nomen nacta, Prolegg.
p. 255.
- Consuetudo antiqua absti-
nendi manus a conuiuiis,
17.
- Corcyra, 762. Dicitur quo-
que Phaeacia, 813.
- Kéon, quid significet, 851.
- Corinthus, 107. 174. vrbs
Peloponnesi, 1024.
- Coronus, pater Lyfidices,
53.
- Cotinausa, insula, postea Ga-
des l. Gadira dicta, 649.
- Coruus, quot annos viuat,
794.
- Corybantes, Apollinis ex
Danaide nympha Crella
filii, Rheae sacerdotes:
eorum sedes, 78.
- Corythus s. Corithus, Pari-
dis fil. ex Oenone, Grae-
cis contra Troianos adest,
57. al. Paridis ex Helena
filius, 851.
- Cos, insula, a pecorum
multitudine dicta, nam
κῶς significat pecus inco-
lia eius Caribae, 644.
- Crathis, Italiae fluvius, co-
mam lauantium se reddit
flauam, 1011. 1021.
- Creon, pater Megarae, vxor-
is Herculis, 38. rex Co-
rinthi, 932. 1318.
- Creontiades, Herculis e Me-
gara fil. a patre occiditur,
38.
- Crestone, Martis et Cyre-
nes filia, 499. 930.
- Crestone, dic. Thracia, et
vrbs Thraciae a Crestone,
Martis et Cyrenes filia,
499. 937.
- Creta, 384.
- Cretenses, Europae rpto-
res, 1299.
- Cretheus, frater Salmonei,
condit Iolcum, et ex Ty-
rone, nepte, Aesonem,
Amythaonem et Phere-
tem tollit, 175. 872.
- Creusa, Priami filia, Aeneae
coniux, et mater Ascanii,
1232.
- Crex, auis marina, ibidi
similis, et sinistrum in
nuptiis auspicium, 513.
- Crimissa, vrbs Oenotriae,
911.
- Crimissus, s. Crimifus, Sici-

- liae fluius, forma canis sumta cum filia Phaenodamantis rem habet, et ex ea suscipit Aegesten, 953. 471.
- Crissa, Phocidis vrbs a Crisso condita, 1070.
- Crissaeus sinus, 208.
- Crissus, Phoci ex Asteria fil. 53. ex Asterodia fil. 939. Panopei frater, 1070.
- Crius, Coeli fil. pater Persae ex Euriboea, 1175.
- Cromna, vrbs Corinthi, et Paphlagoniae, 522.
- Croton, Laurae coniux, unde vrbs Croton l. Crotone dicta, 1006.
- Croton, 856. 857. 1006.
- Crotoniatae, iuuant Troianos in Italiam fugientes contra Iones. Sirin habitantes et tollunt: dicitur Achiui, 987. 989. Urbem Cleten deuastant, regnamque Cleten obtruncant, 1002.
- Ctesiphon, vrbs, 704.
- Ctesippus, Penelopes proculus, 777.
- Curetes, Apollinis e Thalia filii, 77. Iouem in Creta educant, 1297. Acarnanes antea sic dicti, 671.
- Curium, oppidum Cypri, 448.
- Cyanaeae, insulae, 175. Dicitur quoque *πλαγυται*, inter Ciliciam et Pamphryliam sitae, 818.
- Cybele, Rhea, quia in Phrygiae vrbe Cybella colitur, 1170.
- Cybella, vrbs Phrygiae, 1170.
- Cycni mortem vicinam sentientes suauiter canunt, 426.
- Cycnus, Neptuni ex Scamandrodice fil. exponitur, a piscatoribus seruatus appellatur Cycnus, quare; coniux primum Procleae, deinde Philonomes, pater Tennis et Hemitheae; Philonomen necat: habitat cum liberis in Tenedo, et ibi ab Achille occiditur, 232. 159.
- Cycnus, Eredionis, regis Achaiae, filius, 506.
- Cychreus, vid. supra Cenchreus.
- Cyclops, 654. 765. et Cyclopes, 818.
- Cydnus, fluius, sanat podagricos, 1050.
- Cylistarnus, Italiae fluius, 930. 946.
- Cyllene, nymphea et mater Lycaonis e Pelasgo, 481. cf. Apollod. III, 8, 1.
- Cyme, Italiae mons maximus, 697.
- Cymothon, Oeagri e Caliope filius, 831.
- Cynaegirus, dux, 1432.
- Cynortes l. Cynortas, frater Hyacinthi et pater Perieris, 511. Tyndarei pater, 1125.
- Cynthus, mons Deli, 574.
- Cyon, Ederionis, Achaiae regis, filius, Ledam ad fluium Eurotam grauidam facit, quae peperit

Castorem, Pollucem et Helenam, 88. sed v. 506. rectius dic. Cynos, vid. Cyphus, Thessaliae vrbs, 897.

Cyprus, nominatur Sphacia et Ceraestia, 447. multae ibi sunt aeris fodinae, 484. Venus diis irata eo secedit 826.

Cyprus, pater Eunes vxoris Teucris, Telamonis filii, 450.

Cyrene, regio Libyae, 877. 1512.

Cyrene, vrbs Cretae, 874.

Cyrene, Cretonis e Marte mater, 497.

Cyrilius, Atheniensis, cum vxore et liberis ab Atheniensibus occiditur, quia iis suaserat, vt Dario aquam et terram darent, 1432.

Cytaea, vrbs Colchidis, 174. 1512.

Cytinum l. Cytinium, vrbs Doridis, 980. 1389.

Cytiforus, filius Phrixi, 22.

D.

Daedalus, statuarum artifex, 4.

Daetas, cum fratre Thyeste coiens puerum Enorchen ex ovo genuisse narratur, 212.

Damalis, ad Pontum Euxinum, 186. 1286. vnde dic. Io. Tzetz. Chil. I, v. 887. Bosporus Damalites.

Damascus, Iouis aduersus gigantes tropaeum, 688.

Danaë, Acrisii et Eurydices filia, a patre inclusa turri et a Ioue corrupta parit Perseum: cum eo a patre in mare proiecta, et ad insulam Seriphum delata a Dictye, insulae rege, excipitur: a Polydecte, fratre regis, amatur: Argos redit cum Perseo, 838.

Danaus, Beli filius, 630.

Danubius, alias Ister, 29.

Daphne, filia Ladonis fluvii et Terrae, in arborem, cum Apollo eius pudicitiae insidiaretur, mutata, semper virentem, 6.

Dardania, deinde Ilium, et denique Troia dicta, 29. 72. Dardanus dic. quoque, atque secundum aliquos etiam est vrbs Italiae, 1128.

Dardanus, Iouis ex Electra filius, 219. e Samothrace in continentem obuersam transmittit, Dardaniam ad radices Idae condit, regnante ibi Teucro, cuius sororem Batiam ducit: filii eius erant Ilus et Erichthonius: eius sepulcrum vbi, 29. 72. 1306.

Darius, bellum infert Graeciae concitatus ab Hippia: decedit vita, 1432.

Datis, dux Persarum, in pugna Marathon. vincitur: trecentas thuris

- libras in Delii Apollinis ara adolet, 1432.
- Daunia s. Calabria, 433.
- Dauniae mulieres, nuptias exosae, quem habitum assumerint, 1131. 1137.
- Daunii, Aetolos viuos defodiunt, 603. Eorum consuetudo in Podalirii busto cubandi, et in Althaeno fluuio se abluendi, 1050. Cassandrae templum dicant, 1128.
- Daunus, rex Dauniae, in Italia obtruncat Diomedem, 603.
- Decius, consul Romanus, uti Codrus, pro patria se deuouet, 1378.
- Deianira, Oenei filia et Herculis vxor: a Nesso vim ei illaturo et moribundo decepta phyltrum accipit, quo Herculi mortem inuita accelerat, 50. 662. Hylli ex Hercule mater, 304.
- Deidamia, filia Lycomedis, vxor Achillis et mater Pyrrhi, 53. 185.
- Deioleon, amicus Cadmi, a dracone occisus, 1206.
- Deiphobus, in deliciis habet Antheum, filium Antenor, 132. ducit Helenam post Paridem, 143. 168.
- Deliades, frater Bellerophontis, 17.
- Delphi, a Delpho, Neptuni filio e Melanthe, dice, 208. Apollo et Bacchus quare ibi colantur, 208.
- Delphicum oraculum prius fuisse dicunt Saturni: ibi Graeci responsum tulerunt de bello decenniali, 202.
- Delphinus, cur dictus Apollo, 208.
- Delphinus, quid agat morte instante, 395.
- Delus, insula, primum Asteria et Ortygia nominata, cum sub aquis delitesceret, hinc cum e mari prodisset, et appareret, Delus est dicta, 401.
- Δέμος*, quid significet, et an differat a *δῆμος*, 41.
- Democoon (Apollod. Deicoon), Herculis et Megarae fil. a patre occiditur, 38.
- Demophon, s. Demophoon, cum fratre Acamante in insulam Cyprum venit, 495.
- Demophon, archon Atheniensium, 1374.
- Derae, *Δερῶν*, locus Abderitarum, ubi Apollo colitur, 440.
- Deucalion, Minois et Pasiphaes filius, et Idomenei pater, 431. 1283. Diluvium Deucalionium quo tempore, et qua de causa sit ortum, 72. 481.
- Dia, Lycaonis filia, et Dryopis ex Apolline mater, 480.
- Diacria, montes Euboeae, quod ibi inter se *διεπρίθνησαν* Vulcanus, Minerva

- et Mercurius (al. Prometheus), 374.
- Diana, Graecis ob Atridarum iactantiam irata, 183. Delum inhabitat, 401. Cognomina: Pton, 266. "Agreus vnde dicta, 796. 1180. Dictyna, Vpis, Orthosia, 936. 1331.
- Dictae, mons Cretae et Troiae, 1300.
- Dietherium, vrbs Sami, vnde dicta, 838.
- Diety, Seriphi insulae rex, Danaën cum Perseo filio excipit, et vtriusque curam gerit, 838. 1331.
- Dios, quomodo fiat post noctem, 17.
- Dio Thetidi in nuptiis afferunt munera, 178.
- Diomedea insula in Italia a Diomede dicta prope Ionium sinum et Adriam, 603.
- Diomedes, incolamnis cum suis Argos reuertitur: ne insidiis Aegialiae vxoris pereat, in Dauniam aufugit, 433. 603. 610. cum Acamaute mittitur Troiam, vt Helenam repetat, 495. Argo relicto in Italiam abit. ibique Argynippam condit: suppetias ibi fert Dauno regi, et ab eo necatur, focii eius in aues mutantur, 603. 610. Troia capta lapides e dirutis muris Illi in nauem congerit, et Colchico dracone, Phacaciam vastante, occiso, magnam gloriam adeptus ex his lapidibus sibi erigit statuas, quas Daunus postea in mare proicit, 615. 630. emersae in pristino loco inueniuntur, 625. Dauniae terrae imprecatur, ne fructum ferat, nisi ab aliquo ipsius gentili colatur. Veniunt in Dauniam Aetoli, et terram repetunt, 603. 1056. Ingre-ditur cum Vlysse Ilium raptum Palladium, 658. Penthesileam in Scamandrum deturbat, 999.
- Diomedes Thrax, 159.
- Diomedes campus, 603.
- Dionysius, tyrannus Siciliae, Adriam condidisse traditur, 630.
- Dionyxus l. Dionysus, cur dictus Bacchus, 209. vid. Bacchus.
- Dioscuro, Helenae fratres, quam a Theseo raptam liberant, 495. et Atticam depopulantur, vt raptum sororis Helenae vlciscantur, 503. cum Lynceo et Ida praedam diuidunt, et decepti cum iis contendunt, 511. 538. 546. Aethram solam captiuam abducunt, 508. Inter astra relati sunt, 510. Filii Tyndarei l. Iouis e Leda, 511. Lapersii dicti, 511. Historia eorum cum Apharidis pugnae, 447. 511. 538. 560. Quomodo inter viuos et mortuos vitam agere dicantur,

- ibid. Patruéles Apharidarum, 546.
- Diotimus, Atheniensium nauarchus, ex oraculo sacrificat Parthenopae, et in eius honorem lampadum cursum instituit, quem Neapolitani quotannis instaurarunt, 732. Siculis bellum infert, 733.
- Dirce, fons, ad quem drace occidit socios Cadmi, 1206.
- Dirphossus, mons Euboeae, etiam Dirphys dictus, 374.
- Dithyrambi hymni, unde dicti, et quis eorum auctor, Prolegg. p. 252.
- Dithyrambici poetae, insignes, qui, Prolegg. p. 252.
- Dizerus, fluuius prope Polas, urbem a Colchis conditam, 1026.
- Dodone, 630.
- Doloncus, Saturni e Thrace filius; hinc populi Thraciae dicc. Dolonci, 532.
- Dolopes, incolae Scyri, 1324.
- Donacenus l. Donacinus, Inus et Palaemonis cadauera defert Corinthum, 107. et Silypho regi tradit, 229.
- Doricae dialecti proprietas, quae, 387.
- Dorippe, vxor Anii, et mater Oenus, Spermus et Elaidis, 570.
- Doris, filia Eurotae, Euphemi mater, 886.
- Doris, sex habet vrbes, 980.
- Dotion, promontorium Olympi, 410. 1390.
- Draco, primus rex Salaminis, a Cynchreo, Neptuni filio, interficitur, 110.
- Draco, aurei velleris custos, qua magnitudine fuerit, 175.
- Draco, frater Chimaerae, 17.
- Drauce, Cretae oppidum, 1304.
- Drepanum, locus Siciliae sic dictus, quia falx ibi erat abdita, quacum Saturnus Coelo genitalia defecuit, 762. 869.
- Dromus Achilleus, littus in Scythia ad mille stadia longum, qua de causa sic dictum, 192.
- Dryas, Lycurgi Thracis pater, 273.
- Dryope, Doridis vrbs, 980.
- Dryopes, a Dryope nominati circa Parnassum habitabant, 480.
- Dryops, Apollinis e Dia filius, et nomen Dryopis accepit, quia mater eum enixa in stipite *dryos* abscondidit, 480.
- Dura l. Dyra, fluuius Trachiniae, 914.
- Dyme l. Dyma, vrbs Achaiae, 589.
- Dymas rex Dorum, 1388.

E.

Echemus, Timandrae coniux, 511. cf. Not.

Echidna, eius forma: Lydia eius sedes: cum Typhone congressa parit ingentem draconem, 653. 1354.

Echinades, insulae, 932.

Echinus, vrbs Thessaliae, 904.

Echinus, animal terrestre et astutum, 1093.

Ectenes l. Ecteni, dice. Thebani, 433.

Ederion, rex Achaiae, 88. 506. vid. Cyon.

Edones et Edoni, populi Thraciae, illi oram maritimam, hi mediterranea incolunt, 419.

Eëtion, Iouis et Electrae filius, 219. vid. Not.

Elais, Anii e Dorippe filia, 570.

Elafion, ante Olofion, vrbs Epiri, 906.

Elatus, Arcadis e nymphe Chrysopelea filius, et auctor Arcadum, 480.

Electra, Atlantis filia, mater Iasionis et Dardani, 29. 72. 219. Palladium in regionem Troianam deuehit, 355.

Electra, vxor Pyladis, 1374.

Electra, Oceani filia, et vxor Thaumantis, 166.

Electryon, Persei ex Andromeda filius, 838. boves eius a filiis Pterelai

abiguntur, et filii occiduntur: filiorum necem ulturus ab Amphitryone imprudenter necatur, 932.

Elegiaci poetae, qui, Prolegg. p. 257.

Elei, dicuntur Epei a quodam Epeo, 151.

Elephenor, Chalcodontis et Melanippae filius, perit Troiae: loci eius Apolloniam Epiri incolunt, 911. Abantem auum inuitus interficit: ad Troiam ab Agenore occiditur, vel, euerfa Troia, vt alii tradunt, in Othronum venit, et a dracone vexatus in urbem Abantiam aufugit, 1034.

Eleon, pagus Boeotiae, 1278.

Eleusinia mysteria Eumolpus instituit: cur dicta mysteria parua, 1328.

Elis, Hercules capit eam, ibique e manubiis Ioui ludos instituit, 41. 156. 159. 858.

Elorus, Siciliae fluuius, 1033. 1184.

Elpenor, socius Vlyssis, 818.

Elymi, populi Siciliae, 1232. 1234.

Elymus, Anchisae filius nothus ab Aegeste in Siciliam ducitur, 965.

Emathion Tithoni ex Aurora filius, 18.

Endeis, vxor Aeaci, 53.

866. mater Telamonis et Pelei, 175.
- Endymion, pater Phthiris, 1583.
- Ennomus, vid. Eunomus.
- Enorches, cur dictus Bacchus, 212. Thyestis e sorore Daeta filius, 212.
- Entella l. Enstylla, vrbs Siciliae ab Aegesta condita, 471. 953.
- Enyo, Gorgo, Phorci filia, 838.
- Eon, vrbs Thraciae ad Strymonem Bistonibus contermina, vbi Neoptolemus Phoenicem defunctum humavit, et Athenienses victoribus Medorum tres columnas erexerunt. Nominatur quoque Chrysopolis l. Amphipolis, 417.
- Eordi, Macedones, 1342.
- Epaphus, Libyae e Memphide pater, 894. Ius fil. e Ioue, 630.
- Epei dicc. Elei, 151.
- Epeus, filius Panopei, pugil et mechanicus praestans, sed miles ignavus, equum construit, quo Troia capitur, 52. 53. 930. 932.
- Epeus. (Ἐπειός) s. Elëus (Ἠλεῖος), a quo dicti Epei l. Elei, 151. cf. Steph. ad Ἐπειοί.
- Ephialtes, Aloëi filius, 697.
- Epigrammatographi, poetae, qui, Prolegg. p. 258.
- Epimetheus, Iapeti et Asiae filius, 1283. 1412.
- Epirus, 1027.
- Epistrophus, Iphiti filius, frater Schedii, dux Phocaeensium, ad Troiam occiditur, 1067.
- Epithalamiographi poetae, qui, Prolegg. p. 260.
- Erasia, Phinei filia, 166.
- Erebus, 177.
- Erechtheus dic. Iupiter l. Neptunus, 156. 158. 451.
- Erechthidae e dentibus draconis a Cadmo sparsis nascuntur, 111.
- Erembi ad Nili ostia habitantes sunt Arabes, et nominantur quoque Troglodytae et Ichthyophagi, 327.
- Eretria, vrbs Euboeae, 1432.
- Eressus, Lesbi vrbs, 1098.
- Erginus, Thebanis depictis tributum imponit, quos autem Hercules liberat, 874.
- Eriboea, al. Periboea, Porthaonis filia, vxor Telamonis, et mater Aiakis, 452. vid. Periboea.
- Eriboea, Admeti vxor, mortua ab Hercule in vitam reuocatur, 51. Sebast. legit: Alceste.
- Erichthonius, Dardani e Batia filius, ex Astyoche, Simoentis filia, gignit Troem, 29. 1306.
- Erichthonius, Vulcani e

- Minerua l. Belonice filius,
111.
- Eridanus, 175. 704.
- Erigone, Aegisthi et Cly-
taemnestrae filia, vxor
Orestis et mater Penthili,
1374.
- Erineus, vrbs Doridos, vbi
nascuntur ficus, *ἔρινος*
dictae, 741. 980.
- ἔρινος*, vnde dicatur capri-
ficus, 980.
- Erinnyes, Saturni et No-
ctis filiae, Deae vltrices,
Tisiphone, Megaera et
Alecto, vnde ortae et
dictae, 406. 1137.
- Erinnys vocatur Ceres Cal-
limacho, 153.
- Eriphyle, Adrausti soror,
coniux Amphiarai vatis,
et mater Alcmaeonis et
Amphilochi, 439.
- Eris, in Thetidis nuptiis
aureum pomum inter
Deos proiicit, 93.
- Eris, Scythiae fluuius,
1333.
- Erymanthus, filius Anteno-
ris, 874.
- Erychthon, Thessalus, a-
lias Aethon dictus, Trio-
pae filius, nemus Cereris
succidit: irata ei Ceres
poenam perpetuae famis
iniungit, 1393.
- Erythia l. Erythea, Oceani
insula, ex qua Hercules
abegit Geryonis boues,
651. Sedes Orthi, canis
Geryonis, 653.
- Eryx, Neptuni e Venere
filius, ab Hercule in cer-
tamine interficitur: vn-
de dictus est hic locus
Eryx, 866. 985. rex Ely-
morum, 1234.
- Eryx, vrbs Siciliae ab Ae-
geste condita, 471. 953.
- Eteocles, Oedipi ex Ioca-
ste matre filius de regno
contendit cum fratre Po-
lynice, 437.
- Euboea, 175. 373. 1034.
- Euenus, fluuius, Deiani-
ram eum transire volen-
tem portat Nessus, 50.
1011.
- Euenus, Marpessae pater,
159. 561.
- Euippe, Dauni filia, ab
Alaeno amatur, 603.
- Eumaeus, Vlyssis subulcus,
775.
- Eumolpus, mysteria insti-
tuit, et hospites a sacris
arceri iubet, 1327.
- Eune, Cypri filia, Teucri
vxor, 450.
- Eunomus, al. Ennomus,
Architelis filius, et co-
gnatus Oenei inconsulto
ab Hercule interficitur,
50. vid. Not.
- Euphemus, Argonauta, Ne-
ptuni e Mecionice l. Do-
ride filius, a Neptuno
id muneris accepit, vt
tuto per mare ambulare
posset. Re cum Lama-
che in Lemno habita
Leucophanem procreat,
886.
- Euripus, 183. 1034.
- Europa, mater Minois, Rha-
damanthi et Sarpedonis

- ex Iouë, 431. 1283.
 Oceani filia e Parthenope, 894. vnde nomen adepta, 1283. a Iouë vel a Tauro Cretensi rapta, 1299. Ab ea nominata Europa, 1283. Minois nutrix dicitur, 1400.
- Europus**, filius Himeri, a quo Europa traditur nomen accepisse, 1283.
- Eurotas**, pater Eurydices, vxoris Acrisii, 838.
- Eurotas**, pater Doridis, 886.
- Eurotas**, fluuius, 88.
- Euryale** l. **Euryalia**, vna Gorgonum: allegorice, quae, 17.
- Euryampus**, vrbs Magnesia, 900.
- Euryanasse**, filia Pactoli, et mater Pelopis, 52.
- Eurybia**, Coeli filia, mater Persae, vxor Cuii, 1175.
- Euryclea**, filia Inus, 107.
- Eurydice**, Eurotae filia, Acrisii vxor et mater Danaës, 838. Apollod. II, 2, 2. et III, 10, 3. patrem eius nominat Lacedaemonem, et auum Eurotam.
- Eurylochus**, socius Vlyssis, adit primus Circen, 818. Mactat cum sociis suis boues Solis, 818.
- Eurymachus**, Penelopes proci, 777.
- Eurymanthus**, Antenoris filius, 874. vid. Glaucus.
- Eurynome** Oceani filia, vxor Ophionis, qui Diis ante Saturnum et Rheam imperarunt: regno et in Tartarum deiecti, 1191.
- Eurypylus**, Telephi filius, occidit Machaonem, 1048.
- Eurypylus**, Neptuni ac Cellaenus filius, rex Cyrenarum, Lycaonis, et Leucippi e Sterope pater, 886.
- Eurypylus**, Thessalus, 877.
- Eurylaces**, Aiakis e Tecmessa captiua filius, 53.
- Eurystheus**, labores Herculi iniungit, 651. Admetae pater balneum Hippolytae accipit, 1327.
- Eurytanes**, populus Aetoliae, ab Euryto dicti, 799. Populus Epiri, 818. apud quos Vlysses sepultus est, 805.
- Eurythemis**, Acasti filia, et Actoris vxor, 488.
- Eurythoe**, vxor Oenomai, et mater Hippodamiae, 156. al. Euryrrhoe l. Eurarete, vid. not.
- Eurytion**, Iri filius, Argonauta, a Peleo in venatione imprudenti occiditur, 175.
- Eurytus** l. **Eurytion**, Actoris filius, Peleum lustrat, eique Antigenen filiam in matrimonium dat, 175.
- Eurytus**, pater Iolae, 50. Herculem docet artem sagittandi et iaculandi, 50. 458.

Euxinus Pontus, antea dictus ἄζενος, 186. 1286.

F.

Fagius, mons ad Oceanum situs, et a fagis appellatus, 16.

Fabius Maximus Verrucosus, eius tempore Romani Graecum et Galatam androgynum in foro defodiunt, ob metum ab oraculo incussum, 605. 1056.

Faunus, Pici filius, rex Italiae, 1232. Pater Latini, 1254.

Faustulus, pastor, maritus Laurentiae, Romulum et Remum expositos sustulit, 1232.

Ferae lactantes truculentiores, 138.

Flumina, cur cornigera fiantur, 729.

Fulica (κέρκος, procellaria, αἰθρία), avis marina, quam spuma venantur piscatores, 76. 359.

Fulmen, quinque sunt genera fulminum, 383.

G.

Gades, Γάδερα, antea insula Cotinusa dicta, ad fines Europae, 649.

Gallia, 516.

Ganymedes, frater Laomedontis a Ioue rapitur, 34. Trois filius, 1232. 1306.

Gauas, dic. Adonis, 831.

Gargarum, Idae Troianae promontorium, 24. 1170.

Geraestus, promontorium, e quo Myrtilus praecipitatur a Pelope, 156.

Gerania, mons Megaridis, 229.

Geryon s. Geryones, Chrysaoris e Callirrhoë fil. eius forma: ab Hercule occiditur, 651. 1235.

Gigantes, filii Terrae, eorum forma et pugna cum Diis: Hercules contra eos pugnat cum Diis, 63. Sithonii et Thraces in Tyrrheniam transgressi habitant in insulis Pithecusis, 1356.

Gigas, fil. Mercurii et Hieriae, et pater Ischeni, 42.

Glanis, fluuius Italiae, 718.

Glauce, Creontis filia, Iasonis sponsa, cum patre a Medea interficitur, 175. 1318.

Glaucus, Antenoris filius, naufragio facto Mene-laum relinquit et cum fratre Erymantho in Creta collem Antenoridarum ab ipsis appellatum incolit, 874.

Glaucus, Minois e Pasiphaë filius, 798. in cado melle onusto suffocatus a Polyido vate in vitam reuocatur vi cuiusdam herbae: ab eodem artem vaticinandi docetur, eaque iterum priuatur, 811.

Glaucus, Anthedonius, piscator, gustata herba fit immortalis, et mente ca-

- ptus in mare deflilit: artem quoque diuinandi intelligit. 754.
- Gnossus l. Cnossus, vrbs Cretae, 1214.
- Golgi, vrbs Cypri Veneri sacra, 589.
- Gonusa, vel Gonus, Thessaliae vrbs, et Siciliae palus, 370. Perrhaebiae vrbs, 906.
- Gorge, Oenei filia, Andraemonis vxor et Thodantis mater, 1011.
- Gorgon, allegorice quae, 17.
- Gorgones, Phorci filiae, sedes earum, forma et nomina, 655. 838.
- Gorgophone, Persei filia, coniux Perieris, et mater Tyndarei, Icarii, Apharei et Leucippi, 511. 838. 1125.
- Gortyna, vrbs Cretae, 1214.
- Gortynaëa, forte Cortona: Tyrrheniae vrbs, 806. cf. Not.
- Graea, vrbs Boeotiae, postea Tanagra nominata, 645.
- Graeci, Iphigeniam curventis immolauerint, 183. Eorum classis, quae, 207. Ad Mythiae oram ignari appellunt, 211. A Telepho, Mythiae rege, male habiti, 211. In Tenedum simulantes reditum se conferunt, 340. Quomodo perierint, 381. 384. 408. A quo Hellenes dicti, 552. Quot se in equo Troiano occultaerint, 930.
- Graecia omnis Araetho fluvio et Dotio promontorio circumscripta, 410.
- Gras l. Grays, nepos Orestis, rex Lesbi, 1374.
- Guneus, Arabs, insignis institutiae cultor, Babylo-nios et Phoenices dissidentes a Semiramide misus componit, 128.
- Guneus, oriundus Cypho, Thessaliae vrbe, in Libyam vento defertur, 877. 897. 902.
- Gygaëus lacus in Lydia, 1353.
- Gymnesiae insulae, vbi sitae, et vnde dictae: Balesares quoque l. Valeriae dicuntur, 633.
- Graeae, petrae, ad quas Ajax Locr. naufragium facit, 390. 1141.
- Gythion, Laconicae promontorium, 98.

H.

- Haemonius, Amaltheae pater, 50. al. Harmonius.
- Harmonides, nauibus ab eo exstructis Paris Lacedaemonem traiecit, 93.
- Harpe i. q. Phaeacia et Corcyra, quia falx ibi erat defossa, qua Iupiter abscondit pudenda Saturni patris, 762. 869.
- Harpe, avis quaedam, 653.
- Harpinna, equus Oenomai, 166.

Harpinne al. Arpinne, filia
Asopi, 149.

Harpyiae, Deae, Thau-
mantis, et Electrae filiae,
Aëlo, Ocypete et Ce-
laëno: dicc. quoque aues
rapaces, et allegorice
venti, 166. Earum for-
ma: sedes earum Thra-
cia, 653.

Harpyia, filia Phinei, 166.
Hebe, Iouis et Iunone filia
nubit Herculi, 1349. et
1550.

Hecate, Perfae et Asteriae
filia: ei canis immolatur,
77. Spectris praest, 1030.
Vlysses ei templum erexit,
1030. Eadem cum Pro-
serpina, et Brimo et tri-
formis dicitur, 1176. He-
cate alia filia Iouis et
Pheraeae, ideo nomina-
tur quoque Pheraea, quia
ibi colitur: in triuiis sa-
cra ei fiebant, 1180.

Hector, filius dicitur Apol-
linis, 258. Troiae ful-
crum, 281. complures
Graecorum proceres fer-
ro sternit, 298. Cum Aia-
ce congressus aequo Mar-
te pugnat: ab Achille in-
terficitur, et raptatur cur-
ru, 464. Eius ossa a
Graecis ad auertendam
pestilentiam monente ora-
culo Thebas deportantur,
1194. 1208.

Hectorea coma, vid. Coma.
Hecuba, eius parentes, in
argum. poemat. p. 266.
Eius somnium de filio

Paride, 36. Maledictis
proscindens Graecos lapi-
dibus obruitur, et in ca-
nem mutatur, 315. 1176.
Ei ab Vlysse in Sicilia
cenotaphium erigitur,
1030. 1184.

Helenä, filia Tyndarei l.
Iouis et Ledae, 511. co-
lumba nominatur, quare,
87. Ex ovo nata, quod
Nemesis a Ioue compressa
et in anserem mutata pe-
pererat, 88. Primum
septennis a Theseo rapta
a fratribus reducitur, 511.
513. Secundo a Paride
rapta in Aegyptum aue-
hitur, 103. Vbi primum
a Paride compressa, 110.
Quid secum asportauerit
cum Paride fugiens, 132.
Dicitur πεντάλεκτρος, quia
nupta erat quinque viris,
Theseo, Menelao, Paridi,
eius fratri Deiphobo, et
denique Achilli, 143.
Therapnaea, Pleuronia
et Argina dicitur, 145.
Causa calamitatum, 168.
Primum a Pirithoo et The-
seo rapta viuit Aphidnis
l. Athenis, deinde ab Ale-
xandro abducta, 495. 503.
A Paride rapta non Tro-
iam, sed in Aegyptum
deducta, ibi a Proteo au-
fertur, et Troia expugnata
Menelao a Proteo reddi-
tur, 103. 820. Quum Pyla-
des et Orestes eam iugū-
lare vellent, ab Apolline
rapiunt, et ad Iouem ad-

- ducitur, 322. Mater Her-
miones ex Menelao, Iphi-
geniae ex Theseo, Nico-
strati et Aethiolae ex Me-
nelao, Bunici, Corythi,
Agani et Idaei ex Alexan-
dro, 351.
- Helenus, vates, 911. Pri-
ami filius, 1439. Helenus
et Cassandra fratres ge-
mini: eorum natalicia in
Thymbraei Apollinis tem-
plo celebrata: quorum
in eo fano a parentibus
relicti infantes, in Argu-
ment. poemat. p. 266 sq.
- Helice, vrbs, 72.
- Heleus (al. Hellen) Persei
ex Andromeda filius, 338.
- Helle, Athamantis filia e
Nephele, ariete aureo
cum fratre Phrixo per
aërem vecta in mare, ab
ipsa deinde Hellespont-
us dictum, decidit, 21.
1285.
- Hellen, ab eo Graeci dicti
Hellenes, 532. Intelligi-
tur filius Deucalionis l.
Iouis e Pyrrha, vid. Apol-
lod. 1, 7, 2.
- Hellenes ab Hellene dicti
Graeci, 532.
- Hellepontus, vnde dictus,
21. a quo ponte stratus,
1283. Disiungit Euro-
pum et Asiam: fretum
inter Sestum et Abydum,
1285.
- Helori, accolae fluvii He-
lori, 1184.
- Helorus, Siciliae fluvius,
vnde nomen acceperit,
1184.
- Helorus, rex, dedit nomen
fluvio Heloro 1184.
- Hemathion, filius Tithoni
et Aurorae, 18.
- Hemithea, Cycni e Proclea
filia, a patre arculae l.
nauculae tradita et in
mare demissa ad insulam
Tenedum eiicitur, et cum
fratre Tene ibi habitat,
232. Vt Achilli vim illa-
turo eriperetur, a terra
absorbebatur, 232.
- Heraclea, 695.
- Hercules, filius Iouis ex
Alcmenē, nominatur a
Lycophrone *τρίσκαρος λή-
ων*, quare, 33. Cum Ia-
sone in Colchidem tra-
iecturus liberat Hesione,
et pretio a Laomedonte,
patre eius, non soluto,
Ilium diruit, et Laome-
donte occiso Hesioneā
Telamoni dat, 34. 467.
523. 1346. Vulnerat Iu-
nonem et cum Ioue, pa-
tre, depugnat Olympiae:
Lycum, Thebanorum re-
gem, sagittis conficit, et
a Iunone in furorem con-
iectus Megaram vxorem
cum quatuor filiis occi-
dit, 38. Filius dic. Iu-
nonis, quia ei infanti
mamam praebuit, 39.
Iunonem, adiutricem Ne-
lei, quocum pugnat, ad
dextram mamam sauciat,
40. Cum patre Ioue lu-

ctatur in primo ludo Olympico, 41. 662. Plutonem ferit Cerberum educturus: Acheloum vincit: Deianiram, Acheloi sponfam, ducit vxorem: Amaltheae cornu accipit: Eunomum, filium Architelis, interimit, et Trachinem profugit ad Ceycem: Euenum traiecturus Nessum Deianirae vim illaturum interficit, cuius sagittae Hydrae veneno infectae: Oechalia capta, Iolen, Euryti filiam, abducit: Ioui in Cenaeo, Euboeae promontorio, pro parta victoria sacrum parans veste a Deianira sanguine Nessi vncta et per seruum Licham allata perit, Licha antea de rupe praecipitato: arcum cum pharetra et sagittis Philocteti relinquit: artem iaculandi didicit a Teutaro Scytha, vel ab Euryto, vel a Rhadamantho Cretensi, 50. Eriboeam s. Alcestim, vxorem Admeti, mortuam in vitam restituit, 51. Porphyriionem et Alcioneum, gigantum principes, occidit, 63. Protei filios Tmolum et Telegonum obtruncat, 124. Leone Nemaeco occiso, deuertit apud Telamonem, et sacrificiis Ioui oblati efficit, vt Telamoni nasceretur filius Ajax: hunc adul-

tum munit leonina pelle, ita, vt vulnerari non posset, 455. Eius in Aiace amor, 461. Herculis columnae Abylae et Calpe, 649. Mecisteus ab Eleis colitur: στεροπείλος dictus: quomodo Augiae stabulum purgauerit: Geryonem obtruncat, 651. Laestrygones occidit: Alexicacus, Palaemon, Alcaeus et Hercules, vnde dictus, 662. Cum Acheloo de nuptiis Deianirae depugnat: Antaeum vincit, et ex vxore eius Iphinoe suscipit Palaemonem: octo liberos ex Megara susceptos trucidat, 663. A Pholo Centauro excipitur hospitio: Centaurorum quosdam occidit, reliquos e Thessalia expellit: Chironem occidit, 670. Orontem fluvium aggerit, et cum bobus transmittit, 697. Neapolin, auctoribus Diodoro et Oppiano, aedificat, 717. Eius genealogia, 839. Erycem obtruncat, 866. Templum ei vbi erexerint Argonautae, 871. Orchomenios a tributo Ergino pendendo liberat, 874. Interficit Calchanthem s. Mopsium, 980. Quo tempore Latinum procreauerit ex Fauni filia, 1232. Pugnat cum Amazonibus, et balthcum Hippolytae ereptum dat

- Eurystheo eiusque filiae Admetae: infans a Minerva ad Iunonem delatus fugit vbera Iunonis, et fit immortalis: Eleusine mysteriis parvis eius causa institutis eum initiat, 1327. A Iunone inter Deos refertur, quae de causa, ducit Heben: Gigantem Pronomam, vim Iunoni illaturum, interimit, 1350.
- Hercules, Briarei filius, 649.
- Hercules Tyrius, 649.
- Hercules, Alexandri M. e Barse filius, quem Polyperchon in gratiam Cassandri interficit, 801.
- Hercynna, filia Trophonii, Lebadiae in Boeotia statuum erigit Cereri, 152.
- Hermæ victoribus ab Atheniensibus erectae, 417.
- Hermione, Menelai et Helenae filia, 103. 851. vxor Orestis et mater Tisameni, 1374.
- Heroici poetae, qui insignes, Prolegg. p. 251.
- Hesione, Laomedontis filia, Priami soror, ceto exposita ab Hercule liberatur, et Telamoni datur, qui ex ea gignit Teucrum: fratrem Podarcem velamine dato redimit, 34. 53. 335. 452. 471. Appellatur quoque Theanira, 467. 469. Parit filium Trambelum, 467.
- Hesione, Promethei coniux, et mater Deucalionis, 1285.
- Hesperus, Atlantis filius, 879.
- Hiera, vxor Telephi, 1249.
- Hierichus, 704.
- Hilaria, vid. Ilaria.
- Himerus, pater Europi, 1283.
- Hippias, filius Pisistrati, tyrannus, Athenis eiectus aufugit ad Darium, eique suadet, ut bellum inferat Atheniensibus, 1452.
- Hippodamia, Oenomai et Eurythoes filia, ab ipso patre amatur: nubit Pelopi, patre ab hoc victo et interfecto, 149. 156. 838.
- Hippodamia, Briseae filia, hinc Briseis dicta: captam accipit Achilles, 298.
- Hippodoe, filia Peliae, 175.
- Hippolochus, Antenoris filius, 874.
- Hippolyta, Amazonum regina, vxor Thesei et mater Hippolyti, 449. Cingulum (Martis) ei rapit Hercules, eamque interficit, 1327. 1329. Alii tradunt, eam a Theseo esse raptam et in matrimonium ductam, 1329.
- Hippolytus, Thesei ex Hippolyta filius, 449. 1327. Vitiat absente Diomede eius vxorem Aegialiam, 610. A nouerca Phaedra ad amorem sollicitatur, quem vero reiecit, 1329.
- Hipponium, oppidum et mons Italiae, 1069.
- Hippotes, pater Aletae, colo-

niam Dorianſiam deducit
Cnidum vel Corinthum,
1388.

Hippothea, Peliae ex Ana-
xibia l. Philomache fil.
175.

Hippothoë, Meſtoris e Ly-
ſidice filia, et Taphii e
Neptuno mater, 932.

Historici officium, 144.

Homines, quibus ante fru-
ges inuentas uſi fuerint
cibus, 16. Antiquitus pa-
ſtoralem et ruſticam age-
bant vitam, 106.

Homolois, filia Niobes, 520.
Eſt quoque cognomen
Mineruae, ibid.

Homoloïdes, portae The-
barum, 520.

Hoples, Metae pater, 494.

Horieus, vid. Hyrieus.

Humiditas, morborum cau-
ſa, 62.

Hyacinthus, frater Cynor-
tae, 511.

Hybris, mater Panis, 772.
al. Tymbris.

Hyle, vrbs Cypri, 448.

Hyllus, Herculis e Deianira
filius, Iolae coniux, Cleo-
dae, Lichae et Ceycis
pater, 804.

Hymnographi poetae, qui,
Prolegg. p. 249.

Hyperochus, coniux Stero-
pes, et Oenomai pater,
149. 219.

Hypſarnus, Boeotiae flu-
uius, 647.

Hypſeus, Themiftonis pater,
22.

Hyrcauii, 887.

Hyrieus (al. Horieus), Io-
vem, Neptunum et Apol-
linem hoſpitio excipit, a
quibus vxori Cloniae ſte-
rili datur filius Orion l.
Candaon, 528.

Hyrtacus, Ariſbam, antea
Priami vxorem, ducit,
quum is Hecubam duxil-
ſet, 224.

I.

Ialyſus, vrbs Rhodi, 925.

Iambographi, poetae, Pro-
legg. p. 254.

Iapetus, pater Promethei,
et maritus Aſiae, 1283.

Iapygia, poſtea Salentia,
denique Calabria dicta,
603. 852.

Iaſion, Iouis ex Electra fi-
lius, Dardani frater, Ce-
reris amore captus fulmi-
ne ictus perit, 29.

Iaſon, Aeſonis e Polymede
filius, a Medea recoctus
repubeſcit, 1315. Cum
Pelias vitae eius adhuc
pueri inſidiaretur, cognati
eum in antrum Chironis
deportatum huic educan-
dum tradunt: adoleſcens
inde redit, et terram ad
fluvium Anaurum arat, et
in fluuiò Anauro calceum
amittit: hinc a Pelia ad
aureum vellus petendum
mittitur: iter cum Argo-
nautis: ad Aeëten venit;
adiutus a Medea vellus
aureum clam aufert: cum
Medea redit in patriam
Iolcum: Argo Neptuno

- consecrat: Peliam vlciscitur ope Medae: Iolco expulsus Corinthum abit, et Glaucen ducit, 175. Erigit Herculi templum ad Syrtin Libyae, 371. Quomodo Crethei nepos dici possit, 372. Vbi cum Medea expiatur, 1274. Relicta Medea ducit Glaucen, 1318.
- Iaspis contra artes magicas efficax, 680.
- Iberia, 516. a Latinis Spania l. Hispania nominatur, 643. 1305.
- Ibericae insulae, 911.
- Ibis, quatenus avis, 513.
- Icarius, l. Icarus, Cynortae et Gorgophones filius, 511. quinque filiorum, et vnus filiae, Penelopes, e Periboea pater, 511. 792.
- Ichnaea eadem, quae Themis, Solis filia, vnde dicta, 129.
- Ida, mons ad Troiam, et Cretae, 24. 1300. Quatuor ei sunt promontoria, Phalacra, Lectum, Gargarum et Pergamum, 24. 1170.
- Idaea, puella, clam rem habet cum Acamante, 495.
- Idaea, nympa, Teucri mater, 29.
- Idaeus, Paridis ex Helena filius, 851.
- Idas, Apharei et Arenes filius, 511. cum Dioscuris praedam agit ex Arcadia, et ob fraudem Iouis fulmine occiditur, 511. 560. Bellum eius ob Leucippi filias cum Dioscuris, 553. Marpessa, sponsa eius, ab Apolline raptam, eum praefert Apollini, 561.
- Idomeneus, Deucalionis ex Cleopatra filius, 431. vxor eius Meda s. Media rem habet cum Leuco, et ab ipso necatur, 384. Absoluto bello Troiano, ad Cretam appellens a Nauplio repellitur, 384. Leucum, quem educaverat, cuique domum commiserat, reuersus, cognita caede vxoris et filiae, oculis priuat, 1218.
- Idothea, Protei filia: eius consilio Menelaus in Aegyptum delatus a Proteo docetur, quomodo in patriam redire possit, 848.
- Idyia, Oceani filia, Aeetae coniux, mater Medae et Apfyrty, 174. 797. 1024.
- Igniferorum antiquus in bellis vsus, 250.
- Ignis in Lemno inuentus, 224.
- Ilaria l. Hilaria, Leucippi et Philodices filia, 511. Raptam ducit Castor, et ex ea suscipit Anagonem s. Anaxin et Aulothum, 511.
- Ilissus, Atticae fluius, in Thessalia nominatur Onochonos, 1424. 1432.
- Ilum, vrbs Phrygiae, ab Ilo Il. condita, 29.

- Ilus, Dardani e Batia filius
sine liberis moritur, 29.
- Ilus, Trois e Callirrhoë
filius, Ilium condit a se
dictum in Ates colle
Phrygiae, 29. Laomedon-
tis pater, 1232. 1306.
Auius Cassandrae, 1341.
Frater Ganymedis, ob
quem raptum grauius
pugnat cum Tantalo, 355.
- Ilus, filius Aeneae e Creusa,
1232.
- Inachus, Oceani e Thetys
filius: eius filii e Melia,
177. Philodices pater, 511.
- Ino, vxor Athamantis infi-
diatur priuignis, cum filio
Melicerte l. Palaemone
se in mare praecipitat
territa furore mariti, et
perit, 21. 107. 229. Prope
Schoenum, portum in Pe-
loponneso, a delphino ex-
portatur cum filio Palae-
mone, 107. 229. Cadauera
eorum ab Amphimacho et
Donaceno Corinthum de-
lata, quorum in honorem
quotannis ludi sunt cele-
brati: Dea facta Leuco-
thea dicitur, 107. Redi-
miculo capitis seruat
Vlysses in mare eiectionem,
757. 818.
- Inopus, Deli fluuius, tum
abundans, cum Nilus irri-
gat Aegyptum, 575.
- Insulae beatorum, fortuna-
tae, 174. in finibus Li-
byae sitae, 649. 1204.
Thebis fuisse putantur,
1194. 1204.
- Io, Inachi filia, Dodone cum
venisset Canobum, mentis
iterum compos facta
gignit Epaphum e Iouis
ἐκπαφῆ, 630. A Phoenici-
bus rapta vel ipsius pre-
cibus in Aegyptum ad
Osiridem auecta: a Ioue
in vaccam mutata, 1291.
Deuicto Argo, iuxta Iop-
pen formam humanam
recipit, 836. Belli causa
Asiam inter et Europam,
1294.
- Iobates, rex Lyciae, Proeti
iocer, Bellerophonem
iubet occidere Chimaera:
dat ei, Chimaera op-
pressa victisque Solymis,
Amazonibus et Lyciis,
filiam cum regno, 17.
- Iocaste, Lari coniux, Oedipo
filio ignara nubit: cogni-
to incesto, laqueo sibi
mortem consciscit, 457.
- Iocastus, Aeoli filius, condit
Rhegium, 45. 738.
- Iodamas, filia Itoni, Thebes
e Ioue mater, 1206. Ab
Athene sorore occisa est,
355. vid. Not.
- Iolaus, Iphicli filius, 839.
- Iolcus, vrbs, conditur a
Cretheo: post Cretheum
eam habet Pelias, 175.
- Iole, Euryti filia, ab Hercule
captiua abducitur, 50.
Cleodaei, Lichae et Cey-
cis ex Hyllō mater, 804.
- Iones, ante Troianos in Ita-
liam venerunt, et a Tro-
ianis in Italiam fugienti-
bus trucidati sunt, 987.

Ionicae dialecti proprietas, 850.

Ionius Illyrius, Adrii filius, rex regionis ad mare Ionium, 630.

Ionius sinus, mare Ionium, ab Io dictum: primum Saturni et Rheae sinum, alii, vt Theopompus, a rege illius regionis Ionio esse nominatum tradunt, 630. Dic. quoque *Adria*, 852.

Ioppe, Aethiopiae vrbs, 836.

Iordanes, 704.

Ioues, apud priscos dicti reges, 33.

Iphicles, *Amphitryonis* ex *Alcmene* filius, 33. Eius duo filii ab *Hercule* configuntur, 38. *Iolai* pater, 839.

Iphiclus, *Idomenei* filius a *Leuco* interficitur, 1218.

Iphigenia, *Thesei* ex *Helena* filia, 103. 351. al. filia *Agamemnonis* e *Clytaemnestra* l. *Astynome*, 183. Ad *Euripum* immolanda seruatur a *Diana* in *ursam* l. *iuuencam* l. anum l. *ceruam* mutata: in *Scythiam* aufugit ad *Dianae* templum, cuius fit sacerdos: a *Clytaemnestra* in filiam adoptata: a *Tauro-Scythis* in captiuitatem acta, 183. Eius feritas in sacrificiis, 194. *Paridis* priuigna, 260. E *Chersoneso-Taurica* cum fratre *Oreste*

aufugit, ablato *Dianae* simulacro, 1374.

Iphis nominatur *Iphigenia*, 323 et 324.

Iphinoë, vxor *Antaei*, ex qua *Hercules*, occiso *Antaeo*, suscipit *Palaemonem*, 662. Alii: *Iphiboë*, cf. *Augeas*.

Iphitus, ab *Hercule* occiditur, 40. (Est filius *Euryti*.)

Iphitus, *Nauboli* filius, et pater *Schedii* et *Epistrophii*, 1067.

Iris l. *Eris*, fluuius iuxta *Terinam*, 729.

Irus, vrbs *Thessaliae*, 904.

Irus, frater *Polymelidis*, l. *Polymeles*, pater *Eurytionis* *Argonautae*, a *Peleo* imprudenter occiditur, 175.

Is, *Italiae* fluuius, 722.

Ilaacus, pro quo aries, sicut pro *Iphigenia* *ceruus*, mactatur, 183.

Ischenus, gigantis filius, *Ἰσχήνηος*; eius sepulcrum ad *Olympiam*, 38. Vltro se deuouet ad annonae grauitatem leuandam, 42.

Isis, coniux *Osiridis*, eadem, quae *Ceres*, cum *Oro* filio *Typhonem* parricidam vlscitur, et e collectis coniugis membris templum erigit, 212.

Ismarus, vrbs *Ciconum*, 818.

Ismene, *Oedipi* ex *Iocaste* matre filia, 437.

Ismenus, fluuius Thebarum,
1211.

Issa, insula, alias Lesbos
dicta, 219.

Isse, nympa, a qua Lesbos,
quae etiam dic. Mitylene,
Illa vocatur. Ex ea sus-
tulit Mercurius Prym,
219.

Ister, fluuius oritur in Alpi-
bus, al. Danubius, 74.
1561.

Isthmici ludi in honorem
Palaemonis a Sisypho,
rege Corinthis, instituti,
107. 229.

Isthmus Corinthiacus, 156.

Italia, a quo dicatur Auso-
nia, 44. Nominata pri-
mum Argella, deinde Sa-
turnia, tunc Ausonia ab
Ausone, postea Tyrrhenia,
denique Italia, 1232. Pe-
ccorum diues, 1242.

Italus, Ausonis e Leutaria
(Leucaria) pater, 702.

Italus, Tyrrhenis dic. tau-
rus, 1232.

Ithaca, 818.

Itonus, filius Amphictyonis,
et pater Iodamae, 1206,
cf. Not.

Iulia Luperca Romanis pro-
digiose seruata, 183.

Iulus, Ascanii filius, 1232.

Iulus (ἰούλος) est vermiculus
polypus, 23.

Iuno, vulneratur ab Hercule
Olympiae: Herculi furo-
rem immittit ob caedem
Lyci, 38. Ab Hercule
sauciatur adiutrix Nelei,
40. Latonam praegnan-

tem infestat, 401. Enyo
dic. 462. 519. Hoplosmia
Elide in Peloponneso co-
litur, 614. 858. Herculi
infanti mammam praebet,
1328.

Iupiter, quis apud Home-
rum, 17. Detecta Deo-
rum conspiratione vicisci-
tur Deos, Neptunum vero
et Apollinem mittit ad
Laomedontem, vt muros
Ilii pro mercede extru-
ant, 34. Cum filio Hercule
luctatur Olympiae, 38.
Cum filio Hercule in pri-
mo certamine Olympico
luctatur, 41. Rem habet
in cyenum conuersus
cum Nemese, in altrum
mutatus cum Leda, 38.
506. Mercurium mittit
cum Iunone, Minerva et
Venere ad Paridem, vt
decernat, cuiusnam pomum
aureum sit tradendum, 93.
Rapit Aeginam, filiam
Alopi, et vitiatam mutat
in insulam, 116. Eius
filius Argus e Niobe: Ty-
phonem fulmine sterit,
177. Cum Neptuno et
Apolline de nuptiis The-
tidis contendit, 178. Pater
Mercurii et Lacedaemo-
nis, 219. Vbi vt Agame-
mon colitur, 335. Pater
Minois, Rhadamanthi et
Phoenicis ex Europa,
431. Lycaonem cum
filiis L. e medio tollit, et
Arcadium assidue fulmini-
bus infestat, 481. Cygni

forma indutus concumbit cum Leda et ex ea suscipit Castorem, Pollucem et Helenam, 506. Patrem Saturnum et matrem Rheam e coelo in Tartarum deturbat: rex dictus regni Ophionis et Eurynomes, 1191. Locus natalis eius aliis est Creta, aliis Arcadia, aliis Thebae Boeotiae, 1194. Thebès ex Iodama pater, 1206. Aegypti e Thebe pater, 1206. Cognomina eius: Pluuius, 159. Phyxius, Philius, Hetaerius, Omognius, Ephestius, Gameilius, Bulaeus, 288. Hecceus, Agamemnon, 335. Nemeus, 375. Cynaethus in Arcadia colitur, 399. Erechtheus in Arcadia colitur, 156. 431. Gongylates, Bulaeus et Myleus, 432. Comyrus Halicarnassi colitur, 458. Drymnus a Pamphyliis, Promanteus a Thuriis, Aethiops et Gyrapsius a Chiis colitur, 536. Cragus in Lycia colitur, 538. 542. Mecisteus apud Elienses, 651. Terminalis, 706. Gerdyllas et Larynthius, 1092. Laperfus, 1369.

Ixion, Centaurorum e Nephelē pater, 1200.

Iynx, avis ad incantationes magicas apta: primum fuit mulier, Pithus vel Echus e Paue filia, deinde

a Iunone in avem mutata, 509.

L.

Lacedaemon, Iouis e Taygete filius, 219.

Lacedaemones, pestilentia laborantes, quod responsum ab oraculo acceperint, 132. Troiae ad Lyci et Chimaerei sepulcrum cur sacrificauerint, 132. Quomodo pugna ab iis sit commissa, 240. Mendaces et fraudulentī, 1124. Oebali filii nominantur, 1125. Iphis, bellum cum Atheniensibus gerentibus, quomodo consultum sit ab oraculo, 1378.

Lacinium, Crotonis promontorium a Lacinio Crotoniate nominatum, 856.

Lacinius, pater Laurae, a quo dictum Lacinium, promontorium Italiae, 1006.

Lacmon, mons Perrhaebiae, 1011. vbi Dōres habitant, 1389.

Lacmonia, vertex montis Pindi, a quo multi amnes defluunt, 1020.

Ladon, fluuius Arcadiae, cum Terra gignit Daphnen, 6. 1038.

Laertes lucit Anticleam, Antolyci filiam, iam e Sisypho grauidam, 544.

Laestrygones, Siciliae populi, postea Leontini dicti,

- ab Hercule trucidantur, 654. 664. 664. 956. Vlyſſes ad eos appellit, 818.
- Laestrogonia, 818.
- Laetrina, vrbs Elidis, 52. 54.
- Lagnus, Scythiae fluvius, 1333.
- Laius, pater Oedipi ex Iocaste, a quo interficitur, 437.
- Lamache cum Euphemo Argonauta congressa parit Leucophanem, 886.
- Lametus, Italiae fluvius, 1085.
- Lampetes, promontorium Italiae prope Temesam, 1068.
- Lampetia nuntiat Soli, boues eius in Sicilia a sociis Vlyſſis esse mactatos, 740.
- Lampus, equus Aurorae: eius Etymologia, 17.
- Langaria, l. Lagaria, vrbs Italiae, vnde dicta, 930.
- Laocoon, Antenoris filius et Neptuni sacerdos, cuius filium ob coniectam in equum Troianum hastam angues Porces et Chariboea in templo Apollinis Thymbraei interimunt, 344.
- Laodice, Priami filia, mater Muniti, terrae hiatu est absorpta, 314. Clam cum Acamante, legato Graecorum, concumbit, et Munitum parit: capta Troia et agnita ab Acamante cum eo discedit, 495.
- Laomedon, filius Ili et Tithoni ac Priami pater, 18. 1232. 1506. Neptunus, mercede pro muris Ili exstructis non accepta, diluvium per cetum Troadi parat, ad quod auertendum ille Hesionen filiam ceto proponit, qua ab Hercule liberata promissos ei equos negat, et ab eo vrbe diruta necatur, 34. 523. Cur Phae-nodamantis filias iusserit feris exponi, 471. 953. Filiae eius captivae Graecorum naues incendunt, 921. 1075 Condit Troiam vsque ad Peneum, 1341.
- Laenome, filia Alcmeneae, 886.
- Laperfae, populi Atticae, 1369.
- Laphysius, mons Boeotiae, 1236.
- Laris, fluvius Italiae, 722.
- Larissa, 177. 1146.
- Larymna, postea Larissa, vrbs Thessaliae, 1146.
- Las l. Laas, vrbs Lacèdaemonis, 95. 511.
- Latinus, Herculis e Fauni vxore vel Fauni filius, rex Italiae, a quo Latini sunt dicti, Aeneae filiam Laviniam locat, et regnum relinquit, 1232. 1254.
- Latinus, Aeneae filius, et Capios pater, 1232.
- Latona; vnde dicatur Ptoa, 258. Dianam et Apollinem pariturae quid acciderit, 266. Pariturae locus, Iunonis ira, non datur: quomodo in insula

- Deſo. Dianam et Apollinem ſit enixa, 401.
- Lauima, Latini filia, vxor Aeneae, Siluii ex Aenea mater, 1232.
- Lauinium, vrbs Italiae, 1232. ab Aenea condita, 1250.
- Laure, Lacinii filia, Crotonis vxor, 1006.
- Laure, oppidum Crotonis a Laure dictum, 1006.
- Laurentis, vxor Fauſtuli paſtoris, Romulum et Remum expoſitos excipit, 1252.
- Laurentum, Troia quoque dicta, Italiae vrbs ad fluvium Numicium, 1232.
- Lauriuori, cur dicantur vates, 6.
- Laurus, cur ſemper vireat: alexicaca arbor, 630.
- Learchus, fil. Athamantis ex Inone, a patre furente necatur, 21. vid. Clearchus.
- Lebada l. Lebadea, vrbs Boeotiae, 152.
- Lectum, Idae promontorium, 24. 1170.
- Leda, eius filii e Tyndareo et Ioue, 88. Dicitur rem habuiſſe cum Cyone (forſ. Cycno) et hinc peperiffe Caſtorem, Pollucem et Helenam, 88. Abſente coniuge Tyndareo cum iuvene Cycno, alii cum Ioue forma cygni induto l. ſub aſtri forma concubuiſſe, ac Caſtorem, Pollucem et Helenam peperiffe tradunt, 506. Timandrae et Clytaemneſtrae mater, 511.
- Lemnus, inſula, ibi ignis, et officinae armorum fabricandorum ſunt primum exortae, 168. 224. 462.
- Leo, frater Chimaerae, 17.
- Leonidas, dux Spartanorum, 1432.
- Leontarne, vrbs Boeotiae, vnde dicta, 645.
- Leonteus, comes Calchantis, 426. 980. 1047.
- Leontini i. q. Laeſtrygones, 956.
- Lepetymnus, mons Methymnae h. e. iuxta Methymnam, 334. 1098.
- Lesbos, habet quinque vrbes, Pyrrham, Methymnam, Ereſſum, Mitylenen et Antiffam, 1098.
- Letarchus, Mineruae filius, a Crotoniatis in templo Mineruae occiditur, 987.
- Lethaeon, Italiae mons, 703. 708.
- Leucaria ſ. Leutaria, Auſonis mater ex Italo, 702.
- Leuce, inſula Ponti Euxini, dic. quoque Spilus, 186. vnde dicta, 188.
- Leucippe, mater Priami, 18.
- Leucippus, Cynortae et Gorgophones filius, Phoebe et Ilariae e Philodice pater, 511.
- Leucippus, Eurypyli et Steropes filius, 886.
- Leucophanes, Euphemi e Lamache filius, 886.
- Leucophrys, inſula, poſtea dicta Tenedos, 232. 346.

- Leucosia, et Siren, et insula
ab ea dicta, 722.
- Leucothea, vid. Ino, 107.
- Leucus, Tali filius, Medam,
uxorem, Idomenei, ad
stuprum pellicit, et cum
filia Clesthera necat, 384.
1093. Infans expositus et
ab Idomeneo susceptus
educatur: regnum ei et
domum committit Troiam
proficiscens: uxorem Ido-
menei Medam et filiam
Clestheram ipsi despon-
satam, eiusque filios Iphi-
clum et Leucum occidit:
ab Idomeneo reuerso e
bello Troiano oculis pri-
vatur, 1218.
- Leucus, filius Idomenei, a
Leuco necatur, 1218.
- Leucus, pater Leucosiae,
722.
- Leutarnia, vrbs Italiae, 978.
- Liberi, oculis comparati,
421.
- Libethra, vrbs Macedoniae,
Orphei patria, 410.
- Libethrus, mons Macedo-
niae, sedes Musarum, 275.
- Libya, ad Charybdin, 618.
Dicta a Libya, Epaphi
filia: extrema Libya sunt
fretum Gaditanum ad co-
lumnas Herculis, et insu-
lae fortunatae, 649. 894.
1312. Atlantis domici-
lium dicitur, 879. Sa-
bulosa et torrida, 1014.
- Libycus et Ligusticus
idem est, 649. 1312.
- Libye, Epaphi e Memphide
filia, mater Beli, 630.
- Libyae terrae nomen dat,
649. 894. 1312.
- Libye, Oceani e Pompho-
lyge filia, terrae Libya
nomen dat, 894. 1283.
- Lichas, puer, Herculi veneno
tinctam vestem affert, et
ab eo de rupe in mare
praecipitatur, 50.
- Lichas, Hylli ex Iola filius,
804.
- Licymnius, fil. Electryonis
e Midea, 932.
- Ligea l. Ligia, Siren, vnde
dicta, 726.
- Ligur, frater Alebionis, a
quo Liguria nomen acce-
pit, 649. 1312.
- Liguria, a Ligure dicta, 649.
Ligustica terra quoque a
Lycophrone dicitur Col-
chis: Liguria autem inde
a Tyrrhenia vsque ad Al-
pes pertinet, 1312.
- Ligydes habitant ad oram
maritimam Tyrrheniae,
1312.
- Ligyron, primum Achilles
dictus, 178.
- Ligys, frater Alebionis, ab
Hercule occiditur, 649.
1312.
- Ligysticum mare dic. a
Ligye, fratre Alebionis,
649. 1312.
- Lilaea, vrbs Phocidis, 1073.
- Lilaeum, vrbs Doridis, 980.
- Lilybaeum, promontorium
Siciliae, 966. 1181.
- Lindus, vrbs Rhodi, 923.
- Linum, Italiae promonto-
rium, 924.

- Linus**, Magnetis e Clio filius, 831.
Littora Troiana, quæ, 244.
Locrenses, loci Aiakis, Minervam iratam ob vim Cassandrae ab Aiace illatam, oraculo admoniti duabus quotannis virginibus per mille annos deinceps placarunt, 1141. 1159.
Locris, 1146. Locridis annum sacrificium in honorem Aiakis, 365.
Longas, regio Boeotiae, 520.
Longurus, palus in Sicilia, 868.
Lotophagi dicuntur quoque Camarinaei, 818.
Lucani in Italia, 1083.
Luna, veteres computabant ad eam tempus, 302.
Lupercæ in Latio, 183.
Libye, filia Epaphi, et mater Beli, 630.
Lycaon, Callistus et Diae pater, 480. Pelasgi e Meliboea l. Cyllene fil. Arcadiae rex, cum filiis l. ob impietatem in Iovem et ius hospitii violatum, excepto vno filio Nyctimo, e medio tollitur, quibusdam filiis in lupos mutatis, 481.
Lycaon, Eurypyli et Steropes filius, 886.
Lycia, 17. p. 300.
Lycii a Bellerophonte vincuntur, 17.
Lycomedes, pater Deidamiae, 53, 185. Rex Scyri Theseum de saxo precipitatum interimit, 1524.
Lycormas, alias Euenus, Aetoliae fluvijs, 1011.
Lycostomium, Thessaliae regio, vnde dictum, 901.
Lycurgus, Dryantis filius, Bacchum e Thracia pel- lit, 275.
Lycurgus, pater Archemori, sacerdos Iouis Nemei, 373.
Lycus, rex Thebanorum, vim infert Megaræ, uxori Herculis, a quo occiditur, 38.
Lycus, Celaenus ex Prometheo filius, Troiae sepultus iacet, 132. 219.
Lycus, Pandionis filius et Aegæi frater, 494. 1324.
Lydi, gens barbara, 150. Tyrreniæ coloni ob virtutem prædicantur, 1356.
Lydia, 158. 177. 1351.
Lydus, Atyos, Lydorum regis, filius, fratre Tyrreno in Italiam transgresso, Lydiae fit rex, 1351.
Lynceus, Italiae fluvijs, vnde dictus, 1240.
Lynceus, Aegypti filius, quia metallorum fodinas aperuit, oculorum acie terram dicitur penetrasse, 553.
Lynceus, Aphareï et Arenes filius, 511. oculorum acie insignis de præda in Arcadia facta cum Dioscuris congressus Castorem lapide sternit: a

Polluce hasta configitur,
511. 538. 556. Dic. quo-
que oculorum acie terram
penetrasse, 552.

Lyrici, poetae, qui, Pro-
legg. p. 252.

Lyfidice, Coroni filia, vxor
Aiakis et mater Philii, 53.

Lyfidice, Pelopis filia, Me-
storis coniux, et mater
Hippotheae, 952.

M.

Macalla, vrbs Italiae, vbi
Philoctetis tumulus et
templum est, 927.

Macedones et Romani post
bella multa ad pactiōnes
cur accesserint, 1446.

Machaon, Aesculapii filius,
medicus, sanat Philocte-
tem, 911. Ab Eurypylo,
Telephi filio, interficitur,
1048.

Maeander, Asiae fluuius,
1424. 1432.

Maenalus, Lycaonis filius
natu maximus, suadet fra-
tribus, vt Ioni hospiti
viscera pueri iugulati ad-
ponant, 481.

Maeotis palus, 337. vnde
dicta, 1290.

Maera, Orionis canis, 334.

Magnēs, Lini e Clio pater,
831. Cum Prothoo prope
Caphereum periit, 902.
al. Magnetes, cf. Not.

Magnesia, 175 900.

Magnetes, cum Prothoo in
insula Creta confidunt,
902.

Maia, Atlantis filia; Mer-
curii e Ioue mater, 219.

Malea l. Maleas, promon-
torium Peloponnesi, 94.
818.

Mamerti apud Romanos
dicti bellicosi, 938.

Mento, mater Mopsi vatis
ex Apolline, 427. 980.
Tiresiae filia, 439.

Marathon, 1432.

Mardonius, missus a Dario
contra Graecos naufra-
gium facit cum classe, et
a Thracibus vincitur,
1432.

Mare, cur longaeuum dica-
tur, 145. Aqua eius mā-
gis purgat, quam dulcis,
155. Terrae motus causa,
393.

Maronea, vrbs Ciconum,
antea dicta Ilmarus, 818.
Hinc vinum Maroneum,
818.

Marpessa l. Marpissa, Eueni
filia, Idae desponsata ra-
pitur ab Apolline: Mer-
curius mittitur a Ioue,
ut ex Marpessa quaerat,
quemnam sibi eligat con-
iugem: Idam praefert
Apollini, 561.

Mars, cur in suburbiis pingi
solitus, 356. In suem mu-
tatus occidit Adonidem;
331. Thracum Deus, 957.
Cognominatur *ὄρχηστῆς*,
249. Candaon l. Candaeus,
938. 1410. et Mamertus,
938. 1410. Cyrinus, 938.

Marsi, populi Italiae, acco-

- lentes paludem Phorcen,
1275.
Mafistius, dux Persarum,
1452.
Massagetæ, 887.
Matrimonium legitimum
Cecrops in Graecia insti-
tuit, 111.
Mazusia, promontorium
Eleuntis, 534.
Meceonice, mater Euphe-
mi ex Neptuno, 886.
Meda (al. Medea) vxor
Idomenei a Leuco ad stu-
prum pellicitur, 384.
1093. et occiditur, 1218.
Medea, Aetææ et Idyia
filia apud inferos nubit
Achilli, 174. 798. 1318.
Cytæica appellatur ab vr-
be Colchidis Cytææ, 174.
Iasoni auxilium fert au-
reum vellus ablaturus:
clam cum eo fugit: mem-
bris Absyrti fratris disper-
sis patrem persequentem
retinet: Iasoni nubit: ab
Acasto cum Iasone ex-
pulsa Iolco Corinthum
petit: ibi nouas Iasonis
nuptias vlciscitur, et li-
beros suos interficit: cur-
ru ab Apolline accepto
Athenas vehitur: Aegeo
nubit: ob insidias The-
seo fructas Attica eiecta
et in Colchidem reuersa
patri regnum a patruo
ademptum restituit, 175.
Aemulam Glaucon et li-
beros suos e medio tollit,
174. 1318. Tritonem au-
rea patera donat, 881.
886. Eius genealogia,
798. Cum Iasone expia-
tur, 1274.
Medeficaste, Priami soror,
921. et Laomedontis filia,
1075.
Medi, victi ab Atheniensibus
in Thracia iuxta Eio-
na, 417.
Media, 175. 838.
Medon, Codri filius, cum
fratre Neleo de regno con-
tendit et Atticæ regno
potitur, 1378.
Medus, Aegei e Medea fi-
lius, cum matre Athenis
eiectus Mediae sibi sub-
iectæ nomen dat, et bel-
lum Indis inferens perit,
175.
Medusa, Gorgo, Pifidæ
vxor l. filia de formæ
pulchritudine certat cum
Minerua: a Perseo iussu
Mineruae occiditur, 838.
Allegorice, quæ, 17.
Megaera, Erinny, 406.
Megapenthes, Proeti filius,
Tirynthem Perseo conce-
dit, ipse Argos accipit,
838.
Megarus, fluuius Scythiæ,
980.
Megarus, vrbs Ciliciæ ad
ostia fluuii Pyrami sita,
et a Megaro, filia Pam-
phyli, dicta, 440. 444.
Megarus l. Megaros, Pam-
phyli filia, a qua vrbs
Megarus nomen accepit,
440.
Melampygos, est genus a-

- quilarum : prouerbium inde ductum, 91.
- Melanippe, Amazo, soror Antiopae, dat balthum Herculi: a Telamone necatur, 1329.
- Melanippe, vxor Chalcondontis et mater Elphenoris, 1034.
- Melanippus, Acasti filius, Tydeum grauitur vulnerat, sed cerebrum eius iam intersecti a Tydeo absorbetur, 1066. Amphiraus eum occidit, 1066.
- Melanostes l. Melanotes, genus aquilarum, 148.
- Melanthium, mons, postea Amanus dictus, 1374.
- Melanthius, seruus Vlyssis, 775.
- Melas, Phrixi filius, 22.
- Meleager, eius vita titioni fatali obnoxia, quum post venationem apri Calydonii Atalantae caput et pellem eius donasset, et auunculos ideo sibi iratos necasset, ab Althaea matre finitur, 492.
- Melia, Oceani filia, Inachi coniux, 177. Teneri mater ex Apolline, 1211.
- Meliboea, fons, 697.
- Melicertes, Athamantis ex Ino filius, cum matre in mare praecipitatur, 21. Palaemon in insula Tenedo colitur: ludi Isthmici in eius honorem iussu Nereidum habiti, 229.
- Melite, insula, aduersus Pachynum, Siciliae promontorium, 1027.
- Membles, fluius Italiae prope Lucanos, 1083.
- Memnon, filius Tithoni et Aurorae, 18. rex Aethiopum ab Achille ad Troiam occiditur, 307.
- Memphis, Epaphi coniux, et Libyae mater, 894.
- Memphis, Aegypti vrbs, 1294.
- Menalippe, soror Antiopes, a Telamone occiditur, 1329.
- Menelaus, Atrei ex Aerope filius, 149. ad auertendam pestilentiam Apollinis monitu Troiam profectus ad tumulos Lyci et Chimaerei sacrificat, et Paridem hospitem secum ducit Spartam, 132. Eius genealogia, 149. Raptam vxorem Helenam, non Troiae, sed in Aegypto recipit a Proteo, 820. De reditu in patriam sollicitum Proteus docet, quae nosse cupit, 848. Pater Hermiones ex Helena, 103. et Nicostrati atque Aethiolae ex Helena, 851.
- Menestheus, sit rex insulae Meli (Melitae), rege Polyanacte mortuo, 911.
- Mercurius, Iouis et Maiaefilius, pater Myrtili, aurigae Oenomai, Cadmilus l. Cadmus *Βουτιχῆς* nominatur, 162. 219. Ex Illa suscipit filium Prylin, 219. Mittitur a Ioue ad

- Marpeffam, vt ex ea
 quaerat, vtrum Idae, an
 Apollini velit nubere, 561.
 Dic. Ctarus, 679. Nona-
 criates, Triceps, Albus,
 680. Vlyffi ad Circen pro-
 fecturo radicem moly af-
 fert antidotum, 680. A
 Ioue missus Calypfoni
 persuadet, vt Vlyffem
 dimittat, 757. Laphrius,
 iussu Iouis in Aethiopia
 custodit Io, 835
 Mergus, quod animal, 359.
 Mermerus. Iasonis e Medea
 filius, a Medea matre ne-
 catur, 175. 13. 8.
 Meope, Cebrenis filia, Ae-
 faci coniux, 224.
 Merops, pater Arisbae, 224.
 Μέρσαβα, proprie quid; qua-
 que dialecto duplici σσ
 effertur, 817.
 Mesopotamia, 704.
 Messana, 603. 649.
 Messapia, et Iapygia, postea
 Salentiae, denique Cala-
 briae nomine reperitur,
 603. 852.
 Messene, 175.
 Mestor, Persei ex Andro-
 meda filius, 838. Hippo-
 thoës e Lyfidice pater,
 932.
 Mestra, filia Eryfichthonis,
 venefica, in omne anima-
 lium genus conuersa a
 patre subinde diuenditur,
 et resumta forma priore,
 rursus vt vendatur, ad
 patrem redit, 1393.
 Meta (Meda, Medea) Ho-
 pletis filia, Aegei vxor,
 494.
 Methymna, vrbs Lesbi,
 1098.
 Mezentius, Tyrrhenus, bel-
 lum gerit cum Aenea,
 1232.
 Midas, sororis Cleopatrae
 caedem vlturus Thraciam
 depopulatur: ei sunt au-
 res asini, quid hoc signi-
 ficet, 1397. 1401.
 Midea, vxor f. pellex Ele-
 ctryonis, et mater Li-
 cymnii, 932.
 Midea f. Midia, a Perseo
 conditur, 838.
 Miletus, 467. 1379.
 Miltiades, 1432.
 Mimallon, Baccha, vnde
 dicta, 1236. 1464.
 Mimas, mons et promon-
 torium, 911.
 Mimnes, pictor, ab Hippo-
 nacte ludibrio habitus,
 424.
 Minerva, Itonii filia Ioda-
 maeque soror, quam op-
 pugnantem necat frater,
 355.
 Minerva, vid. Athene et
 Pallas. Aegyptiis dic.
 Sais, 111. qua de caussa
 dicatur Pallas, 355. λα-
 φρία et πυλαίτις quare, 356.
 Budea et Fulica (αἰθυία)
 cur, 359. Megarfa, 444.
 Tritonia, cur, 519. Boar-
 mia, Longatis, Homo-
 lois, 520. Punica Co-
 rinthi colitur, 658. Bom-
 byleia, 786. Italica, re-
 ctius Ilenia, 930. Myn-

- dia, 930. Aloëtis, Cydonia et Thralo, 930. et 936. Laphria, Mauortia (Μάυρτια), 1416. Medusae caput a Perseo acceptum ubi aptauerit, 858.
- Minos, Iouis ex Europa filius, pater Deucalionis ex Pasiphaë, 431. interficit Scyllam, Nisi filiam, 650. Vnde dictus, 705. Pater Ariadnae, Phaedrae et Glauci e Pasiphaë, 798. Adigit Polyidum, ut filium Glaucum in vitam reuocatum artem vaticinandi doceat, 811.
- Minotaurus, rex Cretae, 1299. vid. Asterius.
- Minyae, Argonautae, vnde dicti, 874.
- Minyas, Neptuni e Callirhoë filius, Trigoniae coniux, a quo plerique Argonautae descendunt, 874.
- Misenus, mons Neapolitanus, 737.
- Mitylene l. Mytilene, vrbs Lesbi, 219. 1098.
- Mnemon, comes Achillis, ab hoc necatur, 252. 240.
- Mnefileus s. Mnesinous, Pollucis e Phoebe filius, 511.
- Moabe, regio Thebana, 7. Μάλας, vnde dicatur bellum, 693.
- Molossia, 426. Molossi, 851.
- Molpis, Eleus nobilis, pro patriae incolumitate se immolandum offert: statua eius in templo Iouis Pluuii ponitur, 159.
- Molpis, Amazo, 1532.
- Molpus s. Eumolpus, tibicen, fraudem Philonomenes adiuvat, 232.
- Moluris petra, e qua Ino cum Palaemone se in mare deiecit, 229.
- Moly, radix, extrema eius vellenti letalis, 679. Herba, quae, 680.
- Moplosia, a quodam Moplope l. Mopsopo olim dicta Attica, iplaeque Athenae, 755. cf. Not. ad Lycophr.
- Mopsus, Apollinis et Mantus filius, vates, vincit arte vaticinandi Calchanthem, 427. 439. Cum regnum ab Amphilocho in annum acceptum restituere nollit, bellum est ortum, in quo vterque cecidit, 440. Ab Hercule interfectus quoque narratur, 980.
- Mopsus, Titaeronius, Argonauta, Ampyci et Chloridis filius, in Libya ab angue interficitur, et Colophone sepelitur, 881. 980. 1047.
- Morphnos, genus aquilarum, 148.
- Mos cremandi cadauera peregre defunctorum, et cineres domum deportandi, 367. Precandi extensis ad coelum manibus, ubi primum inualuerit,

481. Obſignandi apud antiquos, 508.
- Mulieres in Graecia promiſcuae coibant primum cum viris, brutorum ritu, 111.
- Munippus, Cillae e Thymisto l. Thymoeto mater, 224. 519.
- Munitus, al. Munippus, Acamantis e Laodice filius, 314. A Laodice traditur educandus Aethrae, aulae Acamantis: capta Troia cum patre abit in Thraciam et morſu anguiſ perit, 447. 495.
- Mulae, earum domicilia, 275. Achillis mortem deplorant, 275. Pictores addunt capiti earum alas, excepta Terpſichore, 653. Adonidem, Veneris amaſium, cur et quomodo occiderint, 831.
- Muſtela marina per cololum parit, 843.
- Mycenae, 183. a Perſeo conduntur, 838. 932.
- Myelus, tibicen, homo laticius, 771.
- Mycon, inſula maris Aegaei, 402. forte, Myconus, vt legatur *Μυκόνου*, pro *Μύκονος*, nam v. 365.
- Myconus et Tenedus iunguntur, vt h. l. niſi ſit, qui putet, Myconus et Mycon eſſe eandem et eiusdem nominis inſulam.
- Myconus, inſula, 565.
- Mylaces, populi Illyrici, 1011. 1021.
- Myrina l. Myrinna, oppidulum Troadis, ab Amazone ibi occiſa dictum, 243.
- Myrmidones, primum formicae, deinde a Ioue in homines mutati precibus Aeaci l. Pelei, 176.
- Myrrha, Thiantis filia, a patre gravida facta, et Deorum implorans auxilium in arborem myrrham mutatur, et Adonidem cortice diſrupto parit, 829.
- Myrtilus, Mercurii et Cleobules filius, auriga Oenomai, amore Hippodamiae incenſus, quum eam vitiare tentaret, a Pelope de Geraeſto promontorio praecipitatur, 156.
- Myrtoum mare, vnde dictum, 156.
- Mys, Samius, ab Athenienſibus occiditur, 1432.

N.

- Nanus dic. Vlyſſes, 1244.
- Narbonenſes, olim Bebryces dicti, 516. 1305.
- Nauaethus, Italiae fluvius, vnde nomen acceperit, 921.
- Naubolus, Iphiti pater, 1067.
- Nauplius, Neptuni filius, vendit iuſſu Alei patris Augen Teuthranti, 206. 1217. Pater Palamedis

- et coniux Clymenes, vlturus filium Palamedem omnium principum Graecorum mulieres ad stuprum pellicit, decem Cretae urbibus potitur, Idomeneum, Cretae regem, remouet, et face accensa in promontorio Caphareo Graecos et Troiano bello redeuntes in asperros scopulos allicit, 384. 1093. 1218. Echino ob astutiam comparatur, 1093.
- Nauficaa, filia Alcinoi, 818.
- Naxos, occupatur ab Artapherne, 1452.
- Neaera, coniux Tegeatae l. Tegeanae, et mater Alei, 206.
- Neapolis, condita vel a Phalero, Siciliae tyranno, vel ab Hercule, 717. Olim dicta Ambracia, 653. vid. Not.
- Nedon, mons Euboeae, 374.
- Neis, mater Periboeae, vxoris Icarii, 511.
- Neleus, Codri filius, cum fratre de regno contendens abijt in Asiam, ibique Caria et Mileto potitus tres vrbes condit, 1578. Varias de eo opinioniones, 1379. Eius filia scortum, 1387.
- Neleus, Neptuni e Tyro filius a matre expositus seruatur: nouercam necat: cum fratre Pelia in equili exponitur: Mest-
- nam concedit: Pylum condit, 175. 872.
- Neleus, Nestoris pater, ob denegatam Iphiti occisi expiationem bello infestatur, 40.
- Nemea, regio Argolica, 455.
- Nemesis, Oceani filia, cum Ioue congressa et in anferem mutata parit ouum, e quo, ad Ledam allato, exit Helena, et aliis auctoribus Castor quoque et Pollux, 88.
- Neoptolemus, nepos Aeaci, alias Pyrrhus dictus, filius Achillis et Deidamiae, 52. al. filius Achillis ex Iphigenia, 183. 185. 323. Ab eo vastatur Troia, 52. 53. Eius liberi, vid. Pyrrhus. Educatur in insula Scyro, 185. Aeneam captiuum ducit in Pharsaliam, 1332. 1363. Ab Oreste interficitur, 1332. 1374.
- Nephele, Athamantis vxor, Phrixum filium neci eripit ariete dato, 21.
- Nephele, vxor Isionis et mater Centaurorum, 1200.
- Neptunis, Amazo, vnde dictae Amazones Neptunides, 1332.
- Neptunius mons, 722.
- Neptunus, cum contra Iouem conspirasset cum reliquis Diis, cogitur Laomedonti seruire, et muros Ilii erigere; mercede vero nulla accepta a Lao-

- medonte Troianum agrum
ceto misso inundat, 34.
Aegaeon dic. quia Aegis
et in mari Aegaeo colit-
tur, 135. Arionem e
Cerere procreat, 152.
Pelopis amans, 156. Pa-
ter Nelei, et Cenchrei,
175. Cum Ioue et Apol-
line de Thetidis nuptiis
decertat, 178. Laome-
donti operam suam locat
Troiam condenti, 393.
Contraria Herodoti sen-
tentia, 522. Prophan-
tus appellatur a Thuriis,
522. Amoebus l. Amoe-
beus dic. ob permutatos
cum Apolline Delphos
pro Calabria, 615. Eni-
peus apud Milesios cole-
batur, 722. Amphibiaeus
a Cyrenaeis appellatur,
749. Melanthus ab A-
theniensibus, Equester
apud Delios colitur:
congressus cum Cerere
Furia Arionem equum
fulcipit: pater equi Scy-
phii l. Scyronitis, 766.
Polydectae e Cerebia pa-
ter, 838. Minyae e Cal-
lirrhoë pater, 874. Ogy-
gis ex Alystra pater, 812.
Nereides, lugent Achillem
mortuum, 275.
Nereus, Deus marinus,
maritus Doridis, filiae
Oceani: eius filiae dicc.
Nereides, 163.
Neritus, mons Ithacae,
768. 786.
Nelaëa, vna ex Nereidibus,
Nerei et Doridis filia,
399.
Nelo, mater Sibyllae, 1465.
Nessus s. Nesus, Centau-
rus, Eueni portitor, De-
ianiram vitiaturus ab Her-
cule transfigitur: eius
sanguis pro philtro, 50.
Nicomolis, a victoria Octa-
vii de Antonio reportata
nomen habet: antea di-
cta Ambracia, 655. 671.
Nicostratus, Menelai ex
Helena filius, 851.
Nilus, primum nominatur
Oceanus, deinde Aëtus,
denique Aegyptus, et ob
haec tria nomina Triton,
119. Sed 576. 1) Ocea-
nus, 2) Aegyptus, 3)
Nilus, vnde Triton: Per
aestatem in Aegyptiaca
arua effunditur: eius
fontes vbi sint auctore
Duride, 847.
Ninus, vrbs Syriae, 704.
Niobe, Phoronei e Telo-
dice filia, et mater Argi,
177.
Nireus, Charopi et Aglaiae
filius, formosissimus se-
cundum Achillem, 1011.
Nisus, Pandionis filius et
Aegei frater, 494. Co-
ma defecta, atque sic
amissis viribus a filia
Scylla proditur Minoi,
650.
Nonacria, vrbs Arcadiae,
680.
Nox, quomodo fiat, 17.
Numicius, fluuius Italiae,
1232.

Numitor, Auentini l. Pro-
cae filius, Aegestae et
Rheae Siluiae pater, a
frater Amulio regno eii-
citur, sed a nepotibus
Romulo et Remo resti-
tuitur, 1232.

Nyctimus, Lycaonis filius:
eo regnante diluuium fit
Deucalionium, 72. E
quercu natus dicitur,
478. Solus e Lycaoni-
dis a Ioue seruat: alii
tradunt, a fratribus esse
iugulatum, et Ioui cum
aliis carnibus esse appo-
situm, 481.

O.

Ocalea, vrbs Boeotiae, 50.

Oceanus, Asiae et Libyae
e Pompholyge, et Euro-
pae ac Thraciae e Par-
thenope pater, 894. 1283.
Pater Eurynomes, 1191.

Ocinarus, fluuius Italiae
iuxta Terinam vibem,
729. 1008.

Octavius, vincit Antonium
iuxta Ambraciam, 653.

Oeagrus, pater Orphei et
Cymothonis ex Calliope,
851.

Oebalus, pater Arenae,
511. et Tyndarei, 1125.

Oechalia (vrbs Thessaliae),
ab Hercule capitur, 50.

Oedipodia, fons Thebarum,
ad quem ossa Hectoris a
Graecis reposita sunt,
1194.

Oedipus, obtruncat Sphin-
gem, 7. Filius Laii,

quem ignarus occidit, et
ex matre Iocaste suscipit
Eteoclem, Polyniem,
Ismenen et Antigonen:
comperto incesto se oc-
coecat, 437.

Oeneus, pater Oenones,
57. Deianirae, 662. et
Gorges, 1011.

Oeno, Anii e Dorippe fi-
lia, 570..

Oenomans, Steropes et Hy-
perochi, vel Arpines et
Martis filius, Hippoda-
miae pater, 149. 219.
836. Amat ipsam filiam
et a Pelope, proco eius,
dolis Myrtili occiditur:
quomodo filiae procos
occiderit: Myrtilo mor-
tem imprecatur, 156.

Oenone, insula ab Oenone
dicta, posthaec Aegina,
175.

Oenone, Budionis filia,
vnde nomen insulae Oe-
nonae, 175.

Oenone, Cebrenis vel Oe-
nei filia, prior vxor Pa-
ridis et mater Corythi,
57. Varia narrantur de
eius morte, 61. Antem
exercet medicam et mu-
sicam, al. *μουσικήν*, 62.

Oenus, fluuius Laconicae,
550.

Oenotria, Italia, 911. vbi
Philoctetes Troia capta
consedit, 912.

Oestrus, animal paruum,
aculeo boues et pisces ita
angit, vt furere incipiant,
405.

- Oeta, mons, ibi moritur Hercules, 980.
- Ogenus dic. Oceanus, 231.
- Ogygus, rex Thebanorum antiquus, Neptuni ex Alifia filius, coniux Thebae: Thebis Aegyptiis imperat, vnde Thebae dicuntur Ogygiae, 1206.
- Ogygiae Thebarum portae, ab Ogygo dictae, 1206.
- Ogygia, insula Calypfus, 818.
- Olenus, vrbs Achaiae, 589.
- Olosson, postea Elafion, vrbs Thessaliae, 906.
- Olympia, primum nominatur Saturnius collis, 42.
- Olympias, Alexandri M. mater, a Pyrrho et Heleno orta, 1439.
- Olympici ludi ab Hercule instituuntur, 41.
- Olympus, mons Bithyniae, 1305.
- Oncae, vrbs Arcadiae, et pagus Thebarum, vbi statua Mineruae erecta erat a Cadmo, 1225.
- Onchestus, nemus Neptuno sacrum, 645.
- Onites, Herculis et Megarae filius, a patre interficitur, 58.
- Onochonus, fluvius Thessaliae, 1424.
- Opheltes, mons Euboeae, ab Ophelta, Archemori filio, dictus, 373.
- Ophion, cum Eurynome vxore ante Saturnum et Rheam Diis imperant; hinc Saturnus et Rhea eos victos in Tartarum praecipitant, 1191.
- Ophrynus, locus Troadis, vbi Hectoris ossa iacebant, 1194. 1208.
- Orchomenus, pater Chloridis, 980.
- Orchomenus, vrbs I. ager in Boeotia, qui dicitur Minys a Minya, alter in Arcadia, qui erat dives pecorum, 874. cf. Heyne in Obseruatt. ad Apollod. p. 57.
- Orchomeni, equites praestantissimi: vectigales ab Ergino facti, ab Hercule liberantur, 874.
- Orestes, matre Clytaemnestra occisa, in furem vertitur, 1122. Furiis agitatus Athenas confugit, in Areopago iudicio habito absolvitur. Vt infania liberetur, oraculo monitus Tauros petit cum Pylade et rapit statuam Dianae. Ducit, Neoptolemo occiso, Hermionen, et ex ea tollit Tisamenum, vel Erigonen, e qua Penthilum suscipit: Orestiae ab angue laesus perit. In Lesbos quoque regnasse traditur, 1332. 1374.
- Orestia, vrbs Arcadiae, 1374.
- Orion, Boeotiis dic. Canaon, Iouis, Neptuni et Apollinis vel Hyriei et Clonia filius, cuius gla-

- dio Iphigenia iugulatur, 328.
 Orontes, fluuius, Meliboeam influit, 697.
 Orpheus, Argonauta, 175. eius patria, 410. domicilium, 275. Oeagri filius e Calliope Musa, 831.
 Orthages, daemon Priapeus, 538.
 Orthosia, Diana; est etiam cognomen Antiopae et Hippolytae, 1531.
 Orthosius, mons Arcadiae, 1531.
 Orthus, al. Orthrus, canis Geryonis: eius forma, 655.
 Ortygia, insula, quae etiam Aleria, et deinde Delus est dicta, 401.
 Orus, Osiridis ex Iside filius, vlciscitur mortem patris, 212.
 Ossa, Italiae mons maximus, 697.
 Osiris, rex Aegypti, idem qui Bacchus, a Typhone fratre aliisque coniuratis interficitur, 212. Ad eum Phoenices raptam deducunt Io, 1291. Dicitur Memphis, 1294.
 Oskrimi, montes dici putantur prope Troiam, in quibus stabulabantur greges Paridis, 94. verum cf. Not. ad Lycophr.
 Othronus, insula ad Adrii ostium, Epirum inter et Italiam, 1027.
 Otus, Aloëi filius, et Ephialtae frater, 697.
 P.
 Pachynum, Siciliae promontorium, 966. 1027. 1030. 1181.
 Pactolus, pater Euryanastes, 52.
 Pactolus, Lydiae fluuius, e monte Tmolus prope Sardes decurrens, olim arenas aureas, tempore Tzetzae vero electrum ferebat, 272. 1352.
 Πάγος, cur dicatur sal, 135.
 Pagrus, paruum cancri genus, 417.
 Palaemon, Herculis ex Iphinoë filius, 662.
 Palaemon, Athamatis filius, 21. vid. Melicertes.
 Palamedes, Nauplii e Clymene fil. astutia Vlyssis detecta, ab Vlysse prodicionis inculatur. et lapidibus obruitur: ei postea templum in Lepetymno est dicatum, 384. 818. 1093.
 Palanthra, Thessaliae oppidum, 899.
 Palladium, signum, vnde dictum: Palladium Minervae vel coelitus delapsum Pessinunte, vel, ut alii tradunt, ab Asio mathematico factum: eius historia, 355. 365.
 Pallas, Dea, cf. Minerva.

- Pallas**, Tritonis filia, simul cum Minerva apud Tritonem educatur: a Minerva necatur: eius simulacrum thoraci aptat, 355.
- Pallas**, pater Minervae, alatus, a filia, cum vim ei illaturus esset, interimitur; cuius pelle se induit, alasque eius pedibus aptat suis, 355.
- Pallas**, Pandionis filius, et Aegei frater, 494.
- Pallas**, vnus e gigantibus, a Minerva occiditur, 355. Videtur esse idem, qui antea dic. Minervae pater; verum Tzetzes coniungit eos.
- Pallene**, Sithonis et Achiroës filia, 1161.
- Pallene** l. Pellene, Thraciae vrbs, a Pallene cognominata, 61. 1161. Sedes gigantum, 125.
- Pamphylus**, pater filiae, quae dicitur Megarfos, 440.
- Pan**, Deus Arcadiae et astronon-us, 482. Iouis ex Hybride (Thymbride) filius, alii: Mercurii et Penelopes filius; forte hic est alius Pan, 772.
- Pandarus**, 257.
- Pandion**, Aegei pater, 175. 492.
- Panopeus**, Phoci ex Asteria filius, et pater Epei, 53. Cum Amphitryone bellum gerit contra Teleboas, 930. Phoci ex Asterodia fil. 939. in vtero matris cum fratre Crisso confliit, 939.
- Paphlagon**, gens barbara, 150.
- Paphlagonia**, 522.
- Parcae**, Clotho, Lachesis, et Atropos, filiae Maris vel Noctis, cur *parcae* dictae, 144.
- Parepigrapha**, quale schema, 1.
- Paris** (Alexander), qua primum Troia soluerit, in argum. poëmaticis, p. 270. Ante Helenam in matrimonio habet Oenonen, et ex ea filium Corythum, 57. A Philoctete vulneratus vxoris Oenones artem medicam flagitat, 61. Occiditur a Philoctete, 63. Ob somnium matris exponitur in Idam, 86. Qua de causa vultur dicatur, 87. Iudex de pulchritudine Iunonis, Minervae et Veneris constituitur, eius iudicium, et quomodo Helenam rapuerit, 93. 132. vbi primum cum Helena concubuerit, quacum non statim Troiam, sed in Aegyptum aufugit, vbi a Proteo Helena priuatur, eiusque simulacrum accipit, 110. Occiso Troiae Antheo aufugit cum Menelao hospite Spartam, et raptam Helenam abducit in Aegyptum, 132. Legum

contemptor, 137. Ab Archelao expositus, et ab vrsa nutritus in monte Ida post dies quinque ab ipso suscipitur, et educatur, vnde Paris et Alexander dictus, 138. Achillem dolose occidit, 269.

Parnassus, 208.

Parthenius, mons, 206.

Parthenope, Europae et Thraciae ex Oceano mater, 894. 1283.

Parthenope, Sirenum princeps, vnde dicta, 720. A Diotimo ei sacrificia offeruntur, 732.

Pasiphaë, Solis e Perseide filia, soror Aeëtae, 174. 797. Vxor Minois et mater Deucalionis, 431. Mater Ariadnae, Phaedrae et Glauci ex Minoë, 798. soror Steropes, 386.

Pastoralis vitae praeslantia, 95.

Patara, vbi Apollo colitur, 920.

Pediculi, gens Apuliae, 603.

Pegasus, equus alatus e ceruicibus Medusae profilit, et Bellerophontem Chimaeram interfecturum per aërem vehit: equus, cui insidens Aurora diurnum orbem conficit, 17. 840.

Pelagus, Iouis e Niobe filius, a quo Peloponnesus dic, Pelasgia, 177. Iouis e Niobe fil. et Lycaonis e Meliboea l. Cyl-lene pater, 481.

Pelasgia, Peloponnesi regio, 177.

Peleus, filius Aeaci ex Endeide, Achilles eius filius e Thetide, 53. 860. Occidit fratrem Phocum, et a patre in exilium mittitur, 175. 901. A patre Aegina expulsus et ab Euryto expiatus eius filiam Antigonem ducit, qua laqueo exstincta Phthiam abit, et Thetin ducit: Thetin in sepiam mutata comprimit, 175. 178. Actorem imprudens in venatione occidit: ante Thetin dicitur habuisse uxorem Polymelam, et fratris eius filium Eurytionem in venatione imprudens occidisse, 175. 901. Filium Achillem Chironi tradit alendum, 178. et Phoenicem a patre Amyntore occoecatam sanandum, 421.

Pelias, Neptuni e Tyro fil. a matre expositus servatur: nouercam interficit: cum Neleo fratre iurgia habet: Thessaliam incolit: liberi eius ex Anaxibia, al. Philomache, Amphionis filia: Iolci post Cretheum rex: oraculo monitus Iasonem mittit ad vellus aureum petendum, 175. 872. A filiabus suis, a Medea deceptis, interficitur, 175.

Pelion, Thessaliae mons, 178.

Pellene, vrbs Achaiae, 911.
922.

Pelopia, Peliae ex Anaxibia
l. Philomache filia, 175.

Pelopidae, eorum insigne,
152. et dissensio ob aurei
velleris agnam, 156.

Pelops, filius Tantali et Eu-
ryanassae, rex Elidis, 52.
Ad epulum Deorum in
frusta concisus, 55. Ly-
dus, vel; vt alii narrant,
Paphlagon, 150. A patre
Tantalo mactatur, a Diis
vero, quibus pater eum
epulandum apposuerat, in
vitam reuocatur, eique
pro humero a Cerere ab-
sumto substituitur ebur-
neus: explicatio fabulae,
152. A Neptuno amatus
curru equis alatis instru-
cto in Elidem se confert,
et Oenomaum occidit:
eius filia Hippodamia
ducta, Pisam, Oenomai
regnum, et Apiam, Pe-
lasgiam dictam, occupat
ac Peloponnesum nomi-
nat, 156. Myrtilum de
Geraesto promontorio
praecipitat: a Vulcano
expiatur, 156.

Peloponnesus, a quo dictus,
156.

Pelorus l. Peloris, promon-
torium Siciliae, 712. 966.
1731.

Penelope, Icarii et Peri-
boeae filia, Vlyssis vxor,
511. 772. Cum procis
omnibus rem habuisse et
Panem genuisse traditur,

772. Prius Arnaes, dein-
de Penelope dicta, vnde,
792. In mare a parenti-
bus deiecta, et postea
quomodo recepta fuerit,
792. Dic. mater Panis ex
Mercurio, 772. cf. Schol.
Theocriti VII, 109. In
insulis beatorum traditur
nupsisse Telegono, 805.

Peneus, Thessaliae fluminis,
651. 1343.

Penthesilea, generosissima
Amazonum regina, 997.
Ab Achille occiditur, et
post mortem ab eo ama-
tur: Diomedes eius cor-
pus in Scamandrum pro-
icit, 999.

Penthius, Orestis ex Eri-
gone filius, 1374.

Pephrido l. Pephredo, soror
Gorgonum, Phorci filia,
838.

Pergamum, Idae promon-
torium, 24. 1170.

Perge, Tyrreniae mons,
805. —

Periboea, vxor Telamonis
et mater Aiadis, 53.

Periboea, filia Neidos, vxor
Icarii, et mater Penelo-
pes, 511. 792.

Periboea, virgo primo a
Locrensisbus lecta ad Mi-
neruam placandam, 1141.

Peridea, vxor Cleodaei, et
mater Temeni, 804.

Perieres, filius Cynortae,
et pater Tyndarei, Icarii,
Apharei et Leucippiae
Gorgophone, 511.

Perrhaebaea, f. Perrhaebia, 906. 1389.

Perrhaebi, forf. Perrhaebaei, 906.

Perfarum exercitus sub Xerxe quot flumina ad sitim leuandam exsiccauerit, 1424. Persae originem debent Persaeo, 1417.

Perseis l. Persa, filia Oceani, Solis vxor, et mater Aeëtae, Circes et Pasiphaës, 174. 797.

Perses, fratrem Aeëtam regno exuit, et a Medea occiditur, 175.

Perses, Persei ex Andromeda filius apud Cepheum a patre relinquitur, 838.

Perses, Cui et Euriboeae filius, Hecates ex Asteria pater, 1175.

Perseus, filius Iouis et Danaes, a quo Persae originem ducunt, 1413. A Minerva ad Gorgonas missus necat Medusam, 17.

Autochthes pater, 494.

Iouis e Danaë filius, 838.

1413. Monstrata Gorgonis facie ceto Andromedam liberat a morte, et vxorem ducit, 836.

Cum matre ab auo in mare proiectus a Dictye, Seriphi rege, seruetur, et educatur: a Polydecte caput Medusae petatum mittitur: Medusam trucidat, Andromedam liberatam ducit: Phineum sibi insidiantem in lapidem mutat Gorgonis capite: cum

vxore redit Seriphum, et Polydecte in lapidem mutato, Dictyi regnum tradit, Gorgonis caput Minervae: Acrisium inuitus occidit: regnum cum Megapenthe mutat, et Tiryntem accipit: Midiam et Mycenae condit: eius ex Andromeda liberi, 838. 839.

Pesinus, vrbs Phrygiae, 355.

Peucetii, gens Apuliae, 603.

Phaeacia, 175. non est Ausonia et Daunia, 615. ubi sita, 630. Dicitur quoque Corcyra, et Harpe, vnde, 762. 818. 869.

Phaedra, Minois e Pasiphaë filia, 798. vxor Thesei, 1329. Propter Hippolyti amorem Veneri templum exstruit Troezenae, 449. 610. 1329. Incidit in morbum, et laqueo vitam finit, 1329.

Phaethon, equus Aurorae: eius Etymologia, 17.

Phaethon, ubi deciderit, 704.

Phalacra, Idae promontorium, 24. 1170.

Phalaena, bestiola lucernis aduolans, dic. quoque Pyraustumoros, Psyche et Psora: est quoque genus piscis marini, 84.

Phalanus, vrbs Epiri, 906.

Phalarus (l. Phalaris), Siciliae tyrannus, Neapolin in Italia condidit, 717.

Phaps, avis, 580.

Phares et Zetus in vtero
materno inimici, 939

Pharfalia, 177. patria Achil-
lis, 1263.

Pharfalus, 175. 177.

Pharus, regio Libyae, 877.

Phasis, Colchidis fluvius,
886.

Phemius, Aegei pater, 494.
1524.

Phegius s. Phagijs, mons,
vid. Fagijs.

Pheraea, Aeoli filia, mater
Hecates e Ioue, Pheris
colebatur, 1180.

Therae, deinde Serrha no-
minata, Messeniae vel
Arcadiae vrbs, 552. vnde
dictae, 1180.

Phereclus, Alexandro, Pri-
ami filio, naues construit,
quibus traiecit Lacedae-
monem, 95. 97. Homer.
Il. s. 59.

Pheres, Iasonis e Medea
filius, a matre interfici-
tur, 175. 1318.

Pheres, Crethei e Tyro fi-
lius, 175. 872. Condidit
Pheras, urbem, deinde
Serrham vocatam, 1180.

Phicius s. Phiceus mons
Boeotiae, 7.

Phidippus cum Cois Cy-
prum occupat, 911.

Philus, Aiakis ex Lyfidice
filius, 53.

Philoctetes, Poeantis filius
a moribundo Hercule ac-
cipit arcum eius cum sa-
gittis. 50. 940. Paridem
vulnerat telo hydrae ve-
neno illito, 61 et occi-

dit, 64. 168. A Graecis
e Lemno arcessitus a Ma-
chaone sanatur ab angue
sauciatus, 911. 912. Eius
errores, et vbi tandem
confederit, et vitam ami-
serit, 911. 912. In Italia
cultu religioso honoratur,
927.

Philodice, Inachi filia:
Phoebes et Ilariae e Leu-
cippo mater, 511.

Philomache, filia Amphio-
nis, et vxor Peliae, 175.

Philonoë, Iobatae filia et
Bellerophontis vxor, 17.

Philonome s. Phylonome,
Traganasi filia, vxor
Cycni, insidiatur pudici-
tiae Tennis priuigni: a
marito necatur, 232.

Philozoë, vxor Tlepolemi,
911.

Philyra, Chironis Centauri
mater e Saturno, 1200.

Phineus, eius filiae Erasia
et Harpyia, vt aues, ab
ore eius rapiunt escam,
166.

Phineus, Cephei frater, An-
dromedae sponfus, a Per-
seo in lapidem mutatur,
838.

Phlegrae, patria gigantum,
63. Dic. Thracia, quia
ibi gigantes sunt combu-
sti, 115.

Phlius, vbi Iupiter cum
rapta Aegina concubuit,
176. Apollod. III, 12, 7.
in insulam Oenonen ab
Ioue abductam esse Aegi-
nam narrat.

- Phoca, animal marinum, boui simile, 85.
- Phocis, 207. a Phoco quodam rege dicta, 1073.
- Phocus, Aeaci e Pfamathe filius: eius progenies, 53. Occiditur a fratribus, 175. 901. Panopei et Crilli pater, 939.
- Phoebe, Leucippi e Philodice filia, 511. vxor Polucis et mater Muefilei et Asinei, 511.
- Phoebe, Coeli filia, vxor Coei, et mater Asteriae, 1175.
- Phoenice, 1206. 1291.
- Phoenices, mercatores quomodo Ionem rapuerint, et ad Osiridem in Aegyptum deduxerint, 1291.
- Phoenix, Iouis ex Europa filius, 451.
- Phoenix, Amyntoris filius, instigante matre Cleobula corrumpit Clytiam l. Phthiam patris pellicem: ab hoc excoecatus in Thessaliam ad Peleum se confert, et a Chirone facinatur: interpretatio fabulae, 417. 421. Achillem puerum educat, 419. Altyपालाक्ष pater, 486.
- Phoenodamas, pater trium filiarum, persuadet Troianis, vt Laomedontis filia Hesione ceto voranda exponatur: Laomedon iratus tres eius filias in Siciliam l. Libyam asportandas et feris obiciendas tradit, 471. 955.
- Pholoë, sedes Pholi Centauri, 670.
- Pholus, Centaurus, Herculei hospitio excipit, 670.
- Phorbas, 159.
- Phorce, Italiae palus, 1275.
- Phorcidarum nomina et natura, 858: Sorores Gorgonum, 846.
- Phorcys l. Phorcyn, pater Scyllae, 45.
- Phoroneus, Inachi e Melia filius: ei paret Peloponnesus: liberi eius e Telodice, 177.
- Phraugi (Φράγγοι) (Franci), al. Φράγχοι, 1204.
- Phrixus, Athamantis filius, a matre morti eripitur, in Colchidem venit, aureum vellus dedicat, et Chalciope, filia Aeëtae, in matrimonium ducta gignit liberos Argum, Melam, Phrontin, Sorum et Helen, 22.
- Phrontis, filius Phruxi, 22.
- Phrygia, 177.
- Phthia, Amyntoris pellex, 421.
- Phthia, Thessaliae pars, 175.
- Phthir, mons Cariae, 1385.
- Phthir, filius Endymionis, 1385.
- Phylae l. Philae, vrbs Aegypti, 212.
- Phylamus, 592. vid. Not. nam est vox dubia.
- Phyllis, regis Thracici filia, amat Acamantem, qui

- cum ad eam redire promississet, nec tempore constituto redisset, mortem sibi consciscit, 495.
- Picus, primus Italiae rex, et Fauni pater, 1232.
- Pimplea, vrbs, fons et mons Macedoniae, sedes Musarum, 275.
- Pipo, aus marina, 476.
- Piren, a Bellerophonte occiditur, 17.
- Pirithous, Iouis filius, cum Theseo raptam Helenam abducit Aphidnas in Attica, eamque committit Aethrae, 503.
- Pisa, f. Pissa, regnum Oenomai, 156.
- Pisae l. Pissae, vrbs Tyrheniae, 1241.
- Pisides, pater l. maritus Medusae, 338.
- Pisidice, filia Peliae, 175.
- Pisistratus, pater Hippiae, 1432.
- Pithecusae, insulae Italiae, sedes primum gigantum, deinde expulsis a Ioue gigantibus, simiarum et Satyrorum, 688. 1356.
- Pittheus, Aethrae pater, Aegeo ebrio filiam comprimendam summittit, 494.
- Pleiadis poetae, qui, cur sic dicti, et quo tempore floruerint, in Vit. Lycophronis, p. 263. et 264.
- Pleione, vxor Atlantis, 149. filia Oceani: ei erant septem filiae, 219.
- Pleuron, vrbs Peloponnesi, 143.
- Pluto, ab Hercule cogitur reddere vxorem Admeti mortuam, 51.
- Plynus, vrbs Libyae, 149.
- Podalirius, Aesculapii filius, Caricam Chersonesum monitu oraculi Delphici incolit: in Italia moritur, 1047. 1048. Comes Calchantis, cum in Ciliciam et Colophonem ibat, 426. 980.
- Podarces, sic antea dictus est Priamus, 34. 53. 335. vid. Priamus.
- Poeas, Philoctetis pater, Herculi morienti adest, 50.
- Poemandria, vrbs Boeotiae, alias Tanagra dicta, 526.
- Polae, f. Pola, oppidum Epiri a Colchis Medeam persequentibus exstructum, 1011. 1022.
- Polieum, vrbs Italiae, antea Siris dicta, 856. deinde Heracleum f. Heraclea, 978.
- Polis, mercator, a quo dictum Polieum, 856. Steph. ad Σίγῃ dictum esse tradit, quod ibi dedicatum fuerit Mineruae Πολιάδος simulacrum.
- Politus, Priami filius, Troiani exercitus speculator, 243.
- Pollux, Mnestiei et Asinei e Phoebe pater, 511. vid. Dioscuri.
- Polydectes, Neptuni e Cerebia filius, rex Seriphi,

- Danaen a fratre Dictye cum Perseo receptam amat, et vt huius amoris compos fiat, Perseum ad caput Medusae petendum mittit: Gorgonis capite offenso a Perseo in lapidem mutatur, 858.
- Polydegmon, mons Italiae altissimus, vnde dicitur omnia Italiae flumina defluere, 700.
- Polydeuces, h. e. Pollux, occidit Lynceum, 556.
- Polydus, vates, Coerani filius, Glaucum in vitam reuocat, artem vaticinandi docet, eaque iterum priuat, 811.
- Polymede, Autolyce filia, coniux Aesonis, mater Iasonis, 175. 872.
- Polymele, filia Actoris, soror Iri, et vxor Pelei, 175.
- Polynices, Oedipi ex Iocaste matre filius, cum fratre Eteocle de regno contendit, 437.
- Polyphemus, Neptuni filius, Cyclops, dolo ab Ulyssae occiditur, 758.
- Polypoetes, comes Calchantis in Ciliciam et Colophonem abeuntis, 426. 980.
- Polypus, amphibium animal, 1075.
- Polyperchon, rex Aethicorum et Epirotarum, occidit Herculem, filium Alexandri M. 801.
- Polyfymnus, adolescens, promittit Baccho, matrem fulmine ictam perquirenti, se velle eam ipsi offendere, si secum congregari vellet, 212.
- Polyxena, a Pyrrho, filio Achillis, ad tumulum Achillis immolatur, vel aliis auctoribus semet ipsa ibi iugulat, 323.
- Polyxenus, rex Eleorum, 932.
- Pompholyge, Asiae et Libyae ex Oceano mater, 894. 1283.
- Porcus Istrius inflata cute Danubium transmittit, 72. 74.
- Porces l. Porcis, vna e serpentibus, quae Laocoontis filium interfecerunt, 344.
- Porphyrion, gigas, Iunoni vim inferre ausus Iouis fulmine et Herculis telo perit, 63.
- Porthaon, pater Eriboeae l. Periboeae, 452.
- Posideum (Posidonium), promontorium Italiae, ad quod Leucosia, vna e Sirenibus, est sepulta, 722.
- Posidice, Peliae ex Anaxibia l. Philomache filia, 175.
- Praxander, dux Lacedaemoniorum, in Cyprum appellit cum exercitu, 447. 586.
- Priamus, Laomedontis filius, 1232. eius parentes, in argum. poematis, p. 266. Laomedontis e Leucippe filius, 18. primum Podarces dictus,

34. 337. Coniux primum Arisbae, et ea data Hyrtaco ducit Hecubam: Cillam necat, 224. Eius genealogia, 1232. 1306. In templo Iouis Hercei a Neoptolemo trucidatur, 335.
- Priapaei Apollinis oraculum, 29.
- Priapus, l. Priepus, vrbs, 29.
- Priapus, Adonidis e Venere filius deformis, 831.
- ΠροαναΦώνημα, quale schema, 14.
- Proca, Auentini filius, pater Numitoris et Amulii, 1232.
- Proclea, Laomedontis filia, vxor Cycni, mater Tenis et Hemitheae, 232.
- Proetus, Abantis filius, 839. Bellerophontem ad Iobattam socerum mittit necandum, 17. pater Megapenthis, 838.
- Promachus, Aesonis filius, a Pelia occiditur, 175.
- Prometheus, pater Lyci et Chimaerei e Celaeno, 132. 219. Iouem, Neptunum et Apollinem de Thetidis nuptiis disceptantes cohibet, 178. Iapeti ex Asia, et Deucalionis ex Hesione vel Axiothea pater, 1283. 1412.
- Pronomus, gigas, Iunoni vim inferre ausus ab Hercule occiditur, 1350.
- Prooemium poematis huius, cur a quibusdam expun-
- gatur, in argum. poemat. p. 270. reprehenduntur ii a Tzetza, 1.
- Proserpina, Brimo, Obrimo, Triformis nominatur, 698. 1176. Cognomina: Daira, Isis, Terra, Rhea, Vesta, Pandora, 708. 710.
- Protesilaus, primus e Graecis e nauibus in littus Troianum exiliens ab Hectore obtruncatur, 245. 528. 530. In Chersoneso Thraciae sepultus ab incolis vt Deus colitur, 532.
- Proteus, Neptuni filius, et Aegypti rex, eripit Paridi Helenam in Aegyptum allatam, 112. eique imaginem eius dat, 113. Ritus et lacrymarum osor, 117. Ex Aegypto petit Thraciam, et inde redit duce patre Neptuno in Aegyptum, 118. 124. Pater Tmoli et Telegoni: interpretatio fabulae, 124. Eius filii, qui, et quales: audita liberorum nece nec lacrymas fundit, nec ridet, 124. Argonautis vaticinatur, 754. Euerfa Troia restituit Menelao Helenam, 820. Docet Menelaum, quomodo in patriam redire possit, 848.
- Prothous, Tenthredonis filius, post Ilii excidium in Libyam desertur, 877. 899. Naufragio perit ad Euboeam, 902.
- Protocreon, ventis imperat, 738.

Protocles; dominus ventorum, 738.

Πρωτόκλεια, quae, 298.

Proverbia: Οὕτω μελαμπύγη
τετύχηκας, 91. Θάλασσα
κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων
κακὰ, 135. Εἰς κενόν κρούεις
ταῖς χορδαῖς, 139. Πολλοὶ
ἐν Ἀρκαδίῃ βαλυσσάχοι
ἄνδρες ἔασι, 478. Πολλὰ
μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ
χείλεος ἄκρου, 486. Σαρδῶ-
νιός γέλως, 796. Ἄλλων
ἱατροῖς, αὐτὸς ἔλκεσι βρούων,
805. Κριὸς τὰ τροφεῖα
δίδους, 854. Dicitur in
ingratos, Suida et Hesy-
chio testibus, vid. Zenob.
IV, 63, p. 99. Diogen. 62,
p. 224, et Liban. Epp. 222,
716. Πόλλ' οἶδ' ἀλιάπηξ,
ἀλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα, 1093.
Κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, 1122.
Νεκρὸς τὸν ζῶντα λαβὼν
ἀπῆγγχε, 1185.

Prylis, Mercurii ex Iffa
nympha filius, vates in
Lesbo insula modum Ilii
capiendi, et equi Troiani
construendi docet Grae-
cos, 219.

Pfamathe, Nereis, vxor
Aeaci, et mater Phoci, 53.
Pelei boues lupo discer-
pendos tradit ob caedem
filii Phoci, 175. 901.

Pfylla, equus Oenomai, 166.

Pterelaus, Taphii filius:
Neptunus inuictum eum
aurea coma reddit: pro-
genies eius: filii eius
Electryonis boues abi-
gunt, et pugna exorta

simul cum filiis Electryo-
nis pereunt praeter Eue-
ren, Pterelai filium, et
Licymnium, Electryonis
filium: coma eius aurea
a Comaetho filia recisa
perit, 932.

Ptoia, Latona et Diana, vnde
dicantur, 258.

Ptolemaeus, quis per ana-
grammatismum, in Vit.
Lycophr. pag. 264. Eius
bibliotheca, 53.

Ptous, Apollo, vnde nomine-
tur, 258.

Ptous, Athamantis filius, 22.

Pugna inter Diolcuros et
Apharidas, vbi commissa,
550.

Pygargus, genus aquilae,
91.

Pylades, cum Oreste in Cher-
sonefum Tauricam abit
petitum simulacrum Dia-
nae: ducit Electram,
1374.

Pylus, vrbs ab Hercule op-
pugnatur, 40. a Neleo
condita, 175.

Pyramus, fluuius, ad cuius
ostia sita erat vrbs Megar-
los, 440.

Pyrenaeus mons, separat
Galliam et Iberiam,
5. 6.

Pyriphlegethon, fluuius in-
ferorum, 699.

Pyrrrha, Lesbi vrbs, 1098.

Pyrrhus, vid. Neoptolemus.

Pythius, Lydus, Xerxem
donat auro, 1432.

Pytho, 208.

Q.

Quercus duplicis corticis arbor, quo vocabulo veteres omne arborum genus exprimunt, 1422.

R.

Remus, vid. **Romulus**.

Rhadamanthus, Iouis ex Europa filius, 431. Cretensis occiso fratre profugit Ocaleam, urbem Boeotiae, et mortuo Amphitryone ducit uxorem Alcmenam, et Herculem priuignum docet artem sagittandi, 50. 458. Vnde dictus, 705.

Rhaecelus, l. **Rhaecelum**, Steph. **Rhazelus**, vrbs Macedoniae ad montem Cillum, postea Aenos dicta, 1232. 1236.

Rhea, ei canes immolantur, 77. Bacchum expiat in Phrygia, 273. Lapidem pro Ioue fasciis inuolutum Saturno exhibet deglutendum, 399. Cum coniuge Saturno Ophionem eiusque uxorem Euryomenem vincit, et imperium Deorum occupat: a Ioue cum Saturno priuatur imperio, et in Tartarum praecipitatur, 1192. Ab Hipponacte nominatur Cybele, 1170.

Rheallia, vid. **Siluia**.

Rhegium, 45. 649. 653. 738. 1232.

Rhenus, fluuius, in Alpibus oritur, 1361.

Rhesus, Strymonis e Terpsichore filius, 831.

Rhethrus, portus Ithacae, 768.

Rhexenor, Chalciopes pater, 494.

Rhitymna, vrbs Cretae, 76.

Rhode, Solis l. Neptuni vxor, 925.

Rhoeo, mater Tithoni, filia Scamandri, 18.

Rhoeo, Staphyli filia, ab Apolline compressa, et a patre in mare eiecta in insula Euboea parit filium Anium, 570. Postea nubit Zareci, 580.

Rhoetea l. **Rhoetia**, Sithonis, regis Thraciae, et Achiroës filia, a qua **Rhoeteum**, Troiadis promontorium, est nominatum, 583, et 1161.

Rhoeteum l. **Rhoetium**, promontorium Troadis, 275. 583. 1161.

Rhyndacus, Myflae fluuius, 1364.

Roma, magna, a Romulo et Roma eo loco condita, vbi iam antea vrbs antiqua erat Roma, 1232.

Roma, captiua Troiana, 921. Suadet reliquis, vt comburant classem Graecorum: ab ea vrbs Roma esse dicta a quibusdam narratur, 1075.

Romani, series eorum regum, 1446.

Romulus et Remus, male
dic. fuisse filii Creusae,
et cum Hectoris filiis
Astyanacte et Sapernio
Romam condidisse, 1226.
Martis e Siluia filii ex-
positi a Faustulo pastore
eiusque vxore Laurentia
educantur: Amulio occiso
restituunt regnum Numi-
tori auo: in Palatino
monte non procul a Fau-
stuli domo Romam con-
dunt, 1075. 1252. 1446.
Rosa, vnde dicta, 831. rosa
Locrensis, 1429.
Rutuli, quorum rex est
Turnus, 1232.

S.

Sais, vrbs Aegypti, 111.
Sais, Minerva dic. Aegyptiis,
111.
Sal, amicitiae symbolum:
cum hospitibus comedi
solitum: eius ratio, 132.
Σαλαμίνας, quid proprie, 98.
Salambria i. q. Sper-
cheus, fluius Thessaliae,
1146.
Salamis, mater Cynchrei e
Neptuno, 110. Asopi
filia, 175. 451.
Salamis, dic. insula Draco-
nis, cui ea primum,
deinde Asopo, et postea
Cynchreo paruit, 110.
denique Telamoni, 175.
450. Insula Atticae, 111.
Ibi Xerxes a Themistocle
pugna nauali vincitur,
1419.

Salamis noua condita in
Cypro a Teucro, 450.
Salangi l. Salanges, Italiae
gens, 1058.
Salentia i. q. Calabria, 852.
Salmoneus, coniux Alcidi-
ces, et pater Tyrus, 175.
872.
Salmydesus l. Salmydessus,
fluius Thraciae, in Pon-
tum Euxinum exiens,
vnde etiam dic. pelagus
Salmydesium, quod fluit
Byzantium inter et Da-
maleum, 186. 1286.
Salpe, palus in Italia, 1128.
Salpii montes in Italia,
1361.
Samothece, 29. 73.
Sampson, in coma vis eius
continetur, 650.
Saos, l. Saon, mons Thraciae,
77.
Sapernius? filius Hectoris,
1226. vid. Not.
Sarapia, vrbs Phoeniciae,
1299.
Sardes, 272.
Sardaniensium inhumanitas
erga parentes, 796.
Sardo (Sardinia), insula ad
Herculeas columnas inco-
litur a Carthaginensibus,
vnde dic. risus Sardonijs,
quare, 796.
Sarpedon, 254.
Satnium, mons Icariae, 1390.
Satrachus, l. Satrechus, oppi-
dum et flumen Cypri, 448.
Saturnia, primum dicta Ita-
lia, 1332.
Saturnus, Coeli e Tellure
filius, 1200. Vatum prin-

- ceps, 202. Ophione victo imperium Deorum occupat: ipse a Ioue filio in Tartarum demittitur, et regno eiicitur, 1191. Rem habet cum Philyra, et ex ea suscipit Centaurum Chironem: liberos suos deuorat, 1200. Saturnus dic. a Romanis, Κρόνος a Graecis, 1232.
- Satyrae, proprietates, quae, et vnde dicta, Prolegg. p. 255. 199.
- Satyri, dicc. arcoiziani, 688. vid. Not.
- Satyrici poetae, qui, Prolegg. p. 257.
- Scaevae portae urbis Troiae, ad quas de Achillis cadavere pugnatum est, 774.
- Scamander, pater Rhoeus, 18. Cretensis, pater Teucris ex Idaea, et Batiae f. Arisbae, vxoris Dardani, 29. Cum filio Teucro condit urbem Sminthium, et Apollinis Sminthii templum ad Troiam, 1302.
- Scamandrodice, vxor Neptuni et mater Cycni, 252.
- Scandea, urbs insulae Cytherae, 108.
- Scarphe, mater Iasonis, 175. 872.
- Schedius, Iphiti filius, dux Phocaeensium, ad Troiam perit, 1067.
- Schoenuntia, scilicet terra, urbs, l. Schoenus, Σχοινός, locus ad Corinthum, ubi corpus Palaemonis suffocatus e mari eiicitur, 107. 229.
- Scolus, urbs Boeotiae, 645.
- Scylla, 45.
- Scylla, Phorcyos filia ab Hercule, raptis quibusdam Geryonis bobus, occiditur, a patre vero in vitam reuocatur: primum virgo eximiae formae, sed deinde, cum rem habuisset cum Neptuno, zelotypia Amphitrites monstrum fit marinum, 45. Explicatio fabulae, 45. 650. 818.
- Scylla, Nisi Megarensis filia, a Minoë interfecta, suspensa ad proram naus et per mare tracta nomen dat ei tractui maris, 650.
- Scyphius l. Scyronitis equus, vnde ortus, 766.
- Scyrius, Aegei pater, 494.
- Scyrus, vna ex insulis Cycladibus, 183. 185. in qua regnavit Lycomedes, 1324.
- Scythia Europaea circa Maeotidem et Tanain sita, 887. Post angustias Ponti Euxini, et post sacrum promontorium sita, 1237. 1290.
- Sedum, herba mirae virtutis, 754.
- Segesta, urbs Siciliae, Acragas dic. et Aegesta, 968.
- Seleucia, 1374.
- Senon, fluuius Italiae exiens in sinum Ionium, 648.

Sepias, locus Theſſaliae, a Thetide in ſepam ibi conuerſa, dictus, 175.

Septentrionalis ventus, qui, 27.

Seriphus, vna ex inſulis Cycladibus, regnum Polydectae et Dictyos, 838.

Seriphus, amicus Cadmi, a dracone ad fontem Dirce occiditur, 1206.

Serpentes ſeneſcentes exuuias exuunt, 18.

Serpha vrbs, ante dicta Pherae, 118.

Setaea l. Sitaea, vna ex captiuis mulierum Troianarum, ſuadet reliquis, vt comburant claſſem Graecorum; ſed re cognita petrae affigitur, inde quoque dictae Setaeae, 921. 1075.

Seſtus ad Helleſpontum, 1285. 1452.

Sibylla, Neſus filia, 1465. Erant tres Sibyllae, Cumana, Erythraea et Sardiniana: Cumana obiit Tarquinii Superbi tempore, relictis libris, qui Sibyllini dicuntur, quorum quosdam Romani emerunt, et in foro capſula inſuſos terra obruerunt, 1278.

Sicania, vrbs Siciliae, hinc Sicani et Siculi fere iidem, 951.

Sicilia, ei ſunt tria promontoria, Pachynus, Pelorus et Lilybaeum, 966. 1181.

Vnde dicta Trinacria, Thrinacia l. Triacria, 966.

Sidero, nouerca Tyrus, a Pelia et Neleo trucidatur, 175.

Sidon, Phoeniciae vrbs, 1299.

Sigaeum pelagus, 21.

Silentium, non modo virginibus, ſed mulieribus etiam congruum, 5.

Silua ſ. Rhea Ilia, Numitoris filia, Veſtalis, a Marte compreſſa Romulum et Remum parit, 1232.

Siluius, Aeneae e Lauinia filius, al. Aſcanii filius, ſucceſſor Aſcanii, et pater alius Aeneae, 1232.

Sinou, Aeſimi filius, et Vlyſſis patruelis, ſe ipſe foede mutilat, et Graecos aduocat ad Ilium, 344.

Sinope, 647.

Sinus Illyricus, 175.

Siren, animal paruum, api ſimile, 653. 1463. cf. Schneid. ad Ariſtot. H. An. T. IV. p. 192 ſeq. T. III. p. 370. 373.

Sirenès, Terpſichores et Acheloi flumini filiae, habitant in Tyrrhenia, 653. al. in Peloro l. Sirenuſis, 712. earum forma: auctore Plutarcho iuniore ſcorta, 653. Nomina earum, ingenium et parentes: ab Vlyſſe victae ſe in mare praecipitant, 712.

Sirenusae, insulae, s. promontoria tria Italiae, 712.

Siris, vrbs Italiae, 978 et 989.

Siris, fluuius et oppidum Italiae, primo Polieum et Heraclium a Troianis exulibus nominatum, 856. 978. 987.

Sirius, stella, canicula dicta; Arati de eo sententia, 396.

Sisyphus, rex Corinthi, Athamantis frater, in honorem Inus eiusque filii Palaemonis instituit Corinthi ludos Isthmicos, 107. 229. Asopo indicat, raptam esse ac vitiatam a Ioue filiam Aeginam, et ideo apud inferos praegrandem lapidem volutare cogitur, 176. Anticleam, filiam Autolyti, a patre pro furto pecorum oblatam comprimit, et ex ea Vlysses suscipit, 344. Sapiens et versutus, 980.

Sithon, Martis ex Achiroë filius, pater Rhoetiae, 583. sed v. 1161. 1356. dic. rex Thraciae, et pater Pallenes et Rhoetiae ex Achiroë s. Anchiroë, vbi sine dubio deest τοῦ ἄγρου "Agros ante καὶ Ἀχιρόνης vid. Addenda.

Sminthium, vrbs a Scamandro et Teucro condita iuxta Troiam, 1302.

Sol, dic. allégorice Perseus,

17. Rerum omnium pater, 352. Eius proprietates, quae, 397.

Sol, pater Aeetae, Circes et Pasiphaës e Perseide, 797. Aloëo et Aeetae liberis regnum suum tradit diuidendum, 174. 1024.

Solis insula, 654 et 818.

Solyimi, a Bellerophonte vincuntur, 17.

Σωμᾶ, an differat a voc. δέμας, 41.

Spartani, quod insigne gentilitium habuerint, 152.

Spercheus, fluuius Thessaliae, postea Salambria dictus, 1146.

Sphecia, Cyprus ab incolis dicta, qui Spheces nominabantur, 447.

Spermo, Anii et Dorippes filia, 570.

Sphicius, mons Thebanus, 1465.

Sphinx, monstrum et praedatrix ad Moabem et montem Phicium occiditur ab Oedipo, 7. Montem Thebanum incolebat, ab ipsa Sphicium dictum, 570. 1465.

Spilus, insula Ponti Euxini, dic. quoque Leuce, 186.

Staphylus, Bacchi filius, pater Rhoëus, quam ab Apolline compressam arculae l. nauiculae immittit, et in mare abiicit, 370.

Stemmata in Apollinis templo, unde contexta, 6.

Steneboea, vxor Proeti, ad stuprum pellicit Bellerophonem, 17.

Sterope, Atlantis e Pleione filia, 149. Oenomai mater, 149. vxor Hyperochi, 219.

Sterope, Solis filia ac Pasiphaës soror, vxor Eurypyli, et mater Lycaonis ac Leucippi, 886.

Sthenelus, auriga Diomedis, Capanei filius, 455.

Sthenelus, Persei ex Andromeda filius, 838. Amphitryonem eicit Mycenis, Tirynthis et Mycenarum regnum occupat, 932.

Stheno, vna Gorgonum, allegorice quae, 17.

Stefileus, dux, 1452.

Strymo, Scamandri filia et mater Tithoni, 18.

Strymon, fluuius Thraciae, 417. 1432. Rhesi pater e Terpsichore, 831.

Stylla f. Enstella, vxor Aegestae, 953.

Styx, Orci palus, in Arcadia Styx, cuius aqua frigore suo omnia vasa praeter cornea discindit, 706. Per Stygem Iupiter iussit Deos iurare, ab illa primum contra Titanes adiutus, 705. 707.

Symplegades et Cyaneae appellatae petrae, quae et vbi fuerint, 1285.

Synaloephe, eius species, 1. 9. 180.

Synecdoche, quae, 151.

Syria, 704.

Syrtes, duae in Libya: est quoque ad Messanam et Libyam Syrtis, vbi Tyrrenus se commiscens cum Adria efficit Charybdis: Syrtis quoque Charybdis, 648.

Syrtides, al. Apfyrtydes insulae, 175.

T.

Taenarus, vrbs et promontorium Laconicae: ibi descensus ad inferos, 90. 1106.

Talus (Τάλας) Amyci l. Amycli pater, 431. pater Leuci, 431. 1093. 1218.

Tanagra, Boeotiae vrbs, boum diues, dic. quoque Poemandria, 326. 645.

Tanagraei ab Eretriis bello afflicti puerum et puellam immolant Mercurio, eique statuam erigunt, 680.

Tanais, Scythiae fluuius, Asiam ab Europa determinat, et in Maeotidem se exonerat, 886. 1283.

Tantalus, pater Pelopis, 52. Filium Pelopem mactatum Diis hospitio exceptis apponit epulandum, 151. Eius cum Ilo graue proelium ob raptum Ganymedem, 355.

Taphius, Neptuni ex Hip-

- pothoë filius, Pterelai pater, Echinades insulas occupat: incolas Teleboas et Taphios nominat: eius progenies, 932.
- Tarchon, Telephi filius, 1242. 1249.
- Tarsus, ibi habitasse Gorgonas quidam tradunt, 653.
- Tartessus, insula et vrbs, ad columnas Herculis sita, in qua Arganthonius octoginta annos regnavit, 643. Sedes Gorgonum, 653. 838. Iberiae vrbs, 838.
- Tauri, gens Scytharum, 1374.
- Taurus, mittitur ab Asterio, rege Cretae, vt Europam rapiat, ortus in vrbe Cretae Gnosso, vnde dictus Gnossius, 1214. 1299.
- Taygete, Lacedaemonis e Ioue mater, 219.
- Tecmessa, mater Euryfacis ex Aiace, 53. captam accipit Ajax, 298.
- Tegeates, al. Tegeanes, coniux Neaerae, et pater Alei, 206.
- Telamon, Aeaci ex Endeide filius, eius liberi, 53. socius Herculis in expugnanda Troia Hesione vel Theaniram ab hoc praemio accipit, 34. 467. Pater Aiaceis et Teucri, 53. Fratre occiso Phoco in exilium a patre missus Salaminem fugit, et a Cynchreo regnum Salaminis accipit, 175. 901. Filium Teucrum e bello Troiano reducem non excipit, 450. Herculem rogat, vt pro se preces ad Iouem mittat, filiumque accipiat, 455. Herculem iratum, quod prior hoc vrhem Troiam ingressus esset, quomodo placauerit, 469. Interficit Menalippen, 1329.
- Telamus, Scythiae fluuius, 1333.
- Telohin, interficit Apidem, 177.
- Teleboae, vnde dicti, 932.
- Telegonus, Protei e Torone filius, ab Hercule ob saeuitiam in hospites caeditur, 124.
- Telegonus, Vlyssis e Circe filius, patrem infcius obtruncat, 794. Eius genealogia, 798.
- Telemachus, Cassiphonen, Circes filiam, ducit vxorem: Circen socrum interficit: ipse ab vxore Cassiphone interficitur, 808. Vlyssis filius a Palamede e cunis sublatu ponitur ante aratrum Vlyssis terram scindentis et insaniam simulantis, 384.
- Telephus, Herculis ex Auge filius, a matre exponitur, ceruae vbera ligit, et a pastoribus servatur: rex Myliae: ab

- ipſo Graeci Troiam peti-
turi diuexantur: ab A-
chille ad Caicum vulne-
ratur, et a Baccho coer-
cetur, 206. 211. 1249.
Reconciliatus Achilli
Graecis monſtrat viam,
quae Troiam ducat, 211.
Occidit Machaonem,
1048. Eius filii ex Hie-
ra Tarchon et Tyrrhenus,
1242. 1249.
- Telodice, nympha, vxor
Phoronei, et mater Api-
dis ac Niobes, 177.
- Telphusa, vrbs Arcadiae,
in qua Erinnyſ colitur,
1040.
- Temenus, abnepos Hercu-
lis, Cleodaei ſ. Cleodoti
e Peridea filius, 804.
- Temela l. Temella, oppi-
dum Calabriae, aere in-
ſigne, a barbaris Tempſa,
ſed a Lycophrone Ta-
maſſa et Temella nomi-
natur, 854. 1008.
- Temmicia, Boeotiae vrbs
et mons, 786. ſed 645.
nominatur Temnicus, fort.
Temnicus.
- Temmicus, mons, 644.
- Tenedus, antea Leuco-
phrys, deinde a Tene l.
Tenne, Cycni et Pro-
cleae filio, dicta Tene-
dus, 219. 232. 340. 950.
- Tenerus, Apollinis et Me-
liae filius, vates, 1211.
- Tenes l. Tennes, Cycni e
Proclea, al. Apollinis fi-
lius, a nouerca ſupri
inſimulatus in mare capſa
incluſus cum ſorore He-
mithea proiicitur: ad in-
ſulam Leucophryn defer-
tur, eius rex constitui-
tur, eique dat nomen
Tenedi, 232.
- Tengyra l. Tegyra, vrbs
Boeotiae, 645.
- Tenos, inſula maris Aegaei,
365. 402.
- Tenthredon, pater Prothoi,
899.
- Tephras, Herculis filius, 420.
- Terina, vrbs Italiae, 726.
1008.
- Terpſichore, Sirenum ex
Achelloo mater, 655.
Rheſi e Strymone mater,
811.
- Tethys, Oceani coniux, Ti-
taniſ, 231.
- Teucer, Scamandri ex Idaea
filius, rex Phrygiae, 29.
Cum patre Scamandro
Cretenſi ab oraculo mo-
nitus, vt ibi coloniam
in Aſia ſigerent, vbi a
terrigenis vexarentur, ad
Troiam quum veniſſent,
a muribus vexati Smin-
thium vrbeſ exſtruxe-
runt, et templum Apol-
linis Sminthii: Troiani
ab ipſo dicti Teucri,
1302. Arisbae l. Batiae
pater, 1306.
- Teucer, Telamonis ex He-
ſione filius, 53. 450. E
bello Troiano reuerſus in
patriam Salaminem, et
a patre excluſus Aiacis
neglecti cauſa, in Cy-
prum deſcendit, et no-

- vam condit Salaminem :
ducit Eunen Cypri fi-
liam, et procreat Aste-
riam, 447. 450.
- Teuchira, vrbs Cyrenaicae,
377.
- Teutamides (Teutamias)
Larissaeorum rex, cer-
tamen instituit, in quo
Perseus imprudens occi-
dit Acrisium, 838.
- Teutarus, Scythia, Amphi-
tryonis bubulcus, Her-
culem iaculandi artem
docet, 50. 56. 458. 914.
- Teuthras, Myliae rex, Au-
gen ducit vxorem, 206.
- Thales, Astronomiam ab
Atlante inuentam emen-
dat, 482.
- Thaumas, coniux Electrae,
et pater Harpyiarum, et
Iridis, 166.
- Theanira, i. q. Hefione,
467. 469.
- Theano, soror Hecubae,
vxor Antenoris, 340. sa-
cerdos Mineruae, 658.
- Thebae, Aegyptiae ab Ae-
gypto et Thebe dictae,
Ogygiae: Boeotiae a Cad-
mo conditae, 1206. The-
bas Heptapylas Zethus et
Amphion exstruxerunt,
1209. Boeotiae quam-
obrem Beatorum insulae
vocatae, 1195.
- Thebani, Delphos mittunt
de annonae penuria sci-
ficatum, 21. vid. Not.
Επίτες et *Τάτες* quare
dicantur, 433. Quam-
- obrem Hectoris ossa The-
bas detulerint, 1210.
- Thebe, Iouis ex Iodama
filia, Ogygi vxor: hinc
Thebae dictae Ogygiae,
1206. Alii tradunt, The-
ben fuisse matrem Ae-
gypti filii, ibid. Thebe
lingua Syriaca significat
vaccam, 1206.
- Thelxion cum Telchine ne-
cat Apidem, 177.
- Themis, Solis filia, quare
dicatur Ichnaea, 129.
Iustitiae praefes, 137.
Iouem, Neptunum et A-
pollinem de Thetidis nu-
ptiis contententes cohi-
bet, 178.
- Themiscyra, Paphlagonum
et Amazonum vrbs, 1329.
1330.
- Themiscyreae, dictae A-
mazones, 1330.
- Themisto, Hypseï filia, A-
thamantis, vxor tertia,
21.
- Themistocles oraculo moni-
tus suadet Atheniensibus,
vt naues exstruant con-
tra Xerxem, 1419.
- Themistus l. Tymoethus,
pater Muniti e Cilla, 227.
319.
- Thera, insula, antea dicta
Calliste, 386.
- Therapne, vrbs Pelopon-
nesi, 143. Laconicae,
589.
- Therimachus, Herculis et
Megarae filius, a patre
necatur cum matre, 38.
- Thermodon, fluius Pa-

- phlagoniae, et Boeotiae, 647. Scythiae, 1333.
- Thermydrus, palus Rhodi, 924.
- Thersites, ob erutos Penthesileae mortuae oculos, et ob turpes de Achille in vulgus dispersos rumores ab eo occiditur, 999.
- Thesens, Helenae raptor, 143. pater Hippolyti ex Hippolyte Amazone, 449. 1329. Aegei l. Neptuni ex Aethra filius, 495. 1324. Raptum cum Pirithoo Helenam, et Aphidnas deductam committit Aethrae, 505. Pater Iphigeniae ex Helena, 851. Primitias comae suae Delphis consecrat Apollini, 1133. Ad Lycomedem in insulam Scyrum fugit, vel metuens iram Diolcuro- rum, vel ob affectatum regnum Athenis expulsus: a Lycomedes de saxo de- iectus occiditur, 1124. Hippolyta vxore mortua ducit Phaedram: alii nar- rant, ex Antiope, non vero ex Hippolyta susce- pisse Hippolytum, 1329. 1332.
- Thessalia, quae, et a quo nuncupata, 911.
- Thessalus, Antiphi pater, 911.
- Thesior, Apollinis et Aglaiae filius, pater Calchantis, 427.
- Thetidium (al. Thetidia), vrbs Thessaliae a Thetide dicta, 175.
- Thetis, Nerei et Doridis filia, 860. vxor Pelei et mater Achillis, 53. quo- modo indulserit precibus Achillis concubitu Hel- lenae, 173. A Vulcano, cuius amori non indulget, malleo fauciata in oppido Thessaliae Thetidio sana- tur: Peleus quum eam persequeretur, se mutat in sepiam, 175. Eius iussu Psamathe, vel ipsa lupum boues Pelei discer- pentem in lapidem con- vertit, 175. 901. E Peleo suscipit septem liberos, eorumque sex, excepto Achille, necat, 178. De eius nuptiis in monte Pe- leo celebratis contendisse dicuntur Iupiter, Neptu- nus et Apollo: a Junone educata recusat concubi- tum Iouis, 178. Dat filio comitem Memnonem, 252. E Thracia eiectum Bac- chum excipit, et ab eo vrna aurea donatur, 275. Aiacem undis suffocatum sepelivit in insula Delo, 387. Soror Nefaeae, 396. Ioui in discrimine adest, 399. Vbi hortum l. lucum Iuno- ni consecrauerit, 857.
- Thia, Oceani filia, 91.
- Thias, pater Myrrhae, e qua suscipit filium Adoni- dem, 829.
- Thingrus, Icariae oppidum, 1390.

- Thoas, filius Andraemonis
 et Gorges, plagas infligit
 Vlyssi, 780. 1011.
 Thoas, rex Chersonesi Tau-
 ricae, 1374.
 Thrace, Oceani e Parthe-
 nope filia, 894. a qua
 terra Thracia nominatur,
 1283.
 Thraces, gens bellicosa, 937.
 Thracia, eius fines, 410.
 vnde nominata, 1283.
 Thrinacria, 175. 740. vid.
 Sicilia.
 Thule, sita ad oras Britan-
 niae orientales, 1204.
 Thyades, vid. Bacchae.
 Thyrides, Laconicae pro-
 montoria, 98.
 Tiberinus, filius Capys,
 et pater Amulii, 1232.
 Timandra, Tyndarei e Le-
 da filia, Echemi vxor,
 511.
 Tiphys, Agnii s. Hagnii fi-
 lius, Argus navis guber-
 nator, 890.
 Tiresias, pater Mantus, 439.
 quot aetates vixerit, et
 cur in feminam mutatus
 sit, 682. Arbiter inter
 Iouem et Iunonem de
 coitus voluptate in vtro-
 que sexu disceptantes:
 quam sententiam tulerit,
 et quamobrem oculis pri-
 vatus fuerit, 683. In
 orco consulit Vlyssi, 818.
 Tisamenus, Orestis ex Her-
 mione filius, 1374.
 Tisiphone, Erinnyes, 406.
 Titanes, Dionysum, Iouis
 et Proserpinae filium,
 membratim caedunt, 355.
 Dicuntur Dii, quibus
 Ophion et Eurynome ante
 Saturnum et Rheam im-
 perarunt, 1191.
 Titaron, vrbs (Thessaliae),
 881.
 Titaron s. Titaeron, pater
 Ampyci, 881.
 Titarus, mons et oppidum
 Maliensum, 904.
 Tithonus, Priami frater
 Ὀμονόρπιος, 16. Laome-
 dontis e Strymo s. Rhoeo
 filius, coniux Aurorae,
 pater Memnonis et Ema-
 thionis: immortalis red-
 ditur, sed non expers se-
 nectutis, in cicadam mu-
 tatur: interpretatio fabu-
 lae, 18.
 Titon, Italiae fluvius prope
 Circæum, qui a terra
 absorbetur, 1276.
 Tlepolemus, coniux Philo-
 zoës: eius socii confidunt
 in insulis Ibericis, 911.
 Tmolus, Protei filius e To-
 rone ab Hercule occidi-
 tur, 124.
 Tmolus, mons Lydiae pro-
 pe Sardes, 272.
 Torone, vxor Protei (Ae-
 gyptii), 115.
 Trachin, vrbs Thessaliae,
 50. 904.
 Traganasus s. Tragafus, pa-
 ter Philonomes, vxoris
 Cycni, 232.
 Tragoedia, vnde dicta, Pro-
 legg. p. 255.
 Trambelus, Telamonis ex
 Hesionē filius a rege Mi-

- leti Arione educatur: ab Achille occiditur, 467.
- Τρεάντις, quid sit, 97.
- Trampyia, vrbs Epiri, in qua Vlysses colitur, 800.
- Trapezus, Arcadiae vrbs, vnde nomen habeat, 431.
- Traron f. Treron, mons Troadis, 1141. 1159.
- Tremon, f. Tromon, regio in insula Delo, 337. vnde nomen habeat, 402. 1141.
- Triacon, Argivus, post Aea- cum occupat Aeginam, 176.
- Trigonia, Aeoli filia et Mi- nyae coniux; 378.
- Trinacria l. Trinacia, dic. Sicilia ob tria promonto- ria, 740. 966. vid. Sici- lia. Dicta Solis insula; 818.
- Triopas, pater Erychtho- nis, 1393.
- Triorches, genus aquila- rum, 148.
- Triphylia i. q. Elis, 859.
- Triton, Libyae fluvius, 519. 886.
- Triton, Neptuni et Amphi- trites (al. Celaenus) filius, a capite vsque ad umbi- licum homo, et inde vs- que ad caudam Delphi- nus, 34. 886. 892. Argo- nautis vaticinatur, 754. Nauem Argo, cum in Syr- tin incidisset, leuat, et a Medea cratere aureo do- natur, 881. 885. Quem craterem Afri sub terra occultant, ne Graeco cui- dam reddatur, et Libya a Graecis occupetur: alii tradunt, eum dedisse gle- bam terream Argonautis, cuius ope Medea prae- dixisset, coloniam e The- ra in Libyam deductum iri, 886.
- Tritonia, vnde dicta Mi- nerua, 519.
- Troezen, ibi est templum Veneris a Phaedra exstru- ctum, 449. 1434.
- Troia, dic. Ἰλίου ἄκρῃς, 29. Primum ab Hercule, se- cundo a Neoptolemo vel Epeo, 52. vel ab Ama- zonibus, tertio a Graecis capta, 69. Oraculum de Troia expugnanda, 54. Quomodo capta fuerit, 340—44. Capta primum ab Hercule, secundo a Graecis, tertio ab Amazo- nibus, nam ab Aenea in- stauratam Amazones euer- terunt, 970. Erat primo oppidulum, sed a Lao- medonte eius regio ad Peneum vsque continua- ta, 1541.
- Troianae orae, quae, 244.
- Troianam terram qui prius incoluerint, 516.
- Troiani, vbi aciem instru- xerint, 243. Equum ligneum in urbem reci- piunt: gaudio et ebrieta- te soluti ab hostibus op- primuntur, 340. 344. Cum Crotoniatis Iones obtruncant, 987—89. Quomodo virgines Io- crenses exceperint, 1162.

- Earum interfectores e lege lata laudabantur, 1168.
 Troilus, Priami filius fortissimus secundum Hectorem, 168. Priami filius formosissimus, al. Apollinis filius, ab Achille amatur, et denegati amoris causa in templo Apollinis Thymbraei, vel, auctore Tzetza, in pugna occiditur, 307.
 Trophonius, pater Hercynae, 152.
 Tros, Erichthonii ex Astyoche filius, et Ili, 11. 29. Ili, Affaraci et Ganymedis pater, 1252. 1306.
 Trychata, mons Euboeae, 374.
 Tuba, a Tyrrhenis inuenta, eiusque usus Homeri aetate, 250.
 Turnus, rex Rutulorum, 1232.
 Turres lignae in nauibus olim excitatae, 1432.
 Tydeus, pater Diomedis, a Melanippo vulneratus moritur: antea Melanippo occiso, cerebrum eius forbet, 1066.
 Tyllesium, mons, oppidum ac nemus in Italia, 993.
 Tymbris, vid. Hybris.
 Tymoethus, vid. Themistus.
 Tymphaei, populi Epirotici, 801.
 Tymphrestus, promontorium Macedoniae, 417. Urbs et mons Trachinis a rege quodam Tymphresto dictus, 420. Mons Malienfium, h. e. ad sinum Maliacum, 902.
 Tyndareus, maritus Ladae, pater Castoris, 88. Cynortae et Gorgophones filius, 511. 1125. Frater Icarii, 792. Liberi eius e Leda: Timandra, Clytemnestra, et, ut quidam putant, Helena cum Castore et Polluce, 511. Oebali filius dic. 1125.
 Typhon, frater Osiridis, regis Aegypti, necat fratrem, 212.
 Typhon, centiceps, a Ioue in Sicilia l. Lydia l. Cilicia l. Phrygia l. Boeotia fulmine ictus perit, 177. 688. 825. Physica eius allegoria, 1194. Suscipit ex Echidna l. dracone aliam echidnam l. draconem, 1354.
 Tyro, Salmonei ex Alcide filia a patruo Cretheo educata et congressa cum Neptuno parit Peliam et Neleum, 175. 372. Aesonis, Amythaonis et Pheretis e Cretheo mater, 872.
 Tyrrheni, tubae inuectores, 250. murorum excitandorum inuectores, 1209.
 Tyrrhenia l. Tyrdenia, prope Sardiniam, Circes sedes, sepultus ibi Vlysses traditur, 796. 805. Nomen habet a Tyrrheno, Telephi filio, 1239. 1321. Italia sic dicta, 1232.
 Tyrrhenicum mare, est inter

Rhegium et Messanam,
649.

Tyrhenus, Telephi filius,
1239. 1242.

Tyrhenus. l. Tyrsenus,
Atyos, Lydorum regis,
filius, annonae caritate
in Lydia grassante Ly-
diam fratri Lydo conce-
dit, et ipse cum suis in
Italiae transit eam par-
tem, quam a se nomina-
bat Tyrheniam, 1551.

Tyrus, 1299.

V.

Vates lauro redimiti vatici-
nabantur, 6.

Ventus, quid efficiat, e
terra erumpens, 177.

Venus, docet Iasonem in-
cantamenta, quibus pos-
sit demulcere Medeam,
509. Eius simulacrum
Morpho, a quo et quam-
obrem erectum, 449. Vi-
tura vulnus a Diomede
acceptum impellit Come-
tam, vt Aegialiam cor-
rumpat, 603. Irata Diis
secedit in insulam Cy-
prum, sed quaesita a ve-
tula proditur, eamque in
lapidem mutat, 826. Amat
Adonidem Cyprium, et
ab eo grauida facta gignit
Priapum, 829. 831. Quid
egerit Adonidis interitum
lucens, 831. Cognomina
eius: Castnia, Melinaea,
405. Morpho, Zerynthia,
Troezenia, 449. 610. 958.
Regina Golgorum, 589.

Schoenis, Arenta et Ho-
spita, 832. Colotis in
Cypro colitur, 867. Alen-
tia, 868.

Vespasianus, traditur in la-
cum Asphaltiten homines
post tergum manibus re-
vinctis proiecisse, 704.

Veteres, quomodo reges ap-
pellauerint, 1194.

Vini vis, 212. Varia eius no-
mina apud Graecos, 579.

Vlysses, Anticleae filius, 786.

Achillem apud Lycome-
dem latitantem protrahit,
et ad Graecorum exerci-
tum deducit, 276. Dici-
tur filius Sisyphi, vnde,
344. Non vult cum Grae-
cis Troiam proficisci, in-
sanum se esse simulans:
Palamedes eius astutiam
detegit, 384. 818. Fictis
litteris Palamedem proditi-
onis insinuat, et vita
priuat, 384. Reuerfus in
Ithacam simulat se esse
fratrem Idomenei, et Ae-
thonem vocari, 432. Do-
nantur ei arma Achillis,
454. Ingressus cum Dio-
mede Troiam ope Ante-
noris rapit Palladium, 658.
Polyphemum dolo occoe-
cat, 659. A Circe in Or-
cum demittitur, Tiresiam
de reditu suo sciscitatum,
684. Post reditum ab in-
feris Plutoni et Proserpi-
nae canem immolat, 708.
Socios eius quosdam a bo-
bus Solis in Trinacria ma-
ctantes Iupiter percellit

fulmine, 740. Iussu Iouis a Calypso dimissum et per vndas a Neptuno excitatas iactatum Ino vel Leucothea seruat, 757. In patriam reuersus habitu mendici a procis petitur conviciis et baculis, 775. Varias de eo opiniones, 778. A Thoante in urbem Troiam explorator ingressurus se flagellari passus est, 780. Vbi natus, et vnde nomen Vlyssis traxerit, 786. Quot socios Troiam profectos secum domum reduxerit, 788. Senex a Telegono, filio e Circe ei nato, interficitur, 794. Eius oraculum, vbi terrarum situm, 799. Vbi sepultus fuerit, 808. Errores eius et labores copiose descripti, 818. In Sicilia Hecatae templum, et Hecubae cenotaphium exstruit, vnde pars Pachyni ab eo nomen accipit Vlysseum promontorium, 1050. 1181. Ab Hecuba in somnis reprehenditur, 1184. Offendit Aeneam in Italia et cum eo foedus pangit, 1242. A Tyrrhenis nominatus Nanus, 1244. Vlyseum (Ὀδυσσεῖον) promontorium, in Sicilia prope Pachynum, antea Cacrū l. Cakra, fort. Ἀκρα dictum, 1250. Vmbri, gens Gallorum, 1360.

Vulcanus, pater Erichthonii e Minerua l. Belonice, Brontei filia, 111.

X.

Xanthus, equus, Peleo et Thetidi nuptias celebrantibus a Neptuno datur dono, 178.

Xerxes, a Perseo genus ducit, Hellepontum ponte iungit, et montem Atho perforat, 1285. 1414. Bellum eius contra Graecos gestum, vberius exponitur, 1432.

Xylophagus, s. Caphereus, Euboeae promontorium s. mons, 373. 1095. cf. Zarax.

Z.

Zara et Phares in vtero materno inimici, 869.

Zarax, mons Euboeae, a Zarace dictus, nominatur quoque Caphereus et Xylophagus, 375.

Zarax, Carysti filius, 375. sed v. 580. Zarex, Carysti vel Caryci filius, Rhoeo ducit uxorem.

Zerinthus, antrum Hecates vel Rheae, 77. antrum in Thracia, in quo Venus colitur, 449.

Zethus, Iouis ex Antiope filius, et frater Amphionis, quocum Thebas muro cinxit, 436. 598. 1209.

Zosterium, mons Italiae, vbi Apollo colitur, et Sibyllae habitant, 1278.

I N D E X

IN COMMENTARIUM IOHANNIS MEURSII.

A.

- Ablegandi filios mos, 450.
 Aboriginum tria genera, 1255.
 Absyrti sepulcrum, 1318.
 Acamas cum Laodice coit, 495.
 Acamas, et Diomedes ad Helenam repetendam legati, 495.
 Achilles saltu fontem excitat, 245.
 Achilles Hectoris cadauer vendit, 269.
 Achilles in ignem coniectus Pelei interuentu seruatus, 178.
 Achilles in Scyro delitescit, 276.
 Achillis cursus, 193.
 Achillis ossa in Bacchi amphora aurea condita, 273.
 Ἀχάτισμα, 471.
 Ἀχαιήσια, 1225.
 Ἀχαιήσιαζεν, 1225.
 Adonis ab apro occisus, 833.
 Aedes obsignari solitae, 508.
 Aedium columnas olim effigies humanae sustentabant, 280.
 Aedium fores Apollini consecratae, 352.
 Aegaea, Amazonum regina, in mari periit, 402.
 Aegaei maris etyma, 402.
 Aegaeon a Neptuno victus in mare se praecipitat, 402.
 Aegeus sub saxo ensen et calceos abscondit, 1322.
 Aegroti in templis dormiebant, ut morborum remedia possent scire, 1050.
 Aegyptii vatem designantes, canem pingebant, 440.
 hominem a diuturna peregrinatione reducem, phoenicem, 681.
 Aelianus emendatus, 1233.
 Aeneae socii mensas ambedunt, 1250. Iones. Asia expellunt, 987.
 Aeneas quoto anno post Troiam captam in Italiam venerit, 1253. Troiani populi mens ob prudentiam dictus, 1235.
 Aeneas solus quaecunque vult secum exportat, 1268.
 Aerarii, 1384.
 Aeris vltus vetustissimus, 456.

- Aes olim pensatum, 270.
 Aethon, Erifichthonis cognomen, 1396.
 Aethrae captiuitas, 503.
 Agamemnon in balneo caesus, 1099.
 Ajax Oilides in Gyradas petras tenatat, 390. ob iactantiam a Neptuno in mare praecipitatus, 392. ab Agamemnone malè sibi metuens fugit, 390.
 Ajax Telamonius inuulnerabilis quomodo factus, 455. eius furor, 453. mors, 451. 464. ab Hectore gladium dono accipit, 451. 464. eique vicissim cingulum donat, 451. 464.
 Aïyes, 402.
 Aiyîliç petra, 1525.
 Alae nauium, 25.
 Alaenus Diomedii fratri cur fraudem in iudicio fecerit, 619.
 Alarum triplex vocabulum, 25.
 Alba vrbs triginta turres in moenibus habuit, 1255.
 Ἀλεξάνδρεια, 93.
 Amazones primae equis vsae, 1336.
 Amazones Neptuni, vel, vt alii, Martis filiae, 1332. Atticam vastant, 1336.
 Ammianus emendatus, 369.
 Ἀμνιον, 196.
 Amor ab Aegyptiis laqueo assimilatus, 104.
 Amores a veteribus duo statuti, 112.
 Ἀμφιμάσχαλος, 1099.
 Ἀναλαμβάνεσθαι εἰς γένος, 450.
 Anaxagoras impietatis cur accusatus, 1428.
 Ancaei poculum, et mors, 487.
 Ancorae, naus dentes, 39.
 Andromeda a Perseo liberata, 834.
 Anii filiae a Baccho eruditae in columbas mutatae, 580.
 Animae a veteribus μέλισσαι dictae, 293.
 Anthedonis fabula, 754.
 Antilochus a Memnone occisus, 328.
 Antiphas a serpente deuoratus, 346.
 Ἀνυποδησία paupertatis indicium, 635.
 Ἀπάρματα, 1225.
 Ἀπαρχαί, 1193.
 Ἀπειαντισμός, 1039.
 Apes fumo terrentur, 293.
 Ἀπὸ στυγίδος δειπνον, 480.
 Apollo a Cassandra deceptus, 352. Θοραῖος dictus, 352. Laomedontis mercenarius, 393. cum Ida de Marpissa certat, 561. praefes quatuor artium, 637.
 Apuleius emendatus in Apolog., 112. Miles, 1225.
 Ex Aquae elemento omnia orta veteres quidam putauerunt, 145.
 Aquarum natura triplex, 392.
 Aquila vehi post mortem reges, magnates, diuites fingeantur, 261.

Aquila, cremato Imperatoris corpore, a Romanis emitti solita, 261.

Aquilae clypeis insculpi solitae, 658.

Aramenta dicti boues, 624.

Arbores felices, et infelices, 1157.

Arcades αὐτόχθονες, 482.

Arcades primi annum habuerunt, 482.

Arcus olim e cornu, 565.
Scythicus quali forma, 917.

Argaeus Baccho ψευδάγορι sacellum dicat, 1464.

Ἀργείων λόχος, 948.

Argo nauis loquuta, 1319.

Argyrippa a Diomede condita, 592.

Aries apud Aegyptios quid denotet, 558.

Arisba Dardano nupta, 1308.

Aristippi iocus, 95.

Ἀριστον, 471.

Aristoteles emendatus, Περὶ θανμ., Ἀκουσμ., 605. Ibid. 950.

Ἀρκτοί, 138.

Arma in Deorum templa suspendere mos, 711.

Arnobius emendatus, 1292.

Artemidorus emendatus, 138.

Ἀσάρινθος, 1099.

Afinis vsi ad aratrum pauperiores, 816. machinariis oculi velari soliti, 133.

Ἀσκήραι, 855.

Ἀσπίς an Hesiodi opus, 834.

Affidui, 1384.

Ἀστέρης, 941.

Asterion Europam ducit, 1301.

Ates colles, 29.

Athenienses pro filiorum susceptione sacrificabant, 328. seruos publicos in militiam mittebant, vt belli impensas conscriberent, 503. cur id fecerint, 505.

Atheniensium in nuptiis mos, 483.

Atheniensium lex de bobus non occidendis, 624.

Athenis in arce aeneus equus, 948.

Athos mons a Xerxe perfossus, 1414.

Ἀτλαντες, 280.

Ἀτρακτος, 40.

Auerni graueolentia, 704.

Auerunci Dii, 288.

Auertentes Dii, 288.

Aurei vellēris fabula vnde orta, 1310.

Aures fontibus mutilari solitae, 1402.

Aurigandi munus antiquitus regium, 166.

Aurum in luctu deponi solitum, 862.

Αὐτόδαιτοι, 480.

Ἀζίερος, 162.

Ἀζιόκερσα, 162.

Ἀζιόκερσος, 162.

B.

Bacchus auream amphoram Thetidi donat, 273. quae postea inter astra relata, 273.

Bacchus taurinis cornibus effingi cur solitus, 209.

- Βαλανισταί*, 483.
 Balearium insularum mulieres quomodo filios instituunt, 638.
 Balnea quando accedi solita, 1099.
 Baltheis alligati gladii, 1323.
Βάρβαρος, 150.
 Barbari qui, et unde dicti, 150.
 Barbari *ξένοι* a Lacedaemoniis appellati, 415.
 Barbari *χελιδόνες* nuncupati, 1460.
 Basafa, 678.
Βασσάρα, 1393.
Βάσσαρις, 1393.
 Bassarides unde, 1393.
 Batea Dardano nupta, 1308.
Bellicrepa saltatio, 249.
 E bello reuerſi pedes vgebant, 579.
 Bercynthiaca saltatio, 249.
Βλέπειν, 1019.
 Briareus *τριτοπάτωρ*, 328.
 Briareus a Neptuno victus in mare se praecipitat, 402.
Βριμώ, Proſerpinae cognomen, 1176.
 Bubus veteres arabant, et molebant, 624.
 Bubus arabant ditiores, 816.
 C.
 Cabiri, 162.
 Cadauera cur olim comburi solita, 48. Magi id impium putabant, 48.
 Caduceatores ramum ex felici arbore gestabant, 1157.
 Caelibes apud Iudaeos discalceati, 635.
 Caena, 471.
Caena recta, 480.
 Caenare vetustissimi tantum solebant, 480.
 Caenas rectas Domitianus renouauit, 480.
 Calcei senatorum nigri, 635.
 Calceos caelibes gestare apud Iudaeos non debabant, 635.
 Calceos induturi pedes vgebant, 579.
Callimachus emendatus *Epigr.*, 170. *Hymno in Delum*, 322.
 Calyptra, 337.
 Canarium sacrificium, 597.
 a quibus, cur, quando, et ubi fieri solitum, 597.
 Candulus, 591.
 Canes *Ἐκάνης ἀγάλματα* dicti, 77.
 Canis quid apud Aegyptios designabat, 440.
 Canis inopinatus conspectus mali ominis, 87.
Capella emendatus, 838.
 Caprae in rupibus pascuntur, 1325.
 Carēs primi mercede militarunt, 1384. rei militaris studiosi, 1384. eorum inventa, 1384. quomodo sepeliebantur, 1384.
 Callandra vaticinandi peritiam nacta doctorem fefellit, 348.
 Castoris pileum strophio circumdatum, 506.
Castoris Stroppus, apud Tulluculanos, 506.

- Catamiti dicti *παῖλοι*, 452.
 Cenotaphiorum constituen-
 dorum mos, 370.
 Ceraſtae, 447.
 Cercopes in ſimias mutati,
 691.
 Cereri praecidaneæ porca
 quando mactata, 367.
 Cerne infula, 18.
 Certaminum victores per
 praecones renuntiaban-
 tur, 170.
 Cerui, 291.
 Chalybicum ferrum, 1109.
 Chariboea ſerpens, 347.
Χαριστηρία, 1091.
Χελιδόνες, 1460.
Χελιδὼν in equo quid, 167.
Χελιδωνίζειν, 1460.
Χημεία, 1310.
Χέρνιψ, 196.
Χλαῖνα, 635.
 Chryſe duas Mineruae effi-
 gies Dardano in dotem
 dat, 53.
 Cibum quoties veteres ſu-
 mebant, 471.
Cineſacere, 227.
 Cipporum ſepulcralium ori-
 go, 559.
 Clauus in Dianae templo
 ſuſpenſus qua de cauſa,
 190.
 Clete, Amazonum regina,
 1004.
 Clypei olim e boum pelli-
 bus, 854.
 Clypei Lucanorum e vimi-
 nibus, 854.
 Clypei aquilae inſculpi ſoli-
 tae, 658.
Κόδοροι dicti Athenienſes,
 1389.
 Codrus pro patria obiit,
 1378.
Cœlius Firmianus emendatus,
 24.
 Columbae Veneri ſacrae,
 87.
 Columnae pro ſimulacris
 poſitae, 280. in iisdem
 hoſtes proſcribi ſoliti,
 1173.
Concaenae, 480.
 Conchae pro tubis olim
 uſurpatae, 250.
 Concionantes ſtare moris
 erat, 470.
Conſarreatio, 323.
 Conuiuiorum tria genera,
 480.
 Conuiuium, 480.
 Corinthii Medaeæ filiis ſa-
 crificabant, 1318.
Corippus emendatus, 816.
 Cornibus vice poculorum
 uſi, 209.
 Coronae mortuis imponi
 ſolitae, 799. ciuicae cur
 e querna fronde, 483.
 Corybantes, 78.
 Corybantiaca ſaltatio, 249.
 Corythus ab Oenone ad
 Ilium miſſus, 58. a Pari-
 de patre occiſus, ibid.
 Cottus *τριτοπάρων*, 328.
 Creta Aſiatica, 1380.
 Creta literae conſignari ſo-
 litae, 1380.
 Cretenſes Sminthiam con-
 dunt, 1306.
 Cretica ſaltatio, 249.
 Crimſſus e Phoenodaman-
 tis filia Alceſten ſuſcipit,
 961. Hippotae filiam
 comprimit, 961.

Cupidini sagittae cur affingantur, 309.

Cupidinis effigies in nauis Paridis tutela, 110.

Cychreus Ὀφρ cognominatus, 110.

Cycnus lapide ab Achille percussus, 235.

Cycnus liberos in mare abiecit, 235.

Cynossena, 1181.

Cyprus Κερυστίς, et Σφήκεια dicta, 447.

D.

Δαδούχοι sacerdotes, 1179.

Δαιμόνιον, 1472.

Dardanus e Samothracia in Idam tranat, 73. Bateam ducit, 1308.

Dauniae mulieres pullatae, 1177. et virgines nubere nolentes, 1155.

Δελινόν, 471.

Deiphobus quartus maritus Helenae, 168.

Δεῖπνον, 471.

Δέλτοι, 1582.

Dentes, 99.

Dentes nauium qui, 99.

Dentium tria genera, 215.

Deorum filii heroes putati, 265.

Dia fulmina, 382.

Διανηστισμός, 471.

Δίες appellati Reges, 1124.

Diffarreatio, 523.

Diluvia tria, 79.

Diomedearum auium nidificatio, 602. iudicium de aduenis, 605.

Diomedes Argyrippam condit, 592.

Diomedes Venerem vulnerat, 610. ab Alaeno fratre in diuisione cum Dauno deceptus, 619.

Diomedis socii in aues mutati, 597. eius campi, 619.

Diomedis statuae in Apulia, 615.

Διὸς γοναί, 1194.

Dioscuris pilea a veteribus attributa, 506. Λαπέρσαι vnde dicti, 511.

Δίσκος, 400.

Dixi, 1461.

Domus obsignari solitae, 518.

Δόρυπον, 471.

Dracones ad thesaurorum custodiam adhibiti olim, 1311.

Δράκων, 917.

E.

Effigies honoratiorum in cippis poni solitae, 559.

Ἐγχεϊρίδιον, 25.

Εἰλαπίνη, 480.

Εἰς ἀγαθόν μοι, 1472.

Εἰς κεφαλὴν σοι, 1472.

Ἐκπίπτειν τοῦ γένους, 450.

Eleusinia minora in Herculis gratiam instituta, 1327.

Eleusiniis maioribus peregrino nemini interesse licebat, 1327.

Ἐλλήνες, 532.

Epeus instrumenta sua Minervae dedicat, 950.

Ἐφύγον κακὸν, εἶρον ἄμεινον, 485.

Ἐπικήρυξις, 1172.

Equus durateus, 342. eius
magnitudo, 342.

Equus October, 342.

Equus pro naue, 1336.

Ἐρανος, 480.

Ἐργα, 816.

Eriunyum vestes, 1137.

Ἐρμα, 618. eius inuentor,
618.

Erylichthon Ἐρίχθων cognomi-
natus, 1390.

Ἐρωτες, 799.

Ἐρχάρα, 684.

Ἐριρομάσχαλος, 1099.

Etymologicum emendatum,
265. 319. 635. 1004.

Ἐκταῖα, 1091.

Ἐμμηρίδες, 305.

Euripides primus Medae
facinus in filios in fabu-
lam introduxit, 1381.

Europa Asterio nupta, 1301.

Europae imago apud Ta-
rentinos, 1299.

Europae raptus, 1299.

Eustathius emendatus, Com-
ment. in Dionys. 110. O-
dyss. α. 480.

Ἐζωπύς, 1099. eius genera
duo, 1099. qui indui so-
lita, 1099.

F.

Facere, 579.

Faces mystae ferebant in
memoriam Cereris a ma-
tre quaesitae, 1179. Fa-
cibus veteres in militiam
vsi, 1295.

Factus, 579.

Fauonius, 452.

Felices arbores, 1157. Dia-
lis flaminis vnguim, et

capillorum praefegmina
sub eis operiebantur,
1157. Flaminica in rica
furculum de eis habebat,
et caduceatores supplicia,
1157.

Ferri temperacula quadru-
plicia, 1109.

Festus emendatus, 1299.

Filibus docti parui cum
Philosophis in honore,
140.

Fidicines Romae ad epulas
adhibiti, 140.

Firmianus emendatus, 24.

Flores ad sepulcra effere-
bantur, 327.

Fluviis cur cornua attribu-
ta, 730.

Fluuiorum praefides Nym-
phae habitae, 274.

Fluuios adorabant transitu-
ri, et manus lauabant,
274. militares copiae sa-
crificabant, 274.

Folliculare, 25.

Follum, 25.

Formido, 105.

Frondes ad sepulcra effere-
bantur, 327.

Fruges torreris solitae, 578.

Fulgur prouorsum, 382.

Fulguritori Ioui, et Sum-
mano quando sacrificia-
tum, 382.

Fulmen cur Ioui attribu-
tum, 382. eius tria ge-
nera, 382.

Fulmina Iouis rubra, 382.

Fulminum diurnorum au-
ctor Iupiter putatus, no-
cturnorum Pluto, 382.

Funes olim e viminibus,
781.

Fustibus antiquissimi fontes
interficiebant, 1170.

G.

Γαμήλια, 323.

Γάμος, 480.

Generationis species qua-
tuor, 483.

Genii regionis praefides,
1473. iis sacrificabant
peregre aduenientes,
1473. et salutabant,
1473. anguis forma cul-
ti, 1473.

Genuini dentes, 215.

Gladii a latere penduli,
1323.

Glandes sub cinere assabant,
483.

Glandibus vesci soliti vete-
res, 483.

Glebam mortuis iniicere
mos, 367. cui corporis
parti, 367.

Glossarium emendatur, 280.

Gnosta saltatio, 249.

Graeci post mortem Achil-
lis aurum non gestarunt,
360. discessum simulan-
tes, in Tenedo se abs-
condunt, 545.

Graecorum binae coniura-
tiones, 204.

Graecum hominem in servi-
tutem nefas redigere,
513. imo ne verberare
quidem, 513.

Γρηκοί, 532.

Gyges τριτοπάτωρ, 328.

II.

Harmala, 678.

Harpocraton emendatus,
112.

Hecatae periclitantes sacri-
ficabant, 77. canes im-
molabantur, 77.

Ἑκάτης ἀγάλματα, 77.

Hecate nocturnorum terri-
culamentorum praefes,
1176.

Hecate triformis, 1176.
eius statua apud Athe-
nienfes, 1176.

Hector sacrificiorum studio-
sus, 1204.

Hectorea tonsura, 1133.

Hectoris ossa Thebas trans-
lata, 1194. Apollinis fi-
lius putatus, 265. Tro-
ianorum manus dictus ob
fortitudinem, 1235.

Hectoris cadauer redem-
ptum, 269.

Hecluba facem se parere
somnia, 224.

Helena, ἑταίρα dicta, 131.
bis rapta, 147. de ea
vinducanda binae coniū-
rationes, 204. Paridi a
Proteo erepta, 115. a
Lacedaemoniis immolan-
da, 102. quomodo libe-
rata, 102. in caelum ab-
repta, 322. tres maritos
habuit, 851. prolem ma-
sculam non peperit,
851.

Helenae crater a Vulcano
fabrefactus, 854. Pelo-
pi donatus, 854. ad He-

- lenam quomodo peruenerit, 854.
- Heraclides* emendatus *De Rebuspub.*, 234.
- Hercules* a ceto deuoratus, 53. in eius ventre quamdiu fuerit, 35. Elidem uisitat, 40. Olympicum certamen instituit, 40. cum Ioue lactatur, 40. *Aiacem* pelli inuoluens inuulnerabilem facit, 455. *Eleusiniis* minoribus interfuit. 1327. *Hippolytae* baltheum aufert, 1350. sex nauibus *Troiam* capit, 1347.
- Herculi* gignendo quot noctes impensae, 53.
- Herculis* sagittae ad *Troiae* expugnationem necessariae, 56. a *Teutaro* datae, 56.
- Heroes* *Deorum* filii a veteribus dicti, 265.
- Heroes* olim pellibus amicti, 455.
- Heroibus* arma ἱεραιστότευστα tribuunt *Poetae*, 328.
- Hesiodus* gustata lauro vates factus, 6.
- Hesiodus* emendatus, 543.
- Hesione* *Telamoni* datur, 577. fratrem flammeo redimit, 377.
- Hesychius* emendatus, 29. 131. 175. 219. 580.
- Homericorum* *Scholorum* quis auctor, 69. emendatus, 69. 91. 487.
- Homicidarum* exilium, 1039.
- Homines* proceri ab *Achille* genus ducere prouerbio dicti, 860. virgultis comparati, 1097.
- Hordeacei* panes antiquitus, 483. postea in poenam dati, 483.
- Hosiae* *Deorum* inferorum furuae, 1187.
- Hofus*, 415.
- Hydri* solius morsus curabilis, 912.
- Ἰππόκλυστος, 1105.

I.

- Iason*, *Crethei* nepos, 872.
- Idaea* olim *Troia* dicta, 496.
- Idae* cum *Apolline* de *Marpilla* contentio, 561.
- Idomeneus* a *Iouie* quartus, 431. a *Leuco* regno eiicitur, 431. *Colophonem* venit, 431. in *Cercapho* monte sepelitur, 431.
- Ignis* in *Lemno* inuentus, 227.
- Ili*-sepulcrum, 319.
- Ilus* excaecatus, 364.
- Ἰαβραμὸς *Mercurius* a *Cariis* dictus, 162.
- Infelices* arbores, 1157. ad portenta expianda adhibitae, 1157. perduelliones ad eas suspensi, 1157. ad *Inferos* descendisse qui dicti, 681.
- Infomnia* cur obrepant noctu, 225.
- Iones* ab *Aeneae* sociis *Asia* expulsi, 987. supplices a *Minervae* simulacro auelunt, 988.
- Ioui* *Fulguritori*, et *Summano* quando sacrificatum, 382.

Ioui Victores statuam pone-
bant, 288.

Ἰούλος, 23.

Iphigenia in Scythiam aue-
cta, 187. Dianae Tauri-
cae hospites immolat, 187.
in Leucen deportata, 188.
Orilochia dicta, 188. ven-
tis mactata, 190. eius
metamorphosis, 195.

Iphis, Helenae et Thesei
filia, 323.

Ἰπποι, 1336.

Isidorus emendatus, in *Glof-*
fis, 46.

Julius Pollux emendatus, 131.
1135. 1299.

Iustinus Martyr explicatus,
Orat. ad Graecos, 245.
Apolog. 11. 799.

Iupiter, aether putatus, 80.
Καταιβάτης, et Μόριος, 1370.

K.

Καρκινούσθαι, 634.

Κασμῖλος, 162.

Καταβόλιον, 480.

Κεκμηκέναι, 531.

Κέρας, 563.

Κερασὶς, 447.

Κέρατα, 447.

Κεραυνούσθαι, 382.

Κεστός, 93.

Κεφαλίς, 618.

Κέφαλον, 618.

Κλώδωνες, 1464.

Κόδροι, 1389.

Κοινὴ τράπεζα, 137.

Κουρεῶτις, 323.

Κράσπεδον, 105.

Κρατὴρ Βάνχου, 275.

Κρατὴρ Ταμάσιος, 854.

Κρατῆρες, 197.

Κρίνειν, 558.

Κυνέδοντες, 215.

Κωδεία, 57.

L.

Lacedaemonii peste vexati,
Helenam immolare vo-
lunt, 102.

Laceri, 1225.

Lacinia Iuno, 857.

Lacinus ab Hercule occi-
sus, 857.

Lacones pileati pugnabant,
506.

Lactantius bis emendatus, 3.
154.

Lana ad sepulcra effereba-
tur, 799.

Lanata in pelle nova nupta
sedebat, 455.

Lanea sacris adhiberi nefas,
1266.

Laocoon cum filiis à serpen-
tibus devoratus, 347.

Laodice cum Acamante coit,
495.

Λαπέραι, 511.

Lapidibus fontes obruere
mos, 331. tumuli sterni
soliti, 1664.

Laurus vaticinationis sym-
bolum, 6. Apollini sacra,
ibid.

Ledae ovum e luna decidisse
putatum, 88.

Λέτχαι, 543. earum duo ge-
nera, ibid. Apollini sa-
crae, ibid.

Λετχηνόριος Apollo, 543.

Leuce, Achillis insula, 188.
in Leucen appulsi vesperi
naves repeteabant, 193.

- Leucothoe Vlyssi naufrago
 opitulatur, 757.
 Librarii, 1382.
 Ligna infelicia ad expiationem
 portentorum adhibita, 1157.
 Lignea signacula veterum,
 508.
 Linea, 105.
 Lineis velamentis sacra operiri
 solita, 1266.
 Locrensiū virgines Ilium
 mittebantur, 1153.
 Λάβη, 1402.
 Lucanorum clypei e viminibus,
 854.
 Lucrī Deus Mercurius, 208.
 In luctu comam tondebant
 mulieres, viri alebant,
 976.
 Ad Lunae cursum menses
 prisci metiebantur, 306.
 posteriores ad Solis, 306.
 Lustrationum sordes in
 aquas, et triuia proiici
 solitae, 1158.
 Lycophron ab Hortensii
 reprehensione defensus,
 335. cur obscurus, 10.
 Lyra post coenam circumferebatur,
 140.
- M.
- Machina, 223.
 Manium in tutela sepulcra,
 884. sacra eis fieri solita
 in effossa terra, 884.
 Mars in nuptiis Harmoniae
 et Cadmi saltat sine armis,
 249. Thraciae Deus, 937.
 Μασχαλίζειν, 1206.
 Μασχάλιος, 1099.
 Medea fratrem, et filios
 occidit, 1513.
 Medae παροψίς, 1313.
 Medae filios Corinthii occidunt,
 1318. inde postea
 iis sacra fecerunt, 1318.
 Melachraena, 1464.
 Μέλισσαι, 293.
 Memoria, 370.
 Menelai clypeus Apollini
 dicatus, 854. cum fociis
 phocarum pelle indutus,
 in littore dormit, 849.
 Μενελαΐτης νόμος, 847.
 Menelaus in Aegyptum venit,
 847.
 Menae sacrae habitae salini
 appositu, 135.
 Menae olim in magna
 veneratione, 157.
 Mercurius Κασμίλος apud
 Samothraces, 162. "Ιμβρο-
 μος apud Cares, 162. eius
 statuæ cum crumenis, 208.
 Merenda, 471.
 Meta, 233.
 Metatores, 244.
 Metelli, 1384.
 Militaris mos, 345. 1295.
 Milites è bello reduces
 pedes ungebant, 579.
 Militia se abdicantes arma
 in deorum templis suspen-
 debant, 711.
 Militum alii merebant, alii
 non, 1384.
 Μιμαλλόνες, 1464.
 Minerua tertia die mensis
 nata, 519.
 Mineruae effigies ante vr-
 bium portas poni solitae,
 356.

- Minervae simulacrum oculos attollit, 361. 988.
 Μισθοφορία Athenis prius illicita, post concessa, 1584.
 Μνήμονες, 241.
 Molarum usus a quo inventus, 578.
 Molpi tibicinis periurium, 234.
 Μῶλυ, 678. Eius origo, 678. aduersus veneficia prodect, 678. Vlyssi a Mercurio datum, 678.
 Monitores olim heroibus additi, 241.
 Monumentum, 370.
 Mopli cum Calchante certamen, 429.
 Mopli Argonautae mors, 881.
 Μορμώ, 542.
 Mors κατ' εὐφροισμὸν somni vocabulo molliore appellata, 430.
 Morte violenta qui periissent, cum iis hastas inversas efferebant, 430.
 Mortem sibi qui intulissent, nefas cremari, 430. sepelebantur, 430.
 Mortem fatalem Apollini et Dianae imputabant, 430.
 Mortis gradus tres, 430.
 Mortis quod genus miserimum, 367.
 Mortis genera duo, 430.
 Mortui sacri, 444.
 Mortui in cauernis sepeliri soliti, 1062.
 Mortui κεκμημένοι dicti, 551.
 Mortui coronari soliti, 799.
 Mortuorum cineres urnis includebantur, 369.
 Mortuorum peregre cineres domum mittebantur, 369.
 Mortuorum oculos fugillabant, 370. Romanis id interdiu facere nefas, 370.
 Mortuorum effigies in cippis, 559.
 Mortuorum animae vagari creditae, et inimicos terere, 1225.
 Μῶς vetus, 239.
 Μυλάντιοι θεοί, 578.
 Μύλη, 233.
 Mulieres in luctu aurum deponebant, 973. comam tondebant, 976.
 Μύλος, 233.
 Munitus viperae morsu interfectus, 499.
 Mures lora scutorum Cretensium corrodunt, 1306.
 Mutilandi corpora occisorum mos, 1225.
 Myrrhae incestus concubitus, 829.
 Myrtili historia, 164.
- N.
- Naues olim e pinu, 32.
 Naves tutelae nomine appellari solitae, 110.
 Navea equorum vocabulo a Poetis nominantur, 1336.
 Nauium tutelae, 1299. Earum nomine dictae, 110.
 Naufragio pereuntes pretium pro sepultura membro alicui alligabant, 367.
 Nauium fragmentis sepelebantur, 367.
 Naufragis eiectis glebam in-

- iicere mos, 367. Negligentes porca praecidanea Cereri litabant, 367. gleba intra quod tempus iniicienda, 367.
 Naufragium, genus mortis miserrimum, et inuisum, 367.
 Nauis dentes, 99.
 Nauis nomina ubi scribi solita, 23.
 Nauis pedes, 97.
 Nauium alae, 25.
 Nauplius Palamedis mortem qui vltus, 385.
 Neptuno cur tridens attribuitur, 392.
 Neptunus salem conglutinavit, 155.
 Neptunus Laomedontia mercenarius, 393.
 Neso, Dardani vxor, Sibyllae mater, 1465.
 Nili varia nomina, 119.
 Niloa festa, 119.
 Nilus ab Aegyptiis Horomafdes cognominatur, 119. Quotannis Aegyptum inundat, 119.
 Nobiliores in montibus sepeliebantur, aut ad radices, 1055.
 Nonius emendatus, 110. 1099.
 Νοῦν, 453.
 Nothi potentiorum pari cum legitimis in honore, 453. priuatorum hominum non item, 453. Quantum ex paternis facultatibus accipiebant, 453.
 Νόθος, 453.
 Nouemcubitales qua ratione quidam dicti, 860.
 Numine afflatorum indicium quod habitum, 3.
 Nuptialia sacrificia, 323. Quibus deabus fieri solita, 323.
 Nuptias recusantes apud Iudaeos discalceati ibant, 635.
 O.
 Ὀβριμώ, 698.
 Ὀκύπτερος, 25.
 Oenone medicinae peritiam quomodo nacta, 61. sibi met manus infert, 61.
 Ὀία, 69.
 Οἶνοτρόποι, 580.
 Olympus Saturni cellis dictus, 42.
 Ὀνος, 233.
 Opus, 316.
 Ὀφεις qui dicti, 110.
 Ὀφθαλμός, 23.
 Oraculum Atheniensibus datum de ligneis muris, 1418.
 Orion tres patres habuit, 328.
 Os sepulcro simile, 154.
 Ouiculae qui dicti, 110.
 Ouo gallinae incubanti subducto, an filium pariturae essent, studebant scire mulieres, 528.
 Οὐράνιος, 25.
 Οὐρανία Venus, 112.
 Ὀρχηστῆς, 490.
 P.
 Pagae, 559.
 Palamedis facellum, et simulacrum, et sepulcrum, 1097.

- Palladium**, è Pelopis costis fuit, 55. Dardano a Chryse in dotem datum, 53. e Coelo delapsum, 363. Troianis a Scythis venditum, 53. à viro videri nefas, 364.
Pallium, vestis ditiorum, 635.
Panes primitus ex hordeo, 483. postea in poenam dati, 483.
Parcae forma anili pingi solitae, 145.
Paridis lyra Alexandri Magni temporibus existit, 140.
Paridis iudicium, 93. eius nulla apud Homerum mentio, 93.
Paridis κερτός, 93.
Paris a Philoctete sagitta traicitur, 913. mors ab Oenone praedicta, 61. Cupidinis effigiem in puppe nanis habuit, 110. Helenam amittit, 115.
Παρφίς Medae, 1313.
Παρθένιος, 453.
Parthenius emendatus, 61. 137. 499.
Parthenopes sepulcrum, et sacellum, et simulacrum, 719.
Pastinacae marinae aculeus lethalis, 796.
Πάτακος, 1229.
Pausanias emendatus in Atticis, 402.
Pecora pascere regium olim, 91.
Pedes vngebant è bello reuersi, et calceos induturi, 579.
Pedes nauis, 97.
Πελειάδες apud Theffalos mulieres diuinandi peritae, 357.
Pelops a Neptuno raptus, 157.
Penetralis Deus, 335.
Pepli duplex usus, 863.
Πέπλος, 863.
Perduelliones ad infelices arbores suspendi soliti, 1157.
Peregre mortuorum cineres domum remittebantur, 369.
Perenne auspicari, 274.
Periclitantes in Zeryntho Hecatae, et Corybantibus sacrificabant, 77.
Persarum reges aquilas in clypeis gestabant, 658. duces et milites solem, 658.
Perseus Medusae caput amputat, 840.
Πέτρος, 1428.
Φάλαγγες, 1170.
Φάος, 941.
Philoctetes à serpente mortuus, 912.
Phylonome Cycni vxor Teni priuigni pudicitiam sollicitat, 235.
Philoftratus emendatus, 754. 1098. 1323. 1356. 1463.
Φίξ, 1465.
Phocarum graueolentia, 849.
Phoenix Achillis monitor, 241. cum patris pellice rem habet, 423. excaecatur, et a Chirone sanatur, 423. ad Peleum profugit, 423.

- Phurnutus emendatus*, 112.
531.
Φῶτα, 941.
Pilea Dioscurorum qualia,
506.
Pilea Dioscuris cur attribu-
ta, 506.
Pinfores, 578.
Piscatores in scopulis pesca-
tum exercebant, 46.
Pitheculae, 691.
Plutoni hostiae furuae im-
molari solitae, 1187.
Pocula olim e cornibus,
209.
Πόδες, 1015.
Poetae veteres obscuritatem
affectabant, 10.
Poetarum mos, 855.
Pollux emendatus, 131. 1135.
1299.
Polyxenae immolatio, 323.
Πῶλος, 452.
Porces serpens, 847.
Praecidanea porca Cereri
mactata, 367.
Praecifores, 215.
Priamus ad Hercei Iouis
aram occisus, 335. a so-
rore redemptus, 337.
Principes post mortem ab
aquila vehi fingeantur,
261.
Proclea Cycni vxor, 235.
Prodigialis Iupiter, 288.
Προγάμεια, 323.
Prometheus Iunonis, et Eu-
rymedontis filius, 1283.
vel Asiae, 1283.
Proserpina Ὀβριμῶ dicta,
698. et Βριμῶ, 1176.
Προτέλεια, 323.
Proteus Helenam Paridi
eripit, 115.
Πτερόν, 25. 105.
Πτέρυγες, 105.
Pueri a matris vtero prod-
euntes abluebantur, 322.
in specubus olim educati,
502.
Pullus, 452.
Πυραμοῦς, placentae genus,
593. victoriae praemium,
quibus datum, 593.
Purgamentorum sordes in
aquas, et triuia abiici so-
litae, 1158.
Πυρικτήριον, 1103. quinam
intrauerint, 1103.
Πυρίχην, 249.
Πυρφόροι in Martis tutela,
1295. eos occidere nefas
habitum, 1295.
Puticuli, 284.
Pythagorei quibus oenota-
phia construxerint, 370.
- Q.
- Quingenta myriadibus Xer-*
xes in Graeciam venit,
1421.
Quintilianus emendatus in
Declamat., 48. *Ibid.* 1225.
- R.
- Recta coena*, 480.
Reges omnes Δίς appella-
bantur, 1124.
Reges post mortem ab
aquila vehi fingeantur,
261.
Regum filii παναιπόλοι dicti,
91.
Rhea Βριμῶ dicta, 1176.

Roma, Latino nupta, 1233.
 Romulum, et Remum peperit, 1233.
 Rosa Locrensis, 1429.
 Rostra *navis dentes* appellata, 99.
Ruffinus emendatus, 3.
 Ruta *agrestis*, 878.

S.

Saburrae *navium*, 618.
 Saccis fabulo repletis ad *navium* firmamenta veteres vsi, 618.
 Sacrificia veterum duabus de causis fiebant, 1091.
 Sacrificia ante nuptias, 323. quibus deabus fieri solitae, 323.
 Sacrificium *canarium*, 397. a quibus, cur, quando, et ubi factum, 397.
 Sal hospitibus apponi solitus, 135. a Neptuno conglutinator, 135. mentes sacras faciebat, 135.
 Saltationum genera, 249.
Salustius emendatus, 1225.
 Saturni collis, Olympus dictus, 42.
 Saxa prisco aevo quanta, 233.
Scorpiones qui dicti, 110.
Σκότιος, 453.
Σείρια, 397.
 Senatores pedibus nudis incedebant, 635. postea nigris calceis vsi, 635.
 Sepulcrorum inscribendorum mos, 370.
 Sepulcra sancta habita, 444.
 Sepulcra in Deorum Manium tutela, 884.

Sepulcra nobiliorum et potentiorum in montibus, aut ad radices, 1055.
 Sepulcra olim in cauernis, 1062.
Seruius emendatus, 1015.
 Sibyllae antrum, 1278.
 Sibylla Melachraena, 1464.
 Sibyllae quae, et vnde dictae, 1465.
 Signacula veterum lignea, 508.
 Simiae mystica significatio, 1000.
 Sirenis vox, 1463.
 Sirius pro sole, 397.
Σισύρα, 634.
Σισύρνα, 634.
 Sodales, 480.
Solinus emendatus, 719.
 Solonis *σειπάρχθεια*, 112.
Σόλος, 400.
 Somnus pro morte *κατ' εὐφημισμὸν*, 430. cur mortis frater dictus, 430.
 Sontibus aures mutilare mos, 1396.
Sophocles emendatus, *Antigon.*, 239.
Sophoclis Scholiastes emendatus, 249.
Σφαγεῖον, 196.
Σφάγιον, 196.
Σφήκεια, 447.
Σφῆνες dicti Cyprii, 447.
 Sphingis effigies in lucis consecratae, 7.
 Sportula, 480.
 Spurii Principum pari in honore cum legitimis, 406. priuatorum hominum non item, 406. hae-

redium accipiebant mille drachmas, 406.
Stephanus emendatus, 77. 110. 131. 578. 593. 605. 851.
Stefichorus emendatus, 115.
Strabo emendatus, 361. 1250.
 per Styga iurabant Dii, 706.
 per eam peierantium supplicium, 706.
 Submonitores heroibus attributi, 241.
Sudatorium, 1103.
Suidas emendatus, 400. 508. 543.
 Suis, quae triginta pepererat, simulacrum, 1259.
 Summano, et Fulguritori Ioui propter prouorsum fulgur sacrificabant, 382.
 Σύνδεσμον, 480.
 Syracusani post mortem Achillis aurum non gestarunt, 862.

T.

Tabellarii, 1382.
Tabellis loco chartarum utebantur, 1382. forma earum triangularis, 1382.
Taberna, 543.
Tabernae Romae ad Pylas, 543.
 Ταμίαςος κρατήρ, 854.
 Ταρσός, 25.
 Ταῦροι, 730.
 Tauri effigie Bacchus cultus, 209.
 Τάφος ἐμψυχός, 154.
Telamones, 280.
 Telephus a Baccho supplantatus, 213. ab Achille vulneratus, 213.

Temenus Herculis abnepos, 804.
Tenni historia, 234. 235. 239.
Teta, 357.
Teucer in Cyprum appellit, 450.
Teutari sagittae, 56.
Thebani soli Boeotorum ad Ilium non militauerunt, 1195.
Theognis emendatus, 704.
Theseus vnde dictus, 1323. ensen, et calceos sub saxo absconditos aufert, 1323. a Lycomedes occiditur, 1324. Helenam rapit, 147.
Thetis filios in ignem abicit, 178. auream amphoram a Baccho dono accipit, 273.
Thymbraeus a serpente devoratus, 347.
 Θρηήδεστα, 508.
 Θρόνα, 674.
 Θύειν τὰ διαβατήρια, 274.
 Θύειν τὰ ἀποβατήρια, 1473.
 Τιβήν, 1105.
 Τίβρις, 1105.
Tibicines olim Romae ad epulas adhibiti, 140.
Tiresiae prudentia, 682. viuacitas, 682.
Tiresias vir, et foemina, 683.
 Τράνις, 97.
Tridens cur Neptuno assignatus, 592.
Τριτογένεια Minerua cur, 519.
Τριτομενίς, 519.
Τριτοπατορες, 328.

- Troiae expugnandae tria necessaria, 56.
 Troia quater capta, 69. olim *Idaia* dicta, 496.
 Troia lusus, 249.
 Trutina in aede Saturni, 270.
 Tubarum loco olim conchae, 250.
 Tunica, pauperiorum vestis, 635.
 Tunicae manuleatae Romae infames, 1099.
 Turres lignae in nauibus, 1432. in urbium moenibus, 1255.
 Tutelae nomine naues appellatae, 110.
 Tydeus Melanippi cerebrum vorat, 1066. apri pellem gestare solitus, 1066. Deiphilem uxorem duxit, 1066.
 Tyndarus omnibus Diis sacrificat excepta Venere, 143. eius filiae connubia mutant, 143.
 Tyrheni indigenae, 1351.
 Tyrrhenus cum Lydo fortitur de regno, 1351.
 Tzetzes (*Isaaci*) emendatus, 1039.
- V.
- Varro emendatus de Vit. Pop. Rom., 367.
 Vatem designantes, canem pingebant Aegyptii, 440.
 Venaedi studium olim heroicum, 499.
 Veneres a veteribus duae putatae, 112.
 Veneris *πανδῆμον* simulacrum, 112.
 Vesperna, 471.
 Vestimenta veterum aestate linea, hyeme lanea, 635.
 Vestimenta auro, picturisque intexi solita, 762.
 Vestis nigra in luctu, 973.
 Victores Ioui statuas ponebant, 288.
 Victoriae vetustissimum praemium placenta, 593.
 Vimina olim pro funibus, 717.
 Virgines olim vnebantur, 579.
 Viri in luctu comam alebant, 976.
 Vittae e lana antiquitas, 327.
 Vittatae olim hostiae, et sacerdotes, 327.
 Vlpianus emendatus, Comment. in Demosthenis *Midian.*, 503.
 Vlysses clypeo delphinum insculptum gestabat, 658. Manibus sacrificat, 684. ventos in vtre conclusos habet, 738. naufragus a Leucothea seruatur, 757. sibi ipse nauem facit, 757. a filio occiditur, 796.
 Vngulae concauae in equis laudantur, 167.
 Urnis mortuorum cineres imponi soliti, 369.
 Vultures *τάφου ἐμψυχου* dicti, 154.

X.

Elvoi, 415.

Xerxes Hellesponto pontem
imposuit, 1414. eius
exercitus, 1421. eius
fella, in qua pugnam na-
valem spectavit, 1429.

Z.

Zerynthus, antrum in Sa-
mothracia, 77. sacra ibi
cur facta Hecatae, et
Corybantibus, 77.

Zeuxidis Helena, meretrix
appellata, 131. quid de
ea ipse pronuntiavit, 131.

I N D E X

IN COMMENTARIUM IOHANNIS POTTERI.

A.

- Abantum tonsura, 1130.
 Acherusia palus, 695.
 Acherusia via, 90.
 Achilles Τυφών dictus, 177.
 nouemcubitalis, 860. Pen-
 thelileam occidit, 999.
 mortuae amore captus,
 999. Therfitem interfici-
 cit, 999. eius comae,
 1133.
 Acroceranunii montes, 1017.
 Aea, 1024.
 Aeas, 1020.
 Aeetes vnde dictus, 1024.
 Eidyliae maritus, 1024.
 Aegilus, 108.
 Aeneas Aenon condit, 1236.
 Aefarus, 911.
 Aeschylus illustratus, 1176.
 1188. 1283. emendatus,
 1331.
 Aeschyli Scholiastes emenda-
 tus, 1192. ibid.
 Aesculapius ἥπιος dictus,
 1054.
 Aethices, 302.
 Aethilla naues Graecorum
 incendit, 921.
 Agamemnon, Iupiter di-
 ctus, 335. pro aere po-
 situs, 335. quo pacto a
 Clytaemnestra occisus,
 1104. 1199.
 Ἀγλατοί, 436.
 Ἀγλάτω, 436.
 Ἀγκιστρῶμενος, 67.
 Ἀγρυπνος τέχνη, 336.
 Αἰγίλιψ, 1524.
 Αἰμύλος, 1124.
 Αἰόλος, 4.
 Αἰθναί dicti nautae, 230.
 Alba insula, 188.
 Albunea, 107.
 Alae pro velis, et remis,
 25.
 Ἀλέκτορες pro viris fortibus,
 1094.
 Ἀλεβδέειν, 551.
 Ἀλκὴν ἄμικτοι, 518.
 Alcmena quo pacto Hercu-
 lem enixa, 843.
 Almopia, 1237.
 Ἀμαλάπτω, 34.
 Amazones bis a Theseo la-
 cellitae, 1329.
 Amor, affectus calidus,
 309.
 Ἀμφιβληστρον, 1009.
 Amphictyonici concilii se-
 des, 645.
 Ἀμφιμήτριος, 19.
 Ἀμφίπολις, 19.

- Amphryfus, 900.
 Ἀμφρον, ἀμπρεύνει, 635.
 Amyclae, 559.
 Amycus, 516. Neptuni filius, 767.
 Ἀναμάσσεισθαι τὸ πρᾶγμα, 9.
 Ἀναπεμπάζειν, 9.
 Ἀναυλόχνητος, 745.
 Ancora, pes navis, 97.
 Ἀνελθεῖν, 10.
 Anthedon, 754.
 Antiope a Theseo rapta, 1529.
 Apollo, Ἀοζίας, 14. Δελφί-
 νιος, Κερεῶς, 208. Πτώος,
 264. Ἰλάτης, 448. Δρύ-
 μιος, Προμανθεύς, Αἰθίοψ,
 Τυρᾶσιος, 556. Κράγος,
 541. Σκιαστής, Τελφού-
 σιος, 561. Κύνθιος, 574.
 Τηγυραῖος, 648. Patareus,
 Delius, 920. Ἰατρός, Λε-
 ψιεύς, Τερμινθεύς, 1204.
 Hectoris pater, 264. eius
 antrum, 208. vatam
 praefes, 6.
 Ἀπολυτρωτικαὶ θυσίαι, 1091.
 Ἀποπληστικαὶ θυσίαι, 1091.
 Aqua rerum omnium prin-
 cipium, 145.
 Ἀρχὴ Σκυρία, 1324.
 Arcus triumphales reparare
 nefas, 1328. arcus δράκων
 dictus, 918.
 Argonauticae expeditionis
 causa, 1309.
 Argos pro tota Peloponne-
 so, 850.
 Argos Hippium, 592.
 Argyrini, 1017.
 Argyrippa, 592.
 Ἄριστος, 532.
 Arne, 644.
 Arpi, 592.
 Ἄρπυιαι, 167.
 Asbythae, Asbytae, Ashe-
 tae, 848.
 Asbythes fluvius, 848.
 Asiae et Europae termini,
 1235.
 Astyanax unde dictus, 281.
 Atyistum origo, 535.
 Ates colles, 29.
 Athenienses Iones olim di-
 cti, 989.
 Ἀτιμώζειν, 1124.
 Ἄτρωτος, 39.
 Attica vetus dialectus Ioni-
 cae similis, 989.
 Avernus, 704.
 Ἀὐγαί pro oculis, 71.
 Ἀὐλός, 40.
 Ἀῖλῶν, 40. 389.
 Ἀῖλῶπις, 40.
 Aurora, Pegasi mater, 17.
 eius equi, 17.
 Aurorae surgentis descri-
 ptio, 18.
 Ausones, 44.
 Ἀυτοκάβαλος, 745.

B.

- Βακχεῖον, 28.
 Bacchicus furor, 28. 145.
 Bacchus ταῦρος, ταυρόμορφος,
 etc. 209. eius sacrificia,
 77.
 Baiae, 694.
 Baius, 694.
 Βαλβίς, 13.
 Baleares insulae, 633. ea-
 rum incolae fundis cele-
 bres, 637. eorum fundae
 quales, 636.
 Βάρις, 747.
 Βασσάρα, 771.

Bebryces, 516.
 Bocarus, 451.
 Boeoti γ in β mutant, 592.
 Βραβεύς, 129.
 Βρόχος, 405.
 Βύνη, Leucothea, 107.
 Bunimi, 800.
 Bura, 592.

C.

Καιῶν κλύδων, πύλαγος, 228.
 Cadmilus, 162.
 Calchas, Apollinis cycnus, 462.
 Καλλιπύργος, 23.
 Calydnæ, 25. 1029.
 Calydnus, 1029.
 Camilla, 162.
 Camillus, 162.
 Canastra, 526.
 Canes Hecatae immolabantur, 77.
 Capillos tondendi mos, 976.
 Caput demetere, 1110.
 Carpathus, 924.
 Casmilus, 162.
 Calliteridum incolae quomodo vestiti, 1137.
 Cassandrae mors, 1110. eius personam qualem depingere voluit Lycophron, 1463.
 Καταιβάτις, 382.
 Καταζαίνειν, 300.
 Καταπόντωσις, 239.
 Κατασκάπτειν, 222.
 Κελαινός, 7.
 Κηλωστά, 1387.
 Centumviri, 210.
 Κέρφος, κερφωδεῖς, 76.
 Κήρ, 1294.
 Κέρατα, 574. 1030.

Ceraunia, vrbs, 1017.
 Ceraunii montes, 1017.
 Κέρδος, 208.
 Ceres, Ennaea, 152. Hercynna, Erinns, Ensi-fera, 153. Δηώ, 620. 698. eius victimae, 77.
 Cerne, 18.
 Chaeron, Apollinis filius, 640.
 Chaeronea, 640.
 Chaladia, 1342.
 Chalastra, 1342.
 Chanastra, 1342.
 Χαριστήρια, 1091.
 Χειρώναξ, 521.
 Χελιδόνες, 1091.
 Χέριψ, 209.
 Chiron semifer, 650. Saturni filius, 1260.
 Χοιράδες, 367. 633. 725.
 Cicadae iuventutem renovant, 793.
 Cimmerii, 695.
 Circe Aeaea, 1024.
 Κίρκοι dicti raptores, 131. 169.
 Κληῖς, 1217.
 Clemens Alexandrinus emendatus, 335.
 Clytaemnestra cur viperae comparatur, 1120.
 Cocytus, 705.
 Κώδεα, 37.
 Coelus a Saturno castratus, 869.
 Κόγχος, 1104.
 Columba in Hieroglyphicis quid significet, 357.
 Coma Hectoris, Achilles, et Abantum, 1133.
 Κομαιδά, 934.
 Comburendi cadauera mos, 48. 54.

Contingere, 382.
 Coniugia nuptialia, 146.
 Κόρη, 695. 851.
 Cornuorum viuacitas, 795.
 Corybantes, Samothraciam
 incolebant, 78.
 Corythus, 58.
 Crellone dicta Thracia,
 937.
 Crimisa, Petilia dicta, 911.
 a Philoctete condita, 911.
 Κρόνου ὄχος, pro Olympo,
 42.
 Κρωσσός, 369.
 Crucifixionis poena, 1075.
 Κτίσαι, pro ποιῆν, 1176.
 Κυβιστήρ, 296.
 Cychrea, 451.
 Cychreus, 451.
 Cynus, Ligurum rex, 426.
 cynus pro vate, 426.
 Apollini sacer, 426. eius
 cantus, 426.
 Cynthus, 574.
 Κυπὰς χειμαῖδων, 533.
 Cyphus, 897.
 Cyrenaei, 848. a Laconi-
 bus orti, 559.
 Cytaea vrbs, 174.

D.

Δάϊσαι γάμον, τάφον, 146.
 Δάμαρ, 57.
 Dardanus e Samothracia
 profugus, 72.
 Dardanus, vrbs, 1129.
 Dardi, 1129.
 Daunii Hectoris tonsuram
 imitabantur, 1133.
 Demetere caput, 1110.
 Δειξιῶσθαι, 51.
 Dextris salutandi, paci-
 sciendi, etc. mos, 51.

Διαλλακτικαὶ θυσίαι, 1091.
 Diana, Cynthia, 574. Or-
 tholia, Orthia, 1331.
 Δίαυλος, 40.
 Δίκης βραβεύς, 129.
 Δίκτυον, 1099.
 Dii sub Saturno Οὐρανίαντες,
 sub Ioue Ὀλύμπιοι dicti,
 1192.
 Diomedes Arpos condidit,
 592. Dardós deleuit,
 1129. eius insulae, 599.
 aues, 601.
 Dizerus, 1026.
 Dolonci, 331.
 Δόλος ἄξιφος, 50.
 Δῶρον, menlurae genus,
 284.
 Δωροφορικαὶ θυσίαι, 1091.
 Dotes virginales, 549.
 Drepanum, 869.
 Δρόσος, 322.
 Dyine, 591.

E.

Eidyiae maritus, 1024.
 Elei, 151.
 Ἑλλοπες, 598.
 ἡμάλαφε, 34.
 Enipeus, 722.
 Enna, 152.
 Ἐναυγάζουσαν, 71.
 Eordi, 1342.
 Epei, 151.
 Equus soli immolabatur,
 77.
 Erechtheum, Neptuni tem-
 plum, 158.
 Erinnyes Telphusia, 1040.
 Eryx, 866.
 Ἑσμός, 415.
 Etymologici Auctor emenda-
 tus, 14. 93. 640.

Εὐκρατῆς, 1091.
 Euenus, 1011.
 Εὐώπες naues dictae, 23.
 Εὐφρημισμοὶ ab animalibus
 desumi soliti, 1159.
 Euripides explicatus, 88.
 eius Scholiastes emenda-
 ius, 161.
 Europae et Asiae termini,
 1283.
 Euryampus, 900.
 Eurytanes, 799.
 Eurynome coeli regina,
 1192. a Rhea deturbata,
 1192.
 Eustathius emendatus, 40.
 541. 555. 695. eius error,
 940.
 Ἐξάρχειν νόμον, 250.

F.

Facere, 1176.
 Fluuiis cornua cur attribui
 solita, 730.
 Fortes viri, ἀλέκτορες dicti,
 1094.
 Fulmen Bellonae, 462.
 Funda Balearica, 636.
 Funes nauium, 20.
 Furiarum parens, 20. habi-
 tus, 1137.

G.

Galadra, 1342.
 Galanthidis fabula, 843.
 Galli viros fortes denotant,
 1094.
 Γάμος, conuiuium nuptiale,
 146.
 Γεῖσσα, 291.
 Geminare voces quas ob
 causas solent Poetae,
 766.

Genitiuus casus loco ad-
 iectiui possessiui poni so-
 litus, 318.
 Γένεσθαι, 382.
 Gigantes apud Phlegram
 debellati, 115.
 Γλανίς, 718.
 Glanis, 718.
 Golgi, 583.
 Graculi, 1159.
 Γραινοί, 532.
 Graecorum clades, postquam
 e Troade soluerunt, 382.
 Gubernatoria ars ἄγρυπνος,
 386.
 Gymnesiae, 633.
 Γυμνήτες, 633.
 Γυναικονόμοι, 146.
 Gythium, 98.

H.

Hecate Λογγάτις, 1032.
 Pheraea, 1180. eius pa-
 rentes, 1175. ei canes
 sacri, 77. Sacra cum
 lampadibus facta, 1179.
 Hector, Apollinis filius, 264.
 Troiae columna, 281.
 obex hostium, 527. eius
 lucus, 1208. tonsura, 1130.
 Hecubae somnium, 91. cala-
 mitas, 351.
 Helena, πόρτις et iuuenca
 dicta, 102. πλεσις, 131.
 quinqueuira, 145. Argiua,
 350.
 Helorus, 1033.
 Heraclea, 354.
 Hercules στέργος πεπλος, σιαπι-
 νίς, βουγαῖα, 652. Tro-
 iam expugnauit. 31. libe-
 ros suos occidit, 36.
 Olympica certamina insti-

tuit, 41. cum Ioue luctatus est, 41.
Hesychius, emendatus, 20. 25. 93. 98. 158. 718. 896. 284. 455. Ibid. 941. 1134. Ibid. 1369. explicatus, 360.
Hippodamiae fabula, 162.
Homeri Scholiaſtes emendatus, 95.
 Hoſpitii violatio, graue crimen, 136.
Hoſtis, 464.
Hyle, 448.

I.

Iaſon ad aureum vellus petendum miſſus, 1309.
Ichinae vrbs, 129.
Ida, 1297.
Ἰδαία, 496
Ἰδέος, 1150.
Illaqueari, 1099.
Ἰμάσσειν, 436.
 Incantationum vſus, et inventio, 309.
 Indicatiui modi futurum, pro imperatiuo, 9.
 Inferum mare, 649.
 Infinitiui modi, pro imperatiuis, 9.
 Inopus, 575.
 Interfectores circa defuncti ſepulcra trahi ſolebant, 267.
 Io ad infaniam adacta, 405. nomen Ionio mari dedit, 631.
Ion quis, 989.
Iones dicti Athenienſes, 989.
 Ionica dialectus veteri Atticae ſimilis, 989.

Ionium mare, 631.
Ἰουλος, 23.
Ἰουλόπειροι, nauium epitheton, 23.
Iphigenia vbi mactata, 326.
Irretiri, 1099.
Is, fluuius, 724.
Ἴσμα, 731.
Iſſa, 220.
Ἰθυντήριον, 6.
Ἰνυξ, 309.
Iuno, *Lacinia*, 854. *Τροπαία*, 1328. *Πανομφαία*, 1328. *Γεεία*, 1328. Io ad infaniam adegit, 405.
Iupiter, *Πανομφαῖος*, 6. 1328. *Παλαιστής*, 41. *Ὀμβριος*, *Pluuius*, 80. *Ἰπατος*, 158. *Agamemnon*, 355. *Belus*, 355. *Hammon*, 355. *Δρύμιος*, *Προμηνθεύς*, *Αἰθίοψ*, *Γυράπιος*, 536. *Κράγος*, 541. *Τροπαῖος*, 1328. *Τροπαιοῦχος*, 1328. *Σκυληφόρος*, 1328. *Βουλιαῖος*, 1328. *Ἐλευθέριος*, 1328. *Γέειος*, 1328. *Κερδύλας*, 1092. *Πλουτοδότης*, 1092. *Δώτωρ ἑάων*, 1092. *Καταιβάτης*, 1370. ei dicari ſolebant montes excelli, 42.
Iuuenſae cur dictae mulieres, 102.

L.

Lacedaemonii breuiloquentiam affectabant, 1124. dolis infames, 1124.
Lacinium, 854.
Lacmon, 1020.
Λακωνίζειν, 1124.
Λακωνισμός, 1124.
Ladon, 1041.

Lagaria, 930.
 Λάϊνος χιτών, 535.
 Λατρίνα, 54.
 Lametia, 1085.
 Lametinus sinus, 1085.
 Lampadum certamen, 734.
 Lampada tradere, 734.
 Laqueus, 1109.
 Laris, fluuius, 724.
 Las, 95.
 Lauri in vaticiniis vsus
 varii, 6.
 Λέπτυνις, 49.
 Leucophrys, dicta Tenedos,
 346.
 Leucosia, insula, 723. Siren,
 723. Aeneae confobrina,
 723.
 Leucothea, Βύνη, et Albunea,
 107.
 Libidinofae πελειάδες dictae,
 131. Φυάδες, 143.
 Ligea, Siren, 726. insula,
 726.
 Λιζός, 14.
 Λύκειον, 901.
 Λύκοι dicti raptores, 147.
 Lycomedes Theseum sco-
 pulo deturbat, 1324.
 Lycormas, 1011.
 Λυκοστόμιον, 901.
 Luctae descriptio, 41.
 Lugentium habitus, 862.
 976.

M.

Macella, 927.
 Maera, 334.
 Maiorca, 633.
 Malea, 94.
 Manuum abluendi mos ante
 sacra, 209
 Mariti κίρις dicti, 57.

Mars, Thraciae Deus, 937.
 Μάστιξ, 436. μαστίζει 436.
 Medea, Cytica, 174.
 Medicina veterum, 61.
 Megarfus, 444.
 Melantho a Neptuno com-
 pressa, 767.
 Menedemi Cynici habitus,
 1157.
 Menelai ortus, 150.
 Menestheus regnum Athe-
 nienfe occupat, 1324.
 Mercurius, Κερδῶς, 208. Κα-
 δαίλος, 162.
 Μηρίνθου vsus in currendi
 certamine, 13.
 Μέσον ὁχμάζειν, 41.
 Minerva, Aglaurus, 355.
 Laphria, Πυλαῖτις, Πολιάς,
 etc. 356. Budea, Αἰθυία,
 358. Βία, 520. Σθενείας,
 520. 1163. Ἀγελεία, Δηέτις,
 853. Σάλπιγξ, 915. Cydo-
 nia, 936. Ἀγρίσκα, 1152.
 Mamerla, 1417. Scelera
 abominata oculos in tecta
 conuertit, 362. oleam in-
 venit, 1152. cum Neptuno
 contendit de Troezenē,
 1163.
 Minorca, 633.
 Minyae, 874.
 Μῶμαρ, 1134.
 Montes Deī, 42.
 Montes excelsi Saturno,
 Iouique dicati, 45. sacri-
 ficandi loci, 43.
 Μούμιος, 498.
 Mortui Plutoni sacri, 1188.
 eorum cineres in urnis
 recondi solebant, 369.
 Munitus, 498.

Musellae cur e collo pariant,

845

Mylaces, 1021.

Myrmidonum fabula, 176.

Myrtili fabula, 162.

N.

Νασμός, 80.

Ναστός, 640.

Ναύαιδος, 921.

Naufragi dicti θύνοι, 381.

Nauplii fraus, 386.

Νέαιδος, 921.

Neapolis, 717.

Neapolitani ludos in honorem Parthenopes instituebant, 732.

Νέφος, 569.

Neptunus, Aegaeon, 135.

Erechtheus, 158. Onche-

stus, 645. Enipeus, 722.

Melanthus, 767. Ἰππηγέτης,

Ἰππιος, Ἰπποκούριος, 767.

Tyro compressit, 722.

Amycum genuit, 767.

Nericus, 896.

Neritium, 769.

Νηρός, 896.

Nigra pro occultis, 7.

Nigro colore delectabantur Inferi, 1137.

Nox mater Furiarum, 457.

Numerus perfectus pro imperfecto poni solitus, 210.

Nummularii templa frequentabant, 193.

Νύσσα, 15.

O.

Oceanus Deorum antiquissimus, 145. fluvius habitus, 730.

Ὀχμάζω, 41.

Ocinarus, 726. ἄρης dictus, 730.

Ὀδῶξ, 1005.

Oenones fabula, 57. 58. 61.

Oenomai fabula, 162.

Οἰνάς, 357.

Ὀἶστρος, 405.

Olenus, 590. Olenia capra, 590.

Ὀλύμπιοι dicti Dii sub Ioue, 1192.

Olympus, Saturni collis, 42.

Ὀμυρος, 422.

Onchestus, 645.

Ὀπάτριος, 452.

Ophion, coeli dominus, 1192. a Saturno expul-
sus, 1192.

Ophrynum, 1208.

Optandi modus pro imperatuo ab Atticis adhibi-
tus, 9.

Oracula Delphica a Plutone proficisci solita, 1420.

Ὀρκου ζυγός, 204.

Orestes draconi, et serpenti cur comparatur, 1120.

Ὀργυιά, 860.

Orthosia, 1531.

Othryadis Lacedaemonii tropaeum, 1328.

Ὀυρανίους Dii sub Saturno dicti, 1192.

P.

Πάγη, 405.

Πάγουρος, 417.

Παράλληλαι λέξεις, 353. σχῆμα
ἐκ παραλλήλων, 353.

Parcae claudae, 144.

Paridis expositio, iudicium, etc., 91.

Parimonia priscorum, 91.

- Parthenius emendatus*, 58.
Parthenope Siren, 717. ludis
 solennibus honorata, 732.
Patara, 920.
Pecora pascendi studium re-
gium habitum, 91.
Πῆχυν, 860.
Πηγός, 536.
Pegasus, Aurora natus, 17.
 eius alae, 17.
Πελαγος κακῶν, 228.
Πελαργοχωρῶτες, nauium epi-
 thet., 24.
Πελειάδες pro libidinosis, 131.
Πέλειοι, πελειάδες, 354. 1159.
Peleus Phocam occidit, 901.
Pelias oraculum accepit,
 1309. Iasonem ad aureum
 vellus rapiendum mittit,
 1309.
Pelinna, 922.
Pellene, 922.
Pelopidarum agna aurea
 etc., 162.
Pelops Myrtilum occidit,
 162.
Penelope, meretrix a non-
nullis habita, 771.
Penthesileae mors, 999.
Perfae in montibus sacrifi-
cabant, 42.
Pes nauis quid sit, 97.
Pes veli quid sit, 1105.
Petilia, Crimissa dicta, 911.
 a Philoctete condita,
 911.
Πέτρα pro insula, 723.
Phaedra Veneri templum
 dicauit, 610.
Phalacra, 24.
Phaleri arx, Neapolis, 717.
Φάψ, 357.
Φάσσα, 357.
Phauorinus emendatus, 76.
 93. 358. 1089. 1328. 1369.
Phereclus Paridis naues fa-
bricauit, 97.
Philoctetes Petiliam condi-
dit, 911.
Phlegra, 115.
Phocae, χαμεινάδες, 849.
 earum graueolentia, 849.
Phocas a Peleo occisus, 901.
Φοιβάζειν, 6.
Φοιβάς, 6.
Phoebus, vatium praeses, 6.
Phoenix cur πάγουρος, 417.
Φύλαμος, 593.
Picentini Hectoris comam
 imitabantur, 1130.
Pindari Scholiastes nuperior
 quis, et qualis, 1131.
Πλάτις, 821.
Πλάξ, 98.
Plinius senior emendatus,
 601.
Plutoni sacra facere, 1188.
Plutus dictus Πλούτων, 1420.
Poemandrica regio, 326.
Ποιεῖν, 1176.
Ποιμάνδρεια, 326.
Polae, 1022.
Πωλία, 453.
Polieum, 854.
Pollux emendatus, 854.
 1130.
Πῶλος, 453.
Polymnestoris calamitas,
 331.
Porcos pascere ignobile, 91.
Priamus vnde dictus, 337.
Promethei mater quae,
 1283.
Prophetae τόμουροι dicti, 223.
Προσήλασις, supplicii genus,
 1075.

- Proserpina, Deoīs, 620.
 Κόρη 698. 851. Δάιμα, 710.
 Protei fabulae, 115.
 Proverbia Salomonis explicata, 76.
 Πρωτόλεια, qui ferre soliti, 298.
 Πρύμνησια, 20.
 Psalmus Davidis explicatus, 17.
 Psamathe Peleo infesta, 901.
 Πτερά, de quous celeri dicta, 17.
 Πτεράματα, 56.
 Ptolemaeus Hephaestio emendatus, 153.
 Puella, 851.
 Πύραργος, 91.
 Pylae, 410.
 Πύλαι, 410.
 Pyramus, 439.
 Pyrenaei montes unde dicti, 1017.
 Pyrphlegethon, 699.
 Pyrrhus dictus Scyrius draco quare, 185.

 R.
 Raptores, dicti κίρκαι, 133. 169. λίκαι, 147.
 Rete, 1099.
 Retinacula, 20.
 Rhaecelus, 1236.
 Rhea Eurynomen e coelo deturbat, 1192.
 Rhithrum, 768.
 Ros pro aqua, 322.
 Ruminare negotium, 9.
 Ρύσταγμα, 1089.

 S.
 Sacrificiorum genera, 1091.
 Sagittarum alae, 56.
 Sagitta ὄφιο dicta, 918.
 Σαλάμην, 98.
 Salāmis dicta Cychrea, 451.
 Salapia, 1129.
 Salis usus, et sanctitas, 135.
 Salmysellus, 196.
 Salpe, 1129.
 Salpina pelus, 1129.
 Samothracia, Corybantum sedes, 78. Saus dicta, 78.
 Sarapta, 1300.
 Σαργάνη, 1101.
 Saturnus, montium excel-
 sorum praeses, 42. Coelo
 patri virginitas amputavit,
 869. Ophionem e coelo
 expulit, 1192. in equum
 se mutavit, 1200. Κένταυ-
 ρος, 1200. Chironis pa-
 ter, 1200.
 Saus dicta Samothracia, 78.
 Scandea, 108.
 Σκηπτός, 382.
 Σχάσαι, 28.
 Scias, 561.
 Σκιάς, 561.
 Σκύλακες, 1159.
 Scylla semifera, 650.
 Scyrius draco, pro Neopto-
 lemo, 685.
 Scyrus, 685.
 Σείριος, 397.
 Σέλαμα, 1217.
 Sepeliri, i. e. vorari, 413.
 Sepulcrum pro ventre, 413.
 Sepulcrorum honos, 335.
 Serpentes pellem renouant,
 793.
 Setaea, 1075.
 Setaeum, 1075.
 Silaris, 724.
 Σισύρνα, 634.

- Σίφλος, 1134.
 Σιφλός, 1134.
 Siris, 854.
 Σμήριξ, 37.
 Soli equi immolabantur, 77.
 Solinus castigatus, 717.
 Σολοικοφανές, 254.
 Spectra armis terreri credita, 685.
 Sphinx cur κελαινὴ dicta, 7.
 Spolia Mineruae dicari solebant, 853.
 Σταυροί, 290.
 Stephanus Byzantinus emendatus, 95. 98. 115. 129. 264. 439. 451. 591. 718. 799. 726.
 Στέρφος, 652.
 Στέζαι, 525.
 Strabo emendatus, 601.
 Στρέβιλος, 89.
 Σύγγαμοι odiosae, 1116.
 Συγκατασκάπτis, 222.
 Συγκομιστήρια, 541.
 Suidas emendatus, 24. 77. 208. 309. ibid. 436.
 Συντεταργανωμένος, 1101.
 Σύφαρ, 793.
 Syrtes Libycae, 648.
 T.
 Tamafa, 854.
 Tanagra, 326. 645.
 Tanaïs, 1288.
 Ταράξιπποι, 43.
 Ταργάνη, 1101.
 Ταρσός, 25.
 Tauchira, 878.
 Ταυρόμορφος τράμπis, 1299.
 Tegyra, 645.
 Telphusia, 561.
 Temefa, 854.
 Temmices, 640.
 Tempa nummulariis plena, 93. eorum origo, 335.
 Tenedos dicta Leucophrys, 346.
 Tenericus campus, 1211.
 Tenerus vates, 1211.
 Terina, 726.
 Τέρμινθος, 1204.
 Tethys Dearum antiquissima, 145.
 Teuchira, 878.
 Thaletis opinio de rerum principiis, 145.
 Θαλύσια, 541.
 Θαλύσιος ἄρτος, 541.
 Thebae Calydnae dictae, 1209.
 Θεΐναι, 1176.
 Themis, Solis filia, 129.
 Ichnaea, 129.
 Thermodon, 645.
 Thermopylae, 410.
 Thermydra, 924.
 Thermydrus, 924.
 Therfitis mors, 999.
 Thesei mors, 1524. in Amazonas expeditiones duae, 1329.
 Thoas, 1011.
 Thracia, Crestone dicta, 937.
 Θυάδες dictae mulieres impudicae, 143.
 Θύννοι dicti naufragi, 381.
 Θυωρίτης, 193.
 Θυωρός, 193.
 Θύσαι, 106.
 Θυσσιῶν εἶδη, 1091.
 Tilphossus, 561.
 Tilphossa, 561.
 Τιμαλφίστατος, 364.
 Titarus, 901.
 Τιθαΐβυσσιν, 621.

- Τίθημι, 1176.
 Τόμουρος, 223.
 Torgium, Siciliae mons, 88.
 Τόργος, 88.
 Tonfura Hectoris, 1130.
 Abantum, 1130.
 Torone, Protei vxor, 115.
 Τοξόδαμνος, et Τοξοδάμνος, 1331.
 Τράμπις, 97.
 Trampya, 800.
 Transtrum quid, 1217.
 Τρήρωνες, 1159.
 Troezen, 610.
 Troia ter capta, 69.
 Tropaea statuendi mos, 1328.
 eorum materia, 1328.
 Τρόπαιον ἱστάναι, 1328.
 Τρόπαιον κοσμεῖν, 1328.
 Trychas, 373.
 Tubarum inuentio, 915. genera, 915.
 Τύμβος, 335.
 Τυφλαὶ χεῖρες, 1102.
 Τυφών, 177.
 Turtures, 1159.
 Tuscum mare, 649.
 Tymphaea, 802.
 Tymphe, 802.
 Tyro, Salmonei filia, 722.
 Enipeum fluium amat, 722. a Neptuno polluitur, 722.
 Tyrrhenum mare, 649.
 Tzelzae vita, 1. 2. 3.
- V.
- Vates, quo modo affiebantur, cum oracula edebant, 3. quali honore habitum, 4. lauro quot modis vsi, 6. τόμουροι dicti, 223. πελειάδες dictae, 357.
- X.
- Vatum praefes Apollo, 6. Iupiter, 6.
 Velorum pedes, 1015.
 Venus, Arsinoë, 335. Castinia, 403. Melinaea, 403. Melaenis, 403. Morrho, 449. Troezenia, 610. Ζήνη, 832. Colotis, 867. Colias, 867. Golgorum regina, 588. ei columbae mactabantur, 77.
 Vespas irritare, 181.
 Via orationis, 10.
 Victimae certae quare certis Diis oblatae, 77. 1137.
 Vinum Baccho offerri solebat, 77.
 Vinum Lagaritanum, 930.
 Vipera quid denotet in Hieroglyphicis, 1120.
 Viuus in Orcum descendere, 497.
 Vnigenae, 17.
 Vnus e multis, 518.
 Ύψιστον πημάτων, 305. κακῶν, 305.
- Z.
- Zerynthus, 77.
 Ζυγός, 1217.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Praefat. pag. XI. not. a) add. Si quis sit, qui plura cupiat scire, quae ad Thryllitzschium eiusque studia pertineant, conferat Saxii Onomast. Litterar. VI, p. 158. et quae in laudem scripsit Valkenar. in Praefat. Euripidis Phoen. p. XIV seq. vnde quoque patet, editionem Euripidis a Thryllitzschio notis ornatam in Bibliotheca Reiskiana extitisse, et librum, qui inscribitur: *Neuer Büchersaal*, LVIII, *Oeffnung* IV, p. 727 — 744. Narrat ibi p. 740. auctor vitae Thryllitzschii, M. Io. Gottl. Krause, Vitebergensis, eum in adornanda Lycophronis editione usum esse Canteri editione observationibus Erasmi Schmidii instructa, et iam plagellas quasdam in Lycophr. confecisse, ut typis excuderentur. Verum et hae perierunt. Dicitur ibi et in Ioecheri Lex. natus a. d. VI. Non. Decembr. sed cum nullae sint VI. Nonae Decembr. legendum Idus pro Non. qui dies, ut docuimus, vere est, quo lucem vitae vidit. Et autem fuisse res angustas, ipse ad calcem ed. Potter. 1. his verbis conqueritur: „Finiui tandem, quae diuini numinis mihi meisque studiis frendente omni inuidorum turba fauentis vna vnius gratia est et misericordia, inter multas miseriae ἐξοπίως aerumnas et calamitates domesticas, quibus hinc in aedibus montanis distortus, vexatusque famae tantum non vitaeque pericula adii, mearumque rerum iacturam heu! feci non contemnendam; finiui, inquam, διόρθωσιν Lycophronis non assiduo studio, sed saltuatim, et per mira temporum intervalla, ut quidem se dabat occasio, et permittebant alii labores, quorum adiumento τὰ ἄλφιστα, quae intra aedes non dabantur, extra eas erant quaerenda.“ In pagina vltima edit. Potter. 1. in quam congescit observationes suas, se cum edit. Lycophronis daturum esse promisit Chronologiam ad morem Dodwellianum Lycophroneam et Geographicam Isagogen, quam iacturam, immatura eius morte factam, inprimis Geographiae, ut alius nobis

refarciat, sane optandum videtur. Plura enim habet Lycophron, quae a reliquis Geographis, ut hinc illinc obseruauimus, discedant.

Praefat. XXXVIII, l. 29. τὰ Τζέτζια, add. Quum huic voc. aduersetur ἡμῶν, nec id praepositione adiuuetur praemissa, Iō. Tzetzes quoque in Chiliad. hinc illinc vsurpet Τζέτζια, non vero Τζέτζια, legendum omnino videtur τοῖς Τζέτζις, nobis fratribus Tzetzis, vel seruata lectione τοῖς Τζέτζις l. Τζέτζις, h. e. nobis, modo rationem Tzetzarum i. e. nostram sequentibus, quod Ioanni iactatori aptissimum est.

Praef. LXXXVI, l. 1. Nodicia, leg. Notitia.

Pag. 4. v. 4. l. 1. et 11. αἰόλον, quod Reichard. habet, leg. αἰόλον. De accentu h. voc. vid. Bast. ad Greg. Corinth. p. 11. et 864.

Pag. 4. v. 4. l. 23. ἔλυσε, add. ut infra v. 1198. ἐξέλυσε γοῆς ὠδίνας, et v. 830. ὠδίνας ἐξέλυσε.

Pag. 6. v. 12. l. 9. τὰ redundet, add. Non redundat τὰ, nam τὰ ἐν σκότῳ scil. ὄντα, sunt ἐσκοτισμένα.

Pag. 9. v. 35. l. 3. φλοιούμενος, cf. Bast. ad Greg. Corinth. p. 229. not. **)

Pag. 10. v. 48. l. 3. Insupercripto, leg. supercripto.

Pag. 12. v. 63. ἄρdis h. l. est sagitta, ut in Callimach. Fragm. CXXX. p. 494. ed. Ernest. infra v. 914. ἄκρα ἄρdis pro ἄρdis ipsa, nam propr. est cuspis sagittae. Suid. ἄρδιν· ἀκίδα βέλους, vid. Wessel. ad Herod. p. 101, 82. Mscr. Sangerm. in loco Suid. dat: Ἄρδιν· ἀκίδα, βέλος, ut docet Bast. in Addend. ad Greg. Corinth. p. 902.

Pag. 13. v. 68. περισπαίροντι. Sic dic. Iul. Caesar in Plutarch. c. 66. περισπαίρων ὑπὸ πλῆθος τῶν τραυμάτων ad statum Pompeii, cum occidebatur, et animam agebat, συχορόγαυν.

Pag. 21. v. 104. ἀρπάζω, add. ut ἄρκυν l. ἄρπυν.

Pag. 21. v. 105. ληΐτιν. Eustath. ad Iliad. x, v. 460. p. 877, 45. putat ληΐτιν dici a Lycophrone, ut ληΐδην ab Opiario, initio ab Homero sumto, ληΐδα dicente τὴν λείαν, ἐποκαριστικῶς, ἢ μάλιστα παρωνύμως, cf. Heyne ad h. l. In Villois. scholl. Marcianis, Ἀθηναίη ληΐτιδι· λαφύρα γάγῃ, πολεμικῇ, ἢ τῇ παραιτίᾳ γιγνομένη τοῦ λίαν (nonne λείαν, vel Ionice ληΐην?) λαβεῖν. cf. quoque Etymolog. ad ληΐάδες.

Pag. 22. v. 106. μηλάτων. Steph. in Thes. Gr. L. T. II, p. 1642. ad μήλατα citat ex Eustathio verba Lycophronis

ἀπάργματα μηλάτων, quorum vero auctorem ab Eustathio non nominatum ipse ignorat. Praeterea Nominativum μηλάτων, a quo plerique Genit. Plural. μηλάτων deducunt, testimonio idoneo non posse confirmari existimat, atque substituit μῆλας. Neutram formam Lex. Schneideri exhibet. Reichard. indici μῆλας et μηλάτων intulit.

Pag. 22. v. 111. Ἀκτῆς διμόρφου γηγενοῦς σπ. Canter. et Reichard. filium terrae opinantur esse Erichthonium, sed censor editionis Reichard. in: *Allgem. Litt. Zeit.* an. 1791. n. 82. p. 655. rectius intelligit Cecropem, qui plerumque nominatur διφυῆς, ut hic a Lycophrone διμόρφος Apollod. III, 14, 1. Κέκροψ αὐτόχθον, συμφυῆς ἔχων σῶμα ἀνδρὶς καὶ δράκοντος τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος: cff. quoque Interpitt. ad Iustin. II, 6, 7.

Pag. 23. v. 115. l. 12. φλεγραιῖαι, leg. φλεγραιάς.

Pag. 26. v. 140. ἀδώρητα μέλη, cf. Nonn. Dionys. XXIV, 15 — 17.

Κυπριάδος τε Λάπηδος ἄτευχός ἀστὸς ἀρούρης
Ἕμφρονι φορμικτῆρι παρέζετο, καὶ οἱ ἰδωδῆς
Πίονα μοῖραν ὕριξε, καὶ ἦτε κείνον ἀεΐδειν.

Pag. 28. v. 53. De Cerere ξιφηφόρῳ cf. Ilgen ad Hom. Hymn. p. 503.

Pag. 28. v. 154. Τίφῳ, sic quoque Codd. nostri, sed Etymolog. ad φάρυγξ, allatis Lycophronis verbis, φάρῳ, ἀντί τοῦ φάρυγγι, non φάραγγι, ut Sebast. habet, quam lectionem quoque dat Schneid. in Lex. ad φάρος, collat. Melet. de Nat. hom. p. 85. cf. Sylburg. ad Etymolog. p. 85. Probatur τὸ φάρος etiam Censori Ienenfi in loc. modo laudato, maualtque de sepulchro proprie sic dicto, quam de ventre Cereris intelligi. Praeferenda videtur lectio φάρῳ, vti exquisitior, ingenioque Lycophronis aptior; attamen quum omnes Mythographi humerum Pelopis a Cerere vere esse consumitum dicant, non de tumulo, verum de faucibus s. gula Cereris explicem, qua quasi eum condidit, ἐτύμβευσε. Idem vir doctissimus, reiecta emendatione Reichardi ἐτύμβευσεν, tuetur ἐτύμβευσε propter seq. Conson. τ. l. φ. laudato Clark. ad Hom. II. α, 51.

Pag. 29. v. 157. ἀρπακτῆρων, leg. ἀρπακτῆριον.

Pag. 32. v. 183. l. 16. προγεννήτρια, leg. προγεννήτειρα.

Pag. 32. v. 184. πόρρω, leg. πόρρην.

Pag. 35. v. 192. l. 1. βαθύ, leg. βαθύς.

Pag. 36. v. 198. l. 15. *mulieribus. eam*, deleto puncto leg. *mulieribus, eam*.

Pag. 38. v. 205. l. 3. *πλάταις*, add. punctum, *πλάταις*.

— v. 207. l. 1. *ἀνευάζοντες*, leg. *ἀνευάζοντες*.

— v. 208. *Δελφινίου*, forte *Δελφίνιον*, h. e. *templum Apollinis*, quale erat Athenis, ita vt *παρὰ* referatur ad *Δελφίνιον* et *ἀντρα κερδῶν θεοῦ* vberioris explicationis causa sit additum.

Pag. 39. v. 216. *σπεῖραν ὀλκ. καὶ ἄν*. Censor Ienenf. in *Allgem. Litt. Zeit.* 1791. n. 82. p. 656. a Lycophrone putat, quum *σπεῖρα* sit *orbis, volumen*, classem Graecorum per mare aduentantem, et ratione forsan habita serpentium e Tenedo littori Troiano adnataantium, et Troiae interitum minitantium, esse comparatam cum serpentibus per mare voluminibus magnis se aduoluentibus, apte ingenio Lycophronis! nec tamen est reiicienda interpretatio a nobis allata, nam ap. Phot. in *Lex. σπεῖρα* est i. q. *ἡ συστροφὴ καὶ ἄθροισμα*, et in *Zonar. Lex. ἡ σύνταξις, πλῆθος στρατευμάτων*, cff. quoque *Helych. Suid. Foëbi Oecon. Hippocr. ad v. et Reitz. ad Lucian. T. II, p. 528*.

Pag. 41. v. 226. l. 10. *διπλοῦς*, l. *διπλοῦς*.

— v. 229. l. 3. *τένεδος*, l. *τένεδος*.

Pag. 42. v. 231. *ἄγρος*, cf. *Westeling. ad Diod. Sic. 1, 12.* et *Wakefield Silu. Crit. 1, p. 131.* quae loca laudat *Cl. Schaefer. in Ind. Lat. ad Greg. Corinth. p. 1051*.

Pag. 43. v. 238. l. 9. col. 2. *κρηθμοῖσι*, leg. *κρηθμοῖσι*. *Reichard.* quoque male *κρυθμοῖσι*.

Pag. 45. v. 245. l. 2. *ὅτ' ἂν* pro *ὅταν*. Sic *Cod. Vat. v. 334. 384. 474. 538. 893. 992. 1053. 1058. 1132. 1157. 1210. 1385. Ciz. et Vit. 1. ad v. 340. Palat. v. 612. Caf. et Seld. v. 807. 992. 1053. 1058. 1157. 1210.* cff. *Fisch. Comment. in Xenoph. Cyropaed. p. 447.* et *Bast. ad Greg. Corinth. p. 115.* vbi is simul in nota agit de constructione huius particulae. Iungitur h. l. *Indicatio ῥοιβδήσει*, nisi velis ἂν addere Participio *ῥεῖταις*, vid. *Nott. ad h. l. vt etiam v. 384. Cod. Vat. φαίνει pro φαίνῃ, v. 474. Vit. 1. et Ciz. ἐξερεύγεται pro ἐξερεύγηται, v. 612. οἰστρέσει pro οἰστρήσῃ, v. 807. Caf. et Seld. ἐπνεύσει pro ἐπνεύσῃ, v. 1132. Vat. θέλουσι pro θέλωσι, v. 1158. Palat. ἐκβράσει pro ἐκβράσῃ.*

Pag. 46. v. 248. l. 7. *ὑδῶς*, leg. *ὑδωρ*.

— v. 251. l. 1. *πρόνυμμάτων*, leg. *πρόνυμάτων*.

- Pag. 48. v. 262. l. 2. *rotis curuis*, l. *rotis currus*.
- Pag. 50. v. 271. l. 9. ἴσεν. Primam syllabam nunc produci, nunc corripri in ἴσος et ἴσος, docet Koen. ad Greg. Corinth. p. 302. vid. ibi Schaefer.
- v. 273. l. 12. Διωνύσοιο, leg. Διονύσοιο.
- Pag. 51. v. 278. l. 9. *verbis laudat*, add. punctum, et mox *κρότους* leg. pro *κρότους*.
- v. 280. l. 2. *πάν* l. *πάν*. In schol. Sebastiani ubique *πάν* male seruatum est ab eo, cui ea describenda commiseramus.
- Pag. 54. v. 295. l. 21. *κληδός*, leg. *κληδός* cum Iota subscr. De forma huius voc. vid. Schaefer. ad Greg. Corinth. p. 584. Zonar. *κληίδες*, l. *κληίδες* αἱ τῶν ἐρεσσόντων κατέδρατ, cf. Heyne ad Hom. Il. β', v. 74. *κληδῶν θρόνοι* sunt nil nisi *transstra nauium*. Male Reichard. in Ind. deriuat a *κληδός*.
- v. 296. l. 8. *Antimachi*, leg. *Antimachi*.
- v. 299. Lectio Seld. *ὀγκουμένους* bene respondet τῷ *φέροντας*.
- Pag. 57. v. 313. Quod ad voc. *τύμβος*, *templum* vel *ara*, attinet, tenendum videtur, aras etiam, vt ostendit Duris in scholl. nostris v. 613. nominari *τάφους*; deinde Ruhnken. in Praelectt. in Antiq. Rom. quarum particulam debemus Erfurdto in: *Königsberger Archiv*, 1. St. ad voc. *Templum* hoc docet: Origo templorum recte ducitur a sepulchris virorum illustrium, quae septis claudi solebant, et magna superstitione curari, quod mortuorum a posteris colendorum manes ibi versari credebant. Sic apud Assyrios erat templum sanctissimum, sepulchrum Beli, Arrian. Exped. Alex. M. VII, 17. Aelian. V. H. XIV, 3. Plin. H. N. VI, 26. cf. Lycophr. v. 927. vbi quoque templum super sepulchrum Philoctetae exstructum narratur.
- v. 315. αἰάξω, leg. αἰάξω.
- Pag. 58. v. 517. l. 6. *διασφάγος*, quam lectionem quoque firmat Bast. ad Greg. Corinth. p. 538.
- Pag. 60. v. 535. Narratur Priamus ad aram Agamemnonis, h. e. aram domi suae confugisse, ibique a Pyrrho trucidatus esse. Omnes, qui extant interpretes, Agamemnonem putant esse Iouem Herceum l. Hercaeam, ad cuius aram in ipsius aula exstructam Priamum interfectum esse constat, cf. Pausan. III, 24, 5. IV, 17, 3. Virgil. II, 512 sqq. et Heyne in Excurs. X. ad h. l. Dubitans vero

- Censor Ienenf. in: *Allgemein. Litt. Zeit.* 1791, n. 82, p. 655. an Lycophron Agamemnonis nomine h. l. innuerit Iouem, Agamemnonem ipsum intelligit, ita vt Priamum ad aram in aula sua positam occisum esse existimet, sicut Agamemnon in regia sua trucidatus fuerit; docte sane, nimis tamen argute! Primum enim constat, Priamum prius Agamemnone esse interfectum, quo sit, vt haec interpretatio Chronologiae repugnet; deinde vero id ei magis obstat, quod Agamemnon in lauacro vel in coena, non vero, vti Priamus, ad aram domi suae ingulatus traditur. Simile itaque claudicat. Interim tamen, quum hoc cognomen Iouis sit dubium, et Agamemnon quidem v. 1125. Iupiter, non vero item Iupiter nominetur Agamemnon, haec interpretatio, alias longius repetita, aliquid videtur habere, quo nitatur. Iupiter tamen Agamemnon antiquis videtur fuisse idem, qui αἰθέριος, qui Iouem censerent esse aethetrem, vnde Metrodorus Agamemnonem allegorice dixit aethetrem, cf. Hesych. ad v. ibique interptt. Eustath. ad Hom. Il. β', p. 127. Bas. p. 168. Rom. p. 320. Polit. ad εὐρυκρείων addit: "Ὅτι δονεὶ εὐλόγως παρὰ Λάκῳσι Ζεὺς Ἀγαμέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς ὁ Λυκόφρων λαλεῖ. Ἀγαμέμνων τὲ καὶ εὐρυκρείων καὶ Ζεὺς εὐρυμέδων. Εἰ δὲ ταυτὸν εὐρυκρείων καὶ εὐρυμέδων, λέγουσι ἂν διὰ τοῦτο Διδυραμβικώτερον καὶ Ἀγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων. Clem. Alex. Adhort. ad Gent. p. 24. ed. Sylburg. Ἀγαμέμνονα, inquit, γοῦν τινὰ Δία ἐν Σπάρτῃ τιμᾶσθαι Στάφυλος ἱστορεῖ. Videtur tamen hoc cognomen Iouis ortum esse e loco nostro Lycophronis.
- Pag. 64. v. 350. Erat domus, quae Callandram inclusam tenebat, auctore Tzetza, turris ad modum pyramidis sublata, ergo et ἄστεγος, et μετέωρος s. μετεώροφος.
- Pag. 65. l. 15. col. ἔροφος add. vel ὄρυφῃ, contignatio, qualis est tectorum, ideo iunctum cum στέγην, quod per se iam significat aedificium tectum.
- Pag. 67. v. 360. γάμος, concubitus, vt γαμεῖν dic. de ipso actu Venereo, vid. Villosif. in Prolegg. ad Hom. Iliad. p. X.
- Pag. 71. v. 378. ἀκούσῃ. Futur. Activ. ἀκούσω veteribus inusitatum fuisse, docet cum aliis Schaefer. ad Greg. Cor. p. 1063.
- Pag. 72. v. 382. τηγάνοισι, leg. θηγάνοισι vel θηγάναισι, et cf. Hesych. cum interptt. ad θηγάνη l. θήγανον, quod est propr. cos, sed h. l. dic. pro, scopuli, cautes, nam τήγα-

- 107 vix h. l. ferendum est. Sic etiam in Schol. Tzetz. ad v. 367. *χοιράδες* explicantur per: *τήγανοι*, sed reliqua addita vocabula, *ραχίαι*, *ὑφαλοι πέτραι*, satis demonstrant, ibi quoque legendum esse *θήγανοι*, l. *θήγανα*, l. *θηγάναι*.
- Pag. 74. v. 395. l. 15. *μαφάυρα*, leg. *μάφανρα*.
- v. 397. l. 11. *Sebae*, l. *Sebast*.
- Pag. 76. v. 411. l. 3. *οἷς ουμός*, leg. *οἷς οὔμης*.
- v. 415. l. vlt. *ξένους τάφος*, l. *ξέναις τάφος*.
- Pag. 77. v. 418. l. 4. *ὑπὲν Ἀψινθίων*, l. *ὑπὸ Ἀψινθίων*, et add. IX, 118.
- v. 419. l. 8. *Vit. 3. Ἡδωνῶν*, leg. *Vit. 3. Ἡδωνῶν*.
- Pag. 78. v. 424. l. 8. *περὶ νάπαι*, *cavernae*, add. vel *valles*, vt infra v. 1252.
- v. 425. l. 6. *scripto α τῷ*, leg. *scripto ο super τῷ α*.
- Pag. 79. v. 432. l. 18. *machines*, leg. *machinas*.
- Pag. 82 v. 448. Steph. Byz. citat hunc vers. ad ἔλη.
- Pag. 86. v. 463. *Ἐνω*, vid. Addend. ad scholia.
- Pag. 87. v. 470. l. 5. *ἐντε*, add. *punctum*.
- Pag. 94. v. 515. l. 28. *γυμνὸν πόδα*. Properantes prodibant discalceati, ad quem morem poetae velocitatem significaturi alludere solent: hinc Aeschyl. *Prometh. v. 135. ἀπέδιλος*, cf. ibi Schütz.
- Pag. 95. v. 524. *ἀρεσίαι στέρεται*. De voc. *ἀρεσίη* cum Infinitiuo cf. Bast. *Ep. Crit. ed. lat. p. 144*.
- Pag. 96. v. 530. l. 11. *quam scriptores*, leg. *quum scriptores*.
- Pag. 98 v. 538. l. 9. *ὀρθάνην*. Schneid. in *Lex. vtriusque edit. ad ὀρθάνης* male citat Lycophr. vers. 548. pro 538. additque, ab aliis legi *ὀρθάνην*, sed neque editio vlla, neque vllus Codd. Mss. *Sebast.* eorumque, quos nos tractauimus, praebet hanc lectionem sane non ineptam, nam conuenit et contextui et explicationi Tzetzae: *ἐστὶ δὲ καὶ ὀρθάνης δαίμων πριαπώδης περὶ τὴν Ἀφροδίτην*. Phot. *Lex. Ὀρθάνης, πριαπώδης θεός, ἐντέτεται Ἑρμοῦ καὶ νύμφης*. cff. quoque interprtt. Hesych. ad *ὀρθάνης*, vbi Alberti Photii verba sic emendat: *περ. θεός, ὃς ἐντέτεται Ἑρμ. καὶ νύμφης*, scil. *υἱός*.
- Pag. 99. v. 545. l. *ᾠρωμένοι*, sic quoque *Etymolog. ad v. κηκός*, laudato adeo versu Lycophronis.
- v. 546. *αἰθῆς* et *κῶτις*, cf. *Græg. Corinth. ibique Koen. p. 473. ed. Lips.*
- v. 549. l. 25. *munera praebebant*, add. *nec Dioscuri praeuebant*.

Pag. 100. v. 550. *κηκείων*. Steph in Thesaur. omnesque, qui eum sunt secuti, Lexicographi hoc voc. referunt ad *αετῶν*, vt sit: *aquilarum nigrarum*, potius, *ferarum, ferocious*, verum hac interpretatione admissa *πόρος* nil habet, quo nitatur. Tzetzes et schol. min. intelligunt fluvium Cneceorum, postea nominatum *Οἰοῦντα*, cuius meminerunt Liv. 34. 28. et Polyb. II, 65 et 66. nullo autem addito auctore, vnde cognouerint hunc fluvium ante dictum fuisse Cneceorum: atque sane nullus est veterum Geographorum, qui iis assentiatur. Itaque, nisi velis *πόρος*, h. e. *Helena*, pro *πόρος* legere, quod nullus Codd. Mss. exhibet, acquiescendum est in Tzetzae interpretatione.

— v. 553. l. 3. *scil. λόγχη*, leg. h. e. *λόγχη*.

— v. 556. Reines. adscripsit margini *σινῶν*.

Pag. 103. v. 583. *Σιδῶνος*, forte legendum *Σιδῶτος*, hic, et infra v. 1161. nam Steph. *Σιδανία πόλις Τρωάδος*, quae sine dubio quoque est dicta *Σιδῶν*, non vero *Σιδῶν*.

Pag. 105. v. 596. *δίατ. αἰνῆσ*. Sic Eurip. *Alcest.* v. 2. *αἰνέσαι τράπεζαν θῆσαν*, et schol. *θητικὴν δίατταν εὐαρεστῆσαι, καταδείξασθαι*.

— v. 598. *ἐλλόπ. θορούς*. Forſan intelliguntur oua piscium, *Laich*, vel pisciculi.

— v. 599. l. 1. *νάσσοντα*, l. *νάσσονται*.

Pag. 106. v. 601. l. 37. *κοιταία νάπη*, add. h. e. *κοιταῖον*.

Pag. 107. v. 608. l. 10. *μάξης*, leg. *μάξης*.

Pag. 108. v. 608. l. 8. *vel ad Vit. 5. leg. vel*, si cui probe-
tur, ad Vit. 3.

Pag. 112. v. 636. l. 15. *σφενδόναις*, leg. *σφενδόναις*.

Pag. 113. v. 644. l. 1. *τεμνικων*, leg. *τεμνίκων*, sic quoque Steph. laudato Lycophr. versu ad *τέμμιξ*.

Pag. 116. v. 664. l. 19. col. 2. quae Codd. leg. quae est Codd.

Pag. 118. v. 673. *ἐσόφεται*, alii *ἐπόφεται*, vt fere vbique in aliis locis, inque eadem verborum structura, vt v. 304. 531. 662. 825. 834. 847. quae lectio ideo videtur praeferenda.

Pag. 121. v. 694. l. 20. col. 2. *βαιοί*, leg. *βαίος*.

Pag. 129. v. 733. Id, quod Bachet de Meziriac in Comment. in epp. Ouid. Vol. II, p. 355 seq. ad lectionem *Μόψοπος* a *Μόψοφ* tuendam protulit, vix se probabit viris doctis.

Pag. 150. v. 741. καὺξ) Alii καβύξ, leg. καύηξ) Alii καβήξ, et cf. Hemsterhuf. ad Aristoph. Plut. v. 915, pag. 312, ed. Lips. 1811. vbi de forma huius voc. diuersa καύηξ et καύης, vt Codd. nostri in scholiis rectius exhibent, diligentissime agit.

— v. 742. καταβρώξη. Legendum videtur καταβρόξη pro καταβρώξη, a καταβρόχω, vid. ad v. 55.

Pag. 131. v. 744. l. 4. τῆς, add. sed τοῖς videtur praeferendum, nam anat Lycophr. art. ita ponere, vt Substantiu. praemittat alteri Substant., ad quod art. pertinet. Sic Codd. optimae notae v. 132. legunt quoque τοὺς pro τοῦ.

Pag. 132. v. 753. l. 3. altrum, leg. altum.

Pag. 153. v. 759. l. 9. vulnerari poterant, leg. vuln. non poterant. et l. 20. ficus, l. sicut. Χείρας autem ἄκρας Lycophr. dixit secutus Euripidem, qui frequentat voc. ἄκρος, vt: εἰς ἄκρους ὄνυχας Cycl. 153. ἐν ἄκροισι ποσὶ, Ion. 1166. ἄκρας καρδίας ἔψαυσε, Hec. 242. εἰς ἄκραν χεῖρα, Iph. A. 951. ἄκρα χερὶ, Hel. 1460. ἀλένας ἄκρας τρίμων, Iph. T. 283.

Pag. 155. v. 771. l. 4. col. 2. κάσση, leg. κάσσα.

Pag. 157. v. 786. l. 13. quae Bombylia, add. si Bombylia, vt Tzetzes tradit, vere fuit vrbs Boeotiae, nam Hesychio est κρήνη ἐν Βοιωτίᾳ, quae etiam h. l. intelligi potest. Forte vrbs ista antea dicta Bombylia, vt Minerua nominatur et Bombylia, cf. Hesych. et Alalcomeneis, Hom. Il. δ, 8, et χ, 908. Nominatur autem κλιτὺς τεμνικία Βομβυλίας, h. e. sacra Bombyliae, in qua colebatur Bombylia s. Minerua. Caeterum Steph. qui ad τέμμιζ citat hunc versum Lycophr. βομβυλεία, vt Cod. Vat., non vero βομβυλίας habet.

Pag. 138. v. 790. Forte lectio Cod. Pal. περιτριβῆς locum habere potest. Sic Apoll. Rh. I, 1175. χεῖρας περιτριβέας, manus attritas, affert.

Pag. 139. v. 796. δυσαλθῆς, sic nostri Codd. omnes cum Pott. 2. Reichard δυσαλγής.

— v. 799. Μάντιν νεκρόν. Audiamus, quae Bachet de Mezir. in Comment. ad Ouid. Epp. Vol. I, p. 103. vt haec verba explicaret, obseruauit: „Il semble, inquit, qui veut donner entendre, qu' à son sepulchre se rendoient des oracles, quand il appelle son corps μάντιν νεκρόν.“ Sine dubio super sepulchrum erat exstructum templum, in quo erat istud oraculum.

Pag. 145. v. 836. l. vlt. rupae, leg. rupi.

Pag. 146. v. 841. l. 6. docuit Hesych. add. inprimis eius interpretes.

— v. 843. l. vlt. et ὄψις, leg. et ὠψ.

Pag. 149. v. 854. add. Attamen lectio vulg. Ταμάσιον non plane contemnenda videtur, nam Tzetzes secutus est Strab. VI, p. 255, et XIV, p. 684, vbi Τάμασα vrbs Cypri et regio istius vrbis aere abundare narratur. Idem tradit Steph. ad Ταμάσιος, forte, vt Ptolem. V, 14. Ταμασσός, Plin. H. N. V, 55. vero etiam Tamaseus, vnde Steph. docet deduci Ταμάσιος. Vrbs Calabriae nominatur Τέμεσα. ταμάσιον κρατῆρα est igitur i. q. Κύπριον, ex aere Cyprio conflatum. Sic in Polluc. Onomast. V, 39. legendum forte videtur χαλκοῦ Ταμασίου pro Δημομησίου. Olim in Ouid. Metam. X, 644. quoque male legebatur *Damafenum* pro *Tamafenum*, cf. Pott. in Comment.

Pag. 151. v. 866. l. 7. *cumulenter*, l. cumulentur.

Pag. 152. v. 870. l. 1. γονοῦσαν τ', leg. γονοῦσάν τ'.

Pag. 154. v. 880. l. 1. θρυλλιγμάτων, l. θρυλλιγμάτων.

Pag. 158. v. 894. l. 5. *preferenda*, l. praeferenda.

— v. 896. Re et vicinia verborum diligentius considerata, mihi neque verbum dubium νεροῖς, neque νεροῖς in hunc locum satis quadrare videtur. Vix enim credibile est, Graecos hanc pateram, a Medea Tritoni datam, in spelunca humida abscondidisse; cauendum enim iis erat, vt integra et sordium ac robiginis expers seruaretur. Legendum itaque videtur κόλοις μυχοῖς, vt v. 1062. pro νεροῖς μυχοῖς. Facile autem confundi poterant haec duo verba. Confusa autem saepius esse η, ει, et οι, ostendit Bast. ad Greg. Corinth p. 605. vti etiam κ et ν, p. 726. et ρ et λ, p. 269. Nec dubitandum est, hanc lectionem νεροῖς, quum omnes omnino Codd. adeo antiquissimos obfideat, iam antiquitus ante Tzetzam fuisse deprauatam.

Pag. 159. v. 900. lin. vlt. col. 2. εὐρύαμπος, l. εὐρύαμπος.

Pag. 160. v. 906. γόνον, Cod. Vat. rectius γόνον. vt Strab. IX, p. 441. Steph. γόνον in Plural. φάλανον, Vat. φάλανον. Sine dubio legendum φάλαναν, vt Steph. laudato ipsius Lycophronis versu, Strab. IX, p. 140. φάλαννα πελόαιβικη, et Liv. 42, 54. Ὀλοσσόνων, auctore Cantero contractum pro ὀλοσσόνων, quod ope Anapaesti quoque locum habere potest, nam aliis dicc. ὀλοσσόνιοι, vid. Steph. ad ὀλοσσών, et Hom. Il. β', 740. ibique Eustath. *Lege γύαι*, add. vt vere legit Steph. ad φάλαννα.

Pag. 163. v. 926. *ξίνην*, refer ad *κόνιν*, terram, si nolis confundere cum *ὄθνεϊαν*, et hoc ad homines, nam *ὄθνεϊος* Grammaticis est *ἀλλογενής*.

Pag. 173. v. 987. l. 15. Heyne l. l. *Supra*, leg. Heyne l. l. *supra*.

— v. 988. l. 14. col. 2. possunt, l. possunt, et lin. 33. *Τεκμήριον*, leg. *τεκμήριον*.

Pag. 174. lin. 14. col. 1. *repugnandem*, l. *repugnantem*.

Pag. 175. v. 991. l. 2. col. 2. *Ἀφροδίτας*, add. et Lycophr. ipse v. 440. sacerdotem Apollinis nominet *κίνα*. Atque, si verum, quod Iac. Bryant in: *A New System, or, an Analysis of Ancient Mythology*, tradit, voc. gr. *κύν* a voc. Hebraeorum *כּוּן* ortum esse, non mireris, a Lycophrone sacerdotes dici *κίνας*. Verum Bryantius inepte ludit.

— v. 992. l. 9. 247. l. 245.

— v. 994. l. 4. *ἐλλεσποντίus*, leg. *ἐλλησποντίus*.

Pag. 178. v. 1013. l. 5. col. 2. *filius Gorgidis* — pro *Gorges*, quod vitium quoque reddidit Scheller in *Lex. Lat.* nisi quis putet, *Gorgen* quoque dictam fuisse *Gorgis*, *Gorgidis*. A Graecis vero omnibus nominatur *Γόργη*, et a Latinis *Gorge*.

Pag. 184. v. 1053. Add. *Ἀλθαίου* nostrorum Codd. consensu, Reichard vitiose *Ἀλθαίου*. Est fluvius a nemine nisi a Lycophrone nominatus.

— v. 1054. l. 2. *αἰδήσανσιν*, add. cum Cantero. Forsitan probetur quibusdam *αἰδήσουσιν*, si legant cum *Vat. Cod.* *ὅτ' ἄν*, ut *ἄν* ad *κατιμυαίνοντες*, et v. 1059: *ὅτ' ἄν αἰτίζουσι*, ut habent *Vitt. 2.* et *3.* pro *αἰτίζωσι*, *ἄν* ad *μολόντες* referatur: sed cf. *Bast. ad Greg. Cor. p. 115.*

Pag. 185. v. 1062. *κοίλοις*, sic *Vit. 1.* et *Ciz.* cum impressis, sed *Vitt. 2.* et *3.* cum iis Codd. quos *Seb.* affert, *κοίλης*, quae lectio etiam *Cl. Bastio*, auctoritate *Mf. SG.* nixo, ad *Greg. Cor. p. 538.* se probavit. Malim tamen retinere vulg. *κοίλοις*, quam praebent Codd. *Vit. 1.* et *Ciz.* caeteros aetate longe superantes, atque credere, lect. *κοίλης* e male intellecta voce dictantis esse ortam. *Διασφάζ* enim per se est hiatus terrae, rupis vel montis, *διεστῶσα πέτρα* *Greg. Corinth.* *Hesych.* addit *τῶν ὀρέων*: *διατομή ὄρους* *Suid.* et *Zonar.* *πάν χάσμι γῆς* *Mf. SG. vid.* *Bast.* Sic quoque supra v. 517. nude ponitur. Deinde

Lycophron libenter vestigia Euripidis premit, vt in aliis, sic etiam in vfu voc. *μυχός*. Sic habet Euripid. Herc. Fur. 401. *ποντίας ἀλός μυχούς*, Lycophr. 754. *πόντου μυχοῖς*, v. 1244. *ἀλός μυχόν*, v. 44. et 823. *θαλάττης μυχοῖς*: Euripid. Suppl. 515. *ἐν μυχῇ χθονός*, v. 926. *εἰς μυχοῖς χθονός*, et al. locc. Lycophr. 396. *ἐν χθονός μυχοῖς*: Euripid. Hel. 451. *ἐν ἀντροῦ μυχοῖς*, Lycophr. 208. *ἐν μυχοῖς Δελφιδίου παρ' ἀντραί*: Eurip. Androm. 1266. *μυχόν Σηπιδέας*, Lycophr. 856. *Λακινίου μυχοῖς*. Similiter Eurip. Androm. 1266. et Troad. 84. *κοῖλον μυχόν*, et Iphig. A. 1600. *κοῖλους μυχοῖς*. Atque eadem de causa v. 896. pro *νεῖροις μυχοῖς* legendum putamus *κοῖλοις μυχοῖς*. Est autem *κοῖλοις ἐν μυχοῖς διασφάγος* nil nisi quod v. 1354. *μυχόν κευθαῖνος*, vel v. 896. *ἐν μυχοῖς χθονός*, et ap. Eurip. Cycl. 406. *ἐν μυχοῖς πέτραις*. Caeterum citat Bast l. l. e schol. Ms. SG. in Lycophr. v. 517. schol. ad *διασφάγος*: *τοῦ χάσματος*: *σφάζ γάρ πᾶν χάσμα γῆς*, et v. 1062. *κρίθουσι κοῖλῃς ἐν μυχοῖς διασφάγος*, vbi scholiast. vltimam vocem interpretatur *βαθείας καὶ κοῖλης*: *διασφάζ γάρ ἢ εὐθεῖα*, quae scholia neque Codd. Sebast. neque nostri suppeditant. Dignus itaque videtur hic Cod. qui in lucem protrahatur, saltem cum reliquis comparatur, eaque, quae plura, meliora, vel plane alia exhibeat, enotentur. Forfitan multa seruat e scholiast. vett. quibus Tzetzae et Eudocia sunt vñ.

Pag. 185. v. 1064. *τροχμάλῳ* esse lectionem veram, docet quoque Etymol. *τρόχμαλος*, ἢ ἐκ λίθων στρογγύλων αἰμασσία (Sic quoque Hesych. et alii, Phot. vero αἰμασία) ἢ περιφοδομηκίνη τοῖς χερσίν: *τρόχμαλα γάρ κορίαις λέγονται οἱ μικροὶ λίθοι, οἱ κάχληκες, παρὰ Λυκόφρονι*. cf. omnino Bast. ad Greg. Cor. p. 513 sq. de voc. *τρόχμαλος* l. *τρόχμαλον*.

Pag. 186. v. 1069. l. 6. *vicetur*, l. *videtur*.

Pag. 187. v. 1077. l. 5. sic quoque legendum *ὄργνωμῆτι*, leg. sic quoque nostri cum Cant. et Pott. Legendum vero *ὄργνωμῆτι*, ab *ὄργνω* l. *ὄργνισ*, non vero, vt Reich. in Ind. *ὄργνισάω*.

Pag. 189. v. 1092. *κερδύλῃ*, sic quoque Codd. nostri, Reich. *κερδύλῳ*.

Pag. 191. v. 1104. De voc. *ἐγκας*, quod est i. q. *ἐγκέφαλος*, vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 3. edit. Lips. 1811.

- Pag. 192. v. 1111. ὄρεῖς, Reichardo in Indice pro ὄρειος, monticola, dictum videtur; legere tamen malim ὄρους, vel retinere ὄρεῖς s. ὄρευς, qui est Genitiuus Doric. pro ὄρεος, vt sit ἐργάτης ὄρους, vel ὄρευς, lignator, qui in montibus caedit materiem.
- Pag. 194. v. 1131. l. 3. *Ceſſandrae*, l. *Cassandrae*.
- Pag. 198. v. 1148. ναρύκειον, forte ναρυκαῖον, nam Steph. ad Νάρυξ, λέγεται, inquit, καὶ Ναρύκη, καὶ Ναρυκαῖος.
- Pag. 199. v. 1155. Add. ἐν ζένη ζέναις: Ciz. Vitt. 1. et 2. ἐν ζένη ζένος, scripto tamen in Vit. 2. αἰς super os. Vit. 3. ἐν ζέναις ζένος. Vulgata perplacet. Deinde pro v. 1155. ponendum v. 1156.
- Pag. 202. v. 1170. Hunc vers. exhibet Steph. ad φαλάκραι.
- Pag. 212. l. 16. col. 2. τρίακοντα, relinquenda, lege: τριάκοντα; relinquenda, et mox l. 21. tradunt; relinquendi pro: tradunt, relinquendi.
- Pag. 214. v. 1265. l. 9. *Schneiderus*, leg. *Schneiderus*.
- Pag. 216. v. 1280. l. 5. *cauo*, leg. *cauo*.
- v. 1283. add. μητρὶ τῇ Προμηθέως, cf. Etymolog. ad Ἀσία, vbi habet: Προμηθέως μήτηρ ἡ Ἀσία, ὡς Λυκόφρων καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ Ἀσία ὠνόμασται.
- Pag. 223. v. 1333. Ἴριον, Caf. membr. Ἴριον, recte, nam, vt Thermodon, sic Ἴρις est Ponti fluiuius, Strab. XII, 556.
- Pag. 225. v. 1350. l. 3. col. 2. ἀρχηγέτις, leg. ἀργηγέτις.
- Pag. 226. v. 1357. Σιδόνων, rectius. Nam vt Steph. ad Σιδών (non vero Σιδών) obseruat, Σιδώνιος διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ: sic haud dubie quoque Σιδών, Σιδῶνος, et Σιδῶν, Σιδῶνος, cf. Tzschucke ad Pomp. Mel. I, 12. et quae dicta sunt ad v. 1406. Strabo etiam VII. p. 306. Σιδῶνες, rectius vero Σιδῶνες.
- Pag. 228. v. 1372. l. 8. στρωφωμένη, non vero στρωφωμένη esse omnino legendum, docuit Bast. ad Gregor. Cor. p. 272 sq. ostenditque, etsi in Codd. Mss. vid. Varr. Lectt. Sebast. et in Lexicis reperiat *στρωφάω*, scribendum tamen pro eo vbique esse *στρωφάω*.
- Pag. 250. v. 1386. εἰς ἐπεισίον χλ. ὑλακτ. Quid? si legas εἰς ἐπεισίον χλείην ὑλακτῆσασα, latrans quasi in irrissonem pudendorum suorum, vel, multis clamoribus et conuiciis confectata esset ἐπεισίον suum deridentes h. e. concubitum repudiantes. Deinde v. 1387. νυμφεῖα πρὸς (pro εἰς, vel ἐν) κηλωστά, in thalamis l. cellis, vbi ardet amor, vel concubitus, h. e. in lupanaribus, ita vt κηλωστός sit Adiect.

- a κηλέω, cf. Steph. Thesaur. Sic Etymolog. ad κήλον, et Zonar. in Lex. ad κηλάνιον est κήλων, ὁ θερμός εἰς συνουσίαν. Τελεῖν γάμους pr. dic. de celebratione nuptiarum, vid. Spanh. ad Callimach. Hym. in Apoll. v. 14. sed h. l. vt apud Anacr. 23, 16. τελεῖν τὴν Ἀφροδίτην, vacare Veneri, vid. ibi Fischer.
- Pag. 231. v. 1396. l. 26. dic. pro χώρα πολεμία, leg. dic. πολεμία pro χώρα πολεμία, et mox l. seq. III, 3, 7. leg. III, 3, 14. et 16.
- Pag. 234. v. 1406. forte legendum Σιθόνων pro Σιθώνων, vt v. 1357.
- Pag. 235 v. 1410. l. 5. forum, leg. formam, et v. 1416. l. 8. col. 2. Ciz., leg. Cic.
- Pag. 257. v. 1429. l. 1. λοκρὺν, leg. λοκρόν.
- Pag. 241. v. 1452. εἰς νάπας. H. l. νάπαι, quia πέτρας prae-mittitur, non rupes, sed valles rupibus inclusae.
- Pag. 242. v. 1471. Νοστὶρι ὄτρυνας, (sic quoque Reich.) leg. νοστὶρι ὄτρυνας.

AD SCHOLIA TZETZAE.

- Pag. 247. l. 2. τὰς, leg. τὰς.
- Pag. 249. l. 1. πλείονα: leg. πλείονα. vti etiam pag. 254. l. 10. χορευτάς: pro χορευτάς; atque sic in omnibus plaggellarum primarum locis, quae Reifus interpunctione verborum latina corrupit.
- Pag. 256. not. 63 πραττόμενοι, forte leg. παλαιοί, quia sequitur νέοι, vel ποιηταί, vt antea τραγωδοὶ ποιηταί.
- Pag. 260. n. 95. l. 8. col. 2. οἱ κορκ. sed οἱ κορκ. leg. οἱ κερκ. sed οἱ κερκ.
- Pag. 263. n. 9. Vit. 2. leg. Vit. 2. addit.
- Pag. 267. not. 14. l. 5. col. 2. nam σπείρω, leg. nam σπειράω. Forte pro ἐσπειρημένους legendum ἐσπειραμένους, vt ap. Diod. Sic. IV, 48. δράκοντα περιεσπειραμένον τὸ δέρμα, Apollod. II, 4, 2. κεφαλὰς περιεσπειραμένους φολίσαι δρακόντων, Pausan. X, 35, 5. vero δράκοντα — ἐσπειρωμένον περὶ τὸ ἄγγειον. Attamen quum Tzetzes in scholiis quoque ad v. 143. p. 405. δράκοντας περὶ τὰς κόμας ἐσπειρημένους, et ad v. 216. p. 487 δράκόντων ἐσπειρημένων consensu editio-num et plerorumque Codd. exhibeat, exceptis quibus-

dam, qui ἐπειρημένους l. ἐπαιρημένους habent, videtur formasse Futur. v. σπειράω σπειρήσω, pro σπειράσω, vt περάω formatur in Futur. περάσω et περήσω.

Pag. 272. not. 64. l. 13. Cracculis, leg. Graeculis.

Pag. 277. n. 21. l. 11. post tria, leg. post τρία.

— n. 26. ἐμ' οὐπ' οὐδύνη. Koen ad Greg. Cor. p. 149. edit. Lips. 1811. corruptum existimat ex ἐμὸνπ' οὐδύνη pro ἐμοὶ ἐπ' οὐδύνη.

Pag. 301. n. 103. l. 3. pro εἰκάζειν, leg. pro εἰκάζει.

Pag. 306. l. 8. col. 2. τρυβῶ, leg. τρυπῶ.

Pag. 315. not. 8. l. 1. col. 1. non apte sunt delenda.

Pag. 318. n. 4. l. 7. εὐφλεστα, leg. εὐφλαστα. Deinde omnino legendum, vt ἄκανστα, sic εὐκανστα pro εὐκαστα, etsi Sebast. laudet Codd. qui habeant εὐκαστα, sine dubio corrupte. Canter. εἴκαντα, quod idem est ac εὐκανστα.

Pag. 319. not. 12. l. 2. ἀρύειν, add. cum Cantero, recte.

Pag. 321. l. 9. Ἴος, leg. Ἴλος. Ἐτερεῖ, scil. Affaracus, Ganymedes et Cleopatra, cff. Apollod. III, 12, 2. et Conon. Narr. 12.

Pag. 327. not. 6. l. 2. δι' εὐφωνίων, leg. δι' εὐφωνίαν.

Pag. 335. n. 4. l. 2. ἄλχος, leg. ἄλγος.

Pag. 342. n. 2. l. 3. ἐσπαμένος, leg. ἐσπασμένος.

Pag. 345. n. 1. l. 3. φιλοτισάμενος, leg. φιλοτιμησάμενος.

Pag. 348. n. 27. l. 5. Ness. leg. Nessi,.

— n. 29. l. 3. omnibus, leg. nominibus.

Pag. 355. n. 28. l. 5. verum nullum, leg. vero nullum.

Pag. 380. l. 10. τὰς σιαγόνας ὄνου. Schol. Euripid. Orest. 362. ὄνου καταμάγουλον, cf. ibi Barnes.

Pag. 388. n. 5. Ἀκτεὺς, infra v. 503. dic. Ἀκταῖος l. Ἀκταίων, forte h. l. quoque legendum Ἀκταῖος.

— v. 111. l. 8. συνώκησε. Sic nostri Codd. cum Sebast. Suid. Eudocia p. 252. et Phauor. ad Κέκροψ; Potter. vero συνώκησε, quae lectio, si, vt multi tradunt, Cecrops Athenarum vel Cecropiae fuit conditor, sane habet, quare sit alteri praeferenda. Favet ei quoque Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. Schol. p. 262. ed. Lips. 1811. Scholiastes vero Aristophanis, qui idem narrat de Cecrope, cum Tzetza legit ὥκησε, h. e. habitatum venit Athenas. Nam quum Tzetzes, et Paus. I, 2, 5. tradant, primum ibi regnasse Actaeum, eique successisse Cecropem, Atticam vel Athenas non a Cecrope, sed ab Actaeo conditas fuisse simul innuunt, unde fit, vt συνώκησε lect. alteri συνώκησε postponenda videatur.

Firmat hanc lectionem ipse Tzetz. in Chill. v. 659. δ Κίκριψ παραγέγονεν Ἀθήναις τῆς Ἑλλάδος; ergo iam tunc, quum Cecrops intrabat has terras, extiterunt Athenae, antea Ἀκταί, ab ipso autem Athenae dictae, cf. quoque Eudoc. l. l. vbi Cecrops dic. τὴν Ἀττικὴν μεγάλως κατακοσμήσαι.

Pag. 389. n. 19. l. 10. Ἰωάννη. Codd. nostri etiam Ἰῶ, i. e. Ἰωάννη, vid. Bast. ad Greg. Cor. p. 815.

Pag. 390. n. 25. l. 2. καὶ tollunt, add. bene, sublato ante puncto, vt ἐπεὶ γούν — habeat, quare sit praemissum. Forte etiam legendum τυγχάνοντες scil. παῖδες, pro τυγχάνοντας, nam antea dicc. μονοφύεις, quam vero lectionem nullus Codd. qui extant, exhibet. Τυγχάνοντας vero nil quoque impedit quominus iungatur cum αἰτίους, qui essent duplicis naturae l generis.

Pag. 401. l. 4. καλάπερ, leg. καθάπερ.

Pag. 404. l. 6. πολυχνή τῶν Ἀθηναίων, num Ἀθηναίων? minime, nam est: ciuitatis Atheniensis. Sic supra v. 111. τῆς Ἀττικῆς, τῶν Ἀθηναίων, et infra v. 503. ἐν Ἀφιδναίς τῆς Ἀττικῆς; vnum ergo idemque Ἀττικὴ et Ἀθῆναι.

Pag. 405. n. 15. ἐσπειρημένους, vid. quae sunt obseruata antea ad pag. 267. n. 14. Eudoc. p. 87. τὰς τρίχας κατακεχυμένοι — καὶ κατέχονται χερσὶν ὄφεις.

Pag. 406. n. 1. l. 4. δηναιόν, leg. δηναιός.

Pag. 407. not. 10. μόρφνος, alii μόρφνος, vt Hom. Π. ω. 316. μόρφνον, Θηρητῆρ', ὃν καὶ περικνόν καλέουσι, cf. ibi Heyne, et schol. Villoisf.

Pag. 407. n. 11. μελανόστ. forte μελαναίετος, Aristot. Hist. de Anim. IX, 22. Veram autem esse lectionem μελανόστης, docet Hom. Π. φ, 252. αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μελανόστου (al. μέλανος τοῦ) Θηρητῆρος, vnde sine dubio Tzetzes μελανόστης suum huc attulit. Sunt tamen, qui quoque hic velint legi: μελανώτου, vt Codd. Vitt. 2. et 3. μελανώτης, fort. μελανώτης, cf. Heyne ad Hom. l. l

Pag. 410. not. 1. l. 6. p. 6. leg. p. 26. De forma voc. Δήμητρα, non antiqua, vid. Siebel. ad Philochori Fragm. p. 102.

— not. 6. Vit. 1. et Ciz. ἀφεψῶσιν, leg. Vit. 1. et Ciz. ἐφεψῶσιν, forte legendum ἀφεψῶσιν ab ἀφεψῶ. Sed Tzetzes videtur deduxisse a verbo adhuc incognito ἀφεψῶ. Eudoc. p. 391. ἐγκαθεῖναι πάλιν λιβητὶ τὰ κράτα, καὶ ὕγιῃ (vt Tzetz.) τὸν παῖδα ἀποδοῦναι, atque id aptam est lectioni Ciz. et Vit. ἐφεψῶσιν, ab ἐφεψῶ, h. e. iterum coquo,

- recoquo*, quod verbum, etsi quoque ignorent Lexica, quae praebeant modo ἐφίψω, contextus flagitare videtur. Editt. vett. cum Cantero ἀφ' ὑψῶσιν, corrupte.
- Pag. 413. n. 40. l. 2. cf. ibi, leg. cf. ibi Heyne.
- Pag. 416. n. 7. l. 1. Sic quoque, add. Schol. Apoll. Rh. 1, 752.
- Pag. 422. l. 3. καὶ χασμῶδιαν, leg. καὶ χασμῶδιαν 7) et dele posit. 7) post πάντα.
- Pag. 425. n. 9. l. 2. Ciz. vitiose, nam, leg. Ciz. Ἐράγειαν, vitiose, nam Io. Tzetz. in Chill. 1. v. 220. et.
- Pag. 447. l. 13. εἶχεν, male Sebast. leg. cum edd. prior. ἦγεν.
- Pag. 448. n. 4. l. 2. col. 2. excidit κληθείση, add. vt Heyne existimat ad Apollod. II, 1, 4. Mente vero etiam suppleri potest, eamque breuiorem loquendi rationem frequentari docet Siebelis in Symbol. Critt. et Exeg. ad Hellenic. p. 115. Sic infra v. 177. p. 451. ἀφ' οὗ Αἰγιάλεια ἡ χώρα, et lin. 8. ἀφ' οὗ ἡ χώρα, et ad v. 1352. not. 42. ἀπ' αὐτῆς Ἀλβανον ὄρος, ante Sebast. qui intrufit ὠνομασμένον, et pag. 974. l. 6. Ἀλβαν λόγγαν ἔκτισαν ἀπὸ τοῦ χοίρου.
- Pag. 450. l. 7. μετεγέρμισσε, leg. μετεγέρνυμι.
- not. 28. l. 4. Sporatis, l. Sporadibus.
- Pag. 455. l. 18. πανθητικόν, leg. παθητικόν.
- Pag. 464. n. 22. l. 4. Φοι. C. 190. et, dele haec verba, alieno loco posita.
- Pag. 465. not. 36. ad extr. vitiose Ἀπόλλωνι, add. ex male intellecto scribendi compendio, vid. Bast. Palaeogr. Comment. ad Greg. Cor. p. 730.
- Pag. 468. l. 17. ἀπὸ Δαμαλέως, leg. ἀπὸ Δαμάλειος, vt infra ad v. 1286. Io. Tzetz. in Chill. 1. v. 329. περὶ τὴν Δάμαλιν.
- Pag. 487. l. 4. ἐσπειρημένων, fort. ἐσπειραμένων, sed vid. supra Addend. ad pag. 267. n. 14.
- Pag. 488. not. 6. l. 3. col. 2. Praeferunt, leg. qui praeferunt.
- Pag. 490. n. 32. l. 9. παῖδε, leg. παῖδα.
- Pag. 496. not 3. Vocc. Ἡλιόδωρος et Ἥλιος varie varios torserunt interpretes, eosque doctissimos, nec tamen quidquam extorserunt, quod rem totam componeret. Bast. in Epimetro III. continente Additamenta ad Greg. Cor. et a Schaefero edit. Hemsterhusii Aristoph. Plut. p. XLI. praemisso congestit varias hominum doctorum sententias, simulque Ἥλιος in Codd. Mss. signo solis ☉

scribi ostendit. Gl. Schaefer. in nota ibi subiecta Thrylitzschii interpretatione omnes omnium dubitationes esse sublatas pronuntiat.

Pag. 498. l. 10. ὑπομινῆσκειν αὐτῷ, quae lectio, etsi omnium Codd. M^A. et editionum, Grammaticae regulis non apta, mutanda videtur in: ὑπομ. αὐτὸν, nam ω et ον facile confundi possunt, nisi malis barbare esse dictum ὑπομινῆσκειν τινί.

Pag. 498. not. 16. l. 3. quum, leg. quam.

Pag. 508. n. 8. l. 2. τυβζίνων, leg. τυβζήνων.

— n. 14. l. 1. κἄν, leg. κἄν.

Ad Vol. II.

Pag. 515. l. 10. τῷ, leg. τῷ.

Pag. 516. not. 14. l. 5. Phauorimus, l. Phauorinus.

Pag. 518. l. 13. ὕμνοις, leg. ὕμνοις.

Pag. 529. not. 7. l. 6. πημάτων. καὶ, leg. πημάτων, καί.

Pag. 531. l. 8. ἔπειθε, leg. ἔπειθε, et l. 12. τοῦτον, leg. τοῦτον.

Pag. 531. not. 9. l. 1. Vit. 3. ὑπὸ, leg. Vit. 3. ὑπὲρ, et l. 4. inferunt, leg. inserit.

Pag. 531. not. 12. l. 2. διάκον, leg. διάκων.

Pag. 532. not. 20. l. 3. οὐκ, add. a Pottero e Cod. Baroc. receptum.

Pag. 533. not. 6. l. 3. ὅτι, l. ὅτι.

Pag. 534. not. 13. ad extr. non habuisse, leg. se non habuisse.

Pag. 535. l. 4. Σθισθήσεται, l. Σχισθήσεται.

— not. 10. l. 5. a Tzetzā, leg. a Tzetzā addita.

Pag. 536. l. 3. μου, leg. μου.

Pag. 538. not. 7. Candonem, l. Candaonem.

Pag. 550. n. 5. l. 4. col. 2. Ἡρακλῆς, leg. Ἡρακλῆς.

Pag. 558. n. 56. l. 9. μετεωρ. Reinesf., leg. μετεώρ. Aristot. et Reinesf.

Pag. 565. l. 4. Βρισηίδα. Ἔτι, leg. Βρισηίδα, ἔτι, et l. 8. ἀνέλωσιν, ἐπιβάς, l. ἀνέλωσιν ἐπιβάς.

Pag. 566. n. 2. l. 3. col. 2. docent nulla, add. ergo legendum hic et in Lycophr. v. 382. θήγανα, vel θηγάνα, vid. quae ibi sunt observata.

Pag. 571. not. 10. add. v. 417. Ἡὼν πόλις τοῦ Στρυμόνος, et paullo post πόλις ἐπὶ Στρυμόνι.

Pag. 576. n. 12. l. 7. *μόνιον, εἶναι, l. μόνιον εἶναι.*

Pag. 578. n. 12. l. 8. *et Seb. l. et a Seb.*

Pag. 580. n. 10. l. 1. col. 2. *adnectunt in seqq. leg. adnectunt inseqq.*

Pag. 581 n. 7. l. 9. *ἐγκυον ποιεῖν, add. γυναῖκα, implere mulierem filio.*

— n. 7. l. 12. col. 2. *Σίλβων, leg. Σίλβιον.*

Pag. 583 l. 13. *Τήνου καὶ Μύκονος*, sic omnes Codd. Mss. et impressi, an legendum *Τήνου καὶ Μυκόνου*, nam saepius *ος* et *ου* confunduntur. Supra enim v. 365. et 389. *Μύκονος* dic. haec insula, vti etiam ap. Steph. Byz. Herodot. VI, 118. et Strab. X. p. 487. vid. Tzschucke ibi, et ad Pomp. Mel. II, 7, 11. et Thucyd. III, 129. vid. ibi Wasse, quin etiam in numis. *Μύκων* tamen, vt ostendit Tschuck. ad Pomp. Mel. l. l. habent Zenobius V, 21. quidam Codd. in Aeschyl. Pers. 382. et Micon Cod. Medic. in Ouid. ep. 21, 81. Olim quoque in Virg. Aen. III, 76. *Mycone* (et) *celsa Gyaroque*, sed iam ope Heynii: *Gyaro celsa Myconoque*, vid. Heyne ad h. l. Equidem nihil decernam, quum et *Μύκονος* et *Μύκων* in vsu fuisse videatur. Sic postea v. 417. quidam *Βίστονος* a *Βίστων*, alii *Βιστόνου* a *Βίστονος* legunt.

Pag. 585. l. 8. *γῆματε — ἀγκυλομήτις*. Hunc vers. quem Sebast. ope duorum Codd. suppleuisse dicit, Natal. Com. III, 10. p. 219. quoque supplet. Absit autem non tantum ab edit. Lycophronis prioribus, et Codd. Mss. nostris reliquisque, sed etiam ab Scholiast. Sophocli. Oed. Col. v. 42. qui duos seqq. verss. exhibet, vbi vero *Εἰδωύμη* ab Istro pro *Εἰδονύμη*, quod metrum postulat, legitur. Nat. Com. vero *θαλεράν* pro *θαλερόν*, vt Sebast. habet, rectius scribit. Deinde Nat. Com. v. 3. *αἰολόωροι* pro *αἰολόδαροι*, quod dat Seb. cum schol. Sophoclis; Boettiger. vero in Comment. *Ueber die Furienmasken* p. 15. mauult *αἰολόδαροι*.

Pag. 588. n. 6. l. 2. *vbiter, leg. obiter.*

Pag. 590. l. 2. *Στρυμόνας*, Sebast. male, lege *Στρυμόνος*.

— not. 19. l. 3. *addita, leg. addita e Cod. Vat. 972.*

— not. 20. l. 4. *Taylorum videas. Seb. add. in edit. Reisk. Vol. III. pag. 573 sqq. in edit. Wunderlich. p. 153 sqq. in Antholog. T. III, 180. CLV. CLVI. CLVII. et Plut. Cimon. c. 7. Quod attinet ad varias lectt. in his Epigramm. II. et III. obuias, tenendum est, in Epigr. II. v. 1. *τάδ' ἔδωκαν* Sebast. cum Anthol. et Plutarch. sed*

Aesch. τὰδε δύναν, Cod. Bodlei. Iunt. et Ald. ἐπέδυναν: v. 2. καὶ μεγάλης ἀρετῆς, sic omnes, praeter Plut. καὶ μεγάλην ἀγαθῶν: v. 3. καὶ ἐπεσσ. ἐθελήσει Seb. cum omnibus, praeter Anthol. quae exhibet: ἴν' ἐπεσσ. ἐθελήσῃ. Markland. vult legere: Μέλλων τις τὰδ' ἰδεῖν ἴν' ἐπεσσ. ἐθελήσῃ. v. 4. Ἀμφὶ ζυνοῖσι, metro aptius, ἀμφὶ ζυνοῖσιν, vt Ald. Steph. et Cod. Helmstad. et Wunderlich. l. l. qui vero male his, qui praebent hanc lectionem, adnumerat Sebast. nam is exhibet ἀμφὶ ζυνοῖσι. Plut. et Anthol. ἀμφὶ περὶ ζυνοῖς, cf. Wunderlich. de hac lectione. Μόχθον, Plutarch. solus δῆριν, cf. Wunderl. in Epigr. III. v. 2. ἀμπεδιόν cum Aesch. ed. Reisk., reliqui omnes ἐς πεδιόν, nam ἀνὰ, vt docuit Wunderlich, locum non habet. v. 3. χαλκοχιτάνων, sic quoque Aesch. ed. Reisk., sed Wunderl. cum Anthol. et Plut. θωρηκτάνων, rectius, vt idem docuit. v. 4. κοσμήτορα, contra metri leges, pro κοσμήτωρα, melius Plut. Anthol. et Wunderl. κοσμητῆρα. Ἄνδρα μελεῖν (μολεῖν), sic Aesch. ed. Reisk. sed Plut. Anthol. et Wunderl. ὄντα μολεῖν. v. 6. κοσμητὰς, sic etiam Aesch. ed. Reisk., sed Plut. Anthol. et Wunderl. κοσμηταῖς.

Pag. 595. n. 11. l. 2. col. 2. iteraur, l. iteratur.

Pag. 595. l. 3. πανδάλητος. Salmas. ad Solin. p. 65. παντάλητος ἀπὸ τοῦ πάντη ἀλᾶσθαι; verum Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 313. ed. Lips. 1811. regerit: Si vir maximus acie dississet, πανδάλητος ortum ἐκ τοῦ πάντα δαλεῖσθαι, vel δηλεῖσθαι, aptissime designare tributam τοῖς λάροις s. καὶνήζιν ἀθηθαλίαν καὶ ἀπληστίαν, nihil, opinor, sibi iuris sumfisset in eam vocem.

Pag. 596. not. 9. καὶνήξ, nostri Codd. rectius καὶνῆς, vid. Hemsterhus. l. modo laud.

Pag. 599. n. 8. l. 15. probe, leg. prope.

Pag. 600. l. 6. τέκρ, consensu editt. et Codd. MSS. omnium, sed leg. τίξει vel τίζεται, vt pag. 896. l. 11. ad v. 980.

Pag. 601. n. 18. l. 5. Ἀμύκλαιοι, leg. Ἀμύκλαι.

Pag. 603. l. 3. Ἄγρος l. Ἄργος.

Pag. 609. not. 7. Lectio ἐνθάδε si probetur, ἐνθάδας esse eosdem existimem, qui alias dicantur ἰθαγενεῖς. Etymol. ἰθαγενῆς, ὁ γνήσιος (quod voc. vt synonymum Tzetzes h. l. praemittit) αὐτόχθων. ἰθαγενεῖς, αἰθιγενεῖς, οἱ αὐτόθι γεγεννημένοι. vid. quae de hoc voc. obseruarunt Bast. et Schaefer ad Greg. Cor. p. 294. Attamen quum ἰθάδες ad τοῦ Ἀπόλλωνος referendum esse videatur, et Gram.

matici, vt Zonar. et Phauor. ἰθάδες interpretentur: *συνήθεις*, φίλοι, lectionem ἰθάδες, nisi obstaret alterum voc. *γνήσιοι*, non dubitarem praeferre: *κύνες* enim h. l. dicuntur οἱ μάντεϊς τοῦ Ἀπόλλωνος ἰθάδες, *assueti Apollini*, h. l. *fideles*, *uti canes*. Sic Tzetzes postea: Κύνες Ἀπόλλωνος τοὺς μάντεϊς εἶπεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ φιλοδοσπότου κυνός.

Pag. 616. not. 32. Cl. Bafius, vir graecarum litterarum peritissimus, in Comment. Palaeograph. qua ornauit Greg. Cor. tuetur p. 859. lectionem veterem Ἀνδροκλῆς, eamque verissimam esse iudicat, cui quoque accessisse ibi narrat Larcherum, virum non minoris auctoritatis. Verum, quod pace horum duumvirorum praestantissimorum sit dictum, nondum a me impetrare potui, vt ad partes eorum transirem. Omnia bene, immo egregie se habent, si rationem spectaueris, qua vsus est Cl. Bast, Palaeographicam; at haec non sola h. l. spectanda videtur. Ignorat quidem hunc librum Vossius, sed plures sunt, quos ignorat adeo a Tzetzis laudatos scriptores, quos quidem, tantum absun, vt ab ipsis esse tractatos contendam, vt potius eos, eorumque loca, vii pleraque alia, debere aliis Grammaticis existimem. Atque sic quoque haec, quae de Menandro tradunt, sine dubio debent, vt multa alia, Etymologo ad v. σφήκεια, omniaque, quae hic dat, ad verbum reddunt, vel Grammaticis aliis, e quibus simul cum Etymologo hauserunt. Laudant autem Menandrum, non Androcleum, Etymolog. et Phauor. qui plerumque exscripsit Tzetzarum scholia ope Cod. Ms. eius familiae, e qua fuit Vit. 3. Deinde Codd. Vitt. 2. et 3. vere exhibent Μένανδρος, non vero Ἀνδροκλῆς. Denique quum part. μὲν in edd. Lycophr. quidem vulgatis, non autem in Etymolog. et in Codd. Vitt. 2. et 3. praemissa sit voc. Ἀνδροκλῆς, sed Μένανδρος modo nude positum sit, facile accidere potuit, vt μένανδρ in duas dissiliret voces μὲν ἀνδρ, ex quo librarii fingerent μὲν Ἀνδροκλῆς. Interim tamen, quum sequatur: ὡς δὲ Ξεναγόρας, per me, si quis velit, legat, ὡς μὲν Μένανδρος, nam part. μὲν syllaba prima voc. seq. Μένανδρος facile elidi poterat, etsi multa alia in schol. Tetz. existent loca, vbi δὲ, non praemisso μὲν, ponatur. Atque quis fuit ille Androcles? nemo est alius, qui eius mentionem faciat. Menander autem, siue sit Protector, siue Ephesius, siue Pergamenus, quos

omnes Voss. de Hist. gr. annumerat historicis graecis, multa habet, quae suadere, immo flagitare videantur, ut iure postliminii reuocetur in scholia Tzetzarum. Fuit enim vere historicus graecus, nec sane est, quamuis nemo praeter Etymolog. Tetz. et Phauor. eius librum *περὶ Κύπρου* laudet, quod ab eo hunc librum conscriptum fuisse dubitemus.

Pag. 617. l. 6. *περὶ τὸν κύριον*, leg. *περὶ τὸ κύριον*, etsi nullus extet Cod. Ms. qui τὸ exhibeat.

Pag. 625. n. 10. l. 33. col. 2. *μάχων*, leg. *μάχην*. Quod ad voc. *Ἐννὴ* attinet, Iuno quum ab ipso Lycophrone nominetur vv. 614. et 858. *ὀπλοσμία*, cf. Boettig. in: *Kunstmythologie* P. II. p. 85 sqq. et 129 sqq. et infra v. 1327. *θήα*, *πολεμία*, atque Tzet. ad v. 519. dicat iterum *Ἐννὴ* esse epithet. *Ἥρας, ἥ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τῷ συμμιγεῖ καὶ εὐκράτῳ ἄετι*, retractata coniectura in notis allata, ne Tetzae male fecisse videamur, non Minervam, sed Iunonem esse intelligendam lubenter concedimus.

Pag. 627. l. 7. *ὡς ἐξ. γέρας*, sic Sebast. sed alii *γέρας ὡς ἐξαίρ.*

— not. 8. l. 8. II, leg. III.

Pag. 628. l. 6. *Τράμβηλον*, idem narrat Athen. II. p. 43. e.

Pag. 630. l. 9. *πιπῶ ὄρνεον θαλάσσιον*, quod Phauor. etiam reddidit, Tetzae aduersatur Schneid. ad Aristot. Hist. de Animal. VIII, 5. T. III. p. 592. his verbis: *quae, undecunque ducta, falsa sunt. Nemo praeterea marinam auem dixit. Hesych. πιπῶ, ὄρνεον πολεμικόν.*

Pag. 634. l. 2. *δένδρα*, leg. *δένδρεα*.

Pag. 647. l. 12. *ὀπλῆτος*, leg. *ὀπλῆτος*, consensu omnium Codd. Ms. et editt. Sebast. male *ὀπλῆτος*, adeo in interpretatione lat. *Oples*. Reinel. margini adscripsit, *an πολήτου?* temere, nam *ὀπλῆτος* est Apollod. III, 15, 6. vid. ibi Heyne.

Pag. 648. n. 9. l. 6. *consuleudus*, leg. *consulendus*.

Pag. 650. l. 3. *γηνγενῆς ἀπὸ*, leg. *γηνγενῆς ἀπό*. De hoc loco cf. Siebelis ad Fragm. Philochori et Androtionis p. 117.

Pag. 651. l. 1. *ἐξ Ἀθηναίων*, fort. *ἐξ Ἀφιδναίων*, cf. not. ad v. 503, 5. et Heyne ad Apollod. II, 10, 7. §. 4.

Pag. 655. l. 14. *Διοσκόρους*, sic Seb. cum editt. pr. sed Codd. nostri *Διοσκοῦρους*.

Pag. 656. l. 11. *τοκέτω*, leg. *τοκετῶ*.

- Pag. 658. not. 14. l. 3. *habet*, leg. *habent*.
- Pag. 660. n. 13. l. 5. *sic dicitur*, add. Herodot. IX, 26.
- Pag. 661. l. 3. *Κεῖς ἔργον ἱβιδι εἰκὸς*, quod debet Tzetzes Herodot. II, 76. vid. Schneid. ad Aristot. Histor. de Animal. IX, 16. T. III. p. 113. Vit. 1. et Ciz. *ἱβι* pro *ἱβιδι*, ap. Aristot. l. IX, 19. *ἱβιες*, Iuntina *ἱβις*, vid. Schneid. Herodot. II, 65. *ἱβιν*, c. 75. *τὰς ἱβις*, et c. 76. *τῆς ἱβews*.
- Pag. 668. l. 6. *δρομωίδες πόλαι Θηβῶν*, h. e. portae, per quas a monte Homole ingressus erat in urbem Thebas, cf. Steph. ad *Ουόλη*, ibique interptt.
- Pag. 670. n. 11. l. 10. 19, leg. 15.
- Pag. 678. l. 8. *Οἰνῶς*, fluvius Laconicae, cuius meminere Liu. XXXIV, 28. et Polyb. II, 65 et 66.
- Pag. 680. l. 20. *Ἀπόλλων*. add. verba, quae exciderunt: *εἰσὴν ἄγει οὖν, ὅτι οὐδ' ὁ Ἀπόλλων*. Caeterum tenendum est, in notis, etsi numerum 7. statim excipiat 10. nihil deesse, numeros modo esse confusos.
- Pag. 686. l. 13. *Φάψ*, *εἶδος ὀρνέου*, sed cuiusnam? vid. Schneider. ad Aristot. Hist. de Animal. T. III. p. 294.
- Pag. 688. not. 14. l. 3. *Λεου*, leg. *Leon*.
- Pag. 689. l. 11. *τὴν ὤλεον*: Canter. et editt. prior. *τὸ ἄλεον*: Pott. *τὸν ἄλεον*. Codd. nostris deest artic. et intellexisse videntur *τὴν*, quod *τῷ* *Θεραπναι* praepositum est. Vtrumque *τὸν* et *τὴν ὤλεον* esse rectum, docet Stephan. ad v. quod ignorasse videtur Sebast. qui, quum hoc urbis nomen esset Fem. generis, e libris suis *τὸν* in *τὴν* mutavit.
- Pag. 691. not. 9. l. 2. col. 2. add. Schneid. ad Aristot. Hist. de Animal. T. IV. p. 16.
- Pag. 693. l. 11. *εἰς Δαύνιον ἔθνος β. ὄν*, leg. *εἰς Δαύνιον ἔθνος, βάρβαρον ὄν*.
- not. 4. l. 8. *Cylabarum*, add. Pausan. II, 18, 4. *Cylabaren*, cf. ibi *Facius*.
- Pag. 700. not. 13. *ἀνεχόμενοι* — *κύματα*, *superatis*, *spretis undis*; forte legendum, vt ad v. 609. *διερχόμενοι τὰ κύματα*. Editt. vett. *ἐνερχόμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων*.
- Pag. 706. not. 12. l. 3. *nostri*, add. cum Io. Tzetz. in Chill. XI. v. 987.
- Pag. 708. not. 22. l. 1. *Ἡρακλείων*, l. *Ἡρακλείων*.
- Pag. 716. l. 3. *τ' τὰς*, leg. *δὲ τὰς*.
- Pag. 717. l. 15. *λεοντὴν*, leg. *λεοντῆν*.

- Pag. 719. l. 11. ἄρπη, εἶδος ὀρέου, vid. Schneid. ad Aristot. Hist. de Anim. T. IV. p. 8. et 118.
- Pag. 720. not. 6. l. 4. Σειρῆνας, leg. Σειρῆνας, et not. 9. l. 5. κατὰ Θηυλλίτ. add. etiam sine κατὰ recte se habet.
- Pag. 721. l. 1. ἀντικρύ, leg. καταντικρύ.
- Pag. 729. l. 1. ἐπ' ἄλλω, leg. ἐπ' ἄλλω.
- Pag. 742. not. 11. l. 12. ad Ciz. leg. ad Cic.
- Pag. 743. not. 13. l. 1. Διονύς. add. v. 168.
- Pag. 746. l. 14. ἀπὸ εὐθείας δὲ τῆς, nonne ἀπὸ τῆς δὲ εὐθείας? — l. 17. οὕτω καλούμενον, sunt delenda.
- not. 1. l. 2. ροστία ροστὶ — λόφος, add. et post v. 702. Ἀύσονίτιν — Φασίν.
- not. 3. l. 2. et Ciz. add. et editt. prior. nam Sebast. e duobus Codd. adiecit.
- Pag. 747. l. 1. τῆς Ἰταλίας, add. οὕτω καλούμενον.
- not. 4. l. 3. Vulg. sic exhibebat. leg. Sebast. sic exhibebat: vulgat. τοῦτο τὸ ὄρος ἐστὶ τῆς Ἰταλίας: deinde lin. 6. Vitt. 2. et 3. — ed. 2. leg. Vitt. 2. et 3. vt Potter. et editt. prior. Ultima vero verba ἐπειδὴ — τὸ ὄρος τοῦτο, Ciz. modo cum Vit. 1. exhibet.
- Pag. 748. not. 8. l. 2. περιτᾶσαι, leg. περιπετᾶσαι.
- Pag. 752. not. 8. τῶν θεῶν, leg. τῶν θεῶν.
- Pag. 753. not. 3. l. 8. ἐπειδεῖ, leg. ἐπειδὴ.
- Pag. 755. not. 9. l. 9. Canterus, add. ante Potterum, qui eiecit.
- Pag. 756. l. 5. τὴν Θύμβριν, leg. τὸν Θύμβριν.
- Post not. 2. omīssa est nota: Ἀλλὰ μόνου — ποταμοῦ, Vitt. 2. et 3. ἀλλὰ μόνου τοῦ ἐνοίκου ποταμοῦ, fere, vt Baroc. ἀλλὰ μόνη τοῦ ἐνοίκου ποταμοῦ.
- not. 3. l. 9. col. 2. post Ἰβηρίας praetermissa inferas: Caeterum Vit. 1. et Ciz. quoque vitiose legunt, καὶ Ἰωνίας sqq.
- not. 3. l. 22. Antiq. p. 1098. add. Cellar. Not. orb. antiq. II, 9. p. 439.
- Pag. 757. not. 6. l. 2. recte, leg. rectius βούληται.
- not. 9. l. 8. λευσία, leg. λευκωσία.
- Pag. 761. l. 2. Μόσφοπος, leg. Μοφόπου, vid. Not. ad Lycophr.
- Pag. 762. not. 8. l. 2. nostris, add. editt. prior.
- Pag. 768. not. 10. l. 3. non antea, leg. nam antea.
- Pag. 775. not. 11. l. 1. deest a nostris, leg. deest nostris.
- Pag. 776. l. 9. πᾶνα, leg. cum Codd. nostris πανά.

Pag. 781. not. 2. l. 3. *hic et postea*, add. recte, cf. Schneid. ad Aristot. Hist. de Animal. T. III, p. 370 sqq.

— not. 9. l. 9. *scil.* βομβύλιον, add. vel ὄρος.

Pag. 790. l. 2. ἐν Ἰθακησίαν, Eudoc. p. 394. melius ἐν τῇ τῶν Ἰθακησίων.

Pag. 796. not. 2. ἐπ' αὐτῶν, *scil.* Gortynaeorum, quod eruendum est ἐ γορτυναίων.

Pag. 801. l. 7. ἀκουσίως, fortasse legendum ἐκουσίως, ut conveniat Hom. Odys. 1, 65.

— not. 13. l. 2. aliis dicitur Μαλίη, leg. Μαλία. Μαλίαις autem genere mascul. ut h. l. occurrit etiam ap. schol. Euripid. Orest. v. 362.

— not. 16. l. 3. νῆσος μικρά, adde: recte. Hom. Odys. 1, 116. νῆσος λάχεια, i. ἐλάχεια, ut quidam ibi legunt, quos Tzetzes secutus esse videtur. Verum alia est ista νῆσος μικρά, alia, quae postea p. 302. l. 3. dici. γῆ τῶν Κυκλάπων.

— not. 17. male Seb. add. et edd. ante Potterum.

Pag. 804. l. 3. νομήσαντες, leg. νομίσαντες.

Pag. 810. not. 7. ἀπαργεῖσαν, leg. ἀρπαγεῖσαν.

Pag. 811. not. 17. εἰδωλικῶς, add. sic Vit. 5.

— — not. 21. l. 2. ἐπ', add. Ἀπόλλωνος.

Pag. 820. l. 14. τῇ τότε, *scil.* καιρῷ, quae ellipsis nondum est notata ap. Lamb. Bos, sed aliae huic similes ibi reperiuntur §. 106. ut ἡ τότε *scil.* ἡμέρα, cf. Schaefer.

Pag. 821. l. 8. κέπρος, cf. Schneid. ad Aristot. Hist. de Animal. T. IV, p. 160.

Pag. 823. not. 15. l. 13. Polydecten, i. Polydectem.

Pag. 825. l. 10. δρακοντοφολίδας, leg. δρακοντοφολίδας.

— not. 36. l. 6. col. 2. κυνῆν, ut postea pag. 828. l. 5.

Pag. 827. l. 4. τότε τῇ πῆρα — θείς, forte τότε ἐν τῇ π. — θείς, vel τότε τ. πῆρα — ἐν θείς, nam ἐν videtur absorptum esse ultimis syllabis vv. τότε vel κεφαλῇ.

Pag. 830. not. 90. l. 3. omnis, leg. omnia.

Pag. 852. not. 10. φεύδεται, vide tamen Bast. et Schaefer. qui in Epimetro II. edit. Lips. Aristoph. Plut. 1811. praemissio, p. XXXVIII. sqq. partt. ἄν et κἄν etiam cum Indic. Praesent. construi posse ostendunt. Quae cum ita vere se habeant, Indic. φεύδεται h. l. et infra ad v. 1255. κἄν ταύτην λέγει etiam retineri potest, etsi Ciz. Cod. in hoc loco e correctione λίγη praebeat.

- Pag. 835. not. 17. l. 3. *altero*, add. *ἀνόντων*.
- Pag. 837. not. 8. l. 2. *Pro*, leg. *Vit.* 1. et *Ciz.* pro.
- Pag. 840. l. 13. *κρίσις τὸ προσεῖν ἑαυτοῦ*. *Seld.* *κρίσις πάντων προσεῖν*: *impressi*, *κρίσις περὶ τὸ προσεῖν ἑαυτοῦ*. *Lectio nostra ex Baroc. est desumpta.* Caeterum hac prouerbiū vulgo sic: *κρίσις προσεῖν ἀπίστευε*, vid. *Hesych.* *Suid.* et *Collectanea ex Tarrhaeo*, *Didymo* etc. *Pott.* Prouerbiū hoc dic. in ingratos, *Suida* et *Hesychio* testibus. *Arietes* enim postquam enutriti ad adultam aetatem peruenerunt, solent in eos, qui ipsos aluerant, arietare, vid. *Zenob.* 4, 65, p. 99. *Diog.* 5, 62, p. 224. *Erasm.* *Adag.* n. 5. prou. 92. et *Liban.* *epist.* 222, p. 716.
- Pag. 841. l. 11. *ἐκτίθει*, leg. *ἐξετίθει*, sic etiam in not. 7. *ἐξετίθει* *Vitt.* 2 et 3. pro *ἐκτίθει*, vbi vulg. *τίθης*.
- Pag. 845. not. 20. l. 2. *λέγεται*, add. *Codd.* nostri, et not. 23. l. 3. p. 404. add. et *Steph.* ad *σίγης*.
- Pag. 844. not. 2. l. 7. *αὐθιβάται*, add. vel legendum *τριφύλης*, a qua dicta est *Elis*, auctore *Stephano*.
- Pag. 850. l. 9. *Ἀργοναυστῶν*, leg. *Ἀργοναυτῶν*.
- not. 8. in extrem. add. vid. *Io.* *Tzetz.* *Chil.* VII, 96.
- Pag. 858. not. 19. l. 3. et 55. add. et *Io.* *Tzetz.* in *Chill.* II, v. 615.
- not. 20. l. 3. *consentiente* *Vit.* 3. add. *Io.* *Tzetz.* tamen in *Chill.* l. l. *ἄξιδος*.
- not. 21. l. 9. *habet*, add. sed ibi *Mecionice* dicitur filia *Eurotae*; verum *Hygin.* f. 14. vt *schol.* *Apoll. Rhod.* l. l. et *Eudocia* p. 221. *Euphemus*, *Neptuni* et *Europes*, *Tityi* filiae, filius. Totus locus fortasse corruptus emendari potest ex *Io.* *Tzetz.* *Chill.* II. fab. 43. qui eum sic exhibet:
- Εὐφῆμος παῖς τῆς Ὠρίδος ἦν καὶ τοῦ Περσεύδωνος,
εἴτ' οὖν Εὐρώπης Τιτυοῦ, εἴτε Μηκιοίνκης,
τῆς θυγατρὸς Ὠρίωνος, εἴτε τῆς τοῦ Εὐρώπα, (Εὐρώτα)
τὴν Ἡρακλῆος ἀδελφὴν ἔχων τὴν Λαονόμην.
- Pag. 859. not. 32. ad extrem. add. cf. quoque *schol.* *Aristoph.* *Plut.* p. 926. ibique *Hemsterhuf.* et *Io.* *Tzetz.* in *Chill.* VI, 48.
- Pag. 868. not. 12. l. 11. add. et *Hemsterh.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 114. ed. *Lips.* 1811.
- Pag. 870. l. 9. *Νεπτόλεπον*, leg. *Νεοπτόλεμον*.

Pag. 372. l. 14. Φιλοκότηης, leg. Φιλοκότηης.

Pag. 380. l. 13. Ἀμφιτρώωνι, leg. Ἀμφιτρώωνι.

— not. 5. l. 1. ουτος, leg. οὗτος.

Pag. 384. not. 9. l. 5. Πτερελα, leg. Πτερέλα, et add. melius, quam Πτερέλου, quia est Nomen proprium. vid. Matthiae Gramm. gr. min. p. 49. et Fisch. Animadu. ad Welleri Gramm. gr. Spec. 1. p. 357. Sic supra ad v. 833. Εὐρώτα, et infra ad v. 1395. Τριόπα, vbi alii Τριόπου. Supra tamen ad v. 630. Ἀδρίου ab Ἀδρίας. Vtique huius Genitiui forma in nominibus propriis a Grammaticis videtur esse vsurpata.

Pag. 388. v. 959. not. 3. l. 4. Genes. 28, 29. leg. Genes. 38, 29. Septuaginta habet Φαγῆς et ζαρᾶ, sed edd. vet. Φαγῆς et ζαρᾶς vsque ad Fotter. Temere reprehenditur Tzetzes a Bachet de Mezir. Comment. ad Epp. Ouid. Vol. II, p. 259.

— not. 21. add. et in Romul. c. 29.

Pag. 389. not. 14. l. 9. reliqui, leg. reliqua.

Pag. 390. not. 5. add. Quum h. l. locus, in quem Phoenodamantis filiae a Laomedonte sunt expositae, et a Tzetzta ipso, et ab Eudocia l. l. nominetur Sicilia, ibique fluuius Crinissus, qui est Siciliae, cum vna ex iis puellis tum congressus tradatur, haud dubie etiam v. 471. p. 630. pro λιβύης legendum videtur σικελίας, vid. ibi Sebast. qui λιβύης interpretatur: Siciliae a meridie occidentem versus solitudinem, quae interpretatio, dubitandum videtur, an se omnibus prober. Fortasse haec duo loca sibi repugnantia conciliari ita possunt, vt, quum Laomedon nautis filias Phoenodamantis mandasset εἰς γῆν ἔρημον τῆς λιβύης, v. 471. abducendas, vt ibi a bestiis deuorarentur, nautae eas in Sicilia exponerent, ibique bestiis scil. marinis discerpendas relinquerent. Nihil tamen decernamus.

Pag. 391. l. 1. ἦν ἔγρημε, Eudoc. et Phauor. ad Φοινωδάμης: ἦς ἔγρημε.

— not. 10. Στόλλα. Clauer. in Sicil. Antiq. p. 258 et 378. vbi hunc locum diligenter tractat, mauult Aethylla; verum haec fuit filia, non Phoenodamantis, sed Laomedontis, cf. Tzetz. ad v. 1075.

Pag. 397. l. 6. Ἀρχος, leg. Ἀργός.

— not. 23. l. 5. Ἀκαρν. κατώκισε, supra tamen p. 613.

- l. 2. quoque Ἀκαρνάνων pro Ἀκαρνανίως, sed κατ'ᾠκίσε, non vero κατ'ᾠκίησε. Deinde Strab. VII, p. 236., leg. Strabo VII, p. 326.
- Pag. 898. not. 40. κάρθαιον, sine dubio legendum κάρθαιον, ut schol. Aristoph. Plut. v. 385. qui quoque has vires Doridis ibi commemorat. Berkel. ad Steph. in λιλαιά, legit σκάρθαιον, Hemsterhus. vero mauult Σπερχεῖαν.
- Pag. 901. l. 8. κῦτα, leg. κῦμα.
- Pag. 902. n. 7. l. 4. νερεῶ pro νερεῖ, add. rectius, nam νερεῖ recepit Potter. edd. vero prior. habent νερεῶ.
- Pag. 908. not. 9. l. 5. Ἀργύριν, leg. Ἀργύριον.
- Pag. 909. not. 2. l. 16. πυρσένων, leg. πυρσεύων, sic etiam pag. seq. not. 10. πυρσεύων pro πύρσένων.
- Pag. 910. not. 12. l. 3. Ἰταλίας ῥ. add. lacuna relicta.
- Pag. 911. l. 6. χῶρις, leg. χῶρος.
- Pag. 912. l. 3. διώζοντας, fort. διάζοντας, quod vero neque Codd. neque impressi habent.
- Pag. 620. (920.) not. 15. l. 5. κατεσληνείς, leg. κατεσληνείς.
- Pag. 925. not. 9. l. 7. add. vel Plutarcho auctore, τύμβριν.
- Pag. 927. not. 9. ad extr. add. et 1801. p. 520. vbi ex epistola Bernardi ad Reiskium scripta patet, Casp. Barthii Aduersaria inedita Vitebergae in bibliotheca Bergeri extitisse, atque id h. l. confirmat Thryllitzschius, cui haec patebat bibliotheca.
- Pag. 936. l. 15. ὅπισθεν, leg. ὅπισθεν.
- Pag. 937. not. 8. l. 15. supra ad v. 674. add. et infra ad v. 1513.
- Pag. 941. l. 11. Post βασιλέως excidisse videntur in omnibus Codd. Mss. et editt. verba: τοῦ υἱοῦ Ἀρεως, nam supra ad v. 583. dic. Σιδῶνος, τοῦ υἱοῦ Ἀρεως καὶ Ἀχιρείης, τῆς τοῦ Νεῖλου θυγατρὸς, deinde comma ponendum post τῆς Νεῖλου (editt. vett. male Νεῖλης), vel legendum potius, τῆς τοῦ Νεῖλου θυγατρὸς, θυγατέρες. De Sithone cf. Canon. X, qui alia tradit, ibique Kanne.
- Pag. 948. not. 14. l. 7. τὸ ὀνειράτων, leg. τὸ ὀνειράτον.
- Pag. 951. not. 2. l. 5. ὀφρονίῳ, add. sed infra v. 1208. iterum ὀφρονός.
- Pag. 961. not. 29. l. 19. col. 2. viris doctis, add. magis se probasset, si, cum Tzetzes hic nullius libri, in quo Pa-

laephatus de hac re scripserit, ut alias fere plerumque facere solet, mentionem faciat, ἐν τοῖς Τρωικοῖς legisset.

Pag. 970. not. 21. Habent quoque Steph. Αἶος, quae fuit urbs Thraciae, non vero Macedoniae, vid. ibi interppt. Lin. 31, 16. Pomp. Mel. II, 2, 104. Αἶος ab Αeneā profugo condita: Ammian. Marcell. 22, 8, 3. cff. ibi interppt. qui ab Aeneā conditam esse Aeneian, vel, ut ad v. 1263. Αἰνεΐάδα, non vero Aenum: cf. quoque Heyne Excurs. I. ad Virg. Aen. III, p. 416. Praeterea Steph. laudat Πάμηλον, non vero, uti Tzetzes, Παίμηλον.

Pag. 971. not. 28. l. 7. col. 2. Anchisis, leg. Anchisae.

Pag. 972. not. 42. Non dubitandum videtur, ἀνομασμένον a Sebast. e tribus Codd. insertum, esse glossatoris, non intelligentis hanc breviorē dicendi rationem, vid. quae supra in Addend. ad v. 176. not. 4. p. 448. sunt observata.

Pag. 974. not. 53. l. 1. ἐγνων ποιῆσαι, add. τὴν Αἰτώ.

Pag. 982. not. 7. αἰ, leg. καί.

Pag. 989. not. 10. περυσμένους Seb. bene, sed pessime λεληθότας, nisi legas λεληθυίας, vel potius περυσμένους δὲ λεληθότως.

Pag. 992. not. 16. l. 2. anectunt, leg. annectunt.

Pag. 995. l. 8. σκορδεῖος, leg. σπινδεῖος.

Pag. 996. l. 14. ἐμυθεύδη, leg. ἐμυθεύδη, et lin. 20. ἔστειλαν pro ἔστειλεν.

Pag. 1001. v. 1319. αἴσσω, vid. de hac ave Schneid. ad Aristot. Hist. de Animal. T. IV, p. 98.

Pag. 1004. l. 2. Ἀντιόπην, ἐξ ἧς — Ἰππολυτον, idem tradit posthaec ad v. 1329. cui concinit Seru ad Virg. Aen. XI, 661. Supra vero ad v. 449. et mox ad v. 1329. init. Hippolyten tradit fuisse matrem Hippolyti. Antiope vero quoque dicta est Hippolyta, vid. quae dicta sunt ad v. 1331. not. 10.

Pag. 1007. l. 7. χρόνου, leg. χρόνον.

Pag. 1011. not. 7. τὸν, ὃν γάρ, legendum videtur, vel τὸν γάρ, ὃν, vel ὃν γάρ, deletō voc. τὸν.

Pag. 1012. not. 3. l. 1. ἐποιήσατο. Pro, leg. Vit. 1. et Ciz. pro.

Pag. 1016. l. 7. Ἀγαπόμενον, leg. Ἀγαμέμνον. Caeterum

- Io. Meurf. in Lacon. Miscell. I. 1. c. 4. Laperlas neque in Attica vllum habuisse locum, neque Iouem Agamemnonem ibi cultum esse existimat.
- Pag. 1024. n. 2. Τρίπα — conuenit. Haec verba corrupta sic sunt emendanda: Τρίπα pro corrupt. Ηρώτα restitutum a Sebast. Reines. iam margini addidit Τρίπα, et Varr. Lectt. l. l. habet Triopae.
- Pag. 1027. l. 1. ἐμυθεύθη, leg. ἐμυθεύθη.
- Pag. 1028. not. 5. l. 1. ἔχαν, leg. ἔχασεν: et not. 7. l. 4. scholii, add. Herodot. VII, 21, et 122.
- Pag. 1031. not. 6. l. 1. ἐν αὐτῷ, add. Codd. nostri.
- Pag. 1034. not. 23. l. 4. Ἀγθμιον, add. Aeschin. in Ctesiph. ad extr. ed. Reisk. Vol. III, p. 647. Ἀγθμιον τὸν Ζελεΐτην, κομίσαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐν Μήδων χρυσίον.
- not. 31. l. 4. Εὐβοίαις, add. nam Εὐβοίαις a Seb. e tribus Codd. allitum nihili et corruptum est.
- Pag. 1035. l. 13. Βούβαρις, leg. Βουβαίρης, vt Io. Tzetz. Chil. I, v. 912. Edit. vett. male Βουρβάνης.
- Pag. 1037. l. 5. ἐφιδρυθεῖς, leg. ἐφιδρυθείς, et infra not. 57. nosiri recte, leg. n. siri male. Lexica ignorant ἐφιδρύω. Io. Tzetz. Chil. I, v. 938. ἀναβαίς.
- not. 63. l. 2. δισχίλ. add. vt Io. Tzetz. Chil. I, v. 927. qui τῷ ἀργύρου addit ἀνεργάστου.
- Pag. 1039. not. 83. ad extr. adde: sed recte Chill. XII, v. 963. ἐξ Αἰγυπτίου ὄρους. Legi itaque etiam potest Αἰγύπτεον, cum Seld. Αἰγάλαον vero Sebast.
- Pag. 1040. not. 98. l. 4. Μασιστίου, forte leg. τῆς τοῦ Μασιστίου γυναικός.
- Pag. 1041. not. 5. l. 6. πελοποννησιακῶν, leg. πελοποννησιακῶν.
- Pag. 1043. l. 8. μου, φασί, leg. μου, φησί.
- Pag. 1044. not. 17. l. 2. ἐχρῶτο, add. recte, nam ἐχρῶτο pro ἐχεῖτο male, et si Tzetzes saepius etiam χρῆται pro χρῆται vsurpet, nam ἕκαστος etiam iungitur verbo plurali.

AD INDICES.

- Pag. 4. l. 1. col. 1. αἰδού, lege αἰδῶν.
- Pag. 7. l. 37. col. 2. βυλβίδα, leg. βυλβίδα.

- Pag. 11. l. 13. col. 1. ὁ πρώτης, leg. ὁ πρώτης. l. 40. κλά-
σθεν, leg. κλασθέν. l. 9. col. 2. ἀναψαλᾶξῃ, leg. ἀναψα-
λάξῃ.
- Pag. 18. l. 29. col. 1. Ἀψίνδιος: Ἀψίνδιος: Ἀψυνδιαν, leg.
Ἀψίνθιος: Ἀψίνθιος: Ἀψυνθίων.
- Pag. 26. l. 2. col. 1. δαιταλευτρίας, leg. δαιδαλευτρίας, Codd.
Vit. 1. et Ciz. δαιταλευτρίας *). l. 4. Δρίμινος, leg. Δρύ-
μνιος. l. 25. col. 2. δάπεδον, leg. δάπεδον.
- Pag. 27. l. 6. col. 2. add. *).
- Pag. 29. l. 37. col. 1. διαβρέω, leg. διαβρέω.
- Pag. 30. l. 5. col. 2. διπλά, leg. δισά.
- Pag. 31. l. 8. col. 1. δήμιος, leg. δόμιος.
- Pag. 35. l. 1. col. 2. αἶδην, leg. αἶδην.
- Pag. 36. l. 28. col. 1. δέζεται, add. 717.
- Pag. 38. l. 4. col. 2. λήϊτιν, leg. λήϊτιν.
- Pag. 45. l. 1. col. 1. Ζεῖς, add. Ζήν.
- Pag. 49. l. 1. col. 2. θρασύς, leg. θρασύς.
- Pag. 72. l. 21. col. 1. δορυκλήτων, leg. δορυκλήτων.
- Pag. 73. l. 6. col. 1. τοῦτα, leg. ταῦτα. l. 51. πολεῖν, leg.
μολεῖν.
- Pag. 74. l. 54. col. 2. βίβλος, leg. βύβλος.
- Pag. 75. l. 35. col. 1. μυῶν, leg. μυχόν. l. 30. col. 2.
Ναυβόλεις, leg. Ναυβόλειος.
- Pag. 78. l. 28. col. 1. ἔτωφε, leg. ἔτυφε.
- Pag. 85. l. ult. col. 2. ὄρεος, est sine dubio Genitivus. Do-
ric. pro ὄρους, et ad hoc voc. Indici inferendum: vid.
supra Not. ad h. v.
- Pag. 85. l. 38. col. 2. θείαν, leg. θείαν.
- Pag. 92. l. 1. col. 1. πέρρα, add. *).
- Pag. 93. l. 41. col. 1. ἀρπυγούων, leg. ἀρπυγούων.
- Pag. 102. l. 37. col. 2. Σιδών, leg. Σιδών, l. 39. Σιδῶνος pro
Σιδῶνος, l. 41 et 43. Σιδόνων pro Σιδόνων.
- Pag. 103. l. 1. col. 2. ἀνθραυστον, leg. ἄθραυστον.
- Pag. 104. l. 7. col. 1. Σκύτος, leg. Σκύτος.
- Pag. 113. l. 23. col. 2. κερδύλω, leg. κερδύλω.
- Pag. 115. l. 17. col. 2. Σάνδειαν, leg. Σκάνδειαν.
- Pag. 118. l. 7. col. 2. ὑψί, leg. ὕψι.
- Pag. 119. l. 15. col. 1. πεπαρμέναι, leg. πεπαρμέναι. l. 17.
πόντων, leg. πόντιον.
- Pag. 120. l. 17. col. 2. οἱ γὰρ, leg. οὐ γὰρ, et 462 pro
463.

- Pag. 121. l. 73. col. 1. add. 1058 l. vlt. col. 2. *Φυγαλεύς*,
add. vid. *Φηγαλεύς*.
- Pag. 122. l. 19. col. 1. *Φυτῆσαι*, add. *γενῆσαι*, et lin. 58.
κερδύλα, leg. *κερδύλα*.
- Pag. 125. l. 31. col. 2. *Φυσίσει σου*, add. 68.
- Pag. 132. l. 2. col. 2. *Μύριναι*, leg. *Μύρινα*.
- Pag. 133. l. 55. col. 1. *Agathias*, add. *Μόγγον* tamen
quoque dictam esse *Σμύρναν*, docet Verheyk ad Anton.
Lib. Metam. p. 224 et 229. cf. quoque Burmann. ad
Ouid. Metam. X, 298. et quae sunt observata ad Ischol.
nostra v. 829.
- Pag. 135. l. 6. col. 2. add. et Wyttenbach. in Annotat.
ad Bakii Libr. de Posidonio p. 277. vbi Antimachum
perperam ad Olympiad. VI. adhuc esse relatam offen-
dit.
- Pag. 157. l. 20. col. 1. *α Κάμπος*, leg. ad *Κάμπος*.
- Pag. 160. l. 30. col. 2. *Lencippus*, leg. *Leucippus*.
- Pag. 171. l. 14. col. 1. *fluus*, leg. *fluuius*.
- Pag. 177. l. vlt. col. 2. *trucidatur*, leg. *superatur*.
- Pag. 188. l. 25. col. 2. *Coeus* — 1175. Sunt h. l. delenda,
nam mox sequuntur.
- Pag. 194. l. 11. col. 1. *drace*, leg. *draco*.
- Pag. 200. l. 9. col. 2. *institiae*, leg. *iustitiae*.
- Pag. 202. l. 37. col. 1. *Europum*, leg. *Europam*.
- Pag. 207. l. 19. col. 1. *Melicerte*, leg. *Melicerta*.
- Pag. 209. l. 5. col. 1. *Iffe*, add. vel *Iffa*.
- Pag. 210. l. 38. col. 2. *lucit*, leg. *ducit*.
- Pag. 211. l. 4. col. 1. *Laestrogonia*, leg. *Laestrygonia*.
- Pag. 214. l. 25. col. 1. *Libye* — 630. Sunt h. l. delen-
da, cum iam antea sint allata.
- Pag. 215. l. 21. col. 1. *Philoctetem*, l. *Philocteten*.
- Pag. 221. l. 10. col. 1. et *Troiano*, leg. e *Troiano*.
- Pag. 238. l. 18. col. 2. *Philoctetis*, leg. *Philoctetae*.
- Pag. 248. l. 22. col. 2. *Echidua*, leg. *Echidna*.

In primis scholiorum paginis interpuncta verborum a Reifio, vt in Artemidoro suo, more Latinorum perperam scripta, ac nondum mutata, vti etiam *αἴν*, *αἴνιστο* etc. sicut Sebast. habet, pro *αἴν* et *αἴνιστο*, et is, qui haec scholia descripsit, vbique seruauit, vt Lectores beneuole mutant, iterum iterumque rogamus. Caeterum ab iis quoque petimus, vt, si ressent, vti vere ressiare arbitramur, quae a nobismet ipsis, vel a typothetis peccata fuerint, imbecillitati humanae condonent. *Hanc veniam petimusque damusque vicissim.*

Catalogus librorum ad litteraturam classicam pertinentium, qui in Bibliopolio F. C. G. Vogelii pretiis indicatis venduntur.

- Ampelii Liber memorialis emendatus et notis in usum scholarum illustratus cura C. H. Tzschuckii, 12. 1795. 8 gr.
- Anacreontis carmina, cum lectionis varietate, curavit Ioh. Ludolph Holst, 8maj. 1782. 12 gr.
- Antonini, imperatoris, de se ipso Libri XII. Graece et Latine, notis illustrati a Christ. Wollio, 8maj. 1728. 16 gr.
- Aristophanis Aves, Graece, recensuit et illustravit Chr. Dan. Beck, 8maj. 1782. 12 gr.
- Aristoteles, Iul. Caes. Scaligeri, et Marc. Anton. Zimarae problemata, interprete Angelo Politiano, 12. 1686. 8 gr.
- de arte poetica liber, Graece et Latine, ex recensione et cum animadv. editionibus Theoph. Christoph. Barlesii, 8maj. 1780. 16 gr.
- Artemidori Oneirocritica ex duobus Codd. MSS. Venetis recensuit, emend. pot. animadv. integris Nic. Rigaltii et I. I. Reiskii hisque illustravit, item indices copiosos adj. I. Gothofr. Reiff, 2 Vol. 8maj. 1805. charta impress. 4 Rthlr. 12 gr.
charta membranacea 6 Rthlr. 16 gr.
- Auctores Latini minores cum notis var. ed. Tzschucke, III Tomi, 12. 1790—1795. 1 Rthlr. 20 gr.
- Aviani, F., Fabelae in usum scholarum adsp. not. ed. ex recensione Henr. Cannegieteri a C. H. Tzschucke, 12. 1790. 5 gr.
- Basedowii, Ioh. Barnh., historiae antiquae chrestomathia philanthropica Vol. I. II. III. quibus continentur praeter Geograph. Mytholog. Antiquit. Rom. et alia, doctoribus praecognoscenda, Eutropius, Iustinus, Florus, Vellejus, Nepos, Suetonius, Curtius, utiliter breviiati, 8. 1777. 1 Rthlr. 12 gr.
- Bröders, Christ. Gottl., praktische Grammatik der Lateinischen Sprache cum lection. latin. 8te verb. u. verm. Auflage, gr. 8. 1811. 16 gr.
- lectiones latinae besonders 4 gr.
- kleine Lateinische Grammatik, mit leichten Lectionen für Anfänger. 9te verbesserte Aufl. gr. 8. 1811. 8 gr.
- Wörterbuch zu seiner kleinen Lateinischen Grammatik für Anfänger, 8te verbesserte Aufl. gr. 8. 1811. 6 gr.
- Catonis, D., Disticha de moribus ad filium, in usum scholarum adperf. not. ed. ex recensione Aratzenii a C. H. Tzschucke, 12. 1790. 2 gr.
- Ciceronis, M. T., Tusculanarum disputationum libri V. ex recens. Fr. A. Wolfii. Secundis curis emendatiores. Accedit diversit. Lectionis Ernestianae, 8. 1807. charta impress. 16 gr.
charta script. 1 Rthlr. 4 gr.

Ciceronis, M. T., de divinatione libri duo ex recensione et cum
notis I. I. Hottingeri. 8maj. 1793. charta membr. c. fig.

— idem liber, charta script. c. fig. 8maj. 1 Rthlr. 16 gr.

— Lettres à Atticus avec les remarques et le Texte latin de Graevius
par M. l'Abbé Mongault, 4 Tomes, gr. 12. 1773. 2 Rthlr. 12 gr.

— Liber de Fato, ex recensione I. H. Bremi, 8maj. 1795. 8 gr.

Cornelii Nepotis vitae excellentium Imperatorum in usum scho-
larum additis notis ed. ex recensione Augustini van Staveren a C.
H. Tzschucke, 12. 1791. 16 gr.

Corvini, M. Val. Messalae, libellus de Augusti progenie in usum
scholarum subiectis notis ed. ex rec. Thom. Hearni, cura Tzschuckii,
12. 1793. 4 gr.

Dawes, Ricardi, Miscellanea critica, iterum edita. Curavit et
appendicem adnotationis addidit Th. Burgess. Tertium edidit et
praelatus est G. Chr. Harles, 8maj. 1800. 1 Rthlr. 16 gr.

Denores, Ias., institutio in M. T. Ciceronis philosophiam de vita
et moribus, cum commentariis Sam. Rachelii in officia Ciceronis et
Ulr. Obrechtii schediastate in Iomnium Scipionis, cura Ioan.
Meieri, 8. 1721. 12 gr.

Epistolae clarorum virorum, quae inter Ciceronis epistolas exstant,
in unum volumen redactae et duplici commentario illustratae a
Benjamin. Weiske, 8maj. 1792. 1 Rthlr.

Euripidis Cyclops, Graece, edidit et perpetua adnotatione
illustravit M. I. G. Chr. Hoepfner, 8maj. 1789. 1 Rthlr.

Eutropii Breviarium historiae Romanae ad libros scriptos editos-
que recensitum et virorum doctorum notis vel integris vel selectis
illustratum adiectis suis edidit Car. Henr. Tzschucke, 8maj. 1796.

2 Rthlr. 8. gr.

idem liber charta script.

2 Rthlr. 20 gr.

Horatii, Q. Flacci, Carmina, varietate lectionis et perpetua ad-
notatione illustravit M. Christ. David Iani. 2 Voll. cum fig. impr.
Editio secunda emendata. 8maj. 1809. charta impress. 5 Rthlr.
charta script. 4 Rthlr.

Horatii, Q. Flacci, Libri primi carmen quantum adnot. perpetua
et observat. criticis instr. edendorum eiusdem operum spec. loco
proposuit Christ. Guil. Mitscherlich, 8maj. 1792. 2 gr.

— Opera, illustravit Christ. Guil. Mitscherlich, Tom. I. et II. cum 16
fig./impr. 8maj. 1800. 6 Rthlr.

— Eiusd. Editio in charta script. Gall. et cum 16 fig. impress. Tom. I.
et II. 8maj. 1800. 8 Rthlr.

— Eiusd. Editio magnifica in charta membranacea et cum 16 figuris
impress. Vol. I. et II. 8maj. 1800. 13 Rthlr. 8 gr.

Isocratis, Atheniensis, orationes Graecae, recognitae ab Ioh. Mes-
serschmid, graece et latine, 8. 1760. 4 gr.

Longos des Sophisten, Daphnis und Chloe, griechisch und deutsch
durch Franz Passow. 12. 1811. Druckppr. 2 Rthlr.

Velinppr. 2 Rthlr. 12 gr.

Lucians ausgewählte Gespräche. Als Lesebuch für die mittlern Classen gelehrter Schulen, herausgeg. von A. Matthae. Mit einem griechisch-deutschen Wortregister und beständiger Hinweisung auf seine Grammatik, gr. 8. 1809. 18 gr.

Lycophronis Cassandra, cum versione et commentario Guil. Canteri. Paraphrasin, notas, indicem graecum e scholiis auctum adiecit, ac praefatus est H. G. Reichardus, 8maj. 1788. charta impressor. 1 Rthlr. 12 gr.
charta script. 1 Rthlr. 18 gr.

Τζέτζου, 'Ισαακίου καὶ 'Ιωάννου, Σχόλια εἰς Λυκόφρονα. Lectionibus edit. Sebastianae variis in Lycophronis Alexandram praemissis et recensitis. Ad supplendam et absolvendam editionem Reichardianam. E tribus Codd. MSS. Vitebergens. unoque Cizensi nunc primum collatis emendavit, notas, cum Georg. Frid. Thryllitzschii, tum suis, illustravit, scholiis minor. nondum editis auxit, commentarios Maurii et Potteri addidit et indicibus intruxit uberrimis M. Chr. Gottfr. Müller 3 Voll. 8maj. 1811. in charta impress. 9 Rthlr. 8 gr.
in charta scriptoria 12 Rthlr.

Manutii, P., commentarius in M. Tullii Ciceronis epistolas ad diversos ad Q. fratrem et ad Brutum, 8maj. Tom. I. 1770. 1 Rthlr. 8 gr.
— Eiusd. Tom. II. 8maj. 1780. 1 Rthlr. 12 gr.

Melae, Pomp. de Situ Orbis libri tres, ad plurimos codices Mssptos vel denuo vel primum consultos aliorumque Editiones recensiti, cum Notis criticis et exegeticis, vel integris vel selectis, Hermolai Barbari, Ioach. Vadiani, Petri Io. Olivarii, Fredenandi Nonii Pintiani, Petri Ciacconii, Andr. Schotti, Io. Oporini, Petri Io. Nunnesii, Is. Vossii, Iac. et Abr. Gronoviorum, et Iac. Perizonii, nec non Mssis Io. Georg. Graevii, Iac. Gronovii, et Petri Burmanni, collectis praeterea et adpositis doctorum virorum Animal-
versionibus, additis suis a C. H. Tzschuckio, VII Volumina cum 1 Tabula aenea. 8maj. charta impress. 20 Rthlr.
charta membranacea 35 Rthlr.

Meleagri Cadareni Epigrammata tamquam specimen novae recensionis Anthologiae graecae cum observation. criticis edidit Fr. Gräfe, 8maj. 1811. charta impress. 1 Rthlr. 4 gr.
charta scriptoria 1 Rthlr. 8 gr.
charta membranacea 1 Rthlr. 16 gr.

Observationes in poemata Homeri et Virgilii e gallico lat. redditae. 12maj. 1684. 4 gr.

Origenis, de oratione libellus, Graece et Latine, acc. Marc. Dia-
dochi sermo contra Arianos, not. illustr. ab Io. Rod. Wetttenio, 4. 1694. 16 gr.

Phaedri Fabularum Aesopiarum Libri quinque in usum scholarum adpers. not. ex recent. P. Burmanni a C. H. Tzschucke, 12. 1790. 5 gr.

Quintiliani, M. Fabii, de institutione oratoria libri duodecim ad codicum veterum fidem recensuit et annotatione explanavit G. I. Spalding, Vol. I — III. 8maj. 1798 — 1808. à 2 Rthlr. 8 gr.
7 Rthlr.

Idem liber, charta membranacea, Vol. I — III. 8maj. 1798 — 1808. à 4 Rthlr. 12 Rthlr.

Reizii, Fr. Volg.; de Profodiae Graecae accentus inclinatione; additum est eiusdem Carmen saeculum ab inventis clarum. Editio repetita curante Fr. Aug. Wolfio, 8maj. 1791. 12 gr.

Rufi, Sexti, Breviarium rerum gestarum populi Romani, in usum scholarum subiectis notis editum ex rec. Henrici Verheykii a C. H. Tzschucke, 12. 1795. 4 gr.

Scriptores VI. historiae Augustae, Ael. Spartianus, Iul. Capitolinus, Ael. Lampridius, Vulc. Gallicanus, Trebell. Pollio, Flav. Vopiscus, cura Püttmanni, 8maj. 1774. 2 Rthlr.

Syri, Publ., Sententiae in usum scholarum adpers. not. ed. ex rec. Iani Gruteri a C. H. Tzschucke, 12. 1790. 2 gr.

Terentii, P., Afri, Comoediae. Novae Edition. Specimen proposuit C. A. Boettiger. 8maj. 1795. 6 gr.

Tibulli, Albii, Carmina, libri tres cum libro quarto Sulpiciae et aliorum. Novis curis castigavit Chr. G. Heyne. Editio tertia emendatior et auctior, cum 4 fig. impressi. 8maj. 1798. charta script. 2 Rthlr. 16 gr.

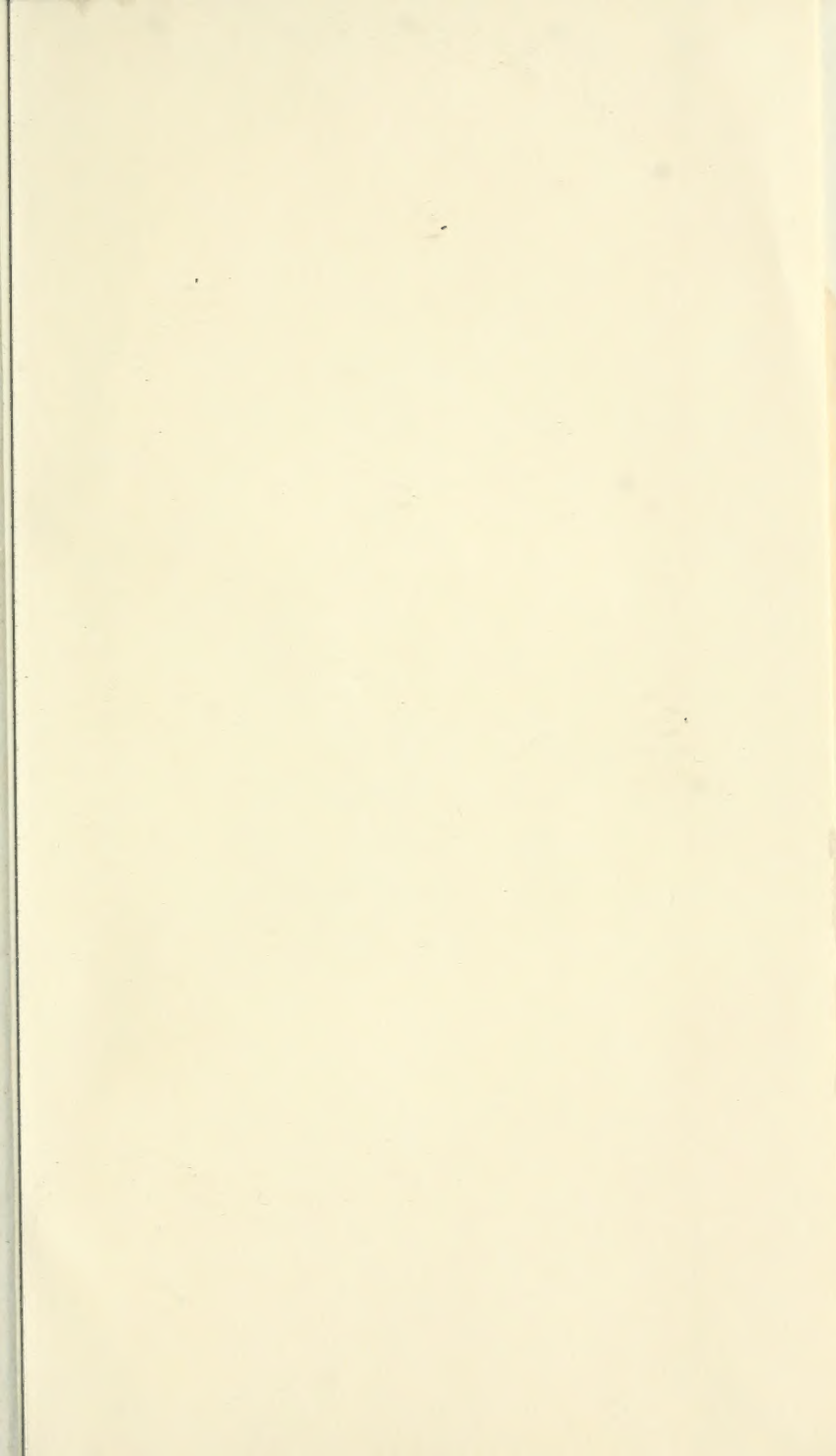
Wilken, Fr., Instit. ad fundamenta linguae Persicae maximam partem ex auctoribus ineditis collecta, Glossario locupletata, 8maj. 1804. 2 Rthlr. 16 gr.

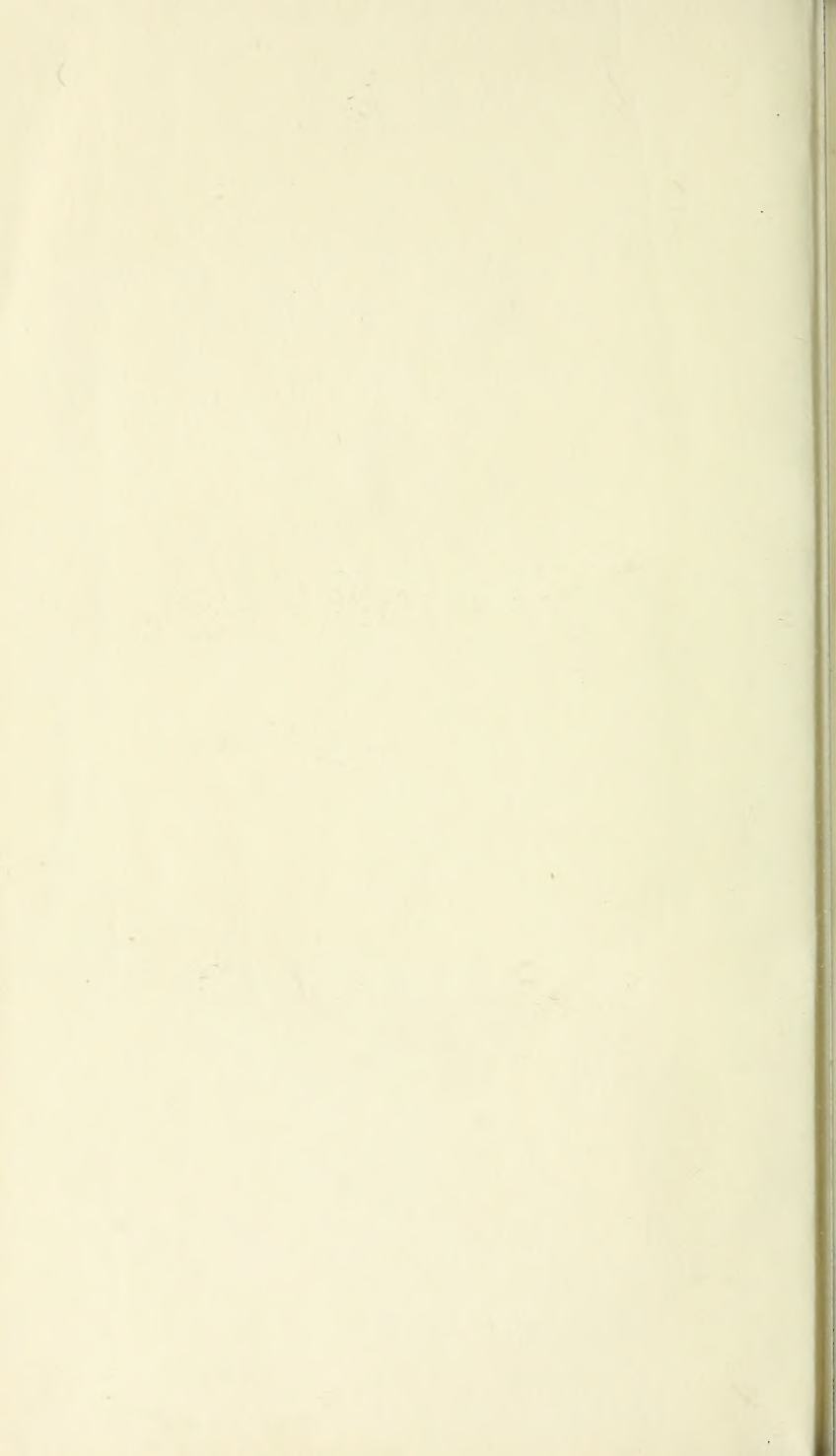
— Auctarium ad Chrestomathiam suam Persicam. Locorum ex auctor. persicis, quae illa continent, interpretat. latinam exhibens, 8maj. 1805. 8 gr.

Zonarae, Iohannis, et Photii Lexica graeca ex Codicibus Manuscriptis nunc primum edita, observationibus illustrata et indicibus instructa, III Tomi. (Tomus I. et II. cont. Zonarae lexicon, edidit I. A. H. Tittmann, et Tomus III. cont. Photii lexicon edit. Hermann.) 4maj. charta impress. 24 Rthlr.
charta script. 52 Rthlr.

Schleusneri, Ioh. Fr., Libellus animadversionum ad Photii Lexicon, 4maj. in charta impress. 1 Rthlr.
in charta script. 1 Rthlr. 8 gr.

— Curae nonissimae siue Appendix notarum et emendationum in Photii Lexicon. Sub prelo.

PA Tzetzes, Isaacus
4240 Isaakiou kai Ioannou tou
L5T9 Tsetsou scholia
1811
v.3

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

